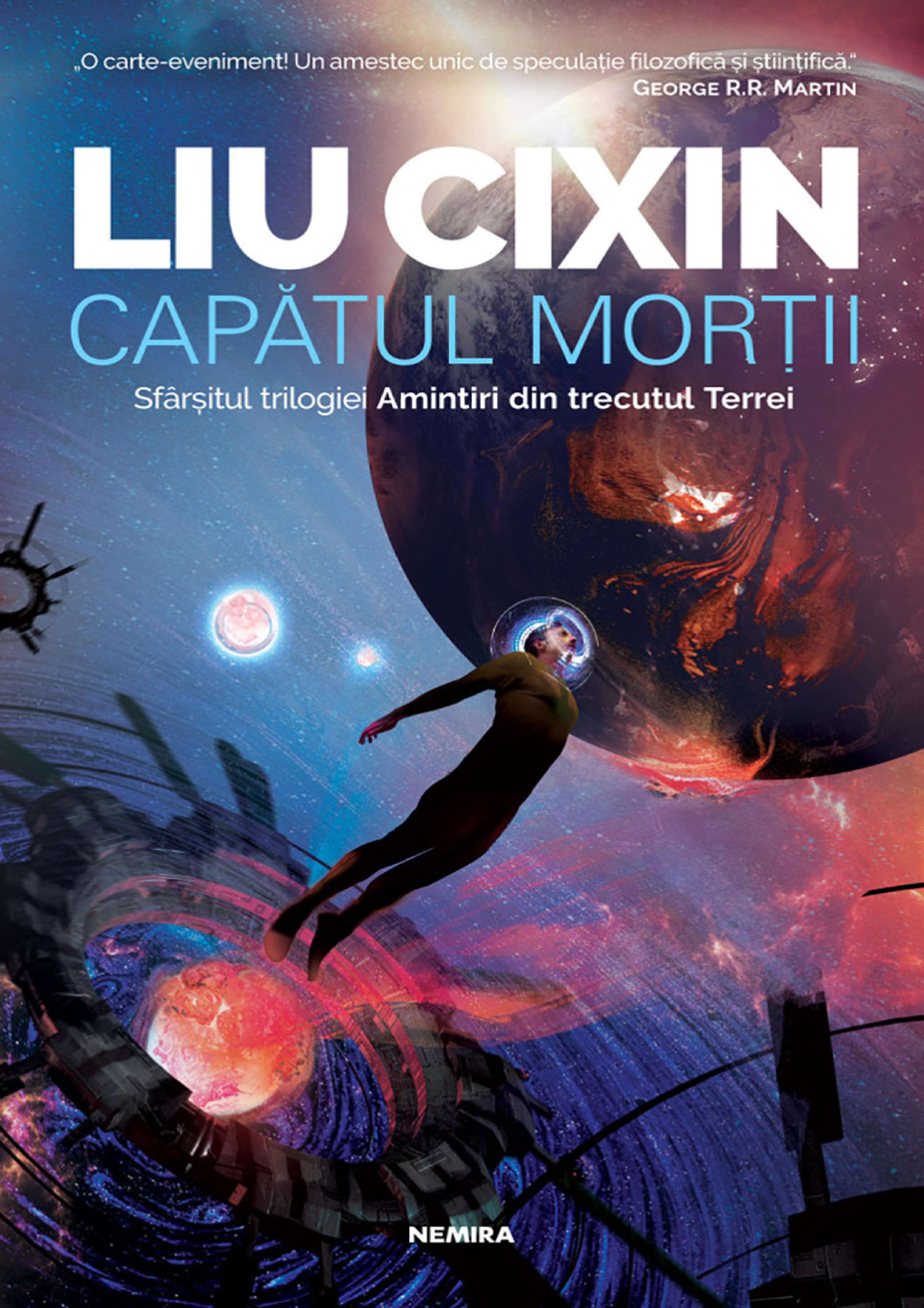

„O carte-eveniment! Un amestec unic de speculație filozofică și științifică."
George R.R. Martin
LIU CIXIN
CAPĂTUL MORȚII
Sfârșitul trilogiei Amintiri din trecutul Terrei
NEMIRA

LIU CIXIN

AMINTIRI DIN TRECUTUL TERREI
3

Capătul morții

CUPRINS

Liu Cixin, născut în China în 1963, este cel mai important scriitor chinez de science fiction. Înainte de a se dedica în întregime literaturii, a fost inginer intr-o centrala electrică din Yangquan. De-a lungul timpului, a publicat mai multe volume, fiind recompensat de noua ori cu cel mai important premiu pentru literatura SF din China pentru volumele semnate incepand din 1998. În afara de numeroasele culegeri de proza scurta, a publicat și romane: The Devil’s Bricks (2002), The Era of Supernova (2003), Ball Lightening (2004). În 2007 a apărut primul volum al trilogiei Amintiri din

trecutul Terrei, pe care autorul si l-a tradus singur in limba engleza, sub titlul The Three-Body Problem. În anul 2015, editia engleza a romanului a câștigat Premiul Hugo pentru Cel mai bun roman.

Coperta: Vasile ADNAN, Alexandru CSUKOR
Redactor: Marian COMAN
Tehnoredactor: Magda BITAy
Lector: Cătălina MIHAI
Descrierea CIP a Bibliotecii Naţionale a României
cixin, liu
Capătul morții / Liu Cixin ; trad. din lb engleză: Nina Iordache,
— București: Nemira Publishing House, 2020
ISBN 978-606-43-0630-2
I. Iordache, Nina (trad.)
821.581
Liu Cixin
DEATH'S eND

Co-published by Chongqing Publishing & Media Co., Ltd.

PERSONAJELE DIN PROBLEMA CELOR TREI CORPURI ȘI DIN PĂDUREA ÎNTUNECATĂ

(În limba chineză, numele de familie se scrie înaintea prenumelui.)

Ye Wenjie – Fiziciană a cărei familie a fost persecutată în timpul Revoluției Culturale. A inițiat contactul cu trisolarienii și a grăbit Criza Trisolariană

Yang Dong – Fiziciană, fiica lui Ye Wenjie

Ding Yi – Fizician teoretician și prima ființă umană care a luat contact cu picăturile trisolariene; iubitul lui Yang Dong

Zhang Beihai – Ofițer din Flota Asiatică ce a deturnat nava Selecția Naturală în timpul Bătăliei de Apoi, conservând astfel un licăr de speranță pentru umanitate în timpul celei mai întunecate clipe. Posibil, unul dintre primii ofițeri care au înțeles natura bătăliilor întunecate

Secretarul General Say – Secretarul General al ONU în timpul Crizei Trisolariene

Manuel Rey Diaz – Cel cu Fața la Zid, a propus planul bombei cu hidrogen uriașe ca mod de apărare împotriva trisolarienilor

Luo Ji – Cel cu Fața la Zid, a descoperit teoria Pădurii Întunecate; creatorul strategiei de descurajare Pădurea Întunecată

TABELUL ERELOR

Era Comună Prezent – 201X E.C.
Era Crizei 201X – 2208
Era Descurajării 2208 – 2270
Era Post-Descurajare 2270 – 2272
Era Transmisiei 2272 – 2332
Era Propulsiei 2333 – 2400

Era Galactică 2273 – necunoscut
Era Domeniului Negru
pentru Sistemul DX3906 2687 – 18906416
Cronologie
pentru Universul 647 18906416 – …

CAPĂTUL MORŢII
FRAGMENT DIN PREFAŢA LA UN TRECUT ÎN AFARA TIMPULUI

Presupun că ceea ce urmează ar trebui să se numească istorie, dar, de vreme ce nu mă pot baza decât pe memorie, îi lipsește rigoarea istoriei.

Nu este corect nici măcar s-o numesc trecutul, fiindcă evenimentele relatate în aceste pagini nu au avut loc în trecut, nu au loc acum și nu se vor întâmpla în viitor.

Nu vreau să înregistrez detaliile. E doar un cadru pentru o istorie sau o relatare a trecutului. S-au conservat deja detalii, din abundență. Sigilate în sticle plutitoare, ele vor ajunge, sperăm, într-un univers nou și vor continua să existe acolo.

Așa că am schițat doar un cadru; într-o bună zi, cadrul va face mai simplă completarea tuturor amănuntelor. Sigur, această sarcină nu ne va reveni nouă. Pur și simplu, sper că va veni o asemenea zi, pentru cineva.

Regret că ziua aceasta nu a existat în trecut, că nu există în prezent și că nu va exista în viitor.

Deplasez soarele spre vest și, pe măsură ce unghiul din care cade lumina se schimbă, picăturile de rouă de pe plantulele de pe câmp lucesc ca o mulțime de ochi care se deschid brusc. Atenuez strălucirea soarelui pentru ca apusul să vină mai devreme; apoi mă uit fix la silueta mea de pe orizontul îndepărtat, în fața soarelui care apune.

Fac cu mâna siluetei; silueta îmi face și ea cu mâna. Privindu-mi umbra, mă simt tânără din nou.

E un moment cât se poate de bun, numai bun de păstrat în amintire.

Partea I

MAI 1453, E.C.

Moartea magicianului

Oprindu-se să-și adune gândurile, Constantin al XI-lea dădu la o parte teancul cu hărți de apărare a orașului, își strânse cordonul veșmântului purpuriu și așteptă.

Simțul lui temporal era foarte precis: cutremurul veni în momentul pe care-l așteptase, o mișcare seismică violentă și puternică ce părea să se fi născut din adâncul vintrelor Terrei. Candelabrul de argint vibra, murmurând, iar un fir de praf care probabil adăstase pe acoperișul Marelui Palat vreme de o mie de ani căzu și se împrăștie peste flăcările lumânărilor, unde particulele explodară în scânteieri miniaturale.

La fiecare trei ore – intervalul de timp necesar otomanilor să reîncarce una dintre monstruoasele lor bombarde proiectate de inginerul Orban –, ghiulele din piatră de câte o mie două sute de funți năruiau zidurile Constantinopolului. Acestea erau cele mai rezistente ziduri din lume: fuseseră construite de Theodosius al II-lea în timpul secolului al V-lea, fuseseră întărite și extinse în permanență și erau principalul motiv pentru care Curtea Bizanțului supraviețuise atâtor dușmani puternici.

Dar, cu fiecare lovitură, uriașele ghiulele de piatră scobeau acum găuri în ziduri, de parcă din ele ar fi mușcat un uriaș invizibil. Împăratul își putea imagina scena: în timp ce resturile produse de explozie umpleau aerul, puzderie de soldați și de civili alergau spre rănile proaspete din ziduri ca un roi de furnici curajoase sub un cer plin de praf. Umpleau gaura cu orice aveau la îndemână:

felurite bucăți scoase din alte clădiri din oraș, saci de in umpluți cu pământ, covoare arăbești scumpe… Putea chiar să-și imagineze norul de praf, îmbibat de lumina soarelui care apunea, plutind lent spre Constantinopol ca un giulgiu auriu.

În timpul celor cinci săptămâni cât orașul fusese sub asediu, avuseseră loc șapte asemenea cutremure, la intervale regulate, zi de zi, ca bătăile unui ceas enorm. Era timpul și ritmul unei alte lumi, o lume a păgânilor. Față de aceste cutremure, sunetul ceasului de aramă cu cap dublu de vultur, din colț, ce reprezenta ora Creștinătății, părea slab.

Cutremurul slăbi în intensitate. După o vreme și cu mult efort, împăratul Constantin își concentră gândurile asupra realității prezente. Făcu un gest spre gardă, pentru a-i da de înțeles că e gata să-și primească vizitatorul.

Phrantzes, unul dintre miniștrii cei mai de nădejde, intră împreună cu o persoană zveltă și fragilă care-l urma la mică distanță.

— Ea e Elena.

Phrantzes se trase la o parte, lăsând loc femeii.

Împăratul o privi. Femeile nobile din Constantinopol preferau veșmintele împodobite cu elemente decorative sofisticate, în timp ce femeile de rând purtau haine albe simple și fără formă care le acopereau până la glezne. Dar această Elenă părea să fie o combinație între cele două tipuri de femei. În loc de tunica brodată cu fir de aur, purta o rochie albă, ca femeile de rând, dar, peste rochie, îmbrăcase o mantie luxoasă; cu toate acestea, în locul culorilor purpuriu și roșu rezervate nobilimii, mantia era galbenă. Fața ei era încântătoare și senzuală, amintind de o floare care mai degrabă ar putrezi de prea multă adorație decât să se veștejească în solitudine.

O prostituată, și probabil una care se descurca foarte bine.

Corpul îi tremura. Privea în jos, dar împăratul observă că avea o sclipire febrilă în ochi, ducând cu gândul la o tulburare și un zel rare pentru cei din clasa ei.

— Pretinzi că ești dotată cu puteri magice? întrebă împăratul.

Dorea să sfârșească cât mai repede audiența. De obicei, Phrantzes era meticulos. Dintre cei aproape opt mii de soldați care apărau acum Constantinopolul, doar o mică parte proveneau din armata activă și aproximativ două mii erau mercenari genovezi. Phrantzes se ocupase de recrutarea restului de oameni, câte puțini de fiecare dată, dintre locuitorii orașului. Deși împăratul nu era neapărat interesat de această ultimă idee a lui, statutul acestui iscusit ministru presupunea măcar ascultarea lui.

— Da, îl pot ucide pe sultan, tremură vocea abia auzită a Elenei, ca niște fâșii de mătase adiind în vânt.

Cu cinci zile mai înainte, stând în fața palatului, Elena ceruse să-l vadă pe împărat. Când gărzile încercaseră s-o dea la o parte, ea le arătase un pachețel care îi uluise. Nu fuseseră siguri de ce le arăta, dar știuseră că nu era ceva ce ar fi trebuit ea să aibă. În loc să fie adusă în fața împăratului, fusese reținută și interogată despre modul în care intrase în posesia obiectului. Mărturia ei fusese confirmată și fusese dusă apoi în fața lui Phrantzes.

Phrantzes luă acum pachețelul, desfăcu pânza de in și puse conținutul lui pe biroul împăratului.

Privirea împăratului fu tot atât de uluită ca acelea ale soldaților, cu cinci zile în urmă. Dar, spre deosebire de aceștia, el știu imediat la ce se uita.

Cu mai mult de nouă secole înainte, în timpul domniei lui Iustinian cel Mare, meșteșugari iscusiți turnaseră două potire din aur pur, încrustate cu nestemate și strălucind de o frumusețe care tulbura

sufletul. Cele două potire erau identice, cu excepția aranjamentului și a formelor nestematelor. Unul dintre acestea fusese păstrat pe rând de împărații bizantini, iar celălalt fusese sigilat, împreună cu alte comori, într-o încăpere secretă din fundația Hagiei Sophia, în anul 537 E.C., când a fost reconstruită măreața biserică.

Strălucirea potirului din Marele Palat, cu care împăratul se obișnuise, pălise în timp, dar cel din fața lui arăta atât de luminos încât părea că fusese făcut cu doar o zi în urmă.

Nimeni nu crezuse la început mărturia Elenei, socotind că probabil furase potirul de la unul dintre stăpânii ei bogați. Deși mulți știau despre încăperea secretă de sub măreața biserică, puțini cunoșteau locul exact unde se afla aceasta. În plus, încăperea secretă era înconjurată de pietre uriașe din fundație și nu existau uși sau tuneluri care să ducă la ea. Ar fi fost imposibil să intri în încăpere fără un efort inginerese uriaș.

Cu patru zile înainte, însă, împăratul ordonase să fie adunate artefactele prețioase ale orașului, ca precauție pentru eventualitatea căderii Constantinopolului. Era o măsură disperată, deoarece știa prea bine că turcii blocaseră toate rutele de acces spre oraș și n-ar fi avut pe unde să scape cu toate aceste bogății.

Avusese nevoie de treizeci de salahori care lucraseră fără răgaz timp de trei zile, ca să intre în încăperea secretă, ai cărei pereți fuseseră clădiți din pietre tot atât de masive ca cele din Marea Piramidă a lui Kheops. În mijlocul încăperii se afla un sarcofag masiv de piatră, sigilat cu douăsprezece benzi de fier încrucișate. Mai avusese nevoie de încă o zi întreagă pentru tăierea benzilor de fier, înainte ca cei cinci salahori, sub privirea atentă a multelor gărzi, să reușească într-un final să ridice capacul sarcofagului.

Cei prezenți nu fură uluiți de comorile și de obiectele sacre ascunse acolo vreme de aproape o

mie de ani, ci de ciorchinele de strugure de deasupra lor, care era încă proaspăt.

Elena susținuse că a lăsat un ciorchine de strugure în sarcofag cu cinci zile înainte și, după cum declarase, jumătate dintre struguri fuseseră mâncați, iar pe tulpina ciorchinelui rămăseseră doar șapte boabe.

Salahorii verificară comorile pe care le găsiseră, comparându-le cu cele din lista aflată la interior, pe capacul sarcofagului de piatră, și nu lipsea nimic în afară de potir. Dacă potirul nu ar fi fost găsit la Elena și fără mărturia ei, toți cei prezenți ar fi fost executați, chiar dacă juraseră cu toții că încăperea și sarcofagul păreau intacte.

— Cum ai luat asta? întrebă împăratul.

Corpul Elenei începu să tremure și mai puternic. Se părea că magia ei nu o ajuta să se simtă în siguranță. Îl privi pe împărat cu ochii plini de groază și îngăimă un răspuns:

— Locurile acelea… Le văd… Le văd ca și cum…

Se chinui să găsească cuvântul potrivit, apoi continuă:

— Sunt deschise…

— Poți să-mi arăți și mie? Ia ceva dintr-un recipient închis!

Elena dădu din cap, amuțind de spaimă și implorându-l din priviri pe Phrantzes. Phrantzes interveni:

— Ea zice că nu-și poate practica magia decât într-un anume loc. Dar nu poate dezvălui locul acela și nimeni nu trebuie s-o urmărească. Altfel, magia își va pierde de-a pururi puterea.

Elena dădu din cap viguros, în semn de aprobare.

— În Europa, ai fi fost deja arsă pe rug, spuse împăratul.

Elena se prăbuși și-și prinse pieptul cu brațele, ghemuindu-se. Silueta ei mică părea să fie a unui copil.

— Știi să ucizi? insistă împăratul.

Însă Elena nu reușea decât să tremure. După ce Phrantzes o rugă de mai multe ori, sfârși prin a încuviința din cap.

— Perfect, îi spuse împăratul lui Phrantzes. Pune-o la încercare.

Phrantzes o conduse pe Elena în jos, pe un șir lung de scări. Torțele din perete aruncau cercuri tulburi de lumină. Sub fiecare torță stăteau doi soldați înarmați, ale căror armuri reflectau lumina pe pereți în forme vii, licărinde.

În cele din urmă, cei doi ajunseră la o pivniță întunecată. Elena își strânse mai tare mantia în jurul trupului. Aici era locul unde era depozitată, vara, gheața pentru palat.

Acum însă, nu era niciun fel de gheață. Un prizonier era ghemuit sub o torță, într-un colț; un ofițer anatolian, după îmbrăcăminte. Ochii lui fioroși, ca ochii unui lup, se holbau la Phrantzes și la Elena, de după barele de fier.

— Îl vezi? o întrebă Phrantzes.

Elena încuviință.

Phrantzes îi dădu un sac din piele de oaie:

— Poți pleca acum. Întoarce-te cu capul lui înainte de venirea zorilor.

Elena scoase din sac un iatagan care strălucea în lumina torței ca o semilună. I-l dădu înapoi lui Phrantzes.

— Nu am nevoie de el.

Apoi urcă scările, dar pășea fără sunet. În timp ce trecu prin cercurile de lumină aruncate de torțe, păru să-și schimbe forma: când femeie, când pisică, până când silueta ei se făcu nevăzută.

Phrantzes se întoarse spre unul dintre ofițeri:

— Sporiți securitatea aici! spuse arătând spre prizonier. Nu-l pierdeți din ochi nicio clipă!

După plecarea ofițerului, Phrantzes făcu un semn și, dintre umbre, apăru un bărbat înfășurat în rasă neagră de călugăr.

— Nu te apropia prea mult de ea, spuse Phrantzes. Nu-i nimic dac-o pierzi, dar în niciun caz n-o lăsa să te descopere.

Călugărul încuviință și urcă scările cât mai silențios posibil, la fel ca Elena.

În noaptea aceea, Constantin dormi la fel de prost cum dormise de la începutul asediului Constantinopolului. Zdruncinăturile produse de bombardele grele îl trezeau de fiecare dată, tocmai atunci când era gata să ațipească. Înainte să se crape de ziuă, intră în biroul său, unde-l găsi pe Phrantzes care-l aștepta.

Uitase deja de vrăjitoare. Spre deosebire de tatăl său, Manuel al II-lea, și de fratele său mai mare, Ioan al VII-lea, Constantin era un om practic și înțelegea că cei care își puneau toate speranțele în miracole obișnuiau să-și sfârșească zilele înainte de vreme.

Phrantzes făcu semn spre ușă, iar Elena intră fără zgomot. Părea tot atât de înspăimântată ca ultima oară când o văzuse împăratul, iar mâna îi tremura în timp ce ridică sacul din piele de oaie.

Imediat ce Constantin văzu sacul, știu că-și pierduse vremea. Sacul era plat și nu curgea sânge din el. Era limpede că înăuntru nu se afla capul prizonierului.

Însă expresia de pe chipul lui Phrantzes nu părea să oglindească dezamăgirea. Mai degrabă părea deconcertat, tulburat de parcă pășea în vis.

— Nu a adus ce ne doream, nu-i așa? întrebă împăratul.

Phrantzes luă sacul de la Elena, îl plasă pe biroul împăratului și-l deschise. Îl privi fix pe împărat, de parcă se uita la o fantomă:

— Aproape că da.

Împăratul privi în sac. Pe fundul lui era ceva cenușiu și moale, ca seul de miel. Phrantzes apropie torța:

— Este creierul anatolianului.

— I-a tăiat craniul? întrebă Constantin, aruncându-i Elenei o privire piezișă.

Ea tremura pe sub mantie ca un șoarece îngrozit.

— Nu, cadavrul prizonierului părea intact. Am pus douăzeci de oameni, câte cinci în fiecare schimb, să-l urmărească atent din mai multe unghiuri. Și gărzile de la ușa pivniței au fost extrem de atente: n-ar fi putut intra nici musca acolo.

Phrantzes făcu o pauză, de parcă ar fi fost chinuit de propriile amintiri.

Împăratul îi făcu semn să continue.

— La două ore după ce a plecat, prizonierul a început să aibă convulsii și a căzut mort la pământ. Printre cei care au observat scena s-au numărat și un doctor grec experimentat, cât și veterani din mai multe războaie – niciunul nu și-a putut aminti de cineva care să moară în felul acela. O oră mai târziu, s-a întors și le-a arătat sacul. Doctorul grec a tăiat apoi craniul. Era gol.

Constantin cercetă creierul din sac. Era întreg și nu părea să fi suferit nicio urmă de vătămare. Organul acesta fragil fusese probabil scos cu foarte mare grijă. Constantin își concentră privirea asupra degetelor Elenei, care strângeau reverele mantiei. Își imagină degetele subțiri înaintând, culegând o ciupercă ascunsă prin iarbă sau luând un boboc proaspăt din vârful unei rămurele…

Împăratul își ridică privirea spre perete, de parcă zărise ceva care se ridica deasupra orizontului îndepărtat. Palatul se cutremură de lovitura unei alte bombarde gigant, dar, pentru prima oară, împăratul nu mai simți cutremurarea.

Dacă există miracole într-adevăr, acum e momentul să se manifeste.

Constantinopolul se afla la mare ananghie, dar poate că nu era totul pierdut. După cinci săptămâni de război sângeros, și inamicul suferise pierderi grele. În unele locuri, cadavrele turcilor

formau grămezi care se înălțau până la ziduri, iar atacatorii erau și ei tot atât de epuizați ca apărătorii. Cu câteva zile în urmă, o flotă curajoasă din Genova străpunsese blocada Bosforului și intrase în Cornul de Aur, aducând provizii prețioase și oferind ajutor. Toată lumea credea că era vorba de avangarda unui sprijin mai consistent din partea Creștinătății.

Starea de spirit se înrăutățise în tabăra otomană. Majoritatea comandanților și-ar fi dorit în taină să accepte termenii de armistițiu oferit de Curtea Bizanțului și să se retragă. Motivul pentru care nu se retrăseseră încă îl constituia un singur bărbat.

Vorbea limba latină fluent. Era instruit în arte și în științe, iscusit în arta războiului și îl înecase fără să clipească pe fratele său în cadă, pentru a-și asigura propriul drum spre tron: decapitase o sclavă frumoasă în fața trupelor sale pentru a demonstra că nu putea fi ispitit de femei… Sultanul Mahomed al II-lea reprezenta osia în jurul căreia se mișcau roțile mașinii de război otomane. Dacă ar fi clacat, întreaga mașină s-ar fi năruit.

Poate că totuși avusese loc *un miracol.*

— De ce vrei să faci asta? întrebă împăratul, continuând să se uite la perete.

— Vreau să nu fiu uitată, răspunse Elena, care se așteptase la această întrebare.

Constantin încuviință. Banii sau comorile n-o atrăgeau câtuși de puțin pe această femeie: nu se inventase tainița sau zăvorul care s-o împiedice să ajungă la ce-și dorea. Cu toate acestea, o prostituată își dorea să aibă onoare.

— Ești o descendentă a cruciaților?

— Da.

Ea tăcu, apoi adăugă cu grijă:

— Dar nu dintr-a patra cruciadă.

Împăratul își puse mâna pe capul Elenei și ea îngenunche.

— Mergi în pace, copilă. Dacă-l ucizi pe Mahomed al II-lea, vei deveni salvatoarea Constantinopolului și vei fi onorată de toți ca o sfântă de-a pururi. O femeie sfântă din Orașul Sfânt.

La apus, Phrantzes o conduse pe Elena la zidurile de lângă Poarta Sfântului și Prea Cuviosului Roman Melodul.

Pe pământul din jurul zidurilor, nisipul devenise negru de la sângele muribunzilor: erau cadavre împrăștiate peste tot, de parcă plouase cu ele din ceruri. Puțin mai încolo, dinspre tunurile uriașe, peste câmpul de luptă, plutea un fum alb, absurd de ușor și de grațios. Iar dincolo de ele, tabăra otomană se întindea cât vedeai cu ochii, cu flamurile dese ca o pădure cu frunzele fluturând în briza umedă a mării, sub cerul cenușiu ca plumbul.

În cealaltă direcție, corăbiile de război otomane acopereau Bosforul ca un câmp de cuie negre de fier stând de strajă pe oglinda albastră a mării.

Elena închise ochii. *Este câmpul meu de luptă, este războiul meu.*

Îi reveniră în minte legende din copilărie, povești despre strămoșii ei, spuse de tatăl ei: în Europa, de cealaltă parte a Bosforului, era odată un sat în Provența. Într-o zi, se pogorâse peste sat un nor și din acel nor ieșise o armată de copii cu cruci roșii strălucind viu pe armurile lor, conduși de un înger. Strămoșul ei, un bărbat din sat, răspunsese chemării lor și navigase prin Mediterana ca să lupte pentru Dumnezeu în Țara Sfântă. Urcase în rang și devenise Cavaler Templier. Mai târziu, ajunsese la Constantinopol și întâlnise o femeie frumoasă, o luptătoare sfântă. Se îndrăgostiseră și dăduseră naștere acestei familii glorioase…

Mai apoi, când se făcuse mai mare, descoperise adevărul. Scheletul povestirii era adevărat: strămoșul ei chiar luase parte la Cruciada Copiilor. Se întâmplase imediat după ciuma care

măturase toate satele, iar el se înrolase în speranța că-și va astâmpăra foamea. Când bărbatul coborâse de pe corabie, se trezise singur în Egipt, unde el și mai mult de zece mii de alți copii fuseseră vânduți ca sclavi. După ani lungi de robie, reușise să scape și rătăcise până la Constantinopol, unde întâlnise cu adevărat o luptătoare care era un cavaler sfânt. Cu toate acestea, destinul ei nu fusese cu nimic mai fericit decât al lui. Imperiul Bizantin sperase că trupele de elită ale Creștinătății îi vor înfrânge pe păgâni. În schimb, se treziseră cu o armată de femei plăpânde și sărace ca niște cerșetoare. Curtea Bizanțului refuzase să le furnizeze cele trebuincioase acestor „luptătoare sfinte", iar femeile-cavaler deveniseră prostituate.

Vreme de mai bine de un secol, „glorioasa" familie a Elenei se chinuise să-și ducă traiul de azi pe mâine. Înainte de vremea tatălui ei, sărăcia familiei se adâncise. Înfometată, Elena se apucase de meseria practicată de propria ei strămoașă ilustră, dar, când tatăl ei aflase, o bătuse, spunându-i că o va omorî dacă o va mai prinde din nou… sau dacă nu-i va aduce clienții acasă, unde el să se tocmească pentru un preț mult mai bun și să păstreze banii „pentru ea".

Elena plecase de acasă și începuse să trăiască și să-și practice meseria pe cont propriu. Fusese la Ierusalim și la Trabzon[1] și vizitase chiar și Veneția. Nu mai era înfometată și se îmbrăca în haine frumoase. Dar știa că nu se deosebea prin nimic de un fir de iarbă ce crește în glodul drumului: ascuns în tină și călcat în picioare de călători.

Și atunci, Dumnezeu îi oferi Elenei un miracol.

Însă, cu toate astea, ea nu urmă pilda Ioanei d'Arc, o altă femeie pe care o inspirase Dumnezeu. Ce primise Fecioara din Orléans de la Dumnezeu? Doar o sabie. În vreme ce Dumnezeu îi dăduse Elenei ceva ce o putea face să devină cea mai sfântă femeie în afară de Fecioara Maria…

— Uite, aceea e tabăra lui *el-Fātih*, Cuceritorul, zise Phrantzes, arătând departe, dincolo de Poarta Sfântului și Prea Cuviosului Roman Melodul.

Elena privi și ea și încuviință.

Phrantzes îi întinse un alt sac din piele de oaie:

— Înăuntru sunt trei portrete ale lui, din diferite unghiuri și îmbrăcat în haine diferite. Ți-am pus acolo și un cuțit – vei avea nevoie de el. Avem nevoie de capul lui întreg, nu numai de creier. E bine să aștepți până după căderea nopții. Nu va fi în cortul său în timpul zilei.

Elena acceptă sacul:

— Vă amintiți avertismentul meu.

— Desigur.

Nu mă urmăriți. Nu intrați în locul unde trebuie să mă duc eu. Altfel, magia nu va mai avea efect. Niciodată.

Spionul care o urmărise ultima oară, deghizat în călugăr, îi spusese lui Phrantzes că Elena fusese foarte atentă, se întorsese și mersese înapoi pe calea propriilor pași de mai multe ori, până să ajungă la cartierul Blachernae, o parte din oraș unde bombardamentul turcilor era cel mai puternic.

Spionul o urmărise pe Elena cum intrase în ruinele minaretului care fusese odată parte a unei moschei. Când Constantin poruncise să fie distruse moscheile din oraș, turnul acesta fusese lăsat așa cum era, deoarece, în timpul ultimei ciume, câțiva oameni bolnavi se refugiaseră înăuntru și muriseră și nimeni nu dorea să se apropie prea mult de acel loc. După începerea asediului, o ghiulea rătăcită lovise jumătatea de sus a minaretului.

Spionul, ținând seama de avertismentul lui Phrantzes, nu intrase în minaret. Dar îi chestionase pe cei doi soldați care intraseră acolo înainte să fie lovit de ghiuleaua rătăcită. Aceștia îi spuseră că intenționaseră să creeze un post de gardă la vârful

structurii, dar renunțaseră după ce își dăduseră seama că nu e destul de înaltă. Spuneau că nu era nimic înăuntru cu excepția câtorva corpuri care putreziseră până ajunseseră niște schelete.

De data aceasta, Phrantzes nu mai trimisese pe nimeni s-o urmărească pe Elena. O privi cum își croia drum printre soldații înghesuiți pe ziduri. Printre armurile pline de noroi și de sânge închegat, mantia ei colorată se distingea clar. Dar soldații epuizați nu-i dădeau nicio atenție. Coborî de pe ziduri și, fără să-și dea osteneala să păcălească pe oricine ar fi putut s-o urmărească, o luă spre cartierul Blachernae.

Se lăsă noaptea.

Constantin fixa cu privirea pata de apă care se usca pe covor, o metaforă pentru speranța lui muribundă.

Pata fusese lăsată de cei doisprezece spioni. Lunea trecută, îmbrăcați în uniformele forțelor otomane și cu turbanele lor pe cap, se strecuraseră prin blocadă într-o bărcuță cu pânze, ca să salute flota europeană despre care se credea că este pe drum și că avea să le vină în ajutor pentru ridicarea asediului Constantinopolului. Dar nu văzură decât pustietatea Mării Egee, și nici urmă de flota despre care se zvonise. Spionii dezamăgiți, care își făcuseră datoria, se întorseseră prin blocadă pentru a-i aduce împăratului teribila veste.

Constantin înțelesese în cele din urmă că ajutorul promis din Europa nu era decât un vis frumos. Regii Creștinătății hotărâseră cu sânge rece să abandoneze Constantinopolul în mâinile păgânilor, după ce acest oraș sfânt rezistase valurilor mahomedane preț de atâtea sute de ani.

Țipetele îngrozite de afară îl asurziră. O gardă veni și raportă o eclipsă de lună: un semn de rău augur. Constantinopolul, se spunea, nu va cădea niciodată atâta timp cât strălucește luna.

Prin deschizătura îngustă a ferestrei, Constantin observă cum dispare luna în umbră, de

parc-ar fi intrat într-un mormânt din cer. Știa, fără să-și explice exact de ce, că Elena nu se va mai întoarce și că nu va mai vedea capul dușmanului său.

Trecu o zi, apoi trecu o noapte. Și nicio veste de la Elena.

Phrantzes și oamenii săi se opriră în fața minaretului din cartierul Blachernae și descălecară.

Fură cu toții uluiți.

În lumina rece și albă a răsăritului de lună, minaretul apărea întreg: cu vârful lui ascuțit țintind către înaltul cerului înstelat.

Spionul se jură că, ultima oară când fusese aici, vârful minaretului lipsea. Ceilalți ofițeri și soldați, familiarizaţi cu zona, îi susținură mărturia.

Dar Phrantzes îl privi pe spion cu o furie rece. Indiferent de câți martori l-ar fi susținut, probabil că mințea: minaretul întreg era dovada clară. Cu toate acestea, Phrantzes nu avea timp să împartă pedepse; acum, când orașul cădea, nimeni n-avea să scape de pedeapsa Cuceritorului.

Unul dintre soldați, care stătuse deoparte, știa că vârful lipsă al minaretului nu fusese distrus de o ghiulea. Găsise jumătatea de sus lipsă a minaretului într-o dimineață, cu două săptămâni în urmă. Nu fuseseră lovituri de tun în noaptea dinainte și-și amintea că nu văzuse dărâmături pe jos în jurul minaretului. Ceilalți doi soldați care fuseseră cu el în dimineața aceea muriseră amândoi în luptă. Cu toate astea, văzând expresia de pe fața lui Phrantzes, se hotărî să păstreze tăcerea în legătură cu asta.

Phrantzes și oamenii săi intrară în partea de jos a minaretului. Chiar și spionul despre care Phrantzes era convins că mințise li se alătură. Văzură rămășițele victimelor ciumei, împrăștiate peste tot de câinii sălbăticiți, dar nici urmă de cineva viu.

Coborâră treptele. În lumina pâlpâitoare a torțelor, la cel de-al doilea etaj o văzură pe Elena,

ghemuită sub o fereastră. Părea să doarmă, dar ochii ei întredeschiși reflectau lumina torțelor. Avea hainele rupte și murdare, iar părul îi era neîngrijit: câteva zgârieturi roșii îi brăzdau fața, făcute poate chiar de ea.

Phrantzes privi în jur: acesta era vârful minaretului, un spațiu gol de forma unui con. Observă că stratul gros de praf acoperea totul, dar se vedeau niște urme prin praf, de parcă Elena, asemenea lor, ar fi ajuns aici de curând.

Aceasta se trezi și, sprijinindu-se cu mâinile de pereți, se ridică în picioare. Lumina lunii care intra pe fereastră îi transforma părul dezordonat din jurul feței într-un halou argintiu. Îi privea fix, cu ochii larg deschiși, și păru a reveni în clipa prezentă doar după mult chin. Dar pe urmă închise din nou ochii, de parcă dorea să se întoarcă din nou într-un vis.

— Ce faci aici?! urlă Phrantzes spre ea.

— Eu… Nu pot să merg *acolo.*

— Unde?

Cu ochii închiși pe jumătate, de parcă își retrăia cu drag o amintire, ca un copil care nu se desparte de jucăria iubită la care nu vrea să renunțe, îi răspunse:

— E atât de mult spațiu acolo… E atât de plăcut…

Își deschise ochii și privi în jur îngrozită:

— Dar aici e ca într-un sicriu, și în minaret, și în afara lui. Trebuie să mă duc *acolo!*

— Dar cum rămâne cu misiunea ta?

— Așteaptă! spuse Elena închinându-se. Așteaptă!

Phrantzes arătă spre fereastră:

— E prea târziu să mai așteptăm.

Valuri de zgomote se prăvăleau peste ei și, dacă ascultai cu atenție, puteai distinge două surse diferite.

Una din surse era în afara orașului. Mehmet al II-lea hotărâse să pornească atacul final asupra

Constantinopolului a doua zi. În acest moment, tânărul sultan călărea prin taberele otomane, asigurându-și soldații că tot ce-și dorea el era Constantinopolul însuși – dar că toate comorile și femeile din Constantinopol vor aparține armatei sale și că după căderea orașului soldații vor avea la dispoziție trei zile ca să prăduiască cât doreau. Toți soldații aclamară la auzul promisiunii sultanului, iar sunetul trompetelor și cel al tobelor se adăugară bucuriei lor. Hărmălaia veselă, amestecată cu fumul și cu scânteile care se ridicau din focurile din fața taberelor, acoperi Constantinopolul ca o negură apăsătoare a morții.

Zgomotul care venea din interiorul Constantinopolului, pe de altă parte, era lugubru și înăbușit. Toți cetățenii lui se perindaseră prin oraș și se adunaseră la Sfânta Sofia pentru a lua parte la o ultimă slujbă. Era o scenă care nu mai avusese loc și care nici nu avea să se repete în istoria Creștinătății. Însoțit de imnuri solemne, sub lumina lumânărilor pâlpâinde, împăratul Bizanțului, patriarhul Constantinopolului, creștini ortodocși veniți din Răsărit și catolici din Italia, soldați echipați cu armură completă, neguțători și marinari din Veneția și Genova și nenumărați cetățeni obișnuiți se strânseseră în fața lui Dumnezeu, pregătindu-se pentru ultima bătălie din viața lor.

Phrantzes știa că planul lui eșuase. Poate că Elena nu era nimic altceva decât o impostoare iscusită și nu avea deloc darul magiei – prefera această posibilitate din tot sufletul. Dar exista și o alternativă mai periculoasă: avea darul magiei și ajunsese la Mehmet al II-lea care-i dăduse o nouă misiune.

În fond, ce putea să-i mai ofere Imperiul Bizantin, care se clătina pe buza prăpastiei? Promisiunea de sanctificare făcută de împărat nu mai avea cum să se materializeze. Nici Constantinopolul și nici Roma nu aveau să

sanctifice o vrăjitoare prostituată. Era limpede că se întorsese cu două ținte noi în minte: Constantin și el însuși.

Nu fusese Orban, inginerul ungur, primul exemplu în acest sens? Mai întâi venise la Constantin cu planurile pentru tunurile gigant, dar împăratul nu avusese bani pentru a-i plăti leafa, ca să nu mai vorbim de finanțarea construcției unor asemenea mașinării monstruoase. Se dusese apoi la Mehmet al II-lea și bombardamentele zilnice erau un memento constant al trădării sale.

Phrantzes se uită la spion, care-și scoase imediat sabia și i-o împlântă Elenei în piept. Sabia îi străpunse corpul și se înfipse într-o crăpătură din zidul din spatele ei. Spionul încercă s-o scoată, dar sabia nu se clintea. Elena își puse mâinile pe garda sabiei. Spionul lăsă sabia din mână, nedorind să-i atingă mâinile.

Phrantzes plecă însoțit de oamenii lui.

În tot timpul execuției, Elena nu scoase un sunet. Treptat, capul i se aplecă și haloul argintiu format de șuvițele părului ei ieși din fasciculul de lumină format de razele lunii și dispăru în întuneric. Strălucirea lunii scoase la iveală o porțiune de podea din interiorul întunecat al minaretului, acolo unde se prelingea un pârâu de sânge ca un șarpe subțire și negru.

În momentele de dinaintea marii bătălii, zgomotele din afara și dinăuntrul orașului se opriră. Imperiul Roman de Răsărit își saluta ultimul răsărit de soare pe acest Pământ, la intersecția Europei cu Asia și a uscatului cu marea.

La cel de-al doilea etaj al minaretului, femeia-magician muri, fixată în zid. Fusese poate singurul magician adevărat din întreaga istorie a rasei umane. Din nefericire, cu zece ore în urmă, era magiei, așa scurtă cum fusese, se încheiase și ea.

Era magiei începuse la patru fix din după-amiaza zilei de 3 mai 1453, când fragmentul ultradimensional se intersectă prima oară cu Terra.

Se încheie la ora nouă fix din seara zilei de 28 mai 1453, când fragmentul părăsise planeta Terra. După douăzeci și cinci de zile și cinci ore, lumea revenise la orbita ei obișnuită.

În seara zilei de 29 mai, Constantinopolul căzu.

În timp ce măcelul se apropia de sfârșitul lui inevitabil, Constantin, în fața maselor otomane ce roiau în jur, urlă:

— Orașul a căzut și eu sunt încă viu!

Apoi își sfâșie roba imperială și-și scoase sabia din teacă pentru a se confrunta cu hoardele care se apropiau. Armura lui argintie sclipi preț de o clipă ca o bucată de foiță metalică aruncată într-o cuvă plină cu acid sulfuric roșu-închis și apoi dispăru.

Semnificația istorică a căderii Constantinopolului nu avea să devină evidentă vreme de mulți ani. Pentru majoritatea oamenilor, asocierea vizibilă era că reprezenta ultima suflare a Imperiului Roman. Bizanțul era urma milenară lăsată în drum de roțile Romei Antice și, deși se bucurase de splendoare pentru un timp, se evaporase în cele din urmă ca o pată de apă în lumina strălucitoare a soarelui. Odinioară, romanii din vechime fluieraseră în băile lor mari și superbe, crezând că imperiul lor, asemenea granitului din care erau făcuți pereții bazinelor în care pluteau, avea să dureze de-a pururi.

Dar niciun banchet nu durează la nesfârșit. Totul are un sfârșit. Absolut totul.

ERA CRIZEI, ANUL 1.

Opțiunea pentru viață

Yang Dong dorea să se salveze, dar știa că șansele de reușită erau mici.

Stătea pe balconul de la etajul de sus al centrului de control, supraveghind acceleratorul de particule oprit. Din punctul de observație unde se urcase, putea cuprinde cu privirea întreaga circumferință de douăzeci de kilometri a uriașului accelerator de particule. Contrar practicii obișnuite, inelul acceleratorului nu era un tunel subteran, ci era înglobat într-un tub de ciment aflat deasupra solului. În lumina apusului, instalația arăta ca un imens punct ortografic chinezesc.

Dar ce marchează acest punct? Să sperăm că doar sfârșitul fizicii.

Pe vremuri, Yang Dong avusese o credință fundamentală: viața și lumea erau, poate, urâte, dar, la limitele scării micro și ale scării macro, totul era armonios și frumos. Viața noastră cotidiană era doar o spumă care plutea pe oceanul perfect al realității profunde. Dar acum, părea că lumea de zi cu zi era o cochilie frumoasă. Microrealitățile și macrorealitățile pe care le includea erau cu mult mai urâte și mai haotice decât cochilia însăși.

Prea înspăimântătoare.

Ar fi fost mai bine dacă ar fi putut înceta, pur și simplu, să se gândească la asemenea lucruri. Ar fi putut alege o carieră care să nu aibă nimic de-a face cu fizica, s-ar fi căsătorit, ar fi avut copii și ar fi trăit în pace, mulțumită așa ca mulți alții. Bineînțeles că, pentru ea, o asemenea viață nu ar fi fost decât o jumătate de viață.

Iar pe Yang Dong o mai deranja ceva: mama ei, Ye Wenjie. Descoperise din întâmplare pe computerul mamei sale niște mesaje criptate primite de aceasta. Iar asta îi trezise o curiozitate puternică.

Ca mulți alți vârstnici, mama lui Yang nu era familiarizată cu detaliile internetului și chiar ale propriului ei computer, așa că ștersese doar documentele decriptate, în loc să le distrugă complet. Nu realizase că, chiar și în cazul în care

și-ar fi reformatat hardul, datele puteau fi recuperate cu ușurință.

Pentru prima oară în viața ei, Yang Dong ținuse ceva secret față de mama ei și recuperase informațiile din documentele șterse. Îi trebuiră mai multe zile să citească toate informațiile recuperate, timp în care află o serie de lucruri șocante despre lumea de pe Trisolaris și despre secretul împărtășit de extratereștri și de mama ei.

Yang Dong fu pur și simplu năucită. Mama ei, aceea pe care se bazase mai toată viața, se dovedise o persoană pe care nu o cunoștea deloc, cineva pe care nu și-l putea măcar imagina că există pe lumea asta. Nu îndrăznise să-și înfrunte mama și nu ar fi făcut-o niciodată, pentru că, în clipa în care ar fi întrebat-o despre asta, transformarea imaginii mamei din mintea ei ar fi devenit completă, irevocabilă. Îi era mai ușor să pretindă că mama ei era în continuare persoana pe care o știa dintotdeauna și să-și urmeze viața ca înainte. Desigur, pentru Yang, o asemenea viață ar fi fost doar o jumătate de viață.

Dar era oare atât de rău să trăiești doar o jumătate de viață? Din câte putea să-și dea seama, un număr destul de mare de oameni din jurul ei trăiau doar jumătăți de vieți. Atâta vreme cât reușeai să uiți și te adaptai, o jumătate de viață putea fi trăită cu satisfacție, chiar și cu fericire.

Dar, între sfârșitul fizicii și secretul mamei ei, Yang pierduse două asemenea jumătăți de viață, care adunate făceau cât o viață întreagă. Ce-i mai rămânea, atunci?

Se sprijini de balustradă și privi abisul de sub ea, pe cât de îngrozită, pe atât de ispitită. Simți cum balustrada se mișcă sub greutatea apăsării și se dădu înapoi, de parcă fusese curentată. Nu îndrăzni să mai zăbovească acolo. Se întoarse și se duse din nou în camera terminalului.

Aici era locul unde centrul păstra terminalele supercomputerului folosit pentru analizarea datelor

generate de accelerator. Cu câteva zile în urmă, toate terminalele fuseseră oprite, dar acum, câteva erau aprinse. Acest lucru o liniști întrucâtva pe Yang Dong, dar știa că nu mai aveau nimic de-a face cu acceleratorul de particule – supercomputerul fusese preluat de alte proiecte.

În încăpere era doar un tânăr, care se ridică atunci când intră Yang Dong. Purta ochelari cu rame groase și de un verde-viu, o apariție ieșită din comun. Yang îi explică faptul că se afla acolo doar pentru a-și recupera câteva articole personale, dar după ce Ochelari Verzi îi auzi numele, se entuziasmă și-i explică programul care se derula pe terminale.

Era un model matematic al Terrei. Spre deosebire de proiectele similare din trecut, acest model combina factori din biologie, geologie, astronomie, din științele atmosferice și ale oceanelor și din alte domenii de studiu, pentru a simula evoluția suprafeței Terrei din trecut până în viitor.

Ochelari Verzi îi atrase atenția spre câteva monitoare cu ecrane mari. Acestea nu derulau coloane de cifre și nici curbe mișcându-se lent pe un grafic. În schimb afișau imagini viu colorate, de parcă cineva trecea în revistă continentele și oceanele de undeva de sus. Ochelari Verzi mișcă mouse-ul și transfocă spre interior anumite locuri pentru a-i arăta detalii de prim-plan ale unui râu sau ale unui pâlc de copaci.

Yang Dong simți cum respirația naturii invada acest loc care până acum se aflase sub dominația cifrelor abstracte și a teoriilor. Se simți ca și cum ar fi fost eliberată dintr-o închisoare.

După ce ascultă explicația lui Ochelari Verzi, Yang Dong își strânse lucrurile, își luă la revedere politicoasă și dădu să plece. Simți cum Ochelari Verzi îi privea insistent spatele, dar era obișnuită ca bărbații să se poarte astfel, așa că, în loc să se simtă enervată, se simți mângâiată ca și cum ar fi

atins-o razele soarelui vara. Simți brusc dorința să comunice cu ceilalți.

Se întoarse spre Ochelari Verzi:

— Crezi în Dumnezeu?

Yang Dong fu uluită de îndrăzneala propriei întrebări. Dar, având în vedere modelul afișat pe terminale, întrebarea nu era tocmai nelalocul ei.

Ochelari Verzi rămase și el uluit. După o vreme, reuși să-și închidă gura și apoi întrebă cu grijă:

— La ce fel de „Dumnezeu" te referi?

— La Dumnezeu, pur și simplu.

Senzația copleșitoare de epuizare o cuprinse din nou. N-avea răbdare să-i explice mai multe.

— Nu cred.

Yang arătă spre ecranele mari:

— Dar parametrii fizici care guvernează existența vieții sunt absolut necruțători. Uite, să luăm exemplul apei: nu poate exista decât în cadrul unui interval redus de temperaturi. Dacă privim la univers ca la un întreg, acest lucru devine din ce în ce mai evident: dacă parametrii Big Bangului ar fi fost diferiți doar cu o miliardime de milion, nu am mai avea elemente grele și, prin urmare, nici viață. Nu este asta o dovadă clară a unei proiectări inteligente?

Ochelari Verzi dădu din cap.

— Nu știu destule despre Big Bang ca să pot comenta, dar greșești în legătură cu mediul de pe Terra. Terra a dat naștere vieții, dar viața a schimbat și ea Terra. Mediul actual de pe planeta noastră este rezultatul interacțiunilor dintre cele două.

Apucă mouse-ul și făcu un clic.

— Hai să încercăm o simulare, spuse apoi.

Afișă un panou de configurare pe unul dintre ecranele mari, o fereastră plină de câmpuri dense de cifre. Deselectă caseta de validare aflată aproape de partea de sus a ecranului și toate câmpurile se estompară:

— Hai să deselectăm opțiunea pentru „viață“ și să vedem cum ar fi evoluat Terra fără ea. Voi ajusta simularea ca să-i vizualizăm textura granulometrică mai grosieră și ca să nu se mai piardă atâta timp cu calculele.

Yang Dong privi la celălalt terminal și văzu că supercomputerul funcționa la parametri maximi. O mașină ca asta consuma tot atâta electricitate ca un oraș mic, dar nu-i spuse lui Ochelari Verzi să se oprească.

Pe ecranul cel mare apăru o planetă nou-nouță. Suprafața ei era încă de un roșu-aprins, ca o bucată de cărbune scos din furnal. Timpul se scurgea înainte cu viteza erelor geologice și planeta se răcea treptat. Culoarea și tiparele de la suprafață se modificau lent într-un mod hipnotic. Peste câteva minute, apăru pe ecran o planetă portocalie, indicând sfârșitul simulării.

— Calculele au fost făcute la nivelul granulometric cel mai grosier. Dacă am fi dorit mai multă precizie, ar fi durat o lună.

Ochelari Verzi mișcă mouse-ul și transfocă spre interior pe suprafața planetei. Imaginea era o baleiere a unui deșert mare, a unui lanț muntos cu vârfuri înalte cu forme ciudate, a unei depresiuni circulare ca un crater de impact.

— La ce ne uităm? întrebă Yang Dong.

— La Terra. Fără viață, așa ar arăta acum suprafața planetei.

— Dar… unde sunt oceanele?

— Nu există. Și nici râuri nu există. Întreaga suprafață este aridă.

— Spui că, fără viață, apa în formă lichidă nu ar putea exista pe Terra?

— Realitatea ar putea fi chiar și mai șocantă. Nu uita, asta este doar o simulare grosieră, dar măcar putem vedea ce impact a avut viața pe Terra așa cum o știm azi.

— Dar…

— Crezi că viața nu este altceva decât o cochilie moale, subțire și fragilă care se agață de suprafața planetei?

— Nu asta este?

— Numai dacă ignori puterea timpului. Dacă o colonie de furnici continuă să miște bulgări mici de pământ de mărimea unor boabe de orez, ar putea muta tot muntele Tai Shan[2]2 într-un miliard de ani. Dacă-i lași destul timp la dispoziție, viața e mai puternică decât metalul și piatra, mai puternică decât taifunurile și vulcanii.

— Dar formarea munților depinde de forțele geologice!

— Nu neapărat. Viața poate să nu fie în stare să ridice munții, dar poate schimba distribuția lanțurilor muntoase. Să spunem că avem trei munți și doi dintre ei sunt acoperiți de vegetație. Cel care e golaș se va eroda rapid, până va deveni plat ca o câmpie. „Rapid“ înseamnă aici ceva de ordinul a milioane de ani, o clipită, în termeni geologici.

— Atunci, cum au dispărut oceanele?

— Ar trebui să examinăm datele simulării și asta ar însemna o groază de muncă. Totuși, pot să-ți ofer o presupunere bazată pe oarecare informație: plantele, animalele și bacteriile au toate un rol important în compoziția actuală a atmosferei noastre. Fără viață, atmosfera ar fi foarte diferită. Este posibil ca o asemenea atmosferă să nu poată proteja suprafața Terrei împotriva vânturilor solare și razelor ultraviolete și atunci oceanele s-ar evapora. Nu peste mult timp, efectul de seră ar transforma atmosfera Terrei într-o copie a planetei Venus și apoi, în timp, vaporii de apă s-ar pierde în spațiu. După mai multe miliarde de ani, Terra ar deveni aridă.

Yang Dong nu mai spuse nimic, fixând cu privirea planeta aceea gălbuie și pustie.

— Așa că Terra pe care trăim noi acum este o casă construită de viață pentru ea însăși. N-are nimic de-a face cu Dumnezeu.

Ochelari Verzi își întinse brațele îmbrățișând comic ecranul cel mare, vizibil satisfăcut de discursul său.

Yang Dong nu prea era dispusă să discute asemenea chestiuni, dar, în momentul când Ochelari Verzi deselectase opțiunea viață în panoul de configurare, mintea îi fusese străfulgerată de un gând.

Îi puse întrebarea următoare, înspăimântătoare:

— Dar cu universul cum e?

— Cu universul?

— Dacă am folosi un model matematic similar pentru a simula întregul univers și am deselecta opțiunea viață la început, cum ar arăta universul rezultat?

Ochelari Verzi se gândi preț de o clipă.

— Va arăta la fel. Când am vorbit despre efectele vieții asupra mediului înconjurător, mă limitam la Terra. Dar, dacă vorbim despre Univers, acolo viața este foarte rară și impactul ei asupra evoluției universului poate fi ignorat.

Yang Dong își ținu gura. Își luă din nou la revedere și se chinui să arboreze un zâmbet admirativ. Ieși din clădire și se uită îndelung la cerul împânzit de stele al nopții.

Știa, din documentele secrete ale mamei ei, că viața nu era atât de rară în Univers. De fapt, universul era de-a dreptul aglomerat.

Cât de mult modificase viața universul?

Simți cum o cuprinde o undă de groază.

Știa că nu se mai putea salva pe sine. Încercă să se oprească din gândit, să-și îndrepte mintea spre întunericul cel mai adânc, dar o altă întrebare se încăpățâna s-o chinuie: *Oare Natura chiar e naturală?*

ERA CRIZEI, ANUL 4.

Yun Tianming

După vizita obișnuită a doctorului Zhang la Yun Tianming, doctorul îi lăsă un ziar, spunându-i că, de vreme ce Tianming fusese în spital atât de mult timp, ar trebui să fie la curent cu ce se întâmpla în lume. În camera lui Tianming era un televizor, așa că lucrul acesta i se păru ciudat și se întrebă dacă nu cumva doctorul avea altceva în minte.

Tianming citi ziarul și ajunse la următoarea concluzie: spre deosebire de perioada dinaintea spitalizării sale, știrile despre Trisolaris și Organizația Terra Trisolaris (OTT) nu mai țineau prima pagină. Existau cel puțin câteva articole care nu aveau nimic de-a face cu criza. Tendința umanității de a se concentra asupra vieții de zi cu zi își făcea din nou simțită prezența și grija pentru evenimente care urmau să aibă loc doar peste patru secole făcea loc gândurilor despre viața din prezent.

Nimic surprinzător. Încercă să-și amintească ce se întâmplase cu patru secole înainte: China era condusă de Dinastia Ming și credea – dar nu era sigur – că Nurhaci tocmai fondase imperiul care avea să înlocuiască Dinastia Ming, dar numai după ce măcelărise milioane de oameni. Evul Mediu întunecat tocmai luase sfârșit în Occident; motorul cu aburi n-avea să apară decât peste o sută și ceva de ani, cât despre electricitate, mai trebuiau alte trei sute de ani. Dacă oricine din vremea aceea s-ar fi preocupat despre ce avea să se întâmple peste patru sute de ani, s-ar fi făcut de râsul lumii. A-ți face griji pentru viitor era la fel de ridicol ca a te lamenta pentru lucruri trecute.

Cât despre Tianming însuși, la cum evolua afecțiunea lui, nu avea niciun rost să se mai preocupe nici măcar de anul viitor.

Însă o știre anume îi atrase atenția. Se afla pe prima pagină:

Sesiunea specială a celui de-l Treilea Comitet Permanent al Congresului Național al Poporului adoptă Legea eutanasiei

Tianming se simțea tulburat. Sesiunea legislativă specială fusese convocată pentru a rezolva Criza Trisolariană, dar această lege părea să nu aibă nimic de-a face cu criza.

De ce a vrut doctorul Zhang să văd eu știrea asta?

Un atac de tuse îl obligă să pună ziarul jos și să încerce să doarmă puțin.

A doua zi văzu și la televizor niște interviuri și relatări despre Legea eutanasiei, dar publicul nu părea foarte interesat de subiect.

Tianming nu reuși să adoarmă prea ușor în noaptea aceea. Tușise, se luptase să respire, se simțise slăbit și-i fusese greață de la chimioterapie. Pacientul care avea patul lângă al său se așezase pe marginea patului lui Tianming și-i ținuse tubul de oxigen. Numele lui de familie era Li și toți îi ziceau „Lao Li“, adică *Moș Li.*

Lao Li privi în jur ca să se asigure că ceilalți doi pacienți care împărţeau camera cu ei adormiseră și apoi spuse:

— Tianming, o să plec mai devreme.

— Te externează?

— Nu. E vorba de legea aia.

Tianming se ridică în capul oaselor.

— Dar de ce? Copiii tăi sunt atât de săritori și de iubitori…

— Tocmai din acest motiv am hotărât să fac asta. Dacă toată chestia asta mai trenează, vor trebui să-și vândă casele. La ce bun? În fond, nu există vindecare. Trebuie să acționez ca o persoană responsabilă, pentru copiii mei și pentru copiii lor.

Lao Li oftă, îl bătu ușor pe braț pe Tianming și se duse în patul său.

Privind fix umbrele aruncate pe perdeaua de la fereastră de ramurile mișcătoare ale copacilor, Tianming se cufundă încet-încet în somn. Pentru

prima oară de când se îmbolnăvise, avu un vis tihnit.

Se făcea că se află pe o bărcuță origami ce plutea, fără vâsle, pe o apă liniștită. Cerul era înnegurat, de un cenușiu-închis. Bura cu picături reci, dar ploaia nu părea să atingă suprafața apei, care rămânea netedă ca oglinda. Apa, deși cenușie, se contopea cu cerul în toate direcțiile. Nu existau nici orizont și nici țărmuri…

Când Tianming se trezi dimineața, fu nedumerit de faptul că în visul său fusese atât de sigur că acolo va bura mereu, că suprafața va fi mereu netedă și cerul, înnegurat, de un cenușiu-închis.

Spitalul urma să coordoneze procedura solicitată de Lao Li.

Alegerea sintagmei „a coordona“ provocase o discuție internă prelungită în cadrul agențiilor de presă. „A executa“ nu era în mod sigur o sintagmă potrivită. „A duce la bun sfârșit“ suna rău și ea. „A îndeplini“ părea să sugereze faptul că moartea era deja sigură, ceea ce nu era prea exact.

Doctorul Zhang îl întrebă pe Tianming dacă se simțea îndeajuns de bine să participe la ceremonia de eutanasiere a lui Lao Li. Doctorul se grăbi să adauge că, de vreme ce aceasta era prima eutanasiere din oraș, ar fi mai bine să existe reprezentanți ai diverselor grupuri interesate, inclusiv cineva care să-i reprezinte pe pacienți. Nu era vorba despre nimic altceva.

Dar Tianming nu putea să scape de senzația că cererea lui conținea un mesaj ascuns. Cu toate acestea, doctorul Zhang îl îngrijise bine mereu și acceptă.

După aceea, realiză brusc că fața și numele doctorului Zhang îi erau familiare – îl cunoscuse pe doctorul Zhang înainte de spitalizare? Nu reușea să-și aducă aminte exact. Faptul că nu avusese senzația aceasta de recunoaștere mai înainte se datora faptului că interacţiunile dintre ei

se limitaseră la afecțiunea lui și la tratamentul pentru aceasta. Modul în care un doctor acționa și vorbea în timp ce-și făcea meseria era diferit de cel în care se comporta ca om obișnuit.

Niciunul dintre membrii familiei lui Lao Li nu fură prezenți în timpul procedurii. Nu-i anunțase despre hotărârea lui și ceruse Biroului de Proceduri Civile din cadrul Municipalității – și nu spitalului – să-i informeze pe membrii familiei sale după încheierea procedurii. Noua lege îi permitea să facă așa cum dorea din acest punct de vedere.

Veniră mulți reporteri, dar majoritatea fură împiedicați să participe. Înainte să fie transformată în cameră de eutanasiere, aici fusese o încăpere ce aparţinea de secția de urgențe a spitalului. Camera avea o oglindă cu vedere dintr-o singură parte, mare cât tot peretele, astfel încât toți participanții vadeau ce se petrecea în ea, fără ca pacientul să-i vadă la rândul său.

Tianming își croi drum prin mulțimea de participanți până când ajunse în fața ferestrei cu vedere unidirecțională. Imediat ce văzu interiorul camerei de eutanasiere, Tianming fu cuprins de o undă de frică și de dezgust. Îi veni să vomite.

Cel care fusese responsabil de decorarea încăperii, oricine ar fi fost, își dăduse silința cu vârf și îndesat: la ferestre erau perdele noi și frumoase, flori proaspete în vaze și o mulțime de inimi de hârtie roz, pe pereți. Dar încercarea lor bine intenționată de a umaniza cadrul reușise să transmită exact impresia contrară: negura înspăimântătoare a morții era amestecată cu un soi de veselie ciudată, de parcă încercau să transforme un mormânt într-o cameră nupțială.

Lao Li stătea în pat în mijlocul încăperii și părea împăcat cu sine. Tianming își dădu seama că nu-și luaseră la revedere ca lumea și-și simți inima grea. Înăuntru erau doi notari care terminau de completat formularele legale ale procedurii. După

ce Lao Li semnă formularele, notarii ieşiră din încăpere.

Intră un alt bărbat care-i explică lui Lao Li paşii specifici ai procedurii. Acesta era îmbrăcat într-un halat alb, deşi nu era clar dacă era doctor. Arătă spre un ecran mare de la picioarele patului şi-l întrebă pe Lao Li dacă poate citi tot ce apărea pe el. Lao Li încuviinţă. Apoi îi ceru să mişte mouse-ul de lângă pat pentru a face clic pe butonul de pe ecran şi-i spuse că, dacă operaţiunea i se pare prea grea, mai sunt şi alte metode de tastare. Lao Li încercă mouse-ul şi declară că funcţiona perfect.

Tianming îşi aminti că Lao Li îi spusese odată că nu folosise niciodată un computer. Când avea nevoie de bani trebuia să stea la coadă la ghişeul băncii. Probabil că era prima oară din viaţa lui Lao Li când folosea un mouse.

Bărbatul în halat alb îi spuse apoi lui Lao Li că pe ecran se va afişa o întrebare şi aceeaşi întrebare va fi pusă de cinci ori. De fiecare dată când întrebarea avea să fie afişată, aveau să apară şase butoane dedesubtul ei, numerotate de la zero la cinci. Dacă Lao Li dorea să răspundă afirmativ, trebuia să facă clic pe butonul corespunzător numărului indicat în instrucţiunile de pe ecran, un număr care se schimba aleatoriu de fiecare dată când se punea întrebarea. Dacă Lao Li dorea să răspundă negativ, trebuia pur şi simplu să apese pe zero. Nu aveau să existe butoane marcate cu „Da“ sau „Nu“.

Bărbatul îi spuse că motivul pentru această procedură complicată era evitarea unei situaţii în care pacientul ar fi tot apăsat pe acelaşi buton fără să se mai gândească de fiecare dată la ce răspunde.

Intră şi o asistentă medicală şi-i introduse un ac în braţul stâng. Tubul din spatele acului era conectat la un injector automat, de mărimea aproximativă a unui laptop. Bărbatul în halat alb scoase un pachet sigilat, desfăcu straturile de

peliculă protectoare și scoase la iveală o fiolă de sticlă plină cu un lichid gălbui.

Umplu cu grijă injectorul cu conținutul fiolei și ieși împreună cu asistenta medicală.

Doar Lao Li rămase în încăpere.

Ecranul afișă întrebarea și o voce feminină blândă citi cu intonație:

> Doriți să vă curmați viața? Pentru DA, selectați 3. Pentru NU, selectați 0.

Lao Li selectă 3.

> Doriți să vă curmați viața? Pentru DA, selectați 5. Pentru NU, selectați 0.

Lao Li selectă 5.

Procesul se repetă de încă două ori. Și apoi:

> Doriți să vă curmați viața? Aceasta este ultima dumneavoastră decizie. Pentru DA, selectați 4. Pentru NU, selectați 0.

Un val de amărăciune îl făcu pe Tianming să se simtă amețit și aproape că leșină. Nici măcar atunci când murise mama lui nu mai simțise atâta durere intensă și mânie. Dorea să-i strige lui Lao Li să selecteze 0, să spargă zidul de sticlă, să înăbușe vocea aceea.

Dar Lao Li selectă 4.

În tăcere, injectorul prinse viață. Tianming putu să vadă coloana de lichid gălbui cum se scurtează și apoi dispare. Lao Li nu se mai mișcă. Închise ochii și adormi.

Mulțimea din jurul lui Tianming se împrăștie, dar el rămase unde se afla, cu mâna apăsată pe geam. Nu se uita la trupul lipsit de viață dinăuntru. Avea ochii deschiși, dar nu privea la nimic.

— Nu a suferit deloc.

Vocea doctorului Zhang era atât de înceată, că suna ca zumzăitul unui țânțar. Tianming simți o mână pe umărul stâng:

— E un complex de doze masive de barbiton, un relaxant muscular și clorură de potasiu. Barbitonul își face efectul imediat și îl face pe pacient să cadă într-un somn adânc, relaxantul

muscular oprește respirația și clorura de potasiu oprește inima. Întregul proces nu durează mai mult de douăzeci, treizeci de secunde.

După o vreme, mâna doctorului Zhang se ridică de pe umărul lui Tianming și acesta auzi cum pașii lui se îndepărtează. Nu se întoarse.

Își aminti brusc de unde îl cunoștea pe doctor.

— Doctore, spuse Tianming încet.

Pașii se opriră. Tianming tot nu se întoarse:

— O cunoști pe sora mea, nu-i așa?

Răspunsul veni după o pauză mai lungă:

— Da. Am fost colegi de clasă în liceu. Când erai mic, îmi amintesc că te-am văzut de câteva ori.

Pășind mecanic, Tianming ieși din clădirea principală a spitalului. Totul îi era acum limpede: sora lui îl voia mort. Nu, de fapt voia ca el să-și „coordoneze procedura“.

Deși Tianming își aducea adesea aminte de copilăria fericită pe care o avusese alături de sora lui, odată ce crescuseră se înstrăinaseră. Nu existase vreun conflict deschis între ei și niciunul nu-i rănise sentimentele celuilalt. Dar ajunseseră să se considere unul pe altul ca fiind tipuri complet diferite de oameni și fiecare simțea că celălalt îl disprețuiește.

Sora lui era vicleană, dar nu și inteligentă, și se căsătorise cu un bărbat care-i semăna. Nu avuseseră succes în carierele lor și nici după ce copiii se făcuseră mari nu reușiseră să-și cumpere o casă. Deoarece părinții soțului nu aveau suficient spațiu pentru ei, familia ei sfârșise prin a se muta la tatăl lui Tianming.

Tianming, pe de altă parte, era un singuratic. Nu avusese o carieră și nici o viață personală mai reușite decât ale surorii lui. Locuise mereu de unul singur în cămine care aparțineau angajatorului său și-l lăsase pe neputinciosul său tată în grija surorii sale.

Tianming înțelese brusc ce voia sora lui. Asigurarea medicală era insuficientă pentru acoperirea cheltuielilor pentru spitalizarea lui și, cu cât aceasta dura mai mult, cu atât creștea și factura. Tatăl lor o plătise din economiile lui de-o viață, dar nu se oferise niciodată să-i dea bani din ele și surorii lui și familiei ei, pentru cumpărarea unei case – un caz limpede de favoritism. Din punctul de vedere al surorii, tatăl lor cheltuia bani care ar fi trebuit să-i aparțină ei. Mai mult chiar, banii erau aruncați pe tratamente care doar prelungeau, dar nu vindecau boala. Dacă Tianming alegea eutanasierea, moștenirea surorii lui rămânea intactă, iar el nu ar mai fi suferit atât.

Cerul era plin de nori cețoși și cenușii, la fel ca în visul său. Privind acest cenușiu infinit, lui Tianming îi scăpă un oftat greu.

Foarte bine. Dacă vrei să mor, o să mor.

Se gândi la *Verdictul* lui Kafka, în care un tată își blestemă fiul și-l condamnă la moarte. Fiul acceptă la fel de simplu ca și cum i s-ar fi cerut să scoată gunoiul sau să închidă ușa și părăsește casa, alergând pe străzi până când ajunge la un pod și sare de pe balustradă, găsindu-și moartea. Mai târziu, Kafka i-a spus biografului său că a scris această scenă în timp ce se gândea la „o ejaculare violentă".

Tianming îl înțelegea acum pe Kafka, omul cu melon și cu servietă, omul care pășea tăcut pe străzile slab luminate ale Pragăi cu mai mult de o sută de ani în urmă, omul care era tot atât de singur ca el.

Cineva îl aștepta pe Tianming când se întoarse în camera lui de spital: era Hu Wen, un coleg de facultate.

Wen era ceea ce s-ar fi putut numi cel mai bun prieten din vremea studenției, dar ceea ce împărtășeau nu era chiar o relație de prietenie. Wen era unul dintre acei oameni care se înțelegeau cu toată lumea și care le cunoșteau numele tuturor;

dar chiar și el îl plasase pe Tianming în cercul cel mai îndepărtat al rețelei lui sociale. Nu se mai căutaseră de la absolvirea facultății.

Wen nu adusese un buchet de flori sau ceva asemănător: în schimb, adusese o cutie de carton plină cu doze de băuturi.

După un scurt și penibil schimb de saluturi, Wen puse o întrebare care-l surprinse pe Tianming:

— Îți mai aduci aminte de escapada din anul întâi? Atunci când am ieșit prima oară în gașcă?

Sigur că Tianming își amintea. Atunci fusese prima oară când Cheng Xin se așezase alături de el și-i vorbise.

Dacă nu ar fi preluat ea inițiativa, se îndoia că și-ar fi luat inima în dinți să-i vorbească măcar o dată în toți cei patru ani de facultate. Acolo, în excursie, se așezase undeva singur, fixând cu privirea uriașa întindere a lacului de acumulare de la Miyun, din apropierea Beijingului. Se așezase lângă el și începuseră să vorbească.

În timp ce vorbeau, ea arunca pietricele în lac. Conversația lor rătăcea fără o țintă anume printre temele favorite ale colegilor de facultate care se cunoșteau mai bine, dar Tianming își putea încă aminti fiecare cuvânt. Mai târziu, Cheng Xin făcuse o bărcuță origami și o pusese pe apă. Încetișor, o briză împinsese bărcuța mai departe până devenise un punct îndepărtat la orizont…

Acea zi atât de plăcută din studenție păstrase o strălucire aurie în mintea lui. În realitate, vremea din ziua aceea nu fusese ideală: burase, suprafața lacului se umpluse de valuri, iar pietricelele pe care le aruncau păreau ude în mâinile lor. Dar, începând din acea zi, Tianming se îndrăgostise de zilele ploioase, se îndrăgostise de mirosul pământului umed și al pietrelor ude și, din când în când, făcea bărci origami pe care le ținea pe noptieră.

Tresărind, se întrebă dacă lumea din visul său liniștitor nu se născuse din această amintire.

Dar Wen dorea să vorbească despre ce se întâmplase mai târziu în timpul acelei escapade – evenimente care nu-l impresionaseră prea mult pe Tianming. Cu toate acestea, îndemnat de Wen, Tianming reuși să-și amintească acele lucruri care i se șterseseră cumva din memorie.

Apăruseră câțiva dintre prietenii lui Cheng Xin și o chemaseră să vină cu ei. Wen se așezase atunci lângă Tianming.

Nu te simți prea mândru de tine. Este drăguță cu toată lumea.

Sigur că Tianming știa asta. Dar apoi, Wen văzuse sticla de apă minerală din mâna lui Tianming și conversația își schimbase cursul.

Ce mama naibii bei acolo?!

Apa din sticlă avea o culoare verde și în ea pluteau bucăți de iarbă și de frunze.

Am zdrobit niște buruieni și le-am băgat în apă. Este cea mai organică băutură.

Era binedispus, așa că era mai volubil decât de obicei.

Într-o zi, poate că voi înființa o firmă care să producă această băutură. Va fi foarte populară.

Probabil că are un gust infect.

Chiar crezi că țigările și băuturile alcoolice au un gust bun? Chiar și Coca-Cola ți s-o fi părut că are un gust medicinal când ai încercat-o pentru prima oară. Așa se întâmplă cu orice lucru care dă dependență.

— Amice, conversația aceea mi-a schimbat viața! spuse Wen.

Deschise cutia și scoase o doză. Era de un verde-intens pe dinafară și pe ea era o imagine cu iarbă. Marca era „Furtuna Verde".

Wen trase de inel și-i întinse doza lui Tianming. Tianming sorbi; era aromată, ierboasă și ușor amăruie. Închise ochii și se trezi pe marginea lacului de acumulare cu Cheng Xin lângă el…

— E o ediție specială. Versiunea de pe piață este mai dulce, spuse Wen.

— Se vinde bine?

— Se vinde extrem de bine! Problema principală este acum costul ei. Probabil că-ți închipui că iarba e ieftină, dar, până voi putea mări producția, este mai scumpă decât alunele sau fructele. Și, ca să fie sănătoasă, ingredientele trebuie să fie detoxificate și procesate, ceea ce implică o procedură complicată. Perspectiva e fantastică, totuși. Sunt interesați o groază de investitori, iar Huiyan Juice vrea să-mi cumpere firma. Dracu' să-i ia!

Tianming se holbă la Wen, neștiind ce să-i răspundă. Wen absolvise facultatea cu specializarea de inginer aerospațial, dar acum se transformase în antreprenor de băuturi răcoritoare. Era cineva care făcea lucruri, care rezolva chestii. Lumea era a celor ca el. Dar oamenilor ca Tianming nu le rămânea decât să vadă cum le trece viața prin fața ochilor, părăsiți și depășiți.

— Îți datorez succesul meu, spuse Wen.

Îi întinse lui Tianming trei cărți de credit și o bucată de hârtie, privi în jur, apoi se aplecă și-i șopti:

— Sunt trei milioane de yuani în cont. Parola e pe bilețel.

— Nu am depus niciodată cerere pentru un brevet sau ceva asemănător, spuse Tianming.

— Dar e ideea ta. Fără tine nu ar mai fi nicio „Furtună Verde". Dacă ești de acord, vom fi chit, cel puțin din punct de vedere legal. Dar, ca prieteni, îți voi datora mereu succesul meu.

— Nu-mi datorezi nimic, nici legal și nici altfel.

— Trebuie să accepți. Știu că ai nevoie de bani.

Tianming nu mai spuse nimic. Pentru el, suma era astronomică, dar nu era entuziasmat. Banii nu puteau să-l salveze.

Totuși, speranța e un animal încăpățânat. După ce plecă Wen, Tianming ceru să fie consultat

de un doctor. Nu-l dorea pe dr. Zhang. După mai multe încercări, reuși să obțină o consultație la directorul adjunct al spitalului, un oncolog renumit.

— Dacă banii nu ar reprezenta o problemă, ar fi vreun tratament care să mă vindece?

Bătrânul doctor găsi fișa medicală a lui Tianming pe computerul său și după un timp, dădu din cap.

— Cancerul s-a răspândit de la plămâni în tot corpul. Chirurgia nu ar avea niciun rost. Tot ce ți-a mai rămas este chimioterapia și radiațiile, care sunt niște tehnici conservatoare. Și chiar și cu bani… Tinere, nu uita proverbul: Un doctor poate vindeca doar bolile care pot fi vindecate. Buddha poate să-i salveze doar pe cei cărora le e scris să fie salvați.

Ultimul fir de speranță muri în sufletul lui Tianming și inima lui acceptă împăcată situația. În acea după-amiază, completă formularul pentru eutanasiere.

Îi înmână formularul medicului său de familie, doctorul Zhang. Zhang părea să se confrunte cu un conflict interior de natură morală, fiindcă evită privirea lui Tianming. Îi spuse că putea, la fel de bine, să renunțe la ședințele de chimioterapie. Nu mai avea niciun rost să se chinuie în continuare.

Singurul lucru care-i mai rămăsese de făcut lui Tianming era să se hotărască cum să cheltuiască banii de la Wen. Ar fi fost „drept" să-i dea banii tatălui său și să-l lase pe el să-i împartă familiei lor. Dar asta ar fi fost ca și cum i-ar fi înmânat banii surorii lui chiar el, iar Tianming nu dorea să facă asta. Avea să moară oricum, așa cum își dorea ea: simțea că nu-i mai datorează nimic altceva.

Încercă să se gândească la ce visuri neîmplinite avea. Ar fi fost drăguț să plece în croazieră în jurul lumii… dar corpul său nu ar fi făcut față și nici nu-i mai rămăsese destul timp. Ce

păcat! I-ar fi plăcut să stea întins pe puntea vasului, scăldat de lumina soarelui, și să-și treacă viața în revistă în timp ce urmărea marea fascinantă. Sau ar fi putut păși pe țărmurile unei țări ciudate, într-o zi ploioasă, și să stea pe malul unui lac mic și să arunce pietricele pe suprafața plină de unduiri…

Se gândea din nou la Cheng Xin. În ultimele zile se gândise la ea din ce în ce mai mult.

În noaptea aceea, Tianming văzu un reportaj la televizor.

A douăsprezecea sesiune a Consiliului de Apărare Planetară al ONU a adoptat Rezoluția 479, care a lansat proiectul *Stelele, Destinația Noastră*. Un comitet format din Programul de Dezvoltare ONU, Comitetul ONU pentru Resursele Naturale și UNESCO este autorizat să implementeze proiectul imediat.

Website-ul oficial chinez pentru proiectul *Stelele, Destinația Noastră* își începe activitatea în această după-amiază. Conform unui oficial de la reprezentanța permanentă PNUD[3] din Beijing, Proiectul va accepta oferte de la persoane fizice și juridice, dar nu va lua în considerare ofertele organizațiilor neguvernamentale…

Tianming se ridică și-i spuse asistentei medicale că dorea să se plimbe. Dar, cum trecuse ora stingerii, asistenta refuză să-l lase să iasă. Se întoarse în camera lui întunecată, trase perdelele și deschise geamul. Noul pacient din patul lui Lao Li mormăi.

Tianming privi afară. Luminile orașului încețoșau cerul nopții, dar câteva stele se puteau încă zări.

Știa ce dorea să facă cu banii lui. Avea să-i cumpere lui Cheng Xin o stea.

FRAGMENT DIN UN TRECUT ÎN AFARA TIMPULUI. INFANTILISM LA

ÎNCEPUTUL CRIZEI

Multe dintre evenimentele din timpul primilor douăzeci de ani ai Erei Crizei fură incomprehensibile pentru cei care apăruseră înainte sau după ea. Istoricii le rezumaseră sub titlul *Infantilismul Crizei.*

Se credea îndeobște că Infantilismul reprezenta o reacție la o amenințarea fără precedent împotriva civilizației, în integralitatea ei. Poate că asta era adevărat pentru indivizi, dar era o explicație prea simplistă atunci când se aplica la întreaga umanitate.

Impactul Crizei Trisolariene asupra societății era mult mai adânc decât își imaginaseră oamenii la început. Pentru a oferi câteva analogii imperfecte, în termeni biologici, era echivalentul momentului când strămoșii mamiferelor ieșiseră din ocean pe uscat. În termeni religioși, era la fel cu momentul când Adam și Eva fuseseră alungați din Eden. În termeni istorici și sociologici… nu există analogii potrivite, fie ele și imperfecte. Nimic din ce trăise civilizația umană până atunci nu se putea compara cu Criza Trisolariană. Criza zdruncinase însuși fundamentul culturii, al politicii, al religiei și al economiei. Deși impactul atinsese cel mai adânc miez al civilizației, influența lui se manifesta mai iute la suprafață. Cauza esențială a Infantilismului Crizei putea fi găsită în interacțiunea dintre aceste manifestări și extraordinara inerție a conservatorismului inerent al societății umane.

Exemplele clasice ale Infantilismului Crizei erau Proiectul Celor cu Fața la Zid și proiectul *Stelele, Destinația Noastră*, ambele, eforturi internaționale din cadrul ONU, inițiative care deveniseră curând incomprehensibile pentru oricine nu trăise în acea perioadă. Proiectul Celor cu Fața la Zid a schimbat istoria și a influențat într-atât cursul civilizației, încât ar trebui discutat într-

un alt capitol. Aceleași elemente care au dus la nașterea mărețului Proiect al Celor cu Fața la Zid au conceput simultan și proiectul *Stelele, Destinația Noastră.* Acel proiect, pe de altă parte, a dispărut curând după lansare și nu s-a mai auzit de el după aceea.

Existaseră două imbolduri pentru proiectul *Stelele, Destinația Noastră:* mai întâi, creșterea puterii ONU la începutul Crizei și apoi, geneza și popularitatea Escapismului.

Criza Trisolariană reprezenta primul moment când toată umanitatea s-a confruntat cu un inamic comun și a fost cât se poate de normal să-și pună cu toții speranțele în ONU. Chiar și conservatorii fură de acord că ONU trebuia să fie reformat din temelii și să i se acorde mai multă putere și mai multe resurse. Radicalii și idealiștii insistau pentru o Uniune a Terrei și pentru transformarea ONU în guvern mondial.

Țările mici, mai ales, își doreau creșterea puterii ONU deoarece vedeau Criza ca pe o ocazie de a primi mai multă tehnologie și mai mult ajutor economic. Marile puteri, pe de altă parte, reacționară cu răceală la această propunere. De fapt, toate marile puteri investiră mult în apărarea spațială după începerea Crizei. În parte, deoarece își dăduseră seama că participarea lor la apărarea spațială va întări puterea lor națională și statutul lor politic în cadrul relațiilor internaționale viitoare. Și, pe de altă parte, și fiindcă își doriseră dintotdeauna să investească într-o asemenea cercetare fundamentală la scară mare, dar cererile naționale, ale propriilor cetățeni și restricțiile impuse de politica internațională făcuseră practic imposibile astfel de eforturi în trecut. Într-un anume fel, Criza Trisolariană le oferea liderilor marilor puteri o oportunitate similară celei oferite lui Kennedy de Războiul Rece – similară, dar cu câteva ordine de mărime mai importantă. În timp ce toate marile puteri se fereau să-și plaseze

eforturile sub egida ONU, din cauza valului crescând de apeluri pentru o globalizare adevărată, au fost obligate să cedeze Organizației Națiunilor Unite câteva angajamente politice simbolice, pe care nu aveau intenția să le onoreze. Sistemul de apărare spațială comun susținut de ONU, de exemplu, a primit foarte puțin ajutor substanțial de la marile puteri.

În istoria Erei Crizei timpurii, Secretarul General ONU Say a fost o figură-cheie. Ea a crezut că venise timpul pentru o nouă ONU și a susținut transformarea instituției din ceea ce era, ceva mai mult decât un loc de întâlnire al marilor puteri și un forum internațional, într-un organism politic independent cu puterea de a coordona într-adevăr construirea mecanismelor de apărare a sistemului solar.

Pentru atingerea acestui scop, ONU avea nevoie de suficiente resurse, o cerință care părea imposibil de îndeplinit din cauza realităților relațiilor internaționale. Proiectul *Stelele, Destinația Noastră* a fost o încercare a lui Say de a obține asemenea resurse pentru ONU. Indiferent de rezultate, simpla încercare a reprezentat mărturia inteligenței politice și a imaginației ei.

Baza acestui proiect a fost Convenția Spațială, care era un produs al politicilor premergătoare Crizei. Concepută pe baza principiilor adoptate în cadrul Legii Convenției Mării și a Tratatului Antarctic, Convenția Spațială a fost negociată și pregătită într-o perioadă lungă de timp. Dar Convenția Spațială pre-Criză se limita la resurse aflate dincoace de Centura Kuiper, pe când Criza Trisolariană a obligat națiunile lumii să-și îndrepte privirea mult mai departe.

Deoarece oamenii nu reușiseră nici măcar să pună piciorul pe Marte, orice discuție despre spațiul extraterestru era lipsită de sens, cel puțin înainte de data de expirare a Convenției Spațiale,

la cincizeci de ani după ce a fost scrisă. Dar marile puteri considerară Convenția ca modalitatea perfectă pentru teatrul politic și au amendat-o, introducând clauze privitoare la resursele din afara Sistemului Solar. Amendamentul prevedea ca dezvoltarea resurselor naturale dincolo de Centura Kuiper și alte activități economice legate de acestea să aibă loc sub auspiciile Organizației Națiunilor Unite. Amendamentul definea în amănunte extrem de precise „resursele naturale“, dar, în fond, expresia respectivă se referea la resursele care nu fuseseră încă acaparate de civilizații non-umane. Acest tratat mai oferea și prima definiție legală internațională pentru „civilizație“. Din punct de vedere istoric, acest document era supranumit Amendamentul Crizei.

Al doilea imbold pentru proiectul *Stelele, Destinația Noastră* a fost Escapismul. În acel moment, mişcarea escapistă se afla doar în primele ei stadii și consecințele activității ei nu erau încă vizibile, astfel că mulți o considerau încă o alegere valabilă pentru o umanitate aflată în criză. Într-o asemenea situație, alte stele, mai ales stelele cu planetele lor proprii, deveneau foarte valoroase.

Rezoluția inițială propunea ca proiectul *Stelele, Destinația Noastră* să ceară ONU să organizeze licitarea drepturilor asupra unor anumite stele și a planetelor acestora. În proiect, participanții la licitație erau reprezentați de state, companii, ONG-uri și persoane fizice, iar banii obținuți din licitație urmau să fie folosiți pentru a finanța cercetarea fundamentală a ONU pentru un sistem de apărare a Sistemului Solar. Secretarul General Say a explicat că universul avea o mulțime de stele. Existau mai mult de trei sute de mii de stele doar pe un perimetru cosmic de până la o sută de ani-lumină de Sistemul Solar și mai mult de zece milioane într-unul de până la o mie de ani-lumină. O estimare prudentă sugera că cel puţin o zecime dintre aceste stele aveau planete.

Licitarea unui mic procent dintre ele nu avea să afecteze prea mult viitorul dezvoltării spațiale.

Această rezoluție neobișnuită a ONU stârnise un interes larg și o atenție mărită. Membrii permanenți din CAP (Consiliul de Apărare Planetară) reflectară îndelung, dar hotărâră că adoptarea ei nu ar fi condus la consecințe adverse în viitorul previzibil. Pe de altă parte, dacă ar fi votat împotrivă ar fi avut de suportat costuri greu de plătit în climatul politic internațional. Totuși, urmaseră dezbateri și se făcuseră compromisuri, iar versiunea finală a rezoluției care trecuse se limitase la stelele aflate la o depărtare de mai mult de o sută de ani-lumină.

Proiectul a fost oprit aproape imediat ce începuse, dintr-un motiv simplu: nimeni n-a cumpărat stelele. În total, s-a licitat doar pentru șaptesprezece stele și toate la prețul de rezervă minim. ONU a câștigat în total doar vreo patruzeci de milioane de dolari.

Niciunul dintre ofertanții câștigători nu și-a declinat vreodată public identitatea. Oamenii făcuseră diverse speculații asupra motivelor pentru care aceștia cheltuiseră atât de mulți bani pentru a cumpăra o bucată de hârtie inutilă – chiar dacă se presupunea că bucata aceea de hârtie reprezenta un instrument legal obligatoriu. Poate că era un sentiment interesant să posezi o altă lume, dar ce rost avea, de vreme ce puteai doar s-o vezi, nu și s-o atingi?! Și, de fapt, unele dintre stele nici măcar nu erau vizibile cu ochiul liber.

Say nu considerase niciodată acest proiect ca fiind un eșec. Susținuse că rezultatele au fost la înălțimea așteptărilor. Esențialmente, fusese o proclamație politică a ONU.

Proiectul *Stelele, Destinația Noastră* a fost repede dat uitării. A reprezentat un exemplu clasic de comportament ieșit din comun al societății umane de la începutul Crizei.

ERA CRIZEI, ANUL 4.

Yun Tianming

La o zi după ce s-a hotărât să-i cumpere o stea lui Cheng Xin, Yun Tianming sună la numărul afișat pe website-ul Biroului Chinez al Programului proiectul *Stelele, Destinația Noastră.*

Apoi îl sună pe Hu Wen ca să afle niște informații esențiale despre Cheng Xin, cum ar fi adresa de contact, numărul de identificare personală și așa mai departe. Se aștepta la orice fel de reacții din partea lui Wen, drept răspuns la cererea lui: sarcasm, milă, uimire. Dar, după o pauză lungă, nu auzi decât un suspin ușor.

— Nu e nici o problemă, îi spuse Wen. Dar probabil că nu se află în China acum.

— Te rog doar să nu-i spui că o caut eu.

— Nu-ți face griji. N-o s-o întreb direct.

În ziua următoare, Tianming primi un mesaj de la Wen cu toate informațiile pe care le ceruse, cu excepția ocupației lui Cheng Xin. Wen îi explică faptul că nimeni nu știa unde plecase Cheng Xin după ce absolvise Academia de Tehnologie a Zborului Spațial cu un an în urmă. Tianming văzu că erau două adrese ale ei: una, în Shanghai și alta, la New York.

În după-amiaza aceea, Tianming îi ceru doctorului Zhang să-i permită să plece din spital și să rezolve o treabă. Doctorul ar fi vrut să vină cu el, dar Tianming insistă să meargă singur.

Luă un taxi și ajunse la Biroul UNESCO din Beijing. După Criză, fiecare birou al ONU din Beijing se dezvoltase rapid, și UNESCO deținea acum mai toată clădirea de birouri din afara Autostrăzii Inel No. 4[4].

O hartă stelară gigantică îl întâmpină pe Tianming la intrarea în biroul spațios al proiectului *Stelele, Destinația Noastră.* Linii argintii uneau

stelele din constelații, pe un fond negru ca smoala. Tianming văzu că harta era afișată pe un monitor cu înaltă definiție și un computer din apropiere permitea transfocarea și căutarea. Biroul era gol, cu excepția unei recepționiste.

Tianming se prezentă și recepționista se ridică, plecând entuziasmată, și se întoarse cu o femeie blondă.

— Dumneaei este directorul UNESCO Beijing, explică recepționista. Și este și unul dintre oamenii responsabili de implementarea proiectului *Stelele, Destinația Noastră* în regiunea Asia-Pacific.

Directoarea păru foarte încântată să-l cunoască pe Tianming. Îl ținu de mână și-i spuse, într-o chineză fluentă, că era primul chinez care-și exprima interesul și dorea să cumpere o stea. Ar fi preferat o ceremonie care să genereze cât mai multe relatări în mass-media, dar se abținea, din respect pentru intimitatea lui. Părea destul de amărâtă că pierde o asemenea șansă de a face publicitate pentru proiect.

„Nu-ți fie teamă“, gândi Tianming. *„Nu va mai fi niciun chinez la fel de prost ca mine“.*

În încăpere intră un bărbat între două vârste, cu ochelari, foarte bine îmbrăcat. Directoarea i-l prezentă drept doctorul He, cercetător la Observatorul din Beijing. Astronomul avea să-l ajute pe Tianming cu detaliile cumpărării. După ce ieși directoarea, doctorul He îl invită pe Tianming să ia loc și ceru să se aducă ceai.

— Vă simțiți bine? îl întrebă pe Tianming.

Tianming știa că nu arată prea sănătos. Dar, după ce oprise chimioterapia, care fusese ca o tortură, se simțea acum mult mai bine și aproape simțea că primise o nouă șansă de la viață. Ignorând întrebarea doctorului He, repetă cererea pe care o făcuse deja la telefon.

— Doresc să cumpăr o stea ca s-o dăruiesc. Drepturile de proprietate asupra stelei vor trebui să

fie înregistrate pe numele beneficiarei. Nu voi oferi informații personale despre mine și doresc ca identitatea mea să rămână secretă pentru ea.

— Nu e nicio problemă. Aveți idee ce fel de stea doriți să cumpărați?

— Cât mai aproape de Terra posibil. O stea cu planete. Ideal, cu planete asemănătoare Terrei, spuse Tianming, privind la harta stelară.

— Conform cifrei avansate de dumneavoastră, acest lucru este imposibil, spuse doctorul He, dând din cap. Prețurile de pornire pentru stele cu aceste caracteristici sunt mult prea mari. Puteți cumpăra doar o stea fără planete și nu va fi prea aproape. Vreau să vă spun ceva: suma de bani pe care o oferiți este prea mică și pentru stele fără planete. Dar, după apelul dumneavoastră de ieri, luând în considerație faptul că sunteți prima persoană din China care-și exprimă acest interes, am decis să micșorăm prețul de pornire a licitației unei stele, ca să se potrivească ofertei dumneavoastră.

Își mișcă mouse-ul pentru a mări imaginea unei regiuni de pe harta stelară:

— Iat-o, aceasta este. Spuneți da și este a dumneavoastră.

— Cât de departe este?

— E la aproximativ două sute optzeci și șase virgulă cinci ani-lumină de aici.

— E prea departe.

Doctorul He izbucni în râs.

— Trebuie să recunosc că nu sunteți chiar atât de neștiutor în ale astronomiei. Gândiți-vă: chiar are vreo importanță dacă se găsește la două sute optzeci și șase sau la două sute optzeci și șase de miliarde de ani-lumină?

Tianming se gândi. Astronomul avea dreptate. Nu avea nicio importanță.

— Această stea are un avantaj formidabil, spuse doctorul He. Se poate vedea cu ochiul liber. După părerea mea, estetica are o foarte mare

importanță atunci când cineva cumpără o stea. Este mult mai bine să ai o stea îndepărtată, pe care s-o poți vedea, decât o stea apropiată, dar care să nu se vadă. În fond, tot ce putem face este să ne uităm la ele, nu-i așa?

Tianming încuviință. *Cheng Xin o să poată vedea steaua. Asta e bine.*

— Cum se numește?

— Steaua a fost catalogată prima oară de Tycho Brahe, cu sute de ani în urmă, dar nu a primit un nume. Are doar un număr.

Doctorul He mișcă mouse-ul peste punctul strălucitor și un șir de litere și de cifre apăru în dreptul ei: DX3906. Apoi, cu răbdare, astronomul îi explică lui Tianming ce reprezentau literele și cifrele, tipul de stea, magnitudinea absolută și cea aparentă, localizarea pe secvența principală și așa mai departe.

Formularistica pentru cumpărare nu dură prea mult timp. Doi notari lucrară cu doctorul He pentru a se asigura că totul este în bună ordine. Apoi își făcu din nou apariția directoarea, însoțită de doi oficiali de la Programul de Dezvoltare al ONU și de la Comitetul ONU pentru Resursele Naturale. Recepționista aduse o sticlă de șampanie și sărbătoriră cu toții evenimentul.

Directoarea declară că actul de proprietate al stelei DX3906 îi era de acum acordat lui Cheng Xin și îi prezentă lui Tianming un dosar cu coperte din piele neagră, ce părea foarte scump:

— Steaua dumneavoastră.

După plecarea oficialilor, doctorul He se întoarse spre Tianming:

— Puteți să nu-mi răspundeți, dacă vi se pare nepotrivit, dar nu cumva ați cumpărat această stea pentru o fată?

Tianming ezită preț de o clipă, dar apoi încuviință.

— Ce fată norocoasă! oftă doctorul He. E bine să fii bogat.

— O, vă rog, spuse recepționista. Scoase limba la doctorul He. Bogat? Chiar dacă ai avea treizeci de miliarde de yuani, i-ai cumpăra o stea iubitei tale? Auzi la el! Nu am uitat ce ai spus acum două zile.

Doctorul He păru destul de jenat. De fapt, îi era teamă că-l va da de gol în legătură cu părerea lui despre proiectul *Stelele, Destinația Noastră: Această farsă pusă la cale de ONU mai fusese utilizată de un grup de escroci cu zece ani înainte. Atunci vânduseră teren pe Lună și pe Marte. Ar fi o minune dacă cineva s-ar păcăli din nou!*

Din fericire, recepționista abordă o altă perspectivă:

— Nu are niciun fel de legătură cu banii. Este vorba despre o dragoste romantică. De romantism! Ești capabil să-l înțelegi?

În tot timpul cât Tianming cumpărase steaua, tânăra îi aruncase ocheade din când în când, de parcă ar fi fost un personaj de basm. Expresia de pe fața ei fusese inițial una de curiozitate, apoi de uluire și în final, de admirație. În cele din urmă, în timp ce i se oferea dosarul elegant cu coperte din piele neagră ce conținea actul de proprietate al stelei, chipul i se umpluse de invidie.

Doctorul He încercă să schimbe subiectul:

— Vom trimite documentele legale la beneficiar cât mai curând posibil. Conform instrucțiunilor dumneavoastră, nu vom dezvălui nicio informație despre dumneavoastră. Nici dacă am dori, nu am putea face asta – atenție, nici nu știu cum vă numiți!

Se ridică și privi afară pe fereastră. Se făcuse deja întuneric.

— Urmează să vă duc să vedeți steaua dumneavoastră – scuze, voiam să spun steaua pe care ați cumpărat-o pentru ea.

— Putem s-o vedem de pe acoperişul clădirii?

— Nu. În oraș e prea multă poluare luminoasă. Trebuie să ne ducem departe, în

suburbii. Dacă nu vă simțiți bine, pot să vin să vă iau într-o altă zi.

— Să mergem acum. Chiar vreau s-o văd!

Drumul cu mașina dură mai mult de două ore, până când marea strălucitoare care era Beijingul rămase mult în spatele lor. Pentru a evita luminile mașinilor care treceau pe lângă ei, doctorul He scoase mașina de pe drum și conduse până ajunseră pe un câmp. Apoi stinse farurile și ieșiră. Pe cerul toamnei târzii stelele străluceau deosebit de puternic.

— Vedeți Carul-Mare? Imaginați-vă o diagonală a patrulaterului format din cele patru stele și prelungiți-o. Da, exact în direcția aceea. Puteți vedea cele trei stele care formează un triunghi? Trageți o linie de la vârful triunghiului, perpendiculară pe baza lui și continuați s-o prelungiți. O vedeți acum? Da, chiar acolo. E steaua dumneavoastră – steaua pe care i-ați dăruit-o.

Tianming arătă pe rând spre două stele, dar doctorul He îi spuse că niciuna nu este cea bună.

— Este între cele două, dar puțin mai la sud. Magnitudinea ei aparentă este cinci virgulă cinci. În mod normal, trebuie să fii instruit ca s-o găsești. Dar în seara asta vremea este ideală, așa că o s-o puteți vedea. Încercați așa: nu o căutați direct. Mișcați-vă privirea puțin spre lateral. Vederea dumneavoastră periferică tinde să fie mai sensibilă la lumina slabă. După ce o găsiți, veți putea să vă mișcați privirea înapoi…

Cu ajutorul doctorului He, Tianming reuși în cele din urmă să vadă steaua DX3906. Era palidă și trebuise s-o caute iar și iar, de fiecare dată când îi slăbea concentrarea. Deși oamenii își închipuie de obicei că stelele sunt argintii, observația atentă a arătat că fiecare are o culoare diferită. DX3906 era roșu-închis.

Doctorul He îi promise că-i va da câteva materiale care să-l ajute să găsească steaua în

diferite anotimpuri.

— Aveți noroc, la fel cum are și fata care a primit cadoul dumneavoastră, spuse doctorul He.

— Nu cred că pot spune că am noroc. Sunt pe punctul de a muri.

Doctorul He nu păru surprins de această revelație. Își aprinse o țigară și o fumă tăcut. După o vreme, spuse:

— Chiar și așa, consider că sunteți binecuvântat. Cei mai mulți nu aruncă, nici până în ziua morții, măcar o privire spre universul de dincolo de lumea în care trăim.

Tianming îl privi pe doctorul He preț de o clipă, apoi privi înapoi cerul și o găsi pe DX3906 cu ușurință. Fumul țigării doctorului He plutea în fața ochilor săi și steaua cea palidă clipea prin vălul acesta. *Voi pleca din lumea asta înainte ca ea s-o vadă.*

Sigur, steaua pe care o vedea și steaua pe care avea s-o vadă ea erau doar niște imagini vechi de 286 de ani. Raza slabă de lumină trebuise să traverseze trei secole până să întâlnească retinele lor. Alți 286 de ani trebuiau să treacă înainte ca lumina stelei din acest moment să ajungă pe Terra. Până atunci, Cheng Xin se va fi făcut praf și pulbere.

Cum va fi viața ei? Poate că-și va aminti că, în marea de stele, e una care-i aparține.

Aceasta avea să fie ultima zi a lui Tianming.

Dorea să o marcheze într-un mod special, dar nu găsea nimic. Se trezi la ora șapte, ca de obicei. Un fascicul de lumină căzu în locul obișnuit de pe perete. Vremea nu era grozavă, dar nu era nici prea rea. Cerul avea aceeași culoare albastru-cenușie. Stejarul din fața ferestrei era lipsit de frunze (în loc să-și fi păstrat, să zicem, în mod simbolic, o frunză răzleață). Chiar și micul său dejun fu același.

Era o zi ca oricare alta din viața lui de douăzeci și opt ani, unsprezece luni și șase zile.

Asemenea lui Lao Li, Tianming nu-și informase familia despre decizia lui. Încercase să scrie o notă care să-i fie dată tatălui său după efectuarea procedurii, dar renunțase, deoarece nu se putea gândi ce să spună.

La zece, intră în camera de eutanasiere singur, liniștit, de parcă s-ar fi dus la consultația lui zilnică. Era a patra persoană din oraș care trecuse prin această procedură, așa că nu exista prea mult interes din partea presei. Erau doar cinci persoane în încăpere: doi notari, un director, o asistentă medicală și un om din conducerea spitalului. Doctorul Zhang nu era acolo.

Putea să moară liniștit.

Conform cererii sale, încăperea nu era decorată. În jurul său se aflau doar pereții albi și nedecorați ai unei încăperi obișnuite de spital. Se simțea bine.

Îi explică directorului că era familiarizat cu procedura și că nu avea nevoie de el. Directorul încuviință și se duse în spatele peretelui de sticlă cu vedere dintr-o singură parte. Notarii își terminară sarcina în ce-l privea, apoi îl lăsară singur cu asistenta medicală. Aceasta nu mai părea să sufere de neliniștea și teama pe care le simțise prima dată. Cu o mișcare sigură și blândă, îi perforă vena cu acul. Tianming simți că exista o legătură ciudată între el și asistentă. În fond, avea să fie ultima persoană care avea să rămână cu el până la sfârșit, pe lumea asta. Ar fi vrut să știe cine îl adusese pe lume cu douăzeci și nouă de ani în urmă. Acel obstetrician și această asistentă aparțineau numărului mic de oameni care încercaseră efectiv să-l ajute în viață. Dorea să le mulțumească.

— Mulțumesc.

Asistenta îi zâmbi și plecă cu pași neauziți, ca de pisică.

> Doriți să vă curmați viața? Pentru DA, selectați 5. Pentru NU, selectați 0.

Se născuse într-o familie de intelectuali, dar părinților lui le lipsea competența politică și iscusința socială, așa că nu avuseseră succes în viețile lor. Deși nu trăiau viața elitelor, insistaseră să-i ofere lui Tianming o educație pe care o considerau demnă de elite. Nu avea voie să citească altceva decât cărți clasice și nu avea voie să asculte altceva decât muzică clasică. Prietenii pe care încerca să și-i facă trebuia să provină din familii pe care părinții săi le considerau cultivate și rafinate. I-au spus lui Tianming că oamenii din jurul lor erau vulgari și că preocupările le erau comune. Prin comparație, gusturile le erau mult superioare.

În școala primară, Tianming reușise să-și facă câțiva prieteni, dar nu-i invitase niciodată acasă să se joace. Știa că părinții lui nu i-ar fi permis să se împrietenească cu copii atât de „vulgari". Înainte să ajungă în gimnaziu, insistența puternică a părinților pentru o educație elitistă îl transformase într-un singuratic absolut. Tot atunci, părinții lui divorțaseră, după ce tatăl său întâlnise o tânără care vindea asigurări. Mama lui se recăsătorise cu un antreprenor bogat.

Și astfel, ambii lui părinți se aleseseră cu genul de oameni „vulgari" de care îi spuseseră lui Tianming să se ferească și-și dăduseră seama în cele din urmă că nu aveau autoritatea morală să-i impună acel tip de educație. Dar ce-i făcuseră deja lui Tianming fusese de-ajuns. Nu putea scăpa de creșterea pe care i-o dăduseră și care era ca un set de cătușe cu arc. Cu cât încerca să se elibereze, cu atât îl strângeau mai tare. În timpul anilor de liceu, deveni din ce în ce mai singur, din ce în ce mai sensibil și se îndepărtă din ce în ce mai mult de ceilalți.

Toate amintirile sale din copilărie și din tinerețe erau cenușii.

Apăsă 5.

Doriți să vă curmați viața? Pentru DA, selectați 2. Pentru NU, selectați 0.

Își imaginase că universitatea va fi un loc înspăimântător: un mediu nou și ciudat, o mulțime de oameni noi și ciudați, mai multe lucruri cu care să se lupte pentru a se adapta. Și, când intrase pentru prima oară la facultate, aproape totul se potrivise așteptărilor lui.

Până când o întâlnise pe Cheng Xin.

Tianming se mai simțise atras de fete și mai înainte, dar nu în felul acela. Simțea cum tot ce era în jur, tot ce fusese rece și ciudat era acum cuprins de o lumină solară caldă. La început, nu înțelesese de unde venea lumina aceea. Era ca un soare pe care-l vezi printr-un văl gros de nori și care le apare celor care se uită la el ca un disc palid. Și numai când dispare își dau oamenii seama că acela era locul de unde izvora întreaga lumină a zilei. Soarele lui Tianming dispăruse la începutul vacanței de o săptămână din jurul Zilei Naționale, când Cheng Xin plecase de la facultate ca să-i vadă pe ai ei. Tianming simțise că totul din jur devenise întunecat și cenușiu.

Era aproape sigur că mai erau și alți băieți care simțeau același lucru pentru Cheng Xin. Dar el nu suferea la fel ca ceilalți băieți, fiindcă el nu-și făcea niciun fel de speranțe în legătură cu dorul lui. Știa că fetelor nu le plăceau detașarea și sensibilitatea lui. Tot ce putea să facă era s-o privească de la distanță, scăldată în lumina caldă pe care o împrăștia, apreciind în pace frumusețea primăverii.

La început, Cheng Xin îi dădu impresia lui Tianming că este taciturnă. Femeile frumoase nu erau de obicei reticente, dar ea nu era deloc regina Gheții. Vorbea puțin, dar asculta, asculta cu adevărat. Atunci când vorbea cu cineva, privirea ei atentă și calmă făcea interlocutorul să simtă că este important pentru ea.

Cheng Xin era diferită de celelalte fete drăguțe cu care fusese coleg Tianming la liceu. Ea nu-i ignora existența. De fiecare dată când îl vedea, îi zâmbea și-l saluta. De câteva ori, când colegii planificaseră escapade și petreceri, organizatorii uitaseră – în mod intenționat sau nu – să-l invite și pe Tianming. Dar Cheng Xin îl găsea și-l invita. Mai târziu, ea deveni prima dintre colegi care-l strigă pur și simplu Tianming fără să mai folosească și numele lui de familie. În interacțiunile lor – așa limitate cum erau – cea mai profundă impresie lăsată de Cheng Xin în inima lui Tianming fu simțământul că ea era singura care-i înțelegea vulnerabilitățile și căreia părea să-i pese de durerea pe care ar fi putut s-o resimtă.

Dar Tianming nu pusese mai mult preț pe acest lucru decât era cazul. Era exact așa cum spusese Hu Wen: Cheng Xin era drăguță cu toți.

Își amintea în mod special de o întâmplare anume: el și câțiva colegi, urcau pe un munte mic. Cheng Xin se opri brusc, se aplecă și luă ceva de pe treptele de piatră ale traseului. Tianming văzu că era o omidă urâtă, moale și umedă care se răsucea pe degetele ei pale. O altă fată de lângă ea îi strigă: *„Vai, ce scârbos! De ce o atingi?“* Dar Cheng Xin o puse cu grijă pe iarba de lângă cărare. *Pentru că cineva ar putea s-o calce.*

De fapt, Tianming avusese foarte puține conversații cu Cheng Xin. În cei patru ani de facultate, putea să-și amintească că vorbise cu ea între patru ochi doar de două ori.

Era o seară răcoroasă de început de vară. Tianming se urcase pe terasa de pe acoperișul bibliotecii, locul lui favorit. Puțini colegi veneau aici și putea fi singur cu gândurile lui. Cerul nopții se limpezise după o furtună de vară. Până și Calea Lactee, pe care nu o puteai vedea de obicei, acum strălucea pe cer.

— Chiar seamănă cu un drum făcut din lapte![5]

Tianming se uită la cea care vorbise. O briză îi tulbură șuvițele de păr ale lui Cheng Xin, amintindu-i de visul său. Apoi el și Cheng Xin priviră galaxia împreună.

— Atâtea stele. Arată ca o ceață, spuse Tianming.

Cheng Xin se întoarse spre el și-i arătă campusul universitar și orașul de sub ei:

— Și acolo este foarte frumos. Nu uita, acolo trăim, nu într-o galaxie îndepărtată.

— Dar nu studiem ca să devenim ingineri aerospațiali? Țelul nostru este să plecăm de pe Terra.

— Dar asta, ca să facem viața de aici să fie mai bună, nu ca să părăsim planeta.

Tianming înțelesese că Cheng Xin dorise doar să-i atragă atenția politicos asupra detașării și singurătății sale. Dar nu știu ce să-i răspundă. Nu fusese niciodată atât de aproape de ea. Poate că doar își imagina, dar i se păru că putea să-i simtă căldura trupului. Ar fi dorit ca briza să-și schimbe direcția, pentru ca niște șuvițe din părul ei să-i atingă fața.

Cei patru ani de facultate se sfârșiră. Tianming nu reușise să intre la secția postuniversitară pentru doctoranzi, dar Cheng Xin fu acceptată cu ușurință în cadrul programului postuniversitar de la universitatea lor. Se dusese acasă pe timpul verii de după absolvirea facultății, dar Tianming zăbovea prin campus. Singurul lui scop era s-o vadă din nou la începutul noului an universitar. Și, pentru că nu avea voie să stea în cămine, închiriase o cameră prin apropiere și încercase să-și găsească de lucru în oraș. Trimisese nenumărate exemplare ale CV-ului său și fusese la fiecare interviu, dar nu ieși nimic. Și, înainte să-și dea seama, vara luase sfârșit.

Tianming se întorsese în campus, dar nu reușise s-o găsească pe Cheng Xin. Pusese niște întrebări discrete și descoperi că ea și îndrumătorul

ei plecaseră la Institutul Postuniversitar pentru Doctoranzi de la Academia de Tehnologie a Zborului Spațial de la Shanghai, unde urma să-și continue studiile de doctorand. Și tot în ziua aceea, Tianming își găsi în sfârșit de lucru la o firmă nouă, înființată pentru transferul tehnologiei aerospațiale civile, care avea nevoie disperată de ingineri specializați.

Și, uite așa, soarele lui Tianming dispăruse. Cu inima grea, pătrunse în viața reală a societății.

Apăsă 2.

Doriți să vă curmați viața? Pentru DA, selectați 4. Pentru NU, selectați 0.

Imediat ce începuse să muncească, fusese fericit pentru o vreme. Descoperise că, spre deosebire de colegii lui din facultate, oamenii din lumea afacerilor erau mult mai toleranți și mai ușor de abordat. Își închipuia chiar că zilele lui de izolare și de singurătate luaseră sfârșit. Însă, după un șir de manevre politice de birou și de afaceri ratate, înțelese cruzimile lumii adevărate și începu să se gândească cu nostalgie la zilele din campus. Se retrăsese din nou în carapacea lui și se izolase de oameni. Bineînțeles, consecințele asupra carierei lui fură dezastruoase. Chiar și într-o întreprindere de stat ca a lui, competiția era intensă. An după an se scufundă tot mai mult.

În tot acel timp, Tianming ieșise cu două tinere, dar acele relații se fâsâiseră repede. Nu era vorba doar despre faptul că Cheng Xin îi ocupase inima: ea avea să fie mereu, pentru el, soarele din spatele vălului de nori. Tot ce-și dorea era s-o poată privi, să-i simtă lumina și căldura. Nu îndrăznise să viseze că poate să se apropie de ea cu încă un pas. Nici măcar nu căutase să afle vești despre ea. Bănuia, dată fiind inteligența ei, că va pregăti un doctorat, dar nu făcuse speculații în legătură cu viața ei personală. Principala barieră dintre el și ea era propria lui personalitate retrasă.

Se luptase ca să-și clădească propria viață, însă era prea greu.

Esențialmente, Tianming nu era făcut să trăiască în societate, dar nici în afara ei. Îi lipseau talentul de a se descurca în societate, dar și resursele pentru a o ignora. Tot ce putea face era să se țină bine de margini, continuând să sufere. Nu avea nici cea mai palidă idee încotro se îndrepta viața lui.

Și, apoi, văzuse sfârșitul drumului.

Apăsă 4.

Doriți să vă curmați viața? Pentru DA, selectați 1. Pentru NU, selectați 0.

Atunci când îi descoperiseră cancerul la plămâni, era deja în stadiul terminal. Poate că la un moment dat existase un diagnostic greșit. Cancerul la plămâni se răspândea iute în corp, așa că nu mai avea mult de trăit.

Aflând diagnosticul, nu se speriase. Singura emoție pe care o simțise fusese singurătatea. Alienarea lui se tot acumulase, dar fusese ținută în frâu de un baraj invizibil. Era un soi de echilibru pe care îl putea îndura. Însă acum barajul se prăbușise și povara anilor de singurătate acumulată îl copleșise ca apa unui ocean întunecat. Nu mai putea suporta.

Dorea s-o vadă pe Cheng Xin.

Fără să ezite, își luase un bilet de avion și zbură la Shanghai chiar în după-amiaza aceea. Dar, până să ajungă taxiul lui la destinație, fervoarea i se mai domolise. Își spusese că, de vreme ce urma să moară, nu ar trebui s-o deranjeze. Nici măcar nu avea să-și facă simțită prezența. Dorea doar să se uite la ea de departe, ca un om care se îneacă și încearcă să mai ia o gură de aer înainte să se scufunde pentru totdeauna.

Stând în fața porții Academiei Tehnologiei Zborului Spațial, se domolise și mai mult. Văzuse cât de iraționale erau propriile lui acțiuni din ultimele ore. Chiar dacă Cheng Xin plecase să-și

dea doctoratul, probabil că-și terminase deja studiile și era posibil să nici nu mai lucreze aici. Vorbise cu paznicul din fața porții și aflase că la academie lucrau mai mult de douăzeci de mii de oameni și că trebuia să cunoască departamentul exact, dacă dorea să găsească pe cineva. Pierduse legătura cu foștii colegi și nu putuse să-i dea nici o informație paznicului.

Se simțise slăbit și respirase cu greutate și se așezase jos puțin mai încolo de poartă.

Era încă posibil ca Cheng Xin să lucreze aici. Era aproape sfârșitul zilei de muncă și, dacă aștepta acolo, era posibil s-o vadă.

Poarta complexului Academiei era foarte mare. Litere mari, aurii, gravate pe peretele negru și scund de lângă ea înfățișau numele oficial al instituției, care se extinsese mult față de zilele când fusese înființată. Dar oare un asemenea complex nu avea mai multe intrări? Se ridicase în picioare cu efort și-l întrebase pe paznic. Da, erau mai multe intrări.

Se îndreptase spre locul de dinainte încet, se așezase și așteptase. Nu avea altceva de făcut.

Sorții nu erau în favoarea lui: Cheng Xin ar fi trebuit încă să lucreze aici după absolvire. Ar fi trebuit și să fie la lucru în ziua aceea și să nu fie plecată într-o deplasare de serviciu și ar fi trebuit să aleagă exact această poartă și nu una dintre celelalte, când pleca de la birou.

Momentul acela semăna cu tot restul vieții sale: o pândă plină de devotament pentru o rază palidă de speranță.

Era sfârșitul zilei de muncă. Oamenii începuseră să plece din complex: unii pe jos, alții pe biciclete, unii cu mașina. Șuvoiul de oameni și de mașini crescu și apoi se subție. După o oră mai ieșeau doar câțiva întârziați.

Cheng Xin nu-și făcuse apariția.

Era sigur că nu o ratase, chiar dacă ar fi fost la volanul unei mașini. Asta însemna că nu mai

lucra aici sau poate că nu venise la lucru în ziua aceea sau poate că folosise o altă ieșire.

Lumina soarelui la apus prelungise umbrele clădirilor și ale copacilor și acestea păreau ca nenumărate brațe întinse spre el din milă.

Rămăsese unde era până se înnoptase complet. Nu-și mai amintea cum reușise să oprească un taxi care să-l ducă la aeroport, cum se întorsese înapoi în orașul său și cum ajunsese la garsoniera lui de serviciu de la firmă.

Simțise că e deja mort.

Apăsă 1.

> Doriți să vă curmați viața? Acesta este ultima întrebare. Pentru DA, selectați 3. Pentru NU, selectați 0.

Ce și-ar dori drept epitaf? Nu era sigur nici măcar dacă va avea un mormânt. Era foarte scump să-ți cumperi o parcelă de cimitir lângă Beijing. Chiar dacă tatăl său ar fi dorit să-i cumpere una, sora lui probabil s-ar fi opus – ea era încă vie și nu avea nici măcar o casă! Mai mult ca sigur, cenușa lui va fi depozitată într-un columbar de la Cimitirul Poporului Babaoshan. Dar, dacă ar fi avut un mormânt, ar fi vrut să scrie așa pe el:

A venit, a iubit, i-a dăruit o stea, a plecat.

Apăsă 3.

De cealaltă parte a geamului cu vedere unidirecțională se auzi gălăgie. Chiar în momentul când Tianming apăsa pe butonul mouse-ului, ușa de la camera de eutanasiere se deschise larg și înăuntru se repeziră mai mulți oameni.

Primul era directorul, care se repezi la butonul care oprea injectorul automat. Funcționarul superior din spital, care-l urma, se duse și smulse din perete cablul de alimentare al injectorului. După ei veni asistenta medicală, care scoase tubul atașat la acul înfipt în brațul lui Tianming cu atâta forță încât acesta se strâmbă de durerea ascuțită pe care-o simți la ieșirea acului.

Se strânseră cu toții în jurul tubului să-l examineze.

— A fost cât pe ce! Nu a pătruns niciunul dintre medicamente.

Apoi asistenta începu să-i bandajeze brațul din care curgea sânge.

O singură persoană rămăsese în spatele ușii camerei de eutanasiere.

Dar, pentru Tianming, întreaga lume se însenină: Cheng Xin.

Tianming simți umezeala de pe piept – lacrimile lui Cheng Xin îi udaseră hainele.

Când o văzuse prima oară, i se păruse că nu s-a schimbat deloc. Dar acum observă că avea părul mai scurt și că nu-i mai acoperea umerii, ci se oprea la baza gâtului. Vârfurile șuvițelor se cârlionțau frumos. Tot nu avea curajul să întindă mâna și să-i atingă părul căruia îi dusese dorul atât de mult.

Chiar că sunt inutil. Dar se simțea ca în rai.

Liniștea era ca pacea din paradis, iar Tianming dorea ca acea liniște să dureze cât mai mult. *Nu poți să mă salvezi*, îi spuse el în minte. *Te voi asculta și nu mă voi eutanasia. Dar voi ajunge oricum în același loc. Sper că vei accepta steaua pe care ți-am dăruit-o și-ți vei găsi fericirea.*

Cheng Xin păru să audă acest monolog interior. Își ridică capul. Era pentru prima oară când ochii lor se întâlneau atât de aproape, mai aproape decât ar fi îndrăznit să viseze vreodată. Ochii ei, pe care lacrimile îi făceau și mai frumoși, îi frângeau inima.

Dar, când ea vorbi în cele din urmă, ceea ce spuse nu era deloc ceea ce așteptase:

— Tianming, știai că Legea Eutanasierii a fost votată special pentru tine?

ERA CRIZEI, ANII 1-4.

Cheng Xin

Începutul Crizei Trisolariene a coincis cu terminarea studiilor doctorale ale lui Cheng Xin și ea a fost selectată să se alăture grupului operativ care lucra la proiectarea sistemului de propulsie pentru următoarea generație de rachete Marșul Lung[6]. Altora, acesta li s-ar fi părut locul de muncă perfect: important și cu mare vizibilitate.

Dar Cheng Xin își pierduse entuziasmul pentru profesia aleasă. Treptat, ajunsese să asemene rachetele chimice cu uriașele coșuri industriale de fum din timpul primilor ani ai Erei Industriale. Poeții de pe vremea aceea lăudaseră aceste păduri de coșuri industriale, crezând că simbolizau civilizația industrială. Oamenii lăudau acum rachetele în același mod, crezând că simbolizau Era Spațială. Dar, dacă umanitatea se baza pe rachete chimice, nu avea să devină niciodată o rasă care să cucerească spațiul cosmic cu adevărat.

Criza Trisolariană nu făcea decât să sublinieze acest lucru. Încercarea de a construi un sistem de apărare a Sistemului Solar cu ajutorul unor rachete chimice era pur și simplu o nebunie. Cheng Xin se chinuise să-și mențină deschise opțiunile și alesese să urmeze un curs de specializare în propulsia nucleară. După Criză, toate aspectele muncii în sistemul aerospațial căpătaseră importanță și până și proiectului avionului spațial de primă generație, care fusese întârziat atâta timp, i se dăduse undă verde. Grupul ei operativ primise și sarcina proiectării prototipului pentru motoarele care aveau să fie utilizate de avion în zborul spațial. Din punct de vedere profesional, viitorul lui Cheng Xin părea luminos: competențele ei erau recunoscute și, în sistemul aerospațial chinez, cei mai mulți ingineri își începuseră carierele în proiectarea sistemelor de

propulsie. Însă, de vreme ce ea considera că rachetele chimice erau perimate, nu credea că va ajunge prea departe cu ele, pe termen lung. A te îndrepta în direcția greșită era mai rău decât să nu faci absolut nimic, iar munca ei îi cerea o atenție și o concentrare absolute. Se simțea foarte nefericită.

Apoi i se oferi șansa de a lăsa rachetele chimice în urmă. Organizația Națiunilor Unite începuse să creeze tot felul de agenții ce aveau de-a face cu apărarea planetară. Spre deosebire de agențiile ONU din trecut însă, aceste agenții noi raportau direct CAP-ului și aici lucrau specialiști din diverse țări. Sistemul aerospațial chinez trimise mulți oameni acestor agenții. Un înalt oficial îi oferi lui Cheng Xin un post nou: acela de consilier al directorului Centrului pentru Planificarea Tehnologică al Agenției de Informații Strategice al CAP. Munca umanității de culegere a informaților secrete în lupta împotriva trisolarienilor se concentrase până acum asupra OTT[7], dar Agenția de Informații Strategice a CAP-ului, sau AIS[8] aveau să-și concentreze eforturile direct asupra Flotei Trisolariene și asupra lumii de pe Trisolaris însăși. Aveau nevoie de oameni cu pregătire solidă în aspectele tehnice ale domeniului tehnologiei aerospațiale.

Cheng Xin acceptă postul fără ezitare.

Sediul AIS era situat într-o clădire veche de șase etaje, nu departe de clădirea ONU. Datând de la sfârșitul secolului al XVIII-lea, clădirea avea ziduri groase și era bine construită, asemenea unui bloc masiv de granit. Când Cheng Xin intră pentru prima oară, după zborul transpacific, simți răcoarea dinăuntru, ca atunci când intrai într-un castel. Spațiul nu semăna deloc cu se așteptase de la o agenție de informații internațională: îi amintea mai degrabă de un loc unde se țeseau intrigi bizantine pe șoptite.

Clădirea era aproape goală; ea fusese printre primii care se prezentaseră la lucru. Într-un birou

plin cu piese de mobilă neasamblate și cu diverse cutii de ambalaj desfăcute, îl cunoscuse pe șeful ei, directorul Centrului de Planificare Tehnologică al AIS.

Mihail Vadimov avea cam patruzeci de ani, era musculos, înalt și vorbea limba engleză cu un puternic accent rusesc. Preț de câteva clipe, Cheng Xin nici nu-și dăduse seama că vorbea englezește. Se așezase pe o cutie de carton și i se plânsese că lucrase în industria aerospațială pentru mai mult de doisprezece ani și că nu avea nevoie de niciun fel de asistență tehnică. Toate țările erau dornice să umple AIS cu proprii lor oameni, dar mult mai puțin dispuse să ofere fonduri serioase și tangibile. Apoi, păru să realizeze că-i vorbește unei tinere pline de speranță care fusese dezamăgită de discursul lui și încercă s-o liniștească spunându-i:

— Dacă această agenție reușește să facă istorie – o șansă reală, chiar dacă nu va fi vorba despre o istorie prea bună –, atunci numele noastre vor fi consemnate drept ale celor care au venit primii aici!

Cheng Xin se bucură să afle că lucraseră amândoi în industria aerospațială. Îl întrebă pe Vadimov la ce lucrase. Acesta menționă, imprudent, o perioadă cât fusese angajat cu contract pe nava spațială Buran. Și că, apoi, lucrase ca director proiectant-șef pentru un număr de nave spațiale pentru transportul unor anumite mărfuri. Dar, după aceea, explicațiile sale deveniseră vagi. Declară că-și petrecuse câțiva ani în diplomație, apoi se angajase într-un „departament“ care „se ocupa de același fel de lucruri de care ne ocupăm noi aici“.

— E mai bine să nu-ți bagi nasul prea mult în CV-urile viitorilor tăi colegi, bine? îi spuse Vadimov. Și șeful e aici. Biroul lui este la etaj. Trebuie să bagi capul pe ușă și să-l saluți, dar nu-l reține prea mult timp.

Atunci când Cheng Xin intră în biroul spațios al șefului AIS, fu întâmpinată imediat de fumul gros de trabuc. Pe perete se afla un tablou mare. Imaginea din tablou era dominată de un cer plumburiu și de pământul abia perceptibil, acoperit de zăpadă; în depărtare, acolo unde norii se întâlneau cu zăpada, se întrevedeau câteva siluete întunecate. La o examinare mai atentă, ele se dovedeau a fi clădiri murdare cu un singur etaj, cu acoperiș de șindrilă, printre care se ițeau câteva case în stil european cu două sau trei etaje. Datorită formei râului din prim-plan și altor indicii geografice, puteai ghici că era o imagine a orașului New York de la începutul secolului al XVIII-lea. Impresia copleșitoare transmisă de pictură era răceala, despre care Cheng Xin descoperi că i se potrivește destul de bine și persoanei care era așezată sub tablou.

Lângă tabloul mare mai era unul mic. Subiectul principal din această pictură era o sabie antică cu mâner auriu în formă de cruce și cu o lamă curată și strălucitoare, ținută de o mână acoperită de o mănușă de protecție din bronz – doar antebrațul era vizibil. Mâna ridica sabia pentru a prinde o coroniță împletită din flori albe, roșii și galbene, care plutea pe apă. Spre deosebire de tabloul mare, acest tablou era luminos și colorat, dar transmitea și el o senzație neliniștitoare. Cheng Xin observă că florile din coroniță erau acoperite cu pete de sânge.

Șeful AIS, Thomas Wade, un american, era mult mai tânăr decât se așteptase Cheng Xin – arăta mai tânăr decât Vadimov. Era și mult mai arătos și avea trăsături foarte clasice. Mai târziu avea să tragă concluzia că aspectul lui clasic se datora mai mult chipului său lipsit de expresie, ca al unei statui reci, lipsite de viață, transplantate din pictura rece din spatele lui. Wade nu părea ocupat – biroul din fața lui era complet gol și nu se vedea nici urmă de vreun computer sau de vreun

document din hârtie. Își ridicase ochii în momentul când intrase ea, dar revenise aproape imediat la contemplarea trabucului pe care-l ținea în mână.

Cheng Xin se prezentă și-și exprimă plăcerea de a avea șansa să studieze sub coordonarea lui și continuă până când Wade își ridică ochii ca s-o privească.

Lui Cheng Xin i se păru că vede epuizare și lene în ochii aceia, dar mai era și ceva profund, ceva tăios care-o făcea să se simtă stânjenită. Pe fața lui Wade apăru un zâmbet, ca apa ce se scurge dintr-o spărtură pe oglinda înghețată a râului: nu se vedea niciun fir de căldură adevărată și nu reuși s-o facă să se relaxeze.

Încercase să-i răspundă cu un zâmbet de-ale ei, dar primele cuvinte din gura lui Wade o făcuseră să-i împietrească și chipul, și trupul:

— Ți-ai vinde mama unui bordel?

Cheng Xin dădu din cap în semn că nu, dar nici măcar nu încerca să răspundă: era îngrozită că nu înțelesese ce-i spusese. Dar Wade îi făcu semn cu trabucul:

— Mulțumesc. Du-te și ocupă-te de ce trebuie să rezolvi.

După ce-i spusese lui Vadimov ce se întâmplase, acesta râsese:

— E doar un banc cândva la modă în… meseria noastră. Se pare că e de pe vremea celui de-al Doilea Război Mondial. Veteranii spuneau asta ca să râdă de novici. Ideea e că profesia noastră este singura de pe Terra unde minciunile și trădarea sunt chiar în inima a tot ce facem. Trebuie să fim… flexibili când vine vorba de normele etice general acceptate. AIS s-a format din două grupuri de oameni: unii sunt specialiști tehnici, ca tine, și alții sunt veterani ai unor agenții de spionaj din lumea întreagă. Aceste două grupuri au moduri diferite de a gândi și de a acționa. Din fericire, sunt familiarizat cu amândouă și te pot ajuta să te adaptezi la celălalt.

— Dar inamicul nostru este Trisolaris. Asta nu are nimic de-a face cu spionajul tradițional.

— Unele lucruri rămân mereu la fel.

În cele câteva zile care urmară, se prezentară la datorie și alți noi angajați la PIA. Majoritatea veneau din țări care erau membre permanente ale CAP.

Erau politicoși unii cu alții, dar nu exista nicio picătură de încredere între ei. Experții tehnici nu erau sociabili și se purtau în fiecare moment de parcă se fereau să nu fie jefuiți. Veteranii din spionaj erau gregari și prietenoși – dar se aflau mereu la pândă, încercând să șterpelească câte ceva.

Era așa cum prezisese Vadimov: oamenii aceștia erau mult mai interesați să se spioneze unii pe alții decât să culeagă informații despre Trisolaris.

La două zile după sosirea lui Cheng Xin, AIS își ținuse prima adunare generală, chiar dacă nu venise încă toată lumea. În afara șefului AIS, Wade, mai erau trei asistenți-șefi: unul din China, unul din Franța și unul din Marea Britanie.

Asistentul-șef Yu Weiming vorbi primul. Cheng Xin nu avea nicio idee despre ce lucrase el în China – și avusese genul acela de chip pe care ți-l puteai aminti doar după nenumărate ședințe. Din fericire, nu avea obiceiul tipic pentru birocrații chinezi, de a ține discursuri lungi, întortocheate. Deși repeta platitudini despre misiunea AIS, măcar vorbea la obiect.

Asistentul-șef Yu spuse că înțelegea faptul că fiecare dintre angajații AIS fusese trimis acolo de către propria lui țară, ceea ce le impunea o dublă loialitate. AIS nu le cerea și nici măcar nu spera ca ei să pună loialitatea lor pentru agenție mai presus de aceea față de propriile lor țări. Cu toate acestea, de vreme ce sarcina AIS era protejarea întregii rase umane, spera ca fiecare dintre cei prezenți să încerce măcar să mențină un echilibru între aceste

două tipuri de responsabilități. Având în vedere că AIS urma să lucreze direct împotriva amenințării trisolariene, trebuiau să devină agenția cea mai solidară dintre noile agenții.

În timp ce Asistentul-șef Yu ținea discursul, Cheng Xin observă că Wade lovea picioarele mesei și-și manevra încet scaunul, îndepărtându-l de masa din sala de conferințe, de parcă nu ar fi dorit să se afle acolo. Mai târziu, ori de câte ori cineva îi ceruse să spună câteva cuvinte, scuturase din cap și refuzase.

În cele din urmă, după ce vorbiră toți cei care doriseră să vorbească, vorbi și el. Arătând spre vraful de cutii și de rechizite de birou noi din sala de conferințe, spuse:

— Aș vrea ca voi, ceilalți, să vă ocupați singuri de aceste lucruri. Probabil că se referea la detaliile administrative necesare începerii activității propriu-zise ale agenției. Vă rog să nu irosiți timpul meu sau pe al lor – și aici arătă spre Vadimov și angajații săi. Am nevoie ca fiecare angajat din Centrul de Planificare Tehnologică, cu experiență în ingineria zborului spațial, să rămână. Voi, ceilalți, puteți pleca.

În sala de conferințe, mult mai puțin aglomerată acum, rămăseseră vreo doisprezece oameni. Imediat ce se închiseseră ușile grele din lemn de stejar, Wade deschise gura și aruncă bomba:

— AIS trebuie să lanseze o sondă-spion spre Flota Trisolariană.

Angajații se priviră unii pe alții uluiți. Cheng Xin fu și ea surprinsă. Sperase, desigur, să treacă repede la munca tehnică substanțială, dar nu se așteptase la o asemenea franchețe și rapiditate. Având în vedere că AIS tocmai se înființase și nu existau deocamdată filiale naționale sau regionale, nu părea prea bine dotată pentru a-și asuma proiecte de anvergură. Dar lucrul cel mai șocant

era îndrăzneala propunerii lui Wade: provocările tehnice și alte bariere păreau insurmontabile.

— Care sunt cerințele specifice? întrebă Vadimov. El păru singurul care accepta cu calm anunțul lui Wade.

— M-am consultat neoficial cu delegații membrilor permanenți ai CAP, dar ideea nu a fost prezentată încă în mod oficial. Din câte știu, membrii CAP sunt extrem de interesați de o cerință anume – și acest lucru este ceva la care nu vor renunța: sonda trebuie să atingă unu la sută din viteza luminii. Membrii permanenți ai CAP au idei diferite referitoare la ceilalți parametri, dar sunt sigur că vor ajunge la un compromis în timpul discuțiilor oficiale.

Un expert de la NASA luă cuvântul:

— Ca să înțeleg mai bine: dați fiind parametrii aceia și presupunând că trebuie să ne preocupe doar accelerația și că nu trebuie să asigurăm decelerația sondei, acesteia îi vor trebui două până la trei secole ca să ajungă la Norul Oort. Odată ajunsă, va intercepta și va examina Flota Trisolariană aflată în decelerație. Scuzați-mă, dar pare mai degrabă un proiect rezervat celor din viitor.

Wade dădu din cap, apoi spuse:

— Cu toți sophonii ăștia care se deplasează cu viteza luminii, care ne spionează fiecare mișcare și ne blochează complet cercetarea în fizica fundamentală, nu mai e sigur că vom face vreun progres tehnologic semnificativ în viitor. Dacă umanitatea este condamnată să se târască cu pași de melc prin spațiu, atunci ar trebui s-o luăm din loc cât mai iute posibil.

Cheng Xin bănuia că planul lui Wade era motivat măcar în parte de rațiuni politice. Primul efort al umanității să ia legătura în mod activ cu o civilizație extraterestră ar fi îmbunătățit imaginea AIS.

— Însă, din cauza stării actuale a tehnologiei zborului spațial, ne va lua douăzeci, poate treizeci de mii de ani ca să ajungem la Norul Oort. Chiar dacă lansăm sonda acum, nu vom fi ajuns prea departe de poarta de ieşire a Terrei când va sosi Flota Trisolariană, peste patru secole.

— Tocmai din acest motiv sonda trebuie să atingă unu la sută din viteza luminii.

— Vă referiți la faptul că ar trebui să mărim viteza actuală de o sută de ori! Atunci, avem nevoie de un sistem de propulsie cât mai nou. Nu putem obține genul ăsta de accelerație cu tehnologia curentă și nu există niciun motiv să ne așteptăm la o inovație tehnică în viitorul previzibil. Această propunere este esențialmente imposibil de realizat.

Wade lovi în masă cu pumnul:

— Uitați că acum dispunem de resurse! Până acum zborul spațial era doar o extravaganță, dar azi a devenit o necesitate. Putem cere resurse care depășesc cu mult ceea ce ne puteam imagina înainte. Putem ataca această problemă cu resurse până când vom reuși să modificăm legile fizicii în favoarea noastră. Bazați-vă pe forța brută dacă e necesar, dar trebuie să accelerăm sonda până la un procent din viteza luminii!

Vadimov privi instinctiv în jur. Wade îi aruncă o privire: Nu te teme. Nu e niciun reporter sau neavenit prin apropiere.

Vadimov râse:

— Te rog, nu te supăra. Dar, dacă o să spunem că atacăm problema cu resurse până când vom reuși să modificăm legile fizicii, agenția noastră va fi de râsul lumii. Vă rog să nu repetați acest lucru la CAP.

— Știu că râdeți cu toții de mine.

Se lăsă tăcerea. Angajații își doreau doar să se termine ședința odată. Wade îi privi pe fiecare pe rând, apoi își întoarse privirea spre Cheng Xin:

— Nu, nu toți. Ea nu râde, spuse, arătând spre ea. Cheng, ce părere ai?

Sub privirea tăioasă a lui Wade, Cheng Xin se simți de parcă o amenința cu o sabie, și nu cu un deget. Privi în jur neajutorată. În fond, cine era ea ca să ia cuvântul?

— Avem nevoie să implementăm DM aici, spuse Wade.

Cheng Xin fu și mai nedumerită: DM? Drept maritim? Decimetru?

— Dar ești chinezoaică! Cum să nu știi ce înseamnă DM?

Cheng Xin îi privi pe ceilalți cinci chinezi din încăpere, dar toți păreau tot atât de nedumeriți ca ea.

— În timpul Războiului din Coreea, americanii au descoperit că până și simplii soldați chinezi pe care-i luaseră prizonieri păreau să știe o mulțime de lucruri despre propria lor strategie de pe câmpul de luptă. A reieșit că ofițerii voștri superiori le-au prezentat trupelor planurile de luptă, pentru a putea avea o discuție colectivă, în speranța că vor găsi modalități de îmbunătățire a acestora. Bineînțeles că, dacă în viitor deveniți prizonieri de război la trisolarieni, nu am dori ca ei să afle așa de multe lucruri.

Câțiva dintre cei prezenți izbucniră în râs. Cheng Xin înțelese în cele din urmă că DM însemna „democrație militară“. Ceilalți prezenți în sala de conferințe sprijiniră entuziaști propunerea lui Wade. Sigur, acești specialiști de top nu se așteptau ca o simplă asistentă tehnică să aibă vreo idee genială, însă erau majoritatea bărbați și se gândeau că, dacă îi dădeau șansa de a se exprima, vor avea scuza perfectă să-i aprecieze calitățile fizice. Cheng Xin căutase mereu să se îmbrace cât mai clasic, dar acest soi de hărțuire fusese ceva cu care se confruntase în mod constant.

Cheng Xin începu:

— Am o idee.

— O idee de modificare a legilor fizicii?

Vorbise o franțuzoaică mai în vârstă, pe nume Camille, o consultantă extrem de respectată și de experimentată de la Agenția Spațială Europeană. O privi pe Cheng Xin disprețuitoare, de parcă nu avea ce să caute în camera aceea.

— Ei bine, mai curând un fel de a ocoli legile fizicii, spuse Cheng Xin și îi zâmbi politicos Camillei. Cea mai promițătoare resursă la dispoziția noastră este teancul de arme nucleare din toată lumea. În lipsa unei inovații tehnice, acestea reprezintă cele mai puternice surse de energie pe care le putem lansa în spațiu. Imaginați-vă o navă spațială sau o sondă dotate cu o velă nucleară, similară velei solare: o peliculă subțire, capabilă să fie propulsată de radiație. Dacă declanșăm bombe nucleare în spatele velei, în mod periodic…

Se auziră câteva chicoteli. Camille râse cel mai tare:

— Draga mea, ne-ai desenat o scenă dintr-un desen animat. Nava ta spațială este plină cu un teanc de bombe nucleare și are o velă gigantică. Pe navă este un erou care seamănă foarte tare cu Arnold Schwarzenegger. El aruncă bombele în spatele navei, unde acestea explodează și împing nava înainte. Vai, ce tare!

În timp ce restul asistenței îi ținea vesel isonul, ea continuă:

— Ar trebui să-ți revezi temele din primul an de facultate și să-mi spui: unu, câte bombe nucleare ar trebui să transporte nava ta spațială și doi, cu genul ăsta de raport între tracțiune și greutate, ce tip de accelerație ai putea obține?

— N-a reușit să modifice legile fizicii, dar a îndeplinit celălalt aspect al cerinței șefului, spuse un alt expert consultant. Îmi pare doar rău să văd o cum o fată așa de drăguță sucombă în fața farmecului forței brute.

Valul de râsete crescu.

— Bombele nu vor fi pe navă, spuse Cheng Xin calmă.

Râsetele se opriră brusc. Era ca și cum ar fi pus mâna pe suprafața unui cinel care tocmai fusese lovit.

— Sonda propriu-zisă va fi un miez miniatural dotat cu senzori, atașat la o velă mare, dar masa totală va fi ușoară ca un fulg. Va fi ușor de propulsat cu ajutorul radiației de la detonările nucleare extravehiculare.

Sala de conferinţe deveni extrem de tăcută. Încercau cu toții să se gândească unde vor fi bombele. Cât timp toți ceilalți își bătuseră joc de Cheng Xin, Wade rămăsese rece și imperturbabil. Dar acum, zâmbetul acela ca apa care se scurgea printr-o crăpătură din stratul de gheață îi reveni treptat pe chip.

Cheng Xin luă un vraf de pahare de hârtie din distribuitorul de apă potabilă din spatele ei și le înșiră pe masa de conferință.

— Putem folosi rachetele chimice convenționale pentru a lansa bombele în spațiu cu mult timp înainte și pentru a le distribui de-a lungul primului segment al itinerarului sondei.

Luă un creion și-i mișcă vârful de-a lungul șirului, de la un pahar la celălalt:

— Atunci când sonda trece de fiecare bombă, detonăm acea bombă chiar în spatele velei, accelerând-o din ce în ce mai mult.

Bărbații își întoarseră privirea de la trupul lui Cheng Xin. Începeau în sfârșit să-i ia propunerea în serios. Doar Camille continua s-o privească fix, de parcă era o străină.

— Putem denumi această tehnică „propulsia în mers“. Acest segment inițial reprezintă porțiunea de accelerație și ocupă doar o fracțiune minusculă din traiectoria totală. În termeni absolut estimativi, dacă folosim o mie de bombe nucleare, acestea pot fi distribuite de-a lungul unei distanțe de aproximativ cinci unități astronomice, pornind

de la orbita terestră și până la orbita jupiteriană. Sau am putea s-o comprimăm și mai mult și să distribuim bombele până la orbita marțiană. E absolut posibil, cu tehnologia noastră actuală.

Tăcerea fu întreruptă de câteva șușoteli. Treptat, vocile începură să se audă mai clar și deveniră mai entuziaste, ca o bură care se transformă în furtună.

— Nu-i așa că ideea asta nu ți-a venit chiar acum? o întrebă Wade. Ascultase discuția cu mare atenție.

Cheng Xin îi zâmbi:

— Se bazează pe o idee veche din cercurile aerospațiale. Stanislaw Ulam a propus prima oară ceva asemănător cam prin 1946. Se numește propulsie pulsată nucleară.

— Doctore Cheng, spuse Camille, cunoaștem cu toții propulsia pulsată nucleară. Dar toate aceste propuneri anterioare presupuneau transportarea combustibilului la bordul navei. Ideea distribuirii combustibilului de-a lungul itinerarului navei spațiale este într-adevăr invenția dumneavoastră. Eu una, cel puțin, nu am auzit această sugestie până acum.

Discuția se aprinse. Experții adunați în sala de conferințe mușcau din idee ca o haită de lupi înfometați cărora li s-ar fi oferit o halcă de carne.

Wade bătu din nou cu pumnul în masă.

— De-ajuns! Nu are sens să vă pierdeți acum în detalii. Nu evaluăm acum fezabilitatea, ci mai degrabă încercăm să vedem dacă merită să studiem fezabilitatea ideii. Concentrați-vă pe obstacolele imaginii de ansamblu.

După o scurtă pauză, Vadimov spuse:

— Cel mai bun lucru cu propunerea aceasta este că e ușor de antamat.

Își dădură seama cu toții imediat ce voia să spună Vadimov. Primul pas din planul lui Cheng Xin presupunea lansarea pe orbită, în jurul Terrei, a unui număr mare de bombe nucleare. Nu numai

că umanitatea poseda o asemenea tehnologie, dar bombele erau deja plasate pe vehicule de lansare: ICBM-urile[9] aflate în funcțiune puteau fi reconfigurate cu ușurință pentru acest scop. Dispozitivele americane Peacekeeper, cele rusești, numite Topol, și Dongfeng-urile chinezești erau toate capabile să-și lanseze în mod direct încărcăturile pe orbitele din apropierea Terrei. Chiar și rachetele balistice cu rază medie de acțiune, odată retehnologizate cu ajutorul rachetelor propulsoare, ar fi putut face același lucru. În comparație cu planurile de dezarmare nucleară post-Criză, care implicau distrugerea rachetelor, acest plan ar fi fost mult mai ieftin.

— Excelent! Deocamdată, să întrerupem o vreme discuția noastră despre ideea de propulsie în mers a lui Cheng Xin. Mai sunt și alte propuneri?

Wade privi în jur prin încăpere.

Câțiva părură că doresc să ia cuvântul, dar, în cele din urmă hotărâseră să nu spună nimic. Niciunul dintre ei nu-și închipuia că ideile lor puteau să concureze cu cele ale lui Cheng Xin. Apoi toți ochii se concentrară din nou asupra ei, dar de data aceasta din cu totul alte motive.

— Ne vom întâlni de încă două ori pentru un brainstorming, să vedem dacă putem veni cu câteva opțiuni suplimentare. Dar am putea la fel de bine să începem studiul de fezabilitate pentru propulsia în mers. Vom avea nevoie de un nume de cod.

— De vreme ce viteza sondei va crește cu o treaptă de fiecare dată când explodează câte o bombă, va fi puțin ca atunci când urci o scară, spuse Vadimov. Propun s-o numim Programul Scării. În afara necesității unei viteze finale ce depășește procentul vitezei luminii, un alt parametru care trebuie luat în calcul este masa sondei.

— O velă de radiație poate fi făcută să fie foarte subțire și ușoară. Având în vedere starea

actuală a științelor materialelor, putem crea o velă de aproximativ cincizeci de kilometri pătrați și să-i limităm masa la aproximativ cincizeci de kilograme. Ar trebui să fie suficient de mare.

Vorbitorul era un specialist rus care coordonase în trecut un experiment ratat cu o velă solară.

— Atunci, esențială ar fi masa sondei înseși.

Ochii tuturor se întoarseră spre un alt bărbat din încăpere, proiectantul-șef al sondei Cassini-Huygens.

— Dacă includem câțiva senzori esențiali și avem în vedere și antena necesară, și sursa de energie emisă de radioizotopi, necesare pentru transmiterea informaților înapoi din Norul Oort, cam două până la trei mii de kilograme ar fi de ajuns.

— Nu! spuse Vadimov scuturând din cap. Trebuie să fie așa cum a spus Cheng Xin: ușoară ca un fulg.

— Dacă ne limităm doar la senzori esențiali, poate că o mie de kilograme ar fi de ajuns. Nu pot garanta că va reuși – nu-mi oferiți aproape niciun fel de date cu care să lucrez.

— Va trebui s-o faci să funcționeze, spuse Wade. Cu tot cu velă, toată sonda nu poate depăși o masă de o tonă metrică. Vom dedica puterea întregii rase umane pentru propulsarea unei mii de kilograme. Să sperăm că va fi destul de ușoară.

În timpul săptămânii următoare, Cheng Xin nu dormise decât la bordul avioanelor. Ca membru al grupului operativ condus de Vadimov, făcea naveta între agențiile spațiale ale SUA, ale Chinei, Rusiei și Europei, pentru a coordona studiul de fezabilitate al Programului Scara. În timpul acelei săptămâni, Cheng Xin călătorise în mai multe locuri decât în toată viața ei de până atunci, dar nu reușise să vadă nimic, cu excepția imaginilor surprinse prin geamul mașinii sau a celor din sălile de conferință.

La început, crezuseră că pot convinge toate agențiile spațiale să participe la crearea unui studiu de fezabilitate colectiv, dar totul se dovedise a fi doar un exercițiu politic imposibil. În cele din urmă, fiecare agenție spațială a realizat câte o analiză independentă. Avantajul acestei abordări era că cele patru studii puteau fi comparate pentru obținerea unui rezultat mai exact, dar acest lucru însemna și că AIS trebuia să lucreze mult mai mult. Cheng Xin muncise la acest proiect mai mult decât pentru orice altceva din viața ei profesională; în fond, era propria ei creație.

Cele patru studii de fezabilitate ajunseseră repede la concluziile preliminare care erau destul de asemănătoare între ele. Veștile bune erau că suprafața velei de radiație putea fi restrânsă la douăzeci și cinci de kilometri pătrați și, cu ajutorul unor materiale și mai avansate, masa velei putea fi redusă la douăzeci de kilograme.

Apoi sosiră veștile foarte proaste: pentru a ajunge la viteza dorită de 1 procent din viteza luminii, masa întregului ansamblu al sondei trebuia redusă cu 80% – la aproximativ 200 de kilograme. Scăzând din acestea masa rezervată velei, le rămăseseră acum doar 180 de kilograme pentru senzori și pentru dispozitivele de comunicare.

Expresia de pe chipul lui Wade rămase neschimbată.

— Nu fi tristă. Am niște vești și mai proaste: la ultima ședință a CAP, rezoluția ce propunea Programul Scara a fost respinsă.

Patru dintre cei șapte membri permanenți ai CAP votaseră împotriva rezoluției. Motivele lor fuseseră surprinzător de asemănătoare. Spre deosebire de personalul tehnic de la AIS, oameni care aveau o pregătire în zborul spațial, delegații nu erau interesați de tehnologia propulsiei. Ei obiectaseră că valoarea de spionaj a sondei era

prea limitată – citat al reprezentantului american: „practic zero“.

Acest lucru se datora faptului că sonda propusă nu avea niciun mijloc de decelerare. Chiar și dacă se lua în considerare faptul că Flota Trisolariană avea să decelereze, sonda și flota aveau să treacă una pe lângă alta la o viteză relativă de cinci procente din viteza luminii (presupunând că sonda nu avea să fie capturată de flotă). Fereastra temporală de colectare a informațiilor ar fi fost extrem de mică. De vreme ce masa redusă a sondei nu permitea senzorii activi, de tipul radarului, sonda urma să se limiteze la detectarea pasivă, cu precădere a semnalelor electromagnetice. Datorită stadiului avansat al tehnologiei trisolariene, era aproape sigur că inamicul nu va face uz de radiația electromagnetică, ci de medii cum ar fi neutrinii sau undele gravitaționale – tehnici ce depășeau stadiul actual al tehnologiei umane.

În plus, datorită prezenței sophonilor, planul de trimitere a sondei ar fi fost total transparent pentru inamic, reducând la zero șansele sale de a reuși să culeagă vreo informație valoroasă. Având în vedere investiția enormă necesară pentru implementarea unui asemenea plan, avantajele erau minuscule. Cea mai mare parte a valorii planului era una pur și simplu simbolică și marile puteri nu erau suficient de interesate. Ceilalți trei membri permanenți ai CAP votaseră pentru doar fiindcă erau interesați în tehnologia de propulsie.

— Și CAP-ul are dreptate, spuse Wade.

Jeliră cu toții în tăcere pierderea Programului Scara. Cheng Xin era cea mai dezamăgită, dar se resemnă, spunându-și că, pentru o tânără fără realizări la activ, să fi ajuns atât de departe cu prima ei idee originală nu era prea rău. Își depășise cu siguranță propriile așteptări.

— Domnișoară Cheng, păreți nefericită, spuse Wade. Pasămite, vă închipuiți că vom

renunța la Programul Scara.

Acum întoarseră cu toții privirea spre Wade, uluiți. Nu ne vom opri. Wade se ridică și măsură cu pasul sala de conferințe. De acum înainte, indiferent de ce ar fi vorba, de Programul Scara sau de un alt plan, nu vă opriți până când nu vă spun eu să vă opriți. Ați înțeles?

Renunțase la morga lui obișnuită și striga ca un animal sălbatic turbat:

— O să progresăm! Da, o să progresăm! Nu ne vom da în lături de la nimic ca să progresăm!

Wade stătea în picioare chiar în spatele lui Cheng Xin. Acesteia i se părea că erupsese un vulcan chiar lângă ea și se strâmba de frică, fiind gata să țipe și ea.

— Care e următorul nostru pas? întrebă Vadimov.

— Vom trimite o persoană.

Wade își reluase glasul obișnuit, calm și lipsit de expresie. Fiind încă șocați în urma exploziei lui, celor din încăpere le luă câtva timp până să înțeleagă ce voia să spună. Nu vorbea despre trimiterea cuiva la CAP, ci dincolo de sistemul solar. Propunea trimiterea unui cercetaș viu în Norul Oort cel mohorât și glacial, aflat la un an-lumină distanță, pentru a spiona Flota Trisolariană.

Wade lovi piciorul mesei de conferință și-și proiectă astfel scaunul în spate, ca să poată să stea în spatele lor și să-i asculte în timp ce continuau să discute. Dar nu vorbi nimeni. Era o repetare a scenei ședinței din săptămâna ce trecuse, când adusese prima oară vorba despre ideea trimiterii unei sonde în întâmpinarea Flotei Trisolariene. Încercau cu toții să rumege ideea din spatele cuvintelor lui și să rezolve enigma. Nu după mult timp, își dădură seama că ideea nu era atât de ridicolă cum păruse la început.

Hibernarea era o tehnologie relativ dezvoltată. O persoană putea să încheie o călătorie în animație suspendată. Presupunând că persoana

cântărea 70 de kilograme, mai rămâneau doar 110 kilograme pentru echipamentele de hibernare și pentru corpul sondei – care urma să aducă a sicriu. Dar după aceea? Două secole mai târziu, când sonda se întâlnea cu Flota Trisolariană, cum aveau să trezească acea persoană și ce ar putea sau ar urma ea să facă?

Aceste gânduri se tot roteau prin mințile celor prezenți, dar nimeni nu lua cuvântul. Dar Wade păru să le citească gândurile.

— Trebuie să trimitem un reprezentant al umanității în tabăra inamicului, declară el.

— Pentru asta, ar trebui ca Flota Trisolariană să captureze sonda, spuse Vadimov. Și să-l rețină pe spionul nostru.

— Ceea ce este foarte probabil, spuse Wade privind în sus. Nu-i așa?

Cei prezenți în sala de conferințe înțeleseră că le vorbea sophonilor care pluteau în jur ca niște duhuri invizibile. La patru ani-lumină distanță, în lumea aceea îndepărtată, alte ființe invizibile „asistau" la ședința lor. Oamenii aveau tendința să uite de prezența sophonilor. Iar atunci când își aminteau, dincolo de groază, se mai simțeau și neînsemnați, într-un anume fel, de parcă ar fi fost doar un mușuroi de furnici la care se uita cu lupa un copil jucăuș și crud. Era foarte dificil să-ți menții încrederea în sine când îți dădeai seama că, indiferent ce planuri ți-ai face, ele vor ajunge la urechea inamicului cu mult înainte să i le expui șefului tău. Umanitatea trebuia să lupte ca să se adapteze la acest soi de război în care era complet expusă inamicului.

Dar acum, Wade părea să fi modificat puțin situația. În scenariul lui, informațiile inamicului despre plan reprezentau un avantaj. Trisolarienii vor cunoaște acum fiecare detaliu despre traiectoria sondei și vor putea s-o captureze cu ușurință. Chiar dacă trisolarienii îi aveau pe sophoni, datorită cărora puteau învăța despre

umanitate, aveau să fie oricum interesați să captureze un specimen viu, ca să-l studieze îndeaproape.

În spionajul de război tradițional, trimiterea unui spion a cărui identitate să-i fie cunoscută inamicului era un gest fără rost. Dar acest război era diferit. Trimiterea unui reprezentant al umanității la Flota Trisolariană era, în sine, un gest de bravură, și nu avea nicio importanță că trisolarienii aveau să-i cunoască dinainte identitatea. AIS nici nu avea nevoie să se gândească ce avea să facă spionul sau spioana când ajungea acolo. Atâta timp cât persoana putea fi inserată în flotă în siguranță, cu succes, posibilitățile erau nesfârșite. Dat fiind că trisolarienii erau transparenți în gânduri și vulnerabili la stratageme, ideea lui Wade devenise și mai atrăgătoare.

Trebuie să trimitem un reprezentant al umanității în inima inamicului.

FRAGMENT DIN UN TRECUT ÎN AFARA TIMPULUI. HIBERNAREA: OMUL PĂȘEȘTE PENTRU PRIMA OARĂ PRIN TIMP

O tehnologie nouă poate transforma societatea, dar, atunci când tehnologia este la începuturile ei, foarte puțini pot să-i întrezărească întregul potențial. Calculatorul, de exemplu, la inventarea sa, a fost doar o simplă unealtă pentru creșterea eficienței și unii considerau că cinci computere vor fi de ajuns întregii lumi. La fel s-a întâmplat și cu hibernarea artificială. Înainte de a deveni o realitate, oamenii se gândeau doar că le va oferi o șansă pacienților cu boli incurabile să-și găsească tratamentul în viitor. Dacă s-ar fi gândit mai departe, și-ar fi dat seama cât era de utilă pentru zborul interstelar. Dar, imediat ce devenise

o realitate, dacă cineva ar fi examinat-o prin prisma sociologiei, și-ar fi putut da seama că va schimba complet fața civilizației umane.

Toate astea se bazau pe o singură idee: *Mâine va fi mai bine.*

Aceasta era o religie relativ nouă, un produs al celor câteva ultime secole dinaintea Crizei. Înainte, o asemenea idee de progres ar fi fost de râsul lumii. Europa Medievală devenise materialmente mai săracă decât Roma Clasică din mileniul dinainte, și, intelectualmente, mai reprimată. În China, viețile oamenilor fuseseră mai grele în timpul dinastiilor Wei, Jin și a dinastiilor de nord și de sud față de dinastia Han, dinaintea acestora, iar dinastiile Yuan și Ming fuseseră mult mai rele decât dinastiile Tang și Song, care le precedaseră. Dar, după Revoluția Industrială, progresul devenise o caracteristică constantă a societății și încrederea umanității în viitor se întărise.

Această încredere ajunsese la apogeu în ajunul Crizei Trisolaris. Războiul rece se terminase de mai mult timp și, deși anumite probleme, cum ar fi degradarea ecologică, persistau, nu mai erau considerate decât cel mult dezagreabile. Confortul material al vieții se îmbunătățise într-un ritm accelerat și tendința era și ea pozitivă. Dacă cineva ar fi făcut un sondaj cu viziunile oamenilor despre viitor, ar fi obținut răspunsuri diferite despre cum aveau să stea lucrurile peste un deceniu, dar puțini s-ar fi îndoit că peste un secol umanitatea nu urma să trăiască într-un soi de paradis. Le era ușor să creadă asta: n-aveau decât să-și compare propriile vieți cu viețile strămoșilor lor cu o sută de ani înainte!

Dacă hibernarea era posibilă, de ce să-ți mai pierzi vremea prin prezent?

Dacă cercetai problema din unghiul sociologic, descoperirile biotehnologiei în domeniul clonării umane erau mult mai puțin

complicate decât hibernarea. Clonarea ridica probleme morale, dar acestea îi tulburau mai ales pe cei ale căror concepte morale erau influențate de creștinism. Problemele create de hibernare, pe de altă parte, erau de natură practică și afectau întreaga rasă umană. Odată ce tehnologia începuse să fie comercializată cu succes, cei care și-o permiteau o puteau folosi pentru a face saltul în paradis, în timp ce restul umanității avea să rămână înapoi, în prezentul deprimant prin comparație, ca să le construiască acel paradis. Dar și mai îngrijorătoare era cea mai importantă momeală oferită de viitor: sfârșitul morții.

Fiindcă biologia modernă avansa cu pași repezi, oamenii începuseră să creadă că sfârșitul morții ar putea fi obținut în două sau trei secole. Dacă așa stăteau lucrurile, cei care aleseseră hibernarea făceau primii pași pe scara spre viața eternă. Pentru prima oară în istorie, moartea însăși nu mai era imparțială. Consecințele erau inimaginabile.

Situația era asemănătoare condițiilor cumplite ale Escapismului post-Criză. Mai târziu, istoricii aveau s-o numească Epoca Escapismului Timpuriu sau a Escapismului Temporal. Prin urmare, chiar și în perioada pre-Criză, guvernele din toată lumea suprimaseră tehnologia hibernării cu și mai mult zel decât în cazul tehnologiei de clonare.

Dar Criza Trisolaris schimbase totul. Într-o singură noapte, paradisul viitorului se transformase în iadul pe pământ. Viitorul nu mai părea tentant, nici măcar pentru pacienții incurabili. Până să se trezească ei din hibernare, lumea ar fi putut să se scalde într-o mare de foc, iar ei n-ar mai fi putut să facă rost nici măcar de o aspirină.

Așa că, după Criză, hibernarea fusese lăsată să se dezvolte fără restricții. Nu peste mult timp, tehnologia devenise comercializabilă și rasa umană avea acum primul instrument cu ajutorul căruia putea traversa ogoare lungi de timp.

ERA CRIZEI, ANII 1-4.

Cheng Xin

Cheng Xin plecă la Sanya, pe insula Hainan, pentru a cerceta hibernarea.

Alegerea acestei insule tropicale pentru amplasarea unui centru de cercetare a hibernării operat de Academia Chineză de Științe Medicale părea absurdă. În timp ce pe continent era miezul iernii, aici domnea primăvara.

Centrul de hibernare era o clădire albă, ascunsă în spatele verdeții luxuriante. Înăuntru se aflau o duzină de subiecți de testare umani, angajați în hibernarea experimentală pe termen scurt. Până acum, nimeni nu fusese pus în hibernare cu intenția de a-l face să traverseze secolele.

De la început, Cheng Xin întrebă dacă greutatea echipamentului necesar hibernării putea fi limitată la o sută de kilograme.

Directorul centrului izbucnise în râs:

— O sută de kilograme! Cu puțin noroc, abia s-ar putea reduce la o sută de tone!

Directorul exagerase, dar nu cu mult. Îi arătă centrul, iar Cheng Xin află că hibernarea artificială nu se prea potrivea cu imaginea publicului despre ea. În primul rând, nu implica temperaturi extrem de scăzute. Procedura înlocuia sângele din corp cu un crioprotector, apoi reducea temperatura corpului la -50° Celsius. Cu ajutorul unui sistem de bypass cardiopulmonar exterior, organele erau menținute la un nivel extrem de scăzut de activitate biologică.

— Seamănă cu modul de așteptare de la calculatoare, spuse directorul. Întregul sistem – rezervorul de hibernare, sistemul de menținere a vieții și echipamentul de răcire – cântărește aproape trei tone.

În timp ce Cheng Xin discuta modalități de a miniaturiza configurarea mecanismului de hibernare cu angajații tehnici ai centrului, își dădu seama cu uimire că, dacă temperatura corpului trebuia menținută în jurul temperaturii de -50° C, atunci, în condițiile glaciale ale spațiului cosmic, camera de hibernare trebuia să fie încălzită, nu răcită. În timpul lungii călătorii prin spațiul transneptunian mai ales, temperatura de afară putea fi aproape de zero absolut. Prin comparație, cele -50° Celsius erau ca temperatura din interiorul unui furnal. Având în vedere că această călătorie avea să dureze o sută până la două sute de ani, soluția cea mai practică ar fi fost încălzirea cu radioizotopi. Așa că afirmația directorului despre cele o sută de tone nu era prea departe de adevăr.

Cheng Xin se întorsese la sediul AIS și-și prezentase raportul. După ce sintetizaseră toate rezultatele relevante, angajații se cufundaseră din nou în deprimare. Dar de data aceasta se uitau la Wade cu speranță.

— De ce vă uitați așa la mine? Nu sunt Dumnezeu! spuse Wade măturând sala de conferințe cu privirea. De ce credeți că v-au trimis aici țările voastre? Ca să vă ridicați salariul și să-mi dați mie vești proaste? N-am nicio soluție. E sarcina voastră să găsiți soluții!

Wade încheie lovind cu piciorul masa de conferințe, iar scaunul său se deplasă mai departe decât oricând. Ignorând regula ce interzicea fumatul în sala de conferințe, își aprinse un trabuc.

Cei prezenți își întoarseră privirile spre noii experți în hibernare din încăpere. Niciunul dintre aceștia nu zicea nimic, dar nici nu făcură vreun efort să-și ascundă mânia și frustrarea de profesioniști care se confruntau cu niște fanatici ignoranți cerând imposibilul.

— Poate… spuse Cheng Xin, apoi privi în jur ezitând.

Nu era încă obișnuită cu conceptul de democrație militară.

— Zi mai departe! Nu ne vom da în lături de la nimic în lume pentru a merge mai departe! șuieră Wade, trimițându-i un rotocol de fum drept în figură.

— Poate că… n-ar trebui să trimitem o persoană vie.

Restul echipei o privi, apoi se priviră unii pe alții și apoi se întoarseră spre experții în hibernare. Aceștia scuturară din cap, neştiind ce voia să spună Cheng Xin.

— Am putea congela o persoană, cu efect de înghețare instantanee, la -200° C sau chiar mai puțin, și am putea apoi să-i lansăm trupul. N-avem nevoie de sisteme de menținere a vieții sau de sisteme de încălzire, iar capsula care menține trupul s-ar putea face astfel încât să fie foarte mică și ușoară. Masa totală nu ar trebui să depășească o sută zece kilograme. Pentru noi, un asemenea trup este un cadavru, dar poate că pentru trisolarieni nu va fi așa.

— Foarte bine, spuse Wade, încuviințând spre ea. Era pentru prima oară când își lăudase unul dintre angajați, de când făcuse cunoştință cu el.

Unul dintre experții în hibernare spuse:

— Acum vorbiți despre crioconservare, nu despre hibernare. Cea mai mare barieră în reanimarea unui corp congelat cu efect de înghețare instantaneu este prevenirea deteriorării celulelor din cauza cristalelor de gheață, în timpul procesului de topire. Asta se întâmplă cu tofu înghețat: când îl dezgheți, se transformă într-un burete. O, dar probabil că nimeni dintre dumneavoastră nu a mâncat tofu înghețat.

Expertul, care era chinez, le zâmbi chipurilor occidentale nedumerite din jurul lui, apoi adăugă:

— Acum, în fine, poate că trisolarienii cunosc tehnici pentru prevenirea unor asemenea deteriorări. Poate că ei pot readuce corpul la

temperatura normală într-un interval scurt de timp, o milisecundă, sau chiar o microsecundă. Noi nu știm cum să facem așa ceva sau cel puțin nu fără să evaporăm și trupul în același timp.

Cheng Xin nu era prea atentă la discuție. În schimb, se concentrase asupra unui lucru: cine avea să fie cadavrul aflat la -200° Celsius, trimis în spațiul intergalactic? Încerca din răsputeri să meargă mai departe fără să se gândească la consecințe, dar nu reușea să nu se înfioare la acest gând.

Ultima versiune a Programului Scării fusese adusă înapoi la ședința curentă a CAP, pentru a fi supusă la vot. Discuțiile private dintre Wade și delegații diferitelor națiuni ofereau motive de optimism. De vreme ce planul, așa cum fusese el modificat, reprezenta primul contact direct dintre umanitate și o civilizație extraterestră, semnificația lui era calitativ diferită de trimiterea unei simple sonde. Mai mult decât atât, persoana trimisă la trisolarieni putea fi considerată o bombă cu ceas implantată în inima inamicului. Folosind cu îndemânare superioritatea absolută a umanității în trucuri și șiretlicuri, acesta sau aceasta ar fi putut schimba cursul întregului război.

Fiindcă sesiunea specială a Adunării Generale urma să anunțe în acea seară Proiectul Celor cu Fața la Zid, sesiunea CAP era întârziată cu mai mult de o oră. Personalul AIS aștepta în holul din afara Sălii Adunării Generale. În timpul sesiunilor anterioare ale CAP, numai lui Wade și lui Vadimov li se acordase permisiunea să participe, în timp ce restul trebuiseră să rămână afară, așteptând să fie chemați dacă era nevoie de domeniul lor specific de expertiză tehnică. Dar, de data aceasta, Wade îi ceru lui Cheng Xin să-l însoțească pe el și pe Vadimov la sesiunea CAP propriu-zisă, ceea ce era o onoare înaltă pentru un mărunt consultant tehnic.

După ce Adunarea Generală termină anunțul, Cheng Xin și ceilalți priviră cum un bărbat

înconjurat de un roi de jurnaliști trecu prin hol și ieși din clădire printr-o altă ieșire – era cu siguranță unul dintre Cei cu Fața la Zid care tocmai fuseseră prezentați în mod public. Deoarece toți cei de la AIS se concentraseră asupra Programului Scării, majoritatea nu se interesaseră de Cei cu Fața la Zid și numai doi dintre ei ieșiră din clădire, curioși să-l zărească pe bărbat. De aceea, când avusese loc faimoasa încercare de asasinat a lui Luo Ji, nimeni de la AIS nu auzise împușcătura; văzuseră doar brusca agitație ce se crease, prin geamurile de sticlă. Cheng Xin și ceilalți alergară afară și fură imediat orbiți de luminile puternice ale elicopterelor care zburau pe deasupra.

— O, Doamne, unul dintre Cei cu Fața la Zid a fost omorât! spuse unul dintre colegi, alergând spre ei. Am auzit că a fost împușcat de mai multe ori. În cap!

— Cine sunt Cei cu Fața la Zid? întrebă Wade, dar tonul său nu trăda nicio urmă de interes.

— Nu sunt nici eu prea sigur. Presupun că trei dintre ei fac parte din grupul de candidați celebri. Dar acest al patrulea, cel care a fost împușcat, era unul dintre oamenii tăi, spuse el arătând spre Cheng Xin. Numai că nimeni n-a auzit de el. E doar un om obișnuit.

— În vremurile acestea ieșite din comun, nimeni nu mai este „doar un om obișnuit“, spuse Wade. Orice persoană poate primi o responsabilitate dificilă și orice om important poate fi înlocuit în orice moment.

Privi spre Cheng Xin și apoi spre Vadimov. Pe urmă intră un secretar de la CAP și-l chemă afară.

— Mă amenință, îi șopti Vadimov lui Cheng Xin. S-a înfuriat ieri și mi-a zis că m-ai putea înlocui oricând.

— Mihail, eu…

Vadimov ridică mâna s-o oprească. Lumina strălucitoare de la unul dintre elicoptere trecu prin palma lui și-i dezvălui sângele de sub piele.

— Nu glumea. Agenția noastră nu este obligată să se conformeze procedurilor obișnuite de resurse umane. Tu ești echilibrată, calmă, muncești din greu și ești și creativă. Ai dat dovadă de un simț al responsabilității care a depășit cu mult poziția ta oficială. Este o combinație rară de calități, la cineva de vârsta ta. Xin, vorbesc sincer, m-aș bucura mult dacă m-ai putea înlocui – dar nu poți face chiar ce pot face eu.

Privi în jur la haosul care-i cuprinsese, apoi adăugă:

— N-o să-ți vinzi mama unui bordel. Ești încă un copil, când vine vorba despre acest aspect al profesiei noastre. Speranța mea fierbinte este că vei rămâne mereu la fel.

Camille se îndreptă spre ei cu un vraf de hârtii. Cheng Xin ghici că era raportul interimar asupra fezabilității Programului Scării. Camille ridică documentul pentru câteva secunde, însă, în loc să-l înmâneze vreunuia dintre ei, îl trânti la pământ.

— Dracu' să-i ia pe toți! urlă Camille. Chiar dacă zgomotul elicopterelor de deasupra lor era asurzitor, câteva capete se întoarseră să se holbeze. Nenorociții ăștia nu sunt în stare decât să se bălăcească aici, prin noroi, ca niște porci.

— Despre cine vorbești? o întrebă Vadimov.

— Despre toți! Despre rasa umană! Acum o jumătate de secol am pășit pe Lună. Dar acum, nu avem nimic și nu putem schimba nimic!

Cheng Xin se aplecă și luă documentul de pe jos. Era într-adevăr raportul de fezabilitate interimar al Proiectului Scara. Ea și cu Vadimov îl răsfoiră, dar era extrem de tehnic și de dificil de înțeles dintr-o privire. Wade se întorsese și el printre ei; secretarul de la CAP îl informase că sesiunea urma să fie reluată într-un sfert de oră.

În prezența șefului AIS, Camille se calmase puțin:

— NASA a realizat două teste mici de propulsie nucleară pulsată în spațiu și puteți citi rezultatele în raport. Pe scurt, astronava noastră este în continuare prea grea pentru a ajunge la viteza necesară. După calculele lor, întregul ansamblu ar trebui să cântărească o douăzecime din masa propusă de noi. O douăzecime! Asta înseamnă zece kilograme!

Dar stați, ne-au trimis și niște vești bune. Vela, din câte se pare, ar putea fi redusă la mai puțin de zece kilograme. Li s-a făcut milă de noi și ne-au spus că putem avea o sarcină utilă de jumătate de kilogram. Dar asta este limita absolută, fiindcă orice creștere a sarcinii va necesita cabluri mai groase de atașat la velă. Fiecare gram în plus la sarcină înseamnă trei grame în plus de cabluri. Așa că ne-am pricopsit cu zero virgulă cinci kilograme. Ha, ha, exact așa cum a prezis îngerașul nostru: ușor ca fulgul!

Wade zâmbi:

— Ar trebui să-i cerem lui Monnier să meargă în spațiu, pisicii maică-mii. Deși chiar și ea ar trebui să mai slăbească și să ajungă la jumătate din greutate.

De fiecare dată când ceilalți păreau absorbiți și satisfăcuți de munca lor, Wade avea un aer sumbru, iar când ceilalți păreau pierduți, el părea relaxat și glumeț. La început, Cheng Xin atribuise ciudățenia asta stilului său de conducere. Dar Vadimov îi spusese că nu știa să citească oamenii. Comportamentul lui Wade nu avea nimic de-a face cu stilul lui de conducere sau cu însuflețirea „trupelor" – îi plăcea pur și simplu să-i urmărească pe alții cum își pierdeau speranța, deși chiar și el ar fi trebuit să cadă pradă disperării. Îi plăcea să privească la disperarea celorlalți. Cheng Xin fusese surprinsă că Vadimov, care încerca mereu să vorbească cu generozitate despre alții, avea o

asemenea opinie despre Wade. Dar, în acest moment, chiar i se părea că lui Wade îi plăcea să-i vadă pe cei trei cum suferă.

Cheng Xin se simți slăbită. Zilele de epuizare o copleșiră brusc și se prăvăli pe pajiște.

— Ridică-te, spuse Wade.

Pentru prima oară, Cheng Xin refuză să dea ascultare unui ordin din partea lui. Rămase pe jos:

— Sunt obosită, spuse ea cu un glas lemnos.

— Tu și tu, spuse Wade, arătând spre Camille și spre Cheng Xin. Pe viitor, nu vă mai permit să vă pierdeți controlul în felul acesta. Trebuie să mergeți înainte și să nu vă opriți din drum pentru nimic în lume!

— Nu există niciun drum înainte, spuse Vadimov. Trebuie să renunțăm.

— Motivul pentru care vă imaginați că nu există niciun drum mai departe este acela că nu știți cum să ignorați consecințele.

— Dar cu sesiunea CAP cum rămâne? O anulăm?

— Nu, trebuie să ne purtăm ca și cum nu s-ar fi întâmplat nimic. Dar nu putem pregăti noi documente, așa că va trebui să prezentăm oral noul plan.

— Care plan nou? Pisica în greutate de 500 de grame?

— Sigur că nu.

Ochii lui Vadimov și ai Camillei se înseninară. Cheng Xin păru și ea să-și revină. Se ridică.

O ambulanță, însoțită de vehicule de escortă militare și de elicoptere, plecă ducându-l pe al patrulea dintre Cei cu Fața la Zid. Pe fundalul luminilor din New York City, figura lui Wade se proiecta ca un spirit întunecat, cu ochii scânteind de o lumină rece.

— Vom trimite doar un creier, spuse el.

FRAGMENT DIN TRECUT ÎN AFARA TIMPULUI. PROGRAMUL SCĂRII

În China secolului al XIV-lea, pe timpul Dinastiei Ming, armata chineză a inventat o armă denumită Huolong Chu Shui, care înseamnă literalmente „dragonul de foc ce iese din apă“. Era o rachetă în trepte cu praf de pușcă, similară în principiu rachetelor anti-navă din Era Comună. Racheta propriu-zisă (Huolong) era augmentată cu rachete propulsoare. După lansare, rachetele propulsoare trimiteau racheta spre nava inamică, zburând puțin deasupra suprafeței apei. În timp ce se epuizau, rachetele propulsoare aprindeau un grup de săgeți-rachetă mai mici, depozitate în interior, care țâșneau prin fața acesteia, producând pierderi masive navelor inamice.

Luptele din Antichitate au cunoscut și utilizarea arbaletelor cu repetiție care au prefigurat mitralierele Erei Comune. Acestea au apărut și în Occident, și în Orient, iar versiunile chinezești au fost descoperite în morminte datând din secolul al IV-lea î.Hr.

Aceste două sisteme de arme erau încercări de a utiliza tehnologia primitivă în moduri inovatoare, ceea ce demonstra o putere de gândire ieșită din comun pentru vremurile acelea.

Privind în urmă, Programul Scării, implementat la începutul Erei Crizei, a fost un pas înainte, deși asemănător acestora. Folosind doar tehnologia primitivă disponibilă la acea vreme, a reușit să lanseze o sondă mică la un procent din viteza luminii. Această realizare ar fi trebuit să fie imposibilă fără tehnologia care a apărut abia peste un secol și jumătate.

În perioada Programului Scării, oamenii lansaseră cu succes câteva nave spațiale în afara Sistemului Solar și reușiseră să trimită sonde pe sateliții planetei Neptun. Astfel, tehnologia

necesară pentru distribuirea bombelor nucleare de-a lungul porțiunii de accelerare a traiectoriei sondei era relativ bine dezvoltată. Însă a controla traseul de zbor al sondei care trecea pe lângă fiecare bombă și a o detona pe fiecare dintre ele la un anumit moment presupuneau provocări tehnice serioase.

Fiecare bombă trebuia să fie detonată exact când trecea vela de radiație de ea. Distanța dintre fiecare bombă și velă în momentul exploziei era între trei mii și zece mii de metri, în funcție de randamentul bombei. Cu cât creștea viteza sondei, cu atât sincronizarea trebuia să fie mai exactă. Cu toate acestea, chiar și atunci când viteza velei atingea un procent din viteza luminii, marja de eroare rămânea în zona superioară nanosecundei, lucru realizabil cu tehnologia vremii.

Sonda propriu-zisă nu conținea vreun motor. Direcția ei era determinată doar de pozițiile relative ale bombelor detonatoare. Fiecare bombă aflată de-a lungul rutei era echipată cu propulsoare poziționale. Când vela trecea de câte o bombă, distanța dintre ele era doar de câteva sute de metri. Prin ajustarea acestei distanțe, era posibil să modifici unghiul dintre velă și forța propulsoare generată de explozia nucleară și să controlezi astfel direcția de zbor.

Vela de radiație era o peliculă subțire și singura modalitate de a-și transporta încărcătura era s-o tragă după ea într-o capsulă. Întreaga sondă semăna cu o parașută uriașă – cu excepția faptului că parașuta zbura „în sus“. Pentru a se evita deteriorarea sarcinii de către exploziile nucleare ce aveau loc la trei până la zece kilometri în spatele velei, cablurile care legau vela de încărcătură trebuiau să fie foarte lungi: cam de cinci sute de kilometri. Un strat ablativ proteja capsula cu încărcătură. Când bombele explodau, materialul ablativ se pulveriza treptat, răcind capsula și diminuându-i și masa totală.

Cablurile erau făcute dintr-un nanomaterial denumit „Lama zburătoare“. Aveau doar o zecime din grosimea unui fir din mătasea păianjenului și erau invizibile cu ochiul liber. Opt grame de material puteau fi întinse într-un cablu lung de o sută de kilometri, și care, totuși, era suficient de puternic încât să tragă în siguranță capsula cu încărcătura ei în timpul accelerației și să nu se rupă din cauza radiației masive generate de exploziile nucleare.

Desigur, Huolong Chu Shui nu era de fapt echivalent cu o rachetă în două trepte, iar arbaleta cu repetiție nu era același lucru cu o mitralieră. Tot astfel, Programul Scării nu putea aduce o nouă Eră Spațială. Era doar o încercare disperată care însuma tot ce avea de oferit nivelul tehnologic primitiv al umanității.

ERA CRIZEI, ANII 1-4.

Cheng Xin

Lansarea în masă a rachetelor Peacekeeper începuse de aproximativ jumătate de oră. Dârele celor șase rachete se uniseră și, în lumina Lunii, păreau o cale argintie spre Rai.

La fiecare cinci minute, o altă minge de foc urca spre cer pe această cale argintie. Umbrele aruncate de copaci și de oameni măturau pământul asemenea secundarului unui ceas. Această primă lansare avea să implice treizeci de rachete care urmau să trimită pe orbită trei sute de focoase nucleare cu randament de la cinci sute de kilotone până la 2,5 megatone.

În acelaşi timp, în Rusia și în China, rachetele Topol și Dongfeng se ridicau și ele spre cer. Scena semăna cu un scenariu de coșmar, dar Cheng Xin putea să-și dea seama, privind curbura dârelor lăsate de rachete, că acestea erau lansări orbitale și

nu atacuri intercontinentale. Aceste dispozitive care ar fi putut ucide miliarde n-aveau să mai revină pe suprafața Terrei. Trebuiau să-și adune puterile lor uriașe pentru accelerarea până la un procent din viteza luminii a unui fulg.

Ochii lui Cheng Xin se umplură de lacrimi fierbinți. Fiecare rachetă care se ridica le lumina, transformându-le în mici lacuri strălucitoare. Își spuse iar și iar că, indiferent ce urma să se întâmple după aceea, meritase să împingă Programul Scării atât de departe.

Dar cei doi bărbați de lângă ea, Vadimov și Wade, nu păreau prea impresionați de scena spectaculoasă ce se desfășura în fața lor. Nici măcar nu se deranjau să privească în sus. În schimb, fumau și conversau cu voci scăzute. Cheng Xin știa prea bine despre ce discutau: cine va fi ales pentru Programul Scării.

Ultima sesiune a CAP marcase prima oară când o rezoluție fusese adoptată pe baza unei propuneri care nici măcar nu fusese făcută în scris. Și așa, Cheng Xin ajunsese să-și dea seama de talentul în dezbateri al lui Wade, care, altfel, era un bărbat mai tăcut de felul lui. Acesta susținuse că, dacă se presupunea că trisolarienii erau capabili să reînvie un corp aflat în congelare, atunci avea la fel de mult sens să presupunem că erau în stare să reînvie și un creier aflat într-o stare similară și să poată conversa cu acesta printr-o interfață externă. Desigur că o asemenea sarcină n-ar fi fost o problemă pentru o civilizație capabilă să desfășoare un proton în două dimensiuni și să graveze circuite pe suprafața rezultată. Într-un anume fel, un creier nu era diferit de restul persoanei: avea gândurile acelei persoane, personalitatea și amintirile ei. Și, în mod sigur, poseda capacitatea persoanei de a crea stratageme. Dacă reușeau, chiar și un creier avea să fie o bombă cu ceas în sânul inamicului.

Deși membrii CAP nu erau de acord pe deplin că un creier era la fel ca o persoană întreagă, nu dispuneau de soluții mai bune, mai ales datorită faptului că interesul lor în Programul Scării se baza în mare parte pe tehnologia de accelerare a sondei la un procent din viteza luminii. În cele din urmă, rezoluția trecuse cu cinci voturi de DA și cu două abțineri.

Odată ce se aprobase Programul Scării, problema principală deveni aceea a alegerii persoanei care avea să fie trimisă. Cheng Xin nu avea nici măcar curajul să-și imagineze o asemenea persoană. Chiar dacă creierul ei sau al lui ar fi fost capturat de către trisolarieni și reînviat, viața de după aceea – dacă o asemenea existență ar putea fi numită viață – ar fi fost un coșmar fără sfârșit. De fiecare dată când se gândea la asta, își simțea inima strânsă de o mână înghețată la -200° C.

Ceilalți lideri și dezvoltatori ai Programului Scării nu aveau aceleași remușcări ca ea. Dacă AIS ar fi fost o agenție de informații națională, această chestiune ar fi fost rezolvată de mult. Cu toate acestea, de vreme ce AIS era doar un comitet reunit de informații alcătuit de către națiunile membre permanente ale CAP, după ce Programul Scării fusese dezvăluit comunității internaționale, problema devenise extrem de sensibilă.

Problema-cheie era aceasta: înaintea lansării, subiectul trebuia omorât.

După ce panica inițială a Crizei se potolise, politica internațională începuse să fie dominată treptat de un consens majoritar: era important să se evite transformarea Crizei într-o unealtă a celor ce doreau distrugerea democrației. Membrii personalului AIS fuseseră instruiți de către respectivele lor națiuni să fie extrem de atenți în timpul procesului de selectare a subiecților Programului Scării și să nu comită erori politice care ar fi pus țările lor într-o lumină proastă.

Încă o dată, Wade venise cu o soluție unică pentru depășirea obstacolelor: susținerea, cu ajutorul CAP și apoi al ONU, a adoptării legilor eutanasierii în cât mai multe țări posibil. Dar nici măcar el nu era sigur că planul acesta avea să funcționeze.

Dintre cei șapte membri permanenți ai CAP, trei adoptaseră rapid legile eutanasierii. Însă aceste legi prevedeau că eutanasierea era posibilă doar pentru cei care sufereau de boli incurabile. Nu era o situație ideală pentru Programul Scării, dar era la limita exterioară a acceptabilității politice.

Astfel, candidații Programului Scării trebuiau să fie aleși din rândul populației de pacienți incurabili.

Zgomotele ca de tunet și luminile strălucitoare din cer se stinseră. Lansarea rachetelor luase sfârșit. Wade și câțiva alți observatori de la CAP se urcară în mașini și plecară, lăsându-i doar pe Vadimov și pe Cheng Xin.

— De ce nu aruncăm o privire la steaua ta? spuse el.

Cu patru zile înainte, Cheng Xin primise actul de proprietate asupra lui DX3906. Fusese extrem de surprinsă și căzuse într-un delir de încântare. O zi întreagă își repetase într-una sieși: *Cineva mi-a dăruit o stea… cineva mi-a dăruit o stea; cineva mi-a dăruit o stea…*

Când s-a dus să-l vadă pe șeful ei, Wade, pentru a-i prezenta raportul, fericirea îi era atât de palpabilă încât acesta o întrebase ce se întâmpla cu ea. Îi arătase actul de proprietate.

— O hârtiuță lipsită de importanță, îi spusese el și i-o înapoiase. Dacă ești deșteaptă, ar trebui să-i scazi prețul și s-o vinzi imediat. Altfel, te vei trezi cu nimic.

Dar Cheng Xin nu fu deranjată de cinismul lui – fusese sigură că va spune asta. Știa foarte puține despre Wade, cu excepția istoricului său

profesional: lucrase la CIA, apoi fusese secretar-adjunct la ANS[10], și într-un final ajunsese aici. Cât despre viața lui personală, nu știa nimic, cu excepția faptului că avusese o mamă și că mama lui avea o pisică. De fapt, nimeni altcineva nu știa mai multe. Nu știa nici măcar unde locuia. Era ca o mașină: când nu muncea, se închidea undeva, într-un loc necunoscut.

Nu putuse să se abțină să nu-i spună lui Vadimov despre stea: acesta o felicită cu entuziasm:

— Probabil că toate fetele din lume sunt invidioase, spuse el. Inclusiv toate femeile în viață și prințesele moarte. Ești cu siguranță prima femeie din istoria umanității căreia i s-a dăruit o stea. Există oare vreo fericire mai mare, pentru o femeie, decât să primească o stea de la cineva care o iubește?

— Dar cine e el? șopti Cheng Xin.

— Nu e greu de ghicit. Trebuie să fie bogat, în primul rând. Tocmai a cheltuit câteva milioane pe un cadou simbolic.

Cheng Xin dădu din cap. Avusese mulți admiratori și îi făcuseră mulți curte, dar niciunul dintre ei nu era atât de bogat.

— Și e un suflet cultivat. Nu e un om de rând, oftă Vadimov. Și tocmai a făcut un gest romantic pe care l-aș numi, la naiba, ridicol, dacă aș fi auzit de el într-o carte sau într-un film.

Cheng Xin oftă la rândul ei. O Cheng Xin mult mai tânără se desfătase odinioară cu fantezii roz de care actualei Cheng Xin i-ar fi venit să râdă. Însă această stea reală și care apăruse de nicăieri depășea cu mult acele visuri romantice.

Era convinsă că nu cunoștea un asemenea bărbat.

Poate că era un admirator secret din depărtări care, în mod spontan, se hotărâse să-și folosească o părticică din imensa lui avere pentru a-și permite o mică fantezie nebunească, pentru a-și satisface

vreo dorință pe care ea nu o putea înțelege. Dar chiar dacă ar fi fost așa, îi era recunoscătoare.

În noaptea aceea, Cheng Xin se urcă pe vârful unuia dintre Turnurile Gemene ale Organizației Mondiale a Comerțului, dornică să-și admire noua stea. Citise cu mare atenție materialele care însoțeau actul de proprietate și unde erau explicații pentru găsirea ei. Dar cerul din New York fusese acoperit. A doua zi și în ziua următoare fusese la fel. Norii formaseră o mână uriașă, batjocoritoare, care acoperea darul ei, refuzând să-l dezvăluie. Dar Cheng Xin nu era dezamăgită: știa că primise un cadou care nu-i putea fi luat înapoi. DX3906 se afla în acest univers și poate că existența ei avea să întreacă existența Terrei și a Soarelui. O s-o vadă ea într-o altă zi.

Noaptea, stătea pe balconul apartamentului, privind cerul și închipuindu-și steaua ei. Jos, luminile orașului aruncau o strălucire galbenă, tulbure, peste cortina de nori, dar ea își imagină că steaua ei arunca o lumină strălucitoare, trandafirie.

În visul ei, zbura deasupra suprafeței stelei. Era o sferă roz, însă, în loc de flăcări mistuitoare, simțea răcoarea unei brize primăvăratice. Sub ea se întindeau apele limpezi ale unui ocean, prin care putea vedea cum se leagănă norișori trandafirii de alge…

După ce se trezi, începu să râdă. Ca profesionistă în tehnologia aerospațială, nu avea cum să uite nici în vis că DX3906 nu avea planete.

În a patra zi după ce primise steaua, Cheng Xin și câțiva alți angajați ai AIS plecaseră la Cape Canaveral pentru a participa la ceremonia de lansare a primului grup de rachete. Pentru atingerea orbitei, era necesar să se profite de rotația Terrei și, de aceea, ICBM-urile fuseseră mutate aici de la bazele lor inițiale.

Dârele lăsate în urmă de rachete se pierdeau treptat pe cerul limpede al nopții. Cheng Xin și Vadimov treceau în revistă ghidul de observații

pentru steaua ei. Aveau amândoi cunoștințe de astronomie și, nu peste mult timp, se uitau spre zona aproximativă a stelei. Dar niciunul dintre ei nu putea s-o vadă.

Vadimov scoase două perechi de binocluri militare. Cu acestea, fu simplu să vadă Steaua DX3906. După aceea, putură să găsească steaua chiar și fără binoclu. Cheng Xin privea fix punctul roșiatic palid, vrăjită, chinuindu-se să înțeleagă distanța inimaginabilă dintre ele două și chinuindu-se să traducă distanța în termeni care să poată fi cuprinși de mintea omenească.

— Dacă mi-ai pune creierul în sonda din Programul Scării și ai lansa-o spre stea, i-ar lua treizeci de mii de ani să ajungă acolo.

Cheng Xin nu auzi niciun răspuns. Când se întoarse, văzu că Vadimov nu se mai uita la stea împreună cu ea, ci se sprijinea de mașină și nu se uita la nimic. Văzu că avea o expresie chinuită.

— Ce s-a întâmplat?

Vadimov tăcu o vreme:

— Un timp, am evitat să-mi fac datoria.

— Despre ce vorbești?

— Sunt cel mai bun candidat pentru Programul Scării.

După un moment de șoc, Cheng Xin își dădu seama că Vadimov avea dreptate: avea o experienţă vastă în zborul spațial, în diplomație și în spionaj. Era echilibrat și matur… Chiar și dacă ar fi putut să-și mărească numărul de candidați pentru a-i include și pe indivizii sănătoși, Vadimov tot ar fi fost cea mai bună soluție.

— Dar ești sănătos…

— Sigur. Dar asta nu înseamnă că nu fug de responsabilitatea mea.

— S-au făcut presiuni asupra ta?

Cheng Xin se gândea la Wade.

— Nu, dar știu ce trebuie să fac și pur și simplu nu am făcut-o. M-am căsătorit acum trei ani și fiica mea tocmai a împlinit un an. Nu mi-e

frică de moarte, însă familia mea mi-e foarte aproape. Nu vreau să mă vadă transformat în ceva mai rău decât un cadavru.

— Nu trebuie să faci asta. Nici AIS și nici guvernul tău nu ți-au cerut-o și nici nu pot să ți-o ceară.

— Da, dar am vrut să-ți spun ție… La urma urmei, sunt cel mai bun candidat.

— Mihail, omenirea nu este doar o simplă abstracție. Ca să iubești omenirea trebuie să începi prin a iubi indivizi și să-ți îndeplinești datoria față de cei pe care îi iubești. Ar fi absurd să te învinuiești pentru asta.

— Mulțumesc, Cheng Xin. Îți meriți darul pe deplin. Vadimov își ridică privirea și se uită la steaua lui Cheng Xin. Mi-ar face mare plăcere să le dăruiesc o stea soției și fiicei mele.

Pe cer apăru un punct luminos, apoi, încă unul. Lucirea lor aruncă umbre pe pământ. Se testa în spațiu propulsia pulsată nucleară.

Procesul de selectare a unui subiect pentru Programul Scării era în plină desfășurare, dar efortul acesta nu punea prea multă presiune pe Cheng Xin. I se ceruseră doar efectuarea unor sarcini de bază, cum ar fi examinarea cunoștințelor de zbor spațial ale candidaților, o cerință esențială. De vreme ce lista de candidați se limita la bolnavii incurabili, era aproape imposibil să găsești pe cineva cu expertiza cerută. AIS își intensificase eforturile de a identifica și alți candidaţi, prin toate modalitățile posibile.

Una dintre colegele de facultate ale lui Cheng Xin veni la New York s-o viziteze. La un moment dat, veni vorba despre ce se mai întâmplase cu colegii lor, iar prietena ei îl menționă pe Yun Tianming. Auzise de la Hu Wen că Tianming avea cancer la plămâni în stadiul terminal și că nu mai avea mult de trăit. Imediat, Cheng Xin se duse la adjunctul Yu pentru a-i sugera numele lui Tianming drept candidat.

Cheng Xin avea să-și amintească acel moment pentru tot restul vieții ei. Și, de fiecare dată, trebuia să recunoască că pur și simplu nu avusese o părere prea grozavă despre Tianming ca persoană.

Cheng Xin trebuia să se întoarcă în China pentru diverse treburi. Deoarece fusese colega lui Tianming, adjunctul Yu îi ceruse să reprezinte AIS și să discute această chestiune cu acesta. Iar ea fusese de acord, deși, în continuare, nu era prea impresionată.

După ce auzi povestea lui Cheng Xin, Tianming se ridică încet în capul oaselor pe marginea patului. Cheng Xin îl rugă să se întindă, dar el îi spuse că dorea să rămână singur o vreme.

Cheng Xin închise ușa încet după ea. Tianming începu să râdă isteric.

Ce idiot teribil mai sunt și eu! Ce mi-oi fi închipuit? Că, dacă îi dăruiesc din dragoste, o stea, are să mă iubească pentru asta, la rândul ei? Că a zburat peste Oceanul Pacific ca să mă salveze cu lacrimile ei sfioase? Cum am putut să mă amăgesc cu o asemenea poveste de adormit copiii?

Nu, Cheng Xin venise să-i ceară să moară.

Trase și o altă concluzie logică, care-l făcu să râdă și mai tare, până ce aproape i se tăie respirația: din cauza momentului când apăruse, Cheng Xin nu avea de unde să știe că el alesese deja eutanasierea. Cu alte cuvinte, dacă Tianming nu și-ar fi ales deja drumul ăsta, ar fi încercat să-l convingă. Poate chiar l-ar fi ispitit, sau ar fi insistat până când ar fi acceptat.

Euthanasia însemna „Moartea bună“, dar nu era nimic bun în soarta pe care i-o hărăzise ea.

Sora lui îi dorise moartea fiindcă socotea că se risipeau bani. Putea înțelege asta și credea că ea își dorea sincer ca el să moară în pace. Cheng Xin, pe de altă parte, dorea ca el să sufere etern. Tianming era îngrozit de spațiul intergalactic. Ca

toți cei care studiaseră zborul spațial pentru a-și face din asta o meserie, înțelegea natura sinistră a spațiului intergalactic mai bine decât marele public. Iadul nu se afla pe Terra, ci în cer.

Cheng Xin dorea ca o parte din el, și anume partea care-i purta sufletul, să rătăcească pentru eternitate în abisul acela glacial, fără de capăt sau de lumină.

De fapt, acesta ar fi fost cel mai bun deznodământ posibil.

Dar, dacă trisolarienii chiar aveau să-i captureze creierul, așa cum își dorea Cheng Xin, atunci avea să înceapă adevăratul lui coșmar. Niște extratereștri care n-aveau nimic în comun cu umanitatea îi vor atașa senzori în creier și vor începe diferite teste care-i vor afecta simțurile. Vor fi probabil foarte interesaţi de senzația de durere, bineînţeles, și așa, pe rând, ar simți foame, sete, biciuire, ardere, sufocare, șocuri electrice, tehnicile de tortură medievală, moartea printr-o mie de tăieturi[11]…

Pe urmă aveau să-i caute prin memorie pentru a găsi formele de suferință de care se temea cel mai mult. Aveau să descopere o tehnică de tortură despre care citise prima oară într-o carte de istorie – mai întâi, victima era biciuită până când nu mai rămânea niciun centimetru pătrat de piele intactă. Apoi, trupul victimei era strâns puternic în bandaje și, după ce victima se oprea din sângerat, îi erau smulse bandajele, ceea ce-i deschidea toate rănile deodată – apoi aveau să trimită semnale care replicau o asemenea tortură în mintea lui. Victima din cartea de istorie nu ajungea să trăiască prea mult în asemenea condiții, dar creierul lui Tianming nu ar fi fost capabil să moară. Cel mult, avea să se dezactiveze din cauza șocului suferit. În ochii trisolarienilor, avea să semene cu un computer care se închide. Aveau să i-l reporenească și să facă un alt experiment, mânați de curiozitate sau doar de dorința de distracție…

Nu va avea nicio scăpare. Fără mâini sau picioare, nu va avea cum să se sinucidă. Creierul său va semăna cu o baterie, reîncărcată din nou și din nou cu durere.

Fără de capăt.

Urlă de râs.

Cheng Xin deschise ușa:

— Tianming, ce s-a întâmplat?

Își înăbuși râsetul și împietri ca un cadavru.

— Tianming, în numele Agenției de Informații Strategice a ONU-CAP, te întreb dacă vrei să te încumeți să-ți asumi responsabilitatea, ca membru al rasei umane, de a accepta această misiune. Ești liber să spui nu.

El îi privi chipul și expresia ei solemnă, dar înflăcărată. Se lupta pentru umanitate, pentru Terra… Dar ce era greșit în scena din jurul lui? Lumina apusului de soare care intra prin fereastră cădea pe perete ca o baltă de sânge… stejarul singuratic din fața geamului părea că are niște brațe scheletice care se ridicau din mormânt…

Urma unui zâmbet – un zâmbet melancolic și agonizant – i se iți la colțurile gurii. Treptat, zâmbetul i se împrăștie pe toată fața.

— Sigur că da. Accept, spuse el.

ERA CRIZEI, ANII 5-7.

Programul Scării

Mihail Vadimov murise. În timp ce traversa râul Harlem pe I-95, mașina lui rupsese parapetul podului Alexander Hamilton și căzuse în apa de sub el. Le trebuise o zi întreagă să scoată mașina din râu. Autopsia dezvălui faptul că Vadimov suferea de leucemie; accidentul se datorase hemoragiei retinale.

Cheng Xin îl jeli pe Vadimov care ținuse la ea ca un frate mai mare și o ajutase să se adapteze

vieții într-o țară străină. Cel mai mult îi lipsea generozitatea lui. Deși Cheng Xin atrăsese atenția celorlalți cu inteligența ei și părea să strălucească mult mai puternic decât Vadimov – în ciuda faptului că se presupunea că e doar asistenta lui –, acesta nu arătase niciun fel de invidie. O încurajase mereu să-și facă simțită inteligența scăpărătoare pe scene din ce în ce mai mari.

La AIS, existaseră două tipuri de reacții la moartea lui Vadimov. Cei mai mulți angajați tehnici, așa, ca Cheng Xin, își jeliseră șeful. Specialiștii în informații, pe de altă parte, păruseră să fie mai supărați de faptul că trupul lui Vadimov nu fusese scos la timp și creierul său devenise astfel inutilizabil.

Încet-încet, în mintea lui Cheng Xin încolți o bănuială. I se părea că lucrurile se leagă prea mult pentru a fi doar o simplă coincidență. Prima oară când îi venise această idee în minte se cutremurase – era prea înfricoșătoare, prea abjectă, prea insuportabilă.

Consultase specialiști în medicină și aflase că era posibil să induci leucemia în mod intenționat. Tot ce aveai de făcut era să plasezi victima într-un mediu cu destul de multă radiație. Dar temporizarea și dozarea acesteia nu erau chestiuni ușoare. Dacă era prea puțină, nu provoca afecțiunea la timp, iar dacă era prea multă, putea omorî victima prin iradiere și era posibil să-i afecteze și creierul. Din punct de vedere al momentului ales, dat fiind stadiul avansat al bolii lui Vadimov, probabil că procesul acesta fusese pornit chiar în perioada când CAP începuse să promoveze legile eutanasierii în întreaga lume. Dacă exista un asasin, atunci acesta era extrem de priceput.

În mod secret, Cheng Xin verificase biroul și apartamentul lui Vadimov cu un contor Geiger, dar nu descoperise nimic neobișnuit. Văzuse fotografia familiei lui Vadimov, pe care o ținea sub pernă:

soția lui era o balerină cu unsprezece ani mai tânără decât el, iar fiica lor cea mică… Cheng Xin își șterse o lacrimă.

Vadimov îi spusese odată lui Cheng Xin că nu-și lăsa fotografiile cu familia niciodată pe birouri sau noptiere, din superstiție. I se părea că, făcând asta, ar fi expus-o pericolului. Păstra fotografiile ascunse și le scotea doar atunci când dorea să se uite la ele.

De fiecare dată când Cheng Xin se gândea la Vadimov, se gândea și la Yuan Tianming. Tianming și șase alți candidați fuseseră mutați la o bază secretă de lângă sediul AIS pentru a fi supuși unei ultime serii de teste, după care urma să fie ales unul dintre ei.

De când îl întâlnise pe Tianming în China, Cheng Xin începuse să-și simtă inima tot mai grea, până când se cufundă în depresie. Își amintea de prima lor întâlnire. Fusese după începutul primului semestru de la facultate și toți studenții la inginerie aerospațială se prezentaseră, rând pe rând. Văzuse că Tianming stătea singur într-un colț. Din clipa în care îl văzuse, îi simțise vulnerabilitatea și singurătatea. Mai întâlnise și alți băieți care păreau izolați și pierduți, dar nu se simțise niciodată așa: era de parcă i-ar fi pătruns în inimă și-i putea vedea tainele.

Lui Cheng Xin îi plăceau băieții încrezători, optimiști, băieții care erau ca lumina solară ce-i încălzea pe ei, dar și pe fetele care îi însoțeau. Tianming era exact opusul genului ei. Dar simțise mereu nevoia să aibă grijă de el. În interacțiunile pe care le avuseseră, era atentă și se temea să nu-l rănească, fie și neintenționat. Nu fusese niciodată atât de protectoare cu vreun alt băiat.

Când prietena ei venise la New York și apăruse în conversație numele lui Tianming, Cheng Xin descoperise că, deși îl alungase într-un colț pierdut al memoriei, imaginea lui apăruse surprinzător de limpede când își amintise de el.

Într-o seară, Cheng Xin avu un nou coșmar. Era din nou pe steaua ei, dar algele roșii din mare deveniseră negre. Apoi steaua se prăbuși într-o gaură neagră, o absență lipsită de lumină din univers. În jurul găurii negre se mișca un mic obiect strălucitor. Prins în capcana gravitației găurii negre, obiectul acela nu mai avea cum să scape: era un creier congelat.

Cheng Xin se deșteptă și privi strălucirea luminilor orașului New York prin perdeaua de la fereastră. Înțelese ce făcuse.

Dintr-un anume punct de vedere, nu făcuse decât să transmită cererea AIS: el ar fi putut spune nu. Îl recomandase pentru că încerca să protejeze Terra și civilizația terestră, iar viața lui era aproape de capăt – dacă ea nu ar fi ajuns la timp, ar fi murit. Într-un fel, îl salvase!

Nu făcuse nimic de care să-i fie rușine, nimic care să-i tulbure conștiința.

Dar înțelesese și că acesta era modul prin care cineva putea să-și vândă mama unui bordel.

Cheng Xin se gândi la hibernare. Tehnologia era suficient de avansată ca anumiți oameni – cei mai mulți, pacienți incurabili ce căutau un tratament în viitor – să fi intrat deja în somnul cel lung. Tianming avea o șansă. Din cauza statutului său social, i-ar fi fost greu să-și permită hibernarea, dar ea ar fi putut să-l ajute. Era o posibilitate, o oportunitate pe care i-o răpise.

A doua zi, Cheng Xin se duse să-l vadă pe Wade.

Ca de obicei, în biroul lui, Wade se uita fix la trabucul său aprins.

Nu-l prea văzuse achitându-se de sarcinile pe care le asocia cu administrarea obișnuită: să dea telefoane, să citească documente, să participe la ședințe și așa mai departe. Nu știa când se ocupa Wade de aceste lucruri sau dacă se ocupa vreodată de ele. Tot timpul îl vedea așezat și adâncit în gânduri, întotdeauna adâncit în gânduri...

Cheng Xin îi explicase că ea îl considera nepotrivit pe Candidatul Nr. 5. Dorea să-și retragă recomandarea și să-i ceară ca bărbatul să fie scos din lista cu cei recomandați.

— De ce? A luat scorurile cele mai bune la testele noastre.

Comentariul lui Wade o împietri pe Cheng Xin și-i făcu inima să înghețe. Unul dintre primele teste pe care le făcuseră fusese supunerea fiecărui candidat la o anestezie generală de un tip special, care făcea ca persoana respectivă să nu-și mai simtă nicio parte din corp și nici organele senzoriale, dar să rămână conștientă. Experiența aceasta era menită să simuleze condițiile unui creier care există independent de trup. Apoi examinatorii îi evaluau capacitatea psihologică de a se adapta la condițiile extraterestre. Bineînțeles că, de vreme ce creatorii testelor nu știau nimic despre condițiile din Flota Trisolariană, trebuiseră să-și completeze simularea cu presupuneri. În general, testul era destul de nemilos.

— Dar are doar o diplomă de absolvent, spuse Cheng Xin.

— Da, sigur, tu ai mai multe diplome, spuse Wade. Dar, dacă ți-am folosi creierul pentru această misiune, ar fi cu siguranță unul dintre cele mai proaste creiere pe care le-am fi putut alege.

— E un singuratic! Nu am văzut pe nimeni atât de retras. Nu are capacitatea de ajustare și de adaptare la condițiile din jurul lui.

— Tocmai această calitate îl face cel mai bun pe Candidatul Nr. 5! Vorbești despre societatea umană. Cineva care se simte bine în mediul lui a învățat și să se bazeze pe el. Odată ruptă de restul umanității, o asemenea persoană va suferi aproape sigur o cădere nervoasă fatală. Tu ești exemplul perfect pentru situația de care vorbesc.

Cheng Xin a trebuit să recunoască că logica lui Wade era fără cusur. Probabil că simpla simulare i-ar fi provocat o cădere nervoasă.

Știa că nu are nicio cădere să-l facă pe administratorul-șef al AIS să renunțe la un candidat al Programului Scării. Dar nu voia să renunțe. Își luă inima în dinți. Era pregătită să spună orice era necesar ca să-l salveze pe Tianming.

— În toată viața lui, nu s-a apropiat în mod semnificativ de nimeni. Nu cunoaște nici sentimentul responsabilității față de umanitate și nici iubirea. În timp ce spunea asta, Cheng Xin se întrebă dacă chiar era adevărat.

— Ei, dar există cu siguranță ceva pe Terra de care s-a atașat.

Privirea lui Wade rămăsese ațintită pe trabuc, dar Cheng Xin putea să simtă cum atenția lui se schimbă de la vârful trabucului înspre ea, cu tot cu o parte din flacăra din el. Din fericire, Wade schimbă abrupt subiectul discuției.

— O altă calitate excelentă a Candidatului Nr. 5 este creativitatea. Asta compensează lipsa cunoștințelor tehnice. Știai că o idee a lui l-a făcut pe unul dintre colegii voștri miliardar?

Cheng Xin văzuse acest lucru în CV-ul lui și asta însemna că, până la urmă, chiar cunoștea pe cineva foarte bogat. Dar nu crezuse nicio clipă că Hu Wen fusese cel care îi dăruise steaua. Simpla idee i se părea ridicolă. Dacă ar fi plăcut-o, i-ar fi cumpărat o mașină de lux sau un colier cu diamante, nu o stea.

— Credeam că niciunul dintre candidați nu este nici pe departe potrivit și nu-mi mai venea nici o idee. Însă acum mi-ai întărit încrederea în Nr. 5. Îți mulțumesc.

Wade își ridică în fine ochii și o privi pe Cheng Xin cu zâmbetul lui rece, de animal de pradă. Ca de obicei, dădea impresia că observă cu plăcere disperarea și durerea ei.

Dar Cheng Xin nu-și pierduse cu totul speranța.

Participa la ceremonia depunerii jurământului de către candidații la Programul Scării. Conform Convenției Spațiale și amendamentelor post-Criză prin care fusese modificată, orice persoană care utiliza resursele Terrei pentru a părăsi Sistemul solar în scopuri de dezvoltare economică, emigrare, cercetare științifică, sau orice altceva, trebuia mai întâi să depună un jurământ de loialitate față de umanitate. Toată lumea crezuse că această prevedere a Convenției nu avea să fie invocată decât cândva, în viitorul îndepărtat.

Ceremonia avu loc în Sala Adunării Generale a ONU. Spre deosebire de sesiunea din urmă cu câteva luni, care anunța Proiectul Celor cu Fața la Zid, această ceremonie era închisă publicului. În afara celor șapte candidați ai Programului Scării, singurii spectatori erau secretarul general Say, președintele rotativ al CAP și câțiva observatori – inclusiv Cheng Xin și alți membri ai AIS lucrau la Programul Scării – care ocupau primele două rânduri de scaune.

Ceremonia nu dură foarte mult. Fiecare candidat își puse mâna pe steagul ONU ținut de secretarul general Say și recită pe rând jurământul cerut de a fi „credincios rasei umane pentru totdeauna și de a nu săvârși niciodată un act care să dăuneze bunăstării umanității“.

Înaintea lui Yun Tianming erau aliniați patru candidați – doi americani, un rus și un englez – iar în spatele lui, mai erau doi: un alt american și un alt chinez. Toți candidații păreau bolnavi și doi dintre ei avuseseră nevoie de scaune cu rotile. Dar toți aveau un tonus bun – și nu prea diferit de lămpile de ulei care scânteiază puternic înainte să se stingă.

Cheng Xin îl privi pe Tianming. De când îl văzuse ultima oară, slăbise și era mai palid, dar părea foarte calm. El nu-i întoarse privirea.

Depunerea jurământului de către primii patru candidați merse strună. Unul dintre americani, un

fizician cam la cincizeci de ani, cu cancer pancreatic, se ridică cu greutate din scaunul cu rotile și se urcă la tribună fără ajutor. Vocile candidaților răsunau în sala pustie, fragile, dar pline de hotărâre. Singura întrerupere a rutinei s-a datorat englezului, care a cerut să depună jurământul cu mâna pe Biblie. Cererea i-a fost acceptată.

Era rândul lui Tianming. Deși Cheng Xin era atee, în momentul acela și-ar fi dorit să poată lua Biblia de la bărbatul acela și să se roage: *Tianming, te rog, depune jurământul, te rog! Știu că ești un om responsabil. Vei fi credincios rasei umane. Așa cum a spus Wade, sunt lucruri aici de care nu poți să te desparți…*

Îl urmări pe Tianming, care se urca pe podium, îl urmări cum se duse în fața Secretarului general Say și apoi își închise ochii cu putere.

Nu-l auzi cum repeta jurământul.

Tianming luă steagul albastru al ONU de la Say și-l plie ușor pe pupitrul de lângă el.

— Nu voi depune jurământul. În lumea aceasta mă simt un străin. Nu am simțit niciodată prea multă bucurie sau fericire și nici nu am primit prea multă iubire. Sigur, toate acestea pot fi atribuite propriilor mele defecte...

Vorbea pe un ton placid, de parcă și-ar fi trecut viața în revistă. Cheng Xin, care stătea sub podium, începu să tremure ca și cum ar fi așteptat Judecata de Apoi.

— … dar nu voi depune acest jurământ. Nu declar niciun fel de responsabilitate față de rasa umană.

— Atunci de ce ați acceptat să faceți parte din Programul Scării? întrebă Say. Vocea ei era blândă, la fel ca privirea.

— Fiindcă vreau să văd o altă lume. Cât despre loialitatea mea față de umanitate, aceasta va depinde de ce fel de civilizație voi descoperi la trisolarieni.

Say încuviință.

— Jurământul dumneavoastră este absolut voluntar. Puteți pleca. Următorul candidat, vă rog.

Cheng Xin se scutură de parcă căzuse într-o pivniță de gheață. Își mușcă buza de jos și se sili să nu izbucnească în plâns.

Tianming trecuse testul final.

Wade, care stătea în primul rând, se întoarse s-o privească pe Cheng Xin. Era încântat să vadă și mai multă disperare și suferință. Ochii lui păreau să-i vorbească lui Cheng Xin.

Acum vezi și tu ce fel de om este.

Dar… dacă spune adevărul?

Dacă până și noi îl credem, inamicul o să-l creadă și el.

Wade se întoarse spre tribună, apoi păru că-și aduce aminte de ceva vital și o privi din nou pe Cheng Xin.

E un joc distractiv, nu-i așa?

Refuzul neașteptat al lui Tianming păru că schimbă atmosfera din sală. Ultimul candidat, o ingineră americană de la NASA, de patruzeci și trei de ani, seropozitivă, pe nume Joyner, refuză și ea să depună jurământul. Le spuse că nu dorea să se afle aici, dar se simțise obligată să vină fiindcă, dacă refuza, prietenii ei și familia aveau s-o disprețuiască și s-o lase să moară singură. Nimeni nu era sigur dacă spunea adevărul sau dacă o inspirase Tianming.

În noaptea următoare, starea lui Joyner se înrăutăți brusc. O infecție care se transformase în pneumonie o făcu să nu mai poată respira și muri înainte de venirea zorilor. Personalul medical nu avusese îndeajuns de mult timp să-i scoată creierul pentru a-l congela cu efect de înghețare instantaneu și era inutilizabil.

Tianming fusese cel ales să îndeplinească misiunea Programului Scării.

Sosise momentul. Cheng Xin fusese informată că starea lui Tianming se deteriorase

brusc. Trebuiau să-i scoată creierul imediat. Procedura urma să fie efectuată la Westchester Medical Center.

Cheng Xin ezită în fața spitalului. Nu avea curajul să intre, dar nu o lăsa inima să plece. Tot ce putea face era să îndure. Wade, care venise cu ea, se îndrepta neînsoțit spre intrarea spitalului. Se opri, se întoarse și-i admiră durerea. Apoi, satisfăcut, îi dădu lovitura finală:

— A, mai am încă o surpriză pentru tine: el ți-a dat steaua.

Cheng Xin împietri acolo unde era. Totul păru că se schimbă în jur. Ceea ce văzuse înainte erau simple umbre; abia acum i se înfățișau adevăratele culori ale vieții. Valul puternic de emoție o făcu să se poticnească de parcă solul dispăruse.

Pătrunse fugind în spital și alergă pe coridoarele lungi și întortocheate până când o opriră doi paznici de la secția de neurochirurgie. Se luptă cu ei, dar erau mai puternici. Se scotoci în buzunare, căutându-și legitimația, le-o arătă și apoi își continuă cursa nebună spre sala de operație. Mulțimea de afară, surprinsă, îi făcu loc. Intră trântind de perete ușile cu lumini roșii deasupra lor.

Venise prea târziu.

Un grup de bărbați și femei în halate albe se întoarseră spre ea. Cadavrul fusese deja scos din sală. În mijloc era o masă de lucru pe care se afla un container izolant cilindric, din oțel inoxidabil, cu înălțimea cam de un metru. Tocmai fusese sigilat, iar ceața albă produsă de heliul lichid încă nu se împrăștiase complet. Încet, aburul rece se rostogolea în jos pe suprafața containerului, curgea peste masa de lucru, trecea peste margini ca o cascadă miniaturală și formase o baltă pe podea unde, în cele din urmă, se risipea. Văzut prin această ceață, containerul părea de pe altă lume.

Cheng Xin se aruncă peste masa de lucru. Mișcarea ei împrăștie ceața albă și se simți

învăluită într-un buzunar de aer rece care dispărea imediat. Era ca și cum atinsese pentru o clipă ceea ce căuta, înainte ca un alt timp și un alt loc să-i răpească lucrul acela pentru totdeauna.

Doborâtă de durere în fața containerului de heliu lichid, Cheng Xin plângea cu sughițuri. Durerea ei umpluse sala de operație, cursese în toată clădirea spitalului, inundând orașul New York. Deasupra ei, amărăciunea devenise un lac, apoi un ocean. Aflată în adâncurile lui, simți că e gata să se înece.

Nu știa cât timp trecuse înainte să simtă o mână pe umărul ei. Poate că mâna fusese acolo mai mult timp și poate că posesorul ei îi vorbea de mai mult timp…

— Nu-i totul pierdut. Era vocea unui om bătrân, blândă și înceată. Nu-i totul pierdut.

Sfâșiată încă de plâns, Cheng Xin nu reușea să-și reia respirația, dar următorul lucru pe care i-l spuse vocea îi atrase atenția:

— Gândește-te! Dacă ei pot să învie creierul acela, care ar fi containerul ideal pentru el?

Vocea nu oferea simple platitudini, ci o idee concretă.

Își ridică capul și, prin ochii încețoșați de lacrimi, îl recunoscu pe bătrânul cu părul alb: era cel mai cunoscut neurochirurg din lume și lucra la Harvard Medical School. Fusese chirurgul principal, la operație.

— Ar fi corpul care i-a conținut creierul la început. Fiecare celulă din creier conține toate informațiile genetice necesare pentru reconstruirea trupului său. Ar putea să-l cloneze, să-i implanteze creierul și astfel ar fi din nou întreg.

Cheng Xin se holbă la containerul de oțel. Pe față îi șiroiau lacrimi, dar nu-i păsa. Apoi își reveni și-i ului pe toți:

— Ce o să mănânce?

Ieși în fugă din încăpere, la fel de grăbită cum intrase.

A doua zi, Cheng Xin se întoarse în biroul lui Wade și-i lăsă un plic. Arăta la fel de palidă ca unii dintre pacienții incurabili.

— Vă cer să includeți aceste semințe în capsula Scării.

Wade deschise plicul și-i goli conținutul pe birou: mai mult de o duzină de pachețele. Le cercetă cu interes:

— Grâu, porumb, cartofi și astea sunt… legume, nu? Hm, și ăsta e ardei iute?

Cheng Xin încuviință:

— E unul dintre preferatele lui.

Wade puse pachețelele înapoi în plic și-l împinse pe birou:

— Nu.

— De ce? Astea nu cântăresc decât optsprezece grame în total.

— Trebuie să facem toate eforturile posibile ca să nu adăugăm nici măcar 0,18 grame de masă în exces.

— Să ne prefacem pur și simplu că creierul lui e cu optsprezece grame mai greu!

— Dar nu e, nu-i așa? Dacă adăugăm greutatea asta, ne vom trezi cu o viteză de croazieră finală mult mai lentă pentru nava spațială și vom întârzia întâlnirea cu Flota Trisolariană cu mulți ani de zile. Și, din nou, pe fața lui Wade apăru strâmbătura aceea rece. Și-apoi, acum e doar un creier: nu are gură, nici stomac. Ce rost ar avea? Nu mai crede și tu povestea aia frumoasă cu clonarea. Or să-i pună creierul într-un incubator drăguț și o să-l mențină în viață.

Lui Cheng Xin îi veni să-i smulgă trabucul din mână și să i-l stingă pe față. Dar se controlă:

— O să trec peste tine și o să le adresez cererea mea celor cu mai multă autoritate.

— N-o să meargă. Și atunci ce-o să faci?

— Atunci o să-mi dau demisia.

— Nu voi permite asta. Ești încă utilă pentru AIS.

Cheng Xin râse amar:

— Nu mă poți opri. Nu ai fost niciodată adevăratul meu șef.

— Nu vei face nimic cu care nu sunt de acord.

Cheng Xin se întoarse și dădu să plece.

— Programul Scării are nevoie să trimită în viitor pe cineva care-l cunoaște pe Yun Tianming.

Cheng Xin se opri.

— Dar această persoană trebuie să fie membru AIS și să-mi fie subordonată. Te interesează? Sau vrei să-ți depui demisia acum?

Cheng Xin continuă să pășească, dar pașii ei încetiniră. În cele din urmă se opri din nou. Vocea lui Wade se auzi din nou:

— De data asta, trebuie să fii sigură de alegerea ta.

— Sunt de acord să merg în viitor, spuse Cheng Xin. Se sprijini de cadrul ușii. Nu se mai întoarse spre el.

Singura dată când Cheng Xin reuși să vadă nava spațială a Scării fusese când vela ei de radiație se desfășură pe orbită. Vela gigantică, de douăzeci și cinci de kilometri pătrați, reflectă pentru o clipă lumina soarelui pe Terra. Cheng Xin era deja în Shanghai și văzuse un punct oranj-roșiatic strălucitor care apăruse pe cerul negru ca smoala și care se îndepărta treptat. Peste cinci minute, dispăruse cu totul, ca un ochi care se materializase de nicăieri ca să privească Terra și care apoi își închisese lent pleoapa. Călătoria navei, pe măsură ce aceasta accelera ca să părăsească Sistemul Solar, nu era vizibilă cu ochiul liber.

Cheng Xin se consolă cu faptul că semințele îl însoțeau pe Tianming – nu chiar semințele ei, ci niște semințe alese cu grijă de secția de agricultură spațială.

Masa velei-gigant era de 9,3 kilograme. Patru cabluri de cinci sute de kilometri o conectau la

capsula spațială, al cărei diametru era doar de patruzeci și cinci de centimetri. Un strat de material ablativ acoperea capsula aducând masa ei de lansare la 850 de grame. După prima treaptă de accelerare, masa capsulei urma să se reducă la 510 grame.

Treapta de accelerare se întindea de la Terra până la orbita lui Jupiter. Un număr total de 1 004 bombe nucleare erau distribuite de-a lungul itinerarului, două treimi dintre ele fiind bombe cu fisiune și restul, cu fuziune. Erau ca niște șiruri de mine pe care dispozitivul Scării le declanșa când trecea prin dreptul lor. De-a lungul itinerarului fuseseră distribuite și numeroase sonde, pentru a monitoriza direcția și viteza dispozitivului și pentru coordonarea unor reglaje miniaturale ale pozițiilor bombelor rămase. Ca pulsul unei inimi, detonările nucleare succesive iluminau spațiul din spatele velei cu scânteieri orbitoare și o furtună de radiație propulsa fulgul acesta mai departe. Înainte ca nava spațială să ajungă la orbita lui Jupiter și până să explodeze a 997-a bombă nucleară, sondele de monitorizare arătară că aceasta atinsese un procent din viteza luminii.

Atunci se produsese accidentul. Analiza spectrului de frecvență a luminii reflectate de vela de radiație arătă că aceasta începuse să se curbeze, poate din cauza ruperii unui cablu de tractare. Cu toate acestea, cea de-a 998-a bombă nucleară fu detonată înainte să poată fi făcute ajustări și dispozitivul deviase de la cursul proiectat. În timp ce vela continua să se curbeze, profilul ei pe radar se micșoră rapid și dispăru din sistemul de monitorizare. Fără parametrii exacți ai traiectoriei ei, nu mai putea fi găsită vreodată.

Pe măsură ce trecea timpul, traiectoria navei spațiale avea să devieze din ce în ce mai mult de la traiectoria proiectată. Speranțele că ar putea intercepta Flota Trisolariană se micșorau. Judecând după direcția sa finală aproximativă, ar fi trebuit să

treacă pe lângă o altă stea în șase mii de ani și să părăsească Calea Lactee în cinci milioane de ani.

Dar, cel puțin pe jumătate, Programul Scării avusese succes. Pentru prima oară, un obiect făcut de mâna omului fusese accelerat până la viteze cvasirelativiste.

Acum nu mai exista niciun motiv real ca Cheng Xin să fie trimisă în viitor, dar AIS tot îi ceru să intre în animație suspendată. Misiunea ei era acum să acționeze ca om de legătură al Programului Scării în viitor. Dacă acest efort de pionierat avea să-i fie de ajutor umanității în acțiunile ei de peste două secole, cineva care o înțelegea pe deplin trebuia să fie acolo și să explice datele devenite irelevante și documentele de neînțeles. Sigur, poate că adevăratul motiv pentru trimiterea ei ținea de vanitate, de dorința ca Programul Scării să nu fie uitat de cei din viitor. Și alte mari proiecte de inginerie contemporană depuseseră eforturi similare pentru a trimite oameni de legătură, din aceleași motive.

Dacă viitorul dorea să judece strădaniile noastre, atunci măcar acum era posibil să trimiţi pe cineva în viitor ca să le explice interpretările greșite create odată cu trecerea timpului.

În timp ce Cheng Xin își pierdea încet cunoștința în frigul din jur, se mai încălzea doar la lumina unei raze: la fel ca Tianming, avea să plutească printr-un abis nesfârșit, vreme de secole.

PARTEA A II-A

ERA DESCURAJĂRII, ANUL 12.

Vârsta de Bronz

Acum, Terra se putea vedea cu ochiul liber prin hubloul *Vârstei de Bronz*. În timp ce nava decelera, cei care nu erau de serviciu veniră în

spațiul comun de la etravă pentru a observa Terra prin hublourile largi.

De la această distanță, Terra încă semăna cu o stea, dar se putea distinge un albastru-palid în strălucirea ei. Stadiul de decelerare final începuse și, în timp ce propulsia solară intră în funcțiune, membrii echipajului, care plutiseră până acum în zero gravitație, alunecară spre hublouri ca niște frunze căzătoare toamna și aterizară în cele din urmă pe straturile groase de sticlă. Gravitația artificială generată de decelerare crescu treptat până când atinse 1G. Hublourile formau acum o podea, iar oamenii căzuți simțeau greutatea ei ca pe o îmbrățișare a Mamei Terra care-i aștepta. Entuziasmul răsună prin tot spațiul încăperii.

— Am ajuns acasă!

— Îți dai seama?

— O să-mi pot vedea copiii din nou.

— Vom putea avea copii!

Când *Vârsta de Bronz* părăsise sistemul solar, legea era ca nimeni să nu se poată naște pe navă dacă nu murea cineva.

— A spus c-o să mă aștepte!

— Dacă o mai vrei! Acum ești un erou al rasei umane, o să alerge după tine un cârd de fete drăguțe.

— Ah, n-am mai văzut cârduri de gagici de milenii întregi!

— Nu vi se pare că tot ce am trăit pare un vis?

— Eu simt că visez acum.

— Sunt absolut îngrozit de cosmos!

— Și eu. Imediat ce aterizez, mă pensionez. O să-mi cumpăr o fermă și o să-mi petrec restul vieții simțind pământul sub picioare.

Trecuseră paisprezece ani de la distrugerea totală a flotelor combinate ale Terrei. Supraviețuitorii, după ce se angajaseră în lupte intestine separate prin întuneric, rupseseră orice legătură cu planeta-mamă. Cu toate acestea, timp

de un an și jumătate după aceea, Vârsta de Bronz continuase să primească transmisiuni de pe Terra, cele mai multe fiind comunicații radio de suprafață, dar care includeau și unele informații menite să fie auzite din spațiu.

Și apoi, la începutul lunii noiembrie din anul 208 al Erei Crizei, toate transmisiunile radio de pe Terra se opriseră. Fiecare frecvență amuțise, de parcă Terra fusese o lampă care se stinsese brusc.

FRAGMENT DIN UN TRECUT ÎN AFARA TIMPULUI. NICTOHILOFOBIA[12]

Când umanitatea aflase în sfârşit că universul era o pădure întunecată în care fiecare îi vâna pe toți ceilalți, copilul de lângă focul strălucitor de tabără, care țipase dornic să i se răspundă, stinsese focul și tremura în întuneric. Acum îl îngrozea până și o scânteie.

În primele câteva zile, fusese interzisă până și folosirea telefoanelor mobile, iar antenele din toată lumea fuseseră dezactivate cu forța. O astfel de acțiune, care altădată ar fi produs revolte de stradă, avea acum sprijinul larg al populației.

Treptat, când rațiunea a revenit, au revenit și rețelele mobile, dar fuseseră stabilite restricții severe privind radiația electromagnetică. Toate comunicațiile radio trebuiau să fie efectuate cu minimum de energie și toți cei care nu se conformau riscau să fie judecați pentru crime împotriva umanității.

Cei mai mulți înțeleseseră desigur că aceste reacții erau excesive și lipsite de sens. Momentul culminant al proiectării semnalelor electromagnetice de pe Terra în spațiu se petrecuse în timpul epocii semnalelor analogice, când turnurile de transmisiuni TV și radio funcționaseră la niveluri înalte de energie. Dar, odată cu împământenirea comunicațiilor digitale, cele mai

multe informații se transmiteau prin fire și cabluri optice și până și transmisiunile radio pentru semnale digitale aveau nevoie de mult mai puțină energie decât semnalele analogice. Cantitatea de radiație electromagnetică împrăștiată în spațiu de pe Terra scăzuse atât de mult, încât unii savanți din perioada pre-Criză se îngrijoraseră că Terra ar fi devenit imposibil de detectat de către extratereștrii bine intenționați.

Undele electromagnetice reprezentau, în plus, metoda cea mai primitivă și mai puțin eficientă, din punctul de vedere al energiei consumate, pentru transmiterea informațiilor în univers. Undele radio se atenuau și se degradau rapid în imensitatea spațiului și cele mai multe semnale electromagnetice care se împrăștiau de pe Terra nu puteau fi primite dincolo de o distanță de doi ani-lumină. Doar ceva asemănător cu transmisia lui Ye Wenjie, care se baza pe energia solară ca antenă de transmisie, ar fi putut fi interceptat de către ascultătorii din stele.

Pe măsură ce tehnologia se dezvoltase, apăruseră două metode mult mai eficiente de semnalizare: neutrinii și undele gravitaționale. Ultimele reprezentau metoda principală de descurajare pe care umanitatea o desfășurase împotriva trisolarienilor.

Teoria pădurii întunecate a avut un impact profund asupra civilizației umane. Copilul acela care stătea lângă cenușa focului de tabără trecuse de la optimism la izolare și la paranoia, un singuratic în univers.

ERA DESCURAJĂRII, ANUL 12.

Vârsta de Bronz

Cea mai mare parte a echipajului de la bordul *Vârstei de Bronz* atribuise acea întrerupere bruscă

a transmisiei de semnale de pe Terra cuceririi complete a Sistemului Solar de către trisolarieni. Vârsta de Bronz acceleră și se îndreptă spre o stea cu planete terestre aflată la douăzeci și șase de ani-lumină.

Dar, zece zile mai târziu, *Vârsta de Bronz* primi o transmisie radio de la Comandamentul Flotei. Aceasta fusese trimisă simultan și astronavei Spațiul Albastru, care se afla la celălalt capăt al Sistemului Solar. Transmisia le oferi o relatare succintă despre ce se întâmplase pe Terra și-i anunța despre crearea cu succes a unui sistem de descurajare, pentru apărarea planetei împotriva Trisolaris. Celor două nave li se ordonă să se întoarcă imediat pe Terra. În plus, Terra își asumase riscuri mari trimițând acest mesaj navelor pierdute; nu avea să fie repetat.

La început, *Vârsta de Bronz* nu îndrăzni să se încreadă în acest mesaj – nu era oare posibil să fie o capcană ticluită de cei care cuceriseră Sistemul Solar? Nava de război se opri din accelerare și ceru în mod repetat confirmarea Terrei. Nu primiră niciun răspuns, deoarece Terra menținea tăcerea în eter.

Și tocmai când *Vârsta de Bronz* se pregătea să accelereze și să plece din nou cât mai departe de casă, se produse inimaginabilul: un sophon se desfășură în dimensiuni reduse pe navă, stabilind un canal de comunicare cuantic cu Terra. În cele din urmă, echipajul primi confirmarea tuturor celor întâmplate.

Echipajul descoperi că, de vreme ce erau printre singurii supraviețuitori ai holocaustului suferit de forțele armate spațiale ale Terrei, acum erau eroii rasei umane. Întreaga lume aștepta întoarcerea lor cu răsuflarea întretăiată. Comandamentul Flotei oferea tuturor membrilor echipajului cele mai înalte onoruri militare.

Vârsta de Bronz își începu drumul spre casă. Acum era în spațiul interplanetar, la două mii trei

sute de AU de Terra, mult mai departe de Centura Kuiper, dar încă destul de departe de Norul Oort. Deoarece navigaseră la o viteză de croazieră mare, aproape de cea maximă, decelerarea le consumase aproape tot combustibilul de fuziune. Drumul spre Pământ trebuise realizat la o viteză de croazieră mică și durase unsprezece ani.

În timp ce se apropiau în sfârşit de Terra, le apăru în față un punct mic și alb, care începu repede să crească. Era Gravitația, nava de război care fusese trimisă să întâmpine *Vârsta de Bronz*.

Gravitația era prima navă de război din clasa stelară construită după Bătălia de Apoi. Navele din Era Descurajării nu mai erau realizate conform unor planuri fixe ale corpului navei. Acum, majoritatea astronavelor mari erau mai degrabă construite din multiple module care puteau fi asamblate în diferite configurații. Dar Gravitația reprezenta o excepție. Avea forma unui cilindru alb, atât de regulată încât părea ireală, ca o formă elementară căzută în spațiu dintr-un soft de modelare matematică, și părea mai curând un ideal platonic decât ceva real.

Dacă echipajul *Vârstei de Bronz* ar fi văzut antenele de unde gravitaționale de pe Terra, și-ar fi dat seama că *Gravitația* era replica aproape perfectă a acestora. Fiindcă întreaga carenă a *Gravitației* era o antenă de unde gravitaționale. Asemenea gemenelor de la sol, nava era capabilă să transmită mesaje de unde gravitaționale spre toate colțurile universului în orice clipă. Aceste antene de unde gravitaționale de pe Terra și din spațiu formau sistemul de descurajare, în contextul Pădurii Întunecate, pentru apărarea umanității împotriva Trisolaris.

După încă o zi de navigare lină, *Vârsta de Bronz*, escortată de nava *Gravitația*, intră pe orbita geosincronă și navigă încet spre portul spațial orbital. Echipajul *Vârstei de Bronz* putea vedea mulțimile mari ce umpleau întinderea imensă a

sectorului de habitat al portului spațial ca la o ceremonie de deschidere a Jocurilor Olimpice sau ca la pelerinajul de la Mecca. Nava de război trecu printr-o furtună colorată de buchete. Membrii echipajului priveau mulțimea, căutându-i cu privirea pe cei dragi. Cu toții păreau să aibă lacrimi în ochi și plângeau de bucurie.

După o zguduitură finală, *Vârsta de Bronz* se opri complet. Căpitanul transmise raportul Comandamentului Flotei și-și declară intenția să lase o parte din echipaj pe navă. Comandamentul Flotei îi răspunse că prioritatea era ca toți membrii echipajului să se reunească cu cei dragi. Nu avea niciun rost să lase pe cineva pe navă. Un alt căpitan din flotă se urcă la bord cu o echipă mică de serviciu care-i salută cu îmbrățișări înlăcrimate pe toți cei pe care-i întâlnea.

Nu era clar, după uniformele celor din echipa de serviciu, căreia dintre cele trei flote spațiale îi aparțineau, dar le explicaseră celor de pe navă că noua Flotă a Sistemului Solar era o singură forță unificată și toți cei care participaseră la Bătălia de Apoi – inclusiv bărbații și femeile de la bordul *Vârstei de Bronz* – aveau să primească posturi-cheie în noua flotă.

— În timpul vieților noastre, vom cuceri Trisolaris și vom deschide un al doilea sistem solar pentru colonizarea umană! spuse căpitanul de flotă.

Cineva îi răspunse că spațiul li se părea prea terifiant și că ar prefera să rămână pe Terra. Căpitanul de flotă le spuse că era un lucru perfect acceptabil. În calitate de eroi ai umanității, erau liberi să-și aleagă propriile drumuri în viață. Cu toate acestea, după un oarecare timp de odihnă și de recreere, era posibil să-și schimbe părerile. El unul, spera să vadă această faimoasă navă de război din nou în acțiune.

Echipajul *Vârstei de Bronz* începu să debarce. Intrară cu toții în zona rezidențială a portului

spațial, printr-un coridor lung. Acum, în jurul echipajului se întindea spațiul deschis. Spre deosebire de aerul de pe navă, aerul de aici mirosea proaspăt și plăcut, ca după ploaie. Pe fundalul globului albastru rotitor care era Terra, strigătele voioase de bun venit ale mulțimii umpleau întreaga zonă.

În urma unei cereri a căpitanului de flotă, căpitanul de pe Vârsta de Bronz citi lista numelor membrilor echipajului. La insistențele căpitanului de flotă, apelul nominal fu repetat pentru a confirma faptul că fiecare membru ale echipajului debarcase și era prezent.

Apoi se lăsă liniștea.

Deși mulțimea voioasă din jurul lor continua să danseze și să miște din brațe, nu se mai auzea niciun sunet. Tot ce puteau auzi membrii echipajului de pe *Vârsta de Bronz* era vocea căpitanului de flotă. Fața lui arbora încă un zâmbet blând, dar, în liniștea aceea stranie, vocea îi răsuna ascuțit ca tăișul unei săbii.

Vă informez în cele ce urmează că ați fost destituiți neonorabil. Nu mai faceți parte din Flota Sistemului Solar. Dar pata pe care ați lăsat-o pe fața flotei nu va mai putea fi ștearsă! Nu veți putea să-i mai vedeți pe cei dragi, fiindcă nu vor să vă mai vadă. Părinților le este rușine cu voi și cele mai multe soții au divorțat de mult de voi. Și, chiar dacă societatea nu i-a discriminat pe copiii voștri, aceștia și-au petrecut ultimii zece ani de viață crescând în umbra ofensei aduse de voi. Și vă disprețuiesc! Acestea fiind spuse, sunteți transferați la dispoziția sistemului de justiție al Flotei Internaționale.

Căpitanul de Flotă plecă însoțit de echipa sa. În același timp, mulțimea voioasă dispăru și fu înlocuită de întuneric. Câteva spoturi luminoase dezvăluiră prezența unor rânduri de membri ai poliției militare, înarmați până în dinți, care înconjuraseră membrii echipajului *Vârstei de*

Bronz. Stând în picioare pe platformele din jurul pieții pătrate, își îndreptau pistoalele spre membrii echipajului.

Câțiva membri ai echipajului se întoarseră și văzură că buchetele de flori care pluteau în jurul *Vârstei de Bronz* erau reale și nu niște miraje holografice. Însă acum nu făceau decât ca nava lor să pară un sicriu gigantic bun de îngropat.

Energia ghetelor magnetice ale membrilor echipajului fu tăiată și plutiră în cădere liberă, ca un buchet de ținte de antrenament neajutorate.

O voce rece le vorbea de undeva:

— Toți membrii înarmați ai echipajului trebuie să-și predea imediat armele. Dacă nu cooperați, nu vă putem garanta siguranța. Sunteți arestați pentru omor calificat și pentru crime împotriva umanității.

ERA DESCURAJĂRII, ANUL 13.

Procesul

Cazul *Vârstei de Bronz* a fost judecat de o Curte marțială a Flotei Sistemului Solar. Deși sediul principal al Flotei Internaționale se afla lângă orbita planetei Marte, lângă centura de asteroizi și orbita planetei Jupiter, datorită interesului intens pentru acest caz al Internaționalei Terrei, cazul fusese judecat la baza flotei de pe orbita geosincronă.

Pentru a-i putea primi pe numeroșii observatori din partea Terrei, baza se rotea pentru crearea gravitației artificiale. În spatele ferestrelor mari ale tribunalului, apăreau unele după altele: Terra cea albastră, Soarele cel strălucitor și lucirea argintie a stelelor, o metaforă cosmică pentru lupta crâncenă dintre valori. Procesul durase o lună, sub trecerea acestor lumini și umbre. Urmează fragmente din transcriere:

Neil Scott, bărbat, 45 de ani, căpitan, ofițer comandant al navei **Vârsta de Bronz.**

JUDECĂTOR: – Să revenim la evenimentele care au dus la decizia de atacare a navei *Quantum*.

SCOTT: – Repet: Atacul a fost decizia mea și eu am dat ordinul. Nu am discutat-o înainte cu niciun alt ofițer de la bordul Vârstei de Bronz.

JUDECĂTOR: – Ați încercat întruna să vă asumați întreaga responsabilitate. Cu toate acestea, nu este o conduită înțeleaptă nici pentru dumneavoastră și nici pentru cei pe care încercați să-i protejați.

PROCUROR: Ni s-a confirmat deja faptul că, înainte de atac, a avut loc un vot al membrilor echipajului.

SCOTT: – Așa cum am explicat, dintre cei o mie șapte sute șaptezeci și cinci de membri ai echipajului, doar cincizeci și nouă au sprijinit atacul. Votul acela nu a reprezentat cauza și nici baza de plecare pentru decizia mea de a ataca.

JUDECĂTOR: – Puteți să ne oferiți o listă a celor cincizeci și nouă de nume?

SCOTT: – Votul a fost organizat în mod anonim prin rețeaua internă a navei. Puteți verifica acest lucru examinând jurnalele de bord și pe cel de război.

PROCUROR: – Din nou minciuni. Avem destule probe că votul nu a fost anonim. Mai mult chiar, rezultatul nu a fost deloc așa cum l-ați descris. Ați falsificat jurnalele ulterior.

JUDECĂTOR: – Avem nevoie să ne oferiți adevăratul document de înregistrare a votului.

SCOTT: – Nu am ce vă doriți. Rezultatul pe care l-am declarat este cel adevărat.

JUDECĂTOR: – Domnule Neil Scott, trebuie să vă reamintesc: dacă veți continua să obstrucționați investigațiile acestui tribunal, le veți face rău membrilor nevinovați ai echipajului dumneavoastră. Unii dintre aceștia au votat împotriva atacului, dar, fără probele pe care doar

dumneavoastră le puteți oferi, nu-i putem exonera de vină și trebuie să-i declarăm vinovați pe toți ofițerii, subofițerii și pe toți bărbații și pe toate femeile de pe *Vârsta de Bronz*.

SCOTT: – Ce vreți să spuneți? Sunteți un judecător adevărat? Tribunalul acesta este real? Și cum rămâne cu prezumția de nevinovăție?

JUDECĂTOR: – Prezumția de nevinovăție nu se aplică crimelor împotriva umanității. Acesta este un principiu al dreptului internațional stabilit la începutul Erei Crizei. Este menit să garanteze că trădătorii umanității nu vor scăpa nepedepsiți.

SCOTT: – Nu am trădat umanitatea! Unde erați când am luptat pentru Terra?

PROCUROR: – Sunteți niște trădători adevărați! Și, spre deosebire de OTT, care acum două secole a trădat doar interesele umanității, voi ați trădat cele mai elementare principii morale ale noastre, ceea ce reprezintă o crimă mult mai gravă.

SCOTT: – (tăcere).

JUDECĂTOR: – Vreau să înțelegeți consecințele falsificării probelor. La începutul acestui proces, ați citit o declarație în numele tuturor acuzaților și v-ați exprimat căința pentru morțile a o mie opt sute și patruzeci și șapte de bărbați și de femei de la bordul navei Quantum. A venit timpul să dovediți această căință.

SCOTT (după o lungă tăcere): – Foarte bine. Voi oferi adevăratele rezultate. Puteți recupera numărătoarea voturilor dintr-o înregistrare criptată din jurnalele de la bordul *Vârstei de Bronz.*

PROCUROR: – Ne vom ocupa să le recuperăm imediat. Puteți să-mi dați o cifră aproximativă a celor care au votat pentru atacarea navei *Quantum*?

SCOTT: – O mie șase sute șaptezeci. Ceea ce înseamnă nouăzeci și patru la sută din echipaj.

JUDECĂTOR: – Liniște! Liniște în sală! Sunt nevoit să le amintesc membrilor publicului să mențină liniștea în timpul procedurilor.

SCOTT: – Dar nu ar fi avut nicio importanță. Chiar dacă cei care ar fi votat DA ar fi fost mai puțini de jumătate, aş fi atacat oricum. Decizia finală mi-a aparținut.

PROCUROR: – Frumoasă încercare! Dar *Vârsta de Bronz* nu era ca navele mai noi de la celălalt capăt al Sistemului Solar, așa, ca *Selecția Naturală*. Sistemele de IA ale navei dumneavoastră erau primitive. De unul singur, fără cooperarea celor aflați sub comanda dumneavoastră, nu ați fi putut duce la bun sfârșit atacul.

Sebastian Schneider, bărbat, 31 de ani, locotenent-comandant responsabil cu sistemele de țintire și modelele de atac de pe nava *Vârsta de Bronz*.

PROCURORUL: – În afară de căpitan, dumneavoastră sunteți singurul ofițer autorizat să prevină sau să oprească un atac.

SCHNEIDER: – Așa este.

JUDECĂTOR: – Dar nu ați făcut-o.

SCHNEIDER: – Nu.

JUDECĂTOR: – Ce s-a petrecut în mintea dumneavoastră în acele momente?

SCHNEIDER: – În momentul acela – nu în momentul atacului, ci atunci când am realizat că Vârsta de Bronz nu se va mai întoarce acasă și că nava va reprezenta întreaga mea lume – m-am schimbat. Nu a avut loc un proces. Pur și simplu m-am transformat din cap până-n picioare. A fost ca pe vremea legendarului sigiliu mintal.

JUDECĂTOR: – Chiar credeți că există o asemenea posibilitate? Ca nava dumneavoastră să fie echipată cu sigilii mintale?

SCHNEIDER: – Sigur că nu. Vorbeam metaforic. Spațiul însuși este un fel de sigiliu mintal... În acel moment, am renunțat la sinele meu individual. Existența mea avea să mai aibă sens doar dacă supraviețuia colectivitatea… Nu pot să explic mai bine de atât. Nu mă aştept să

înțelegeți, Domnule judecător. Chiar dacă v-ați fi aflat la bordul *Vârstei de Bronz* și ați fi navigat douăzeci de mii de AU dincolo de Sistemul Solar sau chiar mai departe, tot n-ați putea înțelege.

JUDECĂTOR: – De ce?

SCHNEIDER: – Fiindcă ați fi sigur că vă întoarceți! Sufletul dumneavoastră ar fi rămas pe Terra. Și doar dacă spațiul din spatele navei s-ar fi transformat într-un abis fără capăt – doar dacă Soarele, Terra și tot restul ar fi fost înghițite de nimicnicie – ați fi avut o șansă să înțelegeți transformarea prin care am trecut.

Eu sunt din California. În anul 1967, conform vechiului calendar, un profesor de liceu din orașul meu natal, Ron Jones, a făcut ceva interesant – vă rog să nu mă întrerupeți. Mulțumesc.

Pentru a-i ajuta pe elevii lui să înțeleagă nazismul și totalitarismul, a încercat să creeze o simulare a unei societăți totalitariste cu elevii săi. I-a luat doar cinci zile să reușească și clasa lui a devenit un stat fascist în miniatură. Fiecare elev a renunțat de bună voie la sine și la libertate, a devenit una cu colectivul suprem și a urmat țelurile colectivului cu religiozitate. În cele din urmă, acest experiment educativ care a început ca un joc nevinovat a scăpat de sub control. Germanii au făcut un film bazat pe experimentul lui Jones și Jones însuși a scris o carte despre el: *Al Treilea Val*. Când noi, cei de la bordul *Vârstei de Bronz*, am descoperit că eram condamnați să rătăcim prin spațiu pentru totdeauna, am format și noi un stat totalitarist. Și știți cât a durat să-l facem?

Cinci minute.

Exact așa. Cinci minute din ședința adunării generale, în care valorile fundamentale ale acestei societăți totalitariste au primit susținerea celei mai mari părți din echipaj. Așa că, permiteți-mi să vă spun: atunci când oamenii se pierd în spațiu, durează doar cinci minute să ajungă la totalitarism.

Boris Rovinski, bărbat, 36 de ani, comandant, ofițer executiv al navei **Vârsta de Bronz.**

JUDECĂTOR: – Ați condus primul grup de abordare pe *Quantum* după atac, nu-i așa?

ROVINSKI: – Da.

JUDECĂTOR: – Erau supraviețuitori?

ROVINSKI: – Niciunul.

JUDECĂTOR: – Puteți descrie scena?

ROVINSKI: – Oamenii de la bord muriseră din cauza undelor infrasonice generate de carena navei *Quantum* în momentul lovirii ei de pulsurile electromagnetice ale detonării Bombei H. Trupurile erau bine conservate și nu arătau semne de deteriorare.

JUDECĂTOR: – Ce ați făcut cu trupurile?

ROVINSKI: – Le-am construit un monument, cum au făcut și cei din nava *Spațiul Albastru*.

JUDECĂTOR: – Adică ați lăsat trupurile în monument?

ROVINSKI: – Nu, și mă îndoiesc și că monumentul construit de *Spațiul Albastru* a avut trupuri în el.

JUDECĂTOR: – Nu mi-ați răspuns la întrebare. V-am întrebat ce ați făcut cu corpurile.

ROVINSKI: – Am refăcut rezerva de hrană din depozitele navei Vârsta de Aur.

JUDECĂTOR: – Cu toate?

ROVINSKI: – Cu toate.

JUDECĂTOR: – Cine a luat decizia să transforme trupurile în hrană?

ROVINSKI: – Nu-mi mai… aduc aminte. Ni s-a părut un lucru absolut natural în acel moment. Eram responsabil cu chestiunile administrative și de menținere a vieții de la bordul navei și am coordonat depozitarea și distribuirea trupurilor.

JUDECĂTOR: – Cum au fost consumate trupurile?

ROVINSKI: – Nu a fost nimic special. Au fost amestecate cu legumele și cu cărnurile din sistemul de bioreciclare și apoi au fost gătite.

JUDECTOR: – Cine a mâncat din mâncarea asta?

ROVINSKI: – Toată lumea. Toată lumea de la bordul navei *Vârsta de Bronz* a trebuit să mănânce într-una dintre cele patru săli de mese și nu aveam decât o singură sursă de hrană.

JUDECĂTOR: – Știau ce mănâncă?

ROVINSKI: – Sigur că da.

JUDECĂTOR: – Cum au reacționat?

ROVINSKI: – Sunt sigur că unii nu s-au simțit prea bine s-o facă. Dar nu au fost proteste. A, și-mi aduc aminte că eram odată la masă și am auzit că cineva a spus: „Mulţumesc, Carol Joiner."

JUDECĂTOR: – La ce se referea?

ROVINSKI: – Carol Joiner a fost ofițer de comunicații pe Quantum. Mânca o parte din ea.

JUDECĂTOR: – Cum și-a putut da seama?

ROVINSKI: – Aveam cu toții o capsulă de urmărire și de verificare de mărimea unui bob de orez. Era implantată sub pielea brațului drept. Uneori, procesul de gătire nu reușea să le elimine. Sunt sigur că a găsit-o pur și simplu pe farfurie și că și-a folosit comunicatorul ca s-o citească.

JUDECĂTOR: – Liniște! Liniște în sala de judecată! Vă rog să-i evacuați pe cei care și-au pierdut cunoștința. Domnule Rovinski, sunt sigur că erați conștient de faptul că ați violat cele mai elementare legi care fac din noi oameni?

ROVINSKI: – Am fost constrânși de o altă morală, pe care n-o puteți înțelege. În timpul Bătăliei de Apoi, *Vârsta de Bronz* a trebuit să depășească parametrii de accelerație pentru care era construită. Sistemele de energie au fost supraîncărcate, iar sistemul de menținere a vieții a rămas fără energie timp de două ore, ceea ce a produs defecțiuni masive cam peste tot. Reparațiile nu se puteau face decât foarte încet. În acest timp, sistemele de hibernare au fost și ele afectate și nu au mai putut primi decât cinci sute de oameni. De vreme ce aveam mai mult de o mie de oameni care

trebuiau să mănânce, dacă nu am fi introdus surse suplimentare de hrană, jumătate din populație ar fi murit de foame.

Și chiar și fără aceste constrângeri, având în vedere interminabila călătorie pe care o aveam de făcut, abandonarea în spațiu a unei cantități atât de mari de proteine prețioase ar fi fost absolut de neacceptat…

Nu încerc să mă apăr și nu încerc să apăr pe nimeni altcineva de pe nava Vârsta de Bronz. Acum, că am revenit la tiparele mintale ale oamenilor care locuiesc pe Terra, îmi vine foarte greu să rostesc aceste cuvinte. Foarte greu.

Mărturie finală depusă de căpitanul Neil Scott

Nu am prea multe de spus, cu excepția unui avertisment.

Viața a atins un punct de răscruce pe calea evoluției atunci când a ieșit din ocean pe pământ, dar acei primi pești care au ieșit pe pământ au încetat să mai fie pești. Tot astfel, când oamenii intră cu adevărat în spațiu și se eliberează de Terra, ei încetează să mai fie oameni. Așa că vă spun tuturor următoarele: Când intenționați să vă îndreptați în spațiu fără a mai privi înapoi, vă rog să vă gândiți de două ori. Prețul pe care trebuie să-l plătiți este mult mai mare decât vă puteți imagina.

În cele din urmă, căpitanul Neil Scott și cei șase alți ofițeri superiori au fost acuzați de omor și crime împotriva umanității și au fost condamnați la închisoare pe viață. Din restul de 1.768 de membri ai echipajului, doar 138 au fost declarați nevinovați. Toți ceilalți au primit condamnări de la douăzeci până la trei sute de ani.

Închisoarea Flotei Internaționale era situată în centura de asteroizi dintre orbita lui Marte și cea a lui Jupiter. Din acest motiv, prizonierii trebuiră să părăsească din nou Terra. Deși Vârsta de Bronz ajunsese pe orbita geosincronă, prizonierii fuseseră

osândiți să nu mai parcurgă ultimii treizeci de mii de kilometri din călătoria lor de 350 de miliarde de kilometri spre casă.

În timp ce nava de prizonieri accelera, plutiră din nou și se loviră de hublourile etravei ca niște frunze căzătoare care nu mai ating rădăcina copacului. Priveau cum globul albastru care le bântuise visele se micșora și cum, din nou, deveni doar o altă stea.

Înainte să plece de la baza flotei, fostul comandant Rovinski, fostul locotenent comandant Schneider și încă vreo doisprezece ofițeri se întorseseră pe *Vârsta de Bronz* pentru ultima oară, pentru a ajuta în câteva chestiuni de detaliu care priveau predarea navei către noul ei echipaj.

Timp de mai bine de un deceniu, nava aceasta reprezentase întreaga lor lume. Îi decoraseră atent interiorul cu holograme de savane, de păduri și de oceane; cultivaseră aici grădini adevărate; construiseră iazuri cu pești și fântâni cu apă, transformând nava într-o casă adevărată. Însă acum, toate acestea luaseră sfârșit. Toate urmele trecerii lor pe navă fuseseră șterse. *Vârsta de Bronz* era din nou o navă de război stelară rece și oarecare.

Toți cei pe care-i întâlneau pe culoare îi priveau cu răceală sau îi ignorau pur și simplu. Atunci când salutau, aveau grijă să nu se uite la ei, pentru ca prizonierilor să le fie clar că salutul nu le era adresat lor, ci doar polițiștilor militari care-i escortau.

Schneider fu adus la o cabină sferică pentru a discuta cu trei ofițeri despre unele detalii tehnice ale sistemului de țintire al navei. Aceștia îl tratară ca pe un computer. Îi puseseră întrebări cu o voce lipsită de emoție și îi așteptaseră răspunsurile. Nu exista nicio urmă de politețe și niciun cuvânt de prisos.

Ședința nu dură mai mult de o oră. Schneider tastă de câteva ori pe interfața de control

plutitoare, de parcă ar fi închis niște ferestre din pură obișnuință. Deodată, lovi peretele sferic al cabinei cu putere și se propulsă la celălalt capăt al încăperii. Instantaneu, pereții se mișcară și împărțiră cabina în două. Cei trei ofițeri și polițistul militar fură izolați într-una dintre părți și Schneider rămase singur în cealaltă.

Schneider deschise o fereastră plutitoare. Tastă pe ea cu o viteză care făcea ca degetele să nu i se mai distingă clar. Era interfața de control pentru sistemul de comunicații. Schneider puse în funcțiune antena de comunicații interstelare de înaltă energie a navei.

Se auzi un pocnet slab. Într-unul dintre pereți apăru o gaură mică, iar cabina se umplu de un fum alb. Țeava pistolului polițistului militar trecu prin gaură și ținti spre Schneider.

— Acesta este ultimul avertisment. Oprește imediat tot ce faci și deschide ușa.

— *Spațiule Albastru*, aici *Vârsta de Bronz*. Vocea lui Schneider era înceată. Știa că distanța la care putea ajunge mesajul său nu avea nimic de a face cu puterea vocii lui.

O rază laser îi străpunse pieptul. Din rană țâșni un abur roșu. Înconjurat de o ceață roșie formată din propriul lui sânge, Schneider bolborosi cu ultimele forțe:

— Nu vă întoarceți. Aici nu mai e casa voastră!

Spațiul Albastru răspunsese mereu invitațiilor Terrei cu mai multă ezitare și suspiciune decât *Vârsta de Bronz*, așa că începuseră doar să decelereze puțin. Așa se face că, atunci când auziră mesajul de avertizare al *Vârstei de Bronz*, continuau încă să se îndepărteze de Sistemul Solar.

După avertismentul lui Schneider, *Spațiul Albastru* opri decelerația și porni cu accelerație maximă înainte.

Atunci când Terra primi raportul de informații de la sophonii trisolarieni, cele două civilizații

avură, pentru prima oară în istorie, un inamic comun.

Terra și Trisolaris se consolară cu faptul că *Spațul Albastru* nu poseda deocamdată capacitatea de a se angaja în lupta de descurajare, în contextul Pădurii Întunecate, împotriva celor două lumi. Chiar dacă ar fi încercat să transmită universului, cu cea mai mare viteză, localizarea celor două sisteme solare, ar fi fost aproape imposibil pentru oricine să audă mesajul. Ca să ajungă la Steaua lui Barnard, cea mai apropiată stea pe care *Spațiul Albastru* ar fi putut-o folosi drept o superantenă ca să repete isprava lui Ye Wenjie, le-ar fi trebuit trei sute de ani. Cu toate acestea, nu-și schimbase cursul spre Steaua lui Barnard. În schimb, se îndrepta spre NH558J2, la care nu avea să ajungă decât peste încă două mii de ani.

Gravitația, care era singura navă din Sistemul Solar capabilă de zbor interstelar, începu imediat urmărirea Spațiului Albastru. Trisolaris veni cu ideea trimiterii unei picături rapide – formal, era denumită o sondă spațială de puternică interacțiune – pentru urmărirea și distrugerea *Spațiului Albastru*. Dar Terra refuzase fără echivoc. Din punctul de vedere al umanității *Spațiul Albastru* trebuia abordat ca o chestiune de afaceri interne. Bătălia de Apoi reprezentase rana cea mai adâncă a umanității și durerea nu se micșorase nici după mai mult de un deceniu. A permite un alt atac al picăturii asupra oamenilor era, din punct de vedere politic, inacceptabil. Chiar dacă membrii echipajului *Spațiului Albastru* deveniseră extratereștri în mințile mai tuturor oamenilor, doar umanitatea trebuia să-i judece.

Din considerație pentru timpul îndelungat care urma să treacă până când nava *Spațiul Albastru* să poată deveni o amenințare, Trisolaris acceptă. Totuși, Trisolaris sublinie că, de vreme ce Gravitația avea capacitatea să transmită unde gravitaționale, siguranța acesteia constituia o

chestiune de viață și de moarte pentru Trisolaris. Prin urmare, picăturile vor fi trimise ca escorte, dar ar asigura și un avantaj copleșitor împotriva *Spațiului Albastru*.

Astfel că *Gravitația* naviga în formație alături de două picături aflate la câteva mii de metri distanță de ea. Contrastul dintre dimensiunile celor două tipuri de nave nu putea fi mai mare. Dacă priveai nava *Gravitația* de la o depărtare suficientă ca s-o poți vedea în totalitate, picăturile erau invizibile. Și, dacă cineva se apropia destul de mult de o picătură pentru a o observa, suprafața ei netedă reflecta ca o oglindă imaginea *Gravitației.*

Gravitația fusese construită la un deceniu după *Spațiul Albastru.* Dincolo de prezența antenei de unde gravitaționale, nu era mult mai avansată. Sistemele ei de propulsie, de exemplu, erau doar puțin mai puternice decât cele ale *Spațiului Albastru*. Încrederea celor de pe *Gravitația* în succesul vânătorii lor se datora copleșitorului lor avantaj în ce privea rezerva de combustibil.

Dar chiar și așa, datorită vitezelor actuale ale navelor și accelerațiilor lor, *Gravitației* i-ar fi trebuit cincizeci de ani să prindă din urmă *Spațiul Albastru*.

ERA DESCURAJĂRII, ANUL 61.

Purtătorul de Sabie

Cheng Xin privea în sus spre steaua ei din vârful unui copac uriaș. Acesta era motivul pentru care fusese trezită.

În timpul scurtei vieți a proiectului Stelele, Destinația Noastră, unui număr total de cincisprezece indivizi le fusese acordată proprietatea a șaptesprezece stele. În afară de Cheng Xin, ceilalți paisprezece proprietari se pierduseră în istorie și nu se găsiseră moștenitorii

lor legali. Marea Ravenă acționase ca o uriașă sită, și prea mulți fuseseră cei care nu reușiseră să treacă prin ea. Acum Cheng Xin rămăsese singura care avea un act legal de proprietate pentru o stea.

Deși umanitatea nu încercase încă să ajungă la nicio stea din afara Sistemului Solar, ritmul rapid în care progresa tehnologia făcea ca stelele aflate la trei sute de ani-lumină de Terra să nu mai aibă doar o valoare simbolică. Până la urmă, se dovedise că DX3906, steaua lui Cheng Xin, avea planete. Dintre cele două planete descoperite până acum, una părea foarte asemănătoare cu Terra datorită masei, orbitei și analizei spectrale a atmosferei sale. Și, prin urmare, valoarea ei crescuse până la înălțimi stratosferice. Spre surprinderea tuturor, descoperiseră că steaua avea deja un proprietar.

ONU și Flota Sistemului Solar doreau să-și revendice steaua DX3906, dar acest lucru nu putea fi făcut din punct de vedere legal dacă proprietarul nu accepta să transfere dreptul de proprietate. Așa că Cheng Xin fu deșteptată din somn după 264 de ani de hibernare.

Primul lucru pe care-l descoperi după ce ieși din hibernare fu că, așa cum se așteptase, nu existau niciun fel de vești despre Programul Scării. Trisolarienii nu interceptaseră sonda și nu aveau habar unde se află. Programul Scării fusese uitat de istorie și creierul lui Tianming se pierduse în imensitatea spațiului. Dar acest om, acest om care se topise în neant, îi lăsase iubitei sale o lume adevărată, concretă, o lume compusă dintr-o stea și două planete.

O tânără pe nume 艾 AA[13], doctor în astronomie, descoperise planetele din jurul stelei DX3906. Ca parte a dizertației ei, AA dezvoltase o tehnică nouă care folosea o stea drept lentilă gravitațională prin care să poți vedea o altă stea.

Lui Cheng Xin, AA îi părea o pasăre vioaie fâlfâind întruna prin jurul ei. AA îi spuse lui Cheng

Xin că era obișnuită cu oamenii ca ea, care veniseră din trecut – cunoscuți drept „oamenii din Era Comună“ după numele calendarului vechi – fiindcă profesorul care-i coordonase disertația era un fizician de pe vremea aceea. Datorită cunoștințelor ei despre oamenii din Era Comună, fusese repartizată de Agenția de Dezvoltare Spațială a ONU ca om de legătură cu Cheng Xin, și acesta era primul ei serviciu după obținerea doctoratului.

Cererea exprimată de ONU și de flotă, și anume să le vândă lor steaua, o puse pe Cheng Xin într-o postură delicată. Faptul că era proprietara unei întregi lumi o făcea să se simtă vinovată, dar ideea de a vinde un dar care-i fusese făcut din dragoste curată o îmbolnăvea. Le sugerase că ar fi putut să renunțe la pretenția de proprietate asupra DX306 și să păstreze titlul de proprietate doar ca pe un suvenir, dar i se spusese că nu era o soluție acceptabilă. Conform legii, autoritățile nu puteau accepta asemenea proprietăți valoroase fără compensație pentru adevăratul proprietar, așa că insistaseră s-o cumpere. Cheng Xin refuzase.

După ce reflectă îndelung, veni cu o nouă propunere: Va vinde cele două planete, dar va păstra dreptul de proprietate asupra stelei. În același timp, va semna o înțelegere cu ONU și cu flota care să garanteze umanității dreptul de a folosi energia produsă de stea. Experții legali ajunseră în cele din urmă la concluzia că această propunere era acceptabilă.

AA îi spusese lui Cheng Xin că, de vreme ce vindea doar planetele, suma oferită de către ONU drept compensație avea să fie mult mai mică. Însă era oricum o sumă astronomică și trebuia să înființeze o companie ca s-o poată coordona cum trebuie.

— Ai fi de acord să te ajut să conduci această companie? întrebă AA.

Cheng Xin fu de acord, iar AA sună imediat la Agenția de Dezvoltare Spațială a ONU, să-și dea demisia.

— Acum lucrez pentru tine, spuse ea, așa că aș vrea să vorbesc un minut despre interesele tale. Ești nebună? Dintre toate opțiunile posibile, ai ales-o pe cea mai proastă! Ai fi putut vinde steaua împreună cu planetele și ai fi devenit una dintre cele mai bogate ființe din Univers! Sau ai fi putut refuza să vinzi și ai fi păstrat întregul sistem solar pentru tine. Protecția proprietății private conferită de lege este absolută și nimeni nu ți-ar fi putut-o lua. Și apoi ai fi putut să intri în hibernare și să te trezești doar când era posibil să zburăm la steaua DX3906. Apoi puteai să te duci acolo! Tot spațiul acela! Oceanul, continentele… Poți face tot ce dorești, desigur, dar ar trebui să mă iei cu tine…

— Am luat deja o hotărâre, spuse Cheng Xin. Între noi două sunt aproape trei secole. Nu mă aștept să ne înțelegem imediat.

— Cum vrei, oftă AA. Dar ar trebui să reevaluezi concepția despre datorie și conștiință. Datoria te-a făcut să renunți la planete și conștiința te-a făcut să păstrezi steaua, însă apoi, tot datoria te-a făcut să renunți la folosirea energiei stelei. Ești unul dintre acei oameni din trecut care, la fel ca fostul meu coordonator de doctorat, sunt sfâșiați între două idealuri. Dar, în epoca noastră, conștiința și datoria nu sunt idealuri: excesul oricăreia dintre ele este văzut ca o boală mintală denumită tulburare de personalitate datorată presiunii sociale. Ar trebui să te tratezi.

Chiar și cu strălucirea luminilor orașului de dedesubt, Cheng Xin găsi cu ușurință steaua DX3906. Prin comparație cu secolul al XXI-lea, aerul era cu mult mai limpede. Își întoarse privirea de la cerul nopții la realitatea din jurul ei: ea și cu AA stăteau ca două furnici pe vârful unui brad de Crăciun strălucitor, și peste tot în jurul lor era o pădure de brazi de Crăciun. Clădirile pline de

lumini atârnau de ramurile lor ca niște frunze. Însă acest oraș gigantic era construit deasupra pământului, nu dedesubtul lui. Grație păcii din perioada Erei Descurajării, cea de-a doua perioadă când oamenii locuiseră în peșteri luase sfârșit.

Porniră pe jos de-a lungul ramurii, spre vârful ei. Fiecare ramură de copac era o șosea aglomerată plină de ferestre transparente umplute cu informații. Făceau ca strada să pară un râu multicolor. Din când în când, o fereastră sau două ieșeau din traficul străzii și le urmăreau o vreme, apoi se pierdeau înapoi în curent atunci când AA sau Cheng Xin nu se dovedeau interesate. Toate clădirile de pe această ramură-stradă atârnau dedesubtul ei. De vreme ce aceasta era ramura aflată la cea mai mare înălțime, cerul înstelat se afla exact deasupra lor. Dacă s-ar fi plimbat de-a lungul uneia dintre ramurile mai joase, ar fi avut în jur clădiri strălucitoare care ar fi atârnat de ramura de deasupra și s-ar fi simțit ca niște insecte miniaturale zboară printr-o pădure de vis, unde fiecare frunză și fiecare fruct scânteiază și orbește prin strălucire.

Cheng Xin privi trecătorii de pe stradă: o femeie, două femei, un grup de femei, încă o femeie, trei femei – toate erau femei, toate erau frumoase. Îmbrăcate în haine frumoase și luminoase, păreau niște nimfe din această pădure magică. Din când în când, treceau pe lângă persoane mai în vârstă, femei și ele, cu frumusețea diluată de vârstă. În timp ce ajungeau la vârful ramurii și inspectau marea de lumini de sub ele, Cheng Xin puse întrebarea care o frământase zile întregi:

— Ce s-a întâmplat cu bărbații? În cele câteva zile de când fusese deșteptată, nu văzuse un singur bărbat.

— Ce vrei să spui? Sunt peste tot. AA arătă spre oamenii din jur. Uite, acolo: îl vezi pe

bărbatul acela care se sprijină de balustradă? Și mai sunt trei acolo. Și doi care vin spre noi.

Cheng Xin se holbă. Indivizii indicați de AA aveau fețe netede, frumoase, păr lung care le cădea pe umeri, trupuri zvelte și moi, de parcă ar fi avut oasele făcute din banane. Mișcările lor erau grațioase și blânde, iar vocile lor, purtate mai departe de briză, erau dulci și tandre… În secolul ei, acești oameni ar fi fost considerați ultra-feminini.

Abia după o clipă își dădu seama. Tendința fusese evidentă încă mai demult. Anii ’80 fuseseră probabil ultimii în care masculinitatea, așa cum era ea cunoscută în mod tradițional, fusese considerată un ideal. După aceea, societatea și moda îi preferaseră pe acei bărbați care afișau însușiri considerate în mod tradițional feminine. Își aduse aminte de vedetele masculine asiatice din vremea ei, care i se păruseră la prima vedere niște fete drăguțe. Marea Ravenă întrerupsese această tendință din evoluția societății umane, însă o jumătate de secol de pace și confort aduse de Era Descurajării acceleraseră tendința.

— Este adevărat că oamenii din Era Comună nu reușesc la început să-i deosebească pe bărbați de femei, spuse AA. Dar o să te învăț un truc. Fii atentă la felul în care se uită la tine. O frumusețe clasică așa cum ești tu e foarte atrăgătoare pentru ei.

Cheng Xin o privi ușor tulburată.

— Nu, nu! râse AA. Sunt o femeie adevărată și nu-mi placi în felul acela. Dar, sincer, nu văd ce era atrăgător la bărbații din vremea ta. Mitocani, sălbatici, murdari – era ca și cum nu ar fi evoluat până la capăt. Te vei adapta și te vei simți bine în epoca aceasta dedicată frumuseții.

Cu aproape trei secole în urmă, atunci când se pregătea de hibernare, Cheng Xin își imaginase tot felul de greutăți cu care avea să se confrunte în viitor, dar pentru asta nu era pregătită. Își imagină

cum va fi să-și petreacă tot restul vieții în lumea aceasta feminină… și deveni melancolică. Privi în sus, căutându-și steaua.

— Iar te gândești la el, nu-i așa? spuse AA, prinzând-o de umeri. Chiar dacă nu s-ar fi dus în spațiu și și-ar fi petrecut tot restul vieții cu tine, nepoții nepoților tăi ar fi praf și pulbere acum. Aceasta e o epocă nouă, o viață nouă. Uită trecutul!

Cheng Xin încercă să gândească așa cum îi sugerase AA și se forță să se întoarcă în prezent. Era numai de câteva zile aici și trebuise să asimileze o istorie lungă de trei secole. Echilibrul strategic dintre oameni și trisolarieni, ca rezultat al descurajării în contextul Pădurii Întunecate, o șocase cel mai mult.

Prin minte îi trecu un gând fugar. *O lume dedicată feminității… Dar ce înseamnă asta din punctul de vedere al descurajării?*

Cheng Xin și AA merseră mai departe de-a lungul ramurii. Din nou apărură ferestre informaționale care le urmăreau, iar de data aceasta, una dintre ele îi atrase atenția lui Cheng Xin. Fereastra înfățișa un bărbat care, în mod cât se poate de vizibil, era din trecut: tras la față, sfrijit, cu părul dezordonat, stând în picioare lângă o piatră neagră de mormânt. Bărbatul și piatra erau învăluiți de umbre, dar ochii lui păreau să strălucească puternic sub lumina unei aurore îndepărtate. Un rând de text apăru pe ecran:

Pe vremea lui, un ucigaș ar fi fost condamnat la moarte.

Lui Cheng Xin, fața bărbatului i se păru familiară, dar, înainte să poată privi mai atent, imaginea dispăruse. În locul ei apăru o femeie între două vârste – sau cel puțin Cheng Xin crezu că e femeie. Purta haine formale, care nu străluceau și care-i aduceau aminte lui Cheng Xin de politicieni, și tocmai ținea un discurs. Textul de dinainte făcuse parte din subtitrarea discursului ei.

Fereastra păru să simtă că Cheng Xin era interesată. Se extinse și începu să redea filmul cu tot cu sonor. Vocea politicienei era plăcută și dulce, de parcă cuvintele ei s-ar fi înșirat ca niște fâșii de vată de zahăr. Dar ceea ce spunea era înspăimântător:

De ce pedeapsa cu moartea? Răspuns: fiindcă a ucis. Dar acesta este doar unul dintre răspunsurile corecte.Un alt răspuns corect ar fi: fiindcă a omorât prea puțini. A omorî o persoană este o crimă, a omorî câteva persoane sau câteva duzini de oameni înseamnă și mai multă crimă, așa că uciderea a mii sau zeci de mii de persoane ar trebui să fie pedepsită prin condamnarea lui la moarte de o mie de ori. Și de ce nu de mai multe ori? De o sută de mii de ori? Pedeapsa cu moartea, nu? Și totuși, aceia dintre voi care cunoașteți istorie începeți să șovăiți.

Și dacă ar fi ucis milioane? Vă pot garanta că un astfel de individ nu ar fi considerat un ucigaș. Da, așa este: se poate considera că o asemenea persoană nici măcar nu a încălcat vreo lege. Iar, dacă nu mă credeți, studiați istoria! Toți cei care au ucis milioane sunt considerați oameni „măreți", niște eroi.

Iar, dacă omul acela a distrus o lume întreagă și a ucis orice formă de viață de acolo, va fi salutat ca un salvator!

— Vorbesc despre Luo Ji, spuse AA. Vor să-l trimită în judecată.

— De ce?

— E complicat. Dar, în mare, este din cauza lumii aceleia, lumea a cărei poziție a transmis-o în tot universul, cauzând distrugerea ei. Nu știm dacă exista viață pe planeta aceea – există această posibilitate. Așa că-l acuză de suspiciunea de mundicid, cea mai gravă crimă din legile noastre.

— Hei, tu trebuie că eşti Cheng Xin!

Vocea o șocă pe Cheng Xin. Venise de la fereastra deschisă în fața ei. Politiciana din ea o

privea pe Cheng Xin cu bucurie și cu surprindere pe chip, de parcă vedea un prieten bun:

— Ești cea care e proprietara acelei lumi îndepărtate! Ca o rază de speranță, ne-ai adus frumusețea timpului tău. Și, de vreme ce ești singura ființă umană proprietară a unei lumi întregi, vei salva și lumea aceasta. Avem cu toții încredere în tine. A, scuze, am uitat să mă prezint.

AA lovi fereastra și aceasta se închise. Cheng Xin era cât se poate de uimită de nivelul tehnologiei din această epocă. Nu avea absolut nicio idee cum se transmisese imaginea ei vorbitoarei și nici cum aceasta reușise s-o aleagă tocmai pe ea dintre miliardele care-i urmăreau discursul.

AA se grăbi s-o ia înainte, mergând de-a-ndăratelea în fața lui Cheng Xin în timp ce vorbeau:

— Ai fi distrus o lume întreagă pentru a crea această formă de descurajare? Și, ceea ce e și mai important, în caz că inamicul nu ar fi fost descurajat, ai fi apăsat pe buton pentru a te asigura de distrugerea a două lumi?

— E o întrebare fără sens. Nu m-aș pune niciodată într-o asemenea situație.

AA se opri și o apucă pe Cheng Xin de umeri. O privi fix în ochi:

— Serios? Niciodată?

— Sigur că nu. A fi pusă într-o asemenea situație este cel mai groaznic destin la care mă pot gândi. Mult mai rău decât moartea.

Nu reușea să înțeleagă de ce AA părea așa de înfocată, dar aceasta încuviință:

— Asta mă liniștește… De ce nu continuăm discuția asta mâine? Ești obosită și ar trebui să te odihnești mai mult. Durează o săptămână întreagă să-ți revii după hibernare.

În dimineața următoare, Cheng Xin primi un apel de la AA.

AA apăru pe ecran foarte entuziasmată:

— O să-ți fac o surpriză și o să te duc într-un loc fantastic! Hai, vino! Mașina e la vârful copacului.

Cheng Xin urcă și văzu o mașină zburătoare cu ușa deschisă. Intră, dar n-o văzu pe AA. Ușa se închise fără zgomot și scaunul se mulă în jurul ei, ținând-o strâns ca într-o palmă. Mașina se ridică lin, pierzându-se în traficul aglomerat al orașului-pădure.

Era încă foarte devreme și fasciculele luminii soarelui, aproape paralele cu solul, licăreau prin mașină, în timp ce aceasta străbătea pădurea. Treptat, copacii gigantici se răriră și într-un final dispărură. Sub cerul albastru, Cheng Xin văzu doar pajiști și păduri, un mozaic amețitor de culori.

După începutul Erei Descurajării, industriile grele se mutaseră pe orbită și ecologia naturală a Terrei își revenise. Acum, suprafața Terrei arăta mai curând ca înainte de Era Revoluției Industriale. Din cauza scăderii populației și a industrializării și mai mari a producției alimentare, multe dintre suprafețele de pământ arabil fuseseră lăsate pârloagă și Natura pusese stăpânire pe ele. Terra se transforma într-un gigantic parc.

Pentru Cheng Xin, această lume frumoasă părea ireală. Deși se trezise din hibernare, se simțea de parcă ar fi trăit un vis.

După o jumătate de oră, mașina ateriză și ușa se deschise automat. Cheng Xin ieși și mașina se ridică în aer și plecă. După ce zgomotul propulsoarelor se stinse, peste toate se lăsă liniștea, întreruptă din când în când de ciripitul păsărelelor din depărtare. Cheng Xin privi în jur și observă că se afla în mijlocul unui grup de clădiri părăsite. Arătau ca blocurile de apartamente din Era Comună. Jumătatea inferioară a fiecărei clădiri era acoperită de iederă.

Imaginea trecutului acoperit de viața verde a noii ere o făcu să-și regăsească un simț al realității de care-i fusese dor.

O chemă pe AA, dar îi răspunse vocea unui bărbat:

— Salut.

Se întoarse și văzu un bărbat care stătea la etajul doi al unei clădiri, pe un balcon invadat de iederă. Nu era ca bărbații fragili și frumoși ai acestei epoci, ci semăna cu bărbații din trecut. Lui Cheng Xin i se păru din nou că visează, o continuare a coșmarului ei din Era Comună.

Era Thomas Wade. Purta o geacă de piele neagră, dar arăta puțin mai bătrân. Poate că intrase în hibernare după Cheng Xin, sau poate că se deșteptase înaintea ei sau amândouă.

Privirea lui Cheng Xin se opri asupra mâinii lui drepte. Era acoperită de o mănușă de piele neagră și ținea un pistol din Era Comună îndreptat spre Cheng Xin.

— Glonțul ăsta trebuia tras sub apă, spuse Wade. Este făcut să reziste mult timp. Dar au trecut mai mult de două sute șaptezeci de ani. Oare va funcționa?

Zâmbetul familiar, acela pe care-l arbora când se bucura de disperarea celorlalți, i se întinse pe față.

Apoi, un fulger. O explozie. Cheng Xin simți lovitura grea din umărul stâng și forța ei o trânti de peretele crăpat din spatele ei. Iedera groasă amortiză mare parte din zgomotul împușcăturii. Păsările din depărtare continuau să ciripească.

— Nu pot folosi un pistol modern, spuse Wade. Acum, fiecare împușcătură este înregistrată automat în bazele de date ale siguranței publice. Tonul lui era la fel de senin de parcă ar fi discutat cu ea sarcinile de rutină ale zilei.

— De ce?

Cheng Xin nu simțea durere. Degetul mare de la mâna stângă îi amorțise, de parcă nu-i mai aparținea.

— Vreau să fiu Purtătorul de Sabie. Iar tu ești adversara mea și vei câștiga. Nu-ți port nici pic de

dușmănie. Indiferent dacă mă crezi sau nu, mă simt oribil în momentul ăsta.

— Tu l-ai omorât pe Vadimov? întrebă ea. Îi curgea un fir de sânge din gură.

— Da. Programul Scării avea nevoie de el. Și acum, noul meu plan nu mai are nevoie de voi. Amândoi sunteți foarte buni, dar îmi stați în drum. Trebuie să merg înainte și să avansez fără să-mi pese de consecințe.

Mai trase o dată. Glonțul intră în partea stângă a abdomenului lui Cheng Xin. Continua să nu simtă nimic, dar amorțeala o cuprinsese prea tare ca să poată rămâne în picioare. Se lăsă în jos pe perete, lăsând o dâră de sânge pe iedera din spatele ei.

Wade trase din nou. În cele din urmă, faptul că peste pistolul acela trecuseră trei secole își spuse cuvântul și nu se auzi nimic. Wade trase de închizător ca să elibereze glonțul din camera cartușului. Și, din nou, îndreptă pistolul spre Cheng Xin.

Brațul lui drept explodă. În aer se ridică un norișor alb de fum și brațul drept al lui Wade dispăru. Pe frunzele verzi dimprejur se împrăștiară bucățele de os și de carne, dar pistolul, intact, căzu la baza clădirii. Wade nu se mișcă. Își privi ciotul brațului drept și apoi se uită în sus. O mașină a poliției cobora rapid spre el.

În timp ce mașina poliției se apropie de sol, mai mulți ofițeri de poliție înarmați săriră din ea și aterizară în iarba densă care unduia sub vârtejul creat de propulsoare. Păreau niște femei zvelte și agile.

Ultima care sări din mașină fu AA. Vederea lui Cheng Xin devenea din ce în ce mai tulbure, dar reuși să vadă fața înlăcrimată a lui AA și să-i audă explicația printre plânsul cu sughițuri:

— …mi-a falsificat apelul…

Un junghi ascuțit de durere o cuprinse și-și pierdu cunoştinţa.

Atunci când își reveni, era într-o mașină zburătoare. Era acoperită de o peliculă, care o ținea strâns. Nu simțea nici o durere, și nu putea nici măcar să-și simtă corpul. Simți că va leșina din nou. Cu o voce slabă, pe care nimeni în afară de ea nu o putea auzi, întrebă:

— Ce este un Purtător de Sabie?

FRAGMENT DIN UN TRECUT ÎN AFARA TIMPULUI. FANTOMA CELOR CU FAȚA LA ZID: PURTĂTORUL DE SABIE

Fără îndoială, creația lui Luo Ji, modul de descurajare folosit împotriva trisolarienilor pe baza teoriei Pădurii Întunecate, a reprezentat o mare realizare, dar Proiectul Celor cu Fața la Zid, care a condus la ea, a fost considerat un act ridicol și copilăresc. Umanitatea, ca un copil care intră în societate pentru prima oară, se dezlănțuise, terorizată și confuză, împotriva sinistrului Univers. Odată ce Luo Ji transferase controlul sistemului de descurajare spre ONU și Flota Sistemului Solar, cu toții își imaginaseră că Proiectul Celor cu Fața la Zid, un crâmpei legendar de istorie, se terminase.

Oamenii își concentraseră atenția asupra descurajării însăși și astfel se născuse un nou domeniu de cercetare: teoria jocurilor descurajării.

Elementele principale ale descurajării sunt acestea: descurajatorul și cel descurajat (în metoda Pădurii Întunecate, umanitatea și Trisolaris); amenințarea (transmiterea poziției planetei Trisolaris, ca astfel să se asigure distrugerea ambelor lumi); controlorul (persoana sau organizația care deține controlul asupra întrerupătorului de transmisie); și scopul (acela de a obliga Trisolaris să își abandoneze planul de invazie și să-și împartă tehnologia lor cu umanitatea).

Când amenințarea constă în distrugerea completă atât a descurajatorului, cât și a descurajatului, se spune sistemul se află într-o stare de descurajare ultimă.

Prin comparație cu alte tipuri de descurajare, descurajarea ultimă se distinge prin faptul că, dacă descurajarea nu funcționează, împlinirea amenințării nu i-ar folosi cu nimic descurajatorului.

Astfel, cheia succesului descurajării ultime este credința descurajatului că amenințarea va fi aproape sigur îndeplinită dacă descurajatul se împotrivește scopurilor descurajatorului. Această probabilitate, numită și grad de descurajare, este un parametru important în teoria jocului descurajării. Gradul de descurajare trebuie să depășească 80% pentru ca descurajatorul să reușească.

Dar oamenii au descoperit repede un lucru deprimant: dacă autoritatea de a împlini amenințarea necesară descurajării, în teoria Pădurii Întunecate, este deținută de umanitate ca întreg, atunci gradul descurajării se apropie de zero.

A cere umanității să treacă la acțiunea de a distruge două lumi este dificil: decizia ar viola principii și valori morale adânc înrădăcinate. Condițiile particulare ale descurajării de tip Pădurea Întunecată îngreunau sarcina și mai mult. Dacă descurajarea nu reușea, umanitatea ar fi supraviețuit pentru cel puțin încă o generație. Într-un anume sens, niciunul dintre cei în viață nu avea să fie afectat. Dar, în eventualitatea că descurajarea nu reușea împlinirea amenințării, adică transmisia, ar fi însemnat că distrugerea putea veni în orice moment, un rezultat mult mai prost decât în cazul renunțării la amenințare. Prin urmare, dacă descurajarea nu reușea, reacția umanității ca întreg putea fi prezisă cu ușurință.

Dar reacția unui individ anume nu putea fi prezisă.

Succesul descurajării, în teoria Pădurii Întunecate, se baza pe impredictibilitatea lui Luo Ji ca individ. Dacă descurajarea nu reușea, acțiunile lui aveau să fie ghidate de propria lui personalitate și psihologie. Chiar dacă ar fi acționat rațional, propriile-i interese puteau să nu fie exact aceleași cu cele ale umanității. La începutul Erei Descurajării, ambele lumi analizaseră personalitatea lui Luo Ji și construiseră modele matematice amănunțite. Teoreticienii umani și trisolarieni ai jocului descurajării ajunseseră la concluzii uimitor de asemănătoare: în funcție de starea mintală a lui Luo Ji din momentul în care descurajarea nu reușea, gradul de descurajare a acestuia se încadra între 91,9% și 98,4%. Cu o asemenea probabilitate, lui Trisolaris nu-i dădea mâna să riște.

Sigur, o astfel de analiză atentă nu a fost posibilă imediat după crearea descurajării de tipul Pădurii Întunecate. Însă umanitatea ajunsese repede la această concluzie, în mod intuitiv, iar ONU și Flota Sistemului Solar îi acordară din nou autoritatea de a activa sistemul de descurajare lui Luo Ji de parcă ar fi fost vorba de un cartof fierbinte. Întregul proces, de la predarea de către Luo Ji a autorității către ONU și flotă și până la recuperarea ei, durase în total optsprezece ore. Și chiar și acel interval de timp ar fi fost suficient pentru ca picăturelele să distrugă inelul de bombe nucleare ce înconjurau Soarele și să văduvească astfel umanitatea de capacitatea de a transmite pozițiile lor. Incapacitatea trisolarienilor de a face acest lucru era considerată de toți a fi fost cea mai mare gafă strategică a lor din timpul războiului, iar umanitatea, tremurând sub transpirația rece, răsuflase în sfârșit ușurată.

De atunci, puterea de a activa sistemul de descurajare pentru Pădurea Întunecată fusese mereu investită în Luo Ji. În mâna lui se afla, în primul rând, întrerupătorul de detonare a inelului

circumsolar de bombe nucleare și, în al doilea rând, întrerupătorul pentru transmisia undei gravitaționale.

Descurajarea Pădurii Întunecate amenința cele două lumi ca o Sabie a lui Damocles și Luo Ji era singurul fir de păr, dintr-o coadă de cal, care ținea sabia. Așa a ajuns să fie numit Purtătorul de Sabie.

Până la urmă, Proiectul Celor cu Fața la Zid nu se pierduse în trecut. Umanitatea nu scăpase de fantoma Celor cu Fața la Zid.

Deși Proiectul Celor cu fața la Zid fusese o anomalie fără precedent în istoria umanității, atât descurajarea de tipul Pădurii Întunecate, cât și Purtătorul de Sabie aveau precursori. Distrugerea asigurată reciproc practicată de către NATO și de către Pactul de la Varșovia în timpul Războiului Rece fusese un exemplu de descurajare ultimă. În 1974, Uniunea Sovietică inițiase Sistemul Perimetrului (în limba rusă, Система Периметр), sau „Mâna Moartă". Acesta fusese creat pentru a garanta posibilitatea ca Uniunea Sovietică să aibă capacitatea viabilă de a riposta în cazul în care un prim atac american ar fi eliminat guvernul sovietic și centrele de comandă militare de nivel înalt ale acestuia. Strategia se baza pe un sistem de monitorizare care aduna dovezi ale unor explozii nucleare de pe teritoriul Uniunii Sovietice; toate datele erau transmise unui computer central care interpreta datele și decidea dacă să lanseze arsenalul nuclear al Uniunii Sovietice.

Inima sistemului era o sală de comandă secretă ascunsă adânc în subteran. Dacă sistemul hotăra că trebuie lansat un contraatac, operatorul de serviciu îl iniția.

În anul 2009, un ofițer care fusese de serviciu în sala de comandă cu zeci și zeci de ani înainte îi spusese unui reporter că, pe vremea aceea, era doar un locotenent tânăr de douăzeci și cinci de ani care tocmai absolvise Academia Militară Mikhail

Frunze. Dacă sistemul decidea că era necesar un atac, lui îi aparținea ultima decizie înainte de distrugerea completă a lumii. În momentul acela, întreaga Uniunea Sovietică și Europa de Est ar fi devenit cel mai probabil o mare de flăcări și toți cei pe care-i iubea și care se aflau deasupra, pe pământ, ar fi murit. Dacă apăsa întrerupătorul, America de Nord se transforma și ea în iadul pe pământ într-o jumătate de oră și iarna nucleară ce ar fi urmat ar fi condamnat întreaga omenire la pieire. Ținuse în mână soarta civilizației umane.

Mai târziu i se pusese de multe ori următoarea întrebare: dacă momentul acela ar fi sosit cu adevărat, ai fi apăsat pe buton?

Iar primul Purtător de Sabie din istorie răspunsese: Nu știu.

Umanitatea spera că descurajarea Pădurii Întunecate urma să aibă un final fericit, așa cum se întâmplase cu distrugerea reciproc garantată din secolul XX.

Timpul continua să treacă, iar acest echilibru ciudat se menținea. Descurajarea fusese în vigoare vreme de șaizeci de ani și Luo Ji, care avea acum mai mult de o sută de ani, încă mai avea degetul gata să apese pe întrerupătorul de transmisie. Imaginea lui în rândul populației se schimbase treptat și ea.

Hrăpăreții care doreau să se adopte o strategie mai dură împotriva Trisolaris nu-l aveau la inimă. Pe la începutul Erei Descurajării, aceștia susținuseră impunerea unor condiții severe trisolarienilor, cu scopul dezarmării complete a planetei Trisolaris. Unele dintre propunerile lor erau absurde. De exemplu, una din ele era programul de „recolonizare nudă“ care ar fi presupus ca toți trisolarienii să se deshidrateze și să permită să fie transportați de astronave de marfă în Norul Oort, unde ar fi urmat să fie preluați de astronave terestre și aduși în Sistemul Solar pentru a fi depuși în deshidratoare pe Marte sau pe Lună.

Apoi, dacă trisolarienii îndeplineau anumite condiții, urmau să fie rehidratați treptat, în tranșe mici.

Nici luptătorilor pentru pace nu le plăcea Luo Ji. Principala lor preocupare era să știe dacă steaua 187J3X1, a cărei poziție fusese transmisă de Luo Ji, avusese planete pe care se dezvoltaseră viața și civilizația. Niciun astronom din cele două lumi nu reușise să răspundă în mod definitiv acestei întrebări: era imposibil să dovedești una sau alta. Era sigur, în schimb, că Luo Ji putea fi suspect de comiterea mundicidului. Luptătorii pentru pace credeau că, pentru coexistența pașnică a umanității și a Trisolaris, baza de la care trebuiau să pornească erau drepturile „umane“ universale – cu alte cuvinte, recunoașterea faptului că toate ființele civilizate din Univers au drepturi fundamentale și inviolabile. Pentru a transpune un asemenea ideal în realitate, Luo Ji trebuia să fie judecat.

Luo Ji îi ignorase pe toţi. Ţinuse mâna pe întrerupătorul sistemului de transmisie a undelor gravitaționale și stătuse tăcut la postul lui de Purtător al Sabiei timp de mai mult de o jumătate de secol.

Umanitatea ajunse să-și dea seama că toate strategiile care se refereau la trisolarieni trebuiau să țină seama de Purtătorul de Sabie. Fără aprobarea lui, nicio strategie umană nu avea vreun efect pe Trisolaris. Astfel că Purtătorul de Sabie deveni un dictator puternic, destul de asemănător cu Cei cu Fața la Zid.

Cu trecerea timpului, Luo Ji începuse să fie considerat un monstru lipsit de rațiune și un despot mundicidar.

Oamenii își dădură seama că Era Descurajării era o perioadă ciudată. Pe de o parte, societatea umană atinsese culmi de civilizație nemaipomenite: drepturile omului și democrația domneau peste tot. Pe de altă parte, întregul sistem exista doar în umbra unui dictator. Experții

considerau că, deși știința și tehnologia contribuiau de obicei la eliminarea totalitarismului, atunci când crizele amenințau existența civilizației, tot ele puteau da naștere unui nou tip de totalitarism. În statele totalitare tradiționale, dictatorul nu putea să-și exercite controlul decât prin alți oameni, lucru care ducea la eficiență scăzută și la nesiguranță. Așa că nu existase niciodată, în toată istoria umană, o societate totalitară sută la sută eficientă. Însă tehnologia oferea posibilitatea existenței unui astfel de supertotalitarism, și atât Cei cu Fața la Zid, cât și Purtătorul de Sabie reprezentau exemple tulburătoare. Combinația de supertehnologie și supercriză putea arunca umanitatea înapoi, în Evul Mediu Întunecat.

Dar majoritatea oamenilor erau de acord și că descurajarea rămânea un lucru necesar. După ce sophonii deblocaseră progresul tehnologiei umane și trisolarienii începuseră să-și transfere cunoștințele oamenilor, științele umane se dezvoltaseră în salturi uriașe. Cu toate acestea, prin comparație cu Trisolaris, Terra rămăsese cu cel puțin două sau trei epoci tehnologice în urmă. Scoaterea din uz a sistemului de descurajare avea să fie luată în considerare doar atunci când cele două lumi aveau să devină aproximativ egale ca nivel tehnologic.

Mai exista și o altă opțiune: predarea controlului sistemului de descurajare inteligenței artificiale. Aceasta era o opțiune care fusese evaluată în mod serios și se făcuseră multe eforturi pentru cercetarea fezabilității ei. Cel mai mare avantaj era un grad înalt de descurajare, dar, în cele din urmă, nu fusese adoptată. A preda destinele a două lumi unor mașini era o idee terifiantă. Experimentele arătaseră că inteligențele artificiale aveau tendința să nu ia decizii corecte atunci când se confruntau cu situații complexe de descurajare – și nici nu era de mirare, dat fiind că o judecată corectă cerea mai mult decât raționamente

logice. Mai mult chiar, trecerea de la dictatura omului la dictatura mașinii nu i-ar fi făcut deloc pe oameni să se simtă mai bine și era o idee proastă din punct de vedere politic. Până la urmă, și sophonii puteau interfera cu raționamentul inteligențelor artificiale. Deși nu se descoperise vreun asemenea exemplu, simpla posibilitate făcea această opțiune ceva de neconceput.

Compromisul la care se ajunsese era să-l schimbe pe Purtătorul de Sabie. Chiar și fără considerațiile de mai sus, Luo Ji avea o sută de ani. Gândirea și starea lui psihologică deveneau din ce în ce mai nesigure, iar oamenii începeau să se teamă de faptul că destinul ambelor lumi se afla în mâinile lui.

ERA DESCURAJĂRII, ANUL 61.

Purtătorul de Sabie

Vindecarea lui Cheng Xin progresa treptat. Doctorii îi spuseseră că, și dacă ar fi lovit-o toate cele zece gloanțe de șapte milimetri din pistol și chiar dacă inima ei ar fi fost sfâșiată, medicina modernă ar fi fost în stare s-o readucă la viață și s-o vindece ca și cum nimic nu s-ar fi întâmplat – lucrurile ar fi stat cu totul altfel dacă i-ar fi fost atins creierul.

Polițiștii îi spuseseră că ultimul caz de crimă din lume avusese loc cu douăzeci și opt de ani în urmă și că în oraș nu mai fuseseră crime de patruzeci de ani. Poliția își cam ieșise din mână când venea vorba despre prevenirea și detectarea infracțiunilor și, de aceea, Wade ar fi putut cu ușurință să reușească. Un alt candidat la funcția de Purtător de Sabie fusese cel care anunțase poliția. Dar concurentul lui Wade nu prezentase nicio dovadă, își exprimase doar suspiciunea despre intenția lui Wade, bazată pe o intuiție care lipsea

acestei epoci. Polițiștii, care nu-l crezuseră imediat, pierduseră mult timp prețios. Trecuseră la fapte doar după ce descoperiseră că Wade imitase un apel de la AA.

Mulți oameni veniră s-o viziteze pe Cheng Xin la spital: oficialități din guvern, de la ONU și de la Flota Sistemului Solar, oameni obișnuiți și, desigur, AA și prietenii ei. De-acum, Cheng Xin știa să deosebească cu ușurință reprezentanții celor două sexe și se obișnuise cu aspectul complet feminin al bărbaților, descoperind la ei o eleganță care le lipsea celor din epoca ei. Cu toate acestea, nu o atrăgeau.

Lumea nu mai părea atât de ciudată, iar Cheng Xin dorea s-o cunoască mai bine, dar era țintuită în patul ei de spital.

Într-o zi, AA veni și-i aduse un film holografic. Filmul, numit *O poveste de pe Yangtze*, cucerise premiul pentru cel mai bun film la Oscarurile din acel an. Fusese inspirat de o melodie compusă în stil busuanzi de către poetul Li Zhiyi din Dinastia Song:

Trăiești la un capăt al lui Yangtze și eu, la celălalt.

Mă gândesc la tine în fiecare zi, iubito, deși
nu ne putem întâlni.
Bem apă din același râu…

Acțiunea filmului se petrecea într-o epocă de aur nespecificată și spunea povestea a doi îndrăgostiți care trăiau unul la izvoarele și altul, la gura de vărsare a fluviului Yangtze. Cei doi erau ținuți departe unul de celălalt pe toată durata filmului și nu reușeau să se întâlnească niciodată, nici măcar într-o scenă imaginară. Dar dragostea lor era descrisă cu durere și cu patos. Cinematografia era și ea minunată: eleganța și rafinamentul deltei inferioare a fluviului Yangtze și, pe de altă parte, vigoarea și forța platoului tibetan contrastau și se completau reciproc, devenind pentru Cheng Xin o mixtură amețitoare.

Filmului nu avea lipsa de tact a producțiilor comerciale din epoca ei. Povestea curgea cât se poate de natural, la fel ca fluviul Yangtze însuși, și Cheng Xin fu absorbită imediat de ea.

Sunt la un capăt al fluviului Timp, se gândi Cheng Xin, dar, la celălalt capăt, nu mai este nimeni acum…

Filmul îi stimulă lui Cheng Xin interesul pentru cultura noii sale epoci. După ce se vindecă de ajuns ca să poată merge, AA o duse la expoziții și concerte. Cheng Xin își amintea cu claritate că fusese la Factory 798[14] – și la Bienala de la Shanghai, ca să vadă obiecte ciudate de artă „contemporană“ și-i era greu să-și imagineze cât evoluase arta în cele trei secole în care ea hibernase. Dar picturile pe care le văzuse la expoziție erau, toate realiste și aveau culori frumoase, însuflețite de vitalitate și de simțământ. Simți că fiecare pictură era ca o inimă care bătea duios între frumusețea naturii și frumusețea umană. Cât despre muzică, i se păru că tot ce auzea suna a simfonii de muzică clasică, ce-i aminteau de fluviul Yangtze din film: impunătoare și puternice, dar, în același timp, calme și liniștitoare. Se uită țintă la fluviul curgător până când i se păru că apa lui nu mai curge și că ea e cea care se mișcă spre izvoarele aflate departe, foarte departe…

Arta și cultura acestei epoci nu semănau cu nimic din ce-și imaginase, dar nu era vorba doar despre o simplă întoarcere la stilul clasic. Era mai mult o sublimare spiralată a post-postmodernismului, construită pe o bază estetică nouă. De exemplu, *O poveste de pe Yangtze* conținea metafore profunde despre Univers și despre spațiu-timp. Dar pe Cheng Xin o impresionase cel mai mult dispariția disperării mohorâte și a zgomotului bizar, atât de predominante în cultura și în arta postmodernă a

secolului XX. În locul lor, apăruseră, ca niciodată, serenitatea caldă și optimismul.

— Îmi place epoca voastră, spuse Cheng Xin. Mă surprinde.

— Ai fi și mai surprinsă dacă i-ai cunoaște pe artiștii din spatele acestor filme, picturi și din spatele acestei muzici. Sunt cu toții trisolarieni aflați la patru ani-lumină depărtare, spuse AA, și izbucni într-un hohot de râs când o văzu pe Cheng Xin care rămăsese cu gura căscată.

FRAGMENT DIN UN TRECUT ÎN AFARA TIMPULUI. O REFLECȚIE CULTURALĂ

După crearea descurajării, fusese înființată Academia Mondială de Științe – o organizație internațională aflată la același nivel ierarhic ca ONU – pentru primirea și digerarea informațiilor științifice și tehnice transmise spre Terra de către Trisolaris.

Oamenii au prezis la început că Trisolaris va furniza cunoștințe Terrei doar sporadic, în fragmente disparate, după multă insistență, și va împrăștia falsități deliberate și idei amăgitoare în puținul pe care va alege să-l împărtășească, pentru ca savanții de pe Terra să trebuiască să cearnă cu greu pepitele de aur ale adevărului. Dar Trisolaris le contrazisese toate așteptările. Într-o perioadă scurtă de timp, le transmisese sistematic o cantitate enormă de cunoștințe. Tezaurul consta în special din informații științifice de bază, inclusiv din matematică, fizică, cosmologie, biologia moleculară a formelor de viață trisolariene și așa mai departe. Fiecare subiect era, în sine, un sistem complet.

Era atâta informație, de fapt, încât copleșise comunitatea oamenilor de știință de pe Terra. Apoi Trisolaris continuă să trimită constant

instrucțiunile pentru studierea și absorbția acestor cunoștințe. Pentru un timp, întreaga lume păru o universitate gigantică. Și după ce sophonii încetară sabotarea acceleratoarelor de particule, savanții pământeni putură să verifice în mod experimental ideile esenţiale ale fizicii trisolariene, iar asta făcu umanitatea să se încreadă în adevărul acestor dezvăluiri. Trisolarienii chiar se plânseră de mai multe ori că umanitatea absorbea noile cunoștințe prea lent. Extratereștrii păreau dornici să vadă cum Terra ajunge din urmă nivelul de înțelegere științifică de pe Trisolaris – măcar în ştiinţele fundamentale.

Confruntați cu o asemenea reacție contrariantă, oamenii emiseseră mai multe explicații. Cea mai plauzibilă teorie postula că trisolarienii înțelegeau avantajele ritmului accelerat al dezvoltării științifice umane și că doreau să capete, cu ajutorul nostru, acces la noi cunoștințe. Terra era folosită ca un soi de baterie de cunoștințe: după ce avea să fie încărcată complet cu elemente de cunoaștere trisolariană, avea să ofere mai multă energie.

Trisolarienii își explicaseră propriile acțiuni astfel: darul lor generos, al cunoașterii, se datora respectului lor pentru civilizația terestră. Ei susțineau că Trisolaris primise mult mai multe beneficii de la Terra. Cultura omenească le deschisese ochii și-i ajutase să perceapă adevăruri mai profunde în viață și în civilizație, să aprecieze frumusețea naturii și a umanității în moduri pe care nu le înțeleseseră până atunci. Cultura omenească se răspândise la scară largă pe Trisolaris și transforma rapid și profund societatea trisolariană, ducând la multiple revoluții în doar o jumătate de secol și la schimbări ale structurii sociale și ale sistemului politic de pe Trisolaris, pentru a le face mai asemănătoare cu cele de pe Terra. Valorile umane erau acceptate și respectate în acea lume

îndepărtată și toți trisolarienii se îndrăgostiseră de cultura omenească.

La început, oamenii fuseseră sceptici în legătură cu aceste afirmații, dar valul incredibil de reflecție culturală care urmă păru să confirme adevărul lor.

După al zecelea an de Eră a Descurajării, pe lângă noi informații științifice, Trisolaris începuse să transmită produse culturale și artistice ce imitau modelele umane: filme, romane, poezie, muzică, picturi și așa mai departe. În mod surprinzător, imitațiile nu erau deloc stângace sau copilărești; încă de la început, trisolarienii produseseră artă sofisticată, de mare calitate. Savanții numeau acest fenomen reflecție culturală. Acum, civilizația umană avea în Univers o oglindă, prin care umanitatea câștigase o nouă înțelegere de sine dintr-o perspectivă inedită. În următorii zece ani, cultura de reflecție trisolariană devenise populară pe Terra și începuse să înlocuiască cultura umană nativă, decadentă, care-și pierduse vitalitatea. Cultura de reflecție devenise noua sursă pentru savanții care cercetau idei culturale și estetice noi.

În momentul actual era foarte greu să-ți dai seama, fără să-ți spună cineva, dacă autorul unui film sau al unui roman fusese un om sau un trisolarian. Personajele din creațiile artistice trisolariene erau în întregime umane, iar acțiunea tuturor avea loc pe Terra, fără nicio urmă extraterestră. Aceasta părea să confirme din plin acceptarea culturii terestre de către Trisolaris. În același timp, Trisolaris însăși rămânea învăluită în mister și nu transmitea aproape niciun fel de detalii despre lumea lor. Trisolarienii explicaseră acest lucru, spunând că propria lor cultură nativă, necizelată, nu era gata de a fi arătată oamenilor. Datorită vastei prăpăstii dintre mediile naturale și biologiile celor două lumi, asemenea expuneri ar fi putut crea bariere neașteptate în cadrul schimbului prețios ce avea loc deja.

Umanitatea era bucuroasă să vadă că totul evolua într-o direcție pozitivă. O rază de soare lumina acest colț al Pădurii Întunecate.

ERA DESCURAJĂRII, ANUL 61.

Purtătorul de Sabie

În ziua externării lui Cheng Xin, AA îi spuse că Sophon dorea s-o întâlnească.

Cheng Xin își dădu seama că AA nu se referea la particulele subatomice dotate cu inteligență trimise de Trisolaris, ci la o femeie, o femeie-robot produsă de către cea mai performantă AI și de către tehnologia bionică. Era controlată de sophoni și avea funcția de ambasador trisolarian pe Terra. Aspectul ei facilita un schimb de idei mai natural între cele două lumi decât comunicarea prin sophoni care s-ar fi manifestat desfășurându-se în dimensiunile mici.

Sophon locuia pe un copac uriaș de la marginea orașului. Privite din mașina zburătoare, frunzele copacului acestuia erau rare, de parcă ar fi fost toamna târziu. Sophon locuia pe ramura de la vârf, unde atârna o singură frunză, o locuinţă elegantă creată din bambus și înconjurată de un nor alb. Ziua era senină și era limpede că locuința lui Sophon genera ceața albă.

Cheng Xin și AA merseră pe ramură până ajunseră la vârful ei. Drumul era străjuit de pietre netede și văzură pe ambele părți pajiști luxuriante. Coborâră o scară în spirală și ajunseră la ușa casei unde-i întâmpină Sophon. Kimonoul japonez superb de pe silueta ei minionă semăna cu un strat de flori îmbobocite, dar, când Cheng Xin îi văzu chipul, florile părură să-și piardă culoarea. Cheng Xin nu-și putea imagina o frumusețe mai desăvârșită, o frumusețe însuflețită de o inimă vie. Ea zâmbi și fu de parcă o briză încrețise un iaz

primăvara și lumina blândă a soarelui se împrăștiase într-o mie de fragmente unduitoare. Încet, Sophon se înclină spre ei, iar Cheng Xin simți că întreaga ei siluetă ilustra caracterul chinezesc 柔, sau *moale,* atât ca formă, cât și ca înțeles.

— Bine ați venit! Am dorit să vă fac o vizită la respectata dumneavoastră locuință, dar atunci nu aș fi putut să vă tratez cum se cuvine după ritualul ceaiului. Vă rog să acceptați umilele mele scuze. Sunt atât de încântată să vă întâlnesc.

Sophon se înclină din nou. Vocea îi era tot atât de blândă și de moale ca și trupul ei și abia se auzea, dar avea un șarm irezistibil, de parcă toate celelalte voci trebuia să facă o pauză și să se dea la o parte când vorbea ea.

Cele două musafire o urmară pe Sophon în curte. Florile miniaturale din cocul ei tremurau, iar ea se întorcea să le zâmbească din când în când. Cheng Xin uitase cu desăvârșire că era vorba de un extraterestru invadator controlat de o lume puternică aflată la patru ani-lumină. Tot ce vedea era o femeie plăcută, care se distingea prin feminitatea ei copleșitoare, ca o granulă de pigment concentrat care poate colora un întreg lac în roz.

Mici crânguri de bambus străjuiau, pe ambele părți, poteca din curte. Deasupra bambusului plutea o ceață albă care le ajungea până la talie și se unduia. Traversară un podeț de lemn, pe deasupra unui pârâu jucăuș, iar Sophon se dădu la o parte, se înclină și le invită în salon. Salonul era decorat în stil pur răsăritean, plin de lumina solară și cu deschideri largi în cei patru pereți, care făceau ca spațiul să pară un foișor. Puteau vedea cerul albastru și norii albi de afară. Produși de casă, aceștia se împrăștiau în fâșii. Pe perete era o mică gravură japoneză pe lemn ukiyo-e, împreună cu un evantai decorat cu o acuarelă în stil

chinezesc, care reprezenta un peisaj. Întregul loc iradia o eleganță simplă.

Sophon așteptă până Cheng Xin și AA își încrucișară picioarele pe covorașele tatami, apoi se așeză și ea cu grație. Își puse în față, metodic, accesoriile pentru ritualul ceaiului.

— Trebuie să ai răbdare, șopti AA la urechea lui Cheng Xin. Va mai dura vreo două ore până o să-ți poți bea ceaiul.

Sophon scoase o pânză albă imaculată din kimonoul ei și începu să șteargă toate accesoriile, și ele foarte curate. Mai întâi șterse cu grijă fiecare lingură pentru ceai, niște linguri delicate cu mânere lungi, sculptate din bucăți unice de bambus. Apoi șterse fiecare vas de ceai din porțelan alb și bolurile din cupru galben. Cu ajutorul unui polonic de bambus, transferă apă limpede de izvor dintr-un vas ceramic într-un ceainic și îl puse la fiert pe un coș de jar din cupru. Apoi scoase pudra de ceai verde din cutie și-o puse în vasele de ceai, amestecându-l cu un tel din bambus cu o mișcare circulară…

Îndeplinea fiecare etapă într-un mod lent, pedant, repetând chiar unele dintre etape. Doar ștergerea accesoriilor ritualului ceaiului dură douăzeci de minute. În mod clar, Sophon nu executa aceste acțiuni pentru rezultatele lor, ci pentru semnificația lor ceremonială.

Dar Cheng Xin nu se simțea plictisită. Mișcările grațioase și blânde ale lui Sophon aveau un efect hipnotic și fermecător asupra ei. Din când în când, o briză ușoară traversa încăperea și brațele albe ale lui Sophon păreau că nu se mai mișcă singure, ci sunt purtate de briză. Mâinile ei netede ca jadul păreau să mângâie nu doar niște accesorii pentru ceai, ci ceva mai lin, mai ușor, mai imponderabil… la fel ca *timpul*. Da, mângâia timpul. Timpul devenea maleabil și rătăcea unduit și încet ca ceața care plutea prin crângul de bambus. Acesta era un alt timp. Aici, istoria de

sânge și de foc dispăruse, iar lumea grijilor cotidiene se retrăsese undeva departe. Tot ce mai rămăsese erau norii, crângul de bambus și mireasma ceaiului. Atinseseră wa kei sei jaku – armonie, respect, puritate și liniște, cele patru principii ale ritualului ceaiului.

După un timp, nu-și dădură seama cât anume, ceaiul fu gata. Urmă o altă serie de proceduri ceremoniale complicate și Sophon le înmână în cele din urmă lui Cheng Xin și lui AA vasele cu ceai. Cheng Xin luă o înghițitură din băutura verde și bogată. O senzație parfumată și amăruie îi cuprinse trupul și mintea păru să i se limpezească.

— Când noi, femeile, suntem împreună, lumea e așa de frumoasă, spuse Sophon, iar vocea ei era tot lentă și dulce, abia auzită. Dar lumea noastră este și atât de fragilă. Noi, toate femeile, trebuie să avem grijă s-o protejăm.

Apoi se înclină adânc și vocea îi deveni entuziasmată:

— Vă mulțumesc anticipat pentru grija voastră! Vă mulțumesc!

Cheng Xin înțelese foarte bine ce voise să dea de înțeles, fără a spune, cât și adevărata semnificație a ritualului ceaiului.

Următoarea întâlnire o aruncă pe Cheng Xin înapoi în realitatea complexă din jurul ei.

A doua zi după ce o vizitase pe Sophon, veniră să o vadă șase bărbați. Aceștia erau candidații care concurau la succesiunea lui Luo Ji în funcția lui de Purtător de Sabie. Aveau între treizeci și patru și șaizeci și opt de ani. Față de începutul Erei Descurajării, acum se trezeau din hibernare mai puțini indivizi din Era Comună, dar aceștia continuau să formeze un strat aparte al societății. Toți aveau dificultăți de reintegrare în societatea modernă. Majoritatea bărbaților din Era Comună încercau, conștient sau nu, să-și feminizeze aspectul și personalitatea pentru a se adapta la noua societate feminină. Dar cei șase

bărbați din fața lui Cheng Xin își păstraseră cu încăpățânare aspectul lor masculin demodat și personalitatea respectivă. Dacă i-ar fi întâlnit cu câteva zile mai înainte, i-ar fi considerat reconfortanți, dar acum avu doar un sentiment apăsător.

Nu vedea nici o strălucire în ochii lor, iar expresiile chipurilor lor păreau niște măști care le ascundeau adevăratele simțăminte. Cheng Xin simți că se confrunta cu un zid de cetate construit din șase pietre reci și dure. Zidul acesta, întărit și asprit de trecerea anilor, o înfiora cu soliditatea lui și părea să aducă aminte de moarte și de vărsare de sânge.

Cheng Xin începu prin a-i mulţumi candidatului care anunțase poliția. Era sinceră: în fond, îi salvase viața. Bărbatul de patruzeci și opt de ani se numea Bi Yunfeng și fusese odată unul dintre designerii celui mai mare accelerator de particule din lume. Ca și Cheng Xin, fusese trimis ca om de legătură în viitor, în speranța că acceleratorul de particule va fi pus din nou în funcțiune după ce umanitatea va scăpa de blocajul instituit de sophoni. Din nefericire, niciunul dintre acceleratoarele de particule construite pe vremea lui nu supraviețuise până în Era Descurajării.

— Sper că nu am făcut o greșeală, spuse acesta. Poate încerca să pară amuzant, dar nici Cheng Xin, nici ceilalți nu râseră.

— Ne aflăm aici ca să vă convingem să nu concurați pentru funcția de Purtător de Sabie, spuse un alt bărbat, trecând direct la obiect.

Numele lui era Cao Bin și, la treizeci și patru de ani, era cel mai tânăr dintre candidați. La începutul Crizei Trisolaris, fusese fizician, coleg al celebrului Ding Yi. După ce fusese dezvăluit adevărul despre blocajul sophonilor asupra cercetării fundamentale, fusese dezamăgit de gândul că fizica se transformase într-un joc

matematic, se rupsese de baza experimentală și intrase în hibernare, așteptând ridicarea blocajului.

— Dacă îmi declar candidatura, credeți că voi câștiga? întrebă Cheng Xin.

Își pusese această întrebare întruna, de când se întorsese de la locuința lui Sophon. Abia putuse să adoarmă.

— Dacă o faci, este aproape sigur că vei câștiga, spuse Ivan Antonov.

Rusul atrăgător era următorul, ca vârstă, dintre candidați, la cei patruzeci și trei de ani ai săi. Avea un CV impresionant: fusese odinioară cel mai tânăr viceamiral al Forțelor Navale Rusești și devenise mai târziu comandantul adjunct al Flotei Baltice. Intrase în hibernare din cauza unei boli incurabile.

— Am destulă forță de descurajare? întrebă Cheng Xin, zâmbind.

— Nu îți lipsesc calificările profesionale. Ai muncit pe vremuri la AIS. În timpul ultimelor secole, agenția aceea s-a străduit să adune o cantitate enormă de informații despre Trisolaris. Înainte de Bătălia de Apoi, chiar a anunțat flotele Terrei despre atacul iminent al picăturilor, deși avertizarea a fost ignorată. În zilele noastre, AIS este considerată o organizație legendară și acest lucru îți dă un avantaj considerabil. În plus, ești singura ființă umană care posedă o altă lume, ceea ce te face capabilă să o salvezi pe aceasta… Nu contează că acest salt logic este suspect; asta e ceea ce gândește marele public…

— Să trecem la obiect, îl întrerupse pe Antonov un bărbat chel.

Se numea A.J. Hopkins – sau cel puțin așa susținea el. Identitatea i se pierduse înainte să iasă din hibernare și nu numai că refuzase să dezvăluie orice informații despre el însuși, dar nici măcar nu se deranjase să-și fabrice unele false. Din cauza asta, îi era greu să devină un cetățean al noii lumi – deși, pe de altă parte, trecutul lui misterios îl

ajutase să devină un candidat competitiv. Se considera că el și cu Antonov aveau cea mai mare forță de descurajare. Continuă:

— În ochii lumii, Purtătorul de Sabie ideal arată cam așa: trebuie să îngrozească trisolarienii fără să-i îngrozească pe oamenii de pe Terra. Deoarece o asemenea combinație nu poate exista, oamenii vor înclina spre cineva care nu-i îngrozește. Tu nu-i îngrozești, pentru că ești femeie și mai ales o femeie care li se pare angelică. Acești fătălăi sunt mai naivi chiar și decât copiii din timpul nostru; tot ce pot ei să vadă sunt calități superficiale… Uite, ei își închipuie cu toții că toate merg strună și că suntem pe punctul de a obține pacea și iubirea universală. Descurajarea nu mai este atât de importantă, așa că-și doresc pe cineva care să țină sabia cu o mână mai blândă.

— Și nu-i adevărat? întrebă Cheng Xin, enervată de tonul disprețuitor al lui Hopkins.

Cei șase oameni nu-i răspunseră, dar schimbară între ei priviri semnificative. Acum, ochii lor păreau mai întunecați și mai reci. În mijlocul lor, Cheng Xin se simți de parcă se afla pe fundul unui puț. Se cutremură.

— Copilă, nu ești potrivită să fii Purtătorul de Sabie.

La cei șaizeci și opt de ani ai săi, cel ce vorbise era cel mai bătrân dintre candidați. Înainte de hibernare, fusese ministrul adjunct al afacerilor externe din Coreea de Sud.

— N-ai experiență politică, ești tânără, îți lipsește puterea de a judeca situațiile în mod corect și nu ai calitățile psihologice cerute pentru a fi un Purtător de Sabie. Tot ce posezi este blândețea și un simț al responsabilității.

Începu să vorbească și ultimul candidat, un avocat experimentat:

— Nu cred că-ți dorești cu adevărat să fii Purtător de Sabie. Ar trebui să afli ce fel de

sacrificii se cer...

Acest ultim discurs o făcuse pe Cheng Xin să tacă. Tocmai aflase ce trebuise să îndure Luo Ji în timpul Erei Descurajării.

După plecarea celor șase candidați, AA îi spuse lui Cheng Xin:

— Nu cred că ceea ce trăiește Purtătorul de Sabie se mai poate chema viață. E mai rău decât să fii în iad. De ce vor oamenii aceștia din Era Comună așa ceva?

— Pentru unii dintre bărbații din epoca aceea, a fi capabil să hotărăști destinul întregii umanități și al altei rase doar mișcând un deget poate părea foarte atractiv. Unii își dedică întreaga viață pentru a vâna o asemenea putere. Devin obsedați de ea.

— Hm, și ești și tu obsedată?

Cheng Xin nu răspunse. Lucrurile nu mai erau simple

— E greu să-ți închipui un bărbat atât de întunecat, atât de nebun, atât de pervers.

AA se referea la Wade.

— Nu este cel mai periculos.

Asta era adevărat. Wade nu-și ascundea prea adânc răutatea. Multiplele straturi de deghizări pe care oamenii din Era Comună obișnuiau să le poarte pentru a-și ascunde intențiile și sentimentele ireale erau de neconceput pentru AA și pentru oamenii de acum. Cine știa ce se ascundea în spatele măștilor reci, lipsite de expresie, purtate de cei șase bărbați? Cine știa dacă vreunul dintre ei n-ar fi putut fi un nou Ye Wenjie sau un alt Zhang Beihai? Și o întrebare mai terifiantă: și dacă toți erau așa?

Lumea asta frumoasă își dezvăluia fragilitatea în fața lui Cheng Xin, ca un balon de săpun frumos care plutește printr-un tufiș de mure: o singură atingere ar fi fost suficientă ca să distrugă totul

Peste o săptămână, Cheng Xin sosi la sediul ONU pentru a participa la ceremonia de predare a celor două planete din sistemul DX3906.

După aceea, președintele CAP discută cu ea. Din partea ONU și a Flotei Sistemului Solar, îi ceru să-și declare candidatura pentru funcția de Purtător de Sabie. Îi explică că exista nesiguranță cu privire la cei șase candidați. Alegerea oricăruia dintre ei ar fi creat o panică în masă, de vreme ce o parte considerabilă din populație credea că fiecare dintre candidați reprezintă un pericol și o amenințare. Consecințele alegerii vreunuia dintre ei erau imprevizibile. În plus, toți candidații priveau cu neîncredere planeta Trisolaris și afișau tendințe agresive față de ea. Dacă era ales unul dintre ei, exista pericolul ca acest al doilea Purtător de Sabie să colaboreze cu fanaticii de pe Terra și din Flota Internațională pentru a impune politici mai dure față de Trisolaris și pentru a le cere mai multe concesii de la ei. O asemenea mișcare ar fi putut pune capăt păcii care se dezvolta și schimburilor în curs privitoare la știință și la cultură dintre cele două lumi, conducând spre dezastru…

Dar Cheng Xin putea preveni toate acestea.

După ce umanitatea ieșise din cel de-al doilea stadiu de oameni ai cavernelor, sediul ONU se mutase înapoi, la vechea adresă. Cheng Xin îl știa bine: exteriorul clădirii secretariatului arăta la fel ca în urmă cu trei secole și chiar și sculpturile din piața din față erau conservate perfect, ca și pajiștea. Cheng Xin se opri și-și aminti noaptea tumultuoasă din urmă cu 270 de ani: anunțarea Proiectului Celor cu Fața la Zid, împușcarea lui Luo Ji, mulțimea înnebunită sub lumina reflectoarelor, părul ei fluturând încoace și-ncolo sub vârtejul de aer al elicopterelor, apoi ambulanța plecând cu farurile roșii aprinse și zgomotul ascuțit al sirenei… I se părea că a fost ieri. Și Wade, care stătea cu spatele spre fundalul luminilor New York-ului și rostise propoziția care-i transformase viața:

— Vom trimite doar un creier.

Fără acea declarație, tot ce se întâmpla acum n-ar fi avut nimic de a face cu ea. Ar fi fost o femeie obișnuită și ar fi murit acum mai mult de două secole. Tot ce avea legătură cu ea ar fi dispărut fără urmă în amontele acestui fluviu lung al timpului. Dacă ar fi avut noroc, descendenții ei din cea de-a zecea generație ar fi așteptat acum alegerea celui de-al doilea Purtător de Sabie.

Dar era vie. Înfruntă mulțimea din piață. O hologramă a imaginii ei plutea deasupra lor ca un nor colorat. O tânără mamă se apropie de ea și-i întinse pruncul ei de doar câteva luni. Copilul gânguri, iar ea îl ținu aproape de piept, atingându-și fața de obrajii lui fini de prunc. Inima i se topi și se simți de parcă ținea în brațe întreaga lume, o lume nouă tot atât de frumoasă și de fragilă ca micuțul din brațele ei.

— Uite, seamănă cu Fecioara Maria, Maica lui Isus! strigă tânăra mamă spre mulțime.

Se întoarse spre Cheng Xin și-și împreună mâinile. Din ochi îi curgeau lacrimi:

— O, frumoasă și blândă Madonă, păzește această lume! Nu-i lăsa pe bărbații aceia sălbatici și însetați de sânge să distrugă toată frumusețea de aici.

Mulțimea strigă bucuroasă. Pruncul din brațele lui Cheng Xin se sperie și începu să plângă. Îl strânse mai tare la piept.

Am vreo alternativă?

Răspunsul îi veni, cât se poate de clar:

Nu. Niciuna.

Din trei motive.

În primul rând, a fi declarat Mântuitor era pur și simplu ca și cum ai fi fost împins sub ghilotină: nu mai aveai alternativă. Așa i se întâmplase și lui Luo Ji și acum venise rândul ei.

În al doilea rând, tânăra mamă și ghemotocul moale și cald pe care-l ținea în brațe o făcuseră pe Cheng Xin să-și dea seama de ceva. Înțelegea pentru prima oară propriile ei simțăminte față de

această nouă lume: era instinctul matern. Nu mai simțise niciodată așa ceva în timpul Erei Comune. În mod subconștient, îi vedea pe toți cei din noua lume ca pe copiii ei și n-ar fi suportat să-i vadă pățind ceva rău. Înainte, făcuse greșeala să se gândească la asta ca la o responsabilitate. Dar nu, instinctul matern nu putea fi explicat în mod rațional; nu avea cum să scape de el.

Al treilea fapt i se înfățișa ca un zid de netrecut. Chiar dacă primele două motive nu ar fi existat, zidul acesta nu ar fi putut să dispară: Yun Tianming.

Această situație era un iad, un abis fără fund, la fel ca abisul în care se aruncase Yun Tianming de dragul ei. Acum nu mai putea da înapoi. Trebuia să-și accepte karma. Venise rândul ei.

Copilăria lui Cheng Xin fusese plină de dragostea mamei ei, dar numai de dragostea mamei ei. O întrebase pe aceasta unde era tatăl ei. Spre deosebire de alte mame singure, mama îi răspunsese calm. Spusese că nu știe și, după ce oftase, adăugase că și-ar fi dorit să știe. Cheng Xin o întrebase de unde venise, iar mama ei îi spusese că fusese găsită.

Și asta nu era o minciună. Cheng Xin chiar fusese găsită. Mama ei nu se măritase niciodată, dar, într-o seară, când ieșise la o întâlnire cu prietenul ei de atunci, văzuse un copil de trei luni abandonat pe o bancă din parc, împreună cu un biberon cu lapte, o mie de yuani și un bilet cu ziua de naștere a fetiței. Mama ei și cu acel prieten intenționaseră să ducă copilul la poliție, care ar fi dat copilul la Departamentul Municipal de Afaceri Civile, de unde ar fi fost trimisă la un orfelinat.

Dar mama ei hotărâse să ducă copilul acasă și să meargă la poliție a doua zi de dimineață. Poate că-și dorise să se simtă mamă pentru o noapte sau din alt motiv, dar, a doua zi de dimineață își dădu seama că nu poate da copilul. De fiecare dată când se gândea să se despartă de această viață nouă, o

durea inima, așa că hotărâse să devină mama copilului.

Prietenul ei o părăsise din acest motiv. În timpul următorilor zece ani, mai ieșise cu patru sau cinci bărbați, dar toți sfârșiseră prin a o părăsi din cauza lui Cheng Xin. Aceasta aflase mai târziu că niciunul dintre bărbați nu obiectase în mod explicit la decizia mamei ei de a o păstra, dar, când oricare dintre ei arăta vreo urmă de nerăbdare sau lipsă de înțelegere, mama ei rupea legătura imediat. Refuza ideea că Cheng Xin ar putea păți ceva rău.

Când era mică, Cheng Xin nu se gândise niciodată că familia ei ar fi fost incompletă. În schimb, i se părea că era exact cum trebuia să fie: o lume mică făcută dintr-o mamă și o fiică. Lumea cea mică avea atâta dragoste și bucurie, încât bănuia că adăugarea unui tată ar fi fără niciun rost. Mai târziu, simțise lipsa dragostei unui tată – la început, doar o senzație vagă, dar care mai târziu devenise o durere care creștea. Și, în acel moment, mama ei i-a găsit un tată, un om foarte bun, plin de iubire și de simț al responsabilității. Se îndrăgostise de mama lui Cheng Xin în mare parte datorită felului în care aceasta o iubea pe Cheng Xin. Și astfel, în viața lui Cheng Xin apăruse un al doilea soare. Simțise că mica ei lume era acum cu adevărat completă și, din acest motiv, părinții ei nu au mai avut un alt copil.

Mai târziu, Cheng Xin plecase de la părinți ca să meargă la universitate. După aceea, viața ei fusese ca un cal în galop care o purtase din ce în ce mai departe până când, într-un final, nu numai că a trebuit să se despartă spațial de ei, dar și temporal – a trebuit să fie trimisă în viitor.

Noaptea când și-a părăsit părinții pentru ultima oară avea să-i rămână vie în memorie pentru totdeauna. Îi mințise și le spusese că se va întoarce a doua zi – nu suporta să-și ia adio de la ei, așa că trebuise să plece fără să le mai spună nimic. Dar ei păruseră să știe adevărul.

Mama ei o ținuse de mână și-i spusese:

— Draga mea, noi trei suntem împreună datorită iubirii…

Cheng Xin își petrecuse acea noapte stând în picioare în fața ferestrei părinților. În mintea ei, briza nopții și stelele ce clipeau pe cer și tot restul nu făceau decât să repete ultimele cuvinte ale mamei ei.

Trei secole mai târziu, era gata în sfârșit să facă ceva pentru iubire.

— Voi candida pentru funcția de Purtător de Sabie, îi spuse ea tinerei mame.

ERA DESCURAJĂRII, ANUL 62.

Gravitația, în preajma Norului Oort

Gravitația urmărise nava *Spațiul Albastru* timp de o jumătate de secol.

Se apropiase în sfârșit de ținta sa. Doar trei AU mai despărțeau vânătorul de pradă. Comparativ cu cei 1,5 ani-lumină parcurși de cele două nave, aceasta era doar o aruncătură de băț.

Cu un deceniu în urmă, Gravitația trecuse prin Norul Oort. Această regiune, aflată la un an-lumină de Soare, la marginea Sistemului Solar, era locul de naștere al cometelor. *Spațiul Albastru* și *Gravitația* erau primele astronave terestre care trecuseră această graniță. Totuși, regiunea nu părea să semene cu un nor. Din când în când, o minge de noroi și de gheață – o cometă fără coadă – trecea la zeci sau sute de mii de kilometri depărtare, invizibilă ochiului liber.

Odată ce *Gravitația* lăsă Norul Oort în urmă, nava intră în spațiul cosmic adevărat. De aici, Soarele părea doar o altă stea, în spatele navei. Își pierduse realitatea și devenise o iluzie. Oriunde te

uitai, nu vedeai decât un abis fără fund și singurele obiecte a căror existență putea fi recunoscută de simțuri erau picăturile care zburau în formație alături de *Gravitație*. Picăturile flancau nava la distanțe de aproximativ cinci kilometri, abia vizibile cu ochiul liber. Celor de la bordul *Gravitației* le plăcea să se uite la picături cu telescoapele și asta le oferea un soi de consolare în vidul nesfârșit. Privitul picăturilor era, într-un fel, ca și cum s-ar fi uitat la ei înșiși. Suprafața lor ca oglinda reflecta imaginea *Gravitației*. Dimensiunile erau puțin distorsionate, dar, datorită netezimii perfecte a suprafeței, imaginea era cât se poate de clară. Cu un grosisment suficient al telescoapelor, observatorii puteau să vadă hublourile și propria lor imagine reflectate în ele.

Majoritatea celor o sută și mai bine de ofițeri și ceilalți membri ai echipajului de la bordul *Gravitației* nu se confruntaseră încă cu acest tip de singurătate, fiindcă își petrecuseră mai toți ultimii cincizeci de ani în hibernare. În timpul navigației obișnuite de croazieră, doar cinci până la zece membri ai echipajului trebuiau să fie de serviciu. Deoarece membrii echipajului hibernau prin rotație, fiecare persoană era de serviciu vreme de trei până la cinci ani.

Întreaga urmărire era un joc complex de accelerații între *Gravitație* și *Spațiul Albastru*. În primul rând, *Spațiul Albastru* nu putea accelera permanent, deoarece asta l-ar fi costat combustibil prețios și l-ar fi lipsit în final de mobilitate. Chiar dacă ar fi reușit să scape de Gravitație, dacă-și epuiza combustibilul, ar fi sfârșit prin a se sinucide în deșertul nesfârșit al spațiului extraterestru. Deși *Gravitația* avea la bord mai mult combustibil, decât *Spațiul Albastru*, avea și ea limitele ei specifice. De vreme ce trebuia să fie pregătită pentru călătoria de întoarcere, rezervele ei de combustibil trebuiau să fie împărțite în patru părți egale: perioada de accelerare la îndepărtarea de

Sistemul Solar, perioada de decelerare înaintea sosirii la destinație, perioada de accelerare spre Sistemul Solar, perioada de decelerare înaintea sosirii pe Terra. Astfel, porțiunea de combustibil disponibilă pentru accelerația din timpul urmăririi se ridica doar la o pătrime din combustibilul total. După calculele bazate pe manevrele anterioare ale *Spațiului Albastru* și după informațiile obținute de sophoni, Gravitația avea o idee precisă despre rezervele de combustibil ale Spațiului Albastru, dar aceasta din urmă nu avea niciun fel de informații despre rezervele celei dintâi. Astfel, în acest joc, Gravitația cunoștea toate cărțile din mâna *Spațiului Albastru*, în timp ce *Spațiul Albastru* se lupta cu propria ignoranță. În timpul urmăririi, Gravitația menținuse în mod constant o viteză mai mare decât cea a *Spațiului Albastru*, dar niciuna dintre nave nu-și atinsese viteza maximă. În plus, la douăzeci și cinci de ani după începerea vânătorii, *Spațiul Albastru* se oprise din accelerare, poate fiindcă își epuizase tot combustibilul pe care îndrăznise să-l folosească.

În timpul vânătorii de o jumătate de secol, Gravitația apelase în mod repetat *Spațiul Albastru*, explicându-i că fuga nu avea niciun rost. Chiar dacă echipajul de pe Spațiul Albastru ar fi reușit cumva să scape de vânătorii de pe Terra, picăturile aveau să-i prindă și să-i distrugă. Dar, dacă se întorceau pe Pământ, ar fi avut parte de un proces corect. Aveau opțiunea să scurteze cu mult vânătoarea, predându-se. Dar *Spațiul Albastru* ignorase aceste rugăminți.

Cu un an înainte, când Gravitația și *Spațiul Albastru* se aflau la treizeci de AU depărtare, se întâmplase ceva nu tocmai neașteptat: Gravitația și cele două picături care o însoțeau intraseră într-o regiune a spațiului unde sophonii își pierduseră legătura lor cuantică cu baza și comunicațiile în timp real cu Terra se întrerupseseră. *Gravitația* trebuia să comunice cu Terra doar cu ajutorul

neutrinilor și prin radio. Transmisiunilor de pe *Gravitație* le lua acum un an și trei luni pentru a ajunge pe Terra și nava trebuia să aștepte tot atât de mult timp pentru a primi un răspuns.

FRAGMENT DIN UN TRECUT ÎN AFARA TIMPULUI. MAI MULTE DOVEZI INDIRECTE DESPRE PĂDUREA ÎNTUNECATĂ: REGIUNILE IMUNE LA SOPHONI

Cam la începutul Erei Crizei, pe când Trisolaris trimitea sophoni spre Terra, planeta lansa și șase sophoni la viteză apropiată de cea a luminii, pentru explorarea altor regiuni ale galaxiei.

Toți acești sophoni intraseră curând în regiuni imune, unde sophonii nu mai puteau comunica și pierduseră contactul cu planeta de origine. Cel mai departe ajunsese un sophon care călătorise șapte ani-lumină. Sophonii suplimentari care fuseseră lansați mai târziu avuseseră aceeași soartă. Cea mai apropiată dintre aceste regiuni se afla la doar 1,3 ani-lumină de Terra și era cea cu care se confruntaseră sophonii care însoțeau nava Gravitația.

Odată ce legătura cuantică dintre sophoni se întrerupea, aceasta nu mai putea să fie restabilită. Orice sophon care intra într-o regiune imună era pierdut pentru totdeauna.

Trisolarienii rămăseseră perplecși în fața tipului de interferență cu care se confruntaseră sophonii: poate că era un fenomen natural sau poate era unul artificial. Atât savanții de pe Trisolaris și cât și cei de pe Terra înclinaseră spre a doua explicație.

Înainte să fie ocultați, sophonii reușiseră să exploreze doar două stele cu planete din apropiere.

Niciunul dintre sistemele stelare nu avea urme de viață sau de civilizație. Dar Terra și Trisolaris ajunseseră la aceeași concluzie, și anume că tocmai pustietatea lor fusese motivul pentru care sophonilor li se permisese să se apropie.

Și așa, chiar și în miezul Erei Descurajării, imensitatea universului rămânea, pentru cele două lumi, acoperită de un văl misterios. Existența acestor regiuni imune părea să furnizeze, indirect, dovada naturii de Pădure Întunecată a universului: ceva împiedica să devină transparent cosmosul.

ERA DESCURAJĂRII, ANUL 62.

Gravitația, în apropierea Norului Oort

Pierderea sophonilor nu era fatală pentru misiunea Gravitației, deși îi făcuse sarcina mult mai dificilă. Înainte, sophonii puteau să intre oricând doreau în *Spațiul Albastru* pentru a raporta ce se întâmpla acolo. Acum, *Spațiul Albastru* le apărea celor de la bordul *Gravitației* ca o cutie sigilată. În plus, picăturile pierduseră legătura în timp real cu Trisolaris și trebuia să se bazeze doar pe inteligența artificială de la bord. Acest lucru a dus la rezultate imprevizibile.

Căpitanul *Gravitației* decisese că nu-și mai putea permite să aștepte. Ordonase *Gravitației* să accelereze.

În timp ce *Gravitația* se apropia, *Spațiul Albastru* apelă vânătorii pentru prima oară, propunându-le un plan: ca *Spațiul Albastru* să încarce două treimi din echipaj – inclusiv pe suspecții principali – pe niște nave mici de serviciu și să trimită aceste nave spre *Gravitație*, dacă restului echipajului i se va permite să-și continue călătoria în spațiul profund la bordul *Spațiului*

Albastru. În acest fel, o avangardă și o sămânță a rasei umane aveau să fie conservate în spațiu, ținând aprinsă speranța unei explorări viitoare.

Gravitația refuză vehement această cerere. Întregul echipaj al navei *Spațiul Albastru* era format din suspecți de crimă și toți trebuia să fie judecați. Spațiul îi transformase într-atât încât nu mai făceau parte din rasa umană. În absolut niciun caz nu puteau fi lăsați să „reprezinte“ rasa umană în cadrul explorării spațiului.

Aparent, *Spațiul Albastru* realizase inutilitatea fugii și a rezistenței. Dacă i-ar fi urmărit doar o astronavă umană, aveau cel puțin o șansă, dacă se luptau. Dar cele două picături le schimbau toate calculele strategice. Pentru acestea, *Spațiul Albastru* nu era decât o țintă de hârtie și nu avea nicio șansă de scăpare. Când cele două nave ajunseseră la doar cincisprezece AU depărtare una de cealaltă, *Spațiul Albastru* își anunță capitularea și începu să decelereze la putere maximă. Distanța dintre cele două nave se micșora rapid și se părea că, până la urmă, lunga vânătoare se apropia de sfârșit.

Echipajul de pe *Gravitație* se trezi din hibernare și se pregăti de luptă. Nava, odată tăcută și pustie, se umplu din nou de oameni.

Cei care tocmai se treziseră se confruntară atât cu perspectiva unei ținte aflate la îndemână, dar și cu cea a pierderii comunicațiilor în timp real cu Terra. Această pierdere nu-i apropie din punct de vedere spiritual de echipajul de pe *Spațiul Albastru*. Din contră, la fel ca un copil despărțit de părinți, echipajul începuse să nu mai aibă încredere deloc în copiii lipsiți de părinți și sălbăticiți. Doreau cu toții să captureze *Spațiul Albastru* cât mai repede posibil și să se întoarcă acasă. Deși ambele echipaje se aflau în imensitatea rece a spațiului, călătorind în aceeași direcție și la aproximativ aceeași viteză, călătoria avea rațiuni diferite pentru fiecare dintre ele. *Gravitația* avea

un punct de sprijin spiritual, în timp ce *Spațiul Albastru* era în voia sorții.

În cel de-al nouăzeci și optulea ceas de la trezirea din hibernare a echipajului, doctorul West, psihiatrul navei Gravitația, își primi primul său pacient. Vizita comandantului Devon îl surprinse pe doctor. Conform fișei lui medicale, Devon avea cel mai înalt grad de stabilitate de pe navă. Devon răspundea de poliția militară de la bordul navei, iar responsabilitatea lui era să dezarmeze *Spațiul Albastru* și să aresteze echipajul de la bord imediat ce nava era capturată. Bărbații din echipajul navei *Gravitația* aparțineau ultimei generații de pe Terra care încă mai avea trăsături masculine și, dintre ei, Devon arăta cel mai masculin. Era uneori confundat cu un bărbat din Era Comună. Adesea, se exprimase în favoarea tratării suspecților cu duritate, sugerând că ar fi trebuit să se reinstituie pedeapsa cu moartea.

— Doctore, știu că vei păstra secretă convorbirea noastră, spuse Devon cu grijă, vorbind pe un ton ce contrasta puternic cu stilul dur pe care-l aborda de obicei. Știu că vi se va părea ciudat ceea ce urmează să vă spun.

— Comandante, din punct de vedere profesional, nu am voie să râd absolut de nimeni.

— Ieri, la aproximativ ora stelară 436950, am ieșit din sala de conferințe 4 și m-am îndreptat, pe coridorul 17, spre cabina mea. În timp ce mă apropiam de centrul de informații, s-a apropiat de mine un sublocotenent – sau, cel puțin, un bărbat îmbrăcat în uniforma unui sublocotenent al Forței Spațiale. În acel moment, cu excepția membrilor de serviciu ai echipajului, toată lumea ar fi trebuit să fie în hibernare. Dar nu mi s-a părut așa de ciudat să mă întâlnesc cu cineva pe coridor. Doar că…

Devon scutură din cap și ochii i se tulburară, de parcă încerca să-și reamintească un vis.

— Care era problema?

— Bărbatul și cu mine am trecut unul pe lângă celălalt. M-a salutat și m-am uitat la el…

Devon se opri din nou, iar doctorul îi făcu semn să continue.

— Era… Era comandantul pușcașilor marini de pe *Spațiul Albastru,* locotenentul comandant Park Ui-gun.

— Vrei să spui de pe *Spațiul Albastru*, prada noastră?

Tonul lui West era calm și nu trăda nicio urmă de surpriză.

Devon nu-i răspunse.

— Doctore, știi că, în baza sarcinilor mele, am monitorizat interiorul navei *Spațiul Albastru* prin imagini în timp real transmise de sophoni. Cunosc echipajul acelei nave mai bine decât echipajul de aici. Știu cum arată locotenentul comandant Park Ui-gun.

— Poate era cineva de pe nava noastră care seamănă cu el.

— Nu, nu seamănă nimeni cu el. Îi știu pe toți cei de la bord. Și… după ce m-a salutat, a trecut pe lângă mine, fără nicio expresie pe chip. Am rămas acolo împietrit de uimire. Dar, când am apucat să mă întorc, pe coridor nu mai era nimeni.

— Când te-ai trezit din hibernare?

— Acum trei ani. Trebuia să fiu atent la activitățile de la bordul țintei noastre. Înainte de asta, am făcut parte dintre cei de la bord care au rămas cel mai mult timp în hibernare.

— Atunci, probabil că ai fost prezent atunci când am intrat în regiunea imună la sophoni.

— Sigur că da.

— Înainte de momentul acela, ai petrecut mult timp urmărindu-i pe cei de la bordul *Spațiului Albastru*, așa că, probabil simțeai că te afli la bordul *Spațiului Albastru* și nu al Gravitației.

— Da, doctore. Am avut adesea acel sentiment.

— Și pe urmă, imaginile de monitorizare au fost tăiate. N-ai mai putut vedea nimic de acolo. Și erai și obosit… Comandante, e simplu, crede-mă: este perfect normal. Îți sugerez să te odihnești mai mult. Avem de-acuma destui oameni care pot face ce trebuie făcut.

— Doctore, am supraviețuit Bătăliei de Apoi. După ce a explodat nava mea, eram ghemuit într-o capsulă de salvare de mărimea biroului dumitale, plutind în derivă prin preajma orbitei lui Neptun. Până să fiu salvat, m-am aflat foarte aproape de moarte, dar mintea mi-a rămas limpede și nu am suferit nicio clipă de halucinații… Știu ce am văzut.

Devon se ridică în picioare și plecă. Se întoarse când ajunse la ușa cabinei:

— Și, dacă-l mai întâlnesc pe nenorocitul ăla – indiferent unde –, o să-l ucid.

La câtva timp după aceea, în Zona Ecologică Nr. 3 avu loc un accident: se sparse un tub nutritiv. Tubul din fibră de carbon nu era supus presiunii, iar probabilitatea unei defecțiuni era extrem de scăzută. Inginerul ecolog Ivantsov trecu printre plantele aeroponice dese ca o pădure tropicală și văzu că alții închiseseră deja supapa care ducea la tubul spart și curățaseră supa galbenă de nutrimente.

Ivantsov încremeni când văzu tubul spart.

— Spărtura a fost… produsă de un micrometeorit!

Cineva râse. Ivantsov era un inginer experimentat și prudent și din această cauză, ieșirea lui părea mult mai amuzantă. Toate zonele ecologice erau plasate adânc în miezul navei. Zona Ecologică Nr. 3 se afla la zeci de metri depărtare de cea mai apropiată secție a carenei exterioare.

— Am lucrat mai mult de zece ani în mentenanța externă și știu cum arată lovitura unui micrometeorit! Uite, se văd urmele tipice de

ablație la înaltă temperatură din jurul marginilor spărturii.

Ivantsov examină de aproape interiorul tubului. Apoi îi ceru unui tehnician să taie un inel de material din jurul rupturii și să-i mărească imaginea. Sporovăiala se stinse brusc atunci când cei prezenți priviră imaginea mărită de 1 000 de ori. Înăuntru erau particule negre cu diametrul de câțiva microni, încastrate în peretele tubului. În imaginea amplificată, acestea clipeau ca niște ochi dușmănoși. Știau cu toții la ce se uită. Meteoritul trebuie să fi avut cam o sută de microni în diametru. Se sfărâmase când intrase în tub și bucățile sparte ajunseseră să se înfigă în peretele opus.

Se uitară cu toții, ca unul, în sus.

Tavanul de deasupra tubului spart părea neted și neatins. Mai mult chiar, deasupra tavanului, zeci, poate sute de pereți etanși de grosimi diferite separau locul acesta de spațiul cosmic. O breșă de impact în oricare dintre acești pereți ar fi declanșat o alertă de nivel înalt.

Dar micrometeoritul trebuia să fi venit din spațiu. Conform stării rupturii, lovise tubul cu o viteză aproximativă de treizeci de mii de metri pe secundă. Ar fi fost imposibil să accelerezi proiectilul la o asemenea viteză din interiorul navei, cu atât mai puțin din zona ecologică.

— E ca o fantomă, murmură un sublocotenent pe nume Ike și plecă. Cuvintele pe care le alesese erau cele potrivite: cu zece ore mai devreme, văzuse o altă fantomă mult mai mare.

Ike încerca să adoarmă în cabina lui când văzuse cum se deschide un orificiu în peretele opus patului său. Avea cam un metru în diametru și ocupa spațiul unde atârnase mai devreme un peisaj din Hawaii. Era adevărat că mulți dintre pereții etanși de pe navă se puteau deplasa și transforma, așa că ușile puteau apărea oriunde, însă un orificiu circular ca acesta era ceva imposibil. Și, în plus,

pereții cabinei ofițerilor de rang mediu erau făcuți din metal și nu se puteau deforma în acest fel. La o examinare mai atentă, Ike observă că marginea orificiului era perfect netedă și reflecta imaginile ca o oglindă.

Deși gaura era stranie, Ike era destul de mulțumit de ea. Sublocotenent Vera locuia imediat lângă el.

Verenskaya era inginerul de sistem AI de la bordul Gravitației. Ike încercase să o convingă pe frumoasa rusoaică să se întâlnească cu el, dar aceasta nu-i arătase nicio urmă de interes. Ike își amintea încă de ultima lui încercare, cu două zile înainte.

El și Verenskaya tocmai ieșiseră de la serviciu. Mergeau spre cabinele lor împreună, ca de obicei, și, când ajunseseră la cabina lui Verenskaya, Ike încercase să se invite la ea. Verenskaya își blocase ușa.

— Hai, dragă, spusese Ike. Lasă-mă să vin la tine în vizită. Așa e frumos între vecini, de ce nu mă inviți niciodată? O să se spună că nu sunt un bărbat adevărat.

Verenskaya îl privise chiorâș pe Ike:

— Orice bărbat adevărat de pe nava asta ar fi prea îngrijorat de misiunea noastră ca să se mai gândească cum să intre în pantalonii fiecărei femei pe care o vede.

— Dar de ce ți-e teamă? După ce-i prindem pe ucigașii ăia, nu va mai fi niciun pericol. Vor veni din nou timpurile frumoase!

— Nu sunt ucigași! Fără Descurajare, *Spațiul Albastru* ar fi fost singura speranță a umanității. Și totuși îi vânăm, în cârdășie cu dușmanii rasei umane. Ție nu ți-e rușine?

— Hm… Dar, iubito, dacă așa crezi tu… Cum ai…

— Cum am ajuns să fac parte din misiunea asta? Asta vrei să spui? De ce nu te duci la psihiatru și la căpitan să mă raportezi? Or să mă

bage în hibernare forțată, or să mă degradeze și or să mă scoată din flotă la întoarcerea pe Terra. Și asta îmi și doresc! spusese Verenskaya, trântindu-i ușa în nas.

Cu toate acestea, Ike avea acum o scuză perfectă să intre în cabina Verenskayei. Își desfăcu centura de imponderabilitate și se ridică în capul oaselor în pat, dar se opri când văzu că jumătatea de jos a orificiului rotund făcuse ca vârful dulapului de lângă perete să dispară și el. Marginea a ce mai rămăsese din dulap era perfect netedă și reflectantă ca oglinda, la fel ca marginea orificiului însuși. Era ca și cum un cuțit invizibil tăiase dulapul cu tot ce era în el, inclusiv teancurile de haine împăturite. Suprafața de oglindă a acestei secțiuni transversale continua de-a lungul marginii orificiului rotund și întreaga suprafață reflectantă părea o porțiune din interiorul unei sfere.

Ike se împinse în pat și se ridică în imponderabilitate. Privind prin orificiu, aproape că urlă de groază. Trebuie să fie un coșmar!

Prin gaură, putu să vadă că o parte din patul Verenskayei, aflat lângă peretele cabinei, dispăruse și ea. Gambele Verenskayei fuseseră tăiate. Deși secțiunile transversale ale patului și ale picioarelor erau și ele netede și reflectante, de parcă ar fi fost acoperite de un strat de mercur, putea să-i vadă mușchii și oasele prin acesta. Dar Verenskaya părea să fie în regulă. Era în continuare cufundată într-un somn adânc și sânii fermi se ridicau și coborau încet în ritmul respirației ei. În mod normal, Ike ar fi admirat o asemenea priveliște, dar acum nu simțea decât o groază supranaturală. Când se calmă și privi cu mai multă atenție, văzu că secțiunea transversală a picioarelor Verenskayei și cea a patului formau și ele o suprafață sferică ce se potrivea cu orificiul rotund.

Se uita la un spațiu-bulă cu diametrul de un metru care ștersese totul în calea lui.

Ike luă un arcuș de vioară de pe noptieră și, cu o mână tremurândă, îl introduse în bulă. Partea arcușului băgat în bulă dispăruse, dar firele arcușului rămăseseră întinse. Trase arcușul înapoi și văzu că nu era deteriorat. Dar era totuși bucuros că nu încercase să intre chiar el prin gaură. Cine știe dacă ar fi reușit să iasă nevătămat pe partea cealaltă?

Ike se forță să rămână calm și încercă să se gândească la cea mai logică explicație pentru priveliștea stranie. Apoi luă ceea ce consideră el a fi o decizie înțeleaptă: își puse casca de somn și se întinse pe pat. Își prinse din nou centura de imponderabilitate și-și puse alarma căștii de somn peste o jumătate de oră.

Când se deșteptă, bula era tot acolo.

Așa că puse alarma peste încă o oră. Când se trezi de data aceasta, bula și gaura din perete dispăruseră. Peisajul hawaiian era din nou la locul lui pe perete și totul era ca înainte de incident.

Dar Ike era îngrijorat pentru Verenskaya. Se repezi să iasă din cabină și se opri în fața ușii ei. În loc să sune la sonerie, bătu cu pumnii în ușă. Mintea lui era plină de imaginea terifiantă a Verenskayei pe patul de moarte, cu picioarele tăiate.

Dură puțin până când se deschise ușa și o Verenskaya nu tocmai trează îl întrebă ce dorește.

— Am venit să văd dacă ești… în regulă. Privirea lui Ike se mută în jos și văzu că picioarele minunate ale Verenskayei erau perfecte sub tivul cămășii ei de noapte.

— Idiotule, făcu ea și trânti ușa.

După ce se întoarse la loc în cabină, Ike își puse casca de somn pe cap și-și puse alarma pentru opt ore. Cât despre ceea ce văzuse, ar fi fost cel mai înțelept să tacă și să nu mai povestească nimic. Din cauza misiunii speciale a *Gravitației*, starea psihologică a echipajului – și mai ales cea a ofițerilor – era mereu supusă monitorizării. La

bord, se afla un grup special de monitorizare psihologică ce cuprindea mai mult de o duzină de membri ai echipajului, din totalul de peste o sută. Unii membri ai echipajului se întrebaseră dacă *Gravitația* era o navă stelară sau un spital psihiatric. Și mai era și West, psihiatrul acela civil enervant care gândea totul din punctul de vedere al tulburărilor, al bolilor și al blocajelor mintale, de ajungeai la concluzia că ar fi supus până și un closet înfundat unui consult psihiatric. Procesul de selecție mintală de la bordul *Gravitației* era extrem de strict și chiar și cele mai palide urme de tulburări mintale puteau avea ca rezultat trimiterea suspectului în hibernare forțată. Pe Ike îl înspăimânta gândul că nu va asista la întâlnirea istorică dintre cele două nave. Dacă s-ar fi întâmplat așa ceva, peste o jumătate de secol, când nava s-ar fi întors pe Terra, fetele de acasă nu aveau să-l mai primească ca pe un erou.

Dar Ike simți cum antipatia lui pentru corpul profesional al psihiatrilor și pentru doctorul West se diminuează puțin. Își imaginase mereu că făceau din țânțar armăsar, dar nu-și imaginase niciodată că oamenii puteau avea asemenea halucinații realiste.

Prin comparație cu halucinația minoră a lui Ike, întâlnirea supranaturală a subofițerului Liu Xiaoming avea să fie considerată destul de spectaculoasă.

Liu tocmai efectua o inspecție de rutină a carenei externe. Acest lucru implica pilotarea unei mici capsule de salvare la o anumită distanță de *Gravitație* și examinarea carenei pentru a observa orice anormalități, cum ar fi fost urmele unei lovituri de meteorit. Era o practică veche și demodată, care nu mai era strict necesară și se efectua foarte rar. Nava era plină de senzori care monitorizau carena în mod permanent și orice probleme se detectau instantaneu. De asemenea, operațiunea se putea face doar când *Gravitația* rula

liber, și nu când accelera sau când decelera. În timp ce nava se apropia de *Spațiul Albastru*, accelerarea și decelerarea frecvente erau necesare pentru reglaje. Era una dintre acele rare ferestre de timp când nava rula iar liber, și subofițerului Liu i se ordonase să profite de ocazie.

Liu pilotă capsula de salvare dincolo de rampa din mijlocul navei și pluti ușor afară din *Gravitație*, până ajunse la o distanță de unde putea vedea nava în întregime. Carena uriașă era scăldată în lumina galaxiei. Spre deosebire de perioada când majoritatea echipajului era în hibernare, lumina se împrăștia din toate hublourile, transformând *Gravitația* într-o splendoare.

Dar Liu observă ceva incredibil: *Gravitația* avea forma unui cilindru perfect și, totuși, acum coada ei se termina într-un plan înclinat! Nava era acum și mai scurtă decât ar fi trebuit – cu aproape 20 de procente, ca să fim exacți. Un cuțit uriaș, invizibil, tăiase coada *Gravitației*.

Liu închise ochii, apoi îi deschise din nou după câteva secunde. Coada lipsea în continuare. Simți cum îl ia cu friguri până la os. Uriașa navă din fața lui era un întreg organic. Dacă ar fi dispărut subit coada, sistemele de distribuție a energiei ar fi trebuit să sufere o defecțiune catastrofică și nava avea să explodeze în curând. Dar nu se întâmpla nimic din toate acestea. Nava plutea fără probleme, de parcă era suspendată în spațiu. Nu auzea niciun fel de alarme în căști și nici pe ecrane nu apăreau mesaje de avertizare.

Apăsă pe butonul intercomului și se grăbi să raporteze, dar închise canalul de comunicație deschis înainte să spună ceva. Își aduse aminte de cuvintele unui astronaut veteran al Bătăliei de Apoi: „În spațiu, nu te poți baza pe intuiția ta. Dacă trebuie să acționezi conform intuiției, mai întâi numără până la o sută. Măcar până la zece.„

Închise ochii și începu să numere. Când ajunse la zece, deschise ochii. Coada tot nu era

acolo. Închise ochii și continuă să numere. Respirația i se accelerase acum, dar se chinuia să-și aducă aminte antrenamentele și se forță să se calmeze. Deschise ochii când ajunse la treizeci, și, de data asta, văzu *Gravitația* completă. Închise ochii din nou, oftă și așteptă până când ritmul inimii îi reveni la normal.

Pilotă capsula de salvare până la pupa navei, de unde putea vedea cele trei ejectoare uriașe ale unității de fuziune. Motorul nu era pornit, iar reactorul de fuziune era menținut la puterea minimă, așa că ejectoarele împrăștiau doar o strălucire roșie, palidă, ce-i amintea de culoarea norilor de pe Terra la apus.

Subofițerul Liu era bucuros că nu raportase nimic. Un ofițer putea fi trimis la terapie, dar un subofițer ca el ar fi fost trimis la hibernare forțată. La fel ca Ike, Liu Xiaoming nu dorea să se întoarcă pe Terra ca un om inutil.

Doctorul West se duse să-l caute pe Guan Yifan, un savant civil care lucra în observatorul de la pupă. Guan primise o cabină de locuit situată la mijlocul navei, dar se ducea rar pe acolo. În cea mai mare parte a timpului rămânea la observator și le cerea roboților de serviciu să-i aducă masa. Echipajul îl poreclise „pustnicul de la pupă“.

Observatorul era o cabină miniaturală sferică, unde Guan locuia și muncea. Aspectul său era dezordonat, avea fața nerasă și părul lung, dar arăta încă relativ tânăr. Când West îl văzu pe Guan, acesta plutea în mijlocul cabinei și părea agitat: avea fruntea transpirată, ochii neliniștiți și se trăgea de guler cu mâna de parcă nu reușea să-și recapete suflul.

— Ți-am spus deja la telefon: lucrez și nu am timp de vizite.

— Am venit să te văd tocmai pentru că apelul tău trăda semne de tulburare mintală.

— Nu fac parte din forța spațială. Atâta vreme cât nu reprezint un pericol pentru navă sau

pentru echipaj, nu ai nicio putere asupra mea.

— Perfect, atunci plec, spuse West și se întoarse. Dar, pur și simplu, nu cred că un claustrofob poate lucra aici fără probleme.

Guan îi strigă din spate lui West să înceteze, dar West îl ignoră. Așa cum se aștepta, Guan se luă după el și-l opri:

— De unde știi? Că sufăr de… claustrofobie. Mă simt de parcă sunt înghesuit într-un tub îngust și uneori mă simt apăsat între două plăci de fier până sunt plat ca o foaie…

— Nu-i de mirare. Uită-te unde te afli. Doctorul arătă spre cabină – semăna cu un ou minuscul cuibărit printre o mulțime de cabluri și de țevi care se intersectau. Cercetezi fenomene la scară mare, dar locuiești într-un spațiu extrem de mic. De când te afli aici? Au trecut patru ani de la ultima ta hibernare, nu-i așa?

— Nu mă plâng. Misiunea *Gravitației* este să-i predea pe fugari justiției, nu să exploreze spațiul. Sunt recunoscător că am până și spațiul ăsta… Ascultă, claustrofobia mea nu are nimic de-a face cu el.

— De ce nu facem o plimbare până la Plaza One? Te va ajuta.

Doctorul îl trase pe Guan Yifan după el și cei doi plutiră spre prova navei. Dacă nava ar fi accelerat, drumul de la pupa navei până la prova ar fi fost cam la fel cu o ascensiune într-un puț de un kilometru, dar, în imponderabilitatea din timpul rulării libere, plimbarea fu mult mai ușoară. Plaza One era situată la prova navei cilindrice, sub un dom transparent și semisferic. Să stai acolo era ca și cum te-ai fi aflat direct în spațiu. Prin comparație cu proiecțiile holografice ale câmpului stelar de pe pereții cabinelor sferice, acest loc îți transmitea o și mai puternică senzație a „efectului pierderii de substanțialitate“.

„Efectul pierderii de substanțialitate“ era un concept din psihologia astronautică. Oamenii de pe

Terra erau înconjurați de obiecte și imaginea lumii din subconștientul lor era, din acest motiv, una materială și substanțială. Dar, în spațiul profund, departe de Sistemul Solar, stelele erau doar niște puncte de lumină îndepărtate și galaxia nu era nimic mai mult decât o ceață luminoasă. Pentru simțuri și pentru minte, lumea își pierdea materialitatea și dominant era numai spațiul pustiu. Imaginea subconștientă a lumii devenea astfel lipsită de substanță. Acest model mental reprezenta scenariul de referință al psihologiei astronauticii. Din punct de vedere mental, nava devenea singura entitate materială din Univers. La viteze subluminice, mișcarea navei devenea nedetectabilă și universul se transforma într-o sală de expoziție pustie și infinită. Aici, stelele erau iluzorii și nava era singurul exponat. Acest model mental aducea cu sine o impresie profundă de singurătate și îi putea produce călătorului halucinații subconștiente cum că ar fi un „superobservator" al singurului „exponat". Acest sentiment de a fi complet expus putea duce la pasivitate și la anxietate.

Astfel, multe dintre efectele psihologice negative ale zborului în spațiul profund se datorau deschiderii extreme a mediului înconjurător. Din experiența profesională îndelungată a lui West, era extrem de rar să dezvolți claustrofobie, cum i se întâmplase lui Guan Yifan. Încă și mai ciudat i se părea lui West faptul că Guan nu păruse să se simtă mai bine în spațiul deschis și amplu de la Plaza One. Agitația pe care i-o cauza claustrofobia părea să nu se atenueze deloc. Aceasta părea să susțină afirmația lui Guan, după care claustrofobia lui nu avea nimic de-a face cu limitele reduse ale laboratorului său. West devenise și mai interesat de caz.

— Nu te simți mai bine?

— Nu, deloc. Mă simt ca într-o capcană. Aici, totul este… atât de închis.

Guan privi spre cerul înstelat și apoi se concentră spre direcția de înaintare a *Gravitației*. Doctorul știa că se uită după Spațiul Albastru. Cele două nave se aflau acum la numai o sută de mii de kilometri distanță și rulau liber la aproximativ aceeași viteză. La scara spațiului intergalactic, cele două nave zburau practic în formație strânsă. Conducerile ambelor nave se aflau în plin proces de negociere a detaliilor tehnice ale andocării. Dar *Spațiul Albastru* era încă prea departe ca să fie văzut cu ochiul liber. Picăturile erau invizibile și ele. Conform acordului semnat cu Trisolaris cu jumătate de secol înainte, picăturile se deplasaseră într-o poziție situată la aproximativ trei sute de mii de kilometri atât de *Gravitație*, cât și de *Spațiul Albastru*. Cele două nave și picăturile formau un triunghi isoscel îngust.

Guan Yifan își întoarse privirea spre West:

— Azi-noapte am avut un vis. M-am dus undeva, într-un loc cu adevărat deschis, deschis într-un fel pe care nu ți-l poți nici măcar imagina. După ce m-am trezit, realitatea mi s-a părut extrem de închisă și de îngustă și așa am ajuns să fiu claustrofob. E ca și cum… imediat după naștere, ai fi închis într-o cutie mică și nu ți-ar păsa fiindcă asta ar fi tot ceea ce cunoști. Însă, odată ce ai fost scos și apoi te-au pus iarăși în cutie, te simți cu totul diferit.

— Mai spune-mi despre locul acela din visul tău.

Guan îi zâmbi misterios doctorului:

— O să-l descriu celorlalți savanți de pe navă și poate chiar savanților de pe *Spațiul Albastru*. Dar ție n-o să-ți spun. Nu am nimic cu tine, doctore, dar nu pot suporta atitudinea împărtășită de toți din profesia ta: dacă îți închipui că cineva suferă de o boală mintală, consideri că tot ce-ți spune reprezintă doar halucinația unei minți bolnave.

— Dar tocmai mi-ai spus că a fost un vis.

Guan dădu din cap, chinuindu-se să-și aducă aminte

— Nu știu dacă a fost un vis și nu știu dacă eram treaz. Uneori, îți imaginezi că te-ai trezit din vis doar ca să-ți dai seama că încă visezi. Iar alteori ești treaz, dar ți se pare că visezi.

— A doua situație este extrem de rară. Dacă ai trecut prin așa ceva, atunci a fost în mod sigur simptomul unei tulburări mintale. Ah, scuze, iar te-am supărat.

— Nu, nu. Cred că noi doi semănăm în fond. Avem amândoi țintele noastre de observație. Tu-i ții sub observație pe cei bolnavi și eu, universul. Și eu, la fel ca tine, am niște criterii după care evaluez dacă obiectele observate sunt sănătoase: armonia și frumusețea, în sensul matematic.

— Sigur că obiectele pe care le observi sunt sănătoase.

— Dar te înșeli, doctore, spuse Guan arătând spre strălucitoarea Cale Lactee, în timp ce privirea îi rămăsese ațintită asupra lui West de parcă i-ar fi arătat vreun monstru care apăruse brusc de nicăieri. Undeva, acolo, există un pacient care poate fi sănătos din punct de vedere mintal, dar al cărui trup suferă de paraplegie! De ce?

Guan se ghemui și-și apucă genunchii cu brațele. Mișcarea îl făcu să se rotească încet pe loc. Măreața Cale Lactee se rotea în jurul său și i se păru că e centrul universului.

— Este din cauza vitezei luminii. Universul cunoscut are un diametru de aproximativ șaisprezece miliarde de ani-lumină și încă se extinde. Dar viteza luminii este de numai trei sute de mii de kilometri pe secundă, un pas de melc. Asta înseamnă că lumina nu poate ajunge niciodată de la un capăt al universului la celălalt. De vreme ce nimic nu se poate mișca mai repede decât viteza luminii, rezultă că nicio informație și nicio forță motrice nu se poate deplasa de la un capăt al universului la celălalt. Dacă universul ar fi

o persoană, semnalele lui neurale nu s-ar putea transmite întregului său trup; creierul lui nu ar ști că are membre, și membrele lui nu ar ști că există un creier. Nu-i așa că asta se numește paraplegie? Imaginea din mintea mea e și mai urâtă: universul nu este decât un cadavru care se umflă.

— Interesant, doctore Guan, foarte interesant!

— Dar, în afară de viteza luminii, de cei trei sute de mii de kilometri pe secundă, mai există un simptom care conține cifra trei.

— Ce vrei să spui?

— Cele trei dimensiuni. În Teoria corzilor, universul are zece dimensiuni, cu excepția timpului. Însă doar trei dintre ele sunt accesibile la scară macroscopică și acelea trei formează lumea noastră. Toate celelalte se împăturesc în tărâmul cuantic.

— Cred că Teoria corzilor oferă o explicație.

— Unii consideră că doar atunci când se întâlnesc două corzi și unele caracteristici se anulează, aceste dimensiuni se pot desfășura în lumea macroscopică, iar dimensiunile ce trec de trei nu vor avea niciodată șansa să se întâlnească… N-am o părere prea bună despre această explicație. Nu e frumoasă din punct de vedere matematic. Așa cum am spus, acesta este sindromul de trei și trei sute de mii al universului.

— Care crezi că este cauza?

Guan râse cu poftă și-și puse brațul pe umerii doctorului.

— Bună întrebare! Cred că nimeni nu s-a gândit așa de departe. Sunt sigur că există o cauză principală și ar putea fi cel mai înspăimântător adevăr pe care știința e capabilă să-l dezvăluie. Dar… Doctore, cine crezi tu că sunt? Nu sunt decât un observator mititel, ghemuit în coada unei astronave și, de fapt, sunt doar cercetător adjunct. Dădu drumul umerilor lui West și, privind galaxia, scoase un oftat prelung. Am stat în hibernare cel mai mult dintre toți cei de la bord. Când am plecat

de pe Terra, aveam doar douăzeci și șase de ani, iar acum am doar treizeci și unu. Dar, pentru mine, universul s-a transformat deja dintr-o sursă de frumusețe și de credință într-un cadavru balonat. Mă simt bătrân. Stelele nu mă mai atrag absolut deloc. Vreau să merg acasă.

Spre deosebire de Guan Yifan, West fusese treaz cea mai mare parte din călătorie. Crezuse mereu că, pentru menținerea sănătății mintale a celorlalți, trebuia să-și țină emoțiile în frâu. Însă acum, în timp ce-și trecea în revistă jumătatea lui de secol de călătorii, ceva părea să-i înghiontească inima, iar ochii i se umeziră:

— Prietene, și eu sunt bătrân.

Ca și cum ar fi răspuns conversației lor, se auziră sirenele alarmei de luptă, atât de stridente încât părea că tot cerul plin de stele urlă. Informațiile de avertizare rulau pe ferestrele plutitoare ce apăreau deasupra pieței. Acestea răsăreau una după alta, suprapunându-se, și acoperiră în scurt timp Calea Lactee ca niște norișori colorați.

— Atacul picăturilor! Îi spuse West unui Guan Yifan nedumerit. Accelerează amândouă. Una se îndreaptă spre Spațiul Albastru și cealaltă, spre noi!

Guan privi în jur, căutând instinctiv ceva de care să se țină în cazul în care nava ar fi accelerat. Dar nu era nimic în preajmă. În cele din urmă se ținu de doctor.

West îl prinse de mâini:

— Nu va mai fi timp pentru manevre evazive. Nu ne mai rămân decât câteva secunde.

După o clipă de panică, simțiră amândoi un fel de eliberare neașteptată. Se bucurau că moartea avea să vină atât de repede încât nici nu aveau timp să se îngrozească. Poate că discuția lor despre Univers fusese cea mai bună pregătire pentru moarte.

Se gândeau amândoi la același lucru, dar Guan vorbi primul:

— Se pare că niciunul dintre noi nu va mai trebui să-și facă griji pentru pacienți.

ERA DESCURAJĂRII, ANUL 62. LUNA NOIEMBRIE, ZIUA 28, ORELE 16:00 – 16:17

Centrul de Descurajare

Liftul de mare viteză continua să coboare, iar numărul crescător de straturi de pământ de deasupra părea că-și lasă toată greutatea asupra inimii lui Cheng Xin.

Cu șase luni în urmă, într-o ședință comună a ONU și a Flotei Sistemului Solar, Cheng Xin fusese aleasă să-i succeadă lui Luo Ji ca Purtător de Sabie și-i conferiseră autoritatea de a controla sistemul de descurajare cu undă gravitațională. Primise aproape de două ori mai multe voturi decât următorul candidat. Acum se îndrepta spre Centrul de Descurajare din Deșertul Gobi, unde avea să aibă loc ceremonia de predare a autorității de descurajare.

Centrul de Descurajare era structura artificială aflată la cea mai mare adâncime, la aproximativ patruzeci și cinci de kilometri sub scoarța pământului. Acest amplasament se afla sub scoarță, dincolo de Discontinuitatea Mohorovičič[15] în mantaua Terrei. Presiunea și temperatura de aici erau cu mult mai mari decât în crustă, iar stratul din jurul ei consta mai mult din peridotit solid și dur.

Liftului îi trebuiau doar douăzeci de minute pentru a ajunge la terminus. Cheng Xin ieși din lift și văzu o ușă neagră din oțel. Textul cu litere albe de pe ușă reprezenta numele oficial al Centrului de

Descurajare: Stația Zero de Coordonare a Sistemului de Comunicații Universale cu Unda Gravitațională. Emblemele ONU și ale Flotei Sistemului Solar erau imprimate în relief pe ușă.

Această structură ultraadâncă era destul de complexă. Avea propriul sistem de circulație a aerului și nu era direct conectată cu atmosfera de deasupra – altminteri, presiunea înaltă a aerului generată de adâncime i-ar fi cauzat un disconfort puternic ocupantului. Era echipat și cu un sistem de răcire, pentru a ține piept temperaturii de aproape cinci sute de grade Celsius a mantalei.

Tot ce putea vedea Cheng Xin, însă, era pustiul locului. Aparent, toți pereții holului puteau acționa ca niște monitoare electronice, dar nu afișau nimic decât albeață, de parcă clădirea n-ar fi fost încă dată în folosință. Cu o jumătate de secol în urmă, când fusese proiectat Centrul de Descurajare, Luo Ji fusese consultat, dar oferise doar un singur indiciu:

La fel de simplu ca un mormânt.

Ceremonia de predare fusese o ocazie solemnă, dar cea mai mare parte din ea fusese ținută la suprafață, cu cincizeci de kilometri mai sus. Acolo se adunaseră toți liderii Flotei Internaționale Terestre și cei ai Flotei Internaționale, care reprezentau toată umanitatea, și o urmăriseră pe Cheng Xin cum intra în lift. Numai doi oameni urmau să monitorizeze predarea finală: președintele CAP și șeful Statului Major al Flotei Sistemului Solar, ca reprezentanți ai celor două instituții care operau în mod direct sistemul de descurajare.

Președintele CAP arătă spre holul gol și-i explică lui Cheng Xin că vor redecora locul conform preferințelor ei. Dacă dorea, putea avea o pajiște, plante, o fântână arteziană și așa mai departe. Dacă voia, putea să aibă și o simulare holografică a unor scene de la suprafață.

— Nu dorim să trăiești ca el, spuse șeful Statului Major.

Poate din cauza uniformei militare, Cheng Xin recunoscu la el urme ale bărbaților de altădată și cuvintele lui îi încălziră puțin inima. Dar greutatea de pe sufletul ei, la fel de apăsătoare ca cei patruzeci și cinci de kilometri de pământ de deasupra, nu se micșoră.

FRAGMENT DIN UN TRECUT ÎN AFARA TIMPULUI. ALEGEREA PURTĂTORULUI DE SABIE: ZECE MINUTE ÎNTRE EXISTENȚĂ ȘI ANIHILARE

Primul sistem de descurajare de tip Pădurea Întunecată consta din mai mult de trei mii de bombe nucleare acoperite de o peliculă dintr-o substanță uleioasă, plasate pe orbită în jurul Soarelui. După detonare, pelicula avea să facă Soarele să clipească și să transmită astfel întregului Univers poziția lui Trisolaris. Deși sistemul era impresionant, era extrem de instabil. După ce picăturile încetaseră blocarea radiației electromagnetice de la Soare, fusese pus în funcțiune imediat un sistem de transmisiune care se baza pe folosirea Soarelui ca o superantenă pentru a suplimenta sistemul de descurajare bazat pe bombele nucleare.

Aceste sisteme se bazau, ambele, pe radiația electromagnetică, inclusiv pe lumina vizibilă ca mediu de transmisie. Știm acum că aceasta reprezintă cea mai primitivă tehnică pentru comunicarea interstelară, asemănătoare cu trimiterea de semnale de fum în spațiu. De vreme ce undele electromagnetice se dezintegrează și sunt rapid distorsionate, distanța de transmisiune este limitată.

În momentul fondării sistemului de descurajare, omenirea avea deja o idee de bază despre tehnologia de detectare a undelor gravitaționale și a neutrinilor, dar îi lipsea capacitatea de a modula și de a transmite. Acestea fuseseră primele tehnologii pe care oamenii le ceruseră de la Trisolaris. Prin comparație cu comunicațiile cuantice, aceste tehnologii erau încă primitive, deoarece atât undele gravitaționale, cât și neutrinii erau limitați de viteza luminii, dar se aflau cu un întreg nivel deasupra undelor magnetice.

Ambele mijloace de transmisie se dezintegrau relativ încet și aveau game de transmisie foarte largi. Neutrinii, în special, nu interacționau cu aproape nimic altceva. Teoretic, o rază modulară de neutrini putea transmite informații spre celălalt capăt al universului, iar dezintegrarea și distorsiunea care surveneau nu afectau decodarea informației. Dar, în timp ce neutrinii trebuiau să fie direcționați în mod concentrat într-o direcție anume, undele gravitaționale erau omnidirecționale, așa că acestea deveniră metoda principală de stabilire a descurajării de tip Pădurea Întunecată.

Principiul fundamental al transmisiei cu ajutorul undei gravitaționale se baza pe vibrația unui șir lung de materie extrem de densă. Antena ideală pentru o astfel de transmisie ar fi trebuit să implice un număr mare de găuri negre, conectate una cu alta astfel încât să formeze un lanț care ar fi generat undele gravitaționale prin vibrație. Dar nici măcar Trisolaris nu poseda un asemenea nivel de tehnologie, și omenirea trebui să recurgă la construirea șirului vibratoriu din materie degenerată. Materia degenerată extrem de densă aduna o masă uriașă în șiruri cu diametrul de numai câțiva nanometri. Un singur șir ocupa o porțiune minusculă din uriașa antenă, a cărei mare parte din masă consta din suportul și protecția

șirului ultra-dens. Astfel că masa totală a antenei nu era extraordinar de mare.

Materia degenerată ce forma șirul vibratoriu se găsea în mod natural în piticele albe și în stelele neutrinice. În condiții obișnuite, această substanță se dezintegra în mod natural și se transforma, în timp, în materie obișnuită. Șirurile vibratorii artificiale aveau în mod tipic o perioadă de înjumătățire de aproximativ cincizeci de ani, după care antenele își pierdeau eficacitatea. Așa că, la fiecare jumătate de secol, antenele aveau nevoie să fie reîmprospătate cu unele noi.

În perioada stadiului timpuriu al descurajării cu unda gravitațională, preocuparea strategică principală era asigurarea energiei descurajării. Se făcuseră planuri de construire a o sută de stații de transmisie împrăștiate pe continente. Dar comunicațiile prin unda gravitațională aveau un defect: echipamentul de transmisie nu putea fi miniaturizat. Antenele gigantice și complexe erau extrem de costisitoare și, în cele din urmă, fuseseră construite doar douăzeci și trei de transmițătoare gravitaționale. Dar, la final, importanța descurajării păli datorită unui alt eveniment.

În timpul Erei Descurajării, OTT dispăruse treptat, dar apăruse o altă organizație extremistă. Aceștia credeau în cauza supremației umane și susțineau anihilarea completă a Trisolaris. „Fiii Terrei“ erau una dintre cele mai mari organizații de acest tip. În Anul 6 al Erei Descurajării, mai mult de trei sute de Fii ai Terrei atacaseră o stație de transmisie cu unde gravitaționale localizată în Antarctica, cu scopul de a fura transmițătorul. Echipați cu arme avansate, cum ar fi minibombele nucleare infrasonice, și ajutați de membrii care se infiltraseră în stația de transmisie cu mai mult timp în urmă, atacatorii aproape că reușiseră. Dacă trupele de apărare staționate în acel loc nu ar fi distrus la timp antena, consecințele ar fi fost teribile.

Acest incident înspăimântase ambele lumi. Oamenii au început să-și dea seama ce pericol imens constituiau transmițătoarele cu undă gravitațională. În același timp, Trisolaris făcuse presiuni asupra Terrei până când tehnologia de transmisie cu undă gravitațională fusese controlată în mod strict și numărul stațiilor de transmisie fusese redus de la douăzeci și trei la patru. Trei stații erau terestre și se aflau în Asia, în America de Nord și în Europa și ultima era astronava *Gravitația*.

Toate transmițătoarele se bazau pe un declanșator activ, fiindcă tehnica declanșatorului cu mână moartă, folosită în sistemul bombelor nucleare circumsolare, nu mai era necesară. Luo Ji stabilise descurajarea de unul singur, dar acum, dacă Purtătorul de Sabie era ucis, alții puteau să-i ia locul.

La început, antenele cu undă gravitațională trebuiseră să fie construite la suprafață. Pe măsură ce tehnologia avansa, în Anul 12 al Erei Descurajării, trei antene terestre și sistemele lor de suport fuseseră mutate adânc sub pământ. Totuși înțeleseseră cu toții că îngroparea transmițătoarelor și a centrului de control sub suprafața Terrei îl proteja în principal împotriva unei amenințări din partea umanității înseși, dar nu avea niciun rost în cazul unui atac al Trisolaris. Pentru picăturile construite dintr-un material cu o interactivitate puternică, zecile de kilometri de stâncă nu erau mult mai diferite de un lichid oarecare, care abia dacă le-ar fi încetinit pătrunderea.

După ce Terra inițiase descurajarea, flota de invazie trisolariană se îndepărtase, după cum se verificase prin observațiile efectuate. Odată amenințarea aceasta micșorată, cei mai mulți oameni își concentraseră atenția asupra localizării celor zece picături care intraseră deja în Sistemul Solar. Trisolaris insistase că patru picături trebuie să rămână în Sistemul Solar, justificându-și decizia

prin argumentul că transmițătoarele cu undă gravitațională pot fi sechestrate de facțiunile extremiste ale umanității, iar Trisolaris trebuia să poată lua măsuri de protejare a ambelor lumi, în eventualitatea unei asemenea acțiuni. De voie, de nevoie, Terra acceptase, dar ceruse ca patru picături să rămână dincolo de Centura Kuiper și ca fiecare dintre ele să fie însoțită de câte o sondă terestră, pentru ca poziția și orbitele picăturilor să fie cunoscute în orice moment. Astfel, în eventualitatea unui atac al picăturilor, Terra ar fi fost avertizată cu aproximativ cincizeci de ore înainte. Dintre aceste patru picături, două însoțiseră în cele din urmă Gravitația în urmărirea navei *Spațiul Albastru* și doar două rămăseseră în vecinătatea Centurii Kuiper.

Nimeni nu știa unde se duseseră celelalte șase picături.

Trisolaris susținea că cele șase picături părăsiseră Sistemul Solar pentru a se alătura Flotei Trisolariene, dar nimeni de pe Terra nu credea acest lucru.

Trisolarienii nu mai erau acele ființe cu gânduri transparente. În timpul ultimelor două secole, învățaseră foarte multe lucruri despre gândirea strategică: minciuni, șiretlicuri și trucuri. Fusese probabil cel mai important beneficiu câștigat din studiul culturii umane.

Majoritatea oamenilor erau convinși că cele șase picături se ascundeau pe undeva prin Sistemul Solar.

Dar, fiindcă picăturile erau mici, rapide și invizibile pe radar, erau extrem de dificil de localizat și de urmărit. Chiar dacă se foloseau pelicule uleioase sau alte tehnici de detectare avansată, oamenii nu puteau să detecteze picăturile în mod corect decât dacă se apropiau la o distanță de 1/10 AU de Terra, sau cincisprezece milioane de kilometri. În afara acestei raze, picăturile erau libere să rătăcească fără să fie detectate.

La viteză maximă, o picătură putea traversa cincisprezece milioane de kilometri în zece minute.

Acesta era tot timpul pe care-l avea Purtătorul de Sabie pentru luarea unei hotărâri, dacă sistemul de descurajare de tip Pădurea Întunecată se prăbușea.

ERA DESCURAJĂRII, ANUL 62. 28 NOIEMBRIE, ORELE 16:00 – 16:17

Centrul de Descurajare

Cu un huruit grav, ușa de oțel groasă de un metru se deschise, iar Cheng Xin și ceilalți intrară în miezul sistemului de descurajare a Pădurii Întunecate.

Pe Cheng Xin o întâmpinară o și mai mare pustietate și un spațiu deschis. Era o sală semicirculară și, chiar în față, se afla un perete curb. Suprafața lui transparentă amintea de gheață. Podeaua și tavanul erau de un alb pur. Primul gând al lui Cheng Xin fusese că se afla în fața unui ochi fără iris, gol, care transmitea o senzație disperată de pierdere.

Apoi îl văzu pe Luo Ji.

Luo Ji stătea pe jos, cu picioarele încrucișate, în mijlocul sălii albe, cu fața la peretele curb. Părul și barba lui, lungi și frumos pieptănate, erau și ele albe și aproape se contopeau cu albul zidului. Albeața de peste tot contrasta puternic cu costumul lui Zhongshan[16]. Așa cum stătea acolo, părea un mare T inversat și stabil, o ancoră singuratică de pe o plajă, imobil sub furtunile vremurilor care vâjâiau deasupra lui și înaintea valurilor turbate ale epocilor, așteptând vajnic întoarcerea unei nave ce nu avea să se mai întoarcă niciodată. În mâna stângă ținea o panglică roșie, mânerul sabiei sale:

întrerupătorul transmisiei cu undă gravitațională. Prezența lui dădea ochiului gol din cameră un iris. Deși nu era decât un punct negru, sentimentul dezolant de pierdere era atenuat, redându-i ochiului un suflet. Luo Ji era așezat cu fața la perete, așa că propriii lui ochi erau invizibili și nu reacționă la intrarea vizitatorilor.

Se spune că maestrul Batuo, fondatorul mănăstirii Shaolin, meditase în fața unui perete timp de zece ani până când umbra sa se imprimase în piatră. Dacă așa stăteau lucrurile și aici, însemna că Luo Ji își înscrisese propria umbră în peretele acesta de cinci ori.

Președintele CAP îi opri pe Cheng Xin și pe șeful Statului Major al Flotei:

— Mai sunt zece minute până la predare, șopti el.

În ultimele zece minute ale carierei lui de Purtător de Sabie, care însuma cincizeci și patru de ani, Luo Ji rămase de neclintit.

La începutul Erei Descurajării, Luo Ji se bucurase de o scurtă perioadă de fericire. Revenise lângă soția sa, Zhuang Yan, și fiica lor Xia, și retrăise bucuria trăită cu două secole înainte. Dar, după numai doi ani, Zhuang Yan luase cu ea copilul și-l părăsise pe Luo Ji. Existau mai multe povești despre motivele ei. O versiune celebră era cam așa: în timp ce Luo Ji rămăsese un salvator în ochii publicului, imaginea lui se transformase deja în mintea celor pe care-i iubea cel mai mult. Încet-încet, Zhuang Yan își dăduse seama că trăia cu un bărbat care anihilase deja o lume întreagă și ținea în mână destinul altor două lumi. Era un monstru ciudat care o înspăimânta, așa că plecase împreună cu copilul lor. O altă poveste spunea că Luo Ji fusese cel care le părăsise, pentru ca ele să poată duce un trai normal. Nimeni nu știa unde plecaseră Zhang Yan și copilul lor – probabil că trăiau încă, își duceau o viață liniștită și obișnuită pe undeva.

Familia lui îl părăsise în momentul când transmițătoarele cu undă gravitațională preluaseră sarcina descurajării, cea care revenise până atunci inelului circumsolar de bombe nucleare. După aceea, Luo Ji se îmbarcase în lunga sa carieră de Purtător al Sabiei.

În această arenă cosmică, Luo Ji nu se confrunta cu mișcările subtile ale luptelor cu săbii chinezești, care semănau mai mult cu un dans decât cu războiul, și nici cu înfloriturile occidentale ale luptelor cu săbii menite să demonstreze îndemânarea spadasinului, ci cu loviturile fatale ale luptei japoneze *kenjutsu.* Adevăratele dueluri japoneze cu săbiile sfârșeau de obicei după o luptă foarte scurtă, ce nu dura mai mult de una până la două secunde. Înainte ca săbiile să se încrucișeze a doua oară, unul dintre spadasini cădea într-o baltă de sânge. Dar, înaintea acestui moment, cei doi adversari se priveau fix unul pe celălalt, nemișcați ca niște statui, uneori chiar timp de zece minute. În timpul acestei înfruntări, sabia spadasinului nu era ținută cu mâinile, ci de sufletul lui. Sabia-inimă, transformată cu ajutorul ochilor în privire, se înfigea adânc în sufletul adversarului. Adevăratul învingător se hotăra în timpul acestui proces: în tăcerea suspendată dintre cei doi spadasini, lamele spiritelor parau și străpungeau ca niște bubuituri tăcute de tunet. Înainte ca o singură lovitură să fi fost aplicată, victoria, înfrângerea, viața și moartea fuseseră deja hotărâte.

Luo Ji se uita la peretele alb exact cu o astfel de privire intensă, ațintită spre o lume aflată la patru ani-lumină. Știa că sophonii puteau să le arate dușmanilor privirea sa și aceasta era înzestrată cu răceala glacială a lumii din subteran și cu greutatea rocilor de deasupra lui, era înzestrată cu hotărârea de a sacrifica totul. Privirea lui înfiora inima dușmanului și-l obliga să renunțe la orice impuls inoportun.

Exista mereu un sfârșit al privirii spadasinilor, momentul final al adevărului din confruntare. Pentru Luo Ji, participant la această confruntare universală, s-ar fi putut ca momentul acela, când sabia avea să fie mânuită pentru prima și ultima oară, să nu mai vină niciodată.

Însă la fel de bine ar fi putut veni în secunda următoare.

În felul acesta, Luo Ji și Trisolaris se uitaseră fix unul la celălalt timp de cincizeci de ani. Luo Ji se schimbase dintr-un om lipsit de griji și iresponsabil într-un adevărat om Cu Fața la Zid, care se uitase la peretele acesta pentru mai mult de o jumătate de secol. Era protectorul civilizației, cel care, vreme de cinci decenii, fusese gata să dea lovitura fatală fără să stea pe gânduri.

În tot acest timp, Luo Ji nu scosese nicio vorbă. De fapt, după ce o persoană nu mai vorbea timp de zece sau cincisprezece ani, aceasta își pierdea capacitatea vorbirii. Putea încă să înțeleagă limba, dar nu mai era în stare să vorbească. Luo Ji nu mai putea vorbi, cu siguranță. Acum punea tot ce avea de spus în privirea sa ațintită spre perete. Se transformase într-un aparat de descurajare, într-o mină gata să explodeze la contact în orice moment din timpul lungilor ani ai ultimei jumătăți de secol, menținând echilibrul precar al terorii dintre cele două lumi.

— E timpul să predăm autoritatea finală a sistemului de transmisie universală cu unda gravitațională, rupse tăcerea, solemn, președintele CAP.

Luo Ji nu se mișcă din poziția pe care o adoptase. Șeful Statului Major al Flotei se îndreptă spre el, intenționând să-l ajute să se ridice, dar Luo ridică o mână, oprindu-l. Cheng Xin observă că mișcarea brațului său era puternică, energică, fără vreo urmă de ezitare, așa cum te-ai fi așteptat de la un bărbat de o sută de ani. Apoi, Luo Ji se ridică singur în picioare și stătu drept. Cheng Xin fu

surprinsă să vadă că Luo Ji nu împinsese cu mâinile în podea atunci când își întinsese picioarele ca să se ridice. Nici cei mai mulți dintre bărbații mai tineri nu puteau să execute o asemenea mișcare fără efort.

— Domnule Luo, dumneaei este Cheng Xin, succesorul dumitale. Vă rugăm să-i predați sabia.

Luo Ji rămase în picioare, drept și înalt. Se uită preț de alte câteva secunde la peretele alb pe care-l privise fix o jumătate de secol. Apoi se înclină ușor.

Își saluta cu respect inamicul. Privirea fixă pe care și-o aruncaseră unul altuia peste un abis de patru ani-lumină le legase destinele unul de celălalt.

Apoi se întoarse spre Cheng Xin. Purtătorul bătrân de Sabie și cel tânăr stăteau în picioare, la o oarecare distanță, în tăcere. Ochii li se întâlniră pentru o singură clipă, dar, în acel moment, Cheng Xin simți cum o rază ascuțită de lumină îi traversează noaptea întunecată a sufletului. În privirea aceea, ea se simți tot atât de ușoară și de fragilă ca o foaie de hârtie, o foaie de hârtie transparentă. Nu reușea să-și imagineze la ce fel de iluminare ajunsese bătrânul din fața ei după cincizeci de ani de confruntare cu peretele alb. Își imagină cum gândurile acestuia se precipitau și deveneau tot atât de dense și de apăsătoare ca acea crustă de deasupra lor sau tot atât de diafane ca cerul albastru de deasupra. Avea să știe doar atunci când ar fi pășit pe aceeași cale. În afara unei profunzimi fără de capăt, nu-i putea citi privirea.

Luo Ji îi înmână întrerupătorul cu ambele mâini. Cheng Xin acceptă cu ambele mâini cel mai greu obiect din istoria omenirii. Și astfel, punctul de sprijin pe care se bazau cele două lumi trecu de la un om în vârstă de 101 ani la o femeie de 29 de ani.

Întrerupătorul păstrase căldura mâinii lui Luo Ji. Semăna într-adevăr cu mânerul unei săbii. Avea

patru butoane, trei pe o parte și unul la vârf. Pentru a preveni activarea accidentală, butoanele aveau nevoie de o anume putere de apăsare și trebuiau apăsate într-o anumită ordine.

Luo Ji făcu doi pași înapoi și-și înclină capul spre cei trei oameni din fața lui. Se îndreptă cu pași hotărâți și apăsați spre ușă.

Cheng Xin observă că, în timpul întregului proces, nimeni nu-i adresase vreun cuvânt de mulțumire lui Luo Ji pentru cei cincizeci și patru de ani de activitate. Nu știa dacă președintele CAP sau șeful Statului Major al Flotei ar fi dorit să spună ceva, dar nu putea să-și amintească, de la repetițiile ceremoniei, de niciun plan care să includă mulțumiri adresate Purtătorului de sabie.

Umanitatea nu se simțea recunoscătoare față de Luo Ji.

În hol, câțiva oameni în costume negre îl opriră pe Luo Ji. Unul dintre ei spuse:

— Domnule Luo, în numele Procuraturii Tribunalului Internațional, vă informăm că ați fost acuzat cu suspiciunea de mundicid. Sunteți în stare de arest și veți fi anchetat.

Luo Ji nu le aruncă nici măcar o privire în timp ce continua să se îndrepte spre lift. Instinctiv, procurorii se dădură la o parte. Poate că Luo Ji nici nu-i observase. Lumina puternică din ochi i se stinsese și, în locul ei, apăruse o liniște ca strălucirea unui apus. Misiunea lui de trei secole luase sfârșit în cele din urmă și sarcina grea a responsabilității îi fusese luată de pe umeri. De acum înainte, chiar dacă omenirea feminizată vedea în el un demon și un monstru, trebuiau să recunoască cu toții că victoria lui nu fusese depășită de nimeni în toată istoria civilizației.

Ușa de oțel rămăsese deschisă, iar Cheng Xin auzise cuvintele rostite în hol. Simți că trebuie să se repeadă și să-i mulțumească lui Luo Ji, dar se abținu. Descurajată, îl privi cum dispare în lift.

Președintele CAP și șeful Statului Major al Flotei plecară și ei fără un cuvânt.

Ușa de oțel se închise cu un huruit grav. Cheng Xin simți cum viața ei de până atunci se scurge prin crăpătura ușii ce se îngusta, ca apa care curge dintr-o pâlnie. Când ușa se închise complet, o nouă Cheng Xin se născuse.

Privi la întrerupătorul roșu din mână. Făcea deja parte din ea. Întrerupătorul și ea vor face o echipă strâns unită de acum înainte. Chiar și când dormea, trebuia să-l țină lângă perna ei.

Holul alb, semicircular era cufundat într-o tăcere de moarte, de parcă timpul ar fi fost sigilat aici și n-ar mai fi curs mai departe. Într-adevăr, semăna cu un mormânt. Dar, de acum, asta avea să fie întreaga ei lume. Se hotărî că trebuie să dea viață acestui loc. Nu voia să fie ca Luo Ji. Ea nu era un războinic, un duelist. Era o femeie și trebuia să trăiască aici foarte mult timp – poate un deceniu, poate un secol. Se pregătise cu adevărat pentru misiunea aceasta întreaga ei viață. Acum, aflată la punctul de start al lungii ei călătorii, se simți liniștită.

Însă destinul hotărâse cu totul altceva. Cariera ei de Purtător de Sabie, o carieră pentru care se pregătise încă de la naștere, dură doar cincisprezece minute din momentul în care acceptase întrerupătorul cel roșu.

ULTIMELE ZECE MINUTE DIN ERA DESCURAJĂRII, ANUL 62. 28 NOIEMBRIE, 16:17:34 – 16:27:58

Centrul de Descurajare

Peretele alb deveni roșu ca sângele, de parcă magma infernală din spatele lui l-ar fi topit și l-ar fi pătruns. Alertă maximă. Un rând de text alb

apăru pe fondul roșu și fiecare literă era un urlet terifiant.

Se detectează apropierea unor sonde spațiale cu înaltă putere de interacțiune.

Număr total: 6.

Una dintre ele se îndreaptă spre Punctul Lagrange L1 dintre Terra și Soare.

Celelalte cinci se îndreaptă spre Terra într-o formație de 1-2-2.

Viteza: 25.000 km/s. Timpul aproximativ de sosire la suprafață: zece minute.

Cinci numere plutitoare apărură lângă Cheng Xin, strălucind cu o lumină verde. Erau butoane holografice: apăsarea oricăruia dintre ele deschidea fereastra plutitoare corespunzătoare care afișa informații mai amănunțite, adunate de sistemul de avertizare avansată care baleia regiunea din spațiu aflată până la cincisprezece milioane de kilometri distanță de Terra. Personalul Flotei Sistemului Solar analiza datele și le transmitea Purtătorului de Sabie.

Mai târziu, Terra avea să afle că cele șase picături se ascunseseră imediat după perimetrul de cincisprezece milioane de kilometri al zonei de avertizare avansată. Trei dintre ele se bazau pe interferența solară de la Soare pentru a evita detecția și celelalte trei se ascunseseră printre deșeurile spațiale ale căror orbite erau împrăștiate în această regiune. Majoritatea gunoiului spațial consta din combustibil uzat provenind de la primele reactoare cu fuziune. Chiar și fără aceste măsuri, ar fi fost aproape imposibil pentru Terra să le descopere în afara zonei de avertizare avansată, fiindcă oamenii presupuseseră mereu că picăturile se ascundeau în centura de asteroizi, aflată mult mai departe.

Trăsnetul pe care îl așteptase Luo Ji mai mult de cincizeci de ani sosise la numai cinci minute după plecarea lui și o lovise pe Cheng Xin.

Cheng Xin nu se mai deranjă să apese pe niciunul dintre butoanele holografice. Nu mai avea nevoie de nicio altă informație.

Își dădu seama imediat de copleșitoarea amploare a erorii ei. În adâncurile subconștientului său, viziunea pe care o avusese despre misiunea Purtătorului de Sabie fusese mereu absolut greșită. Mai precis, planurile pe care și le făcuse se referiseră întotdeauna la ce era mai rău, sau cel puțin așa încercase. Ghidată de specialiștii de la CAP și de la flotă, studiase sistemul de descurajare în detaliu și discutase cu strategii diverse scenarii posibile. Își imaginase scenarii mult mai rele decât acesta.

Dar comisese și o greșeală fatală, una de care nu-și dăduse seama și nici n-ar fi avut cum. Și, totuși, tocmai acea greșeală fusese motivul pentru care fusese aleasă drept cel de-l doilea Purtător de Sabie.

În subconștientul ei, nu acceptase niciodată cu adevărat că evenimentele cu care se confrunta acum erau posibile.

Distanța medie de apropiere a formației de sonde spațiale de înaltă interacțiune: aproximativ 14 milioane de kilometri. Cea mai apropiată se află la 13,5 milioane de kilometri. Timpul aproximativ de sosire la suprafață: nouă minute.

În subconștientul lui Cheng Xin, se simțea ca un protector, nu un distrugător; era o femeie, nu un războinic. Dorea să-și petreacă restul zilelor păstrând echilibrul dintre cele două lumi, până ce Terra devenea din ce în ce mai puternică datorită științei trisolariene, până ce Trisolaris devenea din ce în ce mai civilizată datorită culturii Terrei, până când, într-o zi, un glas avea să-i spună: *Lasă întrerupătorul acela jos și întoarce-te la suprafață. Lumea nu are nevoie de descurajarea Pădurii Întunecate și nu are nevoie nici de un Purtător de Sabie.*

Când se confruntase cu lumea aceea îndepărtată a unui Purtător de Sabie, Cheng Xin, spre deosebire de Luo Ji, nu simțise că era o luptă pe viață și moarte. Se gândise la asta ca la un joc de șah. Avea să se așeze, calmă, în fața tablei de șah, gândind toate deschiderile, anticipând atacurile oponentului și ticluindu-și propriile reacții. Era gata să-și petreacă viața jucând acest joc.

Dar oponenții ei nu se deranjaseră să miște nicio piesă pe tabla de șah. În schimb, ridicaseră tabla de șah pur și simplu și îi dăduseră cu ea în cap.

Chiar în momentul când Cheng Xin acceptase întrerupătorul roșu de la Luo Ji, cele șase picături începuseră să accelereze la putere maximă spre Terra. Inamicul nu pierduse nicio secundă.

Distanța medie de apropiere a formației de sonde spațiale de înaltă interacțiune: aproximativ 13 milioane kilometri. Cea mai apropiată se află la 12 milioane de kilometri. Timpul aproximativ de sosire la suprafață: opt minute.

Pustiu.

Distanța medie de apropiere a formației de sonde spațiale de înaltă interacțiune: aproximativ 11,5 milioane de kilometri. Cea mai apropiată se află la 10,5 milioane de kilometri. Timpul aproximativ de sosire la suprafață: șapte minute.

Pustietate, nimic altceva decât pustietate. În afară de sala albă și de literele albe, tot restul din jurul ei se transformase într-un alb pustiu. Cheng Xin părea suspendată într-un Univers lăptos, exact ca o bulă de lapte cu diametrul de șaisprezece miliarde de ani-lumină. În toată această pustietate imensă, nu găsea nimic de care să se sprijine.

Distanța medie de apropiere a formației de sonde spațiale de înaltă interacțiune: aproximativ zece milioane de kilometri. Cea mai apropiată se

află la nouă milioane de kilometri. Timpul aproximativ de sosire la suprafață: șase minute.

Ce-ar fi trebuit să facă?

Distanța medie de apropiere a formației de sonde spațiale de înaltă interacțiune: aproximativ nouă milioane de kilometri. Cea mai apropiată se află la 7,5 milioane de kilometri. Timpul aproximativ de sosire la suprafață: cinci minute.

Pustietatea începu să se împrăștie. Crusta groasă de patruzeci și cinci de kilometri de deasupra ei își făcea din nou simțită prezența: timp sedimentar. Cel mai profund strat, acela aflat imediat deasupra Centrului de Descurajare, fusese probabil depus cu patru miliarde de ani în urmă. Oceanul tulbure se afla încă în perioada copilăriei sale și loviturile de fulger îi brăzdau suprafața în permanență. Soarele era o minge difuză de lumină pe un cer învăluit în ceață, aruncând o reflexie trandafirie peste mare. La intervale scurte, alte mingi strălucitoare de lumină brăzdau cerul, prăbușindu-se în mare și lăsând în urmă fâșii lungi de foc; aceste lovituri de meteoriți produceau tsunamiuri care generau, la rândul lor, niște valuri gigantice care se spărgeau pe continentele brăzdate de râuri de lavă, ridicând nori de aburi care întunecau Soarele…

Și, în contrast cu această priveliște infernală, dar magnifică, apa cea tulbure infuzase o poveste microscopică. Aici, moleculele organice se născuseră din sclipirea fulgerelor și a razelor cosmice și se ciocniseră, fuzionaseră, se rupseseră din nou – un joc de lungă durată cu cuburi vreme de cinci sute de milioane de ani. În cele din urmă, un lanț de molecule organice, tremurătoare, se desfăcuse în două șiruri. Șirurile atrăseseră alte molecule în jurul lor, până când reușiseră să creeze două copii identice ale originalului și acestea se desfăcuseră din nou și se replicaseră și ele. În acest joc cu cuburi, probabilitatea de a se produce un

astfel de lanț de molecule organice autoreplicabile era tot atât de minusculă ca aceea a existenței unei tornade capabile să ridice în aer o grămadă de gunoi metalic care să cadă apoi pe pământ sub forma unui Mercedes-Benz complet asamblat.

Dar s-a întâmplat și astfel începuse o fantastică istorie de 3,5 miliarde de ani.

Distanța medie de apropiere a formației de sonde spațiale de înaltă interacțiune: aproximativ 7,5 milioane kilometri. Cea mai apropiată se află la șase milioane de kilometri. Timpul aproximativ de sosire la suprafață: patru minute.

Arhaicul fu urmat de Proterozoic, fiecare durând miliarde de ani; apoi urmă Paleozoicul: cei șaptezeci de milioane de ani ai Cambrianului, cele șaizeci de milioane de ani ai Ordovicianului, cele patruzeci de milioane de ani ai Silurianului, cei cincizeci de ani ai Devonianului, cei șaizeci și cinci de milioane de ani ai Carboniferului și cei cincizeci și cinci de milioane de ani ai Permianului; apoi, Mezozoicul: cele treizeci și cinci de milioane de ani ai Triasicului, cele cincizeci și opt de ani de milioane de ani ai Jurasicului și cele șaptezeci de milioane de ani ai Cretacicului; apoi Cenozoicul: cele 64,5 milioane de ani ai Terțiarului și cele 2,5 milioane de ani ai Cuaternarului. Apoi apăruse umanitatea. În comparație cu eonii dinainte, istoria umanității reprezenta doar o clipire din ochi. Dinastiile și erele explodaseră ca niște focuri de artificii, măciuca de os aruncată în aer de o maimuță se transformase într-o astronavă. Și, în final, acest drum lung de 3,5 miliarde de ani, plin de încercări și de tribulații, se oprise în fața unui micuț individ uman, o singură ființă dintre cele o sută de miliarde de oameni care trăiseră vreodată pe Terra și care avea în mână un întrerupător roșu.

Distanța medie de apropiere a formației de sonde spațiale de înaltă interacțiune:

aproximativ șase milioane de kilometri. Cea mai apropiată se află la 4,5 milioane de kilometri. Timpul aproximativ de sosire la suprafață: trei minute.

Acele patru miliarde de ani zăceau în straturi peste Cheng Xin, sufocând-o. Subconștientul ei încercase să ajungă la suprafață, să respire deasupra ei. În subconștient, suprafața mustea de viață, cea mai proeminentă formă fiind reptilele uriașe, inclusiv dinozaurii. Acopereau în grupuri dense pământul, până la orizont. Iar printre dinozauri și între picioarele sau sub pântecele lor erau mamiferele, inclusiv oamenii. Și încă mai jos, între nenumăratele perechi de picioare sau călcați de acestea, răsăreau curenții negri de apă: nenumărați trilobiți și furnici… Pe cer, sute de miliarde de păsări formau un vârtej întunecat rotitor care ascundea firmamentul și printre ele se puteau vedea, când și când, uriașii pterodactili…

Totul era cufundat într-o tăcere de moarte. Ochii erau cei mai terifianți: ochii de dinozauri, ochii de trilobiți și de furnici, ochii păsărilor și ai fluturilor, ochii bacteriilor… Numai oamenii aveau o sută de miliarde de perechi de ochi, un număr egal cu cel al stelelor din Calea Lactee. Printre aceștia erau ochii bărbaților și ai femeilor de rând, dar și ochii lui Da Vinci, ai lui Shakespeare și ai lui Einstein.

Distanța medie de apropiere a formației de sonde spațiale de înaltă interacțiune: aproximativ 4,5 milioane de kilometri. Cea mai apropiată se află la trei milioane de kilometri. Timpul aproximativ de sosire la suprafață: două minute.

Două dintre sonde se îndreaptă spre Asia, alte două, spre America de Nord. Ultima este îndreptată spre Europa.

Apăsarea întrerupătorului ar fi încheiat o evoluție de 3,5 miliarde de ani. Și totul ar fi

dispărut în noaptea eternă a universului, de parcă nici nu ar fi existat.

Acel copil părea să se afle din nou în brațele ei: moale, răsfățat, cald, cu fața umedă, zâmbind dulce și spunându-i mama.

Distanța medie de apropiere a formației de sonde spațiale de înaltă interacțiune: aproximativ trei milioane de kilometri. Cea mai apropiată se află la 1,5 milioane de kilometri și decelerează rapid. Timpul aproximativ de sosire la suprafață: un minut și treizeci de secunde.

— Nu! urlă Cheng Xin și aruncă întrerupătorul cât acolo. Îl urmări cum se rostogolește la sol, de parcă urmărea un demon.

Sondele spațiale de înaltă interacțiune se apropie de orbita lunară și continuă să decelereze. Extinderea traiectoriilor sugerează că țintele lor sunt stațiile de transmisie a undei gravitaționale din America de Nord, Europa și Asia și Stația Zero de Coordonare a Sistemului de Transmisie Universală a Undei Gravitaționale. Impactul estimat la suprafață: treizeci de secunde.

Ca un fir de mătasea păianjenului, aceste momente finale păreau să nu se mai sfârșească. Dar Cheng Xin nu șovăi; se hotărâse deja. Nu era o hotărâre izvorâtă din gânduri, ci era vorba despre ceva adânc ascuns în genele ei. Aceste gene puteau fi urmărite în trecut până la patru miliarde de ani, când această hotărâre fusese luată pentru prima oară. Miliardele următoare de ani nu făcuseră decât s-o întărească. Știa că nu avea altă opțiune, fie că avea, fie că nu avea dreptate.

Din fericire, eliberarea era la îndemână.

O scuturătură puternică o trânti pe jos: picăturile penetraseră crusta. Se simți de parcă rocile dure din jurul ei ar fi dispărut și Centrul de Descurajare s-ar fi aflat deasupra unei uriașe piei de tobă. Închise ochii și-și imagină cum trece

picătura prin crustă ca un pește prin apă, așteptând sosirea, la viteză cosmică, a demonului perfect neted care avea s-o transforme, pe ea și tot ce era în jur, în lavă topită.

Dar cutremurul se opri după câteva lovituri violente, la fel ca un toboșar care punctează sfârșitul unei melodii.

Lumina roșie de pe ecran păli, fiind înlocuită de fondul alb de dinainte. Încăperea păru mai strălucitoare și mai deschisă. Apărură câteva rânduri de text negru:

Transmițătorul de undă gravitațională din America de Nord, distrus.

Transmițătorul de undă gravitațională din Europa, distrus.

Transmițătorul de undă gravitațională din Asia, distrus.

Funcția de radio-amplificare solară suprimată pe toate lungimile de undă.

Liniștea coborî din nou peste toate, cu excepția sunetului slab de apă ce picura undeva. În timpul cutremurului se spărsese o țeavă.

Cheng Xin înțelese că atacul picăturii asupra transmițătorului undei gravitaționale asiatice fusese cel care cauzase cutremurul. Acea antenă se afla la aproximativ douăzeci de kilometri de acolo și era și ea ascunsă adânc.

Picăturile nici măcar nu se deranjaseră să atace Purtătorul de Sabie.

Textul negru dispăru. După câteva momente de întuneric, apăru un ultim mesaj scris:

Transmițătorul de undă gravitațională nu poate fi recuperat. Descurajarea de tip Pădurea Întunecată a luat sfârșit.

ERA POST-DESCURAJARE, PRIMA ORĂ.

O Lume Pierdută

Cheng Xin folosi liftul ca să ajungă la suprafață. Ieșind din lift, văzu piața unde se desfășurase ceremonia de predare a sistemului de descurajare care avusese loc cu o oră înainte. Toți participanții plecaseră și locul era pustiu, cu excepția umbrelor lungi aruncate de catargele steagurilor. Flamura ONU și cea a Flotei Sistemului Solar fluturau de pe cele mai înalte catarge, iar în spatele lor se aflau cele ale națiunilor. Steagurile continuau să fluture liniștit în briza ușoară. În spatele lor era nesfârșitul deșert Gobi. Câteva păsărele ciripeau într-un tufiș de tamariscă din apropiere. În depărtare, se vedeau contururile domoale ale munților Qilian, cu câteva vârfuri înzăpezite, ca un accent de lumină argintie.

Totul părea la fel, dar lumea aceasta nu mai aparținea oamenilor.

Cheng Xin nu știa ce are de făcut. Nimeni nu o contactase după sfârșitul descurajării. Purtătorul de Sabie nu mai exista, după cum nu mai exista nici descurajarea.

Porni înainte fără țintă. Atunci când ieși pe poarta complexului, doi paznici o salutară. Îi era groază să dea ochii cu oamenii, dar nu văzu în ochii lor decât curiozitate – nu știau încă ce se întâmplase. Regulamentele îi permiteau Purtătorului de Sabie să iasă la suprafață pentru scurte perioade și trebuie să-și fi închipuit că a venit să cerceteze cutremurul. Cheng Xin văzu câțiva ofițeri militari lângă un aparat de zbor parcat lângă poartă. Aceștia nici măcar nu se uitau la ea, ci doar înspre direcția din care venise. Unul dintre ei arătă într-acolo.

Se întoarse și văzu norul ca o ciupercă de la orizont. Era format din pământul și din praful aruncat în sus din subteran și era foarte gros, părând aproape solid. Părea atât de nelalocul lui în mijlocul scenei senine, că semăna cu un colaj făcut greșit în Photoshop. Examinându-l mai atentă, Cheng Xin își imagină că e doar un bust urât

împrăștiind o senzație ciudată în lumina Soarelui care apunea. Acolo era locul pe unde pătrunsese picătura în Terra.

Cineva o chemă pe nume. Se întoarse și o văzu pe 艾 AA alergând spre ea. Aceasta, îmbrăcată cu un sacou alb, cu părul unduind în vânt, gâfâia și-i spuse lui Cheng Xin că venise s-o vadă, dar că paznicii nu-i dăduseră voie să intre.

— Am adus niște flori pentru noua ta casă, spuse ea, arătând spre mașina ei parcată, apoi se întoarse spre norul-ciupercă: E un vulcan? Asta a produs cutremurul de acum câteva clipe?

Cheng Xin ar fi vrut s-o strângă în brațe pe AA și să plângă, dar se controlă. Dorea să întârzie momentul când această fată fericită avea să afle adevărul, dorea să lase reverberațiile vremurilor bune ce tocmai se terminaseră să mai stăruie un pic.

FRAGMENT DIN UN TRECUT ÎN AFARA TIMPULUI. REFLECȚII DESPRE EȘECUL DESCURAJĂRII DE TIP PĂDUREA ÎNTUNECATĂ

Cel mai important factor al eșecului descurajării fusese, desigur, alegerea Purtătorului de Sabie greșit. Este o temă care va fi abordată în altă parte, într-un capitol dedicat doar ei. Pentru moment, să ne concentrăm asupra punctelor slabe ale proiectului sistemului care au contribuit la eșec.

După eșec, majoritatea oamenilor s-au grăbit să considere drept cauză a acestuia numărul mic de transmițătoare cu undă de gravitație, și au dat vina pe oamenii de la începutul Erei Descurajării pentru demontarea a nouăsprezece dintre cele douăzeci și trei de transmițătoare finalizate. Însă această reacție se datora neputinței de a sesiza esența problemei. Din datele adunate în timpul atacului

picăturilor, o picătură a avut nevoie de puțin mai mult de zece secunde în medie pentru a penetra crusta și pentru a distruge transmițătorul. Chiar dacă cele o sută de transmițătoare planificate ar fi fost finalizate și instalate, nu le-ar fi luat mult picăturilor să distrugă un întreg sistem.

Problema era că sistemul *putea* fi distrus. Umanitatea avusese șansa să construiască un sistem de transmisie universal cu undă gravitațională și nu o fructificase.

Problema nu era numărul transmițătoarelor, ci unde fuseseră instalate.

Imaginați-vă dacă cele douăzeci și trei de transmițătoare nu ar fi fost construite sub suprafață, ci în spațiu – ceea ce ar fi însemnat douăzeci și trei de astronave de tipul *Gravitației*. În mod normal, astronavele ar fi fost răspândite în jurul Sistemul Solar. Chiar dacă picăturile ar fi efectuat un atac-surpriză, le-ar fi fost dificil să le distrugă pe toate. Una sau chiar mai multe dintre astronave ar fi avut timp să fugă dincolo de Sistemul Solar.

Acest lucru ar fi crescut considerabil gradul de descurajare pentru întregul sistem, într-un fel care nu ar fi depins de Purtătorul de Sabie. Trisolarienii ar fi știut că ei controlau forțe insuficiente în Sistemul Solar pentru a distruge complet sistemul de descurajare și s-ar fi comportat cu mai multă reținere.

Din păcate, nu exista decât o singură *Gravitație.*

Existau două rațiuni pentru care nu se construiseră mai multe nave cu transmițătoare. În primul rând, era vorba despre atacul Fiilor Terrei asupra transmițătorului din Antarctica. Astronavele fuseseră considerate chiar mai vulnerabile la amenințări din partea oamenilor extremiști decât stațiile din subteran. În al doilea rând, era o chestiune care privea partea economică. Deoarece antenele cu undă gravitațională erau imense,

trebuiau să servească drept carena însăși a navei. Astfel, antena trebuia să fie construită din materiale care întruneau cerințele zborului spaţial, lucru care creștea costurile de mai multe ori. *Gravitația* însăși costase aproape cât douăzeci și trei de transmițătoare terestre adunate la un loc. În plus, carena navei înseși nu putea fi actualizată. Atunci când coarda vibratorie făcută din materie degenerată, care se găsea în toată carena navei, își atingea perioada de înjumătățire de cincizeci de ani, trebuia construită o navă cu undă gravitațională complet nouă.

Dar principala cauză și cea mai profundă nu putea fi găsită decât în mintea oamenilor. Acestora, fără a declara vreodată asta explicit și fără a înțelege măcar pe deplin ce simt, li se părea că o navă cu undă gravitațională era prea puternică – atât de puternică încât îi înspăimânta pe creatorii ei. Dacă ceva – un atac al picăturilor sau altceva – ar fi obligat aceste nave să plece în spațiul profund și nu ar mai fi putut să se mai întoarcă niciodată în Sistemul Solar, din cauza prezenței amenințărilor inamice, s-ar fi transformat în imitații ale *Spațiului Albastru* și ale *Vârstei de Bronz* sau chiar în ceva și mai oribil. Fiecare navă cu undă gravitațională, cu echipajul ei care-nu-mai-e-uman, ar fi urmat să aibă și puterea de a transmite universului (deși numai în limita perioadei de înjumătățire a corzii vibratorii), controlând astfel destinul umanității. O instabilitate înspăimântătoare s-ar fi împrăștiat pentru totdeauna printre stele.

La origine, această teamă fusese o teamă față de însăși descurajarea de tip Pădurea Întunecată. Aceasta era caracteristica descurajării supreme: descurajatorul și descurajatul împărtășeau aceeași groază față de descurajare.

ERA POST-DESCURAJARE, PRIMA ORĂ.

O lume doborâtă

Cheng Xin se îndreptă spre ofițeri și le ceru s-o ducă la locul erupției. Un locotenent-colonel care răspundea de securitatea complexului trimise imediat două mașini: una care s-o ia pe ea și cealaltă pentru a transporta cele câteva gărzi, pentru securitate. Cheng Xin o rugă pe AA să stea și s-o aștepte, dar AA insistă să vină și se urcă în vehicul.

Mașinile zburătoare pluteau foarte jos, deasupra solului, și se îndreptau spre norul-ciupercă cu viteză mică. AA îl întrebă pe șofer ce nu era în regulă, dar acesta nu știa. Vulcanul erupsese de două ori, la câteva minute distanță. Se gândea că era probabil pentru prima oară în istorie când erupea un vulcan în China.

Nu avea cum să-și imagineze că „vulcanul“ ascunsese odată baza strategică a lumii: antena cu undă gravitațională. Prima erupție fusese cauzată de impactul picăturii care penetrase crusta. Iar după distrugerea antenei, aceasta revenise pe aceeași traiectorie, ieșind din pământ și producând o a doua erupție. Erupțiile se datorau teribilei eliberări de energie cinetică a picăturii din pământ și nu constituiseră o explozie de materie din manta, așa că fuseseră de foarte scurtă durată. Viteza extrem de mare a picăturii făcuse imposibilă observarea ei cu ochiul liber în timp ce penetra solul sau ieșea din el.

Mici găuri fumegânde punctau deșertul Gobi pe sub mașina zburătoare: erau craterele de mic impact ale lavei și ale rocilor încinse care fuseseră proiectate în sus de erupție. În timp ce continuau să înainteze, găurile deveniră mai dese și deasupra deșertului Gobi plutea un strat gros de fum, dezvăluind ici și acolo tufișuri de tamariscă în flăcări. Deși acolo trăiau puțini oameni, văzură din loc în loc clădiri vechi prăbușite în urma

cutremurului. Întreaga scenă semăna cu un câmp de bătaie unde lupta tocmai se sfârşise.

De-acum, norul se împrăștiase puțin și nu mai semăna cu o ciupercă – era mai mult ca o tufă de păr neîngrijit ale cărui vârfuri erau colorate în mov de lumina apusului. În timp ce se apropiau, militarii de la un punct de control de securitate opriră mașinile și trebuiră să aterizeze. Dar Cheng Xin insistă și paznicii o lăsară să treacă. Soldații nu știau că lumea fusese deja doborâtă și-i respectau autoritatea lui Cheng Xin, Purtătorul de Sabie. O opriră în schimb pe AA și, oricât urlă și se luptă aceasta, nu îi permiseră să treacă

Vântul neîntrerupt împrăștiase deja tot praful departe, dar fumul întrerupea lumina soarelui de la apus cu un șir de umbre clipitoare. Cheng Xin merse printre umbre preț de o sută de metri până când ajunse la marginea unui crater uriaș. Acesta, de forma unei pâlnii, avea patruzeci sau cincizeci de metri adâncime în centru. Din el, continuau să se scurgă nori groși de fum, și fundul craterului trimitea o strălucire topită de un roșu-stins: un iaz de lavă.

La patruzeci și cinci de kilometri dedesubt, antena de undă gravitațională, un cilindru cu o lungime de o mie cinci sute de metri și cu un diametru de cincizeci de metri, suspendat într-o peșteră subterană cu levitație magnetică, fusese sfărâmată și transformată în bucățele care fuseseră înghițite de lava roșie ca focul.

Asta ar fi trebuit să fie și soarta ei. Ar fi fost cel mai bun sfârșit pentru un Purtător de Sabie care renunțase la puterea lui de descurajare.

Lucirea roșiatică de la fundul craterului o atrăgea pe Cheng Xin. Încă un pas și și-ar fi căpătat eliberarea după care tânjea. În timp ce valurile de căldură îi șfichiuiau fața, privi țintă la iazul roșu-stins, vrăjită, până când hohotele de râs din spatele ei o întrerupseră din visare.

Se întoarse. În lumina soarelui ce sclipea prin fum, venea spre ea o siluetă zveltă. Nu recunoscu nou-venita decât când aceasta ajunse foarte aproape: Sophon.

În afara feței plăcute, deschise la culoare, robotul arăta complet altfel față de ultima oară când o văzuse Cheng Xin. Era îmbrăcată în uniformă de camuflaj pentru deșert, iar părul ei, care fusese odată prins într-un coc și decorat cu flori, era acum tăiat scurt și eficient. În jurul gâtului avea eșarfa neagră de ninja și pe spate își prinsese o lungă katana. Părea vitează și eroică, dar feminitatea extremă pe care o transmitea nu dispăruse complet: postúrile și mișcările ei erau în continuare lente și delicate precum apa, dar acum erau amestecate și cu mirosul strălucitor de ucideri și de moarte, precum un laț flexibil, dar fatal. Nici măcar dogoarea care se revărsa din crater nu putea îmblânzi răcoarea pe care o împrăștia.

— Ai acționat exact așa cum am anticipat, spuse Sophon, rânjind. Nu te învinovăți prea mult. Adevărul e că umanitatea a fost cea care te-a ales și a ales și acest rezultat. Dintre toți membrii rasei umane, ești singura inocentă.

Inima lui Cheng Xin tresări. Nu se simțea consolată, dar trebuia să recunoască faptul că acest demon fermecător avea forța de a-i pătrunde în suflet.

Cheng Xin o văzu pe AA care se apropia. Se părea că aflase sau ghicise ce se întâmplase de fapt. Ochii lui AA ardeau de furie, privind-o pe Sophon. Ridică o piatră mare de pe jos cu ambele mâini și-i lovi capul lui Sophon cu ea, dar Sophon se întoarse și dădu la o parte piatra, de parcă era doar un țânțar. AA o înjură pe Sophon, folosind toate cuvintele urâte care-i treceau prin minte, și se duse să ia o altă piatră. Sophon își scoase katana din teaca de pe spatele ei și o răsuci. Tăie felii prin aer, mai iute decât lamele unui ventilator electric, vâjâind cu putere. Când se opri, șuvițe din părul lui

AA cădeau în jurul capului ei. AA rămase împietrită acolo unde era, cu umerii lăsați.

Cheng Xin își aminti că-i mai văzuse katana lui Sophon în casa cu aspect oriental cufundată în ceață și în nori. Atunci, aceasta și alte două săbii mai scurte se odihneau pe un piedestal din lemn sofisticat aflat lângă măsuța de ceai și i se păruse mai mult decorativă decât fatală.

— De ce? murmură Cheng Xin, de parcă s-ar fi întrebat pe sine.

— Pentru că universul nu este o poveste cu zâne.

Din punct de vedere rațional, Cheng Xin înțelesese că, dacă ar fi continuat echilibrul menținut de descurajare, viitorul cel mai strălucit ar fi aparținut umanității, și nu trisolarienilor. Dar, în subconștientul ei, universul rămânea o poveste cu zâne, un basm despre iubire. Cea mai mare greșeală fusese că nu privise problema din perspectiva inamicului.

După privirea lui Sophon, Cheng Xin înțelese în cele din urmă de ce fusese ținută în viață.

De vreme ce sistemul de transmisie cu undă gravitațională fusese distrus și capacitatea Soarelui de a amplifica undele radio fusese suprimată, o Cheng Xin vie nu mai reprezenta nicio amenințare. Pe de altă parte, în eventualitatea improbabilă că umanitatea mai avea și o altă metodă de transmisie în Univers necunoscută trisolarienilor, eliminarea Purtătorului de Sabie îi putea face pe alții să activeze transmisia. Însă atâta timp cât Purtătorul de Sabie era viu, probabilitatea să se întâmple asta era practic nulă. Ceilalți ar fi avut un motiv și o scuză să fugă de responsabilitate.

În loc să fie descurajatorul, Cheng Xin se transformase într-un scut de siguranță. Inamicul o citise de-a fir a păr.

Ea însăși era o poveste cu zâne.

— Nu sărbători prea iute, îi spuse AA lui Sophon după ce-și mai luă inima în dinți. Mai

avem nava *Gravitația.*

Sophon își băgă sabia la loc în teaca de pe spatele ei cu o singură mișcare calmă.

— Prostuțo, *Gravitația* a fost distrusă. S-a întâmplat acum o oră, când a avut loc predarea, la un an-lumină depărtare. Regret că nu pot să-ți arăt rămășițele, dar sophonii nu pot transmite din zona aceea.

Trisolarienii planificaseră și pregătiseră acest moment îndelung. Momentul exact pentru predare fusese hotărât cu cinci luni în urmă, înainte ca sophonii care însoțeau *Gravitația* să intre în zona oarbă. Cele două picături de lângă *Gravitație* primiseră deja ordinul de a distruge nava în momentul predării.

— Plec, spuse Sophon. Te rog să-i transmiți doctorului Luo Ji profundul respect al întregului Trisolaris. A fost un descurajator puternic, un mare războinic. A, și dacă-l vezi, transmite-i lui Thomas Wade regretele noastre.

Cheng Xin privi spre ea surprinsă.

— Conform studiilor noastre de personalitate, gradul tău de descurajare se învârtea în jurul cifrei de zece la sută, adică echivalentul unui vierme ce se târăște pe pământ. Gradul de descurajare al lui Luo Ji a fost întotdeauna în jur de nouăzeci la sută, ca o cobră înspăimântătoare, gata să lovească. Dar Wade…

Sophon privi prin fum apusul de soare care nu mai era acum decât o fâșie subțire la orizont. În ochi, i se citi o lucire de groază. Își scutură capul cu putere, de parcă ar fi vrut să-și alunge un miraj din minte:

— Procentul lui nu varia deloc. Oricare ar fi fost ceilalți parametri ecologici, gradul lui de descurajare rămânea de sută la sută! Un adevărat demon! Dacă el ar fi devenit Purtătorul de Sabie, nimic din toate acestea nu ar fi fost posibil. Am fi fost nevoiți să menținem această pace. Am așteptat deja șaizeci și doi de ani, dar ar fi trebuit să mai

așteptăm probabil încă cincizeci sau poate mai mult. Și apoi Trisolaris trebuia să se confrunte cu o Terră egală nouă din punct de vedere tehnologic și al puterii de apărare. Ar fi trebuit să facem compromisuri… Și totuși, știam că umanitatea te va alege pe tine.

Sophon plecă cu pași mari. Se opri la o oarecare distanță și se întoarse strigând după Cheng In și după AA, care amuțiseră:

— Pregătiți-vă să mergeți în Australia, bieți gândaci!

ERA POST-DESCURAJARE, A 60-A ZI.

O lume doborâtă

În ziua a treizeci și opta după sfârșitul descurajării, stația de observare Ringier-Fitzroy, aflată la marginea exterioară a Centurii de Asteroizi, descoperi 415 urme noi în norul de praf interstelar de lângă sistemul solar trisolarian. Aparent, Trisolaris trimisese o a doua flotă spre Sistemul Solar.

Această a doua flotă părăsise Trisolaris cu cinci ani înainte și trecuse prin norul de praf cu patru ani înainte. Fusese un risc uriaș din partea Trisolaris – în cazul în care n-ar fi reușit în cinci ani să distrugă sistemul de descurajare de tip Pădurea Întunecată al umanității, descoperirea acestei flote ar fi putut duce la activarea transmisiei descurajării. Asta însemna că, încă de acum cinci ani, Trisolaris simțise deja schimbarea stării de spirit a umanității față de descurajarea de tip Pădurea Întunecată și prezisese în mod corect tipul de persoană care avea să fie aleasă drept cel de-al doilea Purtător de Sabie.

Istoria păruse să fie resetată: începuse un nou ciclu.

Sfârșitul descurajării aruncase din nou viitorul umanității în întuneric, dar, la fel ca la prima criză, care avusese loc cu mai bine de două secole înainte, oamenii nu făceau legătura dintre acest întuneric și destinele lor individuale. Conform analizei urmelor, viteza celei de-a Doua Flote Trisolariene nu diferea atât de mult de cea a Primei Flote Trisolariene. Chiar dacă puteau accelera mai mult, flota nu avea să ajungă la Sistemul Solar timp de cel puțin două sau trei secole. Fiecare om viu putea să-și trăiască restul vieții în pace. După lecțiile primite de la Marea Ravină, bărbații moderni și femeile moderne nu și-ar mai fi sacrificat prezentul pentru viitor.

Dar, de data asta, umanitatea nu fusese atât de norocoasă.

La trei zile după ce a Doua Flotă Trisolariană părăsise norul interstelar, sistemul de observație detectase 415 urme în cel de-al doilea nor interstelar. Aceste urme nu puteau aparține unei flote diferite. Primei Flote Trisolariene îi luase cinci ani să meargă de la primul nor la cel de-al doilea, în timp ce celei de-a Doua Flote Trisolariene îi luase doar șase zile.

Trisolarienii ajunseseră la viteza luminii.

Analiza urmelor din cel de-al doilea nor de praf interstelar confirma faptul că ei continuau să înainteze prin nor la viteza luminii. La asemenea viteze mari, urmele lăsate de impacturile navelor deveneau extrem de evidente.

Din punctul de vedere al evoluției în timp, se părea că flota atinsese viteza luminii imediat ce ieșise din primul nor de praf; nu părea să fi existat niciun stadiu în care să fi accelerat.

Dacă așa stăteau lucrurile, atunci cea de-a Doua Flotă Trisolariană ar fi trebuit să fi ajuns deja în Sistemul Solar. Cu ajutorul telescoapelor de dimensiuni medii, se putea vedea un petic de 415 lumini strălucitoare aflate la șase mii de AU de Terra. Acestea erau luminile generate de

decelerare. În mod aparent, sistemele de propulsie ale navelor erau convenționale. Viteza flotei era acum la doar 15% din viteza luminii. Aceasta era, evident, cea mai rapidă viteză care încă permitea decelerarea în siguranță înainte de a ajunge la Sistemul Solar. Conform vitezei și decelerării observate, cea de-a Doua Flotă Trisolariană avea să ajungă la marginea Sistemului Solar într-un an.

Era un pic cam ciudat. Navele trisolariene păreau capabile să intre și să iasă din viteza luminii într-un timp extrem de scurt, dar hotărâseră să nu facă acest lucru prea aproape de Sistemul Stelar Trisolarian sau de Sistemul Solar. După ce flota părăsise Trisolaris, navele acceleraseră cu puterea convențională timp de un an întreg, până ajunseseră la șase mii AU de casă, înainte de a trece la viteza luminii. În mod similar, ieșiseră din viteza luminii la aceeași distanță de Sistemul Solar și trecuseră la decelerația convențională. Această distanță putea fi acoperită într-o lună la viteza luminii, dar flota alesese să petreacă un an traversând-o. Călătoria celei de-a Doua Flote Trisolariene avea să dureze astfel cu doi ani mai mult decât dacă întreaga călătorie s-ar fi făcut cu viteza luminii.

Puteai să te gândești la o singură explicație pentru această decizie curioasă: fusese motivată de dorința de a nu face vreun rău niciunuia dintre sistemele solare, în timpul procesului de intrare în viteza luminii și de ieșire din aceasta. Raza de siguranță părea să fie de două sute de ori distanța de la Soare la Neptun. Acest lucru sugera faptul că puterea generată de sistemele de propulsie era cu două ordine de mărime mai mare decât cea a unei stele, ceea ce părea de neimaginat.

EXTRAS DIN UN TRECUT ÎN AFARA TIMPULUI. EXPLOZIA TEHNOLOGICĂ PE TRISOLARIS

Momentul precis când ritmul progresului tehnologic trisolarian devenise exploziv din constant era un mister. Unii savanți credeau că accelerarea începuse înainte de Era Crizei; alții credeau că acest salt înainte nu avusese loc înainte de Era Descurajării. Exista însă un consens general asupra cauzelor exploziei tehnologice.

În primul rând, civilizația de pe Terra avea un impact extraordinar asupra civilizației trisolariene – asupra acestui punct, cel puțin aparent, trisolarienii nu mințiseră. De la sosirea primului sophon, afluxul masiv de cultură umană schimbase profund Trisolaris, și câteva dintre valorile umane avuseseră ecou printre trisolarieni. Societatea trisolariană spărsese barierele din calea progresului științific impuse de sistemul politic totalitar ce fusese adoptat ca o reacție la erele haotice, încurajase libertatea de gândire și începuse să respecte individul. Era posibil ca aceste schimbări să fi declanșat mișcările de transformare ideologică, asemănătoare Renașterii din acea lume îndepărtată, care duseseră la salturile din progresul științific și tehnologic. Era clar că fusese o perioadă glorioasă din istoria trisolariană, dar amănuntele specifice nu erau cunoscute.

O a doua posibilitate reprezenta doar o bănuială: misiunile de explorare ale sophonilor trimiși în alte direcții din Univers nu fuseseră inutile, așa cum susținuseră trisolarienii. Poate că aceștia, înainte să fie orbiți, găsiseră măcar o singură altă lume civilizată. Și dacă așa stăteau lucrurile, trisolarienii nu numai că primiseră cunoștințe tehnologice de la o altă civilizație, ci și informații importante despre starea Pădurii Întunecate din Univers. În acest caz, Trisolaris depășea cu mult Terra în orice domeniu al cunoașterii.

ERA POST-DESCURAJARE, ZIUA 60.

O lume doborâtă

Pentru prima oară de la sfârșitul descurajării, Sophon își făcu apariția. Purtând încă uniforma de camuflaj și cu katana pe spate, aceasta anunță lumea că cea de-a Doua Flotă Trisolariană urma să ajungă în patru ani pentru a duce la bun sfârșit cucerirea Sistemului Solar.

Față de prima criză, politica trisolariană privitoare la umanitate se schimbase. Sophon îi anunță că Trisolaris nu mai intenționa să extermine civilizația umană, ci avea să creeze rezervații pentru oameni în Sistemul Solar – și, mai precis, că le va permite oamenilor să trăiască în Australia și pe o treime din suprafața planetei Marte. Aceasta conserva spațiul vital de bază, necesar civilizației umane.

Pentru pregătirea cuceririi trisolariene de peste patru ani, Sophon declară că umanitatea trebuie să înceapă imediat să se stabilească în alt loc. Pentru împlinirea așa-numitei „ineficientizări“ a umanității și pentru prevenirea reapariției descurajării de tipul Pădurii Întunecate sau a unor amenințări similare în viitor, umanitatea trebuia să fie dezarmată complet și să fie relocată în stare „nudă“. Nu aveau să fie permise echipamente grele sau alte instalații, iar relocarea trebuia încheiată într-un singur an.

Habitatele umane de pe Marte și din spațiu puteau adăposti cel mult aproximativ trei milioane de indivizi. Astfel, principala destinație de relocare era Australia.

Însă majoritatea oamenilor încă se amăgeau cu iluzia că se vor bucura măcar pentru o generație de o viață liniștită. După discursul lui Sophon, nu răspunse nicio țară și nu emigră practic nimeni.

După cinci zile de la Proclamația Rezervației, una din cele cinci picături care patrulau în atmosfera Terrei atacă trei orașe mari din Asia, Europa și America de Nord. Scopul acestor atacuri nu era distrugerea orașelor, ci insuflarea groazei. Picătura trecuse direct prin pădurile uriașe ce constituiau orașele, ciocnindu-se de toate clădirile suspendate care li se ivise în cale. Clădirile lovite ardeau și apoi se prăbușeau mai multe sute de metri, ca niște fructe prea coapte. Aproape trei sute de mii de oameni muriră în acest dezastru, cel mai mare de la Bătălia de Apoi încoace.

Oamenii înțeleseseră în sfârșit că, pentru picături, lumea umană era tot atât de fragilă ca ouăle de sub o piatră gata să cadă. Orașele și instalațiile de mare anvergură erau lipsite de apărare. Dacă trisolarienii ar fi dorit-o, puteau să pustiască fiecare oraș până când suprafața Terrei ar fi devenit o mare ruină.

De fapt, oamenii se preocupaseră de depășirea acestui dezavantaj. Oamenii înțeleseseră de mult timp că doar materialele cu interacțiune puternică (MIP) puteau fi folosite pentru apărarea împotriva picăturilor. Înainte de încheierea descurajării, instalațiile de pe Terra și din cadrul flotei puteau deja să producă cantități mici de asemenea material în laboratoare, deși producția în masă și folosirea lor nu aveau să fie posibile decât peste mai mulți ani. Dacă umanitatea ar fi beneficiat de încă zece ani, producția unor cantități mari de MIP ar fi devenit realitate. Deși sistemele de propulsie ale picăturilor ar fi depășit și atunci capacitățile omenirii, s-ar fi putut cel puțin fabrica rachete convenționale din MIP, care ar fi putut distruge picăturile doar prin simplul lor avantaj numeric. Și, pe de altă parte, MIP ar fi putut fi folosite pentru a construi ecrane de protecție. Chiar dacă picăturile ar fi îndrăznit să atace aceste scuturi, acestea ar fi devenit un soi de carapace de unică folosință.

Din păcate, niciuna dintre aceste viziuni nu avea să mai devină acum realitate.

Sophon ținu un nou discurs în care explică faptul că Trisolaris își schimbase strategia de exterminare a umanității din cauza iubirii și respectului trisolarienilor pentru civilizația umană. Era inevitabil ca relocarea umanității în Australia s-o facă să sufere oarecum pentru o vreme, dar asta avea să dureze numai trei sau patru ani. După sosirea Flotei Trisolariene, cuceritorii vor fi în stare să-i ajute pe cei patru miliarde de locuitori din Australia să trăiască cât se poate de bine. În plus, cuceritorii vor ajuta umanitatea în construcţia unor habitate suplimentare pe Marte și în spațiu. La cinci ani după sosirea Flotei Trisolariene, umanitatea și-ar putea începe migrația spre Marte și spre spațiu în număr mare, într-un proces planificat să dureze cincisprezece ani. Până atunci, umanitatea avea să posede un spațiu vital confortabil și cele două civilizații aveau să înceapă o viață de coexistență pașnică.

Dar toate acestea depindeau de îndeplinirea cu succes a relocării inițiale în Australia. Dacă efortul de relocare nu începea imediat, picăturile aveau să continue atacarea orașelor. După expirarea perioadei de un an, orice ființă umană găsită în afara rezervațiilor urma să fie exterminată, fiind considerată invadator pe teritoriu trisolarian. Sigur, dacă oamenii vor pleca din orașe și se vor împrăștia pe continente, cele cinci picături nu vor fi de ajuns să localizeze și să ucidă fiecare individ în parte. Dar cea de-a Doua Flotă Trisolariană care va ajunge aici în patru ani va avea această posibilitate.

— Civilizația glorioasă și strălucită a Terrei a câștigat pentru umanitate această unică șansă de supraviețuire, spuse Sophon. Vă rog s-o prețuiți cum se cuvine.

Așa începu Marea Relocare a întregii umanități în Australia.

ERA POST-DESCURAJARE, ANUL 2.

Australia

Cheng Xin stătea în fața casei bătrânului Fraisse și supraveghea Marele Deșert Victoria, care părea să tremure sub arșiță. Adăposturile abia construite erau pline ochi și se întindeau cât vedeai cu ochii. Sub soarele după-amiezii, construcțiile din placaj și din foi metalice păreau niște jucării origami noi-nouțe și fragile, împrăștiate prin nisip.

Când James Cook descoperise Australia, cu cinci secole înainte, nu și-ar fi imaginat că într-o bună zi toată umanitatea se va aduna pe acest continent vast și pustiu.

Cheng Xin și 艾 AA veniseră în Australia cu primul val de emigranți forțat. Cheng Xin ar fi putut să meargă într-un oraș mare cum erau Canberra sau Sydney pentru a trăi o viață confortabilă, dar insistase să trăiască ca un emigrant obișnuit și se dusese în zona de relocare interioară din deșerturile de lângă Warburton, unde condițiile erau cele mai aspre. Fusese impresionată că AA, care ar fi putut și ea să meargă într-un oraș mare, insistase să o însoțească.

Viața din zona de relocare era grea. La început, când încă erau puțini oameni aici, fusese încă tolerabilă. Hărțuirea din partea celorlalți era mult mai greu de suportat decât privațiunile materiale. O vreme, Cheng Xin și AA locuiseră singure într-un adăpost. Dar, odată cu sosirea altor migranți, în adăpost se înghesuise mai multă lume, iar acum erau, în total, opt femei. Celelalte șase se născuseră în perioada paradisiacă a Erei Descurajării. Aici, pentru prima oară în viețile lor, cunoscură rațiile de apă și de mâncare, pereții morți, care nu erau înviorați de ferestrele de informații, camerele fără aer condiționat, toaletele și dușurile publice, paturile suprapuse… Era o

societate bazată pe absoluta egalitate: aici, banii nu aveau nicio utilitate și toți primeau exact aceeași rație. În toată viața lor, nu văzuseră o asemenea austeritate decât în filmele istorice, iar viața din zonele de relocare li se părea un iad. În mod firesc, Cheng Xin devenise ținta furiei lor. Deși aceasta nu le provoca, o înjurau și o acuzau că ocupă spațiul fără rost – în fond, nu fusese în stare să-i descurajeze pe cei de pe Trisolaris. Păcatul ei cel mai grav fusese că cedase imediat ce primise avertizarea: dacă ar fi activat transmisia cu undă gravitațională, trisolarienii ar fi fugit îngroziți și umanitatea s-ar mai fi bucurat de cel puțin câteva decenii de fericire. Dar, chiar dacă transmisia ar fi dus la imediata distrugere a Terrei, ar fi fost mai bine decât acum.

La început, abuzul era doar verbal, dar mai târziu devenise fizic și începuseră să-i fure lui Cheng Xin rațiile. AA făcuse tot ce-i stătea în putere să-și protejeze prietena. Se luptase cu celelalte femei, uneori de mai multe ori pe zi. O dată, trebuise s-o apuce pe cea mai rea dintre ele de păr și să-i lovească capul de un stâlp al patului până când o umpluse de sânge. După asta, le lăsaseră în pace pe ea și pe Cheng Xin.

Dar dușmănia față de Cheng Xin nu se limita la colegele de cameră: migranții din adăposturile din apropiere veneau și ei s-o hărțuiască. Uneori aruncau cu pietre spre adăpostul lui Cheng Xin. Alteori înconjurau adăpostul și o înjurau urlând.

Cheng Xin suportase toate aceste abuzuri cu seninătate. De fapt, abuzul chiar o liniștea. De vreme ce eșuase ca Purtător de Sabie, simțea că merita mult mai mult.

Toate acestea continuaseră până când un bătrân pe nume Fraisse veni și le invită pe ea și pe AA să se mute în locuința lui. Fraisse era un aborigen de optzeci de ani, dar era încă sănătos și verde, și avea o barbă albă pe fața lui neagră. Fiind băștinaș, i se permisese ca, temporar, să-și păstreze

propria locuință. În timpul Erei Comune, condusese o organizație pentru conservarea culturii aborigene, iar la începutul Erei Crizei intrase în hibernare pentru a-și putea continua sarcina și în viitor. Când se trezise, aflase că previziunea sa devenise realitate: aborigenii australieni și cultura lor erau pe cale să dispară.

Casa lui Fraisse, construită în secolul XXI, era veche, dar solidă, și avea în apropiere o frumoasă pădurice. Odată ce se mutară acolo, viețile lui Cheng Xin și AA deveniră cu mult mai liniștite. Și, ceea ce era cel mai important, bătrânul le asigurase liniștea spirituală. Nu împărtășea mânia învârtoșată la modă și ura viscerală pentru trisolarieni. De fapt, abia dacă vorbea despre criză. Singurul lucru pe care-l spunea era: „Zeii își amintesc fiecare lucrușor făcut de oameni.„

Așa era. Chiar și oamenii își aduceau aminte de ce făceau ceilalți oameni. Cu cinci secole înainte, oamenii civilizați de pe Terra – dintre care majoritatea fuseseră de fapt criminali în Europa – pășiseră pe acest continent și-i împușcaseră pe aborigenii de prin păduri din simplă distracție. Mai târziu, chiar și când își recunoscuseră că prăzile lor erau bărbați și femei, nu fiare, măcelul continuase. Aborigenii trăiseră pe acest pământ vast vreme de zeci de mii de ani. În momentul venirii albilor, populația băștinașă număra mai mult de o jumătate de milion de suflete, dar acest număr se micșorase curând la treizeci de mii de refugiați, care trebuiseră să evadeze în deșerturile dezolante din Vest ca să poată supraviețui…

Când Sophon proclamase înființarea „rezervațiilor“, oamenii o ascultară cu atenție. Asta le amintea de destinul tragic al amerindienilor din America de Nord, un alt continent îndepărtat unde sosirea oamenilor civilizați ai Terrei adusese tragedia.

Când ajunsese pentru prima oară la Fraisse, AA fusese curioasă în legătură cu toate lucrurile

din vechea casă. Era ca un muzeu al culturii aborigene. Peste tot erau pietre și picturi pe coajă de copac, instrumente muzicale făcute din bucăți de lemn și bușteni goi pe dinăuntru, fuste din fire de iarbă împletită, bumeranguri, sulițe și alte asemenea obiecte. AA fu interesată mai ales de cele câteva oale de vopsea făcute din lut alb, roșu și ocru. Știu imediat la ce serveau și, înmuind-și un deget în ele, începu să-și picteze fața. Apoi începu să danseze imitând dansatorii tribali pe care-i văzuse undeva și scoțând sunete înspăimântătoare în timp ce dansa.

— Asta le-ar fi îngrozit pe cățelele care locuiau cu noi, spuse ea.

Fraisse râse și-și scutură capul. Îi explică lui AA că nu imita popoarele aborigene din Australia, ci pe maorii din Noua Zeelandă. Străinii îi confundau câteodată, dar aborigenii din Australia erau blânzi, în timp ce maorii erau războinici de temut. Și, chiar și așa, nu imita prea bine dansul maorilor și nu reușise să capteze spiritul lor. Fraisse își pictă apoi propria față și o transformă într-o mască impresionantă și-și scoase cămașa, dezvăluindu-și mușchii puternici ai pieptului întunecat care, aparent, nu se potriveau cu vârsta lui înaintată. Ridică o taiaha[17] dintr-un colț al încăperii și începu să danseze un adevărat dans războinic haka.

Cheng Xin și AA erau vrăjite. Expresia blândă de zi cu zi a lui Fraisse dispăruse și acesta se transformase într-un demon amenințător care inspira venerație. Întregul său corp părea scăldat într-o forță magnifică. Fiecare strigăt și fiecare lovitură din picior făceau ca geamurile să vibreze în ferestre și cele două femei să se cutremure. Dar ochii lui le șocaseră cel mai mult: răceala ucigătoare și o mânie arzătoare curgeau din ochii larg deschiși, cu forța taifunurilor și a fulgerelor din Oceania. Privirea lui puternică părea să emită

urlete ce sfărâmau pământul: „Nu fugiți! Vă voi ucide! Vă voi mânca!„

După ce se încheiase haka, Fraisse reveni la blândețea lui obișnuită:

— Pentru un războinic maori, cheia e să-l privești mereu pe inamic drept în ochi. EL trebuie să-l învingă pe inamic mai întâi cu ochii, și apoi să-l ucidă cu taiaha.

Se întoarse și se opri în fața lui Cheng Xin:

— Copilă, nu ai reușit să-l privești mereu în ochi pe inamic, spuse, apoi o bătu ușor pe umăr. Dar nu e vina ta. Chiar nu e vina ta.

A doua zi, Cheng Xin făcu ceva ce o surprinse chiar și pe ea. Se duse să-l vadă pe Wade.

Wade astupa ferestrele unui adăpost cu plăci compozite laminate, pentru ca acesta să poată fi folosit ca depozit. Una dintre mânecile lui era goală. În era aceasta, i-ar fi fost foarte ușor să achiziționeze o proteză care nu s-ar fi deosebit de mâna lui adevărată, dar, dintr-un motiv oarecare, refuzase.

Ceilalți doi prizonieri – evident, doi bărbați din Era Comună – fluierară când o văzură pe Cheng Xin. Dar, când își dădură seama la cine venise în vizită, tăcură și se întoarseră la lucru fără s-o mai privească.

Apropiindu-se de Wade, Cheng Xin fu puțin surprinsă să vadă că, deși își ispășea pedeapsa în condiții aspre, arăta mult mai îngrijit decât ultima oară când se întâlniseră. Era proaspăt bărbierit și avea părul pieptănat cu grijă. Prizonierii din epoca aceasta nu mai purtau uniforme, dar cămașa lui albă era cea mai curată de aici, chiar mai curată decât cele purtate de paznici. Ținea câteva cuie între buze, lua câte unul pe rând, cu mâna stângă, și le bătea în plăcile compozite cu lovituri precise și puternice de ciocan. O privi pe Cheng Xin fără să-și schimbe expresia indiferentă a feței și continuă să lucreze.

Cheng Xin știu imediat că nu renunțase. Ambițiile lui, idealurile, trădarea și orice altceva ar mai fi fost ascuns în suflet – fără ca ea să știe – ei bine, nu renunțase la nimic din toate astea.

Cheng Xin întinse o mână spre el. O privi din nou, puse ciocanul jos, scuipă cuiele și i le puse în mână. Apoi ea îi dădu cuiele unul câte unul, iar el le bătu până când le termină.

— Pleacă! îi spuse.

Mai luă o mână de cuie din trusa de unelte. Nu i le întinse lui Cheng Xin și nu și le puse între buze. În schimb, le puse pe jos, la picioarele lui.

— Eu… Eu doar…

Cheng Xin nu știu ce să spună.

— Îți spun să pleci din Australia.

Buzele lui Wade abia se mișcară când îi spusese asta.

— Grăbește-te, să nu se încheie relocarea.

Așa cum o făcuse de multe ori cu trei secole înainte, Wade reuși s-o uluiască din nou cu o singură frază. De fiecare dată, Cheng Xin se simțea ca și cum i-ar fi aruncat o minge de sfoară cu noduri pe care ea trebuia s-o descâlcească fir cu fir, înainte de a putea înțelege ce se ascundea înăuntru. Însă, de data aceasta, cuvintele lui Wade o făcură să se înfioare. Nu avea nici măcar curajul să înceapă să deslușească ghicitoarea lui.

— Du-te!

Wade nu-i dădu nicio ocazie să pună întrebări. Apoi se întoarse spre ea și-i adresă din nou rânjetul lui specific, ca o crăpătură într-un iaz înghețat:

— *Acum* îți spun să pleci din casa asta.

Pe drumul înapoi spre Warburton, Cheng Xin văzu adăposturile aglomerate ridicate unul lângă altul, care se întindeau până la orizont, văzu mulțimea ocupată să muncească parcelele dintre adăposturi. Deodată, simți că viziunea i se schimbă de parcă ar fi urmărit totul de undeva din afara lumii și tot ceea ce vedea se transforma într-un

mușuroi colcăind de furnici. O groază fără nume o cuprinse ca o gheară și lumina strălucitoare a soarelui australian păru tot atât de rece ca ploaia din miezul iernii.

La trei luni după începutul Marii Relocări, fuseseră aduși în Australia mai mult de un miliard de oameni. Simultan, guvernele națiunilor lumii începură să se relocheze în marile orașe australiene. ONU își mută sediul la Sydney. Fiecare guvern dirija relocarea propriilor cetățeni, iar toate aceste eforturi erau coordonate de Comisia de Relocare a ONU. În noua lor țară, migranții se adunau în districte conform națiunii lor de origine și Australia devenise o replică în miniatură a întregii planete Terra. În afară de numele marilor orașe, numele vechi de localități fuseseră abandonate. Acum New York, Tokyo și Shanghai nu mai erau decât niște tabere de refugiați pline de adăposturi minimale.

Nimeni nu avea vreo experiență în relocarea la o asemenea scară, nici la nivelul guvernelor naționale, nici la nivelul ONU și, în curând, apărură multe dificultăți și pericole.

Mai întâi, era problema adăpostirii. Conducătorii își dădură seama curând că, și dacă trimiteau toate materialele de construcție din lume în Australia și limitau spațiul pe cap de locuitor la dimensiunile unui pat, nici măcar o cincime din populația totală finală nu ar fi avut un acoperiș deasupra capului. Când numărul migranților ce ajunseseră în Australia atinse cinci sute de milioane, rezervele de materiale de construcție pentru adăposturi se epuizară.

Trebuiră să recurgă la ridicarea unor corturi mari, de dimensiunile unui stadion, fiecare dintre acestea putând să adăpostească mai mult de zece mii de oameni. Dar, în asemenea condiții proaste de locuit și de igienă, epidemiile erau o amenințare constantă.

Mai era și penuria de hrană. Fabricile agricole din Australia n-aveau nici pe departe capacitatea de a satisface necesarul populației și trebui să se transporte hrană din toată lumea. Pe măsură ce creștea populaţia de pe continent, distribuirea hranei devenea o chestiune mai complexă și care implica și mai multe întârzieri.

Dar cel mai mare pericol era perspectiva pierderii controlului asupra ordinii sociale. În zonele de relocare, societatea hiperinformatică dispăruse. Nou-veniții băteau în pereți, în suportul paturilor sau chiar în propriile haine până când realizau că totul era mort și deconectat. Nici măcar comunicațiile de bază nu puteau fi garantate. Oamenii nu puteau obține știri despre lume decât prin canale foarte limitate. Pentru o populație obișnuită cu o lume super-interconectată plină de informație, era ca și cum ar fi orbit cu toții. Guvernele moderne pierduseră toate tehnicile de comunicare în masă și de conducere și nu aveau absolut nicio idee despre cum ar fi putut menține ordinea într-o societate super-aglomerată.

În același timp, relocarea avea loc și în spațiu.

La sfârșitul Erei Descurajării, aproape 1,5 milioane de oameni locuiau în spațiu. Aproape o jumătate de milion de locuitori ai spațiului aparţineau Internaționalei Terra și locuiau în stații spațiale și în orașe spațiale care orbitau Terra și în bazele de pe Lună. Restul aparţineau Flotei Sistemului Solar și erau distribuiți atât între bazele de pe Marte și din jurul lui Jupiter, cât și pe navele de război care patrulau în Sistemul Solar.

Locuitorii spațiali care aparţineau Internaționalei Terra trăiau mai ales dincolo de orbita Lunii. Nu avuseseră altă soluție decât să se întoarcă pe Terra și să migreze în Australia.

Restul se mutaseră la baza marțiană, pe care Trisolaris o desemnase drept a doua rezervație umană.

După Bătălia de Apoi, Flota Sistemului Solar nu mai revenise niciodată la dimensiunea ei inițială. Nici până la sfârșitul Erei Descurajării, flota nu ajunsese la mai mult de o sută de astronave de război de clasă stelară. Deși tehnologia continuase să se amelioreze, viteza maximă a navelor nu se mărise, deoarece limita maximă pentru propulsia prin fuziune fusese deja atinsă. Avantajul copleșitor al navelor trisolariene nu era numai capacitatea lor de a atinge viteza luminii, ci, și mai înspăimântător, capacitatea lor de a sări la viteza luminii fără un proces prelungit de accelerare. Pentru atingerea fie și a unui procent de 15% din viteza luminii, navele umane trebuiau să accelereze vreme de un an de zile, având în vedere rata de consum a carburantului și nevoia de a păstra combustibil pentru călătoria de întoarcere. În comparație cu navele trisolariene, navele de pe Terra erau niște melci.

Atunci când descurajarea fusese demontată, navele de război de clasă stelară ale Flotei Sistemului Solar avuseseră o șansă de a evada în spațiul cosmic din afara Sistemului Solar. Dacă cele mai mult de o sută de nave s-ar fi grăbit să părăsească Sistemul Solar în toate direcțiile, la putere maximă, cele opt picături din Sistemul Solar nu le-ar fi putut prinde din urmă pe toate. Dar niciuna dintre ele nu alesese această soluție. O ascultaseră pe Sophon și se întorseseră pe orbita marțiană. Motivul obedienței lor fusese simplu: relocarea pe Marte nu era ca relocarea în Australia, pe Terra. În habitatul izolat al bazei marțiene, o populație de un milion putea să-și ducă o existență confortabilă și civilizată. Baza fusese proiectată să furnizeze necesarul pe termen lung al unei asemenea populații. Era, fără nici o îndoială, o variantă mai bună decât să rătăcească în spațiul extrasolar pentru restul vieților lor.

Trisolaris rămăsese foarte neîncrezător față de oamenii de pe Marte. Cele două picături rechemate

din Centura Kuiper își petrecuseră majoritatea timpului patrulând spațiul de deasupra orașului marțian. Spre deosebire de procesul de relocare de la suprafața Terrei și deși Flota Sistemului Solar fusese esențialmente dezarmată, oamenii care trăiau pe Marte mai beneficiau de tehnologie modernă, absolut necesară pentru menținerea habitabilității orașului. Dar cei de pe Marte nu îndrăzneau să se angajeze în niciun fel de aventuri, cum ar fi fost, de exemplu, construirea unui transmițător cu undă gravitațională. Sophonii ar fi detectat cu siguranță o astfel de acțiune la scară mare și oamenii nu uitaseră încă teroarea din Ziua Bătăliei de Apoi. Baza marțiană era tot atât de fragilă ca o coajă de ou, iar depresurizarea cauzată de impactul unei singure picături ar fi însemnat dezastrul definitiv.

Procesul relocării spațiale fusese încheiat în trei luni. În afara bazei marțiene, nu mai era nicio prezență umană în spațiu, în Sistemul Solar, cu excepția orașelor pustii și a navelor care pluteau pe orbita Terrei, a planetei Marte și a planetei Jupiter și prin Centura de Asteroizi. Toate păreau un cimitir metalic și tăcut, unde fuseseră înmormântate gloria și visele umanității.

Din siguranța casei lui Fraisse, Cheng Xin putea să afle despre situația globală doar de la televizor. Într-o zi, văzuse o transmisie live de la un centru de distribuție a alimentelor. Transmisia holografică o făcu să se simtă ca și cum ar fi fost chiar acolo. Tehnologia aceasta presupunea conexiuni de bandă ultralargă și, în ultimul timp, era rezervată pentru știrile extrem de importante. Cele mai multe știri erau transmise prin tehnologia simplă 2D.

Centrul de distribuție era situat în Carnegie, la marginea deșertului. În imaginea holografică, apăruse un cort gigantic, ca jumătatea spartă a unui ou căzut în deșert, și oameni care ieșeau din el, ca albușul. Mulțimea se îngrămădea afară deoarece

sosise un nou transport de hrană. De două transportoare aeriene mici, dar puternice, atârna un cub uriaș de hrană ambalată în plase.

După ce primul transport își puse cu grijă marfa la sol, mulțimea se repezi ca potopul dintr-un baraj spart și cuceri cu iuțeală grămada de mâncare. Bariera de securitate formată din câteva duzini de soldați se prăbuși imediat și cei câțiva muncitori care distribuiau hrana se urcară înapoi în transportor, îngroziți. Grămada de hrană se pierdu în mulțime ca un bulgăre de zăpadă aruncat în ape noroioase.

Camera focaliză. Oamenii înhățau acum hrana de la cei care o luaseră din grămadă. Sacii de mâncare, ca boabele de orez într-un roi de furnici, fuseseră sfâșiați și gloata se lupta pentru orice cădea pe jos din ei. Al doilea transport depuse încă o grămadă într-un loc liber aflat puțin mai departe. De data aceasta, nu mai erau soldați și muncitorii însărcinați cu distribuția care îndrăzniseră să se dea jos din aparatul de zbor. Mulțimea roi spre noua grămadă ca niște pilitură de fier atrasă de un magnet și o acoperi rapid.

O siluetă îmbrăcată în verde, zveltă și suplă, sări din aparatul de zbor și ateriză grațios pe grămada de mâncare aflată la doisprezece metri mai jos. Mulțimea se opri. Văzură că figura de pe vârful grămezii era Sophon. Era îmbrăcată tot în uniforma de camuflaj și eșarfa neagră de la gâtul ei flutura în vântul fierbinte, scoțându-i în evidență chipul palid.

— Formați un rând! strigă Sophon.

Camera video focaliză din nou. Frumoșii ochi ai lui Sophon priviră mulțimea cu dușmănie. Vocea ei era foarte puternică și se auzea peste zgomotul aparatului de zbor. Dar mulțimea de sub ea se opri doar pentru o scurtă perioadă de timp înainte să-și reia mișcarea agitată. Cei aflați cel mai aproape de grămadă începură să taie plasa ca să ajungă la sacii din interior. Mulțimea parcă înnebunise și câțiva

începură să se cațere pe grămadă, ignorând-o pe Sophon.

— Sunteți vai de capul vostru! De ce nu sunteți aici, să păstrați ordinea?

Sophon se uită în sus și urlă spre aparatul de zbor. În ușa deschisă a transportorului stăteau șocați câțiva oficiali de la Comisia de Relocare a ONU.

— Unde vă sunt armatele? Poliția? Ce-ați făcut cu armele pe care v-am lăsat să le aduceți aici? Unde vă e responsabilitatea?

Președintele Comisiei de Relocare stătea la ușa transportorului. Se ținea de cadrul ușii cu o mână și o salută pe Sophon cu cealaltă, scuturând din cap neajutorat.

Sophon își scoase katana din teacă. Mișcându-se mai iute decât se putea urmări cu ochiul liber, o roti de trei ori, spintecând în șase bucăți trei bărbați care se urcaseră pe grămadă. Cele trei lovituri ucigătoare erau exact la fel: începeau de la umărul stâng și se terminau la șoldul drept. Cele șase bucăți căzură la pământ și viscerele se împrăștiară în aer, după care căzură ca o ploaie de sânge printre ceilalți oameni. Înconjurată de urlete de groază, sări de pe grămadă și ateriză, rotindu-și sabia și omorând iute mai mult de doisprezece oameni. Refugiații se dădură la o parte de parcă o picătură de detergent ar fi fost așezată pe stratul de ulei dintr-o oală murdară, curățând rapid spațiul din jurul ei. Cadavrele rămase în spațiul acela gol erau spintecate de la umărul stâng până la șoldul drept, o metodă ce garanta o împrăștiere maximă de organe și de sânge.

Văzând atâta măcel și sânge, mulți leșinaseră. În timp ce Sophon mergea înainte, oamenii se grăbiră să se îndepărteze. Părea s-o înconjoare un câmp de forță invizibil, care îndepărta gloata și păstra gol spațiul din jurul ei. Se opri după câțiva pași și mulțimea împietri.

— Formați un rând, spuse Sophon cu un un glas blând.

Gloata haotică se organiză rapid într-un șir lung și unduitor, de parcă oamenii ar fi interpretat un algoritm de sortare matriceală. Șirul se întindea până la cortul gigantic și îl înconjura.

Sophon sări din nou pe grămadă și arătă spre șir cu sabia însângerată:

— Era libertății degenerate a umanității s-a terminat. Dacă vreți să supraviețuiți aici, trebuie să învățați din nou colectivismul și să vă recăpătați demnitatea rasei!

Cheng Xin nu reuși să adoarmă în noaptea aceea și ieși fără zgomot din camera ei.

Ora era târzie, și putea să vadă lumina pâlpâitoare de pe treptele verandei: Fraisse fuma. Pe genunchi, avea un didgeridoo, un instrument aborigen făcut dintr-o ramură golită pe dinăuntru, groasă și lungă cam de un metru. Cânta la el în fiecare noapte. Sunetul făcut de didgeridoo era un vaiet profund, bogat și huruitor, mai apropiat de zumzetele pământului însuși decât de muzică. În fiecare noapte, AA și Cheng Xin adormeau ascultându-l.

Cheng Xin se așeză alături de Fraisse. Îi plăcea să fie în preajma bătrânului. Puterea lui de transcendență în fața realității crunte era un balsam pentru inima ei frântă. Nu se uita niciodată la televizor și părea să nu acorde nicio atenție evenimentelor din restul lumii. Noaptea, nu se întorcea decât foarte rar în camera lui și adormea rezemat de cadrul ușii, deșteptându-se doar când răsăritul soarelui îi încălzea trupul. Făcea așa și în nopțile furtunoase, zicând că se simte mult mai confortabil așa decât dormind într-un pat. Odată spusese că, dacă nenorociții de la guvern ar veni să-i ia casa, nu s-ar muta în zonele de relocare. S-ar duce, în schimb, în pădure și și-ar construi un adăpost din iarbă împletită. AA spusese că un asemenea plan nu era prea realist, având în vedere

vârsta lui înaintată, dar el îi replicase că, de vreme ce strămoșii lui fuseseră în stare să trăiască așa, atunci și el va putea. În timpul celei de-a patra epoci glaciare, strămoșii lui traversaseră Oceanul Pacific, venind din Asia în canoe. Asta se întâmplase cu 40 000 de ani în urmă, când Grecia și Egiptul nu existau nici măcar ca o intenție. În timpul Secolului XXI, fusese un doctor înstărit și avusese propria clinică în Melbourne. După ce ieșise din hibernare în timpul Erei Descurajării, trăise viața confortabilă a omului modern. Dar, când începuse Marea Relocare, părea că se trezise în el ceva anume. Simțise că devine o ființă a pământului și a pădurii și-și dădu seama că vieții nu-i erau necesare decât foarte puține lucruri. Dormitul sub cerul liber era plăcut – și foarte confortabil, de fapt.

Fraisse spusese că nu știa ce semn putea fi acesta.

Cheng Xin privi spre zona de relocare din depărtare. La ora asta târzie din noapte, luminile erau rare, iar șirurile nesfârșite de adăposturi transmiteau o senzație de liniște rar întâlnită. O cuprinse un sentiment ciudat, de parcă ar fi revăzut o altă epocă de migrație din Australia, din urmă cu cinci secole. Oamenii care dormeau în casele acelea erau văcari și fermieri aspri, dintr-o bucată, și putea simți chiar și mirosul de fân și de baligă de cal. Chen Xin îi spuse lui Fraisse despre strania ei senzație.

— Nu era așa de aglomerat pe atunci, spuse Fraisse. Se spune că, dacă un alb dorea să cumpere pământ de la un alt alb, trebuia să plătească doar prețul unei cutii de sticle cu whiskey și apoi mai trebuia doar să călărească în cerc, plecând la răsărit și întorcându-se la apus. Și apoi, suprafața înconjurată îi revenea de drept.

Impresiile din trecut ale lui Cheng Xin despre Australia izvorau dintr-un film vechi cu același nume. În film, eroul și eroina traversau peisajul

spectaculos al Australiei de Nord, în timpul unei deplasări de turme de vaci. Totuși, acțiunea filmului nu se petrecea în timpul migrației în Australia, ci în timpul celui de-al Doilea Război Mondial, ceea ce însemna că era vorba tot despre trecutul recent, când era tânără și care acum devenise istorie antică. Simți un junghi de durere când își dădu seama că Hugh Jackman și Nicole Kidman muriseră probabil de două secole. Apoi se gândi că, în timp ce muncea la adăpost, Wade semăna cu eroul din film.

Gândindu-se la Wade, îi spuse lui Fraisse ce-i ceruse acela. Dorise să-i zică mai demult, dar se temuse să nu-i strice starea mintală transcendentală.

— Îl cunosc pe om, spuse Fraisse. Copilă, ceea ce pot să-ți spun e că ar trebui să-l asculți. Însă e imposibil să pleci din Australia. Nu-ți face griji. Nu are rost să suferi pentru ce nu se poate face.

Era adevărat. Acum era foarte greu să pleci din Australia. Nu doar fiindcă picăturile continuau să vegheze, dar și pentru că Sophon își recrutase propria armată navală de oameni. Orice avion sau navă de suprafață care pleca din Australia și care avea la bord oameni relocați trebuia atacată fără întârziere. Pe de altă parte, cum se apropia termenul-limită al lui Sophon, puțini oameni doreau să încerce să se întoarcă în țările de origine. Deși condițiile din Australia erau aspre, să rămână aici era mai bine decât să se întoarcă spre o moarte sigură. Mai aveau loc, ici și colo, câteva cazuri minore de preluare ilegală de migranți, dar Cheng Xin era o figură publică și o asemenea cale nu era posibilă pentru ea.

Cheng Xin nu își bătea capul cu asemenea detalii. Orice s-ar fi întâmplat, nu avea să plece.

Fraisse păru că dorea să schimbe subiectul, dar tăcerea lui Cheng Xin, în întuneric, îi dădu de înțeles că aștepta mai mult de la el.

— Sunt ortoped. Știi probabil că, atunci când se rupe un os, devine mai puternic atunci când se vindecă, deoarece în jurul fracturii se produce o îngroșare. Corpului, dacă i se dă ocazia să compenseze o absență, poate să facă asta în mod excesiv și să se refacă până în punctul când va deveni mai rezistent decât cele care n-au suferit niciodată o asemenea lipsă.

Fraisse arătă spre cer, apoi adăugă:

— Prin comparație cu oamenii, trisolarienilor le-a lipsit odată ceva. Crezi că și ei au compensat în exces? Și oare în ce măsură? Nimeni nu știe.

Cheng Xin fu uluită de idee. Dar Fraisse nu era interesat să continue discuția. Privi spre cerul împânzit de stele și începu, cu o voce înceată, să recite poezii. Poemele vorbeau despre visele de demult, despre încrederea trădată și arme sfărâmate, despre morțile unor oameni și ale unor feluri de a trăi.

Cheng Xin fu mișcată în același mod în care fusese când Fraisse cântase la didgeridoo.

— Sunt poeziile lui Jack Davis, un poet aborigen din secolul XX.

Bătrânul se lăsă pe cadrul ușii și, după o vreme, începu să sforăie. Cheng Xin rămase așezată sub stele – care nu deviară niciun pic de la cursul lor obișnuit, în ciuda tulburării din lumea de dedesubt – până ce, dinspre răsărit, veniră zorile.

După șase luni de la începerea Marii Relocări, o jumătate din populația lumii, sau 2,1 miliarde de oameni, se mutaseră în Australia.

Crize ce păreau îngropate începuseră să iasă la suprafață. Masacrul din Canberra, care avusese loc la șapte luni după începerea relocării, fusese doar începutul unui șir de coșmaruri.

Sophon ceruse ca oamenii să se relocheze „goi". În timpul Erei Descurajării, extremiștii de pe Terra propuseseră și ei o strategie similară pentru a negocia eventuala migrație a trisolarienilor spre Sistemul Solar. În afara

materialelor de construcție și a pieselor necesare construirii noilor fabrici agricole, cât și a echipamentelor medicale și a celorlaltor lucruri necesare vieții, populației relocate nu i se permisese să aducă niciun fel de echipament greu pentru uz militar sau civil. Forțelor militare trimise de diferitele națiuni în zonele de relocare li se permisese să poarte doar arme ușoare, necesare menținerii ordinii. Omenirea urma să fie complet dezarmată.

Însă guvernul australian era scutit – el putea păstra totul, inclusiv toate echipamentele necesare armatei, marinei și forțelor aeriene. Și astfel, această țară, care fusese de la nașterea ei la periferia afacerilor internaționale, devenise hegemonul lumii.

Nimeni nu-i reproșase nimic guvernului australian la începutul procesului. Guvernul și toți australienii făceau toate eforturile să participe cu toată forța la afluxul de migranți. Dar, pe măsură ce potopul de refugiați din toată lumea continua să curgă în Australia, atitudinile din țară – odinioară singurul stat care poseda un întreg continent – se schimbaseră. Australienii indigeni se plângeau supărați și aleseseră un nou guvern care adoptase o poziție dură față de noii sosiți. Proaspeții guvernanți descoperiseră repede că avantajul lor față de restul lumii era comparabil cu avantajul pe care Trisolaris îl avea asupra Terrei. Migranții veniți mai târziu erau relocați în interiorul deșertic, în timp ce locurile bogate și dorite, cum ar fi zona de coastă din New South Wales, erau „teritorii rezervate“ doar pentru australieni. Canberra și Sydney fuseseră clasificate drept „orașe rezervate“ unde imigrația era și ea interzisă. Singurul oraș mare în care era permisă stabilirea migranților era Melbourne. Guvernul australian devenise dictatorial și față de restul lumii, considerându-se superior ONU și celorlalte guverne naționale.

Deși nou-veniții nu aveau voie să se stabilească în New South Wales, era imposibil să le interzici să meargă acolo ca turiști. Mulți migranți roiră spre Sydney, pentru a-și astâmpăra dorul intens de viața de la oraș – și chiar dacă nu puteau rămâne, se simțeau mai bine rătăcind pe străzile din Sydney, ca oameni ai străzii, decât în zonele de relocare. Aici, cel puțin, simțeau că trăiesc încă într-o societate civilizată. Sydney deveni curând supraaglomerat și guvernul australian hotărî să-i îndepărteze cu forța pe toți migranții și să-i împiedice să viziteze orașul. Avură loc ciocniri între poliție, armată și refugiații care vagabondau pin oraș și existaseră victime.

„Incidentul de la Sydney“ eliberă o furie înăbușită a populației relocate împotriva guvernului australian, și mai mult de o sută de milioane de oameni intrară în New South Wales, îndreptându-se spre Sydney. Confruntată cu o mare de oameni revoltați, armata australiană își abandonă pozițiile. Zeci de milioane invadară Sydney și jefuiră ca un roi de furnici care devorează un cadavru proaspăt, lăsând în urmă doar un schelet curat. Sydney rămase, după ei, un oraș în flăcări și scăpat de sub control, se transformase într-o pădure a groazei. Viața de acolo, pentru cei care rămaseră, deveni mai rea decât în zonele de relocare.

Ulterior, noua țintă a gloatei de refugiați deveni Canberra, aflată la două sute de kilometri depărtare. Deoarece Canberra era capitala Australiei, aproape o jumătate din guvernele naționale ale lumii se mutaseră și ele acolo. Chiar și ONU se mutase acolo, de la Sydney. Pentru a menține siguranța acestor guverne, armata nu mai avu altă soluție decât să tragă în mulțime. Muriră mai mult de o jumătate de milion de oameni, majoritatea nu uciși de armata australiană, ci din cauza foamei, a setei și a panicii resimțite de o sută de milioane de oameni care se călcaseră în

picioare. În timpul haosului care durase mai mult de zece zile, zeci de milioane nu avuseseră acces la hrană sau apă potabilă.

Societatea populațiilor relocate se transformase în moduri profunde. Oamenii realizaseră că, pe acest continent supraaglomerat și înfometat, democrația era mai terifiantă decât despotismul. Tânjeau cu toții după ordine și după un guvern puternic. Ordinea socială existentă se sfărâmă. Singurul lucru pe care și-l doreau oamenii era ca guvernul să le aducă hrană, apă și destul spațiu pentru un pat. Nimic altceva nu mai conta. Treptat, societatea celor relocați căzu în mrejele totalitarismului, ca suprafața unui lac surprins de un îngheț neprevăzut. Cuvintele lui Sophon după ce-i omorâse pe oamenii aceia la centrul de distribuire a hranei – „Era libertății degenerate a umanității s-a terminat." – deveniseră un slogan obișnuit și scoseseră la iveală drojdiile istoriei ideilor, cum ar fi fascismul, care ieșiseră din văgăunile lor și intraseră în curentul principal. Religiile își recăpătaseră și ele puterea și oamenii se adunau conform diferitelor credințe și biserici. Astfel, teocrația, un zombi încă și mai vechi decât totalitarismul, reînviase și ea.

Rezultatul inevitabil al politicilor totalitare fusese războiul. Conflictele dintre națiuni deveniseră mai frecvente. La început, conflictele fuseseră pentru hrană și apă, dar ele deveniseră rapid un soi de concursuri planificate pentru spațiul vital. După Masacrul de la Canberra, forțele armate australiene deveniseră o forță de descurajare puternică din cadrul Internaționalei de Relocare. La cererea ONU, armata australiană începuse să mențină ordinea internațională cu ajutorul forței. În lipsa acesteia, ar fi izbucnit o versiune intraaustraliană a războiului mondial și, exact cum prezisese cineva în timpul secolului XX, acest război s-ar fi purtat cu ajutorul bâtelor și al pietrelor. Până în acest moment, armatele

diferitelor națiuni – cu excepția Australiei – nu reușiseră nici măcar să-și asigure echiparea personalului cu arme de descurajare a mulțimilor. Cele mai obișnuite arme erau bâtele făcute din cadre de metal folosite la construcții și chiar și săbiile vechi din muzee fuseseră acum scoase de la naftalină.

În acele zile întunecate, nenumărați oameni se trezeau dimineața și nu le venea să creadă că aceasta le era realitatea. După o jumătate de an, societatea umană regresase atât de mult încât ajunsese deja cu un picior în Evul Mediu.

Singurul lucru care mai stătea în calea colapsului total, pentru indivizi și pentru societate în întregul ei, era apropierea celei de-a Doua Flote Trisolariene. De acum, flota traversase Centura Kuiper. În nopțile cu cer senin, puteai uneori să vezi cu ochiul liber flăcările navelor care decelerau. De acele 415 lumini palide depindea acum speranța întregii umanități. Toți își aminteau de promisiunea lui Sophon și visau că sosirea flotei va aduce o viață confortabilă și liniștită pentru toți cei de pe continent. Un demon al trecutului se transformase într-un înger salvator și singurul lor sprijin spiritual. Oamenii se rugau pentru noul lor început.

Pe măsură ce continua procesul de relocare, peste orașele de pe celelalte continente din afara Australiei cădea treptat întunericul, transformându-le în carcase goale și tăcute. Erau ca niște restaurante luxoase care-și stingeau luminile după plecarea ultimului client.

La nouă luni după Marea Relocare, 3,4 miliarde de oameni locuiau deja în Australia. Deoarece condițiile de trai continuau să se deterioreze, procesul de relocare trebuise să fie temporar întrerupt. Picăturile atacară din nou orașe din afara Australiei și Sophon își reînnoi amenințările: la expirarea perioadei de un an, avea să înceapă fără întârziere exterminarea tuturor

oamenilor aflați în afara rezervațiilor. Australia semăna acum cu o veche căruță de închisoare aflată în drum spre un loc de unde nu avea să se mai întoarcă: cușca aproape dădea pe-afară din cauza captivilor aflați la bord, dar mai erau șapte sute de milioane care trebuiau și ei să fie urcați cumva.

Sophon medită puțin asupra problemelor pe care le punea continuarea imigrației și propuse o soluție: Noua Zeelandă și alte insule din vecinătate puteau fi folosite ca o zonă-tampon. Sugestia ei funcționă și, în timpul următoarelor două luni și jumătate, încă 630 de milioane de noi refugiați fură mutați în Australia prin zona-tampon.

Și, în final, cu trei zile înainte de expirarea termenului limită, ultimele trei milioane de refugiați părăsiră Noua Zeelandă în bărci și în avioane și se îndreptară spre Australia.

Marea Relocare se încheiase.

În acest moment, Australia deținea cea mai mare populație: 4,16 miliarde de oameni. În afara Australiei se mai aflau opt milioane de oameni. Erau împărțiți în trei părți: un milion la baza de pe Marte, cinci milioane în Forța de Securitate a Terrei și aproximativ două milioane în Mișcarea de Rezistență a Terrei. Încă un număr mic de indivizi care nu putuseră fi relocați, din diferite motive, erau împrăștiați pe planetă, dar nu se știa exact câți erau.

Sophon recrutase Forțele de Securitate ale Terrei (FST) pentru monitorizarea procesului de relocare. Le promisese celor care se alăturaseră FST că nu vor trebui să migreze spre Australia și vor putea trăi liberi, la un moment dat, în teritoriile Terrei cucerite de Trisolaris. Entuziasmați, mulți se oferiseră voluntari și, conform numărătorii finale, aplicaseră online mai mult de un miliard de oameni. Dintre aceștia, douăzeci de milioane fuseseră chemați la interviuri și, în final, cinci milioane fuseseră acceptați în FST. Acești câțiva

norocoși ignoraseră scuipăturile și privirile pline de dispreț pe care li le aruncaseră ceilalți oameni – știau că mulți dintre cei care îi scuipau acum aplicaseră și ei.

Unii comparaseră Forțele de Securitate ale Terrei cu Organizația Terra-Trisolaris din urmă cu trei secole, dar cele două organizații erau esențialmente diferite. OTT fusese formată de războinici ai credinței, în vreme ce recruții FST doreau pur și simplu să evite relocarea și să trăiască în confort.

FST erau împărțite în trei corpuri de armată: Asiatic, European și Nord-American. Acestea moșteneau toate echipamentele militare pe care armatele naționale fuseseră obligate să le părăsească în timpul relocării. La începutul procesului, FST se comportaseră cu oarecare reținere, urmând doar ordinele lui Sophon pentru supravegherea progresului migrației din diferitele țări și pentru protejarea infrastructurii de bază a orașelor și a regiunilor împotriva jafului și a sabotajelor. Dar, pe măsură ce dificultățile din Australia se înmulțeau, ritmul în care se făcea relocarea nu o mai satisfăcea pe Sophon. Din cauza cererilor și a amenințărilor ei constante, FST își ieșiseră din minți și recurseseră la violența la scară largă pentru aplicarea relocării. În această perioadă, FST omorâseră aproape un milion de oameni. În cele din urmă, după ce expirase termenul pentru relocare, Sophon dăduse ordinul de exterminare a tuturor oamenilor rămași în afara rezervațiilor. Acum, cei din FST se transformaseră în demoni. În mașinile lor zburătoare și înarmați cu puști cu laser pentru lunitiști, pluteau deasupra orașelor pustii și a câmpurilor, ca niște șoimi, și coborau să ucidă pe oricine vedeau.

Spre deosebire de ei, Mișcarea de Rezistență a Terrei reprezenta tot ce avea umanitatea mai bun, oameni șlefuiți în urma acestui măcel dezastruos. Această mișcare consta din atâtea ramuri locale

independente, încât nu putea fi verificat numărul lor exact. În total, se estima că participau între un milion și jumătate și două milioane de oameni. Ascunși în munții îndepărtați și în tunelurile adânci de sub orașe, aceștia purtau un război de gherilă împotriva FST și-și așteptau șansa de a lupta în războiul final împotriva invadatorilor trisolarieni. În comparație cu toate celelalte mișcări de rezistență din istoria umanității, Mișcarea de Rezistență a Terrei făcuse, fără îndoială, cel mai mare sacrificiu. Deoarece Sophon și picăturile asistau FST, fiecare misiune a Mișcării de Rezistență friza sinuciderea. În plus, condițiile în care luptau îi împiedicau să-și unească forțele, ceea ce le permitea FST să-i elimine pe rând, celulă cu celulă.

Componența umană a Mișcării de Rezistență a Terrei era complexă și includea oameni din toate straturile societății. O mare parte dintre ei erau oameni din Era Comună. Toți ceilalți șase candidați pentru poziția de Purtător de Sabie erau comandanți ai rezistenței. La sfârșitul perioadei de relocare, trei dintre ei muriseră deja în luptă: doar Bi Yunfeng, inginerul pentru acceleratorul de particule, fizicianul Cao Bing și Ivan Antonov, fostul vice-amiral rus mai rămăseseră în viață.

Fiecare membru al Rezistenței înțelegea că erau angajați într-un război fără speranță. Momentul sosirii celei de-a Doua Flote Trisolariene avea să marcheze completa lor anihilare. Înfometați și zdrențăroși, ascunzându-se în peșterile din munți și în canalizările orașelor, acești războinici se luptau pentru ultima fărâmă de demnitate a rasei umane. Existența lor reprezenta singurul punct luminos din toată această perioadă, cea mai neagră a istoriei umanității.

În zori, Cheng Xin fu trezită de un șir de bubuituri prelungi. Nu dormise bine în timpul nopții, din cauza zgomotului constant al noilor refugiați. Dar își dădu seama că se terminase

sezonul furtunilor cu fulgere și, după ce bubuiturile încetară, afară se lăsă liniștea. Se înfioră, se dădu jos din pat, își aruncă hainele pe ea și ieși. Aproape că se împiedică de trupul adormit al lui Fraisse de la ușă. Acesta o privi cu ochi adormiți și pe urmă se sprijini la loc de cadrul ușii pentru a-și continua somnul.

Afară abia se luminase. De jur împrejur, mulți oameni stăteau în picioare privind îngrijorați spre răsărit și bombănind între ei. Cheng Xin urmă direcția privirii lor și văzu o coloană groasă de fum negru la orizont, de parcă zorile palide ar fi fost sfâșiate.

Cheng Xin reuși în cele din urmă să afle de la alții că, în urmă cu o oră, FST începuseră o serie de raiduri aeriene în Australia. Țintele lor principale păreau să fie sistemele electrice, porturile și echipamentele de transport în masă. Coloana de fum venea dinspre o uzină de energie nucleară de fuziune aflată la cinci kilometri depărtare. Oamenii priveau în sus cu teamă și văzură cinci urme albe de condensare care se întindeau peste cerul albastru-întunecat: bombele FST.

Cheng Xin se întoarse în casă. AA se trezise și ea, și däduse drumul la televizor. Dar Cheng Xin nu se uită – nu avea nevoie de mai multe informații. Trecuse deja un an de când se ruga în permanență ca acest moment să nu vină niciodată. Nervii ei deveniseră extrem de sensibili și cel mai mic indiciu o conducea la concluzia corectă. Și, chiar din clipa în care fusese trezită de bubuituri, știuse ce se întâmplase.

Wade avusese dreptate din nou.

Cheng Xin își dădu seama că era pregătită pentru acest moment. Fără să stea pe gânduri, știu ce avea de făcut. Îi spuse lui AA că trebuie să meargă la guvernul orașului și luă o bicicletă – cel mai potrivit mijloc de transport din zonele de relocare.

Își luă și niște hrană și apă, știind că era foarte probabil să nu-și poată îndeplini sarcina și că, în acest caz, urma să aibă un drum lung de făcut.

Străbătu străzile aglomerate, îndreptându-se spre primăria orașului. Diferitele națiuni își transplantaseră propriile sisteme administrative în zonele de relocare, iar zona lui Cheng Xin era compusă din oameni mutați dintr-un oraș de mărime mijlocie din China vestică. Primăria se afla într-un cort mare aflat la trei kilometri distanță, al cărui vârf alb îl vedea deja.

În ultimele două săptămâni ale asaltului final de relocare, un număr uriaș de refugiați inundase Australia. Nu mai aveau timp să-i distribuie în zonele care corespundeau originilor lor, așa că erau îngrămădiți oriunde se găsea puțin loc. Prin urmare, zona lui Cheng Xin era plină de oameni din alte orașe, regiuni, provincii și chiar de oameni care nu erau chinezi. Cele șapte sute de milioane de refugiați aruncați în Australia în timpul ultimelor două luni făceau ca zonele de relocare, deja pline până la refuz, să devină și mai insuportabile.

Pe ambele părți ale drumului erau, peste tot, grămezi de lucruri personale. Nou veniții nu aveau unde să locuiască și dormeau sub cerul liber. Exploziile de mai înainte îi treziseră și acum priveau în direcția coloanei de fum. Lumina zorilor arunca o strălucire albastră, stinsă, peste toate, făcând chipurile să pară și mai palide. Din nou, Cheng Xin avu senzația stranie că privește de sus o colonie de furnici. În timp ce se grăbea să treacă printre chipurile palide, subconștientul ei se îngrozea la gândul că Soarele nu va mai răsări.

O cuprinse un val de greață și de slăbiciune. Strânse de frâne, se opri pe marginea drumului și vomă, ceea ce o făcu să lăcrimeze. Vomă până când i se calmă stomacul. Auzi un copilaș plângând prin apropiere și, privind în sus, văzu o mamă acoperită de zdrențe care-și strângea copilul

la piept. Cu ochii duși, cu părul nepieptănat, nu se mișca în timp ce copilul se agăța de ea, ci continua să privească fără expresie spre est. Zorile îi iluminară ochii care trădau doar disperare și apatie.

Cheng Xin se gândi la o altă mamă, frumușică, sănătoasă și plină de viață, care-i întinsese copilul în fața clădirii ONU... Unde or fi acum, ea și copilul ei?

Ajunsă mai aproape de cortul care adăpostea guvernul orașului, Cheng Xin fu obligată să se dea jos de pe bicicletă și să se strecoare prin mulțimea compactă. Locul acesta era mereu aglomerat, dar acum se adunaseră și mai mulți oameni, să vadă ce se întâmplase. Ca să i se permită să intre, Cheng Xin trebui să explice cine era întregului șir de paznici care păzeau intrarea. Ofițerul nu o cunoștea și trebui să-i scaneze cardul de identitate. După ce-i confirmă identitatea, privirea pe care i-o aruncă lui Cheng Xin i se înfipse acesteia în memorie.

De ce te-om fi ales atunci?

Interiorul cortului guvernului îi aminti de era hiperinformatică. Numeroase ferestre holografice pluteau prin spațiul vast, oprindu-se deasupra diferiților oficiali și funcționari. Mulți dintre ei stătuseră treji toată noaptea și arătau epuizați, dar erau încă foarte ocupați. Un mare număr de departamente fuseseră înghesuite acolo și-și disputau spațiul între ele, amintindu-i lui Cheng Xin de ringul Bursei de valori de pe Wall Street, din Era Comună. Lucrătorii tastau sau scriau în cadrul ferestrelor ce pluteau în fața lor și apoi acestea pluteau automat până la următorul funcționar. Aceste ferestre lucitoare erau ca niște spirite dintr-o epocă ce tocmai se sfârșise și acesta era ultimul lor loc de adunare.

Într-un birou miniatural format din partiții complicate, Cheng Xin îl văzu pe primar. Era foarte tânăr și chipul său frumos și feminizat arăta la fel de epuizat ca al celorlalți. Părea și puțin

confuz și picat de pe altă lume, de parcă sarcina care i se pusese în spinare ar fi depășit competenţa generației lui fragile. O fereastră de informații foarte mare apăru pe unul dintre pereți, arătând o imagine a unui oraș. Majoritatea clădirilor din fereastră păreau vechi și tradiționale și nu aveau decât trei clădiri–copaci risipite printre ele – era cu siguranță un oraș de mărime medie. Ea observă că imaginea nu era statică: mașini zburătoare traversau aerul din când în când și părea să fie și acolo dimineață. Cheng Xin își dădu seama că ecranul simula o imagine văzută printr-o fereastră de birou, așa că probabil acesta era locul unde trăise și muncise primarul înainte de Marea Relocare.

O privi pe Cheng Xin și ochii lui părură și ei să-i spună *De ce te-om fi ales atunci?* Rămase totuși politicos și o întrebă cum o poate ajuta.

— Trebuie s-o contactez pe Sophon, spuse ea.

Primarul dădu din cap, dar cererea ei neașteptată îi risipise puțin din epuizare.

— Nu e posibil. În primul rând, biroul acesta este la un nivel inferior și nu putem stabili un contact direct cu ea. Nici guvernul provincial nu are o asemenea autoritate. Nimeni nu știe unde naiba se află acum. De asemenea, comunicarea cu restul lumii este extrem de dificilă acum. Tocmai s-a întrerupt sistemul de comunicații cu guvernul provincial și suntem pe cale să rămânem și fără curent aici.

— Puteți să mă trimiteți la Canberra?

— Nu vă pot da un avion, dar vă pot repartiza un vehicul terestru. Totuși, în acest caz s-ar putea să vă treziți că avansați și mai încet decât dacă ați merge pe jos. Domnișoară Cheng, vă rog ferm să stați la adăpost. E haos peste tot acum și e foarte periculos. Orașele sunt bombardate – nu știu dacă mă credeți sau nu, dar aici este relativ liniște.

De vreme ce nu exista niciun sistem de energie fără fir, mașinile zburătoare nu puteau fi

folosite în zonele de relocare. Erau disponibile doar avioanele cu alimentare proprie și vehiculele terestre, numai că drumurile deveniseră impracticabile.

Imediat ce Cheng Xin ieși de la guvernul orașului, auzi încă o explozie. O nouă coloană de fum se ridică dintr-o altă direcție, iar mulțimea, care fusese doar neliniștită, deveni cu adevărat agitată. Își croi drum prin mulțime cu greu și-și găsi bicicleta. Avea de mers mai mult de cincizeci de kilometri pentru a ajunge la guvernul provincial, de unde să încerce s-o contacteze pe Sophon. Dacă nu funcționa, va încerca să ajungă la Canberra.

Nu avea să renunțe, orice s-ar fi întâmplat.

Mulțimea se liniști atunci când, deasupra guvernului orașului, apăru o fereastră de informații imensă, aproape tot atât de mare cum era cortul însuși. Acest mijloc de informare era folosit când guvernul avea nevoie să transmită știri extrem de importante. Deoarece tensiunea curentului electric nu era stabilă, fereastra clipea, dar, pe fundalul pal al zorilor, arăta imaginile cu claritate.

În fereastră era clădirea Parlamentului din Canberra. Deși fusese terminată în anul 1988, oamenii încă o numeau „Noua“ Casă a Parlamentului. Din depărtare, clădirea părea un buncăr care ieșea dintr-un deal și care, în vârf, avea probabil cel mai înalt catarg din lume. Catargul, de mai mult de optzeci de metri înălțime, era ridicat și mai sus de cele patru grinzi de oțel uriașe care-l susțineau. Erau menite să simbolizeze stabilitatea, dar acum semănau cu cadrul unui cort uriaș. Pe clădire flutura steagul ONU: aici își mutase ONU sediul după răzmerițele din Sydney.

Cheng Xin simți cum un pumn uriaș îi strânge inima. Știa că sosise Ziua Judecății de Apoi.

Imaginea se schimbă și trecu în interiorul Camerei Reprezentanților, plină cu toți liderii Internaționalei Terrei și ai Internaționalei Flotei.

Sophon solicitase o sesiune de urgență a Adunării Generale a ONU.

Sophon stătea la tribună, tot în acea uniformă de camuflaj și cu eșarfa neagră, dar fără katană. Pe chipul ei nu se vedea nicio urmă a cruzimii fermecătoare cu care se obișnuiseră cu toții în ultimul an. În schimb, părea acum că radiază de frumusețe. Se înclină în fața liderilor umanității ce se adunaseră acolo și Cheng Xin o văzu din nou pe gazda amabilă care pregătește ritualul ceaiului și pe care o cunoscuse cu doi ani în urmă.

— Marea Relocare s-a încheiat! spuse Sophon și se înclină din nou. Vă mulțumesc! Vă sunt recunoscătoare tuturor. Este o realizare formidabilă, comparabilă cu ieșirea din Africa a strămoșilor dumneavoastră cu zeci de mii de ani în urmă. A început o nouă eră pentru cele două civilizații ale noastre!

Toți cei din Camera Reprezentanților își întoarseră capul cu neliniște, fiindcă afară exploda ceva. Cele patru grinzi de iluminare ce atârnau din tavan se legănară și toate umbrele lor odată cu ele, de parcă clădirea stătea să se prăbușească. Dar Sophon continuă:

— Înainte ca magnifica Flotă Trisolariană să vă aducă o nouă viață fericită, va trebui cu toții să îndurați o perioadă dificilă care va dura trei luni. Sper că umanitatea se va descurca tot atât de bine cum a făcut-o la Marea Relocare. Proclam acum completa despărțire a Rezervației Australiene de restul lumii. Șapte sonde spaţiale de mare interacțiune și Forțele de Securitate ale Terrei vor pune în aplicare o blocadă absolută. Oricine va încerca să plece din Australia va fi considerat drept invadator al Trisolaris și va fi exterminat fără milă! Ineficientizarea Terrei trebuie să continue. În timpul următoarelor trei luni, rezervația trebuie menținută într-o stare a agriculturii de subzistență. Folosirea oricărei tehnologii moderne, inclusiv a electricității, este strict interzisă. Așa cum pot

vedea toți cei prezenți, Forțele de Securitate ale Terrei se află în plin proces de eliminare sistematică a tuturor echipamentelor generatoare de electricitate din Australia.

Oamenii din jurul lui Cheng Xin se priviră unii pe alții neîncrezători, sperând că altcineva ar putea explica vorbele lui Sophon.

— Acesta este genocid! spuse cineva din Camera Reprezentanților. Umbrele continuau să se legene, ca niște cadavre care atârnau din ștreanguri.

Da, era vorba despre genocid.

Perspectiva ținerii în viață a 4,2 miliarde de oameni în Australia era dificilă, dar nu de neimaginat. Chiar și după Marea Relocare, densitatea populației era de doar cincizeci de oameni pe kilometru pătrat, mai mică decât densitatea populației din Japonia perioadei de prerelocare.

Numai că planul avusese ca premisă existența fabricilor agricole extrem de eficiente. În timpul procesului de relocare, nenumărate fabrici agricole fuseseră relocate în Australia și multe dintre ele fuseseră reasamblate și puse în funcţiune. În aceste fabrici, recoltele modificate genetic creșteau cu multe ordine de mărime mai bogate față de recoltele tradiționale, dar iluminarea naturală era insuficientă pentru a crea energia necesară unei asemenea creșteri, așa că trebuia folosită iluminarea artificială ultra-strălucitoare. Aceasta necesita cantități uriașe de electricitate.

Fără electricitate, recoltele din rezervoarele de creștere ale fabricilor, ce depindeau pentru fotosinteză de razele X sau ultraviolete, s-ar fi veștejit în doar câteva zile.

Rezerva de hrană existentă era suficientă pentru menținerea în viață a 4,2 miliarde de oameni doar pentru o lună.

— Nu înțeleg reacția dumneavoastră, spuse Sophon spre bărbatul care urlase *genocid*.

Confuzia ei părea reală.

— Păi, cum rămâne cu hrana? De unde vom avea hrană? țipă altcineva. Nu le mai era frică de Sophon. Tot ce le mai rămăsese era disperarea.

Sophon măsură sala cu privirea, privindu-i pe toți cei prezenți:

— Hrană? Dar uitați-vă cu toții în jur: sunteți înconjurați de hrană, de hrană vie.

Tonul ei era senin, de parcă i-ar fi reamintit umanității de un depozit de hrană de care uitase.

Nimeni nu mai spuse nimic. Procesul de anihilare, demult planificat, ajunsese la pasul final. Era prea târziu pentru cuvinte.

Sophon continuă:

— Lupta pentru supraviețuire care va urma va elimina cea mai mare parte din umanitate. Peste trei luni, când va sosi flota, vor mai fi aproximativ treizeci până la cincizeci de milioane de oameni rămași pe acest continent. Acești învingători finali vor începe o viață liberă și civilizată în rezervație. Focul civilizației Terrei nu se va stinge, ci va continua într-o formă redusă, ca o flacără eternă pe un mormânt.

Camera Reprezentanților din Australia imita sistemul Casei Comunelor din Anglia. Scaunele înalte ale galeriilor publicului se aflau pe laturi, iar băncile pentru Membrii Parlamentului – unde erau acum liderii lumii – se aflau la parter, în mijloc. Cei care stăteau acum acolo se simțiră de parcă se aflau deja în mormântul care urma să fie umplut.

— Simpla existență este deja rezultatul unui noroc extraordinar. Așa a fost pe Terra în trecut și așa a fost mereu cazul în acest Univers plin de cruzime. Dar, la un moment dat, umanitatea a început să creadă cu tărie că are *dreptul* la viață și să considere viața un lucru de la sine înțeles. Aceasta este rațiunea fundamentală a înfrângerii voastre. Flamura evoluției va fi ridicată din nou deasupra acestei lumi și acum vă veți lupta pentru supraviețuire. Sper că toți cei prezenți se vor

număra, la sfârșit, printre cei cincizeci de milioane de supraviețuitori. Sper că vă veți mânca hrana și că nu veți fi mâncați de hrana voastră.

— *Ahhhhh*, urlă o femeie din mulțime de lângă Cheng Xin, sfâșiind liniștea ca un cuțit bine ascuțit.

Dar, imediat, un „Sssst!“ mortal îi înghiți strigătul.

Cheng Xin simți că cerul și pământul vuiesc în jurul ei. Nici măcar nu-și dăduse seama că se prăbușise la pământ. Nu mai vedea decât cerul, care împingea vârful cortului guvernului și fereastra holografică, umplându-i tot câmpul vizual, apoi cum pământul îi atinge spatele, de parcă s-ar fi ridicat în spatele ei. Cerul din zori păru un ocean tulbure, iar norii trandafirii, iluminați de soarele care răsărea, pluteau peste el ca niște pete însângerate. Apoi, în câmpul ei vizual apăru o pată neagră, împrăștiindu-se iute, ca o hârtie care se aprinde de la lumânarea de sub ea, până când umbrele noroioase acoperiră totul.

Își reveni iute în simțiri. Mâinile ei găsiră solul – nisip moale – și, sprijinindu-se, se ridică în capul oaselor. Își prinse brațul stâng cu mâna dreaptă pentru a se asigura că e OK. Dar lumea dispăruse. Totul era scufundat în întunecime. Cheng Xin deschise ochii larg, dar nu văzu nimic altceva decât tot întuneric. Orbise.

Zgomotele o asaltară. Nu putea spune ce era real și ce era doar o iluzie: pașii ca o maree, țipetele, plânsetele și strigătele ciudate, neclare ca o rafală de vânt peste o pădure uscată.

Cineva se ciocni de ea în fugă, trântind-o la pământ. Se chinui să se ridice din nou în capul oaselor. Întuneric, înaintea ochilor ei mai era doar întuneric, gros ca smoala. Se întoarse spre direcția despre care credea că ar fi estul, dar nici măcar în mintea ei nu putea să vadă răsăritul de soare. În schimb, acolo se ridica o roată întunecată uriașă care împrăștia peste lume lumină neagră.

În obscuritatea asta fără de sfârșit, i se păru că vede o pereche de ochi. Ochii negri se topiră în negură, dar le putea simți prezența, le putea simți privirea. Erau oare ochii lui Yun Tianming? Se prăbușise într-un abis unde ar fi trebuit să-l întâlnească. Îl auzea pe Tianming strigând-o. Încercase să-și alunge din minte vocea halucinatorie, dar aceasta persista. În cele din urmă, se convinse că vocea venea din realitate, fiindcă era o voce masculină feminizată, care nu putea fi decât din această epocă.

— Dumneavoastră sunteți dr. Cheng Xin?

Încuviință. Sau mai degrabă simți că dă din cap a încuviințare. Corpul ei părea să fi devenit autonom.

— Ce vi s-a întâmplat la ochi? Nu puteți vedea?

— Cine sunteți?

— Sunt comandantul unei echipe speciale a Forțelor de Securitate ale Terrei. Sophon ne-a trimis să vă extragem din Australia.

— Unde mă duceți?

— Oriunde doriți. O să aibă ea grijă de dumneavoastră. Sigur, a spus că trebuie să fiți de acord să plecați.

Cheng Xin mai auzi un sunet. Crezuse la început că e o altă halucinație: vâjâitul unui elicopter. Deși umanitatea învățase tehnologia antigravitație, aceasta consuma prea multă energie pentru utilizarea ei în mod curent. Majoritatea aparatelor de zbor se bazau încă pe propulsoarele tradiționale. Simți pale de vânt, dovada că în apropiere zbura un elicopter.

— Pot să vorbesc cu Sophon?

I se puse în mână un obiect – un telefon mobil. Îl puse la ureche și auzi vocea lui Sophon.

— Salut, Purtătorule de Sabie.

— Te-am căutat.

— De ce? Te mai consideri încă mântuitoarea lumii?

Cheng Xin dădu încet din cap.

— Nu. Nu m-am gândit niciodată la mine în felul acesta. Vreau doar să salvez doi oameni. Te rog?

— Care doi oameni?

— 艾 AA și Fraisse.

— Aah, prietena ta cea vorbăreață și bătrânul aborigen? Și numai pentru asta m-ai căutat?

Cheng Xin fu surprinsă. Sophon se întâlnise cu AA, dar cum de știa cine era Fraisse?

— Da. Spune-le oamenilor pe care i-ai trimis să-i ia și pe ei din Australia, ca să poată trăi liberi.

— Asta e foarte ușor. Dar tu ce faci?

— Nu trebuie să-ți faci griji din cauza mea.

— Nu vezi ce se întâmplă?

— Nu pot. Nu văd nimic.

— Vrei să spui că ai orbit? Nu ai mâncat cum trebuie?

Cheng Xin, AA și Fraisse primiseră mereu rații corespunzătoare timp de un an de zile, iar casa lui Fraisse nu fusese rechiziționată de guvern. Și, brusc, de când AA și cu ea se mutaseră acolo, nu le mai hărțuia nimeni. Cheng Xin crezuse mereu că asta se întâmpla datorită protecției guvernului local, dar acum își dădu seama că Sophon o păzise în tot acest timp.

Cheng Xin înțelegea că, de fapt, un grup de extratereștri o controla pe Sophon de la patru ani-lumină depărtare, dar și ea, ca și majoritatea oamenilor, o considera pe Sophon un individ, o femeie. Și această femeie, care tocmai se pregătea să distrugă 4,2 miliarde de oameni, era preocupată de bunăstarea ei .

— Dacă rămâi aici, vei fi mâncată de ceilalți.

— Știu, spuse calm Cheng Xin.

Ăsta chiar era un oftat?

— Foarte bine. Un sophon va rămâne lângă tine. Dacă te răzgândești sau ai nevoie de ajutor, vorbește pur și simplu. O să te aud.

Cheng Xin nu spuse nimic. Nici măcar mulțumesc.

Cineva o apucă de braț – era comandantul de la Forțele de Securitate ale Terrei:

— Mi s-a ordonat să-i scot pe cei doi. Este bine să plecați odată cu noi, dr. Cheng. Locul acesta se va transforma imediat în iadul pe pământ.

— Știți unde se află? Întrebă Cheng Xin dând din cap. Bine. Vă rog să mergeți. Vă mulțumesc.

Așteptă să audă elicopterul. Orbirea părea s-o facă foarte atentă, de parcă ar fi avut acum un al treilea ochi. Auzi elicopterul decolând și aterizând la aproximativ doi kilometri depărtare. Câteva minute mai târziu, se ridică în aer din nou și se îndepărtă încet-încet.

Cheng Xin își închise ochii, satisfăcută. Fie că-i păstra deschiși sau nu, era numai întuneric. În cele din urmă, inima ei rănită își găsise puțină liniște, scăldată într-o baltă de sânge. Umbrele impenetrabile deveniseră acum, pentru ea, un fel de protecție. Dincolo de întuneric se afla și mai multă teroare. Ceea ce se manifesta acolo făcea răceala însăși să tremure, făcea până și întunericul să se poticnească.

Nebunia din jurul ei se intensifică: sunete de alergare, ciocniri, arme care trăgeau, blesteme, urlete, moarte, plânsete… Au început deja să mănânce oameni? Nu ar trebui să se întâmple așa de repede. Cheng Xin credea că, și după aproximativ o lună, când nu avea să mai fie hrană, cei mai mulți tot ar fi refuzat să mănânce alți oameni.

De aceea vor muri majoritatea oamenilor.

Nu conta dacă cei cincizeci de milioane care supraviețuiau vor fi considerați în continuare oameni sau vor deveni cu totul altceva. Conceptul de „umanitate“ avea să dispară.

O singură frază va rezuma toată istoria umană: am ieșit din Africa, am pășit pe pământ șaptezeci de mii de ani și am intrat în Australia.

În Australia, umanitatea se întorcea la originea ei. Dar nu avea să mai urmeze nicio călătorie. Acesta era sfârșitul.

Un copilaș plângea prin apropiere. Cheng Xin dorea să strângă în brațe acea viață nouă. Își aminti de copilașul pe care-l ținuse în brațe în fața clădirii ONU: moale, cald, cu un zâmbet atât de dulce. Instinctul matern îi frânse inima lui Cheng Xin. Îi era teamă că acestui copilaș o să-i fie foame.

ULTIMELE ZECE MINUTE ALE EREI DESCURAJĂRII, ANUL 62. 28 NOIEMBRIE, ORELE 16:17:34 – 16:27:58 GRAVITAȚIA ȘI SPAȚIUL ALBASTRU, SPAȚIUL INTERGALACTIC

Când sirenele anunțară atacul picăturilor, doar un bărbat de la bordul *Gravitației* răsuflase ușurat: James Hunter, cel mai vârstnic din echipaj. Avea șaptezeci și opt de ani și toată lumea îi spunea Bătrânul Hunter.

Cu o jumătate de secol în urmă, la Comandamentul Flotei de pe orbita lui Jupiter, un Hunter în vârstă de douăzeci și șapte de ani își primise misiunea de la Șeful Statului Major.

— Vei fi controlorul culinar de la bordul *Gravitației.*

Această denumire de post era doar un nume pretențios pentru funcția de bucătar al navei. Dar, de vreme ce programarea AI se ocupa de mai tot procesul de gătire de pe navă, controlorul culinar era responsabil doar pentru funcționarea sistemului. Și asta însemna, în cea mai mare parte, stabilirea meniului pentru fiecare masă și alegerea ingredientelor. Cei mai mulți controlori culinari erau subofițeri, dar Hunter tocmai fusese promovat la rangul de căpitan. De fapt, era cel mai tânăr

căpitan din flotă. Dar Hunter nu fusese surprins. Știa ce avea de făcut, de fapt.

— Adevărata ta misiune este să păzești transmițătorul cu undă gravitațională. În cazul când ofițerii superiori de la bordul *Gravitației* pierd controlul asupra navei, trebuie să distrugi transmițătorul. În situații neașteptate, poți folosi orice mijloc pe care-l consideri necesar pentru îndeplinirea scopului tău.

Sistemul de comunicații cu undă gravitațională includea antena și declanșatorul. Antena era carena navei, imposibil de distrus, dar dezactivarea declanșatorului era suficientă pentru oprirea transmisiei. Date fiind materialele disponibile pe *Gravitația* și pe *Spațiul Albastru*, asamblarea unui nou declanșator ar fi fost imposibilă.

Hunter știa că oameni ca el activaseră pe submarine nucleare încă din vechime. Pe atunci, în flotele de submarine cu rachete balistice ale Uniunii Sovietice și ale NATO, existau marinari și subofițeri care aveau posturi umile și care aveau asemenea misiuni. Dacă cineva ajungea să ia controlul unui submarin și al rachetelor de la bord, acești oameni își făceau apariția brusc și luau măsuri drastice pentru a stopa astfel de comploturi.

— Trebuie să fii atent la orice se întâmplă pe navă. Misiunea ta îți cere să monitorizezi situația din fiecare tur de gardă. Așa că nu poți hiberna.

— Nu știu dacă voi putea trăi până la o sută de ani.

— Trebuie să trăiești până la vârsta de optzeci de ani. Până atunci, șirul vibratoriu de materie degenerată de pe navă va fi atins înjumătățirea, sistemul de transmisie cu undă gravitațională al *Gravitației* va fi eșuat și tu îți vei fi încheiat misiunea. Așa că trebuie doar să nu intri în hibernare la ducere, dar te vei putea întoarce dormind. Cu toate acestea, misiunea presupune în

esență să-i dedici restul vieții tale. Ai dreptul să refuzi.

— Accept.

Șeful Statului Major îi puse o întrebare cu care comandanții din erele trecute nu și-ar fi bătut capul:

— De ce?

— În timpul Bătăliei de Apoi, eram analist de informații la AIS, la bordul lui *Newton*. Înainte ca picătura să-mi distrugă nava, am scăpat într-o capsulă de salvare. Deși era cel mai mic tip de capsulă de salvare, era capabilă să transporte cinci persoane. În acel moment, mai mulți colegi de echipaj se îndreptau spre mine, iar eu eram singur în capsulă. Însă i-am activat pornirea...

— Știu despre asta. Rezultatele Curții marțiale sunt cât se poate de clare. Nu ai făcut nimic greșit. La zece secunde de la lansarea capsulei tale de salvare, nava a explodat. Nu aveai timp să aștepți pe altcineva.

— Da. Dar… Simt că ar fi fost mai bine să fi rămas pe *Newton.*

— Înțeleg că greșelile noastre ne bântuie și ne fac să simțim vina supraviețuitorului. Dar, de data aceasta, ai șansa să salvezi milioane.

Cei doi rămaseră tăcuți o vreme. Afară, în fața ferestrei stației spațiale, Marea Pată Roșie de pe Jupiter se holba la ei ca un ochi gigantic.

— Înainte să-ți explic detaliile sarcinii tale, vreau să înțelegi un lucru: Prima ta prioritate este să împiedici căderea sistemului în mâini greșite… În cazul când nu poți evalua cu certitudine gradul de risc, ar trebui să greșești în direcția distrugerii sistemului de transmisie – chiar dacă se va dovedi că ai greșit. Când vei decide să acționezi, să nu te temi de victimele colaterale. Dacă e necesar, distrugerea întregii nave e acceptabilă.

Când *Gravitația* părăsise Terra, Hunter se afla în timpul primului tur de gardă. În timpul acelor cinci ani, luase în mod regulat un anumit tip de

pastile mici și albastre. La sfârșitul acelui tur de gardă, când era programat să intre în hibernare, un control medical dezvăluise că avea o tulburare de coagulare cerebrovasculară care mai era denumită și „boala non-hibernării“. Pacienții care sufereau de această afecțiune rară nu se simțeau rău în viața de zi cu zi, dar nu puteau intra în hibernare, fiindcă procesul de trezire le-ar fi putut produce leziuni masive ale creierului. Era singura afecțiune descoperită până atunci care nu permitea suferindului să intre în hibernare. Atunci când diagnosticul se confirmase, toți se uitaseră la Hunter de parcă ar fi fost prezenți la înmormântarea lui.

Așa că, de-a lungul întregii călătorii, Hunter rămăsese „treaz“. De fiecare dată când cineva ieșea din hibernare, vedea că el mai îmbătrânise. Le povestea tuturor celor proaspăt deșteptați despre lucrurile interesante care se întâmplaseră în cei doisprezece ani care trecuseră de când intraseră în hibernare. Umilul bucătar devenise cea mai iubită persoană de pe navă și era apreciat atât de ofițeri, cât și de militarii în termen. Încet-încet, devenise un simbol al lungii călătorii a *Gravitației*. Nimeni nu bănuia că acest om prietenos și generos avea același grad ca domnul căpitan și nici că era și singurul om, în afara căpitanului, care avea autoritatea și capacitatea de a distruge nava în eventualitatea unei crize.

În timpul primilor treizeci de ani ai călătoriei, Hunter avusese mai multe prietene. În această chestiune avea un avantaj pe care alții nu-l aveau: putea curta femei din diferite tururi de gardă, una după alta. Dar, după câteva decenii, pe măsură ce Hunter devenise Bătrânul Hunter, femeile încă tinere îl tratau doar ca pe un prieten care avea să le spună povești interesante.

În toată această jumătate de secol, singura femeie pe care Bătrânul Hunter o iubise cu adevărat fusese Reiko Akihara. Însă, în cea mai

mare parte din acest timp, îi despărțiseră mai mult de zece milioane de AU. Și asta se întâmplase fiindcă sublocotenentul Akihara se afla la bordul *Spațiului Albastru*, unde fusese ofițer cu navigația.

Vânătoarea navei Spațiul Albastru fusese singura acțiune în care atât Terra, cât și Trisolaris împărtășeau cu adevărat același scop, fiindcă această navă singuratică ce se îndrepta spre spațiul interplanetar reprezenta o amenințare pentru ambele lumi. În timpul încercării Terrei de a momi înapoi cu promisiuni cele două nave care supraviețuiseră bătăliilor întunecate, *Spațiul Albastru* aflase despre natura de Pădure Întunecată a universului. Dacă *Spațiul Albastru* ar fi stăpânit într-o zi capacitatea de a transmite în Univers, consecințele ar fi fost inimaginabile. Vânătoarea beneficia, din acest motiv, de cooperarea totală a Trisolaris. Înainte de a intra în regiunea oarbă, sophonii furnizaseră Gravitației imagini video continue ale interiorului prăzii.

De-a lungul deceniilor, Hunter fusese promovat de la subofițer clasa a doua la subofițer clasa întâi și apoi, ca o promovare specială, devenise ofițer brevetat. Începuse ca sublocotenent și fusese promovat până la gradul de locotenent. Dar nici măcar la sfârșit nu primise niciodată autorizarea formală de a vedea transmisia în direct a sophonilor din interiorul navei Spațiul Albastru. Cu toate acestea, deținea toate codurile ușilor secrete pentru toate sistemele navei și vizualiza frecvent, din propria sa cabină, o versiune de mărimea palmei a transmisiei directe.

Văzuse că *Spațiul Albastru* reprezenta un cu totul alt tip de societate decât cea a Gravitației. Era militaristă, totalitară și guvernată de coduri stricte de disciplină. Își dedicau cu toții energia spirituală colectivității. Prima oară când o văzuse pe Reiko, era la doi ani după începerea vânătorii. Fusese imediat fascinat de această frumoasă a Asiei de Est. Obișnuia s-o urmărească ore întregi în fiecare

zi și uneori chiar se gândea că-i cunoștea viața mai bine decât și-o cunoștea pe a lui însuși. Dar, un an mai târziu, Reiko intrase în hibernare și se trezise abia peste treizeci de ani. Era încă tânără, dar Hunter se apropia de șaizeci de ani.

În Ajunul Crăciunului, după o petrecere dezlănțuită, se întorsese în cabina sa și pornise transmisia directă de pe *Spațiul Albastru*. Transmisia începuse cu diagrama structurii complexe a navei. Tastă localizarea centrului de navigație și imaginea se mări, înfățișând-o pe Reiko care era de serviciu. Privea o hartă stelară holografică pe care o linie roșu-aprins marca ruta *Spațiului Albastru*. În spatele ei era o linie albă care aproape că se confunda cu cea roșie, indicând traseul urmat de Gravitație. Hunter observă că linia albă devia puțin de la cursul real al Gravitației. În acel moment, cele două nave se aflau încă la o distanță de câteva mii de AU. La o asemenea distanță, era dificil să urmărești cu precizie o țintă atât de mică cum era o astronavă. Probabil că linia albă indica doar cea mai bună estimare a lor, deși estimarea distanței dintre cele două nave era destul de precisă.

Hunter mări imaginea și mai mult. Reiko se întoarse brusc spre el și, cu un zâmbet care-i prinse inima ca într-un clește, îi spuse:

— Crăciun fericit!

Hunter știa că Reiko nu i se adresa lui, ci tuturor celor care-i vânau nava. Era conștientă că era urmărită de sophoni, dar nu-și putea vedea vânătorii. Oricum, asta fusese una dintre cele mai fericite clipe din viața lui Hunter.

Pentru că echipajul de la bordul *Spațiului Albastru* era numeros, turul de gardă al lui Reiko nu dură mult. Un an mai târziu, intră din nou în hibernare. Hunter aștepta cu nerăbdare ziua când urma s-o întâlnească pe Reiko față în față, atunci când Gravitația avea să ajungă din urmă Spațiul Albastru. Se întristă știind că va avea aproape

optzeci de ani când se va întâmpla acest lucru. Spera să poată să-i spună că o iubea și apoi s-o urmărească cum era dusă la tribunal.

Vreme de o jumătate de secol, Hunter își executase misiunea cu loialitate. Rămăsese atent la orice situații neobișnuite de la bordul navei, pregătindu-și în minte planuri de acțiune pentru diferite tipuri de crize. Dar misiunea în sine nu-l ținea într-o tensiune prea mare. Știa că exista o altă formă de garanție, absolut fiabilă, care însoțea *Gravitația*. La fel ca mulți alții, și el urmărea adesea prin hublou picăturile care zburau în regim de croazieră la o oarecare distanță. Dar picăturile, în ochii lui, aveau și alt sens. Dacă se întâmpla ceva neobișnuit pe *Gravitație* și, mai ales dacă erau semne de revoltă sau încercări ilegale de a prelua controlul sistemului de transmisie cu undă gravitațională, știa că picăturile ar fi distrus nava sa. Se puteau mișca mult mai iute decât el – o picătură putea accelera de la câteva mii de metri depărtare ca să-și atingă ținta în nu mai mult de cinci secunde.

Acum, misiunea lui Hunter era aproape sfârșită. Șirul vibratoriu de materie degenerată din miezul antenei de undă gravitațională, cu diametrul de mai puțin de zece nanometri, dar care acoperea întreaga lungime a carenei de o mie cinci sute de metri, aproape că se înjumătățise. În alte două luni, densitatea șirului avea să scadă sub pragul minim de transmisii cu undă gravitațională și sistemul avea să eșueze complet. *Gravitația* avea să se transforme, dintr-o stație de transmisie care reprezenta o amenințare pentru cele două lumi într-o astronavă obișnuită, iar munca lui Hunter avea să se încheie. Și, în acel moment, avea să-și dezvăluie adevărata identitate. Era curios dacă urma să fie admirat sau condamnat de către colegii de echipaj. În orice caz, avea să termine cu pastilele acelea albastre și tulburarea de coagulare cerebrovasculară avea să dispară. Avea să intre în

hibernare, să se trezească pe Terra, să-și trăiască restul zilelor într-o nouă eră. Dar va hiberna numai după ce o va vedea pe Reiko, ceea ce se va întâmpla în curând.

Dar, după asta, sophonii orbiseră. În timpul călătoriei își imaginase sute de posibile crize și asta era una dintre cele mai urâte posibilități. Fiindcă pierderea sophonilor însemna că picăturile și Trisolaris nu mai știau tot ce se întâmpla la bordul *Gravitației.* Dacă avea loc ceva neașteptat, picăturile nu puteau reacționa la timp. Acest lucru făcea ca toată situația să fie mult mai periculoasă și Hunter simţi că responsabilitatea de pe umerii lui se înzecise, de parcă s-ar fi aflat abia la începutul misiunii sale.

Acum, Hunter era și mai atent la tot ce se întâmpla pe navă. Întregul echipaj al *Gravitației* fusese trezit din hibernare și asta făcea monitorizarea mult mai dificilă. Dar Hunter era singurul membru al echipajului pe care-l cunoșteau toți, era popular și avea o grămadă de relații sociale. În plus, stilul lui relaxat și funcția insignifiantă făceau ca majoritatea să nu se ferească în prezența lui. Soldații și ofițerii tineri, mai ales, îi spuneau lucruri pe care nu ar fi avut curaj să le spună ofițerilor superiori sau celor din corpul de psihiatri. Asta îi permitea lui Hunter să aibă o imagine clară a situației.

După ce sophonii orbiseră, prin toată nava începuseră să se întâmple lucruri ciudate: o zonă ecologică din mijlocul navei fusese lovită de un micrometeorit; mai multe persoane susțineau că văzuseră cum apar brusc orificii în pereți, însoțite de dispariția anumitor obiecte care reapăreau mai târziu, neatinse…

Dar, dintre toate aceste ciudățenii, cel mai mult îl impresionase ceea ce trăise comandantul Devon, șeful Poliției Militare. Devon era unul dintre ofițerii superiori de la bordul navei. În mod normal, Hunter nu interacționa prea mult cu ei.

Dar, când văzuse că Devon îl vizitează pe psihiatru – pe care majoritatea oamenilor de pe navă îl evitau –, devenise interesat. La o sticlă de whisky vechi, reușise să scoată de la el toată povestea ciudatei sale întâlniri.

Sigur că, lăsând la o parte lovitura micrometeoritului, cea mai rezonabilă explicație pentru toate aceste întâmplări ciudate era faptul că echipajul suferea de halucinații. Pierderea sophonilor ar fi putut declanșa, într-un mod necunoscut, un soi de tulburare mintală colectivă, sau cel puțin așa o explicau doctorul West și corpul psihiatrilor. Misiunea lui Hunter nu-i permitea să accepte această explicație cu ușurință; dar, dacă nu le puneai pe seama halucinațiilor sau a tulburării mintale colective, poveștile stranii spuse de echipaj păreau imposibile. Totuși, misiunea lui Hunter era să riposteze imposibilităților care deveneau, nu se știe cum, posibile.

În ciuda antenei masive, unitatea de control a transmițătorului cu undă gravitațională nu ocupa mult spațiu. Situat într-o cabină sferică de mici dimensiuni, la etravă, declanșatorul era complet independent și neconectat la celelalte părți ale navei. Cabina sferică părea un seif blindat. Nimeni de la bordul *Gravitației* nu avea codurile de intrare, nici măcar căpitanul. Doar Purtătorul de Sabie de pe Terra ar fi putut activa transmisia cu undă gravitațională – într-o asemenea situație, o rază de neutrini ar fi fost transmisă *Gravitației* și ar fi acționat transmițătorul. În momentul acesta, unui asemenea semnal i-ar fi trebuit un an de zile să ajungă de pe Terra.

Dar, dacă *Gravitația* era deturnată, măsurile de siguranță din jurul cabinei sferice nu ar fi rezistat prea mult timp.

Ceasul lui Hunter avea un buton special. Odată apăsat, acesta declanșa o bombă termică în cabina sferică care ar fi vaporizat tot ce se afla în interior. Misiunea lui era foarte simplă: indiferent

despre ce criză ar fi fost vorba, imediat ce socotea că riscul este excesiv, depășind un anumit prag, urma să apese pe buton și să distrugă declanșatorul, făcând inoperabil transmițătorul cu undă gravitațională.

Într-un sens, Hunter era un fel de Anti-Purtător de Sabie.

Hunter nu se încredea în totalitate în butonul de pe ceasul lui și în bomba termică din cabină, pe care nu o văzuse niciodată. Pentru el, ideal ar fi fost să poată păzi exteriorul cabinei de control zi și noapte, dar asta ar fi atras desigur suspiciuni, iar cel mai mare avantaj pe care-l avea era tocmai identitatea lui ascunsă. Cu toate acestea, își dorea să fie cât mai aproape de cabina de control, așa că încerca să viziteze în mod regulat observatorul astronomic care se afla și el tot la pupa. De vreme ce întregul echipaj ieșise din hibernare, Hunter avea asistenți care să aibă grijă de îndatoririle lui culinare, ceea ce-i oferea o grămadă de timp liber. Pe de altă parte, de vreme ce doctorul Guan Yifan era singurul savant civil de la bord și deci nu era supus disciplinei militare, nimeni nu considera straniu faptul că Hunter îl vizita des pe Guan pentru a împărți cu el băutura pe care reușise s-o obțină datorită funcției sale. Doctorul Guan, la rândul său, se bucura să bea cu el și-i ținea lui Hunter discursuri despre „sindromul celor trei și trei sute de mii al universului“. Curând, Hunter începuse să-și petreacă mai tot timpul la observator, pe care doar un coridor scurt, de douăzeci de metri, îl separa de controlorul de transmisie cu undă gravitațională.

Hunter era pe drumul spre observator din nou, când trecu pe lângă Guan Yifan și doctorul West, care se îndreptau spre prova navei. Se hotărî să arunce o ocheadă în cabina de control. Când mai avea doar zece metri, începură să urle sirenele, din cauza atacului picăturilor. Din cauza gradului său mic, fereastra de informații din fața sa afișa foarte

puține detalii, dar știa că picăturile erau, în acest moment, mult mai departe de navă decât fuseseră când zburau în formație. Avea la dispoziție doar zece până la douăzeci de secunde.

În timpul acestor momente finale, Bătrânul Hunter simți ușurare și bucurie. Orice s-ar fi întâmplat după aceea, își îndeplinise misiunea. Nu moartea și-o aștepta cu nerăbdare, ci propria victorie.

Iată de ce, după o jumătate de minut, când sirenele se opriră, Hunter deveni singurul de la bord care nu simți nicio ușurare după spaima cea groaznică. Încetarea alarmei indica pentru el un mare pericol: într-o situație de mare nesiguranță, transmițătorul de undă gravitațională era încă intact. Fără ezitare, apăsă butonul de pe ceasul său.

Nu se întâmplă nimic. Deși cabina de control era blindată, ar fi trebuit să simtă trepidațiile detonării. Pe afișajul ceasului său apăru un rând de text:

Eroare: Modulul de autodistrugere a fost dezactivat.

Pe Hunter, acest mesaj nici măcar nu-l surprinse. Anticipase deja, intuitiv, că se întâmplase tot ce putea fi mai rău. Fusese la doar câteva secunde de eliberare, dar eliberarea nu avea să mai sosească niciodată.

Niciuna dintre picături nu-și lovise ținta. Ambele trecuseră pe lângă *Gravitație* și *Spațiul Albastru* la o distanță extrem de mică – de doar câteva zeci de metri.

La trei minute după ce alarma de atac fusese ridicată, Joseph Morovich, căpitanul *Gravitației,* reuși să-și adune ofițerii superiori din subordine la centrul de luptă, în mijlocul căruia se afla o hartă-gigant a crizei. Pe întinderea întunecată de spațiu nu apăreau stele, ci doar pozițiile celor două nave și traiectoriile de atac ale picăturilor. Cele două urme albe apăreau ca niște linii drepte, însă datele indicau că erau niște parabole cu o curbură redusă.

În timp ce ambele picături accelerau spre țintele lor din simulare, direcțiile lor începuseră să intre în derivă. Modificările erau mici dar, cumulate, făcuseră ca picăturile să-și rateze țintele. Mulți dintre ofițerii superiori participaseră la Bătălia de Apoi, iar amintirile despre voltele bruște de care erau capabile picăturile, în timp ce se deplasau la viteze extrem de înalte, le provocau încă o spaimă de nedescris. Cu toate acestea, traiectoriile de pe monitor erau complet diferite: ca și cum o oarecare forță perpendiculară pe vectorii de atac ai picăturilor le-ar fi împins cu putere din drum.

— Puneți din nou înregistrarea, ordonă căpitanul. În spectrul luminii vizibile.

Stelele și galaxia își făcură apariția. Aceasta nu mai era o simulare computerizată. Într-un colț, cifre pâlpâitoare marcau trecerea timpului. Retrăiră cu toții groaza simțită cu câteva minute înainte, când tot ce puteau face fusese să-și aștepte moartea, deoarece manevrele evazive și tragerile defensive nu aveau absolut niciun sens. În curând, cifrele nu se mai modificară. Picăturile trecuseră deja mai departe de nave, dar, fiindcă se deplasau atât de iute, nimeni nu reușea să le mai vadă.

Pe ecran apăru acum reluarea la ralanti a înregistrării. Deoarece, la această viteză, ar fi durat prea mult să fie reluată întreaga înregistrare, fuseseră redate doar ultimele zece secunde. Ofițerii văzură o picătură trecând prin fața camerei ca un meteor palid traversând marea de stele de pe fundal. Înregistrarea fu redată din nou și îngheță în momentul în care picătura se afla în mijlocul ecranului. Imaginea se mări până când picătura ocupă tot ecranul.

După o jumătate de secol de zbor în formație cu picăturile, erau cu toții la curent cu înfățișarea lor și ceea ce vedeau acum îi șocă. Picătura înfățișată era tot de forma unei lacrimi, dar suprafața ei nu mai era netedă ca oglinda. Devenise în schimb tulbure și de un galben-

arămiu, de parcă ruginise. Era ca și cum vraja tinereții veșnice a unui magician eșuase și urmele lăsate de trei secole de zbor spațial apăruseră toate deodată. În locul unui demon strălucitor, picătura se transformase într-o carcasă veche de artilerie care plutea prin spațiu. Comunicațiile cu Terra din timpul celor câțiva ani le dăduseră acestor ofițeri informațiile de bază despre principiile materialelor cu interacțiune înaltă. Știau că suprafața unei picături era menținută într-un câmp de forță generat de mecanismele de la interior. Acest câmp de forță contracara forța electromagnetică dintre particule, permițând forței nucleare puternice să iasă în afară. Fără câmpul de forță, materialul de înaltă interacțiune devenea un metal obișnuit.

Picăturile muriseră.

Pe urmă, revăzură datele de după atac. Simularea arăta că, după ce picăturile trecuseră pe lângă Gravitație, forța perpendiculară misterioasă care aplicase micile modificări de direcție dispăruse și picătura continuase să navigheze fără motor datorită gravitației, de-a lungul vectorului final. Dar acest lucru durase doar câteva secunde. După aceea, picătura începuse să decelereze. Computerul de analiză a luptei concluzionă că forța deceleratoare a picăturii era egală în magnitudine cu forța care-i schimbase direcția. Concluzia evidentă era că sursa forței trecuse de la împingerea laterală a picăturii la împingerea frontală.

Deoarece înregistrarea fusese făcută cu lentile telescopice de grosisment, era posibil să vezi spatele picăturii care se îndepărta. Picătura se roti la nouăzeci de grade, așa că era acum perpendiculară cu propria direcție de deplasare și continua să navigheze fără motor. Apoi începu să decelereze. Iar scena următoare păru să fie desprinsă dintr-o poveste cu zâne – ce bine că doctorul West era și el prezent, altfel, ar fi declarat din nou că ceilalți suferă de halucinații! Un obiect

triunghiular, de două ori mai lung decât picătura, apăru în fața ei. Personalul îl recunoscu imediat ca fiind o navetă de pe *Spațiul Albastru*! Pentru a crește puterea de propulsare, micile mecanisme de antrenare cu fuziune erau atașate de carena navetei. Deși duzele de comandă ale mecanismelor de antrenare erau toate îndreptate în direcția opusă camerei, strălucirea pe care o produceau era vizibilă, fiindcă funcționau la puterea maximă. Naveta împingea picătura pentru a o încetini. Și era ușor să deduci că tot ea fusese sursa forței care făcuse ca picăturile să devieze de la direcțiile lor de atac.

După apariția navetei, pe cealaltă parte a picăturii, cea mai apropiată de cameră, apărură două siluete umane care purtau costume spațiale. Din pricina decelerației, siluetele erau lipite de suprafața picăturii; una dintre ele ținea în mâini un soi de instrument și părea să analizeze picătura. În trecut picăturile păruseră, în ochii oamenilor, să aibă aproape o origine divină: nu țineau de lumea aceasta și nu puteau fi abordate. Singurii oameni care se apropiaseră și atinseseră o picătură fuseseră vaporizați în timpul Bătăliei de Apoi. Dar acum, picătura își pierduse toată vraja. Fără luciul ca oglinda, părea obișnuită, stricată, mai veche și mai puțin avansată decât naveta și astronauții – un obiect vechi sau o bucată de gunoi găsită de aceștia. Peste câteva secunde, naveta și astronauții dispărură și picătura moartă rămase iar singură în spațiu. Dar continua să decelereze, ceea ce indica faptul că naveta era tot acolo și o împingea, doar că acum era invizibilă.

— Știu cum să dezactiveze picăturile! strigă cineva.

Căpitanul Morovich nu se gândea decât la un singur lucru. La fel ca Hunter, nu ezitase, cu câteva minute în urmă, să apese pe butonul de pe ceasul său. Mesajul de eroare apăruse într-o fereastră de informație roșie care apăruse în aer:

Eroare: Modulul de autodistrugere a fost dezactivat.

Căpitanul ieși în fugă din centrul de luptă și se îndreptă spre pupa. Ceilalți ofițeri îl urmară.

Prima persoană de pe *Gravitație* care ajunsese la centrul de comandă a transmisiei cu undă gravitațională fusese Bătrânul Hunter. Deși nu avea nicio autorizație să intre în cabină, dorea să încerce să întrerupă conexiunea dintre declanșator și antenă. Acest lucru ar fi dezactivat măcar temporar sistemul de transmisie până când se putea gândi cum să distrugă și declanșatorul.

Dar cineva era deja acolo și examina cabina de control.

Hunter își scoase pistolul și ținti spre bărbat. Acesta nu purta uniforma din timpul Bătăliei de Apoi, pe care se așteptase Hunter s-o vadă, ci pe cea de sublocotenent de pe *Gravitația*, pe care o furase. Hunter îl recunoscu din spate:

— Știam eu că avea dreptate comandantul Devon.

Locotenentul comandant Park Ui-gun, șeful pușcașilor marini de pe Spațiul Albastru, se întoarse. Nu părea să aibă mai mult de treizeci de ani, dar chipul său trăda faptul că trecuse prin niște experiențe pe care nimeni de la bordul *Gravitației* nu și le-ar fi putut imagina. Era ușor surprins. Poate că nu se aștepta să vină cineva aici așa de repede; poate că nu se aștepta să-l vadă pe Hunter. Totuși rămase calm. Cu ambele mâini ridicate, spuse:

— Te rog, lasă-mă să-ți explic…

Bătrânul Hunter nu era interesat de explicații. Nu voia să știe cum ajunsese acest bărbat la bordul Gravitației și nici nu voia să afle dacă era chiar un bărbat sau o fantomă. Oricum ar fi stat lucrurile, situația era prea periculoasă. Nu dorea decât să distrugă unitatea de comandă a transmițătorului. Era singurul lui scop în viață și acest bărbat de pe

Spațiul Albastru îi stătea în drum. Apăsă pe trăgaci.

Glonțul îl lovi pe Park în piept și impactul îl lipi de ușa cabinei. Pistolul lui Hunter era încărcat cu gloanțe speciale, proiectate pentru uzul în interiorul navei: nu deteriorau pereții sau alte echipamente, dar nici nu erau fatale precum razele laser. Lui Park îi curse niște sânge din rană, dar reuși să se ridice în imponderabilitate și își căută și el arma în uniforma însângerată. Hunter trase din nou și în pieptul lui Park apăru o nouă rană. Mai curse niște sânge, care pluti în aer. În cele din urmă, Hunter ținti spre capul lui Park, dar nu mai apucă să tragă și a treia oară.

Aceasta fu scena pe care o găsiră căpitanul Morovich și ceilalți ofițeri, când sosiră: pistolul lui Hunter plutea prin aer departe de el. Trupul bătrânului bucătar era țeapăn, din ochii deschiși se vedea doar albul și membrele îi tremurau. Sângele îi curgea din gură ca dintr-o fântână și se coagula în sfere de diferite dimensiuni care pluteau prin jurul lui ca un nor. În mijlocul sferelor sângerii și transparente, se afla un obiect roșu-închis de mărimea unui pumn, care trăgea după el două tuburi ca niște cozi.

Pulsa ritmic în aer și, cu fiecare pulsație, din cozile lui tubulare curgea mai mult sânge. Obiectul se autopropulsa înainte, ca o meduză purpurie înotând prin aer.

Era inima lui Hunter.

În timpul luptei din urmă cu câteva minute, Hunter își trântise mâna dreaptă peste piept și apoi, disperat, își rupsese hainele de pe el. Astfel, își descoperise pieptul și puteau vedea cu toții că pielea lui era perfectă, fără nici o singură zgârietură.

— Poate fi salvat dacă-l ducem la chirurgie imediat, spuse sublocotenentul Park cu oarecare dificultate și cu un glas foarte răgușit.

Sângele continua să-i curgă din cele două răni din piept.

— Din fericire, doctorii nu au nevoie să-i deschidă pieptul ca să-i pună inima la loc… Nu te mișca! Pentru ei e tot așa de simplu să vă scoată inima sau creierul cum e pentru voi să culegeți un măr de pe o ramură din fața voastră. *Gravitația* a fost capturată.

Pușcași marini, înarmați până în dinți, intrară dintr-un alt coridor. Majoritatea purtau costume spațiale ușoare, albastru-marin, care datau din epoca dinainte de Bătălia de Apoi și aparent erau toate de pe *Spațiul Albastru*. Toți pușcașii marini erau echipați cu puști de asalt puternice, cu laser.

Căpitanul Morovich făcu un semn din cap spre ofițerii săi. Cu toții, în tăcere, își aruncară armele pe jos. *Spațiul Albastru* avea de zece ori mai mulți oameni decât Gravitația și numai detașamentul lor de pușcași marini număra mai mult de o sută de oameni. Puteau controla *Gravitația* fără probleme.

Nu mai exista nimic de necrezut. Spațiul Albastru se transformase într-o navă de război care țesea magie. Echipajul *Gravitației* simți din nou șocul pe care-l suferise în timpul Bătăliei de Apoi.

Mai mult de o mie patru sute de oameni pluteau în mijlocul marii săli sferice de pe *Spațiul Albastru*. Cea mai mare parte, peste o mie două sute, aparțineau echipajului *Spațiului Albastru*. Cu șaizeci de ani în urmă, ofițerii și soldații de pe această navă se aliniaseră aici pentru a accepta comanda lui Zhang Beihai și cei mai mulți erau încă aici. Având în vedere că doar câțiva indivizi trebuiau să fie treji și de gardă în timpul zborului normal de croazieră, echipajul îmbătrânise, în medie, doar cu trei până la cinci ani. Nu simțiseră povara anilor, iar flăcările sfâșietoare ale bătăliilor întunecate și răceala înmormântărilor spațiale le rămăseseră vii în minte. Restul oamenilor aparținea echipajului de o sută de oameni ai

Gravitației. Cele două echipaje – unul mare, altul mic, purtau uniforme distincte și se priveau bănuitor, se adunaseră în două grupuri care stăteau la distanță unul de celălalt.

În fața celor două echipaje, strânși într-un grup, socializau ofițerii superiori ai celor două nave. Căpitanul Chu Yan de pe *Spațiul Albastru* ieșea în evidență cel mai mult. Avea patruzeci și trei de ani, dar arăta mai tânăr și reprezenta tipul ofițerului militar savant. Era rafinat și calm la vorbă și în comportament și sugera chiar și un pic de timiditate. Dar, pe Terra, Chu Yan era deja o figură legendară. În timpul bătăliilor întunecate, fusese cel care dăduse ordinul de a transforma interiorul *Spațiului Albastru* în vid, ca să împiedice uciderea echipajului în atacul cu bomba nucleară infrasonică. Opinia publică de pe Terra rămânea încă împărțită, chiar și acum, cu privire la acțiunile *Spațiului Albastru* din timpul bătăliilor întunecate. Oare acestea trebuiau clasificate drept autoapărare sau ca omor? După instituirea descurajării de tip Pădurea Întunecată, el fusese acela care rezistase presiunii teribile a majorității celor de la bordul navei și care întârziase întoarcerea *Spațiului Albastru*, dând astfel navei timp suficient să evadeze după avertismentul dat de Vârsta de Bronz. În legătură cu Chu Yuan mai circulau și multe alte zvonuri. De exemplu, când Selecția Naturală alesese să dezerteze și să evadeze din Bătălia de Apoi, fusese singurul căpitan care ceruse permisiunea s-o vâneze. Unii susțineau că avusese în minte un alt scop, și anume să deturneze Spațiul Albastru și să evadeze împreună cu Selecția Naturală. Desigur, acestea erau doar zvonuri.

— Aproape toți cei de la bordul celor două nave s-au adunat aici, spuse Chu Yuan. Deși sunt multe care ne despart, am prefera să ne gândim că aparținem cu toții aceleiași lumi formate din Spațiul Albastru și din Gravitație. Înainte de a

planifica împreună viitorul lumii noastre, trebuie să ne ocupăm de o chestiune urgentă.

În aer apăru un mare ecran holografic, înfățișând o scenă din spațiu unde stelele erau mai rare. În mijlocul regiunii era o ceață albă și ceața era brăzdată de sute de linii drepte și paralele, ca țepii unei perii. Liniile albe fuseseră evident îngroșate și ieșeau în relief în imagine. În ultimele două secole, aceste „perii“ le deveniseră foarte familiare oamenilor și unele firme chiar le foloseau în logo-urile lor.

— Aceste urme au fost observate cu opt zile în urmă în norul de praf stelar de lângă Trisolaris. Vă rog să fiți atenți la filmul video.

Se uitau cu toții fix la imagine și urmele păreau să crească în ceață.

— De câte ori ați mărit viteza filmului? întrebă un ofițer de pe *Gravitația.*

— Nu am mărit-o deloc.

Mulțimea deveni agitată ca o pădure lovită de o furtună neașteptată.

— La o evaluare estimativă… aceste nave se deplasează cu viteza luminii, spuse căpitanul Morovich de pe Gravitația.

Vocea lui era foarte liniștită. Văzuse prea multe priveliști incredibile în ultimele două zile.

— Așa este. Cea de-a Doua Flotă Trisolariană se îndreaptă spre Terra cu viteza luminii și va ajunge acolo peste patru ani.

Chu Yan privi echipajul *Gravitației* cu ochi protectori, de parcă i-ar fi părut rău că trebuise să le dea aceste vești, apoi continuă:

— După ce ați plecat, Terra s-a cufundat într-un vis de pace și de prosperitate universală și a judecat cât se poate de greșit situația. Trisolaris aștepta răbdător și acum a profitat de șansa sa.

— De unde știm că toate astea sunt autentice? strigă cineva de pe *Gravitația*.

— Pot confirma eu! spuse Guan Yifan.

În mica adunare din fața echipajelor, era singurul care nu purta o uniformă militară.

— Observatorul meu a detectat aceleași urme, adăugă el. Cu toate astea, nu le-am acordat prea mare atenție, fiindcă mă concentrasem asupra observațiilor cosmologice la scară largă. Dar m-am întors la ele și am extras datele înregistrate. Sistemul Solar, Sistemul Trisolarian și navele noastre formează un triunghi scalen. Latura dintre Sistemul Solar și Sistemul Trisolarian este cea mai lungă. Latura dintre Sistemul Solar și noi este cea mai scurtă. Latura de la Sistemul Trisolarian la noi se află, ca lungime, între ele. Cu alte cuvinte, noi suntem mai aproape de Sistemul Trisolarian decât este Sistemul Solar de Sistemul Trisolarian. Iar peste încă patruzeci de zile, Terra va detecta și ea aceste urme pe care le vedem.

Chu Yan reluă firul discuției:

— Suntem convinși că pe Terra s-a întâmplat deja ceva. Și mai precis, că lucrul acela s-a întâmplat acum cinci ore, când picăturile au atacat navele noastre. Conform informațiilor furnizate de *Gravitația*, acesta era momentul planificat ca Purtătorul de Sabie să-și transfere autoritatea spre noul succesor. Aceasta a fost ocazia pe care o așteptase Trisolaris vreme de o jumătate de secol. E clar că cele două picături își primiseră ordinele înainte să intre în zona oarbă. A fost un atac planificat cu mult timp înainte și bine coordonat.

Trebuie să conchid că pacea adusă de descurajarea Pădurii Întunecate a fost întreruptă. Există doar două posibilități: ca transmisia universală cu unda gravitațională inițiată să fi fost declanșată sau nu.

Chu Yan lovi aerul și făcu să apară pe ecranul holografic imaginea lui Cheng Xin.

— Această imagine a noului Purtător de Sabie tocmai a fost obținută de pe *Gravitație*. Cheng Xin stătea în fața Clădirii Secretariatului ONU, ținând în brațe un copilaș. Imaginea fusese mărită ca să

fie egală cu țepii „periei“ și contrastul dintre cele două imagini nu putea fi mai izbitor. În ce privea imaginea din spațiu, schema de culori de bază a acesteia era negru și argintiu – profunzimea universului și lumina rece a stelelor. Dar Cheng Xin părea o Madonna din Orientul Îndepărtat. O strălucire caldă și aurie scălda figura ei și a copilașului, dându-le tuturor celor prezenți impresia că sunt aproape de Soare, o senzație de care le fusese dor vreme de o jumătate de secol.

— Credem că cea de-a doua ipoteză e cea valabilă, spuse Chu Yun.

— Cum au ales o asemenea persoană ca Purtător de Sabie? întrebă cineva de pe *Spațiul Albastru*.

Căpitanul Morovich îi răspunse:

— Au trecut șaizeci de ani de când ai plecat de acasă și, pentru noi, cincizeci. Totul s-a schimbat pe Terra. Descurajarea ne-a țesut un leagăn moale și, dormind bine înfășată înăuntrul lui, umanitatea a regresat de la starea adultă la cea de copil.

— Nu știi că pe Terra nu mai sunt bărbați? strigă cineva de pe Gravitația.

— Oamenii de pe Terra au pierdut capacitatea de a menține descurajarea de tip Pădurea Întunecată, spuse Chu Yun. Planificasem să capturăm *Gravitația* și să restabilim descurajarea Pădurii Întunecate. Dar tocmai am descoperit că, datorită degradării antenei, abilitatea de transmisie cu unda gravitațională va mai dura doar două luni. Credeți-mă, a fost o lovitură incredibilă pentru noi toți. Avem o singură șansă: activarea imediată a transmisiei universale.

Mulțimea explodă. De lângă imaginea spațiului rece care înfățișa urmele Flotei Trisolariene, care trecuse cu viteza luminii, Cheng Xin îi privea plină de iubire. Cele două imagini portretizau alternativele pe care le aveau.

— Ești gata, într-adevăr, să comiți mundicidul? întrebă Morovich.

Chu Yun își păstră seninătatea în mijlocul haosului. Ignorându-l pe căpitanul Morovich, vorbi mulțimii:

— Pentru noi, inițierea transmisiei nu are niciun sens. Nici Terra, și nici Trisolaris nu pot să ne mai prindă acum.

Înțelegeau cu toții acest lucru. Sophonilor li se tăiaseră legăturile cu Trisolaris, iar picăturile fuseseră distruse. Terra și Trisolaris nu mai aveau cum să dea de urma lor. În imensul spațiu interplanetar de dincolo de Norul Oort, nici măcar navele trisolariene care se deplasau cu viteza luminii nu ar mai fi avut cum să găsească vreodată două firicele de praf.

— Atunci te interesează doar răzbunarea! spuse un ofițer de pe Gravitația.

— Răzbunarea împotriva Trisolaris este dreptul nostru. În război, este drept și just să-ți distrugi dușmanii. Dacă deducția mea este corectă, transmițătorii cu undă gravitațională ai omenirii au fost cu toții distruși și Terra se află acum sub ocupație. Este foarte posibil să aibă loc chiar acum un genocid.

— Activarea transmisiei universale i-ar oferi Terrei o ultimă șansă. Dacă este dezvăluită localizarea Sistemului Solar, acesta nu va mai avea nici o valoare pentru Trisolaris, fiindcă ar putea fi distrus în orice moment. Acest fapt i-ar forța pe trisolarieni să părăsească Sistemul Solar și flota lor, care circulă cu viteza luminii, ar trebui să-și schimbe traseul. Am putea fi în stare să salvăm rasa umană de la anihilarea imediată. Iar pentru a le oferi mai mult timp, transmisia noastră ar trebui să includă doar localizarea planetei Trisolaris.

— Bine, dar asta e ca și cum ai dezvălui unde se află și Sistemul Solar! E prea aproape.

— Știm cu toții asta, dar să sperăm că așa vom da mai mult timp Terrei și vom permite

oamenilor să evadeze. Depinde de ei dacă vor alege sau nu s-o facă.

— Vorbești despre distrugerea a două lumi! spuse căpitanul Morovich. Și una dintre ele este mama noastră. Această decizie este cea a Judecății de Apoi. Nu poate fi luată cu ușurință.

— De acord.

Între cele două ferestre de informații apăru un buton roșu holografic, dreptunghiular, lung de un metru. Dedesubtul acestuia era o cifră: 0.

Chu Yun continuă:

— Așa cum am mai spus înainte: împreună suntem o lume. Și, în această lume, fiecare dintre noi este o persoană obișnuită, însă destinul ne-a adus în situația de a fi Judecătorii de Apoi pentru aceste două lumi. Decizia trebuie luată, dar n-ar trebui s-o ia un singur om sau câțiva oameni. Aceasta va fi decizia întregii noastre lumi, luată printr-un referendum. Toți cei care sunt de acord să transmitem localizarea lui Trisolaris universului, vă rog să apăsați pe acest buton roșu. Toți cei care se abțin sau se opun pot să nu facă nimic.

În acest moment numărul total de oameni de la bordul Spațiului Albastru și al Gravitației, inclusiv cei prezenți și cei care sunt de serviciu este o mie patru sute cincisprezece. Dacă numărul DA-urilor atinge sau depășește două treimi din total, adică nouă sute patruzeci și patru, transmisia universală va începe imediat. Altfel, nu vom activa niciodată transmisia și vom lăsa antena să se degradeze și să nu mai funcționeze.

Începeți!

Chu Yun se întoarse și apăsă pe uriașul buton roșu care plutea prin aer. Butonul clipi și numărul de dedesubt se schimbă din 0 în 1. Apoi, cei doi vicecăpitani ai Spațiului Albastru apăsară butonul, în succesiune rapidă. Scorul crescuse la 3. Apoi și ceilalți ofițeri superiori de pe Spațiul Albastru, urmați de ofițerii tineri și de soldați, se înșirară într-un rând lung, apăsând butonul într-una.

De fiecare dată când butonul clipea, scorul creștea. Acestea erau ultimele bătăi ale inimii istoriei, ultimii pași spre punctul terminus.

Când scorul ajunse la 795, Guan Yifan apăsă butonul. Era prima persoană de pe *Gravitația* care sprijinea transmisia. După aceea, mai mulți ofițeri și soldați de pe Gravitația apăsară și ei butonul.

În cele din urmă, scorul arătă 943 și deasupra butonului apăru un rând de text cu litere mari:

Următorul vot afirmativ va activa transmisia universală.

Următoarea persoană căreia îi venise rândul să voteze era un soldat. În spatele lui stăteau la rând mai mulți oameni. Își puse mâna deasupra butonului, dar nu apăsă. Așteptă până când soldatul din spatele lui îi apăsă mâna cu a lui și apoi mai multe mâini li se alăturară una peste alta.

— Vă rog să așteptați, spuse căpitanul Morovich. Pluti spre ei și, în timp ce-l urmăreau cu toții, își puse mâna peste mâinile celorlalți.

Apoi zeci de mâini se mișcară împreună și butonul mai clipi o dată.

Trecuseră trei sute cincisprezece ani de la dimineața aceea din secolul XX când Ye Wenjie apăsase un alt buton roșu.

Transmisia cu undă gravitațională începu. Simțiră cu toții o vibrație puternică. Sentimentul nu părea să vină din exterior, ci din fiecare trup, ca și cum fiecare persoană ar fi devenit un șir vibratoriu. Acest instrument al morții cântă doar douăsprezece secunde înainte de a se opri, lăsând să se aștearnă tăcerea.

La exteriorul navei, membrana subțire a spațiu-timpului fu vălurită de undele gravitaționale, ca un lac liniștit a cărui suprafață este tulburată de briza nopții. Judecata de Apoi a ambelor lumi se împrăștia prin tot universul, cu viteza luminii.

ERA POST-DESCURAJĂRII, ANUL 2.

Dimineața de după Marea Relocare, Australia

Zgomotele din jurul ei se atenuară și Cheng Xin putea auzi niște voci care veneau de la fereastra de informații de deasupra cortului guvernului orășenesc. Putea recunoaște vocea lui Sophon și mai erau încă două. Dar se afla prea departe pentru a-și da seama exact ce spuneau. Avu impresia că vocile aruncau o vrajă în jur, fiindcă zgomotele din jurul ei se atenuară și în cele din urmă dispărură. Părea că lumea a înghețat.

Apoi erupse în jurul ei un tsunami și Cheng Xin se cutremură. Fusese oarbă o vreme și imaginile lumii reale din mintea ei fuseseră gonite treptat și înlocuite de iluzii. Haosul brusc o făcu să se simtă de parcă apele Pacificului ar fi crescut și ar fi acoperit Australia.

Îi trebuiră câteva secunde ca să înțeleagă că mulțimea izbucnise în urale. *De ce naiba se bucură? Au înnebunit cu toții?* Rumoarea nu se stinse, deși în locul ei apăru treptat un discurs. Vorbeau atât de mulți în același timp încât era ca și cum, după ce continentul fusese inundat, ar fi venit o furtună și ar fi biciuit suprafața mării. În acest tumult, nu putea să-și dea seama ce spunea fiecare.

Dar prinsese cuvintele *Spațiul Albastru* și *Gravitația*, de mai multe ori.

Auzul ei își recăpătă acuitatea și observă un sunet slab în mijlocul agitației generale: pașii din fața ei. Simți că cineva se oprise acolo.

— Doctore Cheng Xin, ce s-a întâmplat cu ochii dumneavoastră? Nu puteți vedea?

Cheng Xin simți mișcări prin aer. Pesemne că bărbatul își mișca mâinile în fața ochilor ei.

— M-a trimis primarul să vă aduc, a adăugat el. Ne întoarcem acasă, înapoi în China.

— N-am nicio casă, spuse Cheng Xin.

Cuvântul „casă“ i se înfipse în piept ca un cuțit, iar inima ei, amorțită de durerea intensă, avu totuși încă o tresărire dureroasă. Se gândi la noaptea aceea de iarnă, de acum trei secole, când își părăsise casa, și se gândi la zorii care o salutaseră prin fereastră… Ambii ei părinți muriseră înainte de Marea Ravină. Nu și-ar fi putut niciodată imagina unde ajunsese fiica lor, aruncată încoace și-ncolo de vremuri și de soartă.

— Nu. Toată lumea se pregătește să se întoarcă acasă. Vom pleca cu toții din Australia și ne vom duce în țările de unde am venit.

Cheng Xin își ridică capul. Tot nu se obișnuise cu întunericul ăsta încăpățânat din fața ochilor ei larg deschiși. Încercă să distingă ceva, orice:

— Cum?

— *Gravitația* a inițiat transmisia universală.

Cum era posibil așa ceva?

— Localizarea Trisolaris a fost expusă, ceea ce, desigur, înseamnă că Sistemul Solar este expus și el. Trisolarienii fug cât văd cu ochii. Cea de-a Doua Flotă Trisolariană și-a schimbat direcția și se îndepărtează de Sistemul Solar. Toate picăturile au plecat. Sophon ne-a explicat că nu trebuie să ne mai fie teamă că ne vor invada Sistemul Solar. La fel ca Sistemul Trisolarian, acesta este acum un loc al morții, de care toți vor dori să fugă.

Cum?!

— Ne întoarcem acasă. Sophon a ordonat Forțelor de Securitate să depună toate eforturile pentru a ajuta la evacuarea Australiei. Cu timpul, procesul va deveni mai rapid, dar mutarea tuturor refugiaților din Australia va dura trei până la șase luni. Puteți pleca prima. Primarul dorește să vă duc la guvernul provincial.

— *Spațiul Albastru* a fost?

— Nimeni nu cunoaște amănuntele, nici chiar Sophon. Dar Trisolaris a primit transmisia

universală, iar aceasta a fost inițiată acum un an, când a eșuat descurajarea.

— Poți să mă lași puțin singură?

— În regulă, Doctore Cheng. Dar ar trebui să fiți fericită. Au făcut ceea ce ar fi trebuit să faceți dumneavoastră!

Omul se opri din vorbit, dar Cheng Xin încă mai putea să-i simtă prezența. Agitația din jurul ei se stinse treptat și fu urmată de o furtună de pași. Pașii se răriră – probabil că toți plecau de la cortul guvernului orășenesc ca să-și vadă de treburile lor. Cheng Xin simți cum marea se retrage din jurul ei, dezvăluind pământul tare de dedesubt. Stătea în mijlocul unui continent pustiu, singurul supraviețuitor de după Potop. Fața ei simți o undă de căldură: răsărea Soarele.

ERA POST-DESCURAJĂRII. ZIUA 1 – ZIUA 5.

Gravitația și Spațiul Albastru, Spațiul Interplanetar dincolo de Norul Oort

— Putem detecta punctele deformate cu ochiul liber, spuse Chu Yun. Dar cel mai bine este să monitorizăm radiația electromagnetică. Emisia acestor puncte este foarte slabă, dar are o semnătură spectrală distinctă. Senzorii obișnuiți de pe navele noastre le pot detecta și localiza. În mod tipic, un volum de spațiu de mărimea unei nave din această regiune conține unu până la două puncte deformate, dar odată am găsit douăsprezece deodată. Uite, chiar acum sunt trei, acolo.

Chu Yun, Morovich și Guan Yifan pluteau printr-un coridor lung de pe *Spațiul Albastru*. În fața lor levita o fereastră de informație care arăta o

hartă a interiorului navei. Trei puncte roșii clipeau pe hartă, iar cei trei se apropiau acum de unul dintre acestea.

— Uite acolo! arătă Guan drept în sus.

În peretele din fața lor era o gaură circulară de aproape un metru în diametru. Marginea era netedă ca oglinda. Prin gaură se puteau vedea tuburi de diferite grosimi. Câteva tuburi aveau secțiuni întregi lipsă, în mijloc. În două dintre tuburile mai groase, puteau vedea cum curge lichidul. Lichidul părea să curgă printr-o secțiune, dispărea și apoi apărea în secțiunea corespunzătoare a tubului, pe cealaltă parte. Secțiunile lipsă erau de diferite lungimi, dar, privite împreună, păreau să descrie un spațiu sferic. Conform formei secțiunilor lipsă, o parte din bula invizibilă ar fi trebuit să continue în coridor. Morovich și Guan o ocoliră cu grijă.

Chu Yun întinse fără teamă o mână în bula invizibilă și jumătate din braț îi dispăru. Privind dintr-o parte, Guan Yifan văzu o secțiune transversală clară a brațului său tăiat, asemănătoare cu secțiunile transversale ale picioarelor Verei, pe care le văzuse sublocotenentul Ike la bordul Gravitației. Chu Yun își trase brațul la loc și le arătă lui Morovich și lui Guan, care înlemniseră, că brațul era nevătămat. Apoi îi încurajă să încerce și ei. Cei doi încercară temători bula invizibilă. Își urmăriră mâinile, apoi brațele, cum dispăreau, dar nu simțiră nimic.

— Hai înăuntru, spuse Chu Yun. Apoi sări în bulă, de parcă ar fi sărit într-o piscină.

Morovich și Guan urmăriră consternați cum căpitanul Chu dispăru din cap până în picioare. Secțiunea transversală a trupului său la suprafața bulei invizibile își schimba iute forma și marginea ca oglinda găurii arunca pe pereții înconjurători reflexii ca niște ondulații ale apei.

În timp ce Morovich și Guan se holbau unul la celălalt, două mâini și două brațe ieșiră din bulă

și rămaseră suspendate în aer. Fiecare mână prinse câte o mână a lor și fură trași în spațiul cvadridimensional.

Toți cei care trecuseră prin asta fuseseră de acord că senzația de a fi într-un spațiu cvadridimensional era de nedescris. Spuneau chiar că era singurul lucru, din câte cunoscuse umanitatea până atunci, care nu putea fi definit absolut deloc cu ajutorul cuvintelor.

Oamenii recurgeau de obicei la această analogie: imaginați-vă o rasă de ființe plate care trăiesc într-un tablou bidimensional. Indiferent cât de expresiv sau plin de culoare ar fi tabloul, oamenii plați nu puteau să vadă decât profilul lumii din jurul lor. În ochii lor, totul consta din segmente de diferite lungimi. Doar când o asemenea ființă bidimensională ar fi fost scoasă din tablou și pusă într-un spațiu tridimensional ar fi putut să vadă imaginea întreagă.

Această analogie exprimă simplu indescriptibilitatea senzației pe care o încercai în spațiul cvadridimensional.

Cineva care se uita pentru prima oară înapoi spre lumea tridimensională, din spațiul cvadridimensional, își dădea seama imediat că nu a văzut niciodată lumea atunci când se afla în ea. Dacă lumea tridimensională ar fi fost un tablou, tot ce văzuse înainte era o imagine îngustă, văzută dintr-o parte: o linie. Doar dintr-un spațiu cvadridimensional putea vedea tabloul întreg. L-ar fi putut descrie astfel: nimic nu mai ascundea ce era în spatele lui. Chiar și interioarele spațiilor blindate erau acum deschise. Aceasta părea o schimbare simplă, însă când lumea se înfățișa astfel, efectul vizual era pur și simplu uluitor. Atunci când toate barierele și acoperitorile erau înlăturate și totul era expus, cantitatea de informație care pătrundea în ochii privitorului era de sute de milioane de ori mai mare decât atunci când acesta se afla într-un spațiu tridimensional.

Creierul nici nu putea procesa imediat atât de multe informații.

În ochii lui Morovich și ai lui Guan, *Spațiul Albastru* era un tablou imens, magnific care tocmai fusese desfășurat. Puteau vedea tot drumul până la pupa și tot drumul până la prova. Puteau vedea interiorul fiecărei cabine și conținutul fiecărui container de pe navă; puteau vedea lichidul care curgea prin labirintul tuburilor și mingea de foc a fuziunii din reactorul de la pupa… Desigur, legile perspectivei funcționau în continuare și obiectele îndepărtate apăreau neclare, dar totul era vizibil.

După o astfel de descriere, cei care n-au trăit niciodată pe pielea lor experiența spațiului cvadridimensional ar putea trage concluzia greşită că ofițerii vedeau totul „prin“ carenă. Dar nu era așa, nu vedeau „prin“ nimic. Totul era întins la vedere, exact ca atunci când ne uităm la un cerc desenat pe o hârtie și putem vedea interiorul cercului fără să trebuiască să vedem „prin“ ceva. Acest fel de deschidere se extindea la fiecare nivel și cea mai grea parte era să descrii felul cum se aplica la obiectele solide. Puteai vedea interiorul solidelor, de pildă al pereților sau al unei bucăți de metal sau de piatră – și puteai vedea toate secțiunile transversale în același timp! Morovich și Guan se înecau într-o mare de informații – toate detaliile universului se adunaseră în jurul lor și se luptau să le atragă atenția cu culorile lor vii.

Morovich și Guan trebuiau să învețe să se descurce cu un fenomen vizual absolut inedit: amănuntele nelimitate. În spațiul tridimensional, sistemul vizual uman avea de-a face cu un număr limitat de detalii. Oricât de complicat ar fi fost mediul înconjurător sau un obiect, elementele vizibile erau limitate. Dacă ți se dădea destul timp, puteai oricând să asimilezi majoritatea detaliilor, unul câte unul. Dar când priveai lumea tridimensională dinspre spațiul cvadridimensional, toate detaliile erau dezvăluite în mod simultan,

fiindcă obiectele tridimensionale erau deschise la fiecare nivel. Să luăm, de exemplu, un container închis etanș: puteai vedea nu doar ce se afla la interior, ci și interiorul obiectelor respective. Această dezvăluire și expunere nelimitată făcea ca numărul detaliilor vizibile să fie, la rândul lui, practic nelimitat.

În fața lui Morovich și a lui Guan era expus tot ce se afla pe navă, dar chiar și atunci când observau un anume obiect specific, cum ar fi fost o ceașcă sau un pix, vedeau detalii infinite, iar informațiile primite de sistemele lor vizuale erau incalculabile. O viață întreagă nu ar fi fost de ajuns pentru a asimila forma oricăruia dintre aceste obiecte în spațiul cvadridimensional. Atunci când un obiect era dezvăluit la toate nivelurile în spațiul cvadridimensional, crea în privitor o senzație de profunzime care inducea vertijul, ca un set de păpuși rusești care nu se mai sfârșeau. A fi prins într-o coajă, considerându-te însă un rege al spațiului infinit, nu mai reprezenta doar o metaforă.

Morovich și Guan se uitară unul la celălalt, apoi se uitară la Chu Yun care era puțin mai departe. Văzură corpurile dezvăluite la fiecare nivel și toate detaliile acestora în paralel: vedeau oase, organe, măduva dinăuntrul oaselor și sângele care curgea prin ventriculele și atriile inimii, orificiile și închiderile valvelor mitrale și tricuspide. Când se uitau unul la celălalt, puteau vedea cu claritate structura interioară a cristalinului ochilor…

Cuvintele „în paralel“ ar putea duce și ele la neînțelegeri. Pozițiile fizice ale părților corpului nu fuseseră deplasate: pielea acoperea în continuare organele și oasele, iar forma familiară a fiecărei persoane din spațiul tridimensional persista – numai că acum era doar un detaliu într-o infinitate de detalii vizibile în același timp, în paralel.

— Aveți grijă ce faceți cu mâinile, spuse Chu Yun. Ați putea lovi un organ intern – al vostru sau al altuia – din greșeală. Dar, atât timp cât nu folosiți prea multă forță, contactul echilibrat nu va fi o problemă. Veți simți puțină durere sau greață și, desigur, ar mai fi riscul infecțiilor. Și încă ceva: nu atingeți și nu mișcați lucruri decât dacă știți exact ce sunt. Tot ce-i pe navă e acum dezgolit: puteți atinge un fir electric sub sarcină sau un șuvoi fierbinte sau chiar circuite integrate, ceea ce ar produce defectări ale sistemului. Pe scurt, sunteți ca niște zei în spațiul tridimensional, dar trebuie să vă obișnuiți să existați în spațiul cvadridimensional înainte de a vă putea folosi puterile în mod eficient.

Morovich și Guan învățară rapid cum să evite atingerea organelor interne. Mișcându-se într-o anume direcție, puteau apuca pe cineva de mână și nu, de exemplu, de oasele acelei mâini. Atingerea oaselor sau a organelor necesita un efort într-o altă direcție – una care nu exista în spațiul tridimensional.

Apoi Morovich și Guan descoperiră altceva care-i entuziasmase: puteau vedea stelele din fiecare direcție. Puteau vedea strălucirea Căii Lactee care se întindea prin noaptea eternă a universului. Știau că sunt tot înăuntrul navei – niciunul dintre ei nu purta costume spațiale și respirau aerul de pe navă – dar în a patra dimensiune, erau expuși spațiului. Toți acești trei veterani ai cosmosului executaseră nenumărate ieșiri în afara navei, dar nu se simțiseră niciodată atât de intimi cu spațiul. În timpul ieșirilor anterioare, fuseseră mereu închiși în costumele spațiale, dar acum, nimic nu stătea între ei și spațiu. Nava care le dezvăluia detaliile infinite nu-i proteja. În cea de-a patra dimensiune, nava rămânea în paralel cu întregul spațiu.

Creierul, care fusese adaptat de la naștere să simtă spațiul tridimensional, nu putea gira

informaţia infinită generată de nenumăratele detalii și, inițial, această suprasarcină de informații amenința să întrerupă procesarea mintală. Dar creierul se obișnui în curând cu mediul cvadridimensional și, inconștient, învăță fără să ignore majoritatea detaliilor, lăsând doar cadrul din jurul obiectelor.

După vertijul inițial, Morovich și Guan simțiră un alt șoc, și mai mare. Odată ce atenția lor nu mai era complet absorbită de detaliile inepuizabile ale mediului înconjurător, simțiră spațiul însuși, sau cea de-a patra dimensiune. Mai târziu, oamenii aveau să numească această senzație „senzația spațială pluridimensională". Pentru cei care o simțiseră, senzația spațială pluridimensională era greu de explicat în cuvinte. Încercaseră adesea s-o explice în felul acesta: concepte ca „imensitate" sau „nemărginire" din spațiul tridimensional erau repetate de un număr infinit de ori în spațiul cvadridimensional într-o direcție care nu exista în spațiul tridimensional. Adesea, se recurgea la analogia cu cele două oglinzi aflate una în fața celeilalte: în fiecare dintre oglinzi puteai vedea o mulțime nemărginită de oglinzi-replică, o sală a oglinzilor care se întindea la infinit. În această analogie, fiecare oglindă din sală era un spațiu tridimensional. Cu alte cuvinte, imensitatea pe care o simțea cineva în spațiul tridimensional era doar o secțiune transversală a imensității spațiului cvadridimensional. Dificultatea descrierii senzației spațiale pluri-dimensionale consta în faptul că, pentru observatorii noștri situați în spațiul cvadridimensional, spațiul pe care îl puteau vedea era gol și uniform, dar exista o profunzime a lui care nu putea fi exprimată în cuvinte. Această profunzime nu era o chestiune de distanță: era legată de fiecare punct din spațiu. Exclamația lui Guan Yifan deveni mai târziu un citat clasic:

— Un abis fără de fund în fiecare inch.

Experiența senzației spațiale pluridimensionale fusese un botez spiritual. Într-o clipită, concepte ca libertatea, deschiderea, profunzimea și infinitatea câștigaseră sensuri noi-nouțe.

Chu Yun spuse:

— Ar trebui să ne întoarcem. Punctele deformate rămân stabile doar pentru o perioadă scurtă de timp, apoi plutesc mai departe sau dispar. Pentru a găsi un nou punct deformat, ar trebui să ne mișcăm în spațiul cvadridimensional. Asta ar fi o întreprindere riscantă pentru novici ca voi.

— Cum faci să găsești un punct deformat în spațiul cvadridimensional? întrebă Morovich.

— Simplu. Un punct deformat este de obicei sferic. Lumina este refractată în interiorul sferei și obiectele dinăuntru apar distorsionate, producând o întrerupere vizuală a imaginii. Sigur, este doar un efect optic din spațiul cvadridimensional, nu o schimbare reală a formei obiectelor. Priviți într-acolo...

Chu Yun arătă în direcția din care veniseră. Morovich și Guan văzură tuburile acelea din nou, care acum erau deschise, așa că toate lichidele care curgeau prin ele puteau fi văzute limpede. În interiorul regiunii sferice, tuburile erau curbate și distorsionate, iar sfera însăși părea o picătură de rouă care atârna de o pânză de păianjen. Era o mare diferență față de modul în care apăruse regiunea în spațiul tridimensional. Acolo, punctul deformat nu refracta lumina și astfel apărea complet invizibil. Prezența acestuia se făcea simțită doar prin dispariția obiectelor care intraseră în spațiul cvadridimensional din bulă.

— Dacă mai veniți pe aici, trebuie să purtați costume spațiale. Novicii nu pot identifica mereu locurile corect și găsirea unui nou punct deformat pentru călătoria de întoarcere poate duce la aterizarea în afara navei, în spațiul tridimensional.

Chu Yun le făcu semn celorlalți doi să-l urmeze și intrară în bula asemănătoare unei picături. Într-o clipă fură înapoi în lumea tridimensională, în coridorul din interiorul navei, exact în același loc unde, cu zece minute înainte, intraseră în spațiul cvadridimensional. De fapt nu plecaseră deloc ci, pur și simplu, spațiul în care se aflau câștigase o nouă dimensiune. Orificiul rotund din perete era tot acolo și văzură încă tuburile „sparte" dinăuntru.

Însă lui Morovich și lui Guan, lumea nu li se mai părea familiară. Simțiseră deja că lumea tridimensională e îngustă și sufocantă. Guan se descurcă ceva mai bine – el, cel puțin, mai intrase odată în lumea cvadridimensională înainte, într-o stare semiconștientă. Dar Morovich simțea apăsarea claustrofobiei de parcă s-ar fi sufocat.

— Este ceva normal. O să vă obișnuiți după câteva ieșiri, râse Chu Yun. Voi doi știți acum ce înseamnă imensitatea adevărată. Și chiar dacă v-ați pune acum costumele spațiale și ați ieși în spațiu, v-ați simți îngrădiți.

— Cum s-au întâmplat toate astea? întrebă Morovich, desfăcându-și gulerul ca să respire mai ușor.

— Am intrat într-o zonă unde spațiul are patru dimensiuni. Asta e. Noi am denumit această regiune un fragment cvadridimensional. Sau, ca să fac o altă analogie: ne aflăm într-o foaie de hârtie tridimensională dintr-un spațiu cvadridimensional.

— Hai să vă propun un model, spuse Guan entuziasmat. Integralitatea spațiului nostru tridimensional este o foaie de hârtie mare și subțire care are de la un capăt la altul șaisprezece miliarde de ani-lumină. Undeva, pe această foaie de hârtie se află un balon de săpun miniatural și cvadridimensional.

— Perfect, doctore Guan! exclamă Chu Yun și îl bătu pe umăr pe Guan, făcându-l să se rostogolească în imponderabilitate. Am încercat să

vin și eu cu o analogie bună, dar tu ai găsit-o dintr-o singură încercare! De asta avem noi nevoie de un cosmolog! Ai perfectă dreptate. Am fost pe o foaie de hârtie tridimensională, târându-ne pe suprafața ei. Apoi am intrat în balonul de săpun. Putem reuși, dintr-un punct deformat, să părăsim suprafața foii de hârtie și să intrăm în spațiul din balon.

— Deși tocmai am fost într-un spațiu cvadridimensional, corpurile noastre au rămas tridimensionale, spuse Morovich.

— Așa este. Eram oameni plani, tridimensionali, care pluteau prin spațiul cvadridimensional. Nu e prea clar cum de pot supraviețui corpurile noastre într-un spațiu cvadridimensional, de vreme ce legile fizicii sunt probabil diferite. Există multe lucruri misterioase de acest fel.

— Ce sunt de fapt punctele deformate?

— Foaia aceea de hârtie tridimensională nu este complet plană peste tot. Unele locuri sunt deformate și ajung într-a patra dimensiune. Iar punctul deformat chiar asta este: un tunel dinspre dimensiunile mai mici spre dimensiunile mai mari. Putem intra în spațiul cvadridimensional sărind în ele.

— Există multe puncte deformate?

— A, sigur că da. Sunt peste tot. *Spațiul Albastru* a reușit să descopere secretul lor mai devreme, pentru că avem mai mulți oameni la bord, așa că erau mult mai multe șanse să ne lovim de punctele deformate. *Gravitația*, pe lângă faptul că are mai puțini oameni, avea și un regim mult mai strict de monitorizare psihologică – și nici măcar aceia care au descoperit punctele deformate nu au îndrăznit să vorbească despre ele.

— Toate punctele deformate sunt așa de mici?

— Nu. Unele sunt mult mai mari. Și iată un mister pe care nu l-am putut rezolva niciodată: odată, am văzut că treimea din spate a *Gravitației*

se deformase în spațiul cvadridimensional și a rămas așa preț de mai multe minute. Cum de n-ați observat nimic ciudat?

— Ei bine, în ultima treime din navă nu sunt, de obicei, membri ai echipajului. A, stai, el era acolo. Morovich se întoarse spre Guan Yifan. Probabil că tu ai trecut prin asta. Cred că am auzit de la doctorul West.

— Eram pe jumătate adormit. Mai târziu, idiotul ăla m-a convins că avusesem doar halucinații.

— Nu e posibil să privești din spațiul tridimensional în cea de-a patra dimensiune. Dar este posibil să fii în spațiul cvadridimensional și să vezi tot ce se întâmplă în spațiul tridimensional și să modifici lucruri din el. Din spațiul cvadridimensional, am reușit să punem la cale o ambuscadă împotriva picăturilor. Oricât de puternice ar fi fost sondele de interacțiune înaltă, erau până la urmă tot niște obiecte tridimensionale. Într-un anume fel, tridimensionalitatea este sinonimă cu fragilitatea. Văzute din spațiul cvadridimensional, erau ca o pictură desfășurată. Le-am abordat din a patra dimensiune și, fără a le înțelege principiile de funcționare, le-am sabotat mecanismele interne, care erau complet expuse, la întâmplare.

— Trisolaris știe de existența acestui fragment cvadridimensional?

— Credem că nu.

— Bula de săpun – fragmentul cvadridimensional – cât este de mare?

— Nu prea are sens să vorbești despre dimensiunile spațiului cvadridimensional privind dinspre spațiul tridimensional. Putem discuta doar despre mărimea proiecției fragmentului în cele trei dimensiuni. Conform investigației preliminare, credem că proiecția tridimensională este sferică. Și dacă așa este, raza ei, conform datelor colectate

până acum, este de patruzeci până la cincizeci de AU.

— Cam de mărimea Sistemului Solar.

Orificiul rotund din peretele de lângă cei trei începu să se miște încet și să se micșoreze. Când ajunse la puțin peste zece metri de ei, orificiul dispăru complet. Dar fereastra de informații care plutea lângă ei îi anunță că apăruseră alte două puncte deformate la bordul *Spațiului Albastru*.

— Cum poate un fragment cvadridimensional să apară într-un spațiu tridimensional? se întrebă cu voce joasă Guan Yifan.

— Nu știe nimeni. Doctore, asta este o enigmă pe care ar trebui s-o rezolvi tu.

După descoperirea fragmentului cvadridimensional, *Spațiul Albastru* explorase și studiase spațiul interior în mod intens. Acum, după apariția Gravitației, aveau acces la mai multe echipamente și tehnici avansate, așa că echipajele puteau efectua o explorare mult mai cuprinzătoare și detaliată.

În spațiul tridimensional, această regiune părea foarte pustie și nu prezenta iregularități. O mare parte din explorare trebuia să fie efectuată în spațiul cvadridimensional. Deoarece eliberarea de sonde în spațiul cvadridimensional nu era tocmai floare la ureche, majoritatea cercetării se realiză prin inserarea unui telescop în fragment, prin punctul de deformare. Manipularea unui instrument tridimensional în spațiul cvadridimensional cerea o oarecare practică și o perioadă de adaptare, dar, în momentul când savanții se deprinseră cu ea, descoperiră imediat lucruri șocante.

Prin telescop, descoperiseră un obiect în formă de inel. Deoarece era imposibil să determini distanța dintre el și navă, era la fel de imposibil și să-i stabilești dimensiunile. După cea mai credibilă estimare, diametrul lui tridimensional era între optzeci și o sută de kilometri și banda inelului avea

aproximativ douăzeci de kilometri în grosime. Întreg obiectul acela semăna cu o verighetă gigantică ce se învârtea în spațiu. Pe suprafața lui, puteau fi văzute tipare complexe care semănau cu o schemă electrică. Conform acestor probe, se putea trage concluzia rezonabilă că inelul fusese construit de ființe inteligente.

Era pentru prima oară când umanitatea observa o altă civilizație decât pe a Terrei și pe cea de pe Trisolaris.

Dar cel mai șocant lucru era că „Inelul“ era sigilat. Exista în spațiul cvadridimensional, dar nu-și dezvăluia interiorul, ca obiectele tridimensionale. De vreme ce interiorul lui era ascuns vederii, însemna că era un obiect cu adevărat cvadridimensional. Era, în plus, primul obiect cu adevărat cvadridimensional detectat de către umanitate de când intrase în spațiul cvadridimensional.

Oamenii se temură la început să nu fie atacați, dar suprafața Inelului nu arăta semne de activitate. Nu detectaseră nicio emisie de semnale electromagnetice, neutrinice sau de undă gravitațională. În afara unei mișcări de revoluție lente și impresionante, Inelul nu arăta nici un semn de accelerație. Ipoteza de lucru susținea că era o ruină, poate un oraș spațial sau o navă abandonată de mult timp.

Observațiile ulterioare revelară mai multe obiecte necunoscute în profunzimea spațiului cvadridimensional. Toate erau obiecte cvadridimensionale sigilate, de diferite dimensiuni și forme, și multe dintre ele păreau să fie artefacte prelucrate de ființe inteligente: piramide, cruci, cadre poliedrice și așa mai departe. Alte obiecte erau forme neregulate compuse din forme mai simple și nici acestea nu erau, în mod clar, de origine naturală. Mai mult de o duzină dintre aceste obiecte aveau forme care puteau fi observate cu ajutorul telescopului, deși mai

departe se distingeau mult mai multe obiecte, care apăreau doar ca niște surse de puncte. La fel ca Inelul, niciunul nu arăta semne de activitate și nu emitea semnale detectabile.

Guan Yifan îi propuse căpitanului Chu un plan de a pilota chiar el o capsulă de serviciu până la Inel, ca să-l studieze mai de aproape. Dacă era posibil, ar fi dorit să intre în Inel. Căpitanul îi refuză propunerea fără echivoc. Călătoria prin spațiul cvadridimensional era plină de pericole. Pentru fixarea cu precizie a propriei poziții, ar fi fost nevoie de patru coordonate, dar echipamentul adus din spațiul tridimensional nu putea stabili decât trei. Aceasta însemna că exploratorii tridimensionali nu puteau determina cu precizie poziția niciunui obiect din spațiul cvadridimensional. Un explorator nu putea stabili poziția Inelului sau distanța până la el folosind instrumentele sau observația vizuală, așa că era posibil să te lovești de Inel în orice moment.

În mod similar, localizarea unui punct deformat pentru întoarcerea în spațiul tridimensional ar fi fost foarte dificilă. De vreme ce coordonata dintr-una dintre cele patru direcții nu putea fi determinată, în momentul găsirii unui punct deformat, s-ar fi știut doar direcția lui, dar nu și distanța la care se afla față de observator. Folosind un punct deformat pentru a se întoarce în spațiul tridimensional, membrii echipajului capsulei s-ar fi putut trezi, spre surpriza lor, foarte departe de *Spațiul Albastru.*

Și, în final, cele mai multe unde radio care legau Spațiul Albastru și capsula s-ar fi împrăștiat în cea de-a patra dimensiune, ducând la o degradare și mai rapidă a puterii semnalului și cauzând dificultăți de comunicare.

După aceea, *Spațiul Albastru* și *Gravitația* suferiră șase lovituri de micrometeoriți într-o singură zi. Un micrometeorit de 140 de nanometri lovi și distruse complet controlorul de levitație

magnetică a miezului reactorului de fuziune al Spațiului Albastru. Acesta reprezenta un sistem-cheie de la bordul navei. Miezul reactorului de fuziune putea atinge temperaturi de până la un milion de grade care ar fi vaporizat orice material cu care ar fi intrat în contact. Un câmp magnetic îl menținea în centrul camerei de reacție. Dacă controlorul se defecta, miezul supraîncălzit al reactorului putea scăpa din câmpul magnetic și să distrugă nava instantaneu. Din fericire, unitatea de rezervă intră imediat în funcțiune și opri reactorul – care funcționa la puterea minimă – și împiedicase o catastrofă.

Pe măsură ce navele intrară mai adânc în fragmentul cvadridimensional, densitatea loviturilor de micrometeoriți se intensifică și chiar și unii meteoriți mai mari, vizibili cu ochiul liber, trecură pe lângă nave. Viteza lor relativă față de nave era de câteva ori mai mare decât cea de-a treia viteză cosmică. În spațiul tridimensional, părțile critice ale navelor erau înfășurate în straturi de protecție, dar aici, ele erau expuse în cea de-a patra dimensiune, complet lipsite de apărare.

Chu Yun hotărî ca ambele nave să se retragă din fragmentul cvadridimensional. Fragmentul, în ansamblul lui, se îndepărta de Sistemul Solar, având aceeași direcție ca ruta navelor, așa că, deși *Spațiul Albastru* și *Gravitația* se îndepărtau cu mare viteză de Sistemul Solar, viteza lor relativă față de fragment era mică și ajunseseră cu greu din urmă fragmentul. Nu pătrunseseră adânc în acesta și ar fi trebuit să poată decelera cu ușurință pentru a ieși din el.

Guan Yifan se înfurie la aflarea acestei decizii.

— Cel mai mare mister din Univers se află chiar în fața noastră. Aici pot fi găsite răspunsurile la toate întrebările noastre cosmologice. Cum să plecăm?

— Vorbești despre sindromul de trei și trei sute de mii? Fragmentul mi-a adus aminte de asta.

— Și, dacă ne-am concentra doar asupra părții practice, putem probabil recupera cunoștințe și artefacte inimaginabile, din ruina aceea în formă de inel.

— Asemenea câștiguri ar fi importante doar dacă am supraviețui acestui coșmar. În acest moment, ambele noastre nave pot fi anihilate în orice clipă.

— Perfect, spuse Guan dând din cap. Dar, înainte să plecați, vreau să merg cu o capsulă de serviciu să explorez Inelul. Acordă-mi o șansă. Ai vorbit despre supravieţuire, dar poate că supraviețuirea noastră viitoare depinde de ceea ce pot descoperi acolo.

— Putem să luăm în considerație trimiterea unei drone.

— Într-o lume cvadridimensională, doar un observator viu poate înțelege ce vede. Știi asta mai bine decât mine.

După o scurtă discuție, ofițerii superiori ai ambelor nave aprobară propunerea lui Guan. Din echipa de explorare aveau să facă parte Guan Yifan, locotenentul Zhuo Wen și doctorul West. Locotenentul Zhuo era ofițer științific la bordul *Spațiului Albastru* și avea, în comparație cu ceilalți, o vastă experiență a navigației în patru dimensiuni. Doctorul West, pe de altă parte, insistase pur și simplu să vină și el; cererea îi fu aprobată în cele din urmă, fiindcă, înaintea călătoriei, studiase limba trisolariană.

Până în acest moment, cea mai lungă călătorie din spațiul tridimensional fusese atacul asupra picăturilor și a Gravitației. În timpul atacului, una dintre capsulele de salvare navigase prin spațiul cvadridimensional ca să se apropie de Gravitația și apoi trei oameni, inclusiv locotenentul comandant Park Ui-gun, intraseră în Gravitația printr-un punct deformat, pentru o recunoaștere. Fuseseră urmați

de mai mult de şaizeci de puşcaşi marini, care pătrunseseră pe Gravitaţia în trei rânduri succesive. Atacul asupra picăturilor se bazase pe navete mai mici. Dar această călătorie de cercetare a Inelului urma să fie mai lungă.

Capsula de salvare intră în spaţiul cvadridimensional dintr-un punct deformat aflat între cele două nave. La coada capsulei, miezul micului reactor de fuziune se transformă din roşu-pal într-un albastru-pastel pe măsură ce nivelul său de energie continua să crească. Această flacără, împreună cu mingile de foc ale reactoarelor celor două nave mari, iluminau această lume de infinite ori infinită. *Spaţiul Albastru* şi *Gravitaţia* se îndepărtau iute şi, cu cât capsula se afunda în spaţiul cvadridimensional, senzaţia de multidimensionalitate se intensifica. Deşi doctorul West mai fusese de două ori în spaţiul cvadridimensional, exclamă:

— Ce măreţ este spiritul care poate cuprinde o astfel de lume!

Locotenentul Zhuo pilota capsula cu ajutorul comenzilor vocale sau prin mişcarea cursorului cu ajutorul privirii – era o idee bună să evite folosirea mâinilor, ca să nu rişte să intre în contact cu vreo piesă sensibilă de echipament acum expusă în patru dimensiuni. Privit cu ochiul liber, Inelul era în continuare un punct abia vizibil, dar Zhuo menţinea capsula la o viteză foarte redusă. Din cauza dimensiunii în plus, imposibil de măsurat, nu se puteau baza absolut deloc pe evaluările vizuale ale distanţei. Inelul putea fi tot atât de departe cât o unitate astronomică sau tot atât de aproape cât prova capsulei.

După trei ore, capsula îşi depăşise deja recordul anterior de distanţă navigată de la nave în spaţiul cvadridimensional. Inelul rămânea doar un punct. Locotenentul Zhuo deveni şi mai prudent, gata oricând să decelereze la forţă maximă şi să schimbe imediat direcţia. Guan Yifan deveni

nerăbdător și-i ceru lui Zhuo să zboare mai repede. Tocmai atunci doctorul West strigă surprins.

Inelul devenise un inel real – și asta, deodată.

Acum fusese doar un punct și, imediat după asta, devenise cât o monedă. Nu existase niciun proces gradat de trecere sau de schimbare.

— Trebuie să nu uitați că suntem, practic, orbi în a patra dimensiune, spuse locotenentul Zhuo și micșoră din nou viteza.

Trecură încă două ore. Dacă s-ar mai fi aflat în spațiul tridimensional, ar fi navigat aproximativ două sute de mii de kilometri.

Brusc, Inelul de mărimea unei monede se transformă într-o structură gigantică. Locotenentul Zhuo viră brusc și reuși la limită să evite coliziunea. Capsula trecu prin Inel pe o traiectorie ca un arc în spațiu. Apoi deceleră, se întoarse în loc și se opri la mică distanță de Inel.

Era pentru prima oară când oamenii se apropiau de un obiect cvadridimensional. Așa cum simțiseră senzația multidimensionalității spațiale, simțiră acum măreția materialității multidimensionale. Inelul era complet sigilat și nu puteau să privească înăuntrul benzii, însă, cu toate acestea, aveau o senzație puternică de profunzime și de îngrădire. Obiectul pe care îl priveau nu era doar un Inel, ci o infinitate de Inele depozitate unul peste altul, mascate. Această senzație de cvadridimensionalitate te afecta profund, sufletește, și le transmise observatorilor acea experiență a viziunii muntelui conținut de o sământă de muștar, descrisă în parabolele budiste.

Văzută de aproape, suprafața Inelului părea foarte diferită de imaginile văzute la telescop. În locul luminii galben-aurii, lucea cu o strălucire întunecată, arămie. Acele linii gravate, estompate, care li se păruseră a fi circuite electronice, erau de fapt urmele lăsate de micrometeoroizii care-i loviseră suprafaţa. Nu se vedea, în continuare, niciun semn de activitate, iar Inelul nu emitea

lumină sau vreun alt tip de radiație. Privind suprafața antică a Inelului, toți trei avură o senzație de familiaritate. Își amintiră de picăturile distruse și apoi încercară să-și imagineze acel Inel cvadridimensional imens, cu o suprafață netedă ca oglinda – ar fi fost o priveliște care ți-ar fi tăiat respirația.

Urmând planul prestabilit, locotenentul Zhuo transmise un mesaj Inelului cu ajutorul undelor radio medii. Era un bitmap simplu, un șir de biți ce puteau fi interpretați ca șase rânduri de puncte care formau o secvență de numere prime: 2, 3, 5, 7, 11, 13.

Nu se așteptau la vreun răspuns, însă acesta sosi imediat, atât de repede, încât nu-și putură crede ochilor. Fereastra de informaţii ce plutea în mijlocul cabinei capsulei afișă un bitmap simplu, similar celui trimis de ei. Consta și el din șase rânduri ce conțineau următoarele șase numere prime: 17, 19, 23, 29, 31, 37.

Intenția din planul original fusese de a trimite mesajul de salut ca un experiment. Nu pregătiseră nimic pentru cazul când comunicarea ar fi continuat. Cât timp cei trei din capsulă dezbăteau ce să facă, Inelul trimise capsulei un al doilea mesaj: 1, 3, 5, 7, 11, 13, 1, 4, 2, 1, 5 ,9.

Apoi un al treilea bitmap: 1, 3, 5, 7, 11, 13, 16, 6, 10, 10, 4, 7.

Un al patrulea: 1, 3, 5, 7, 11, 13, 19, 5, 1, 15, 4, 8.

Un al cincilea: 1, 3, 5, 7, 11, 13, 7, 2, 16, 4, 1, 14.

Bitmapurile se succedau. Primele șase numere din fiecare mesaj erau cele șase numere prime trimise de capsulă ca salut. Locotenentul Zhu și doctorul West, puși în încurcătură de celelalte numere din fiecare serie, se întoarseră spre Guan Yifan, savantul. Cosmologul se uită fix la numerele derulate din fereastra de informații și dădu din umeri.

— Nu văd niciun tipar.

— Atunci să presupunem că nu există niciun tipar, spuse West, arătând spre fereastră. Primele șase numere au fost trimise de noi, așa că e posibil să însemne „tu“. Următoarele șase numere din transmisii nu prezintă niciun tipar recognoscibil, așa că probabil înseamnă „totul“ – „totul despre tine“.

— Deci ei – sau „acest lucru“ – ar vrea să afle totul despre noi?

— Sau măcar o mostră lingvistică. Vrea s-o decodeze, s-o studieze și apoi să comunice mai mult cu noi.

— Atunci ar trebui să-i trimitem Sistemul Rosetta.

— Trebuie să cerem aprobarea.

Sistemul Rosetta era o bază de date dezvoltată pentru a preda limbile terestre trisolarienilor. Baza de date includea documente de aproape două milioane de caractere, care priveau istoria naturală și istoria umană a Terrei, cu numeroase filme și imagini. În plus, conținea programe software pentru crearea de legături între simbolurile lingvistice și imagini, astfel încât o civilizație extraterestră să poată decodifica și studia limbile terestre.

Nava-mamă autoriză cererea echipei de explorare. Însă capsula nu avea Sistemul Rosetta în memoria computerului de la bord și, datorită linkului de comunicare extrem de fragil dintre capsulă și nav-mamă, era imposibil să transmiți un asemenea volum de date. Singura soluţie era ca nava-mamă să transmită informația direct Inelului. Acest lucru nu putea fi făcut prin radio dar, din fericire, *Gravitația* era echipată cu un sistem de comunicare neutrinică. Nu erau siguri însă dacă Inelul poate primi semnale neutrinice.

La trei minute după ce *Gravitația* trimisese Sistemul Rosetta printr-o rază neutrinică, spre Inel, capsula primi o nouă serie de bitmapuri din partea

Inelului. Prima era un pătrat perfect de șaizeci și patru de puncte aranjate câte opt pe opt; celui de-al doilea bitmap îi lipsea un punct dintr-un colț, rămânând astfel șaizeci și trei: celui de-al treilea bitmap îi lipseau două, rămânând șaizeci și două…

— Este o numărătoare inversă sau o bară de progres, spuse West. Cred că vrea să ne arate că a primit Sistemul Rosetta și că este în curs de decodificare. Ar trebui să așteptăm.

— De ce șaizeci și patru de puncte?

— Este un număr destul de mare, dacă ești în baza doi. Așa cum folosim noi o sută pentru multe lucruri din baza zece.

Locotenentul Zhuo și Guan erau amândoi bucuroși că-l au pe West cu ei. Psihologul părea să aibă niște competențe speciale când venea vorba de stabilirea comunicației cu ființele inteligente necunoscute.

Când numărătoarea ajunse la cincizeci și șapte, se întâmplă ceva palpitant: numărul următor nu mai apăru sub forma unui bitmap de puncte. Inelul transmise, în cifre arabe, numărul 56.

— Măi, măi, ce repede învață! spuse Guan.

Numărul continua să descrească aproximativ la fiecare zece secunde. După câteva minute, numărul ajunse la 0. Ultimul mesaj consta din patru caractere chinezești:

Sunt un mormânt.

Sistemul Rosetta era scris într-o limbă care amesteca limba engleză cu limba chineză. Era normal ca Inelul să folosească aceeași limbă pentru a comunica cu ei. Din pură întâmplare, acest mesaj conținuse doar caractere chinezești. Guan Yifan tastă o întrebare pe fereastra de informații și începu o conversația între umanitate și Inel:

— Al cui mormânt este acesta?

— Mormântul celor care l-au creat.

— E o astronavă?

— A fost o astronavă. Dar acum este moartă, așa că este un mormânt.

— Cine ești tu? Cine vorbește cu noi?

— Eu sunt mormântul. Mormântul vă vorbește. Sunt mort.

— Vrei să spui că ești o navă al cărei echipaj a murit? Cu alte cuvinte, tu ești sistemul de control al navei?

(Această întrebare rămase fără răspuns.)

— Putem vedea multe alte obiecte în regiunea aceasta a spațiului. Și ele sunt tot morminte?

— Cele mai multe sunt morminte. Celelalte vor fi în curând morminte. Nu le știu pe toate.

— Ești de departe? Sau ai fost dintotdeauna aici?

— Sunt de departe și ei sunt de departe, din diferite locuri îndepărtate.

— De unde?

(Niciun răspuns.)

— Voi ați construit acest fragment cvadridimensional?

— Mi-ai spus că veniți din mare. Voi ați construit marea?

— Vrei să spui că, pentru tine sau cel puțin pentru creatorii tăi, acest spațiu cvadridimensional este la fel cum este marea pentru noi?

— Mai mult ca o baltă. Marea a secat.

— De ce sunt atâtea nave sau morminte care s-au adunat într-un spațiu atât de mic?

— Când marea moare, peștele trebuie să se adune într-o baltă. Balta seacă și ea și toți peștii o să dispară.

— Sunt toți peștii aici?

— Peștii din pricina cărora a secat marea nu sunt aici.

— Ne pare rău. Ce ai spus este foarte greu de înțeles.

— Peștii care au secat marea s-au dus pe uscat înainte de-a o seca. S-au mutat dintr-o pădure întunecată în altă pădure întunecată.

Ultima frază îi izbi ca un bubuit de tunet. Cei trei din cabina capsulei și ceilalți din depărtare, de pe cele două nave-mamă, care auzeau schimbul de replici printr-un link slab, se cutremurară cu toții.

— Pădurea întunecată… Ce înțelegi prin asta?

— Exact ce înțelegeți și voi.

— O să ne atacați?

— Sunt un mormânt. Sunt mort. Nu voi ataca pe nimeni. Nu există o stare de Pădure Întunecată între spațiile din dimensiuni diferite. Spațiul mai redus dimensional nu poate amenința spațiul multidimensional, iar resursele spațiului mai redus dimensional nu-i pot folosi spațiului multidimensional. Dar Pădurea Întunecată există peste tot între cei care împart aceleași dimensiuni.

— Poți să ne dai niște sugestii?

— Plecați din balta aceasta imediat. Sunteți imagini subțiri. Sunteți fragili. Dacă rămâneți în baltă, vă veți transforma instantaneu în morminte… Stați, se pare că aveți pești în capsulă.

Guan rămase uluit preț de câteva secunde și apoi își dădu seama că avea în capsulă niște pești. Purta cu el întotdeauna o sferă ecologică de mărimea unui pumn. Înăuntrul sferei de sticlă erau apă, un pește micuț și câteva alge; împreună, formau un ecosistem închis miniatural, creat cu mare grijă. Era obiectul preferat al lui Guan, așa că-l luase și în această aventură. Dacă nu se putea întoarce, l-ar fi însoțit în viața de dincolo.

— Îmi plac peștii. Poți să mi-l dai?

— Cum facem să ți-l dăm?

— Aruncă-l încoace.

Cei trei își puseseră căștile pentru costumele spațiale și deschiseseră trapa capsulei. Guan ridică sfera ecologică în dreptul ochilor. Cu grijă, deoarece se afla în spațiul cvadridimensional, ținu sfera de marginea ei tridimensională și-i mai aruncă o ultimă privire. Din perspectiva aceasta cvadridimensională, se dezvălui fiecare detaliu al

sferei și această mică lume plină de viață păru și mai bogată, variată și colorată. Guan își arcui brațul și aruncă sfera în direcția Inelului. Privi cum sfera mică și transparentă dispare în spațiu. Apoi închise trapa și continuă conversația.

— Aceasta este singura baltă din Univers?

Nu mai veni niciun răspuns. Apoi, Inelul rămase tăcut și nu mai răspunse deloc încercărilor de comunicare.

Gravitația îi informă că mai mulți micrometeoriți loviseră Spațiul Albastru. Un număr crescător de obiecte plutitoare, inclusiv câteva mici obiecte cvadridimensionale, posibile resturi de nave sau alte artefacte, înconjurau ambele nave. Căpitanul Chu ordonă întoarcerea imediată a capsulei. Trebuia să renunțe la planul de a urca la bordul Inelului.

De vreme ce acum știau distanța de la nava-mamă, călătoria de întoarcere se putu face de două ori mai repede. În două ore, erau înapoi în vecinătatea Spațiului Albastru și localizară cu succes un punct deformat pentru a se întoarce acasă.

Exploratorii fură tratați ca niște eroi, iar sosirea lor fu sărbătorită, chiar dacă descoperirile lor nu păreau să aibă niciun fel de aplicații practice pentru viitorul celor două nave.

Căpitanul Chu întrebă:

— Doctore Guan, care crezi că e răspunsul la ultima întrebare adresată Inelului?

— Mă întorc la analogia mea de mai înainte. Probabilitatea ca noi să fi reușit să dăm întâmplător peste unica bulă de săpun cu un diametru de patruzeci până la cincizeci de unități astronomice de pe suprafața unei foi de hârtie care are șaisprezece miliarde de ani-lumină de la o margine la alta este atât de mică, încât ar putea la fel de bine să fie egală cu zero. Sunt sigur că sunt și alte bule de săpun, probabil mult mai multe.

— Crezi că le vom întâlni în viitor?

— Cred că există o întrebare și mai interesantă: oare le-am mai întâlnit până acum? Gândiți-vă la Terra: se tot plimbă prin spațiu de mai multe miliarde de ani. N-ar fi posibil să fi intrat într-un fragment cvadridimensional, în trecut?

— Trebuie să fi fost o priveliște uimitoare. Îmi vine greu să-mi imaginez că umanitatea a trăit-o… Dar mă întreb dacă dinozaurii ar fi putut localiza punctele deformate…

— De ce există, în fond, bulele astea? De ce sunt atâtea fragmente cvadridimensionale într-un spațiu tridimensional?

— Este un mare mister.

— Căpitane, mă gândesc că este, probabil, un secret întunecat.

Spațiul Albastru și *Gravitația* începură să accelereze pentru a ieși din fragment. În timp ce navele accelerau, gravitația îi trăgea pe toți spre pupele navelor. În cele câteva zile care urmară, Guan Yifan și ofițerii științifici de pe ambele nave încercară să strângă cât mai multe informații despre fragment și-și petrecură mai tot timpul în spațiul cvadridimensional. Aceasta se datora numai în parte cerințelor cercetării lor – pe lângă asta, îngrădirea și claustrofobia existenței din spațiul tridimensional li se păreau insuportabile.

În a cincea zi după începerea accelerării, toți cei din spațiul cvadridimensional se treziră cât ai clipi înapoi în spațiul tridimensional, fără să fi trecut printr-un punct deformat. Senzorii electromagnetici ai celor două nave indicau că nu mai existau puncte deformate la bordul niciuneia dintre ele.

Spațiul Albastru și *Gravitația* erau acum în afara fragmentului.

Asta îi surprinse. Conform calculelor, ar fi trebuit să mai fi zburat prin fragment încă douăzeci de ore. Existau două motive probabile pentru ieșirea lor rapidă: primul, ca fragmentul să fi

accelerat în direcția opusă direcției curente a navelor, și al doilea, ca fragmentul să se fi micșorat. Echipajele credeau că motivul numărul doi era mai probabil. În afară de date, își amintiră și răspunsul Inelului:

Când marea se usucă, peștii trebuie să se adune într-o baltă. Balta se usucă și ea și toți peștii vor dispărea.

Cele două nave își opriră accelerarea și începură să decelereze la putere maximă. În cele din urmă, se opriră în preajma marginii fragmentului cvadridimensional, unde erau în siguranță.

Marginea fragmentului cvadridimensional era invizibilă. Spațiul dinaintea lor era pustiu, liniștit ca suprafața unui iaz adânc. Marea de stele care era Calea Lactee strălucea aprins, fără a da niciun semn că în apropierea lor se afla un mare secret.

Dar, nu peste mult timp, observară o priveliște stranie și spectaculoasă: din când în când, în spațiul din fața lor, apăreau linii luminoase. Acele linii erau foarte subțiri și foarte drepte la prima vedere. Văzute cu ochiul liber, păreau să nu aibă grosime și se întindeau în lungime între cinci mii și treizeci de mii de kilometri. Liniile apăreau brusc. La început emiteau o strălucire albastră. Apoi culoarea se schimba în roșu și liniile drepte se curbau și se rupeau în multe bucăți, până când dispăreau în final. Observațiile arătau că liniile acestea se manifestau la marginea fragmentului, de parcă un stilou gigantic ar fi marcat în mod constant granița acestuia.

Lansară o sondă fără pilot spre regiunea spațiului unde apăreau liniile și, din fericire, sonda reuși să observe una dintre linii când apăru clipind la mică depărtare. Sonda se afla în acel moment la aproape o sută de kilometri depărtare și se îndrepta spre linie cu viteză maximă. Până în momentul când ajunse, linia se curbase, se rupsese și

dispăruse. În apropiere, sonda detectă cantități masive de hidrogen și de heliu și ceva praf de elemente grele, în principal fier și siliciu.

După analizarea datelor, Guan și ofițerii științifici ajunseră la concluzia că liniile erau create de materia cvadridimensională care intra în spațiul tridimensional. În timp ce fragmentul se micșora, materia cvadridimensională cădea în spațiul tridimensional și se degrada instantaneu. Deși aceste bucăți de materie ocupau foarte puțin volum în spațiul cvadridimensional, degradarea lor în cel tridimensional aplatiza a patra dimensiune, făcând ca volumul lor să crească cu mult și să se extindă sub forma unor linii drepte. Conform calculelor lor, câteva zeci de grame de materie cvadridimensională puteau forma o linie care să se întindă, în spațiul tridimensional, pe aproape zece mii de kilometri.

Socotind după viteza cu care se retrăgea granița fragmentului, în aproximativ douăzeci de zile, Inelul avea să intre și el în spațiul tridimensional. Cele două nave se hotărâră să aștepte pentru a observa o asemenea minune a universului – în fond, aveau destul timp. Folosind liniile de degradare ca markeri, cele două nave înaintară cu grijă, menținând aceeași viteză ca aceea cu care se retrăgea marginea fragmentului.

În următoarele aproximativ douăsprezece zile, Guan Yifan fu absorbit de gânduri și calcule adânci, iar ofițerii științifici se angajară în dispute viguroase. În cele din urmă, ajunseră la consensul că, în baza fizicii teoretice curente, nu puteau face prea multă analiză teoretică a fragmentului cvadridimensional. Dar teoriile care fuseseră dezvoltate în ultimele secole puteau măcar să facă niște predicții care să fie confirmate de observații: o dimensiune superioară ce există într-o formă macro se degradează spre dimensiunile inferioare la fel de inevitabil cum apa, ajunsă pe marginea unei stânci, se prăbușește într-o cascadă. Această

degradare și transformare a spațiului cvadridimensional în spațiu tridimensional era cauza principală a micșorării fragmentului.

Dar dimensiunea pierdută nu era pierdută cu adevărat: se răsucise doar din macroscopic în microscopic și devenise una dintre cele șapte dimensiuni înfășurate înăuntrul tărâmului cuantic.

Putură să vadă din nou Inelul cu ochiul liber. Existența acestui mormânt autodeclarat avea să ia sfârșit în curând, în spațiul tridimensional.

Atât *Spațiul Albastru*, cât și *Gravitația* se opriră din înaintare și se dădură înapoi trei sute de mii de kilometri. Odată cu intrarea Inelului în spațiul tridimensional, procesul de degradare avea să elibereze cantități uriașe de energie – de aceea, liniile care apăruseră înainte produseseră atât de multă lumină.

După douăzeci și două de zile, marginea fragmentului se retrase dincolo de Inel. Atunci când Inelul intră în spațiul tridimensional, universul păru să fie tăiat în două. Suprafața tăiată străluci cu o lumină orbitoare, de parcă fusese atinsă o stea și, într-o clipă, deveni o linie. Din nave era imposibil să vezi punctele terminus, dar era ca și cum Dumnezeu ar fi ținut un teu peste planul universului și ar fi desenat o linie dreaptă de la stânga la dreapta. Observația atentă cu ajutorul instrumentelor arătă că linia avea aproape o AU în lungime sau aproximativ 130 de milioane de kilometri, aproape la fel de mult cât distanța de la Terra la Soare. Spre deosebire de celelalte linii care fuseseră observate, aceasta avea o grosime care era vizibilă chiar și de la mai multe sute de mii de kilometri depărtare. Lumina emisă de linie se transformă dintr-un alb-albăstrui incandescent într-un roșu-cald obișnuit și apoi, treptat, păli. Linia însăși deveni și ea întortocheată și imprecisă, spărgându-se într-o centură de praf. Acum nu mai strălucea din interior, ci părea scăldată în lumina stelelor, un argintiu senin. Observatorii din ambele

nave împărtășiră aceeași impresie stranie: centura de praf semăna cu Calea Lactee din fundal. Ceea ce se întâmplase părea să fie blițul unei camere foto gigantice care făcuse o poză a galaxiei. După aceea, fotografia se developa lent în spațiu.

Guan simți o umbră de tristețe în fața unei priveliști atât de majestuoase. Se gândea la sfera ecologică pe care i-o dăruise Inelului. Acesta nu avusese prea mult timp să se bucure de darul său. În vreme ce se degrada în spațiul tridimensional, structurile cvadridimensionale interne ale Inelului erau anihilate instantaneu. Acele alte nave moarte sau muribunde din fragment nu aveau să scape, în cele din urmă, de o soartă asemănătoare. În acest Univers vast, nu puteau supraviețui decât pentru un timp limitat, în miniaturalul colț cvadridimensional.

Un secret vast și întunecat.

Spațiul Albastru și *Gravitația* trimiseseră multe sonde în centura de praf. În afară de investigațiile științifice, doreau să vadă și dacă puteau colecta niște resurse utile. Inelul se înjumătățise în elemente obișnuite din spațiul tridimensional: în principal, hidrogen și heliu. Acestea puteau fi colectate drept combustibil pentru fuziunea nucleară. Cu toate acestea, fiindcă aceste elemente existau în centura de praf mai mult sub formă de gaz, se disipară repede și, până la urmă, se colectă foarte puțin. Mai erau totuși și câteva elemente solide și reușiră să culeagă câteva metale utile.

Acum, cele două nave trebuiau să se gândească la propriul viitor. Un consiliu temporar format din echipajele *Spațiului Albastru* și *Gravitației* anunțară că fiecare putea să aleagă între continuarea călătoriei cu cele două nave sau întoarcerea în Sistemul Solar.

Avea să fie construită o arcă de hibernare independentă, alimentată de unul dintre cele șapte reactoare de fuziune de pe cele două nave. Oricine

dorea să se întoarcă trebuia să se îmbarce pe această arcă și să se întoarcă în Sistemul Solar după o călătorie de treizeci și cinci de ani. Cele două nave aveau să informeze Terra despre ruta arcei de hibernare printr-o transmisie cu neutrini, pentru ca Terra să poată trimite nave să-i întâmpine la sosire. Pentru a împiedica trisolarienii să localizeze *Spațiul Albastru* și *Gravitația* pe baza acestei transmisii, transmisia neutrinică avea să fie făcută doar după ce arca de hibernare s-ar fi aflat pe drum de ceva vreme. În cazul când Terra putea trimite nave pentru a asista arca la decelerare înainte de sosirea ei, s-ar fi putut folosi mai mult din combustibilul arcei pentru accelerare, iar călătoria ei ar fi putut fi scurtată, ajungând să dureze între zece și douăzeci de ani.

Asta, presupunând că Terra și Sistemul Solar vor mai fi existat în acel moment.

Doar vreo două sute de oameni aleseseră să se întoarcă. Restul nu doreau să revină în lumea aceea sortită distrugerii, ci preferau să rămână pe *Spațiul Albastru* și pe *Gravitația* și să continue aventura în profunzimile necunoscute ale spațiului.

O lună mai târziu, arca de hibernare și cele două nave porniră în noile lor călătorii. Arca de hibernare se îndrepta spre Sistemul Solar, în timp ce *Spațiul Albastru* și *Gravitația* își propuseseră să ocolească fragmentul cvadridimensional și apoi să se îndrepte spre un nou sistem solar.

Strălucirea luminoasă a reactoarelor de fuziune ilumină centura de praf deja risipită și scăldată într-o nuanță roșu-aurie, ca un apus de soare cald de pe Terra. Simțiră cu toții, și cei care mergeau acasă, și cei care plecau departe, cum le curg lacrimi fierbinți pe obraji. Apusul frumos din spațiu păli iute și noaptea eternă căzu peste tot și toate.

Cele două semințe de civilizație umană continuară să se adâncească în marea înstelată.

Orice le-ar fi rezervat viitorul, măcar o luau de la început.

PARTEA A III-A

ERA TRANSMISIEI, ANUL 7.

Cheng Xin

艾 AA îi spuse lui Cheng Xin că ochii ei erau chiar mai frumoși și mai strălucitori decât înainte și poate că nici nu mințea. Cheng Xin fusese ușor mioapă înainte, iar acum vedea totul cu extremă claritate, de parcă lumea tocmai fusese renovată.

Trecuseră șase ani de la întoarcerea lor din Australia, dar încercările pe care le trăiseră în timpul Marii Relocări și în anii care urmaseră păreau să nu fi lăsat nicio urmă asupra lui AA. Era ca o plantă rezistentă și proaspătă care reușea să-și lase greutățile din trecut să alunece în jos de pe frunzele ei netede. În toți acești ani, compania lui Cheng Xin se dezvoltase rapid sub coordonarea lui AA și devenise unul dintre jucătorii principali din industria construcțiilor spațiale de pe orbita Terrei. Dar AA nu arăta ca un puternic președinte-director general, ci își păstrase aspectul unei tinere femei amuzante și pline de viață. Desigur, acesta nu era un lucru rar în aceste timpuri.

Cei șase ani nu o atinseseră nici pe Cheng Xin – îi petrecuse în hibernare. După întoarcerea lor din Australia, orbirea ei fusese cercetată și diagnosticată. Se produsese pe fond psihosomatic – ca rezultat al unei suferințe emoționale extreme – dar, mai târziu, asta cauzase desprinderea retinei urmată de necrozare. Tratamentul recomandat era producerea unor retine clonate, compatibile pentru transplant, folosind celule stem dezvoltate din ADN-ul ei, dar procesul avea să dureze cinci ani. Dacă Cheng Xin

și-ar fi petrecut cinci ani într-un întuneric complet, în starea ei de depresie, s-ar fi prăbușit complet sufletește, așa că doctorii îi permiseseră să hiberneze.

Iar lumea fusese renovată cu adevărat. După primirea știrii despre transmisia universală cu unda gravitațională, întreaga lume sărbătorise. *Spațiul Albastru* și *Gravitația* deveniseră nave legendare și cele două echipaje deveniseră supereroi venerați de toată lumea. Acuzația că oamenii de pe Spațiul Albastru ar fi comis o crimă în timpul bătăliilor întunecate fusese retrasă și înlocuită cu afirmația că acționaseră în legitimă apărare după ce fuseseră atacați. Simultan, membrii Mișcării de Rezistență a Terrei, care persistaseră într-o luptă fără speranță în timpul Marii Relocări, fuseseră și ei salutați drept eroi. Când luptătorii aceia pentru rezistență apăruseră, îmbrăcați în zdrențe, în fața publicului, tuturor le dăduseră lacrimi fierbinți. *Spațiul Albastru, Gravitația* și Rezistența deveniseră simboluri ale măreției spiritului uman și nenumărați adoratori păreau să creadă că și ei fuseseră pătrunși dintotdeauna de acel spirit.

Urmaseră represaliile împotriva Forței de Securitate a Terrei. Din punct de vedere obiectiv, binele făcut de FST era mult mai important decât cel făcut de Rezistență. FST reușise să protejeze marile orașe și alte infrastructuri de bază. Deși făcuseră acest lucru pentru civilizația trisolariană, eforturile lor permiteau lumii să-și revină economic după Marea Relocare, cu o foarte mică întârziere. În timpul evacuării postrelocare din Australia, Australia aproape că plonjase de mai multe ori în haosul total, din cauza lipsei de hrană și de electricitate, iar membrii FST fuseseră cei care menținuseră ordinea, păstraseră fluxul continuu de mărfuri necesare și făcuseră posibilă încheierea evacuării în patru luni. Dacă această forță armată nu ar fi fost prezentă în timpul acelei perioade tumultuoase, rezultatele ar fi fost tragice.

Însă niciuna dintre aceste reușite nu fuseseră luate în considerație de către tribunalele care îi judecaseră. Toți membrii FST fuseseră judecați, și jumătate dintre ei fuseseră condamnați pentru crime împotriva umanității. În timpul Marii Relocări, multe națiuni reinstauraseră pedeapsa cu moartea, iar lucrurile rămăseseră la fel și după întoarcerea din Australia. În timpul acestor cinci ani, mulți foști membri FST fuseseră executați, deși mulți dintre cei care aclamau asta, din mulțime, depuseseră și ei cereri de înscriere în FST.

În cele din urmă reveni pacea și oamenii începură să-și reconstruiască viețile. Deoarece orașele și infrastructura industrială rămăseseră intacte, recuperarea fusese rapidă. În doi ani, orașele eliminaseră cicatricile produse în timpul vremurilor haotice și-și recuperaseră prosperitatea din perioada pre-relocare. Toată lumea se hotărâse să se bucure de viață.

Premisa acestei seninătăți era următoarea: când Luo Ji își efectuase experimentul Pădurea Întunecată, trecuseră 157 de ani din momentul când făcuse prima transmisie a coordonatelor stelei 187J3X1 către Univers și până când aceasta fusese distrusă. Era o perioadă echivalentă cu viața unui om modern. Sigur că, pe de altă parte, nașterile ajunseseră la cel mai scăzut nivel din istoria documentată, fiindcă nimeni nu dorea să nască copii într-o lume care avea să moară. Dar cei mai mulți credeau că vor putea să-și trăiască restul vieților în pace și în fericire.

Transmisia cu unda gravitațională fusese mult mai puternică decât transmisia radio amplificată de Soare, folosită de Luo Ji, dar umanitatea își găsise repede refugiu într-un nou mod de a se consola: punând la îndoială însăși valabilitatea teoriei Pădurii Întunecate.

EXTRAS DIN UN TRECUT ÎN AFARA TIMPULUI, AUTOAMĂGIRI DE PERSECUŢIE COSMICĂ: ULTIMA ÎNCERCARE DE INVALIDARE A TEORIEI PĂDURII ÎNTUNECATE

Vreme de șaizeci și ceva de ani – în timpul întregii Ere a Descurajării – teoria Pădurii Întunecate reprezentase fundalul istoriei umane. Dar savanții o puseseră întotdeauna la îndoială și, până la începutul Erei Transmisiei, nu existase nicio probă științifică pentru valabilitatea ei. Iar celor câtorva dovezi existente le lipsea rigoarea unui fundament științific.

Prima dovadă: experimentul Pădurii Întunecate al lui Luo Ji, care dusese la distrugerea 187J3X1 și a sistemului ei planetar. Presupunerea că sistemul fusese distrus de ființe inteligente extraterestre rămăsese mereu controversată. Obiecțiile cele mai puternice veniseră din partea comunității astronomilor. Existau două păreri principale: o tabără credea că obiectul care fusese observat lovind steaua cu viteza luminii fusese insuficient pentru distrugerea acesteia. Așa că moartea lui 187J3X1 era probabil rezultatul unei supernove naturale. Deoarece nu existau suficiente date pentru această stea din perioada dinaintea distrugerii, era imposibil să spui cu siguranță dacă steaua întrunea condițiile cerute pentru a se transforma într-o supernovă. Dat fiind timpul îndelungat care trecuse de la transmisia lui Luo Ji și până la explozia stelei, exista o mare probabilitate ca evenimentul să fi fost într-adevăr natural. O a doua tabără recunoștea că un obiect zburând cu viteza luminii fusese cel care ucisese steaua, dar „fotoidul“ putea la fel de bine să fi fost un fenomen din galaxie, cât se poate de natural. Deși până în prezent nu fusese detectat niciun alt fotoid, se observaseră obiecte masive care fuseseră

accelerate până la viteze extrem de mari datorită unor forțe care se produceau în mod natural. De exemplu, o gaură neagră superuriașă de lângă centrul galaxiei era perfect capabilă de accelerarea unui obiect mic până aproape de viteza luminii. De fapt, centrul galaxiei ar fi putut produce un număr mare de asemenea proiectile care, însă, din cauza dimensiunilor mici, nu se vedeau decât arareori.

A doua probă: teroarea manifestată de Trisolaris în fața descurajării de tip Pădurea Întunecată. Era, până acum, cea mai convingătoare probă pentru teoria Pădurii Întunecate, dar umanitatea nu știa nimic despre procesul de deducție specific trisolarienilor și despre dovezile pe care se bazau ei, așa că, din punct de vedere științific, datele erau insuficiente pentru a fi considerată o probă directă. Era posibil ca Trisolaris să fi acceptat starea de „echilibru prin descurajare“ cu umanitatea pentru un alt motiv, necunoscut, și să fi renunțat în final la cucerirea Sistemului Solar. Multe ipoteze fuseseră propuse pentru explicarea acestui motiv necunoscut și, cu toate că niciuna nu era absolut convingătoare, nu puteau nici să fie dovedite în mod clar drept netemeinice. Unii savanți propuseseră o nouă teorie, aceea a „iluziilor de persecuție cosmică“, care susținea că trisolarienii nu aveau nicio dovadă a valabilității teoriei Pădurii Întunecate. Totuși, datorită mediului extrem de aspru în care evoluaseră, trisolarienii sufereau de un complex de persecuție colectivă din partea societății cosmice. Această iluzie de persecuție era asemănătoare cu religiile medievale de pe Terra, fiind o simplă credință a majorității trisolarienilor.

A treia probă: confirmarea teoriei Pădurii Întunecate de către Inelul cvadridimensional. În mod clar, Inelul obținuse cuvintele „pădurea întunecată“ din Sistemul Rosetta, și anume din secțiunea acestuia care discuta istoria umană. Această frază apărea adesea în documentele

istorice datând din Era Descurajării și nu era surprinzător că Inelul o folosise. Totuși, în dialogul dintre Inel și echipa de explorare, secțiunea unde era invocat conceptul respectiv era foarte scurtă și înțelesul ei exact rămânea ambiguu. Nu era de ajuns încât să conchizi că Inelul înțelegea efectiv înțelesul cuvintelor folosite.

De la Era Descurajării, studiul teoriei Pădurii Întunecate se dezvoltase ca un obiect aparte. Pe lângă cercetarea teoretică, oamenii de știință coordonaseră și un mare număr de observații astronomice și construiseră numeroase modele matematice. Dar, pentru majoritatea savanților, teoria rămânea o ipoteză care nu putea să fie nici confirmată și nici infirmată. Cei care credeau cu adevărat în teoria Pădurii Întunecate erau politicienii și publicul larg, iar membrii publicului aleseseră să creadă sau nu conform propriilor lor situații. După începerea Erei Transmisiei, din ce în ce mai mulți oameni înclinau să considere teoria Pădurii Întunecate o simplă iluzie de persecuție cosmică.

ERA TRANSMISIEI, ANUL 7.

Cheng Xin

După ce lucrurile se liniștiseră, umanitatea își întorsese atenția de la transmisia universală la reflecții asupra sfârșitului Erei Descurajării. Începu să apară un adevărat potop de acuzații și denunțuri împotriva Purtătorului de Sabie. Dacă Cheng Xin ar fi activat transmisia la începutul atacului picăturilor, măcar ar fi putut evita dezastrul Marii Relocări. Însă opinia publică negativă se concentra, în cea mai mare parte, asupra procesului de alegere a Purtătorului de Sabie.

Alegerea fusese un proces complicat – opinia publică se transformase în presiune politică asupra

ONU și a Flotei Internaționale. Acum, publicul dezbătea cu ardoare despre cine era responsabil până la urmă, însă aproape nimeni nu sugera că rezultatul alegerii fusese dictat de spiritul de turmă al tuturor celor implicați. Opinia publică era relativ iertătoare în ce-o privea pe Cheng Xin însăși. Imaginea ei publică pozitivă îi oferea o oarecare protecție, iar suferința ei, ca persoană obișnuită, în timpul Marii Relocări îi adusese o mare simpatie. Majoritatea oamenilor tindeau s-o considere și pe ea tot o victimă.

La o privire de ansamblu, decizia Purtătorului de Sabie de a capitula făcuse ca istoria să dea un ocol lung, dar nu-i schimbase cursul general. În cele din urmă, transmisia universală fusese inițiată, așa că dezbaterea asupra acelei perioade din istorie se stinse treptat. Cheng Xin păli și ea încet-încet din conștiința publică. În fond, cel mai important lucru era să se bucure de viață.

Dar, pentru Cheng Xin, viața se transformase într-o tortură nesfârșită. Deși ochii ei puteau vedea din nou, inima îi rămăsese în întuneric, scufundată într-o mare de deprimare. Deși durerea ei interioară nu mai era virulentă și sfâșietoare, nici nu părea că avea să se termine vreodată. Suferința și depresia păreau să-i cuprindă fiecare celulă din corp, și nu mai putea să-și aducă aminte de prezența luminii soarelui în viața ei. Nu vorbea cu nimeni, nu căuta să afle știri despre lumea din jur și nu era interesată nici de propria companie, aflată în plină dezvoltare. Deși AA ținea la Cheng Xin, era ocupată și nu avea decât puțin timp la dispoziție pentru ea. Fraisse era singurul care îi oferea sprijinul necesar.

În timpul perioadei întunecate de la sfârșitul Marii Relocări, el și cu AA fuseseră scoși din Australia împreună. Fraisse trăise o vreme în Shanghai, dar nu așteptase să se termine evacuarea și se întorsese la casa lui de lângă Warburton. După ce Australia revenise la normalitate, își

donase casa guvernului, pentru a fi folosită drept muzeu al culturii aborigene. Cât despre el, se dusese în pădure, își ridicase un cort mic și trăia asemeni strămoşilor săi. Deși își petrecea timpul în aer liber, sănătatea lui fizică părea să se îmbunătățească. Singurul obiect asociat comodității moderne pe care-l poseda era un telefon mobil pe care-l folosea s-o cheme pe Cheng Xin de câteva ori pe zi.

Aceste conversații constau din câteva simple propoziții:

— Copilă, aici răsare Soarele.

— Copilă, apusul este frumos aici.

— Copilă, mi-am petrecut ziua culegând resturi rămase de la adăposturi. Aș vrea să văd cum deșertul redevine cum a fost.

— Copilă, plouă. Ți-aduci aminte de mirosul aerului umed din deșert?

Între Australia și China este o diferență de două ore și, treptat, Cheng Xin se obișnui cu ritmul zilnic al vieții lui Fraisse. De fiecare dată când auzea vocea bătrânului, își imaginea că trăiește și ea în pădurea aceea înconjurată de deșert, adăpostită de liniștea care ținea restul lumii departe.

Într-o noapte, pe Cheng Xin o trezi din somn telefonul. Văzu că o suna Fraisse. Era ora 1:14 în China și 3:14 în Australia. Fraisse știa că Cheng suferea de insomnie severă și că, fără un aparat pentru inducerea somnului, nu reușea să se odihnească mai mult de două sau trei ore pe noapte. Dacă nu era o urgență, nu ar fi deranjat-o la o asemenea oră.

Părea neliniștit:

— Copilă, mergi afară și uită-te la cer.

Cheng Xin simțea deja că se întâmpla ceva neobișnuit. În somnul ei agitat, fusese cuprinsă de ghearele unui coșmar. Visul era unul familiar: un mormânt gigantic stătea în mijlocul unei câmpii acoperite de întunericul nopții. O strălucire

albastră se împrăștia din mormânt și ilumina pământul din jur…

Afară se putea vedea exact acel gen de lumină albastră.

Se duse pe balcon și văzu pe cer o stea albastră, mai strălucitoare decât toate stelele. Poziția ei fixă o diferenția de obiectele artificiale care orbitau în vecinătatea Terrei. Era o stea din afara Sistemului Solar. Strălucirea ei creștea încă și deveni chiar mai puternică decât luminile orașului din jurul ei, aruncând umbre pe pământ. După aproximativ două minute, strălucirea atinse un punct maximum și acum era mai strălucitoare chiar decât Luna plină. Nu mai puteai să te uiți la ea direct, iar culoarea luminii se transformă într-un alb strident ce ilumina orașul de parcă era ziuă.

Cheng Xin recunoscu steaua. Vreme de aproape trei secole, oamenii se uitaseră la ea mai mult decât la oricare alt punct de pe cer.

Într-o clădire-frunză din apropiere, cineva țipă și se auzi zgomotul a ceva care se prăbușește pe podea.

Steaua începuse acum să pălească. Din albă, devenise treptat un roșu-stins și după o jumătate de oră, dispăru.

Cheng Xin nu-și adusese cu ea telefonul, dar fereastra de comunicații o urmase. Putea încă să audă vocea lui Fraisse, care-și recăpătase serenitatea și transcendența obișnuită.

— Copilă, nu te teme. Ce va fi, va fi.

Un vis frumos se sfârșise: teoria Pădurii Întunecate își primise confirmarea finală, odată cu anihilarea Trisolaris.

EXTRAS DIN UN TRECUT ÎN AFARA TIMPULUI. UN NOU MODEL PENTRU PĂDUREA ÎNTUNECATĂ

Trisolaris fusese spulberată la trei ani și zece luni după începutul Erei Transmisiei. Nimeni nu se așteptase ca atacul să vină atât de repede după transmisia cu undă gravitațională.

De vreme ce Trisolaris fusese mereu sub o monitorizare intensă, fuseseră culese destule date despre extincția sa. Atacul asupra Sistemului Trisolarian fusese identic cu cel al lui Luo Ji asupra 187J3X1: un obiect mic, călătorind cu o viteză apropiată de cea a luminii, lovește una dintre cele trei stele din sistem și o distruge datorită masei lui amplificate relativistic. În momentul acela, Trisolaris tocmai își pornise mișcarea de revoluție în jurul stelei, iar explozia stelară anihilase planeta.

Când efectuase transmisia cu unda gravitațională, Gravitația se afla la aproximativ trei ani lumină de Trisolaris. Ținând cont de faptul că undele gravitaționale se propagă cu viteza luminii, fotoidul trebuia să fi fost lansat dintr-un punct și mai apropiat de Trisolaris decât *Gravitația* – iar lansarea acestuia fusese instantanee, imediat după primirea coordonatelor. Observațiile confirmaseră acest lucru: urma fotoidului traversând norul de praf stelar de lângă Trisolaris fusese înregistrată cu claritate, dar nu existau alte sisteme solare în această zonă spațială – așa că singura concluzie rămânea aceea că fotoidul fusese lansat dintr-o astronavă.

Vechiul model al teoriei Pădurii Întunecate se bazase mereu pe faptul că sistemele planetare din jurul stelelor puteau fi ostile. Oamenii presupuseseră, pur și simplu, că atacurile asupra sistemelor ale căror coordonate fuseseră expuse trebuie să vină de la alte sisteme solare. Dar, odată cu intrarea în scenă a posibilității atacurilor de pe astronave, situația devenise mult mai complexă. În timp ce localizarea stelelor era relativ bine cunoscută, oamenii nu aveau deloc informații cu privire la toate astronavele create de alte ființe

inteligente – cu excepția celor din Flota Trisolariană. Câte nave extraterestre existau? Cât de mare era densitatea cu care erau dispuse în spațiu? Cât de repede zburau? În ce direcții? Nu existau răspunsuri la aceste întrebări.

Sursele posibile ale atacurilor Pădurii Întunecate nu mai puteau fi prezise, iar atacurile puteau veni mult mai repede decât își imaginaseră în trecut. În afară de stelele supraviețuitoare din sistemul trisolarian, cea mai apropiată stea se afla la șase ani-lumină de Sistemul Solar. Dar astronavele extraterestre fantomatice puteau trece, chiar în acel moment, pe lângă Soare. Moartea, odinioară doar o siluetă proiectată la orizont, se contura acum drept în fața ochilor noștri.

ERA TRANSMISIEI, ANUL 7.

Sophon

Pentru prima oară, umanitatea fusese martoră la extincția unei civilizații și realizase că un asemenea destin îi putea fi rezervat în orice moment și Terrei. Amenințarea Trisolaris, o criză care durase aproape trei secole, se împrăștiase în timpul nopții, dar ceea ce îi luase locul era un Univers cu mult mai crud.

Cu toate astea, nu avu loc isteria colectivă anticipată. În fața catastrofei de la patru ani-lumină depărtare, societatea umană deveni straniu de liniștită. Fiecare părea să aștepte, dar nimeni nu știa ce așteaptă.

Încă de la Marea Ravenă, deși istoria trecuse prin multiple mari cotituri, umanitatea ca întreg trăise mereu într-o societate foarte democratică și se bucurase de bunăstare. Vreme de două secole, rasa umană se agățase de un anume consens subconștient: acela că, indiferent de cât de rău ar fi mers lucrurile, cineva avea să intervină și să le

rezolve. Această credință aproape că se prăbușise în timpul dezastrului Marii Relocări, dar, în cea mai neagră dimineață de acum șase ani, avusese totuși loc un miracol.

Așteptau acum un alt miracol.

În cea de-a treia zi după ce fuseseră martorii distrugerii planetei Trisolaris, Sophon îi invită pe Cheng Xin și pe Luo Ji la ceai. Le spuse că nu avea niciun motiv ascuns. Erau prieteni vechi, în fond, și-i era dor de ei.

ONU și Flota Internaţională se dovediră extrem de interesați de această întâlnire. Atitudinea expectativă și perdantă ce prevala în societate reprezenta un pericol teribil. Societatea umană era fragilă ca un castel de nisip gata să se prăbușească la prima rafală de vânt. Conducătorii și-ar fi dorit ca cei doi foști Purtători de Sabie să adune câteva informații de la Sophon, care să-i liniștească pe oameni. Într-o sesiune de urgență a CAP constituită în acest scop, cineva le sugerase lui Cheng Xin și lui Luo Ji că, și în cazul în care nu puteau obține aceste informații de la Sophon, poate că era acceptabil să fabrice unele.

După transmisia universală din urmă cu șase ani, Sophon se retrăsese din viața publică. Din când în când, mai apărea în public, dar numai ca un fel de trompetă inexpresivă a Trisolaris. Rămăsese în locuința elegantă care atârna de ramura unui copac, deși, în marea parte a timpului se afla probabil în modul standby.

Cheng Xin îl întâlni pe Luo Ji pe creanga ce ducea la casa lui Sophon. Luo Ji își petrecuse Marea Relocare alături de cei din Rezistență. Deși nu participase direct la nicio operațiune și nici nu condusese vreuna, rămăsese figura spirituală centrală a luptătorilor din rezistență. Forța de Securitate a Terrei și picăturile depuseseră toate eforturile posibile să-l găsească și să-l omoare, dar, cumva, reușise să le scape. Nici chiar sophonii nu reușiseră să-l localizeze.

În ochii lui Cheng Xin, Luo Ji părea să-și fi păstrat comportamentul vertical și rece. În afară de faptul că părul și barba lui păreau mai albe în bătaia brizei, ultimii șapte ani nu păruseră să lase nicio urmă asupra lui. Dar apoi, fără vorbe, îi zâmbi, și gestul o făcu să simtă o căldură. Luo Ji îi amintea lui Cheng Xin de Fraisse. În ciuda faptului că erau complet diferiți, aveau amândoi ceva din puterea de fier a Erei Comune, ceea ce-i dădea lui Cheng Xin senzația că se putea baza pe ei în această nouă epocă stranie. Wade, acel bărbat din Era Comună care era rău și crud ca un lup, și care aproape c-o omorâse, avea și el acel ceva – așa că se trezi că se bazează chiar și pe el. Era un sentiment bizar.

Sophon îi întimpină în fața casei. Era îmbrăcată din nou cu un kimono splendid și avea flori proaspete în coc. Acel ninja plin de cruzime îmbrăcat în uniforma de camuflaj dispăruse complet și era din nou o femeie care semăna cu o primăvară efervescentă, cuibărită printre flori.

— Bine ați venit! Bine ați venit! Am dorit să vă fac o vizită la respectata dumneavoastră locuință, dar atunci nu aș fi putut să vă tratez cum se cuvine după ritualul ceaiului. Vă rog să acceptați umilele mele scuze. Sunt atât de încântată să vă întâlnesc.

Sophon se închină în fața lor. Vorbele ei erau tot atât de amabile și de blânde ca prima oară când Cheng Xin o cunoscuse. Îi conduse pe cei doi prin crângul de bambus din curtea ei, peste micul pod de lemn de deasupra izvorului clipocind și până la salonul ca un pavilion. Apoi, toți trei se așezară pe rogojinile tatami, iar Sophon începu să pregătească cele trebuincioase ritualului ceaiului. Timpul trecu în liniște, iar norii se rostogoliră și se desfăcură peste cerul albastru de afară.

Urmărind mișcările grațioase ale lui Sophon, Cheng Xin fu inundată de un amestec complex de simțăminte.

Da, ea (sau ei?) ar fi putut reuși să-i șteargă de pe fața pământului și, de mai multe ori, aproape că reușiseră. Dar, de fiecare dată, umanitatea înșfăcase victoria dintre fălcile înfrângerii prin tenacitate, istețime și noroc. După un marș lung de trei secole, tot ceea ce reușise Sophon fusese să-și vadă casa distrusă într-o mare de flăcări.

Sophon știuse despre distrugerea Trisolaris cu patru ani în urmă. Cu trei zile înainte, după ce lumina exploziei ajunsese pe Terra, ținuse un discurs scurt în fața publicului. Spusese povestea morții Trisolaris în cuvinte simple și nu denunțase, nici nu judecase cauza acesteia – transmisia cu undă gravitațională inițiată de două nave umane. Mulți bănuiau că, în urmă cu patru ani, când Trisolaris fusese anihilat, cei care o controlau pieriseră în flăcările arzătoare, dar actualii ei controlori erau cel mai probabil pe navele Flotei Trisolariene. În timpul discursului, tonul lui Sophon și expresia chipului ei rămăseseră calme. Dar, spre deosebire de limbajul de lemn abordat pe vremea când acționase doar ca o portavoce, ceea ce transmitea acum era expresia sufletului și spiritului controlorilor ei, o demnitate și o noblețe în fața anihilării pe care umanitatea nu putea spera să le egaleze. Acum, oamenii simțeau un respect fără precedent față de această civilizație care-și pierduse lumea de origine.

Din informațiile limitate furnizate de Sophon și de propriile observații ale Terrei, se contura o imagine aproximativă a distrugerii Trisolaris.

În momentul catastrofei, Trisolaris se afla într-o Eră Stabilă, orbitând în jurul uneia dintre cele trei stele din sistem la o distanță de aproximativ 0,6 AU. Fotoidul lovise steaua și făcuse o gaură prin fotosferă și zona convectivă. Gaura era de aproximativ cincizeci de mii de kilometri în diametru, destul de largă pentru a putea cuprinde patru Terra așezate una lângă alta. Fie dintr-o alegere deliberată a atacatorului sau din

pură coincidență, fotoidul lovise steaua într-un punct aflat de-a lungul liniei unde aceasta intersecta planul ecliptic al planetei Trisolaris. Cei de pe suprafața planetei Trisolaris văzuseră apărând o pată extrem de strălucitoare la suprafața Soarelui. Și, la fel ca dintr-un furnal lăsat cu ușa deschisă, radiația puternică generată de miezul Soarelui țâșnise drept prin gaură; trecuse prin zona convectivă, prin fotosferă și prin cromosferă și lovise direct planeta. Orice formă de viață aflată în aer liber de pe emisfera expusă radiației fusese arsă complet în câteva secunde.

Apoi, materialul din miezul Soarelui erupse din gaură, formând o dâră de fum înflăcărată, groasă de cinci mii de kilometri. Materialul scuipat avea o temperatură de zeci de milioane de grade și, în timp ce o parte din material căzuse înapoi pe suprafața Soarelui sub influența gravitației, restul atinsese viteza de eliberare și fusese proiectat în spațiu. Văzut de pe Trisolaris, un arbore de foc strălucitor crescuse din suprafața Soarelui. După aproximativ patru ore, materialul solar ejectat atinsese distanța de 0,6 AU față de suprafața Soarelui și vârful arborelui cuprins de flăcări intersectase orbita Trisolaris. După alte două ore, planeta care orbita ajunse la vârful arborelui în flăcări și continuă să treacă prin materialul solar ejectat preț de vreo treizeci de minute. În tot acest timp, planeta ar fi putut la fel de bine să se miște prin interiorul Soarelui – chiar după călătoria sa prin spațiu, materialul scuipat se afla tot la o temperatură uriașă de zeci de mii de grade. Când Trisolaris ieși în sfârșit din arborele în flăcări, strălucea cu o lumină roșie, tulbure. Întreaga suprafață i se lichefiase și un ocean de lavă acoperea întreaga planetă. În spatele planetei era o dâră albă, lungă, prin spațiu – abur de la oceanul care fiersese. Vântul solar întindea dâra, făcând planeta să pară o cometă cu coada lungă.

Toate semnele de viață de pe Trisolaris fuseseră șterse, însă fitilul catastrofei abia fusese aprins.

Materialul solar ejectat îi opusese rezistență planetei. După ce trecuse prin acesta, Trisolaris încetinise, iar orbita ei se apropie de stea. Arborele în flăcări acționă ca o gheară întinsă a soarelui, care trăgea Trisolaris mai aproape cu fiecare revoluție. După încă zece alte revoluții, Trisolaris avea să cadă pur și simplu în soare și jocul de fotbal cosmic jucat între cei trei sori avea să se sfârșească. Dar soarele acesta nu avea să supraviețuiască destul ca să vadă că învinsese.

Erupția solară micșorase și presiunea din interiorul Soarelui, încetinind temporar fuziunea din miez. Soarele păli rapid până ce nu mai rămase decât un contur cețos. Arborele în flăcări gigantic ce crescuse din suprafața lui, în schimb, părea și mai strident, mai strălucitor, ca o zgârietură ascuțită făcută pe pelicula neagră ca cerneala a universului. Reducerea fuziunii însemna că radiația de bază nu mai exercita suficientă presiune asupra greutății crustei solare, iar Soarele începu să intre în colaps. Crusta ce strălucea cețos căzu în miez, declanșând o explozie finală.

Asta fusese priveliștea la care asistase umanitatea de pe Terra cu trei zile în urmă.

Explozia solară distrusese totul din sistemul planetar: imensa majoritate a astronavelor și a habitatelor spațiale care încercaseră să se salveze fusese vaporizată. Doar câteva nave norocoase care se aflaseră din întâmplare în jurul celorlalți doi sori, ce acționaseră ca scuturi, erau acum în siguranță.

După aceea, cei doi sori rămași formaseră un sistem dublu-solar stabil, dar nicio ființă vie nu avea să mai vadă răsăriturile și apusurile lor. Cenușa stelei explodate și a planetei incinerate Trisolaris formau două discuri uriașe de acumulare în jurul celor doi sori, ca două cimitire cenușii.

— Câți au scăpat? întrebă Cheng Xin încet.

— Dacă socotim și Flota Trisolariană care e departe de casă, nu mai mult de o miime din întreaga populație.

Răspunsul lui Sophon fu încă mai încet decât întrebarea lui Cheng Xin. Era concentrată asupra ritualului ceaiului și nu-și ridicase capul.

Cheng Xin avea multe de spus, cuvinte ca de la o femeie la alta, dar făcea parte din rasa umană și prăpastia care o despărțea acum de Sophon nu mai putea fi trecută. Recurse la întrebările pe care i le sugeraseră liderii. Conversația care urmă avea să fie cunoscută drept Conversația din Timpul ritualului ceaiului, care avea să schimbe profund cursul ulterior al istoriei.

— Cât timp mai avem? întrebă Cheng Xin.

— Nu putem ști. Atacul poate veni în orice moment. Dar, după toate probabilitățile, ar trebui să aveți un pic mai mult timp: poate chiar unu sau două secole, ca la ultimul vostru experiment. Sophon îi aruncă o privire lui Luo Ji și apoi se ridică dreaptă, cu fața lipsită de expresie.

— Dar…

— Trisolaris se găsea într-o altă situație decât Sistemul Solar. Mai întâi, transmisia includea doar coordonatele Trisolaris. Pentru a descoperi existența Terrei pe baza lor, trebuie să examineze înregistrarea comunicațiilor dintre cele două lumi de acum trei secole. Și, ce e mai important, de la distanță, sistemul trisolarian apare ca mult mai periculos decât Sistemul Solar.

Cheng Xin îl privi șocată pe Luo Ji, dar acesta nu reacționă în niciun fel, și întrebă:

— De ce?

— Nu vom putea niciodată să-ți explicăm acest lucru, spuse Sophon hotărâtă.

Cheng Xin reveni la întrebările planificate:

— Cele două atacuri pe care le-am văzut au folosit fotoizi ca să lovească stelele. Este aceasta o

metodă obișnuită de atac? Un atac viitor asupra Sistemului Solar va fi similar?

— Atacurile Pădurii Întunecate împărtășesc două caracteristici: prima, sunt spontane, a doua, sunt economice.

— Explică-mi, te rog.

— Aceste atacuri nu fac parte din vreun război interstelar, ci sunt doar un mod convenabil de a elimina posibilele amenințări. Prin „spontane“, am vrut să spun că singura cauză a atacurilor este expunerea localizării țintei. Nu se vor efectua împotriva țintei acțiuni anterioare de recunoaștere sau de explorare. Pentru o supercivilizație, o asemenea explorare este mai costisitoare decât o lovitură în orb. Prin „economice“ am vrut să spun că atacul va folosi cea mai puțin costisitoare metodă: folosirea unui proiectil fără valoare care să declanșeze potențialul distructiv deja prezent în sistemul stelar-țintă.

— Energia dinăuntrul stelelor.

Sophon încuviință:

— Este ceea ce am văzut până acum.

— Există vreo metodă de apărare?

Sophon zâmbi. Vorbi răbdătoare, de parcă i se adresa unui copil naiv.

— Întregul univers este în întuneric, dar noi rămânem iluminați. Suntem ca o păsărică legată de ramura unui copac din Pădurea Întunecată, asupra căreia este fixat un spot de lumină. Atacul poate veni din orice direcție și în orice moment.

— Dar, conform celor două atacuri pe care le-am văzut, ar putea exista o soluție de apărare pasivă. Chiar și câteva nave trisolariene au supraviețuit în sistemul vostru solar, în spatele altor sori.

— Te rog să mă crezi. În fața unui atac, umanitatea nu are nicio șansă de supraviețuire. Singura voastră șansă este să încercați să evadați.

— Să devenim refugiați printre stele? Dar nu putem să scoatem de pe Terra nici măcar o miime

din populație.

— Tot e mai bine decât anihilarea totală.

Nu din punctul valorilor noastre, se gândi Cheng Xin, deși nu spuse nimic.

— Să nu mai vorbim despre asta. Te rog să nu-mi mai pui întrebări. Ți-am spus tot ce puteam. I-am invitat pe prietenii mei aici, la ceai.

Sophon se înclină în fața amândurora și apoi le oferi cele două vase cu ceai verde.

Cheng Xin avea mult mai multe întrebări pe lista ei. Cuprinsă de neliniște, acceptă ceaiul, dar știa că dacă punea mai multe întrebări ar fi inutil.

Luo Ji, care nu spusese nimic până atunci, părea relaxat. Părea să fie familiarizat cu ritualul ceaiului și, ținând vasul său în palma mâinii stângi, îl roti de trei ori cu mâna dreaptă înainte să ia o înghițitură. Bău încet, lăsând timpul să treacă în tăcere și neterminând de băut înainte ca apusul să coloreze norii din spatele ferestrei într-un galben-auriu. Așeză vasul încet și spuse primele sale cuvinte:

— Atunci eu aș putea pune câteva întrebări?

Respectul de care se bucura Luo Ji printre trisolarieni fusese demonstrat de atitudinea lui Sophon. Cheng Xin observase imediat că Sophon era amabilă și prietenoasă cu ea, însă arăta un respect nemărginit pentru Luo Ji. De câte ori se afla în fața acestuia, ochii ei îi dezvăluiau simțămintele, se așeza întotdeauna mai departe de Luo Ji decât de Cheng Xin și se înclina mai mult timp și mai adânc, în fața lui.

Drept răspuns la întrebarea lui Luo Ji, Sophon se înclină din nou:

— Vă rog să așteptați.

Își coborî ochii și rămase nemișcată de parcă se cufundase în gânduri. Cheng Xin știa că, la mai mulți ani-lumină, pe navele Flotei Trisolariene, controlorii lui Sophon erau angajați într-o dezbatere urgentă. După aproape două minute, își deschise ochii.

— Onorate Luo Ji, îmi puteți pune o singură întrebare. Pot doar afirma, nega sau spune că nu știu.

Luo Ji își așeză din nou vasul de ceai pe masă. Dar Sophon ridică o mână, cerându-i să aștepte:

— Este un gest de respect al lumii noastre față de dumneavoastră. Răspunsul meu va fi adevărat, chiar dacă răspunsul le-ar putea face rău trisolarienilor. Însă puteți să-mi puneți o singură întrebare, și răspunsul meu trebuie să fie unul dintre cele trei posibile. Vă rog să vă gândiți bine înainte de a vorbi.

Cheng Xin îl privi neliniștită pe Luo Ji, dar acesta nu făcu nicio pauză. Cu un ton hotărât, spuse:

— M-am gândit bine. Iată întrebarea mea: Dacă Trisolaris, atunci când a fost observat de la distanță, a dat unele semne că poate fi periculos, există oare vreun semn care poate arăta universului că o civilizație este inofensivă și nu va amenința pe nimeni, evitând astfel o lovitură a Pădurii Întunecate? Poate civilizația de pe Terra să transmită universului un asemenea „anunț de siguranță“, dacă vreți?

Sophon nu îi răspunse, preț de mai mult timp. Din nou rămase nemișcată, părând să cugete cu ochii închiși. Cheng Xin simți cum timpul se scurge din ce în ce mai încet. Cu fiecare secundă care trecea, speranța ei se micșora și era sigură că răspunsul lui Sophon avea să fie nu sau nu știu. Dar brusc, Sophon îl privi pe Luo Ji cu ochii limpezi – de unde până atunci nici măcar nu îndrăznise să-și încrucișeze privirea cu a lui – și răspunse fără nicio urmă de îndoială:

— Da.

— Cum? întrebă Cheng Xin, care nu se putuse abține.

Sophon își mută privirea de la Luo Ji și le umplu din nou vasele de ceai:

— Nu pot să vă spun nimic mai mult. Vorbesc serios. Nu o să vă mai pot spune nimic niciodată.

Conversația din timpul ritualului ceaiului dăduse umanității aflate în expectativă cel mai subțire fir de speranță: pentru a evita loviturile Pădurii Întunecate, era posibil să transmiți cosmosului un anunţ de siguranță.

EXTRAS DIN UN TRECUT ÎN AFARA TIMPULUI. ANUNȚUL DE SIGURANȚĂ COSMICĂ: O ARTĂ A SPECTACOLULUI SINGURATIC

După ce conversația dintre Sophon, Cheng Xin și Luo Ji devenise publică, toată lumea începu să se gândească cum să transmită un anunț de siguranță. Venea un potop de propuneri, trimise fie de surse distinse, cum era Academia Internațională de Științe, fie de unele cât se poate de umile, ca școlile elementare. Era probabil pentru prima oară în istoria umanității când întreaga specie își concentrase energia mintală asupra aceleiași probleme practice.

Cu cât se gândeau mai mult la asta, cu atât anunțul de siguranță devenea o enigmă.

Toate propunerile puteau fi împărțite în două mari categorii: existau tabăra „declaratorie“ și „tabăra automutilării“.

Concepția de bază a taberei declaratorii, așa cum se poate intui din numele ei, era o transmisie către Univers ce proclama caracterul inofensiv al civilizației de pe Terra. Eforturile principale erau orientate spre modalitatea de exprimare a mesajului. Dar, în ochii celor mai mulți, premisa asta părea prostească. Oricât de bine ar fi fost redactat mesajul, cine din acest Univers lipsit de inimă avea să-l creadă? Cerința fundamentală

pentru un anunț de siguranță era ca nenumăratele civilizații din Univers să se încreadă în el.

Tabăra automutilării reprezenta opinia majorității. Ei argumentau că anunțul de siguranță trebuia să reprezinte adevărul, ceea ce implica faptul că anunțul avea nevoie și de „vorbă“, dar și de „faptă“. Și, din acestea două, doar „fapta“ era cheia. Umanitatea trebuia să plătească un preț pentru a trăi într-o Pădure Întunecată și acel preț era să transforme Terra într-o civilizație cu adevărat sigură – cu alte cuvinte, civilizația de pe Terra trebuia să se mutileze pentru a-și elimina potențialul de a-i amenința pe alții.

Majoritatea planurilor de automutilare se concentrau asupra tehnologiei și promovau ideea că umanitatea trebuie să se retragă din era spațială și din era informațională și să fondeze o societate cu tehnologie redusă – poate una bazată pe electricitate și pe motorul cu combustie internă, ca la sfârșitul secolului XIX, sau chiar o societate agrară. Ținând cont de declinul rapid al populației lumii, aceste planuri erau fezabile. În acest caz, anunțul de siguranță nu ar fi nimic mai mult decât un anunț că Terra poseda un nivel scăzut de tehnologie.

Unele dintre ideile mai extremiste apărute din tabăra automutilării propuneau dezactivarea intelectuală. Folosind droguri sau alte tehnici neuromanipulatoare, oamenii și-ar fi putut reduce propria inteligență. Mai mult decât atât, rămânerea la acest nivel de inteligență redusă putea fi rezolvată, în ce privea generațiile următoare, prin manipularea genetică. Și, ca rezultat, societatea cu tehnologie redusă avea să apară astfel în mod natural. Majoritatea oamenilor fură revoltați de această soluție, dar circula încă pe scară largă. Conform partizanilor acestei idei, anunțul de siguranță ar fi fost echivalent cu dezvăluirea publică a inteligenței reduse a umanității.

Mai erau și alte idei. De exemplu, tabăra, „autodescurajării“ susținea construirea unui sistem care, odată activat, să fie dincolo de controlul omenesc. Acesta ar fi monitorizat umanitatea pentru orice comportament neconform cu natura sa sigură, autoproclamată, și, odată detectat acest tip de comportament, ar fi inițiat distrugerea lumii.

Era un adevărat festin al imaginației. Nenumărate planuri concurau pentru a fi luate în seamă: unele subtile, altele stranii și altele la fel de sinistre și de terifiante ca sectele.

Dar niciunul dintre aceste planuri nu capta esența anunțului de siguranță.

Așa cum arătase Sophon, o caracteristică esențială a loviturilor Pădurii Întunecate era natura lor întâmplătoare. Atacatorul nu se deranja să monitorizeze ținta îndeaproape. Toate aceste planuri ar fi avut ca rezultat niște spectacole fără public. Oricât de expresivă ar fi fost interpretarea, nimeni nu avea s-o vadă, cu excepția actorului. Chiar și în cele mai optimiste situații – dacă presupuneam că existau niște civilizații care, ca niște părinți binevoitori, ar fi avut intenția să observe civilizația terestră îndeaproape, poate chiar să-și dedice echipamente de monitorizare pe termen lung a Sistemului Solar, similare cu sophonii – acestea tot nu ar fi fost decât o picătură din marea de civilizații din Univers. În ochii marii majorității civilizațiilor, Soarele nu era decât un punct cețos aflat la mulți, foarte mulți ani-lumină și care nu prezenta niciun fel de detalii semnificative. Aceasta era realitatea matematică fundamentală a Pădurii Întunecate cosmice.

Odată, când umanitatea era mult mai naivă, unii savanți crezuseră că era posibil să detectezi prezența civilizațiilor îndepărtate prin observația astronomică: de exemplu, cercetând absorbția semnăturilor spectrale de oxigen, de bioxid de carbon și vaporii de apă din atmosferele exoplanetare sau emisiile electromagnetice.

Veniseră chiar și cu noțiunile năstrușnice, cum ar fi căutarea semnelor Sferelor lui Dyson. Dar acum ne găseam într-un Univers în care fiecare civilizație se străduia să se ascundă. Dacă într-un sistem solar îndepărtat nu erau semne de inteligență care să poată fi detectate, era posibil ca acesta chiar să fie pustiu, dar era la fel de posibil și ca acea civilizație să se fi maturizat cu adevărat.

Un anunț de siguranță era de fapt, în același timp, o transmisie universală și trebuia să fim siguri că toți ascultătorii se vor încrede în mesaj.

Să luăm ca exemplu, o stea îndepărtată, un punct abia vizibil. Oricine s-ar fi uitat întâmplător la ea, ar fi trebuit să spună că steaua aceea e sigură, steaua aceea nu ne va amenința. Asta era misiunea pe care trebuia s-o îndeplinească un anunț de siguranță.

Absolut imposibil.

Un alt mister pe care nimeni nu reușea să-l rezolve era acesta: de ce Sophon nu-i spusese umanității cum să transmită un asemenea anunț?

Era de înțeles că supraviețuitorii civilizației trisolariene nu mai doreau să transfere tehnologia lor umanității. După transmisia cu undă gravitațională, ambele lumi se confruntau cu dușmănia întregii galaxii, poate chiar a întregului Univers. Oamenii și trisolarienii nu mai erau cea mai mare amenințare unii pentru ceilalți, iar trisolarienii nu aveau timp de pierdut cu Terra. Pe măsură ce Flota Trisolariană naviga mai departe, legătura dintre cele două civilizații devenise din ce în ce mai fragilă. Dar exista ceva ce nici trisolarienii și nici umanitatea nu puteau uita: tot ce se întâmplase începuse din cauza Trisolaris. Ei fuseseră cei care inițiaseră invazia Sistemului Solar, cei care încercaseră să comită genocid, însă nu reușiseră. Și dacă Terra reușea să facă salturi mari în tehnologie, răzbunarea avea să fie inevitabilă. Oamenii aveau să-i urmărească pe trisolarienii supraviețuitori în orice nouă lume

aveau să-și găsească aceștia printre stele și poate că aveau să-și ducă la capăt răzbunarea chiar înainte ca Terra să fie distrusă de o lovitură a Pădurii Întunecate.

Dar un anunț de siguranță era altceva. Dacă un asemenea anunț putea face întregul Univers să creadă că Terra e inofensivă, atunci, prin definiție, Terra ar fi devenit inofensivă și față de trisolarieni. Și oare asta nu era exact ce-și doreau ei?

ERA TRANSMISIEI, ANUL 7.

Sophon

Deși nu existau indicii precise despre cum s-ar fi putut transmite un anunț de siguranță adevărat și orice cercetare serioasă nu făcuse decât să confirme imposibilitatea unui asemenea efort, dorința arzătoare a publicului de a avea un anunț nu putea fi oprită. Deși majoritatea oamenilor înțelegeau că niciuna dintre propuneri n-ar fi funcționat, încercările de a le pune în aplicare nu încetară niciun moment.

Un ONG european încercase să construiască o antenă extrem de puternică, care s-ar fi folosit de capacitatea de amplificare a Soarelui pentru a transmite ciorna versiunii lor pentru anunț. Poliția îi oprise la timp. Cele șase picături din Sistemul Solar plecaseră cu șase ani înainte și nu mai exista niciun blocaj al funcției de amplificare a Soarelui, dar o asemenea transmisie ar fi fost extrem de periculoasă și ar fi expus localizarea Terrei chiar mai devreme decât se aștepta.

O altă organizație, cu numele de Mântuitorii Verzi, avea mai multe milioane de membri. Aceștia susțineau întoarcerea umanității la existența agrară, pentru a proclama astfel în fața universului faptul că nu reprezintă o amenințare. Aproape douăzeci de mii dintre membrii lor se mutaseră în Australia.

Planificau să creeze o societate-model pe acest continent nu prea populat, și unde Marea Relocare nu mai era decât o amintire. Viețile agrare ale acestor Mântuitori Verzi erau transmise permanent restului lumii. În epoca aceasta nu mai era posibil să găsești unelte de agricultură tradițională, așa că uneltele pe care le foloseau trebuiră să fie făcute pe comandă, cu fonduri primite de la sponsorii lor. Nu exista prea mult pământ arabil în Australia, iar cel care era fusese dedicat alimentelor sofisticate și scumpe, așa că acești coloniști trebuiră să desțelenească pământuri noi, din zonele aride desemnate pentru asta de guvern.

Dar nu trecu mai mult de o săptămână și acești pionieri își întrerupseră agricultura. Și nu din cauză că Mântuitorii Verzi ar fi fost leneși – simplul lor entuziasm le-ar fi ajuns ca să depășească perioada grea de început –, ci mai curând din cauza faptului că trupurile oamenilor moderni se schimbaseră foarte mult față de trecut. Erau mai flexibile și mai agile prin comparație cu generațiile anterioare, dar nu mai erau adaptate pentru munca fizică repetitivă și plictisitoare. Iar desțelenirea ținuturilor aride, chiar și în epocile agrare, fusese o sarcină fizică extrem de dificilă. După ce liderii Mântuitorilor Verzi își exprimaseră cum se cuvine respectul pentru strămoșii lor agricultori, mișcarea se dizolvase și ideea unei societăți agrare fusese abandonată.

Ideile pervertite despre anunțul de siguranță conduseseră și la diferite acte cumplite de terorism. Se formaseră câteva organizații „antiintelect", pentru a pune în practică propunerea de reducere a inteligenței umane. Una dintre acestea pusese la cale adăugarea unor mari cantități de „supresori neurali" în apa din New York, ceea ce ar fi produs leziuni permanente ale creierului. Din fericire, complotul fusese descoperit la timp și nu se produsese nicio daună, deși debitul de apă al orașului fusese întrerupt

pentru câteva ore. Desigur că, fără excepție, toate aceste organizații „antiintelect“ doreau să mențină inteligența propriilor membri, justificând asta prin responsabilitatea lor de a fi ultimii oameni inteligenți, necesari pentru a duce la bun sfârșit crearea unei societăți de oameni dotați cu o inteligență redusă, pe care urmau s-o coordoneze.

Având în față amenințarea omniprezentă a morții și oferind momeala unei stări de existență diferite, religia revenise în centrul vieții sociale.

Din punct de vedere istoric, descoperirea stării de Pădure Întunecată a universului fusese o lovitură uriașă pentru majoritatea marilor religii, și mai ales pentru creștinism. De fapt, prejudiciul adus religiei fusese evident încă de la începutul Erei Crizei. Atunci când fusese descoperită civilizația trisolariană, creștinii trebuiseră să se lupte cu faptul că extratereștrii nu existaseră în Grădina Edenului, iar Dumnezeu nu-i menționase niciodată în Geneză. Pentru mai mult de un secol, bisericile și teologii se chinuiseră să termine o nouă interpretare a Bibliei și a doctrinelor acceptate – și, tocmai când aproape că reușiseră să peticească credința, apăruse monstrul numit Pădurea Întunecată. Oamenii trebuiseră să accepte informația că existau multe, foarte multe civilizații ale ființelor inteligente în Univers și, dacă fiecare civilizație ar fi avut câte un Adam și o Evă ai ei, atunci populația din Eden ar fi trebuit să fie aproape cât populația din prezent a Terrei.

Dar, în timpul dezastruoasei Mari Relocări, religiile își reveniseră. Acum devenise populară o nouă credință: în ultimii șaptezeci de ani, umanitatea ajunsese de două ori la un pas de anihilarea totală, însă de fiecare dată scăpase în mod miraculos. Cele două miracole, crearea descurajării Pădurii Întunecate și inițierea transmisiei cu undă gravitațională, aveau multe caracteristici asemănătoare: ambele avuseseră loc sub conducerea unui număr mic de indivizi,

apariția lor depinsese de o serie de coincidențe improbabile (cum ar fi faptul că *Gravitația, Spațiul Albastru* și picăturile intraseră simultan în fragmentul cvadridimensional)… Toate acestea erau, evident, semne din partea unei divinități. În timpul ambelor crize, credincioșii făcuseră rugăciuni publice colective. Tocmai aceste demonstraţii de credință duseseră în cele din urmă la mântuirea divină – deși discuția despre care anume dintre Dumnezei era cel căruia trebuia să i se mulțumească ajunsese un subiect de dezbatere fără sfârșit.

Și astfel Terra se transformase într-o biserică uriașă, o planetă a rugăciunii. Toată lumea se ruga, cu o credință nemaiîntâlnită, pentru un nou act de mântuire. Vaticanul conducea numeroase mese mondiale, iar oamenii se rugau peste tot în grupuri mici sau individual. Înainte de mese sau de somn, se rugau cu toții pentru același lucru: Doamne, dă-ne un semn, îndrumă-ne cum să punem în cuvinte pentru stele bunăvoința noastră, cum să vestim cosmosului că suntem neprimejdioși.

Pe orbita circumterestră fusese construită o biserică spațială cosmopolită. Deși se numea biserică, nu exista nicio construcţie fizică în afara unei cruci gigantice. Cele două brațe care compuneau crucea erau lungi de câte douăzeci și respectiv patruzeci de kilometri și străluceau atât de puternic, încât crucea putea fi văzută noaptea de pe Terra. Credincioșii pluteau sub ea în costume spațiale, în adorație, și uneori participau chiar și zeci de mii de oameni. Odată cu ei pluteau și nenumărate lumânări uriașe, capabile să ardă în vid, și lumânările acestea concurau în strălucire cu stelele. Văzute de la suprafață, lumânările și congregația venită să se roage păreau un nor de praf spațial strălucitor. Și, în fiecare noapte, nenumărate persoane de la suprafață se rugau crucii dintre stele.

Chiar și civilizația trisolariană devenise obiect de adorație. Din punct de vedere istoric, imaginea civilizației trisolariene în ochii omenirii se schimbase în permanență. La începutul Erei Crizei, erau invadatori extratereștri malefici și puternici, însă fuseseră și zeificați de OTT. Mai târziu, trisolarienii se transformaseră treptat din demoni sau zei în persoane. Odată cu crearea descurajării Pădurii Întunecate, poziția Trisolaris în ochii umanității își atinsese nadirul[18], iar trisolarienii deveniseră niște sălbatici necivilizați care trăiau doar din bunăvoința umanității. După ce descurajarea eșuase, trisolarienii își dezvăluiseră natura lor de cuceritori vinovați de genocid. Cu toate acestea, după inițierea transmisiei universale – și mai ales după distrugerea Trisolaris – trisolarienii se transformaseră în victime care meritau simpatia oamenilor, niște colegi refugiați din aceeași barcă.

Aflând despre ideea anunțului de siguranță, oamenii reacționaseră inițial în unanimitate la această știre: o cerere tumultuoasă ca Sophon să le divulge metoda de transmisie a anunțului de siguranță, însoțită de avertizarea că ar comite mundicid ascunzând astfel de informații. Oamenii își dădură totuși seama, nu peste mult timp, că mânia și denunțurile erau inutile împotriva unei civilizații care stăpânea o tehnologie mult superioară cunoștințelor umanității și care se deplasa din ce în ce mai departe în spațiul interstelar. Înțeleseră că ar fi fost mai bine să-i roage frumos, ceea ce se transformă apoi în implorări. Și, tot implorând într-un mediu cultural în care religia sporea mereu în importanță, imaginea trisolarienilor se transformă treptat, din nou. De vreme ce aceștia posedau secretul transmisiei anunțului de siguranță, erau îngerii mântuirii trimiși de Dumnezeu. Singurul motiv pentru care umanitatea nu primise încă această mântuire se datora exprimării deficitare a credinței

ei. Și astfel, cererile adresate lui Sophon se transformară în rugăciuni, iar trisolarienii deveniră zei din nou. Locuința lui Sophon devenise un loc sfânt și, zi de zi, nenumărați credincioși se adunau sub copacul gigantic. În momentele sale de vârf, congregația aduna un număr de câteva ori mai mare decât cel al pelerinilor de la Mecca, formând o mare nesfârșită. Casa lui Sophon atârna în aer la aproximativ patru sute de metri deasupra mulțimii. De la suprafață părea micuță, ascunsă când și când de norul pe care-l genera. Uneori apărea și Sophon – mulțimea nu putea vedea detalii, dar putea să-i vadă kimonoul ca o floricică în nor. Aceste momente erau puține și la mare distanță în timp și deveniseră sacre. Aderenții fiecărui cult din mulţime își exprimau pietatea în fel și chip: unii se rugau mai fervent, alții ovaționau, alții plângeau și-și puneau sufletul pe tavă, unii îngenuncheau, alții se aruncau pe jos și-și atingeau frunțile de pământ. În aceste ocazii, Sophon se înclina ușor în fața masei de oameni de dedesubt și apoi se retrăgea în casa ei.

— Și chiar dacă salvarea ar veni, acum nu ar avea niciun sens, spuse Bi Yunfeng. Nu ne-a mai rămas niciun pic de demnitate.

Fusese odinioară unul dintre candidații la postul de Purtător de Sabie și apoi, Comandantul ramurii asiatice a Mișcării de Rezistență a Terrei.

La fel ca el, mai erau încă mulți oameni înțelepți care făceau cercetări minuțioase în legătură cu anunțul de siguranță, în toate domeniile de studiu. Exploratorii munceau fără răgaz, încercând să găsească o metodă care să aibă o bază științifică solidă. Dar toate căile de cercetare păreau să conducă la o singură concluzie inevitabilă: dacă chiar exista un mod de a afișa un anunț de siguranță, acesta ar fi necesitat o tehnologie nouă. Tehnologia trebuia să depășească de departe nivelul curent al științei de pe Terra – și era necunoscută umanității.

La fel ca toanele unui copil, atitudinea societății umane față de Spațiul Albastru, care dispăruse deja în spațiul infinit, se schimbase din nou. Din înger salvator, nava aceasta devenise o navă a întunericului, o navă a tuturor demonilor. Răpise Gravitația și aruncase o vrajă păcătoasă de nimicire asupra celor două lumi. Crimele lor erau de neiertat. Erau Satana însuși, în carne și oase. Acum, adoratorii lui Sophon îi cereau acesteia ca Flota Trisolariană să găsească și să distrugă cele două nave, pentru ocrotirea justiției și a demnității lui Dumnezeu. Sophon, la fel ca în fața altor rugăciuni ale lor, rămăsese tăcută.

În mod simultan, imaginea lui Cheng Xin din conștiința publică se schimbase și ea încet-încet. Nu mai era Purtătorul de Sabie necalificat pentru acel post; era din nou o femeie măreață. Oamenii dezgropaseră o poveste veche, Pragul de Ivan Turgheniev, și foloseau povestea pentru a o descrie. La fel ca tânăra rusoaică din poveste, Cheng Xin pășise peste pragul de care nimeni altcineva nu îndrăznise să se apropie. Apoi, într-un moment crucial, luase pe umerii ei o greutate inimaginabilă și acceptase acea umilire fără sfârșit care avea să-i devină în zilele următoare destin, refuzând să trimită semnalul de moarte către cosmos. Discuțiile oamenilor nu mai insistară asupra consecințelor eșecului ei în ce privea descurajarea și se concentrară în schimb pe dragostea ei pentru umanitate, o dragoste care îi produsese atâta durere încât orbise.

La un nivel mai profund, sentimentul public față de Cheng Xin reprezenta o reacție la dragostea ei maternă subconștientă. În această eră fără familie, dragostea de mamă era ceva rar. Statul acesta al bunăstării, care păruse raiul pe pământ, îndestula nevoia de dragoste maternă a copiilor. Dar acum, umanitatea era expusă universului crud și rece, unde coasa Morții putea oricând să cadă pe neașteptate. La fel ca un prunc, civilizația umană

fusese abandonată într-o Pădure Întunecată sinistră, terifiantă; plângea, tânjind după o mângâiere maternă. Cheng Xin era ținta perfectă pentru această tânjire, era personificarea dragostei materne. Și, pe măsură ce sentimentele publicului pentru Cheng Xin se contopeau încet-încet în atmosfera din ce în ce mai grea de religiozitate, imaginea ei de Sfântă Fecioară a unei noi epoci câștigă din nou în celebritate.

Lui Cheng Xin, asta îi tăie și ultimul strop de chef de viață.

Pentru ea, viața devenise de mult o povară și o tortură. Dar alesese să rămână în viață fiindcă nu dorise să evite ceea ce trebuia să îndure – continuarea existenței era cea mai dreaptă pedeapsă pentru marea ei greșeală și acceptase asta. Însă acum se transformase într-un simbol cultural periculos. Cultul din ce în ce mai mare creat în jurul ei amplifica ceața în care fusese prinsă umanitatea, deja pierdută, ca-ntr-o capcană. A dispărea pentru totdeauna ar fi fost ultimul ei act de responsabilitate.

Cheng Xin descoperi că decizia era simplă – de fapt, nu-i ceru niciun efort. Era ca o persoană care-și planificase demult să plece într-o călătorie lungă: în sfârșit, se elibera de stresul cotidian și era gata să-și facă un bagaj ușor și să plece.

Scoase o sticlă mică; medicamentele pentru hibernarea pe termen scurt. Înăuntru mai rămăsese o singură pastilă. Era același medicament pe care-l folosise ca să hiberneze vreme de șase ani dar, fără un sistem de bypass cardiopulmonar extern care s-o mențină în viață, era fatal.

Mintea lui Cheng Xin era la fel de transparentă și de pustie ca spațiul: nu mai existau amintiri, nu mai existau senzații. Suprafața conștiinței sale era netedă ca oglinda, apusul soarelui vieții ei se reflecta în oglindă la fel de natural ca orice apus… Era drept și corect. Dacă o lume se putea transforma în pulbere doar pocnind

din degete, atunci sfârșitul vieții cuiva ar fi trebuit să fie tot atât de neutru și indiferent ca o picătură rostogolindu-se din vârful unui fir de iarbă.

Tocmai când Cheng Xin puse mâna pe capsulă, telefonul sună. Era Fraisse.

— Copilă, luna e foarte frumoasă în seara asta. Tocmai am văzut un cangur. Cred că refugiații nu i-au mâncat pe toți.

Fraisse nu folosea niciodată funcția de video a telefonului său, de parcă ar fi crezut că vorbele lui aveau să fie mai vii decât orice imagine. Deși știa că nu putea s-o vadă, Cheng Xin zâmbi:

— Este minunat, Fraisse. Mulțumesc.

— Copilă, totul va fi mai bine, spuse Fraisse și închise telefonul.

N-ar fi avut cum să observe vreo schimbare la ea. Fusese o conversație la fel de scurtă ca toate conversațiile lor.

艾 AA venise și ea în dimineața aceea, entuziasmată, ca să-i spună lui Cheng Xin că firma ei câștigase o licitație pentru încă un mare proiect: construirea unei cruci și mai mari pe orbita geosincronă.

Cheng Xin își dădu seama că încă avea doi prieteni. În această perioadă scurtă și de coșmar a istoriei, avea doar doi prieteni adevărați, pe aceștia. Dacă și-ar pune capăt zilelor acum, ei cum s-ar simți? Inima ei transparentă și pustie împietri și se strânse, de parcă era stoarsă de nenumărate mâini. Suprafața liniștită a lacului din mintea ei se spărsese și lumina reflectată a Soarelui o ardea ca focul. Cu șapte ani în urmă, nu fusese în stare să apese butonul acela în fața întregii umanități; acum, gândindu-se la cei doi prieteni ai ei, nu putu să înghită capsula. Își văzu iar nemărginita slăbiciune. Ea nu era nimic.

Telefonul sună din nou. Era Sophon. Îi invita pe Cheng Xin și pe Luo Ji din nou la ceai. Urma să-și ia rămas-bun de la ei pentru ultima oară.

Încet, Cheng Xin puse capsula la loc în sticluță. Se va duce la această întâlnire. Asta însemna că avea destul timp să traverseze acest fluviu de durere.

În dimineața următoare, Cheng Xin și Luo Ji se întoarseră la locuința aeriană a lui Sophon. Văzură o mulțime uriașă adunată la câteva sute de metri mai jos. Cu o seară înainte, Sophon anunțase că urma să plece, iar mulțimea de adoratori era acum de câteva ori mai mare ca de obicei. În locul obișnuitelor rugăciuni și implorări, congregația era tăcută de parcă aștepta ceva.

În fața ușii casei sale, Sophon îi primi în același fel.

De data aceasta, ritualul ceaiului fu oficiat în tăcere. Știau cu toții că, între cele două lumi, tot ce era de spus fusese spus.

Cheng Xin și Luo Ji puteau simți prezența oamenilor de dedesubt. Mulțimea în expectativă era ca un covor uriaș care aspira zgomotele și care adâncea și mai mult tăcerea din salon. Era aproape apăsător, de parcă norii de dincolo de fereastră deveniseră mai groși. Dar mișcările lui Sophon erau tot blânde și grațioase, și, deși instrumentele luau contact cu porțelanul, nu se auzea niciun zgomot. Sophon părea să-și folosească grația și eleganța pentru a contracara tensiunea din aer. Trecu mai mult de o oră, dar Cheng Xin și Luo Ji nu simțiră trecerea timpului.

Sophon îi o oferi lui Luo Ji cana de ceai cu ambele mâini:

— Plec. Sper să aveți grijă de voi și să fiți sănătoși amândoi.

Apoi îi oferi și lui Cheng Xin cana de ceai:

— Universul este grandios, dar viața este și mai grandioasă. Poate că soarta ne va aduce din nou împreună.

Cheng Xin își bău ceaiul în tăcere. Închise ochii ca să se concentreze asupra gustului. Amăreala cea limpede păru să-i scalde tot trupul,

de parcă ar fi băut lumina stelelor reci. Său încet și într-un târziu termină.

Cheng Xin și Luo Ji se ridicară să-și ia rămas-bun pentru ultima oară. Sophon îi însoți tot drumul până la creangă. Văzură că norii albi generați de casa lui Sophon dispăruseră pentru prima oară de când își aminteau de ei. Dedesubt, marea de oameni aștepta în tăcere.

— Înainte să ne luăm rămas-bun, îmi voi duce la bun sfârșit ultima mea misiune. Este un mesaj.

Sophon se înclină adânc în fața amândurora. Apoi se îndreptă și o privi pe Cheng Xin:

— Yun Tianming ar dori să te vadă.

EXTRAS DIN UN TRECUT ÎN AFARA TIMPULUI.
SCARA CEA LUNGĂ

Cam pe la începutul Erei Crizei, înainte ca Marea Ravenă să stingă tot entuziasmul omenirii, națiunile Terrei se coalizaseră și împliniseră o serie de fapte mărețe pentru apărarea Sistemului Solar. Aceste proiecte uriașe de inginerie atinseseră sau depășiseră limitele celei mai avansate tehnologii a timpului. Unele dintre ele, cum ar fi liftul spațial, testul bombelor nucleare de clasă stelară de pe Mercur, descoperirile din fuziunea nucleară controlată și așa mai departe, intraseră în istorie. Aceste proiecte construiseră o fundație solidă pentru saltul tehnologic de după Marea Ravenă.

Însă Proiectul Scării nu era unul dintre ele. Fusese uitat chiar înainte de Marea Ravenă. În ochii istoricilor, Proiectul Scării fusese rezultatul tipic al unei impulsivități prost gândite ce marcase începutul Erei Crizei, o aventură executată în pripă și prost plănuită. Pe lângă eșecul complet în îndeplinirea obiectivelor ei, nu lăsase în urmă nimic valoros din punct de vedere tehnologic.

Tehnologia spațială care se dezvoltase în cele din urmă se angajase într-o cu totul altă direcție.

Nimeni n-ar fi putut prevedea că, peste aproape trei secole, Proiectul Scării avea să aducă o rază de speranță unei Terre prinse în mrejele disperării.

Avea să rămână probabil pentru totdeauna un mister cum de trisolarienii reușiseră să intercepteze și să captureze sonda care transporta creierul lui Yun Tianming.

Unul dintre cablurile care susțineau sonda Scării se defectase lângă orbita lui Jupiter. Astronava deviase de la ruta planificată, iar Terra, lipsită de transmisia parametrilor de zbor, o pierduse în adâncimea spațiului. Dacă trisolarienii fuseseră în stare s-o intercepteze mai târziu, probabil că avuseseră parametrii ei de zbor după ce s-a defectat cablul. Altfel, chiar și avansata civilizație trisolariană ar fi fost incapabilă să localizeze un obiect atât de mic în imensitatea spațiului din afara Sistemului Solar. Cea mai probabilă explicație era aceea că sophonii urmăriseră sonda Proiectului Scării cel puțin în perioada de accelerare, ca să-i poată deduce direcția finală de zbor. Dar părea improbabil ca sophonii să fi urmărit sonda pentru tot restul lungii ei călătorii. Aceasta trecuse prin Centura Kuiper și prin Norul Oort. În aceste regiuni, ar fi putut decelera sau ar fi putut fi împinsă și scoasă de pe cursul de zbor de praful interstelar. Aparent, nu se întâmplase nimic din toate acestea, fiindcă, altfel, trisolarienii nu ar fi putut să obţină parametrii de zbor actualizați. Așa că interceptarea de succes a sondei necesitase și un dram de noroc.

Era aproape sigur că nava responsabilă pentru capturarea sondei făcuse parte din Prima Flotă Trisolariană – cel mai probabil, era singura navă care nu decelerase. În momentul acela fusese trimisă cu mult înaintea restului flotei, ca să poată sosi în Sistemul Solar cu un secol și jumătate

înaintea celorlaltor nave – dar, din cauza vitezei extrem de înalte, nu ar fi putut decelera la timp și ar fi trebuit să treacă drept prin Sistemul Solar. Scopul acestei nave rămăsese un mister. După crearea descurajării Pădurii Întunecate, această navă, împreună cu restul Primei Flote Trisolariene, se întorsese și ieșise din Sistemul Solar. Terra nu evaluase niciodată parametrii ei exacți de zbor, dar, dacă s-ar fi întors în aceeași direcție generală ca restul Primei Flote Trisolariene, atunci era posibil să se fi întâlnit cu sonda Scării. Sigur, chiar și așa, cele două nave se aflau tot la niște distanțe extrem de mari una de alta, iar fără parametrii exacți pentru traiectoria sondei, nava trisolariană nu ar fi putut s-o localizeze.

O estimare generală – singura estimare posibilă, dată fiind lipsa de informații – ar plasa momentul interceptării între treizeci și cincizeci de ani în urmă, dar nu înainte de Era Descurajării.

Era de înțeles că Flota Trisolariană avea să încerce să captureze sonda Scării. Până la capăt, contactul direct dintre Trisolarieni și oameni se limita la picături. Era firesc să fie interesați de un specimen uman viu.

Yun Tianming se afla acum la bordul Primei Flote Trisolariene. Majoritatea navelor din flotă se îndreptau spre Sirius. Adevărata lui stare era necunoscută. Poate că creierul lui se menținea viu prin forțe proprii. Sau poate că fusese implantat într-un corp clonat. Dar oamenii erau mult mai interesați de o cu totul altă întrebare:

Yun Tianming mai lucra oare pentru interesele umanității?

Aceasta era o îndoială rezonabilă. Faptul că cererea lui Yun Tianming s-o vadă pe Cheng Xin fusese aprobată demonstra că se integrase deja în societatea trisolariană și poate că avea chiar și un oarecare statut social acolo.

Următoarea întrebare era și mai tulburătoare: participase la istoria recentă? Oare evenimentele

petrecute în timpul ultimului secol între cele două lumi aveau ceva de-a face cu el?

Totuși, Yun Tianming se ivea chiar în momentul când civilizația terestră părea lipsită de speranță. Când știrea deveni publică, prima reacție a oamenilor fu aceea că rugăciunile lor fuseseră ascultate: în cele din urmă, îngerul mântuirii sosise.

ERA TRANSMISIEI, ANUL 7.

Yun Tianming

Văzută prin hublourile liftului, întreaga lume a lui Cheng Xin consta dintr-o șină de ghidare groasă de optzeci de centimetri. Șina de ghidare se întindea la infinit atât deasupra, cât și dedesubtul ei, micșorându-se în fiecare direcție până când dispărea și devenea invizibilă. Călătorise deja de o oră și se afla la mai mult de o mie de kilometri deasupra nivelului mării și în afara atmosferei. Sub ea, Terra se afla cufundată în noapte și continentele erau doar niște simple contururi cețoase, lipsite de substanță. Deasupra ei, spațiul era negru ca cerneala și stația terminus, aflată la treizeci de mii de kilometri depărtare, rămânea invizibilă. Aveai impresia că șina de ghidare arată spre un drum fără întoarcere.

Deși era inginer aerospațial din Era Comună, Cheng Xin nu fusese niciodată în spațiu până azi, cu trei secole mai târziu. Nu mai trebuia să ai niciun fel de antrenament special pentru a călători cu vehiculele spațiale, dar, luând în considerare lipsa ei de experiență, tehnicienii îi sugeraseră să urce cu liftul spațial. Deoarece întreaga călătorie se efectua la aceeași viteză, nu avea să existe hipergravitație. Și gravitația de acum, dinăuntrul cabinei liftului, nu era vizibil mai scăzută – aceasta urma să scadă treptat până când Cheng Xin avea să

ajungă în starea de imponderabilitate completă, la stația terminus de pe orbita geosincronă. La această altitudine, imponderabilitatea se făcea simțită doar când te aflai pe o orbită în jurul Terrei, nu când urcai cu liftul spațial. Din când în când, Cheng Xin vedea trecând rapid, în depărtare, puncte miniaturale – probabil sateliții care patrulau la prima viteză cosmică.

Suprafața șinei de ghidare era foarte netedă și era absolut imposibil să percepi mișcarea. Cabina liftului părea să stea nemișcată pe șină. În realitate, viteza ei era de o mie cinci sute de kilometri pe oră, echivalentă cu cea a unui avion supersonic. Până la atingerea orbitei aveau să mai treacă vreo douăzeci de ore, ceea ce însemna o călătorie foarte lentă, în contextul spațiului cosmic. Cheng Xin își aduse aminte de o conversație din timpul facultății, când Tianming afirmase că, în principiu, era perfect posibil să zbori în spaţiu la viteze mici. Atâta timp cât menționeai o viteză orientată mereu în sus, ai fi putut merge în spațiu la fel de încet ca o mașină sau ca mersul pe jos. Ai fi putut chiar să mergi astfel până pe orbita Lunii, deși ar fi fost imposibil să pășești pe Lună – pentru că, până atunci, viteza relativă a Lunii față de cel care urca ar fi fost mai mare de trei mii de kilometri pe oră și, dacă ai fi încercat să rămâi în repaos față de Lună, ai fi avut din nou nevoie de astronautica de înaltă viteză. Cheng Xin și-l aminti cu claritate cum, la sfârșit, spusese că ai avea parte de o priveliște uimitoare dacă te-ai afla în preajma orbitei lunare și ai urmări zborul satelitului uriaș de deasupra ta. Acum, avea parte chiar de zborul spațial cu viteză redusă pe care și-l imaginase el.

Cabina liftului avea forma unei capsule, dar era împărțită în patru punți. Ea se afla pe puntea de sus și cei doi care o însoțeau se aflau în celelalte trei punți de dedesubt. Nimeni nu veni s-o deranjeze. Se afla într-o cabină luxoasă clasa business, ca într-o cameră dintr-un hotel de cinci

stele. Avea un pat confortabil și un duș, dar apartamentul era mic, cam de mărimea unui dormitor de cămin.

În ultimul timp se gândea mereu la vremea când fusese la facultate și se gândea la Tianming.

La această altitudine, conul de umbră al Terrei era mai îngust, iar Soarele devenise astfel vizibil. Afară, totul era înecat în lumina aceasta puternică și strălucitoare, iar hublourile se ajustară automat pentru reducerea transparenței. Cheng Xin stătea pe o canapea și urmărea prin hubloul de sus șina de ghidare de deasupra ei. Linia aceea dreaptă, infinită, părea să coboare direct din Calea Lactee. I-ar fi plăcut să vadă semne de mișcare pe șina de ghidare, sau cel puțin să și le imagineze. Priveliștea era hipnotică și, în cele din urmă, adormi.

Auzi cum cineva o cheamă blând, o voce bărbătească. Văzu că se afla în dormitorul de la facultate și că dormea în patul de jos. Dar în rest, camera era pustie. Pe zid se mișcau fâșii de lumină, așa cum vezi luminile străzii dintr-o mașină în mișcare. Privi pe fereastră și văzu că, în spatele unui copa-umbrelă chinezesc, Soarele trecea repede pe cer, răsărind și apunând la fiecare câteva secunde. Și chiar și atunci când Soarele se afla sus, cerul din spatele lui rămânea totuşi negru ca cerneala și stelele străluceau odată cu Soarele. Vocea continua să-i strige numele. Dorea să se trezească și să privească în jur, dar descoperi că trupul ei plutea deasupra patului. Cărți, cești, laptopul ei și alte obiecte pluteau în jurul său prin aer…

Cheng Xin se trezi și văzu că plutea într-adevăr prin aer, puțin deasupra canapelei. Se întinse, încercând să se tragă înapoi pe canapea, însă, din greșeală, se împinse și mai departe. Se ridică până când ajunse la hubloul din tavan, unde se învârti în imponderabilitate, apoi se împinse în geam, ceea ce o trimise cu succes înapoi pe

canapea. Totul părea identic în cabină, cu excepția faptului că imponderabilitatea eliberase câteva dintre firele de praf care străluceau acum în lumina solară.

Văzu că un oficial de la CAP venise din cabina de dedesubt. Probabil că el o strigase mai devreme. Se uita fix la ea, uimit.

— Doctore Cheng, înțeleg că este prima oară când călătoriți în spațiu? o întrebă el.

Văzând că încuviințează, zâmbi și-și scutură capul:

— Dar arătați ca un veteran al spațiului.

Cheng Xin era și ea surprinsă. Această primă experiență a imponderabilității nu-i crease disconfort sau anxietate. Se simțea relaxată și nu simțea nicio amețeală sau greață. Era ca și cum ar fi făcut parte în mod natural din acest loc, ca și cum ar fi făcut parte din spațiu.

— Aproape am ajuns, spuse oficialul arătând în sus.

Cheng Xin privi deasupra. Văzu din nou șina de ghidare, dar acum putea să-și dea seama că se mișcau pe suprafața ei – un semn că încetineau. La capătul șinei, începea să se vadă stația terminus geosincronă. Era formată din multiple cercuri concentrice conectate între ele prin cinci spițe radiale. Stația terminus inițială fusese doar o mică parte din centru. Inelele concentrice fuseseră adăugate ulterior și inelele exterioare erau cele mai noi. Întreaga structură se rotea lent pe loc.

Cheng Xin văzu apărând în jurul ei și alte clădiri spațiale. Aglomerarea densă de clădiri din zona aceasta era rezultatul faptului că inginerii profitaseră de proximitatea față de stația terminus a liftului spațial pentru a transporta materialele de construcție. Clădirile erau de diferite forme și apăreau în depărtare, ca o grămadă de jucării complicate – doar dacă treceai foarte aproape de ele puteai să le simți imensitatea. Cheng Xin știa că una dintre acestea adăpostea sediul Halo Group,

compania ei de construcții spațiale. AA lucra acum în acea clădire, dar Cheng Xin nu știa exact care din ele era aceea.

Vagonul liftului trecu printr-un cadru masiv. Barele dense ale cadrului făcură ca lumina soarelui să pâlpâie. Atunci când vagonul ieși pe cealaltă parte a cadrului, stația terminus ocupa toată perspectiva, iar Calea Lactee clipea doar din spațiul dintre inelele concentrice. Imensa structură te copleșea prin greutate și, când vagonul intră în stație, totul se întunecă de parcă ar fi intrat într-un tunel. Dar, peste câteva minute, exteriorul fu iluminat de spoturi strălucitoare: vagonul se afla în sala stației terminus. Sala se învârtea în jurul vagonului și, pentru prima oară, Cheng Xin se simți amețită. Dar, când vagonul se desprinse de șina de ghidare, fu prins de platformă. După o scuturătură ușoară, acesta începu să se rotească odată cu stația și toate lucrurile din jurul ei părură iară să stea nemișcate.

Cheng Xin, însoțită de alți patru inși, ieși din vagon pătrunzând în sala circulară. Deoarece vagonul lor era singurul de pe platformă, sala părea foarte pustie. Imediat, Cheng Xin avu o senzație de familiaritate: deși peste tot pluteau ferestre de informații, structura principală a sălii era construită din materiale metalice care, în această epocă, erau rare, mai ales din oțel inoxidabil și din aliaje de plumb. Oriunde s-ar fi uitat, putea vedea semnele lăsate de trecerea anilor și se simți ca într-o stație de gară veche, nu ca în spațiu. Liftul cu care călătorise era primul lift spațial construit vreodată, iar stația terminus, dată în folosință în Anul 15 al Erei Crizei, fusese operațională pentru mai mult de două secole, chiar și pe timpul Marii Ravene. Cheng Xin observă balustradele ce se încrucișau prin sală, care fuseseră instalate ca să ajute oamenii să se miște în imponderabilitate. Acestea erau făcute mai ales din oțel inoxidabil, deși unele erau și din cupru.

Observându-le suprafața ce purta semnele nenumăratelor mâini din cele mai mult de două secole de funcționare, lui Cheng Xin îi veniră în minte șanțurile adânci lăsate în fața ușilor vechi din oraș.

Balustradele erau rămășițe ale unor timpuri apuse, fiindcă acum toată lumea se baza pe propulsoare miniaturale individuale care puteau fi purtate la centură sau peste umeri. Acestea generau destulă forță pentru a propulsa oamenii în imponderabilitate și erau controlate de câte o telecomandă de mână. Însoțitorii lui Cheng Xin încercară să-i dea o primă lecție spațială – cum să folosească propulsoarele pentru imponderabilitate. Dar Cheng Xin preferă să navigheze prin jur ținându-se de balustrade. Fiindcă ajunseseră la ieșirea din sala principală, Cheng Xin se opri ca să admire câteva afișe de propagandă de pe perete. Erau străvechi și majoritatea vorbeau despre construirea sistemului de apărare a Sistemului Solar. Într-unul dintre afișe era o siluetă a unui soldat care umplea mare parte din suprafața imaginii. Era îmbrăcat într-o uniformă necunoscută lui Cheng Xin și ochii lui înflăcărați se uitau fix la privitor. Sub el se afla un rând de text cu litere mari: *Terra are nevoie de tine!* Lângă el exista un afiș și mai mare, în care oamenii de toate rasele și naționalitățile stăteau braț la braț, formând un perete dens. În spatele lor era steagul albastru al ONU, care ocupa mai toată imaginea. Textul afișului spunea: *Să construim din nou, cu propriile trupuri, Marele Zid pentru Sistemul Solar!* Deși Cheng Xin era interesată de afișe, nu i se păreau familiare. Păreau să aparțină unui stil mai vechi și le reaminteau oamenilor de o eră dinainte ca ea să se fi născut.

— Acestea sunt de la începutul Marii Ravene, spuse unul dintre oficialii CAP ce călătoriseră împreună cu ea.

Fusese o epocă scurtă și despotică, când toată lumea fusese militarizată mai înainte ca totul, de la credință la viață, să se prăbușească… Dar de ce au fost păstrate aceste afișe până acum? Pentru a nu uita sau pentru a nu ne mai aduce aminte?

Cheng Xin și ceilalți ieșiră din sala principală și intrară într-un coridor lung, a cărui secțiune transversală era și ea circulară. Coridorul se întindea în fața ei până departe și nu-i vedea capătul. Știa că era una dintre cele cinci spițe radiale ale stației. La început, se mișcară în completă imponderabilitate, dar, în curând, apăru „gravitația“, sub forma unei forțe centrifuge. La început, forța era foarte slabă, dar suficientă pentru inducerea senzației de sus și de jos: coridorul se transformă brusc într-un puț adânc și, în loc să plutească, se prăbușeau. Cheng Xin se simți amețită, dar din „peretele“ puțului ieșeau numeroase balustrade. Dacă simțea că se prăbușește prea repede, putea decelera apucându-se de una dintre acestea.

Trecură de intersecția dintre spiță și primul inel. Cheng Xin privi spre dreapta și spre stânga și văzu că podeaua se ridica pe ambele părți, de parcă s-ar fi aflat pe fundul unei văi. Deasupra intrărilor în inel, pe ambele părți, existau semne roșii strălucitoare: *Primul Inel, Gravitație 0,15 G*. Peretele coridorului curb al inelului era presărat cu nenumărate uși, care se deschideau și se închideau din când în când. Cheng Xin văzu mulți pietoni. Stăteau pe podeaua inelului datorită microgravitației, însă se deplasau, sărind înainte, tot cu ajutorul propulsoarelor de imponderabilitate.

După ce trecură prin primul inel, greutatea li se mări și căderea liberă nu mai era sigură. Pe peretele „puțului“ apărură scări rulante, una care mergea în sus și alta care mergea în jos. Cheng Xin observă pasagerii care mergeau în sus și văzu că erau îmbrăcați în ținute de stradă, la fel ca majoritatea locuitorilor de pe Terra. Peretele

puțului avea multe ferestre de informații de diferite dimensiuni, iar câteva dintre acestea transmiteau imaginea ei urcându-se în liftul spațial cu mai mult de douăzeci de ore în urmă. Dar acum, Cheng Xin era însoțită de patru persoane și mai purta și ochelari mari de soare. Nu o recunoscuse nimeni.

În timp ce coborau, trecură prin încă șapte inele concentrice. Pe măsură ce diametrul fiecărui inel succesiv creștea, curbura coridoarelor spre laturi devenea mai puțin vizibilă. Cheng Xin se simți de parcă ar fi trecut prin straturi de istorie. Fiecare inel folosea materiale de construcție diferite față de cele dinaintea lui și arăta mai nou decât acelea. Metoda de construcție și stilul decorativ al fiecărui inel formau o capsulă temporală a unei epoci: uniformitatea militaristă represivă a Marii Ravene; optimismul și romantismul ultimei jumătăți a Erei Crizei; libertatea hedonistă și indolența Erei Descurajării. Înainte de al patrulea inel, cabinele din inele fuseseră integrate în structura inelelor, dar, începând cu al cincilea, inelele furnizau simple spații de construcție și clădirile din acestea fuseseră planificate și construite mai târziu, drept facilități suplimentare, prezentând o varietate bogată de stiluri. În timp ce Cheng Xin cobora prin inele, semnele că aceasta era o stație spațială păleau treptat și mediul începea să semene mai mult cu viața cotidiană de la suprafață. Când ajunseră la inelul al optulea, inelul cel mai exterior al stației, stilul construcțiilor și decorul nu se mai puteau deosebi de cele ale unui orășel de pe Pământ. Coridorul arăta ca o promenadă pietonală aglomerată. Dacă la toate astea adăuga și gravitația de 1 G, Cheng Xin putea aproape să uite că se afla în spațiu, la treizeci și patru de mii de kilometri de Terra.

Dar scena urbană dispăru repede, fiindcă un vehicul mic îi duse într-un loc de unde puteau vedea din nou spațiul. Intrarea în sala aceea plană

era marcată „Port A225“, iar pe podeaua netedă ca a unui centru comercial, erau parcate câteva zeci de mici aparate de zbor spațial de diferite tipuri. O parte a sălii era complet deschisă către spațiu și stelele care se roteau în jurul stației. Nu prea departe de ei, începu să strălucească o lumină puternică ce ilumina întregul port. Treptat, lumina se transformă din portocalie într-un albastru pur, iar astronava care-și pornise motoarele se ridică de la podea, acceleră și plonjă în spațiu pe partea deschisă a portului. Cheng Xin fusese martoră la un miracol tehnologic care devenise un loc comun pentru alții, dar ea nu reușea să-și dea seama cum era posibil să menții atmosfera și presiunea într-un spațiu fără ca zona să fie complet închisă.

Trecură pe lângă șirurile de aparate de zbor până ajunseră la un spațiu deschis de la capătul portului. Acolo, izolată, era o mică astronavă. Alături se afla un grup de oameni care păreau s-o aștepte. Calea Lactee se înfățișa privirii prin partea deschisă a portului, iar lumina ei arunca umbrele lungi ale navetei și ale celor ce stăteau lângă ea, transformând spațiul deschis într-un ceas gigantic pe care umbrele mișcătoare ar fi putut indica trecerea timpului.

Grupul de lângă navetă consta dintr-o echipă specială aprobată de CAP și de flotă pentru această întâlnire. Cheng Xin îi cunoștea pe majoritatea membrilor – cu șapte ani în urmă, participaseră la ceremonia de predare pentru Purtătorul de Sabie. Cei doi șefi ai echipei erau președintele prin rotație al CAP și șeful Statului Major al flotei. Președintele prin rotație era nou, dar șeful flotei era aceeași persoană ca mai înainte. Acești șapte ani, cei mai lungi din istoria rasei umane, lăsaseră o amprentă de neșters pe chipurile lor. Rămaseră cu toții tăcuți, în timp ce-și strânseră mâinile și-și retrăiră amintirile în tăcere.

Cheng Xin examină naveta din fața ei. Astronavele cu rază mică de acțiune aveau acum o

varietate de forme, dar profilul aerodinamic, popular în imaginația generațiilor trecute, le lipsea. Această navetă avea cea mai comună formă: o sferă. Era atât de regulată încât Cheng Xin nu-și putea da seama unde era propulsorul. Naveta era de mărimea unui vechi autobuz de dimensiune medie. Avea doar un număr de serie și niciun nume. Acest vehicul banal urma s-o ducă la întâlnirea cu Yun Tianming.

Întâlnirea avea să aibă loc în punctul unde se echilibrau gravitațiile Terrei și a Soarelui: un punct Lagrange aflat la 1,5 milioane de kilometri depărtare. Sophonii urmau să faciliteze întâlnirea, folosind legătura lor în timp real cu Prima Flotă Trisolariană. Urma să fie o legătură audio și video.

De ce să te întâlnești în spațiu? Într-o epocă în care era posibilă comunicația cu neutrini, a te afla în spațiu nu însemna că erai mai izolat decât dacă te-ai fi aflat pe suprafața Terrei. Sophon explicase cererea ca fiind simbolică: întâlnirea trebuia să aibă loc într-un mediu izolat, ca să se demonstreze că era independentă de ambele lumi. Punctul Lagrange fusese ales pentru a permite ca poziția lui Cheng Xin să fie relativ stabilă. Și pe urmă, mai era și tradiția veche a trisolarienilor de a avea întâlniri în punctele de echilibru dintre corpurile cerești.

Cheng Xin știa toate aceste lucruri, dar acum i se spuse ceva mult mai important.

Șeful flotei o duse pe Cheng Xin în navetă. Nu era prea mult spațiu înăuntru, doar cât încapă patru persoane. Imediat ce doi dintre aceștia se așezară, jumătate din carena sferică – partea din fața lor – deveni transparentă, așa că păreau să stea în interiorul căștii unui costum spațial gigantic. Acest tip de navetă fusese ales în parte și pentru priveliștea panoramică pe care o oferea.

Aparatele moderne de zbor nu mai aveau comenzi fizice – comenzile erau proiecții holografice – și astfel, interiorul carenei era

complet pustiu. O persoană din Era Comună care ar fi venit aici pentru prima oară ar fi putut crede că era o carcasă goală cu nimic înăuntru. Dar Cheng Xin observă imediat trei obiecte neobișnuite, care în mod clar erau aduse aici de curând. Erau trei cercuri prinse de carenă deasupra părții transparente, colorate în verde, galben și roșu, și-i aminteau de stopurile din traficul stradal de altădată. Șeful flotei îi explică:

— Aceste trei lumini sunt controlate de Sophon. Întâlnirea va fi monitorizată permanent de către trisolarieni. Câtă vreme ei consideră obiectul conversației ca fiind acceptabil, va rămâne aprinsă lumina verde. Dacă doresc să vă anunțe că subiectele tind să devină inacceptabile, se aprinde lumina galbenă.

Șeful flotei se opri și, abia după un interval mai lung, de parcă ar fi trebuit să se pregătească, începu să explice culoarea roșie.

— Dacă-și imaginează că ți se transmit informații pe care nu trebuie să le primești, se va aprinde lumina roșie.

Se întoarse și arătă spre partea netransparentă a carenei. Cheng Xin văzu un accesoriu mic și metalic, semănând cu o greutate folosită la balanțele din vechime.

— Această bombă este controlată de Sophon. Se va detona la trei secunde de la aprinderea luminii roșii.

— Ce va fi distrus? întrebă Cheng Xin. Nu se gândea la sine însăși.

— Doar partea noastră din întâlnire. Nu trebuie să te îngrijești de siguranța lui Tianming. Sophon a spus clar că, în eventualitatea aprinderii luminii roșii, doar această navetă va exploda. Tianming nu va păți absolut nimic.

— Lumina roșie se poate aprinde în timpul conversației voastre. Totuși, chiar dacă întâlnirea se încheie cu succes, trisolarienii pot hotărî, după cercetarea înregistrării conversației, să aprindă

lumina roșie. Și acum, am să vă spun partea cea mai importantă…

Șeful flotei făcu iar o pauză.

Privirea lui Cheng Xin își păstră liniștea. Încuviință spre el, încurajându-l să continue.

— Trebuie să vă amintiți că luminile nu vor fi folosite ca un semafor de circulație. S-ar putea să nu vă avertizeze înainte de a decide că ați intrat în zona interzisă. Lumina verde se poate schimba în lumină roșie imediat, fără să mai treacă prin lumina galbenă.

— Bine, înțeleg.

Vocea lui Cheng Xin era blândă ca o briză trecătoare.

— În afară de conținutul conversației, Sophon mai poate aprinde lumina roșie și dacă descoperă echipament de înregistrare pe navetă sau alte modalități de transmitere a conversației în afara navetei. În ce privește asta, puteți sta liniștită. Am verificat naveta în mod repetat, căutând dispozitive de înregistrare și am eliminat toate echipamentele de comunicații. Sistemul de navigare nu este în stare să mențină nici măcar un jurnal de bord. Întreaga dumneavoastră călătorie va fi coordonată de sistemul AI de la bordul navei, care nu va comunica cu lumea exterioară înainte de întoarcerea dumneavoastră. Doctore Cheng, vă rog să vă gândiți bine la ce v-am spus, ca să fiți sigură că ați înțeles toate implicațiile.

— Dacă nu mă întorc, nu primiți nimic.

— Mă bucur că înțelegeți. Asta e ceea ce am dorit să subliniem. Faceți ce vă cer ei și nu vorbiți decât despre chestiuni private dintre voi doi. Nu menționați alte subiecte nici măcar prin aluzii sau metafore. Amintiți-vă în fiecare moment că, dacă nu vă întoarceți, Terra nu primește absolut nimic.

— Dar dacă fac cum spuneți și mă întorc, Terra tot nu va primi nimic. Și nu doresc acest lucru.

Șeful flotei o privi pe Cheng Xin, dar nu direct, ci doar reflexia ei de pe carena transparentă. Imaginea ei se suprapunea peste Univers și ochii ei frumoși reflectau senini stelele. Păru s-o vadă ca pe centrul universului, cu stelele rotindu-se în jurul ei. Din nou, se strădui să nu o descurajeze să-și asume riscuri.

În schimb, arătă în spatele lui:

— Este o bombă cu hidrogen în miniatură. Conform sistemului vechi de măsurare cu care sunteți familiarizată, randamentul ei este de cinci kilotone. Dacă… chiar trebuie să se întâmple, totul se va termina într-o clipită. Nu veți simți nimic.

Cheng Xin îi zâmbi șefului flotei:

— Vă mulțumesc. Înțeleg.

După cinci ore, naveta își începu călătoria. Hipergravitația 3G o apăsa pe Cheng Xin în scaun – era limita accelerației pe care o putea suporta o persoană fără antrenament special. Într-o fereastră care arăta ce se afla în spatele ei, văzu carena imensă a stației terminus ce reflecta focul propulsiei navetei. Naveta minusculă apărea ca o scânteie ce zbura dintr-un cuptor, dar stația terminus se micșora rapid și, nu după mult timp, se transformă într-un punct mic. Doar Terra însăși, încă impunătoare, ocupa o jumătate din cer.

Echipa specială îi spusese lui Cheng Xin în mod repetat că zborul în sine va fi ceva de rutină, cu nimic mai special decât călătoriile cu avionul pe care le făcea cândva. Distanța dintre stația terminus și punctul Lagrange era de 1,5 milioane de kilometri, sau o sutime dintr-o unitate astronomică. Acesta era considerat un zbor spațial extrem de scurt, și aparatul cu care călătorea era foarte potrivit pentru asemenea călătorii. Cheng Xin își aminti cum, cu trei secole în urmă, unul dintre lucrurile care o ademeniseră înspre ingineria aerospațială fusese o mare realizare a umanității din timpul secolului XX: cincisprezece oameni reușiseră să pășească pe Lună. Călătoria lor fusese

doar o cincime din călătoria pe care avea s-o facă acum.

Peste zece minute, Cheng Xin ajunse să vadă un răsărit de Soare în spațiu. Soarele se ridica lent deasupra marginii curbe a Terrei. De la o asemenea distanță, valurile din Pacific erau invizibile și oceanul era ca o oglindă ce reflecta lumina Soarelui. Norii păreau ca o spumă de săpun peste această oglindă. Din poziția ei privilegiată, Soarele îi părea mult mai mic decât Terra, un ou de aur strălucitor ce se năștea din lumea aceasta albastru-închis. Când Soarele ieși complet de sub orizontul curb, partea Terrei care avea fața spre el se transformă într-o semilună uriașă. Semiluna era atât de strălucitoare că restul Terrei se scufundă într-o umbră întunecată, iar Soarele și semiluna părură să formeze un simbol uriaș ce plutea prin spațiu. Cheng Xin se gândi că această imagine simboliza renașterea.

Știa că acesta putea fi ultimul ei răsărit. În întâlnirea ce urma, chiar dacă ea și Tianming ar fi respectat cu strictețe regulile pentru conversația lor, exista o posibilitate ca trisolarienii din depărtare să nu-i permită să trăiască, iar pe ea n-o interesa deloc să respecte regulile. Dar se gândi că totul era perfect: n-avea niciun regret.

În timp ce naveta înainta, porțiunea iluminată a Terrei se extinse. Cheng Xin văzu contururile continentelor și identifică ușor Australia. Semăna cu o frunză uscată ce plutea în Pacific. Continentul ieșea din umbră, iar linia de demarcație a luminozității se afla drept în mijlocul lui. Era dimineață în Warburton și se gândi la răsăritul Soarelui în deșert, așa cum îl vedea Fraisse de la marginea pădurii.

Naveta ei trecu peste Terra. Când, în cele din urmă, orizontul curbat dispăruse complet peste marginea zonei transparente, accelerarea se opri. În timp ce hipergravitația dispărea, Cheng Xin se simți de parcă o pereche de brațe ce o strânsese cu

putere o eliberase. Naveta naviga fără motor spre Soare, iar lumina acestuia copleșea lumina tuturor stelelor. Carena transparentă se ajustă și se închise la culoare până când Soarele deveni un disc a cărui strălucire nu mai era orbitoare. Cheng Xin se întinse s-o ajusteze și mai mult, până când Soarele ajunse să semene cu o lună plină. Mai avea șase ore din călătorie. Plutea în imponderabilitate, plutea în Soarele-ca-Lumina-Lunii.

Peste cinci ore, naveta se întoarse la 180 de grade și motorul prinse viață pentru decelerare. În timp ce naveta se întorcea, Cheng Xin văzu cum Soarele se îndepărta încet și apoi, cum stelele și Calea Lactee treceau dincolo de câmpul ei vizual, ca un sul lung de hârtie. Când naveta se opri, Terra apăruse iar în centrul imaginii pe care o vedea. Acum părea tot atât de mare ca Luna văzută de la suprafața Terrei și imensitatea pe care o afișase cu câteva ore în urmă dispăruse. Acum părea fragilă, ca un fetus care plutea în lichidul amniotic albastru, gata să iasă din pântecul cald și să fie expus gerului și întunericului din spațiu.

Odată cu pornirea motorului reveni gravitația, îmbrățișând-o iar pe Cheng Xin. Decelerația ținu aproximativ o jumătate de oră, apoi propulsorul începu să pulseze pentru manevrele de poziționare precisă. În cele din urmă, gravitația dispăru din nou și totul deveni liniștit.

Acesta era Punctul Lagrange. Aici naveta era un satelit al Soarelui și orbita sincron cu Terra.

Cheng Xin își privi ceasul. Călătoria fusese planificată foarte bine. Spațiul din jurul ei era pustiu, iar Cheng Xin se luptă să-și golească mintea la rândul său. Se pregătea pentru sarcina de memorizare: singurul lucru care putea reține ceva din întâlnire era creierul ei. Trebuia să se transforme într-un dispozitiv de înregistrare audio-video, lipsit de emoții, pentru ca, în următoarele două ore, să-și poată aminti cât mai mult posibil din ce văzuse și auzise.

Își imagină colțul de spațiu în care se întâmpla să se găsească. Aici, gravitația Soarelui o copleșea pe cea Terrei, atingând echilibrul, așa că acest loc avea o doză de pustietate în plus față de alte locuri din spațiu. Se afla în această pustietate a lui zero, o prezență singuratică și independentă care nu avea legătură cu nicio altă parte din cosmos… În acest fel, reuși să-și gonească din conștiință emoțiile complicate, până când atinse starea transcendentă de gol pe care și-o dorea.

Nu prea departe de navetă, un sophon începu să se desfășoare în spațiul mai-redus-dimensional. Cheng Xin văzu o sferă cu diametrul de trei sau patru metri care apăruse la câtiva metri distanță în fața navetei. Sfera bloca Terra și-i ocupa aproape toată priveliștea. Suprafața sferei era perfect reflectorizantă, iar Cheng Xin putu vedea reflexia navetei ei și a ei înseși. Nu era sigură dacă sophonul se furișase înăuntrul navetei sau dacă tocmai sosise.

Reflexia de pe suprafața sferei dispăru, iar sfera deveni translucidă ca o minge de gheață. De câteva ori, lui Cheng Xin i se păru că semăna cu o gaură săpată în spațiu. Apoi, nenumărate pete strălucitoare care semănau cu niște fulgi de zăpadă începură să plutească din adâncul sferei, formând un tipar licărind pe suprafața ei. Cheng Xin își dădu seama că era doar zgomot alb, la fel ca puricii de pe ecranul unui televizor când nu există emisie.

Zgomotul alb dură cam trei minute și apoi îi luă locul o scenă care venea de la mai mulți ani-lumină distanță. Imaginea avea claritatea cristalului, fără vreun semn de distorsiune sau interferență.

De-a lungul timpului, Cheng Xin încercase de nenumărate ori să ghicească ce anume avea să vadă. Poate că va avea doar audio și text; poate că va vedea un creier plutind în lichid nutritiv; poate că-l va vedea pe Yun Tianming întreg. Deși credea

că această ultimă posibilitate era practic imposibilă, încercă să-și imagineze mediul în care ar fi trăit Tianming. Se gândise la nenumărate scenarii, dar niciunul dintre ele nu semăna cu ceea ce văzu de fapt.

Un câmp auriu de grâu scăldat în lumina Soarelui.

Câmpul era cam o zecime dintr-un acru. Recoltei părea să-i meargă bine și sosise vremea secerișului. Solul în sine părea puțin straniu: era de un negru pur, cu particulele strălucind în lumina Soarelui ca nenumărate stele. O sapă obișnuită stătea înfiptă în solul negru, alături de lanul de grâu. Părea cât se poate de anodină și chiar și mânerul părea să fie făcut din lemn. De vârful mânerului sapei atârna o pălărie de paie împletită din tulpini de grâu– părea veche și folosită îndelung și, de pe marginea ei uzată, atârnau câteva fire. În spatele câmpului de grâu se afla un alt câmp plantat cu ceva verde, probabil legume. Prin lan trecu o pală de vânt, iar grâul se undui.

Deasupra acestei scene cu solul ca smoala, se întindea un cer extraterestru – un dom mai precis, format dintr-o harababură complicată de țevi interconectate, unele groase, altele subțiri, dar toate cenușii. Printre miile de țevi, două sau trei străluceau, roșii. Lumina lor era foarte puternică și le făcea să pară niște filamente incandescente. Porțiunile expuse ale acestor țevi iluminau câmpurile și, aparent, furnizau sursa de energie pentru recolte. Fiecare țeavă luminoasă strălucea scurt înainte să se stingă și să fie înlocuită de o altă țeavă care se aprindea în alt loc. În fiecare clipă erau aprinse două sau trei țevi. Luminile în continuă schimbare făceau ca umbrele de pe câmp să se miște și ele mereu, de parcă Soarele când ar fi intrat, când ar fi ieșit din nori.

Cheng Xin fu uimită de dispunerea haotică a țevilor. Nu era rezultatul lipsei de ordine; din contră, crearea acestui tip de haos absolut

implicase un mare efort și un design elaborat. Dispunerea părea să evite ca pe un tabu fie și o simplă aluzie la un tipar anume. Aceasta sugera o estetică aflată în totală contradicție cu valorile umane: aici tiparele era urâte, și lipsa de ordine era frumoasă. Țevile luminoase dădeau întregii harababuri complicate un soi de vioiciune, ca lumina soarelui care aruncă ocheade printre nori. Cheng Xin chiar se întrebă dacă dispunerea nu era menită să fie o reprezentare artistică a Soarelui și a norilor. Dar, în următoarea clipă, simți că dispunerea evoca un model uriaș al creierului uman și că țevile licărinde reprezentau formarea fiecărei bucle retroactive neurale…

În mod rațional, ar fi trebuit să respingă aceste fantezii. O explicație mult mai probabilă era că întregul sistem nu era nimic mai mult decât un dispozitiv de disipare a căldurii, iar câmpurile de grâne de dedesubt profitau doar de lumini ca un efect secundar. Luând în considerație doar aspectul și fără să înțeleagă modul de funcționare, Cheng Xin intui că sistemul demonstra un tip ideal de inginerie pe care umanitatea nu-l putea înțelege. Se simți nedumerită, dar și vrăjită.

Un om păși spre ea din adâncul lanului de grâu. Tianming.

Purta o jachetă argintie făcută dintr-un soi de peliculă reflectorizantă. Părea tot atât de veche ca și pălăria lui de pai, dar, în rest, nu ieșea cu nimic din comun. Cheng Xin nu putu să-i vadă pantalonii din cauza grâului, dar probabil că erau din același material. Când se apropie, Cheng Xin reuși să-l vadă mai bine. Părea tânăr, cam de aceeași vârstă pe care-o avea când se despărțiseră, cu trei secole înainte. Dar fizic, părea într-o formă mult mai bună și fața îi era bronzată. Nu se uita în direcția lui Cheng Xin; în schimb, smulse un spic de grâu și-l frecă între degete, suflă pleava și apoi aruncă boabele în gură. Ieși din lan încă mestecându-le. Și tocmai când Cheng Xin se întreba dacă Tianming

știa că ea e acolo, acesta privi în sus, zâmbi și-i făcu semn cu mâna.

— Salut, Cheng Xin! spuse el.

Avea în ochi o bucurie pură, un fel foarte natural de bucurie, ca un băiat de la țară care muncește pe câmp și o salută pe o fată din același sat cu el, care tocmai s-a întors de la oraș. Cele trei secole care trecuseră nu păreau să aibă vreo importanță, și nici cei câțiva ani-lumină care-i despărțeau. Fuseseră mereu împreună. Cheng Xin nu-și închipuise niciodată așa ceva. Privirea lui Tianming o mângâia ca o pereche de mâini blânde, iar nervii ei întinși la maximum se relaxară puțin.

Lumina verde de deasupra zonei de vizualizare se aprinse.

— Salut! spuse Cheng Xin.

Un val de emoție care traversase trei secole se ridică la suprafață din adâncul conștiinței ei, ca un vulcan care stă gata să erupă. Însă își blocă ferm toate supapele emoționale și-și repetă în tăcere: Memorează, doar memorează, memorează totul. Poți să mă vezi?

— Da. Tianming zâmbi și încuviință și-și aruncă alt bob de grâu în gură.

— Ce faci?

Tianming păru surprins de întrebare. Arătă spre lan:

— Sunt fermier.

— Pe cont propriu?

— Bineînțeles. Cum altfel aș putea mânca?

Acel Tianming din amintirea lui Cheng Xin arăta altfel. În timpul Proiectului Scării, era un pacient slab, tras la față, aflat în stadiul terminal; înainte de asta, fusese un student singuratic, alienat. Dar, deși acel Tianming din trecut își blindase inima în fața lumii exterioare, își expusese și starea vieții lui – puteai să vezi, dintr-o privire, care îi era esența poveștii. Acest Tianming de acum demonstra doar maturitate. Nu puteai absolut deloc să-i ghicești povestea, deși avea

probabil multe povești de spus, povești care probabil ar fi oferit mai multe întorsături de situație, evenimente mai stranii și priveliști mai spectaculoase decât zece Odisei. Trei secole de rătăcit de unul singur prin adâncul spaţiului, o viață de neînchipuit printre extratereștri, nenumăratele tribulații și încercări grele îndurate de trup și de spirit – niciuna dintre acestea nu-și lăsaseră amprenta pe corpul său. Tot ce rămăsese era maturitatea, o maturitate solară, ca tulpinile de grâu mișcătoare din spatele lui.

În viață, Tianming era un învingător.

— Îți mulțumesc pentru semințele pe care mi le-ai trimis, spuse Tianming.

Tonul lui era sincer.

— Le-am plantat pe toate. Le-a mers bine: an după an. Nu am reușit să fac castraveții să crească, totuși – sunt dificili.

Cheng Xin reflectă asupra cuvintelor lui Tianming: De unde știe că i-am trimis semințele? I-au spus ei? Sau…

— M-am gândit că vei avea nevoie de ele dacă folosești aerocultura și acvacultura. Nu mi-am imaginat niciodată că va exista sol pe o navă.

Tianming se aplecă și luă o mână de pământ negru, lăsând bucățelele să i se împrăștie printre degete. Pământul strălucea în timp ce cădea. Este făcut din meteoriți. Pământul de felul ăsta...

Lumina verde se stinse și se aprinse lumina galbenă.

Se pare că și Tianming văzuse avertizarea. Se opri, zâmbi și ridică o mână. Expresia și gestul lui le erau în mod clar adresate celor care ascultau. Lumina galbenă se stinse și lumina verde reveni.

— Cât a trecut de-atunci? întrebă Cheng Xin.

Pusese în mod intenționat o întrebare ambiguă care putea fi interpretată în fel și chip: de când planta, de când îi fusese implantat creierul într-un corp clonat, de cât timp fusese capturată sonda Scării, sau altceva. Dorise să-i ofere un

câmp amplu de acțiune pentru transmiterea informației.

— Mult timp.

Răspunsul lui Tianming era și mai ambiguu. Părea la fel de calm ca înainte, însă probabil că lumina galbenă îl îngrozise. Nu voia ca lui Cheng Xin să i se întâmple ceva rău.

— La început habar nu aveam de munca agricolă, spuse Tianming. Voiam să învăț urmărindu-i pe alții. Dar, aşa cum știi, nu mai există fermieri adevărați, deci a trebuit să-mi dau seama singur. Am învățat încet, așa că a fost un lucru bun că nu mănânc prea mult.

Presupunerea anterioară a lui Cheng Xin se confirmase. Ceea ce spunea Tianming de fapt era foarte limpede: dacă Terra ar mai fi avut încă fermieri adevărați, ar fi putut să-i observe. Cu alte cuvinte, putea vedea informațiile culese de sophoni de pe Terra! Asta, cel puțin, arăta că Tianming avea o legătură strânsă cu societatea trisolariană.

— Grâul arată foarte bine. E timpul secerișului?

— Da. A fost un an bun.

— Un an bun?

— A, dacă motoarele funcționează la putere maximă, atunci am un an bun, altfel…

Lumina galbenă reveni.

O altă presupunere se confirmase. Harababura de țevi din tavan era chiar un sistem de răcire pentru motoare. Lumina lor venea din sistemul de propulsie cu antimaterie al navei.

— Bine, să vorbim despre altceva, spuse Cheng Xin zâmbind. Vrei să știi ce am mai făcut? După ce ai plecat…

— Știu totul. Am fost mereu alături de tine.

Tonul lui Tianming era echilibrat și calm, dar inima lui Cheng Xin tresări. Da, fusese mereu cu ea și-i observase viața cu ajutorul sophonilor. Probabil că văzuse cum devenise Purtător de

Sabie, cum aruncase întrerupătorul acela roșu în ultimele clipe ale Erei Descurajării, tot ce îndurase în Australia, cum își pierduse vederea din cauza durerii extreme, până când, în cele din urmă, luase la ea acea capsulă mică… Trăise cu ea toate aceste încercări. Era ușor de închipuit că, văzând-o cum se luptă prin propriul ei iad de la mai mulți ani-lumină depărtare, trebuie că suferise și mai multă durere. Dacă ea ar fi știut mai devreme că acest bărbat care o iubea traversase anii-lumină ca s-o vegheze, s-ar fi simțit ocrotită. Dar Cheng Xin se gândise că Tianming se pierduse de mult prin imensitatea spațiului și cea mai mare parte din timp crezuse că nici nu mai e în viață.

— Dac-aș fi știut… murmură Cheng Xin, de parcă-și vorbea sieși.

— Nu aveai cum, spuse Tianming scuturând din cap.

Emoțiile o cuprinseseră din nou pe Cheng Xin până în adâncuri. Se forță să nu plângă.

— Atunci… Cum a fost experienţa ta? Poți să-mi spui ceva? întrebă Cheng Xin.

Aceasta era o încercare clară de colectare de informații. Dar trebuia să facă un pas.

— Hmm, să vedem… reflectă Tianming.

Lumina galbenă se aprinse din nou. Tianming nici măcar nu spusese ceva. Era un avertisment serios.

Tianming dădu din cap hotărât:

— Nu pot să-ți spun nimic. Absolut nimic.

Cheng Xin nu spuse nimic. Știa că, în ceea ce privea misiunea ei, făcuse tot ce putea. Acum nu-i mai rămăsese decât să aștepte și să vadă ce voia să facă Tianming.

— Nu putem vorbi așa, spuse Tianming, oftând.

Apoi, din ochi, îi spuse mai mult: de dragul tău.

Da, era prea periculos. Lumina galbenă apăruse deja de trei ori.

Cheng Xin oftă în inima ei. Tianming renunțase. Misiunea ei nu fusese îndeplinită. Dar nu mai avea de ales. Înțelegea.

Odată ce lăsaseră la o parte misiunea, acest spațiu care-i conținea, lung de câțiva ani-lumină, deveni lumea lor secretă. Sigur, ei doi nu aveau nevoie de cuvinte: ochii lor puteau să-și spună orice doreau. Acum, când nu se mai concentra asupra misiunii, Cheng Xin putu să înțeleagă chiar mai multe din ochii lui Tianming. O duseră înapoi în anii facultății, când Tianming se uitase la ea în felul acesta. Fusese discret, dar instinctele ei de fată îl simțiseră. Acum, privirea lui era plină de maturitate și lumina soarelui traversa anii-lumină pentru a o scălda în căldură și fericire.

Cheng Xin și-ar fi dorit ca tăcerea aceasta să dureze pentru totdeauna, dar Tianming vorbi din nou:

— Cheng Xin, îți aduci aminte cum ne petreceam timpul când eram mici?

Cheng Xin dădu din cap. Întrebarea era neașteptată și de neînțeles. Când eram mici?! Dar își ascunse mirarea cu succes.

— Atâtea nopți, când ne chemam unul pe celălalt și sporovăiam înainte de a merge la culcare. Imaginam povești și ni le spuneam unul celuilalt. Tu ticluiai mereu poveştile cele mai frumoase. Câte povești ne-am spus unul altuia? Cel puțin o sută?

— Da, așa cred. O mulțime.

Cheng Xin nu era obișnuită să mintă, dar fu surprinsă să descopere cât de bine se descurca.

— Îți mai aduci aminte vreuna dintre aceste povești?

— Nu multe. M-am îndepărtat mult de copilărie.

— Pentru mine nu e așa de departe. În timpul acestor ani, am spus poveștile acestea – ale tale și ale mele – întruna.

— Ți le-ai spus ție însuți?

— Nu, nu mie însumi. Am venit aici și am simțit nevoia să dăruiesc ceva acestei lumi. Dar ce anume? După ce am reflectat o mulțime, m-am hotărât să aduc copilăria în această lume și așa am început să le spun poveștile noastre. Copiii de aici le iubesc mult. Am creat chiar și o colecție, *Povești cu zâne de pe Terra,* care este foarte populară. Această carte ne aparține amândurora – nu te-am plagiat; toate poveștile pe care mi le-ai spus tu poartă numele tău, după titlu. Așa că ești o autoare celebră pe aici.

Din puținul pe care îl știau oamenii despre trisolarieni, la aceștia, când făceau sex, cei doi parteneri se contopeau unul în celălalt. După aceea, trupul contopit se diviza în trei până la cinci vieți noi. Aceștia erau descendenții lor, și anume „copiii“ la care se referea Tianming. Însă ei moșteneau o parte din amintirile părinților lor și erau relativ maturi în momentul nașterii, ceea ce îi diferenția de copiii oamenilor. Trisolarienii, de fapt, nu prea aveau copilărie. Atât savanții trisolarieni, cât și cei umani considerau că această diferență biologică reprezenta una dintre cauzele esențiale ale marilor diferențe dintre cele două culturi și societăți.

Cheng Xin deveni din nou neliniștită. Știa acum că Tianming nu renunțase și că acesta era momentul-cheie. Trebuia să facă ceva, dar se cerea să fie foarte, foarte atentă. Zâmbind, îi spuse:

— Deși nu putem să vorbim despre nimic altceva, sunt sigur că putem totuși vorbi despre poveștile noastre. Acestea sunt doar ale noastre.

— Poveștile pe care le ticluiam eu sau cele pe care le ticluiai tu?

— Spune-mi-le pe cele pe care le ticluiam eu. Du-mă înapoi în copilăria mea.

Cheng Xin nu ezită deloc. Până și ea fu uimită de cât de repede înțelesese planul lui Tianming.

— Foarte bine. Atunci să nu mai vorbim despre nimic altceva. Numai despre povești. Despre poveştile tale.

Tianming își deschise brațele și privi în sus, adresându-se în mod clar celor care monitorizau conversația. Sensul cuvintelor lui era clar: *Nu ar trebui să obiectați, nu-i așa? Totul este în ordine.* Apoi se întoarse spre Cheng Xin:

— Cred că mai avem o oră. Ce poveste? Hmm… Ce zici de Noul pictor al regelui?

Și așa, Tianming începu să spună povestea. Vocea lui era adâncă și liniștitoare de parcă ar fi cântat un cântec vechi. Cheng Xin încercă din greu să memorizeze, dar fu treptat captivată de poveste. Trecu mult timp în care Tianming își țesea firul poveștii. Spuse trei povești care erau toate legate între ele: *Noul pictor al regelui, Marea peștilor prădători și prințul Apă-Adâncă.* După ce termină ultima poveste, sophonul porni o numărătoare inversă, indicând faptul că nu mai aveau decât un minut.

Sosise momentul despărțirii.

Cheng Xin se trezi din visul poveștilor cu zâne. Ceva îi încălzise inima cu putere și era aproape de nesuportat. Spuse:

— Universul este grandios, dar viața este și mai grandioasă. Ne vom întâlni din nou, cu siguranță.

Doar după ce termină își dădu seama că repetase cuvintele de adio ale lui Sophon.

— Atunci să alegem un loc unde să ne întâlnim, altundeva decât pe Terra, undeva în Calea Lactee.

— Cum ar fi să ne întâlnim pe steaua pe care mi-ai dăruit-o? Steaua noastră. Cheng Xin nici măcar nu avusese nevoie să se gândească prea mult.

— Foarte bine. Pe steaua noastră!

În timp ce se priviră peste anii-lumină, numărătoarea inversă ajunse la zero și imaginea

dispăru, devenind iar un ecran plin de purici. Apoi sophonul desfăcut deveni din nou doar reflectorizant.

Lumina verde se stinse. Acum, niciuna dintre lumini nu mai era aprinsă. Cheng Xin înțelese că se afla acum pe marginea prăpastiei mortale. Pe o navă din Prima Flotă Trisolariană, aflată la mai mulți ani-lumină depărtare, conversația dintre ea și Tianming era reascultată și examinată. Lumina roșie a morții putea să se aprindă în orice moment și nu avea să mai existe lumina galbenă de avertizare.

Peste suprafața sferică desfăcută a sophonului, Cheng Xin văzu reflexia propriei navete și a ei înseși. Jumătate din naveta din fața sophonului era complet transparentă, ca un medalion complicat ce atârna pe un colier, iar ea era o pictură pusă în medalion. Era îmbrăcată într-un costum spațial ușor, alb ca neaua și părea pură, tânără și frumoasă. Fu surprinsă de propriii ochi: limpezi, calmi și care nu trădau nimic din valurile furtunoase care se ridicau înlăuntrul ei. Se simți consolată, imaginându-și acest medalion atârnând de inima lui Tianming.

După un răstimp, sophonul dispăru. Lumina roșie nu apăruse. Spațiul de afară arăta la fel ca mai înainte: Terra cea albastră apăru din nou în depărtare și, în spatele ei, Soarele. Fuseseră martori la tot ce se întâmplase.

Simți din nou hipergravitația. Propulsorul navetei acceleră; mergea spre casă.

În timpul celor câtorva ore ale călătoriei de întoarcere, Cheng Xin reglă carena navetei în așa fel încât să nu mai fie transparentă. Se închise în ea însăși și se transformă într-o mașină de memorizare. Repetă din nou și din nou cuvintele lui Tianming și poveștile lui. Accelerarea se opri; apoi, naveta navigă fără motor. Propulsorul se roti la 180 de grade, naveta deceleră – nu observă nimic din toate acestea. În cele din urmă, după o

serie de zgâlțâituri, ușa se deschise și lumina portului stației terminus năvăli înăuntru.

Doi dintre oficialii care o însoțiseră la stație veniră s-o întâmpine. Fețele lor erau impasibile. O salutară simplu, apoi o conduseră pe Cheng Xin prin port, spre o ușă etanșă.

— Doctore Cheng, trebuie să vă odihniți. Nu vă mai gândiți la trecut. Nu am sperat prea mult că o să obțineți informații utile, spuse oficialul de la CAP. Și apoi îi făcu semn lui Cheng Xin să intre pe ușa etanșă care tocmai se deschisese.

Cheng Xin crezuse că aici era ieșirea din port, dar se trezi într-o cameră extrem de mică. Toți pereții erau făcuți dintr-un fel de metal întunecat la culoare. După ce ușa se închise în urma ei, nu mai reuși să vadă cadrul acesteia. Acesta nu era un loc de odihnă. Era mobilat simplu, avea doar un birou mic și un scaun. Pe birou se afla un microfon. Microfoanele erau rare în epoca aceasta și folosite doar pentru înregistrările de înaltă fidelitate. Aerul din cameră avea un miros înțepător, aproape sulfuros, iar pielea începu s-o mănânce – se simțea clar că aerul era încărcat cu electricitate statică.

Camera era plină de oameni: toți membrii echipei speciale erau aici. Imediat ce intrară și cei doi oficiali care o primiseră, expresiile lor se schimbară. Acum păreau la fel de neliniștiți și de preocupați ca toți ceilalți.

— Aici este o zonă oarbă pentru sophoni, îi spuse cineva lui Cheng Xin.

Abia acum își dăduse seama că oamenii descoperiseră în sfârșit tehnologia de izolare față de omniprezenții ascultători, deși era posibilă doar în spații extrem de reduse ca acesta.

Șeful flotei spuse:

— Vă rog să recitați întreaga conversație avută. Nu omiteți niciun detaliu pe care vi-l amintiți. Fiecare cuvânt poate fi important.

Apoi membrii echipei speciale părăsiră camera unul câte unul. Ultimul care plecase fusese

un inginer care-i explicase lui Cheng Xin că pereții camerei libere-de-sophoni erau toți electrificați, și că trebuia să aibă grijă să nu-i atingă.

Cheng Xin rămase singură. Se așeză la birou și începu să înregistreze tot ce-și putea aduce aminte. După o oră și zece minute, era gata. Bău niște apă și niște lapte, își luă o pauză scurtă și începu să înregistreze o a doua oară, și apoi o a treia oară. Când era gata să înregistreze și a patra oară, i se ceru să repovestească evenimentele invers, să povestească întâi ultimele evenimente. A cincea înregistrare fu făcută sub călăuzirea unei echipe de psihologi. Aceștia folosiră un soi de drog pentru a o menține într-o stare de semihipnoză și nici măcar nu știu ce spusese. Nici nu-și dădu seama când trecuseră mai mult de șase ore.

După ce termină ultima repovestire, echipa specială veni iar în cameră. O îmbrățișară pe Cheng Xin și-i strânseră mâna. Plângeau cu lacrimi fierbinți și-i spuseră că îndeplinise o faptă eroică. Dar Cheng Xin rămase mută ca o mașină de memorizare.

Mașina de memorizare din creierul ei se închise doar când se întoarse în cabina confortabilă a liftului spațial. Abia atunci deveni din nou o persoană. Epuizarea extremă și valurile de emoție o copleșiseră și, privind cum se apropia sfera albastră a Terrei, începu să plângă. În mintea ei se auzea doar ecoul unei voci:

Steaua noastră. Steaua noastră…

Chiar în acel moment, la suprafață, cu mai mult de treizeci de mii de kilometri dedesubt, casa lui Sophon explodă în flăcări. Robotul care fusese avatarul ei arse complet și el. Înainte de asta, declarase public întregii lumi că toți sophonii din Sistemul Solar vor fi retrași.

Oamenii o credeau și nu prea pe Sophon. Probabil că doar robotul plecase, dar câțiva sophoni rămăseseră pe Terra și în Sistemul Solar. Dar se putea și ca ea să fi spus adevărul. Sophonii

erau resurse prețioase. Tot ce rămăsese din Civilizația Trisolariană se afla într-o flotă de astronave și, pentru foarte mult timp, n-aveau să mai poată construi alți sophoni. Pe urmă, monitorizarea Sistemului Solar și a Terrei nu mai avea mult sens. Dacă flota intra într-o regiune oarbă pentru sophoni, puteau pierde sophonii din Sistemul Solar pentru totdeauna.

Dacă se întâmpla așa, atunci trisolarienii și umanitatea aveau să piardă orice contact și ar fi devenit din nou străini cosmici. O istorie de război veche de trei secole s-ar fi transformat în atât de multe efemeride în Univers. Chiar dacă s-ar fi întâlnit din nou, deoarece așa le era sortit – așa cum prezisese Sophon – asta avea să se întâmple într-un viitor îndepărtat. Însă niciuna dintre lumi nu știa dacă vor mai avea vreun viitor.

ERA TRANSMISIEI, ANUL 7.

Poveștile cu zâne ale lui Yun Tianming

Prima întâlnire a Comitetului de Decodificare a Informațiilor (CDDI) fusese și ea condusă într-o cameră liberă de sophoni. Deși majoritatea oamenilor păreau să creadă că sophonii plecaseră și că Sistemul Solar și Terra erau acum „curate“, ei continuau să-și ia această precauție. Grija lor principală era că, în cazul în care sophonii erau încă prezenți, trisolarienii ar putea să-i facă rău lui Yun Tianming.

Conversația dintre Tianming și Cheng Xin fusese făcută publică, dar asupra informațiilor reale transmise de Tianming, și anume conținutul celor trei povești, fusese menținut secretul absolut. Pentru o societate transparentă și modernă, păstrarea secretă a unor informații atât de

importante era o sarcină grea atât pentru ONU, cât și pentru Flota Internațională. Dar națiunile lumii ajunseră repede la un consens asupra acestui punct: dacă poveştile erau dezvăluite, lumea ar fi fost cuprinsă de entuziasmul descifrării lor, expunându-l astfel pe Tianming. Siguranța lui Tianming nu era importantă doar pentru el ca individ, ci și fiindcă era singura persoană de până acum implantată într-o societate de extratereștri. Poziția lui era de neînlocuit pentru supraviețuirea viitoare a omenirii.

Decodificarea secretă a mesajului lui Tianming era încă un semn al autorității ONU și al capacităților sale operaționale. Era încă un pas spre un guvern mondial.

Această cameră-liberă-de-sophoni era mai mare decât cea folosită de Cheng Xin în stația terminus, deși nu era în niciun caz atât de spațioasă ca o sală de conferință. Câmpul de forță necesar ținerii la distanță a sophonilor nu putea acoperi decât un volum limitat.

Participau aproximativ treizeci de oameni. În afară de Cheng Xin, mai erau două persoane din Era Comună: inginerul acceleratorului de particule, Bi Yunfeng, și fizicianul Cao Bin – ambii, foști candidați la titlul de Purtător de Sabie.

Purtau cu toții costume de protecție împotriva înaltei tensiuni, fiindcă pereții metalici ai camerei-libere-de-sophoni erau electrificați. În mod special, li se ceruse fiecăruia să poarte mânuşi de protecție, ca nu cumva să atingă din obișnuință un perete, încercând să deschidă o fereastră de informații. Niciun fel de electronice nu puteau funcționa la interiorul unui câmp de forță, așa că această cameră nu avea deloc ferestre de informații. Pentru a ajuta câmpul de forță să rămână distribuit uniform, echipamentul din cameră trebuia să fie redus la minimum. Aveau la dispoziție doar scaune și nu exista nicio masă. Deoarece costumele fuseseră rechiziționate de la inginerii electricieni,

întâlnirea din camera metalică semăna cu o adunare la începerea schimbului dintr-o fabrică de demult.

Nimeni nu se plângea de aglomerație, de condițiile dure sau de mirosul înțepător din aer și de pișcăturile din piele, cauzate de aerul electrificat. După ce trăiseră vreme de trei secole sub monitorizarea constantă a sophonilor, libertatea față de voaiorii extratereștri le aducea o senzație bruscă și proaspătă de eliberare. Posibilitatea de protecție împotriva sophonilor fusese dezvoltată la puțină vreme după Marea Relocare. Se zvonea că aceia care intraseră primii în camera-liberă-de-sophoni suferiseră de „sindromul ecranului“: vorbeau întruna de parcă erau beți și nu se fereau să-și dezvăluie toate secretele partenerilor lor. Un reporter descrisese afecțiunea, în acest fel: „În această felie îngustă de Rai, oamenii își deschideau inimile. Vălul căzuse de pe privirile noastre.“

CDDI reprezenta un efort comun al Flotei Internaționale și al CAP de la ONU de a decodifica mesajul lui Yun Tianming și supraveghea munca a douăzeci și cinci de grupuri care se concentrau asupra diferitelor subiecte și arii de expertiză. Participanții la această întâlnire nu erau experți sau savanți, ci membri ai comitetului CDDI, care erau și liderii grupurilor de lucru.

Șeful CDDI îi mulțumi lui Yun Tianming și lui Cheng Xin în numele Flotei Internaționale și a ONU. Îl numi pe Tianming cel mai curajos luptător din istoria rasei umane. Singur, în adâncul inimii inamicului, aflat într-un mediu de neimaginat, el continua să lupte și aducea speranță Terrei aflate în criză. Cheng Xin, pe de altă parte, extrăsese informații de la Tianming printr-o combinație de istețime și de curaj.

Cu o voce blândă, Cheng Xin ceru șansa să vorbească. Se ridică și îi privi pe toți cei prezenți:

— Toate acestea sunt rezultatul Proiectului Scării. Această străduință nu poate fi separată de un om anume. Acum trei secole, fermitatea și stilul lui hotărât de conducere, dar și creativitatea lui fără seamăn au permis Proiectului Scării să depășească multiple dificultăți și să devină realitate. Omul despre care vorbesc este Thomas Wade, șeful Agenției de Informații Strategice a CAP sau AIS. Cred că trebuie să-i mulțumim și lui.

Sala de conferință se cufundă în tăcere. Nimeni nu salută sugestia lui Cheng Xin. Pentru majoritatea oamenilor, Wade era simbolul însuși al întunericului din natura umană a Erei Comune, însuși opusul femeii frumoase – care aproape fusese ucisă de Wade – din fața lor. Se înfiorau doar gândindu-se la el.

Președintele – se întâmpla să fie chiar șeful în funcție al AIS, succesorului lui Wade, deși îi despărțeau trei secole – nu spuse nimic ca răspuns la propunerea lui Cheng. Continuă, pur și simplu, să citească agenda ședinței:

— Comitetul a stabilit un principiu de bază și o speranță pentru procesul de decodificare. Nu ni se pare probabil ca mesajul să conțină informații tehnice concrete, ci credem că ne va arăta direcția corectă de cercetare. El ar putea conține instrucțiuni în direcția unui cadru teoretic corect pentru tehnologiile necunoscute, cum ar fi zborul spațial la viteza luminii sau anunțul de siguranță. Dacă putem ajunge atât de departe, aceasta va aduce o speranţă extraordinară pentru umanitate.

— În total, am cules două seturi de informații: conversațiile dintre dr. Cheng și Yun Tianming și cele trei povești pe care le-a spus. Analiza preliminară indică faptul că informațiile importante sunt ascunse în cele trei povești. Nu vom mai acorda multă atenție conversației lor în viitor, dar voi rezuma aici ceea ce am surprins din ea.

— Mai întâi, știm că, pentru a trimite acest mesaj, Yun Tianming a trebuit să se pregătească mult. El a creat mai mult de o sută de povești și a ascuns printre ele trei povești care conțineau informații secrete. A spus aceste povești și le-a publicat într-o perioadă lungă de timp, pentru ca trisolarienii să se familiarizeze cu ele – ceea ce nu a fost o sarcină ușoară. Dacă trisolarienii n-au descoperit secretele din ele în tot timpul acelui proces, probabil că vor continua să trateze aceste povești ca fiind nevinovate și în viitor. Dar chiar și așa, el a încercat să plaseze încă un strat de protecție în jurul poveștilor.

Președintele se întoarse spre Cheng Xin:

— Vreau să vă întreb ceva. Chiar v-ați cunoscut când erați copii, așa cum a spus Tianming?

— Nu, spuse Cheng Xin dând din cap. Ne-am cunoscut abia la facultate. El și cu mine veneam din același oraș, dar nu urmaserăm aceeași școală primară sau secundară.

— Ticălosul! Minciuna asta ar fi putut-o omorî pe Cheng Xin! țipă AA, care stătea lângă Cheng Xin.

Ceilalți îi aruncară priviri mânioase. Nu era membră a CDDI și i se permisese să ia parte doar la insistențele lui Cheng Xin, în calitate de asistentă a ei. AA fusese odată un astronom desăvârșit, dar, din cauza faptului că CV-ul ei nu era destul de lung, ceilalți o priveau de sus. Considerau cu toții că Cheng Xin ar fi trebuit să aibă pe cineva mult mai calificat drept asistent tehnic, iar Cheng Xin însăși uita uneori că AA era și ea om de știință.

— Nu a riscat prea mult cu minciuna, spuse un ofițer AIS. Copilăriile lor datau dinaintea Erei Crizei, dinainte ca sophonii să fi ajuns pe Terra. Și, pe atunci, nu ar fi putut face obiectul monitorizării sophonilor.

— Dar ar fi putut verifica documentele din Era Comună.

— Nu e atât de ușor să obții documente despre doi copii dinainte de Era Crizei. Chiar dacă ei reușiseră cumva să verifice documentele casnice sau școlare și să descopere că nu frecventaseră aceeași școală elementară sau același liceu, tot nu puteau elimina posibilitatea că se cunoșteau. Și ar mai fi ceva la care nu v-ați gândit.

Ofițerul AIS nu se deranjă să-și ascundă disprețul față de lipsa de experiență profesională a lui AA:

— Tianming putea dirija sophonii. Probabil că verificase acele documente deja.

Președintele continuă:

— Trebuia să-și asume riscul. Atribuind aceste trei povești lui Cheng Xin, îl convinsese pe inamic că aceste povești erau nevinovate. În timpul acelei ore cât a durat să le spună, lumina galbenă nu s-a aprins niciodată. Am descoperit și că, până să termine Tianming de spus ultima istorisire, termenul stabilit de Sophon expirase. Trisolarienii au prelungit întâlnirea cu șase minute, din compasiune, doar ca Tianming să-și termine povestea. Aceasta ne confirmă faptul că ei consideră poveștile într-adevăr inofensive. Tianming a creditat-o pe Cheng Xin ca autoare a poveștilor cu un scop clar: să ne arate că cele trei povești conțineau informații importante.Din conversație nu avem prea multe de extras. Suntem cu toții de acord că ultimele cuvinte ale lui Tianming sunt foarte importante.

Președintele își undui mâna dreaptă prin aer din obișnuință, încercând să invoce fereastra de informații. După ce-și dădu seama că nu apărea nimic, continuă stângaci:

— „Atunci, să alegem un loc de întâlnire undeva prin Calea Lactee“. A vrut să spună două lucruri prin asta: în primul rând, e o aluzie la faptul

că nu se va mai putea întoarce în Sistemul Solar. În al doilea rând…

Președintele se opri și mișcă din nou din mână, de parcă încerca să alunge ceva:

— Nu e important. Să continuăm.

Aerul din încăpere devenise mai greu. Știau cu toții ce voise să spună președintele: Yun Tianming avea foarte puțină încredere în supraviețuirea Terrei.

Un document cu coperte albastre le fu distribuit tuturor participanților. În epoca aceasta, era ceva rar să vezi documente de hârtie. Avea doar un număr de înregistrare și nu avea niciun titlu.

— Acest document nu poate fi citit decât aici. Nu-l scoateți din încăpere și nu-l înregistrați în niciun fel. Pentru cei mai mulți dintre voi, va fi pentru prima oară când îl citiți. Să începem.

Peste încăpere se lăsă liniștea. Se apucară cu toții să citească trei povești care ar fi putut salva civilizația umană.

PRIMA POVESTE A LUI YUN TIANMING.

„Noul pictor al Regelui„

A fost odată ca niciodată un regat care se numea Regatul Fără-de-Povești.

Regatul acesta nu avea povești. Pentru un regat, lipsa poveștilor era un lucru bun. Oamenii dintr-un asemenea regat erau cei mai fericiți. Poveștile însemnau întorsături de situații și catastrofe.

Regatul Fără-de-Povești avea un rege înțelept, o regină blândă, un grup de miniștri drepți și iscusiți și supuși cinstiți și harnici. Viața în regat era la fel de uniformă ca o oglindă: ieri era ca azi și azi era ca mâine, anul trecut era ca anul acesta și

anul acesta era ca anul următor. Nu existau povești.

Până când prinții și prințesa crescură.

Regele avea doi fii: prințul Apă-Adâncă și prințul Nisip-de-Gheață. Mai avea și o fiică: prințesa Picătură-de-Rouă.

În copilărie, prințul Apă-Adâncă se dusese la Insula Mormântului din mijlocul Mării Peștilor Prădători și nu se mai întorsese niciodată. Dar ce se întâmplase acolo? Asta e scris într-o altă poveste.

Prințul Nisip-de-Gheață crescuse pe lângă rege și regină și aceștia erau foarte îngrijorați în legătură cu el. Copilul era inteligent, dar, încă de la o vârstă fragedă, își arătase o tendință către cruzime. Își punea servitorii să adune animale mici din afara palatului și pretindea că era împăratul animalelor. „Supușii“ lui îi erau sclavi și, dacă ieșeau cât de puțin din cuvântul lui, poruncea să li se taie capetele. Adesea, la sfârșitul unei ședințe de joc, toate animalele erau moarte și el rămânea singur în mijlocul unei bălți de sânge, râzând isteric…

Când se făcu mai mare, prințul deveni mai reținut. Era scump la vorbă și avea privirea întunecată. Dar regele știa că lupul doar își ascunsese colții și că în inima prințului Nisip-de-Gheață hiberna un șarpe veninos care aștepta momentul potrivit ca să iasă afară. În cele din urmă, regele decise să nu-l facă prinț moștenitor și o desemnă pe prințesa Picătură-de-Rouă drept moștenitoarea sa. În Regatul-Fără-de-Povești urma să domnească o regină.

Dacă trăsăturile frumoase ale regelui și ale reginei care se transmiseseră copiilor ar fi fost o cantitate fixă, atunci se putea spune că Prințesa Picătură-de-Rouă moștenise partea care-i lipsea prințului Nisip-de-Gheață. Era inteligentă, amabilă și frumoasă peste poate. Când pășea încoace și încolo în timpul zilei, Soarele își îmblânzea

lumina, fiindu-i rușine să se compare cu ea. Când se plimba în timpul nopții, Luna își deschidea ochii mari ca s-o vadă mai bine, iar când vorbea, păsările se opreau din ciripit să asculte. Iar când hoinărea peste pământul gol, înfloreau florile. Oamenilor le plăcea gândul de a o avea drept regină, și, de bună seamă, miniștrii aveau să se dedice trup și suflet ca s-o ajute. Nici măcar prințul Nisip-de-Gheață nu obiectase, deși privirea lui devenise și mai întunecată și mai rece.

Și astfel, apăru prima poveste în Regatul Fără-de-Povești.

Regele dădu de știre despre noul plan al succesiunii cu ocazia celei de-a șaizecea aniversări a nașterii sale. În noaptea aceea, Regatul sărbătorise: artificiile transformaseră cerul într-o grădină splendidă și luminile strălucitoare de peste tot transformaseră palatul într-un loc cristalin și magic. Peste tot se auzeau râsete și conversații bucuroase și vinul curgea în valuri…

Toată lumea era fericită și chiar și inima Prințului Nisip-de-Gheață părea că se topise. Lăsându-și la o parte obișnuita lui tăcere mohorâtă, îi ură cu umilință tatălui său „La mulți ani“ și-și exprimă dorința ca regele să trăiască tot atât de mult cât Soarele, scăldând regatul cu lumina lui. Își declară apoi și sprijinul pentru decizia regelui, spunând că Picătură-de-Rouă era mult mai potrivită să conducă Regatul decât el. O felicită pe sora lui mezină și-i spuse că speră ca ea să învețe cât mai mult din îndemânarea tatălui lor de a conduce regatul, ca să se achite de sarcinile viitoare cum se cuvine. Sinceritatea și generozitatea lui îi mișcară pe toți cei prezenți.

— Fiule, mă bucur nespus să te văd astfel, spuse regele și-l mângâie pe cap pe prinț. Aș vrea să fie mereu ca în această clipă, pentru totdeauna.

Unul dintre miniștri sugeră să se facă o pictură mare, reprezentând această scenă, care să fie expusă la palat în amintirea acestei seri.

Regele dădu din cap:

— Pictorul regal este bătrân. Lumea din ochii lui s-a învăluit în ceață, iar mâinile îi tremură atât de tare că nu mai poate prinde bucuria de pe chipurile noastre.

— Tocmai voiam să aduc vorba despre asta, spuse prințul Nisip-de-Gheață, înclinându-se adânc. Tată, permite-mi să-ți prezint un nou pictor.

Prințul se întoarse și, la un semn al lui, își făcu apariția noul pictor. Era un băiat mai mare, de paisprezece sau de cincisprezece ani. Înfășurat în mantia cu glugă cenușie de călugăr, semăna cu un șoricel îngrozit printre oaspeții plini de bijuterii, care stăteau acolo, în splendoarea palatului. În timp ce se apropia, își strângea trupul și așa firav cu brațele, pentru a-l face să fie și mai mic, de parcă ar fi încercat să evite niște tufișuri de mure invizibile din jur.

Văzându-l, regele fu oarecum dezamăgit:

— Este atât de tânăr! Oare are talent?

Prințul se înclină din nou:

— Tată, este Ochi-de-Ac, din He'ershingenmosiken. Este cel mai bun ucenic al marelui pictor maestrul Ethereal. A început să studieze cu maestrul de la vârsta de cinci ani și, după zece ani, a învățat tot ce-i putea preda acest mare om. Este la fel de sensibil la culorile și la formele lumii cum suntem noi la un fier înroșit în foc. Această sensibilitate este apoi surprinsă și exprimată prin penelul său. În afara Maestrului Ethereal însuși, nu mai există pe lume un altul cu un asemenea talent.

Prințul se întoarse spre Ochi-de-Ac:

— Ca pictor regal, poți să-l privești pe rege direct fără să încalci eticheta.

Ochi-de-Ac îl privi pe rege și apoi își coborî din nou ochii.

Regele fu surprins:

— Copile, privirea ta este tot atât de pătrunzătoare ca o sabie scoasă din teacă lângă un

foc mistuitor. Este în contradicție cu tinerețea ta.

Ochi-de-Ac vorbi pentru prima oară:

— Maiestate, temutule suveran, vă rog să scuzați un umil pictor dacă v-a ofensat. Ochii mei sunt ochii unui pictor. Un pictor trebuie să picteze mai întâi în sufletul său. Am desenat deja în sufletul meu o imagine a Domniei Voastre și a demnității și a înțelepciunii Domniei Voastre. Le voi transpune pe pânză.

— Poți să te uiți și la regină, spuse prințul.

Ochi-de-Ac se uită și la regină, apoi își coborî ochii:

— Majestate, regină prea cinstită, vă rog să iertați încălcarea etichetei de către un pictor umil. Am desenat deja în sufletul meu o imagine a Domniei Voastre, și a nobleței și a eleganței Domniei Voastre. Le voi transpune pe pânză.

— Uită-te și la prințesă, viitoarea regină domnitoare. Va trebui s-o pictezi și pe ea.

Ochi-de-Ac se uită și mai puțin la prințesă. După cel mai scurt schimb de ocheade posibil, își coborî ochii și spuse:

— Înălțimea voastră, preaiubită prințesă a poporului, vă rog să iertați nepriceperea mea în ale obiceiurilor curții. Frumusețea voastră mă arde precum razele Soarelui de la amiază și, pentru prima oară, simt neputința penelului meu. Dar v-am desenat deja în suflet imaginea voastră și a frumuseții voastre fără seamăn. Pe acestea le voi transpune pe pânză.

Apoi prințul îi ceru lui Ochi-de-Ac să se uite la fiecare ministru. Acesta se supuse și privirea lui se opri pentru doar câte o clipă pe fața fiecăruia. Își coborî ochii:

— Domniile voastre, vă rog să scuzați ofensele unui pictor umil. Am desenat deja în sufletul meu imaginile voastre, ale talentelor și intelectelor voastre. Pe acestea le voi transpune pe pânză.

Sărbătorirea continuă și prințul Nisip-de-Gheață îl trase într-un colț pe Ochi-de-Ac. Îl întrebă în șoaptă:

— I-ai memorat pe toți?

Ochi-de-Ac își ținea capul plecat, cu fața complet acoperită sub glugă. Capa lui părea goală, de parcă ar fi acoperit doar umbre și nu ar fi avut niciun conținut:

— Da, regele meu.

— Totul?

— Totul, regele meu. Acum pot picta un tablou al fiecărui fir de păr de pe trupurile și de pe capetele lor și va fi o replică exactă a originalului.

Festivitatea se sfârși după miezul nopții. Luminile din palat se stinseră, una câte una. Era cea mai întunecată oră dinaintea zorilor: luna asfințise deja, iar norii întunecați acopereau cerul de la apus la răsărit, asemenea unei cortine. Întreg pământul era scufundat într-o cerneală neagră. Sufla un vânt rece și păsările se înfiorau în cuiburile lor, în timp ce florile îngrozite își strângeau petalele.

Precum două fantome, doi cai ieșiră din palat și se îndreptară spre apus. Călăreții erau Ochi-de-Ac și prințul Nisip-de-Gheață. Ajunseră la un buncăr subteran aflat la câteva mile de palat. Acesta părea scufundat în cea mai profundă mare a nopții: umed și rece, mohorât, ca pântecul unei fiare cu sânge rece cufundate într-un somn adânc. Umbrele celor doi se legănau și clipeau în lumina torței, iar trupurile lor deveniseră două puncte întunecate de la capătul umbrelor lungi. Ochi-de-Ac scoase un sul dintr-un sac de pânză și-l desfăcu: era o pictură aproape tot atât de lungă cât un stat de om. Era portretul unui bătrân. Părul și barba albe îi înconjurau fața ca niște flăcări argintii, iar privirea lui pătrunzătoare semăna cu cea lui Ochi-de-Ac, deși era dăruită cu mai multă profunzime. Portretul dovedea îndemânarea pictorului – era viu și surprinsese fiecare detaliu.

— Regele meu, acesta este – era – învățătorul meu, Maestrul Ethereal.

Prințul încuviință:

— Excelent. A fost o decizie deșteaptă să-l pictezi mai întâi pe el.

— Da, a trebuit s-o fac, ca să nu mă picteze mai întâi el pe mine.

Cu mare grijă, Ochi-de-Ac atârnă portretul pe peretele umed:

— Foarte bine, acum trebuie să mă apuc de treabă pentru noile picturi pentru tine.

Dintr-un colț al buncărului, Ochi-de-Ac scoase un sul dintr-un material alb ca zăpada:

— Regele meu, aceasta este o secțiune din trunchiul unui copac val-de-zăpadă din He'ershingenmosiken. Când copacul atinge vârsta de o sută de ani, trunchiul poate fi desfăcut ca hârtia – este suportul perfect pentru pictat. Magia mea se îndeplinește doar când pictez pe hârtie din val-de-zăpadă.

Plasă sulul pe o masă de piatră, desfășură o parte din el și o fixă sub o bucată de obsidian. Apoi luă un cuțit ascuțit și tăie hârtia de-a lungul marginii bucății. Când ridică obsidianul, secțiunea de hârtie tăiată era întinsă perfect pe masă. Suprafața pură și albă părea să aibă o strălucire care venea din interior.

Pictorul își scoase uneltele din sacul de pânză și le întinse:

— Regele meu, privește aceste peneluri făcute din smocuri de păr de la urechile lupilor din He'ershingenmosiken. Și vopselurile sunt tot de acolo: roșul e făcut din sângele liliecilor uriași, negrul este cerneala sepiilor prinse în marea adâncă, albastrul și galbenul sunt extrase din meteoriți… Toate vopselurile trebuie amestecate cu lacrimile unei specii de pasăre uriașă care se cheamă pasărea Așternutul-Lunii.

— Lasă asta, dă-i drumul, spuse prințul.

— Sigur, sigur. Pe cine să pictez mai întâi?

— Pe rege.

Ochi-de-Ac alese un penel. Lucra fără grijă, o tușă aici, o trăsătură de penel dincolo. Treptat, apărură pe hârtie diferite culori, dar nu se putea discerne nicio formă. Era ca și cum hârtia ar fi fost lăsată afară în timpul unei ploi multicolore și peste ea ar fi căzut întruna picături multicolore. Cu timpul, hârtia se umplu de culori – un vârtej haotic, ca o grădină călcată în picioare de niște cai furioși. Penelul continua să alunece prin acest labirint de culori, de parcă nu l-ar mai fi călăuzit mâna pictorului, ci el ar fi călăuzit-o pe ea. Nedumerit, prințul urmărea dintr-o parte. Ar fi dorit să pună întrebări, dar mișcările culorilor ce se nășteau și se adunau aveau un efect hipnotic, și era vrăjit.

Apoi, într-o clipită, de parcă o suprafață încrețită de vânt ar fi împietrit, toate punctele haotice se legară unele de altele și toate culorile prinseră înțeles. Apărură forme și acestea deveniră iute limpezi precum cristalul.

Prințul văzu portretul regelui. Era îmbrăcat așa cum fusese îmbrăcat mai devreme la palat: avea pe cap o coroană de aur și trupul îi era acoperit de o magnifică mantie ceremonială. Însă expresia de pe fața lui era diferită: În ochii lui nu se mai citeau demnitatea și înțelepciunea. În schimb, se putea distinge un amestec complicat de emoții: deșteptarea dintr-un vis, confuzia, șocul, supărarea… și, dincolo de toate acestea, o groază pe care n-o putea exprima pe de-a-ntregul, de parcă cel mai apropiat însoțitor l-ar fi atacat cu o sabie.

— Portretul regelui este gata, spuse Ochi-de-Ac.

— Foarte bine, spuse prințul încuviințând spre portret. Torțele se reflectau în irisurile lui de parcă sufletul îi ardea în puțuri adânci.

La mile depărtare, în palat, regele dispăruse din dormitorul său. În patul său susținut de stâlpi

sculptați înfățișând siluetele a patru zei, păturile îi păstraseră căldura trupului și cearșafurile păstraseră amprenta greutății lui. Dar, despre trup, nici urmă.

Prințul ridică pictura terminată și o aruncă pe podea:

— O să pun să fie înrămată și o s-o atârn pe peretele ăsta. Voi veni aici din când în când să mă uit la ea. Acum picteaz-o și pe regină.

Ochi-de-Ac netezi încă o foaie din copacul val-de-zăpadă, cu ajutorul pietrei de obsidian și începu să picteze portretul reginei. De data aceasta, prințul nu mai rămase să observe de la distanță, ci începu să măsoare camera în lung și în lat. Spațiul pustiu răsuna de pașii lui repetitivi. De data asta, pictura fusese realizată doar în jumătate din timpul necesar pentru crearea primei picturi.

— Regele meu, portretul reginei este gata.

— Foarte bine.

La palat, regina dispăru din dormitorul ei. În patul ei susținut de stâlpi sculptați în formă de patru îngeri, păturile îi păstraseră căldura trupului și cearșafurile păstraseră amprenta greutății ei. Cât despre trup, nici urmă.

În grădina din jurul palatului, un câine păru să adulmece ceva și lătră puternic de câteva ori. Dar sunetele fură înghițite numaidecât de întunericul fără sfârșit și câinele, îngrozit, tăcu. Tremurând, se afundă în izolare, contopindu-se cu noaptea.

— Urmează prințesa, nu? întrebă Ochi-de-Ac.

— Nu, pictează-i mai întâi pe miniștri. Sunt mult mai periculoși. Sigur, pictează-i doar pe acei miniștri care-i sunt credincioși tatălui meu. Ți-i amintești?

— Sigur că da. Îmi amintesc totul. Pot picta un tablou al fiecărui fir de păr de pe trupurile și capetele…

— Lasă asta! Grăbește-te. Trebuie să termini înainte de răsărit.

— Asta nu-i o problemă, regele meu. Înainte de ivirea zorilor, voi picta portretul fiecărui ministru credincios bătrânului rege și prințesei.

Ochi-de-Ac netezi mai multe foi din copacul val-de-zăpadă și începu să picteze ca un nebun. De fiecare dată când termina un portret, subiectul dispărea din camera lui sau a ei. Pe măsură ce trecea noaptea, dușmanii prințului Nisip-de-Gheață se transformau, unul câte unul, în picturi pe peretele buncărului.

Prințesa Picătură-de-Rouă fu trezită de niște bătăi puternice în ușă. Nimeni nu îndrăznise vreodată până acum să bată astfel la ușa ei. Se ridică din pat și se duse la ușă, care tocmai fusese deschisă de mătușica Wide.

Mătușica Wide fusese doica Picăturii-de-Rouă și apoi avusese grijă de ea în timp ce crescuse. Prințesa se simțea mai apropiată de ea decât de propria ei mamă, regina. Mătușica Wide îl privea furioasă pe căpitanul gărzilor de la palat, aflat în pragul ușii, a cărui armură încă mai împrăștia răcoarea aerului nopții.

— Ți-ai pierdut mințile? Cum îndrăznești s-o trezești din somn pe prințesă? Nici nu s-a odihnit ca lumea în ultimele nopți.

Căpitanul o ignoră pe mătușica Wide. Se înclină ușor în fața Picăturii-de-Rouă:

— Prințesă, cineva dorește să vă vadă. Apoi se dădu la o parte, lăsând să se vadă silueta unui bătrân.

Părul alb al bătrânului și barba lui îi înconjurau fața ca niște flăcări de argint. Privirea îi era, în același timp, pătrunzătoare și adâncă. Acesta era bărbatul din primul portret pe care Ochi-de-Ac i-l arătase prințului. Fața și capa lui erau murdare de praf, cizmele îi erau acoperite de noroi și ducea în spate un sac mare de pânză; de bună seamă, venea de la drum lung.

Dar, în mod straniu, avea o umbrelă. Și mai straniu era modul cum o ținea: umbrela i se rotea

într-una în mână. La o privire mai atentă, îți dădeai seama de ce: atât mânerul, cât și pânza erau amândouă de un negru pur și, în vârful fiecărei spițe, era câte o sferă mică dintr-o piatră translucidă și grea. Întinzătoarele spițelor, dinăuntrul umbrelei erau toate rupte și nu puteau ține pânza întinsă. Numai rotind-o în permanență, pentru a face pietrele să zboare, putea menține umbrela deschisă.

— Cum poți lăsa să intre aici străini necunoscuți? Și mai ales un bătrân ciudat ca ăsta, spuse mătușica Wide.

— Paznicii l-au oprit, desigur, dar a spus... – aici, căpitanul gărzilor îi aruncă o privire neliniștită prințesei – că regele deja nu mai este.

— Ce vrei să spui? Tu chiar ești nebun! urlă mătușica Wide.

Dar prințesa nu spuse nimic. Mâinile ei strângeau partea din față a cămășii de noapte.

— Dar regele chiar a dispărut, la fel și regina. Oamenii mei spun că amândouă dormitoarele sunt goale.

Prințesa începu să plângă și se sprijini de mătușica Wide .

Bătrânul vorbi:

— Înălțimea voastră, vă rog să-mi permiteți să vă explic.

— Maestre, vă rog să veniți înăuntru, spuse prințesa. Apoi se întoarse spre Căpitan: Păzește ușa asta.

Rotind umbrela în continuare, bătrânul se înclină în fața prințesei, probabil din respect pentru calmul de care dădea dovadă când se confrunta cu o criză.

— De ce rotești umbrela aceea ca un clovn? întrebă mătușica Wide.

— Trebuie să mențin umbrela deschisă, altfel, dispar și eu ca regele și ca regina.

— Atunci intră cu tot cu umbrelă, spuse prințesa. Mătușica Wide deschise ușa mai mult,

pentru ca bătrânul să poată intra rotind umbrela.

Odată ajuns înăuntru, bărbatul puse pe jos sacul de pânză din spate și scoase un oftat epuizat. Dar nu se opri din rotitul umbrelei și micile mingi de piatră de pe marginea cupolei licăreau în lumina lumânărilor, proiectând pete strălucitoare de-a lungul pereților, ca niște stele care s-ar fi luat la întrecere.

— Sunt Ethereal, un pictor din He'ershingenmosiken. Noul pictor regal, Ochi-de-Ac este – a fost – ucenicul meu.

— L-am întâlnit, spuse prințesa.

— S-a uitat la Domnia-Voastră? întrebă Ethereal, neliniștit.

— Da, sigur.

— Astea sunt vești îngrozitoare, prințesă! Îngrozitoare! Ethereal oftă. Este un demon. Cu arta lui demonică, pictează oameni și-i transformă în picturi.

— Ne pierdem vremea vorbind aiurea, spuse mătușica Wide. Nu este treaba unui pictor să picteze oamenii din tablouri?

— Mă înțelegeți greșit, spuse Ethereal. După ce pictează un portret, subiectul dispare. O persoană vie se transformă într-o pictură moartă.

— Atunci, trebuie să trimitem oameni să-l omoare imediat.

Căpitanul își băgă capul pe ușă:

— Am trimis toate gărzile. Nu-i de găsit niciunde. Am vrut să-l găsesc pe ministrul de război și să-l rog să adune garnizoana din capitală. Dar Maestrul Ethereal mi-a spus că ministrul de război probabil a dispărut și el.

— N-o să ne folosească la nimic mai mulți soldați, spuse Ethereal dând din cap. Sunt sigur că prințul Nisip-de-Gheață și Ochi-de-Ac nu se mai află în preajma palatului. Ochi-de-Ac ar putea picta oriunde în lume și tot i-ar ucide pe toți cei de-aici.

— Ai spus prințul Nisip-de-Gheață? întrebă mătușica Wide.

— Da. Prințul dorește să-l folosească pe Ochi-de-Ac ca pe o armă, ca să-i elimine pe rege și pe toți cei credincioși lui, pentru ca astfel să poată deveni el însuși rege.

Ethereal văzu că prințesa, mătușica Wide și căpitanul gărzilor nu fuseseră surprinși de această dezvăluire.

— Trebuie să ne ocupăm de situația de față! Ochi-de-Ac o poate picta pe prințesă în orice clipă – poate că o pictează chiar acum. Mătușica Wide își puse brațele în jurul prințesei, de parcă ar fi vrut s-o ferească de rele.

Ethereal continuă:

— Doar eu pot să-l opresc pe Ochi-de-Ac. M-a pictat deja pe mine, dar această umbrelă mă ferește să nu dispar. Dacă-l pictez, va dispărea.

— Atunci începe să pictezi! spuse mătușica Wide. O să-ți țin eu umbrela.

— Nu, spuse Ethereal. Magia funcționează doar dacă pictez pe hârtie de copac val-de-zăpadă. Însă hârtia pe care o am cu mine n-a fost netezită, și nu poate fi folosită la pictat.

Mătușica Wide deschise sacul de pânză al maestrului pictor și scoase o bucată din trunchiul unui copac val-de-zăpadă. Coaja fusese deja scoasă și se vedea hârtia de dedesubt. Mătușica Wide și prințesa desfăcură o secțiune din ea și hârtia albă păru să ilumineze încăperea. Încercară să netezească hârtia pe podea, dar, oricât de mult ar fi apăsat, cum se opreau, hârtia se strângea la loc în sul.

— Nu o să meargă, spuse pictorul. Doar o bucată de obsidian din He'ershingenmosiken poate face treaba asta. E un tip foarte rar de obsidian și am avut o singură bucată, pe care mi-a furat-o Ochi-de-Ac.

— Nu mai există nimic în stare s-o netezească?

— Nu. Doar obsidianul din He’ershingenmosiken funcționează. Speram să pot lua înapoi piatra de obsidian de la Ochi-de-Ac.

— He’ershingenmosiken? Obsidian?

Mătușica Wide se lovi cu palma de frunte, apoi adăugă:

— Am un fier de călcat pe care-l folosesc ca să calc cele mai bune rochii de seară ale prințesei. A fost făcut în He’ershingenmosiken și e din obsidian!

— Ar putea funcționa!

Mătușica Wide țâșni afară din cameră și se întoarse curând cu un fier de călcat negru și strălucitor. Ea și prințesa desfăcură din nou o parte din sulul de val-de-zăpadă și ea apăsă fierul pe un colț preț de câteva secunde. Ridică fierul și colțul rămase neted.

— Ține-mi umbrela, te rog, și voi netezi hârtia, îi spuse Ethereal mătușicii Wide. În timp ce-i dădea umbrela, îi spuse:

— Nu te opri din rotit! Dacă se închide, voi dispărea.

O urmări pe mătușica Wide cum rotea umbrela deasupra capului său, până când fu mulțumit de felul cum o rotea. Apoi se lăsă pe vine și începu să netezească hârtia, puțin câte puțin.

— Nu poți să repari întinzătoarele spițelor? întrebă prințesa, privind umbrela rotitoare.

— Umbrela avea întinzătoare, spuse pictorul continuând să apese hârtia. Această umbrelă are o istorie neobișnuită. În trecut, și alți pictori din He’ershingenmosiken aveau talentul meu și al lui Ochi-de-Ac. În afară de oameni, puteau imortaliza animale și plante. Într-o zi, în ținutul nostru a sosit un dragon de abis. Dragonul era negru la culoare și putea și să zboare, dar și să înoate în marea adâncă. Trei pictori l-au pictat, dar el a continuat să zboare și să înoate. Atunci, pictorii și-au pus banii la un loc și au angajat un războinic magic care a reușit până la urmă să omoare dragonul cu o

sabie de foc. Lupta a fost atât de necruțătoare, încât oceanul de lângă He'ershingenmosiken a fiert. Aproape tot trupul dragonului din abis a fost ars și a devenit cărbune, dar am reușit să culeg din cenușă câteva părți din el, ca să fabric umbrela asta. Pânza umbrelei este făcută din membranele aripilor dragonului, iar axul, mânerul și spițele le-am făcut pe toate din oasele dragonului. Pietrele pe care le vedeți la vârfurile spițelor au fost culese din cenușa rinichilor dragonului. Umbrela are puterea să-l apere pe cel care-o folosește împotriva transformării lui într-o pictură.

Mai târziu, întinzătoarele s-au rupt și am încercat s-o repar cu întinzătoare din bambus, dar am descoperit că puterea magică a umbrelei dispăruse. Am scos bambusul, iar puterea magică a revenit. Apoi am încercat să sprijin pânza cu propria mea mână, dar nici asta n-a funcționat. Se pare că niciun alt fel de material nu poate fi folosit la umbrelă. Dar nu mai am niciun os de dragon, și doar așa pot ține umbrela deschisă…

Ceasul din colțul camerei începu să sune. Ethereal privi în sus și văzu că se apropia răsăritul Soarelui. Privi în jos și văzu că pe podea era întinsă doar o fâșie lată de o palmă din hârtia de copac val-de-zăpadă, ceea ce nu i-ar fi ajuns pentru o pictură. Lăsă să-i cadă fierul de călcat din mână și oftă.

— Nu mai e timp. O să-mi ia prea mult timp să pictez portretul lui Ochi-de-Ac, în timp ce el ar putea termina în orice clipă portretul prințesei. Voi doi, spuse, arătând spre mătușica Wide și spre căpitan. V-a văzut Ochi-de-Ac?

— Sunt sigură că nu m-a văzut, spuse mătușica Wide.

— L-am văzut de la depărtare când a intrat în palat, spuse căpitanul. Dar sunt convins că el nu m-a văzut.

— Bine, spuse Ethereal și se ridică în picioare. Vă rog s-o însoțiți pe prințesă la Marea

Peștilor Prădători și să-l găsiți pe prințul Apă-Adâncă de pe Insula Mormântului.

— Dar… chiar dacă ajungem la Marea Peștilor Prădători, nu putem să ne urcăm pe Insula Mormântului. Doar știți că marea are…

— Când ajungeți acolo, treceți podul acela. Numai așa se poate. Până la ivirea zorilor, toți miniștrii credincioși regelui vor fi transformați în picturi, iar prințul Nisip-de-Gheață va deține controlul asupra garnizoanei din capitală și asupra gărzilor palatului. Va pune mâna pe tron și doar prințul Apă-Adâncă îl poate opri.

— Dar dacă prințul Apă-Adâncă se întoarce la palat, nu-l va picta Ochi-de-Ac și pe el? întrebă prințesa.

— Nu vă faceți griji. Ochi-de-Ac nu va fi capabil să-l picteze pe prințul Apă-Adâncă. Prințul este singura persoană din regat care nu poate fi pictată de către Ochi-de-Ac. Din fericire l-am învățat pe Ochi-de-Ac să picteze doar în stilul occidental, dar nu l-am învățat și stilul oriental în pictură.

Prințesa și ceilalți doi nu erau siguri că înțeleg despre ce vorbea maestrul, dar Ethereal nu le explică mai pe larg. Continuă:

— Trebuie să-l aduceți pe Apă-Adâncă înapoi la palat și să-l ucideți pe Ochi-de-Ac. Apoi trebuie să găsiți pictura prințesei și s-o ardeți. Doar așa o puteți feri de rău..

— Și dacă nu putem găsi picturile regelui și ale reginei?…

— Înălțimea voastră, este prea târziu. S-au dus. Acum, ei sunt doar niște picturi. Dacă le găsiți, nu le ardeți. Păstrați-le pentru a vă aminti de ei.

Strivită de amărăciune, prințesa Picătură-de-Rouă căzu la podea în hohote de plâns.

— Prințesă, acum nu este timpul pentru mâhnire. Dacă vreți să vă răzbunați tatăl și mama, ar fi bine să porniți la drum.

Bătrânul maestru se întoarse spre mătușica Wide și spre căpitan:

— Amintiți-vă, până nu aflați unde e portretul prințesei și nu-l distrugeți, trebuie să păstrați umbrela deschisă deasupra capului ei. Nu poate să rămână fără protecție nici măcar o secundă. Luă umbrela din mâinile mătușicii Wide și continuă să o rotească. Nu o roti prea încet, fiindcă va cădea și se va închide. Și nu o roti nici prea repede, fiindcă umbrela este veche și se poate face bucăți. Umbrela este vie, într-un anume sens. Dac-o rotești prea încet, va plânge ca o pasăre. Ascultă…

Încetini rotirea până când pietrele de pe marginea cupolei începură să atârne și umbrela emise un sunet ca de privighetoare. Cu cât o rotea mai încet, cu atât mai puternic era sunetul. Bătrânul maestru grăbi rotirea:

— Dac-o rotești prea repede, va suna ca un clopot. Așa…

Bătrânul maestru roti umbrela încă și mai repede, iar aceasta începu să cânte ca niște clopoței de vânt, dar mai repede și mai tare:

— Bine. Acum apărați-o pe prințesă.

Îi dădu umbrela înapoi mătușicii Wide.

— Maestre Ethereal, hai să plecăm împreună, spuse prințesa Picătură-de-Rouă, privind în sus cu ochii plini de lacrimi.

— Nu. Umbrela de dragon nu poate apăra decât o singură persoană. Dacă două persoane care au fost pictate de Ochi-de-Ac încearcă s-o folosească împreună, vor muri amândoi de o moarte teribilă: jumătate din fiecare persoană va fi pictată și va apărea în pictură și cealaltă jumătate va rămâne sub umbrelă… Acum ridicați umbrela peste prințesă și plecați! Cu fiecare moment de întârziere, pericolul crește. Ochi-de-Ac poate termina pictura în orice clipă!

Mătușica Wide continua să rotească umbrela deasupra bătrânului maestru. Ezitând, o privi pe prințesă și apoi pe pictor.

— L-am învățat pe plodul ăla ticălos cum să picteze. Merit să mor. Ce mai aștepți? Vrei să vezi cum dispare prințesa în fața ochilor tăi?

Mătușica Wide se înfioră. Mișcă umbrela, aducând-o deasupra prințesei.

Pictorul cel bătrân își lovi barba și zâmbi:

— E totul în regulă. Am pictat toată viața mea. Nu-i cel mai rău sfârșit să mă transform într-o pictură. Am multă încredere în tehnica ucenicului meu. Portretul va fi excelent…

În timp ce vorbea, trupul lui deveni treptat transparent, apoi dispăru ca un fir de ceață.

Prințesa Picătură-de-Rouă se uită fix la spațiul gol unde fusese pictorul și murmură:

— Să mergem. Spre Marea Peștilor Prădători.

Mătușica Wide îi spuse căpitanului:

— Poți ține umbrela puțin? Trebuie să mă duc să fac bagajul.

Căpitanul preluă umbrela:

— Grăbește-te! Oamenii prințului Nisip-de-Gheață sunt peste tot. Ne va fi greu să fugim de-aici după ivirea zorilor.

— Dar trebuie să fac bagajul! Prințesa nu a mai fost plecată niciodată. Trebuie să-i iau mantia de călătorie și ghetele și o mulțime de haine și apă, și … ah, săpunul de baie de la He'ershingenmosiken – nu poate să doarmă dacă nu se spală cu el…

Mătușica Wide continuă să murmure în timp ce ieșea.

După o jumătate de oră, pe când se ivise o geană slabă de lumină, o trăsură ușoară părăsi palatul printr-una dintre porțile laterale. Era condusă de căpitan. Înăuntru erau prințesa și mătușica Wide, care ținea umbrela rotitoare. Erau îmbrăcați cu toții ca oamenii de rând și trăsura dispăru iute în ceață.

În buncărul subteran îndepărtat, Ochi-de-Ac tocmai terminase portretul prințesei Picătură-de-Rouă.

— Este cel mai frumos portret pe care l-am pictat vreodată, îi spuse acesta prințului Nisip-de-Gheață.

A DOUA POVESTE A LUI YUN TIANMING.

„Marea Peștilor Prădători,,

Odată ajunși în afara palatului, căpitanul mână caii pe cât de repede puteau ei să alerge. Toți trei erau neliniștiți. În întunericul care se subția, simțeau pericolul cum îi pândește din fiecare crâng umbros și din fiecare câmp prin care treceau. Când cerul începu să se lumineze și mai mult, trăsura ajunse în vârful unui deal, unde căpitanul se opri ca să se poată uita în spate, la drumul parcurs. Regatul se întindea la poalele dealului și drumul era ca o linie dreaptă care împărțea lumea în două. La sfârșitul liniei se afla palatul, care arăta ca o grămadă de jucării uitate la orizont. Nimeni nu-i urmărea; probabil că prințul Nisip-de-Gheață credea că prințesa nu mai există, de vreme ce fusese capturată de penelul lui Ochi-de-Ac.

Continuară într-o dispoziție mai relaxată. Cu cât cerul se limpezea mai tare, iluminând totul în jur, lumea începea să semene cu un tablou abia pictat. La început, nu erau decât contururi vagi și culori cețoase; mai târziu, contururile deveniră mai pronunțate și culorile mai vii și mai bogate. Și, chiar în clipa dinaintea răsăritului soarelui, pictura fu terminată.

Prințesa, care trăise întotdeauna la palat, nu văzuse niciodată niște fâșii atât de largi de culori vibrante: verdele pădurii, al fânețelor și al câmpului, roșul viu și galbenul strălucitor al florilor sălbatice, argintiul cerului reflectat în lacuri și în iazuri, albul ca zăpada al turmelor de oi… În timp ce soarele răsărea, era ca și cum

autorul acestei picturi a lumii împrăștiase îndrăzneț o mână de praf de aur peste suprafața picturii.

— Este atât de frumos afară, spuse prințesa. E ca și cum am fi deja în pictură.

— E adevărat, spuse mătușica Wide, rotind umbrela. Dar tu ești vie în pictura asta. În cealaltă pictură, ești deja moartă.

Asta-i aduse aminte prințesei de părinții ei care dispăruseră. Încercă să nu izbucnească în plâns. Înțelese că nu mai era o copilă, ci o regină, cu îndatoririle unei regine.

Vorbiră despre prințul Apă-Adâncă.

— De ce a fost exilat pe Insula Mormântului? întrebă prințesa.

— Se spune că e un monstru, spuse căpitanul.

— Prințul Apă-Adâncă nu e un monstru! spuse mătușica Wide.

— Se spune că e uriaș.

— Nu e nici uriaș. L-am ținut în brațe când era un prunc. Știu eu.

— Când vom ajunge la mare, veți vedea. Mulți alții l-au văzut. Este într-adevăr un uriaș.

— Chiar dacă e un uriaș, este în continuare prințul, spuse prințesa. De ce a fost exilat pe insulă?

— Nu a fost exilat. Când era mic, a plecat cu o barcă să pescuiască pe Insula Mormântului. Dar asta a fost când au apărut peștii prădători în mare. N-a mai putut să se întoarcă, așa că a fost nevoit să crească pe insulă.

Acum, că afară era lumină, drumul se umpluse încet-încet de pietoni și de trăsuri. Deoarece prințesa nu pusese decât rareori piciorul afară din palat, oamenii nu o recunoscură. Purta și un văl, așa că doar ochii i se vedeau, dar toți cei care o zăreau lăsau să le scape exclamații de uimire la vederea frumuseții ei. Oamenii îl admirau și pe vizitiul cel tânăr și chipeș al trăsurii și chicotiră când o văzură pe mama bătrână și prostuță care ținea o umbrelă deasupra capului

fiicei ei celei frumoase – și cât de ciudat ținea umbrela în sus! Era o zi frumoasă, însorită, și toți crezură că era o umbrelă de soare.

Venise ora prânzului și căpitanul săgetă doi iepuri cu arcul său. Cei trei mâncară pe marginea drumului, într-o poiană, printre copaci. Prințesa Picătură-de-Rouă mângâia iarba moale de lângă ea, inhala aroma pajiștei și a florilor sălbatice, privea cum Soarele luminează pământul și asculta păsărelele ciripind în pădure și pe un cioban care cânta din fluier în depărtare – era curioasă și încântată de această lume nouă.

Dar mătușica Wide oftă:

— Vai, prințesă, îmi pare rău că te afli atât de departe de palat și că suferi.

— Cred că e mai bine afară decât la palat.

— Copilă prostuță, cum poate fi mai bine aici decât la palat? Nu știi cum e pe-aici. Acum e primăvară. Dar iarna e rece și vara e foarte cald. Sunt furtuni, vijelii cu ploaie și tot felul de oameni pe aici…

— Nu am știut niciodată nimic despre lumea de-afară. La palat, am studiat muzica, pictura, poezia, matematica și două limbi străine pe care nimeni nu le mai vorbește. Dar nimeni nu mi-a spus cum e afară. Cum pot conduce regatul ăsta?

— Prințesă, vă vor ajuta miniștrii.

— Miniștrii care m-ar fi putut ajuta au fost cu toții pictați și s-au transformat în tablouri… Tot mi se pare că e mai bine afară.

Între palat și mare era o zi de călătorie. Dar micul grup al prințesei evita drumurile și orașele principale, așa că nu aveau să ajungă la mare înainte de miezul nopții.

Picătură-de-Rouă nu văzuse niciodată un cer atât de întins și plin de stele și, pentru prima oară, simți cât de întunecată și de tăcută poate fi noaptea. Torța de la trăsură putea lumina doar un petic mic în jurul ei și lumea de dincolo de el era neagră precum catifeaua. Copitele cailor se auzeau

atât de tare încât păreau în stare să scuture stelele din cer. Prințesa îl trase pe căpitan de braț și-l rugă să oprească.

— Ascultă! Ce e asta? Pare respirația unui uriaș.

— Este sunetul mării, prințesă.

Merseră mai departe și prințesa începu să vadă forme vagi și-n stânga și-n dreapta – să fie banane uriașe?

— Ce sunt astea?

Căpitanul se opri, sări jos și apropie torța de unul dintre obiecte:

— Prințesă, ar trebui să le recunoști.

— Bărci?

— Da, bărci.

— De ce sunt bărcile… pe uscat?

— Pentru că marea are pești prădători.

Lumina torței căpitanului dezvălui o barcă abandonată de mult timp. Se cufundase pe jumătate în nisip și partea expusă părea scheletul unei fiare.

— Uite, acolo! spuse prințesa, arătând înainte. Un șarpe mare și alb!

— Nu te speria, prințesă, nu e un șarpe, acolo se sparg valurile. Am ajuns la mare.

Prințesa și mătușica Wide, care-i ținea deasupra umbrela, se dădură jos din trăsură. Văzuse marea doar în tablouri, iar mările acelea pictate aveau valuri albastre sub un cer albastru. Dar marea pe care o vedea acum era un ocean negru în noapte, plin de măreția și de misterul luminii stelelor, ca un alt cer în formă lichidă. Prințesa avansă spre mare parcă atrasă de o forță căreia nu i se putea opune. Căpitanul și mătușica Wide o opriră.

— Este periculos să vă apropiați prea mult, spuse căpitanul.

— Nu cred că apa este foarte adâncă. O să mă înec?

— Peștii de pradă o să te sfâșie în bucăți și o să te mănânce! spuse mătușica Wide.

Căpitanul luă o scândură de pe jos și, înaintând, o aruncă în mare. Scândura pluti o vreme pe apă până când o umbră neagră ieși la suprafață și se îndreptă spre ea. Era greu de ghicit cât de mare era ființa aceea umbroasă, fiindcă cea mai mare parte din ea era sub apă. Solzii de pe trup îi luciră în lumina torței. Apoi, alte trei sau patru umbre ieșiră la suprafață și înotară spre scândură. Umbrele se luptau pentru scândură și, în timp ce stropeau cu apă, se putea auzi sunetul dinților lor ascuțiți care tăiau și mestecau lemnul. În câteva clipe, umbrele și scândura dispărură cu totul.

— S-ar fi descurcat rapid și cu o corabie mare, spuse căpitanul.

— Unde se află Insula Mormântului? întrebă mătușica Wide.

— În direcția aceea. Căpitanul arătă spre orizont: Dar nu putem s-o vedem acum. Va trebui să așteptăm până la ivirea zorilor.

Campară pe plajă. Mătușica Wide îi dădu umbrela rotitoare căpitanului și scoase un vas din lemn din trăsură.

— Prințesă, mi-e teamă că nu o să poți face baie în noaptea asta. Dar, cel puțin, poți să te speli pe față.

Căpitanul îi dădu umbrela înapoi mătușicii Wide și se duse să caute apă. Silueta lui dispăru în noapte.

— Ce tânăr de treabă, spuse mătușica Wide, căscând.

Căpitanul se întoarse cu vasul plin cu apă proaspătă. Mătușica Wide luă săpunul prințesei și-l apropie de apă. După un pocnet, suprafața apei deveni o spumă mare și o parte din această spumă căzu peste marginile vasului.

Căpitanul se uită fix la apa cu săpun. Se întoarse spre mătușica Wide:

— Pot să mă uit la săpun?

Mătușica Wide îi întinse săpunul de baie de un alb pur:

— Ține-l bine! Este mai ușor decât o pană. Dacă-i dai drumul, o să plutească mai departe în aer.

Căpitanul ridică săpunul; părea să nu cântărească nimic, era ca și cum ar fi ținut o umbră albă:

— Ăsta chiar e din He'ershingenmosiken! Sunt uimit că mai avem așa ceva.

— Cred că nu mai sunt decât două astfel de săpunuri în tot palatul – nu, în întregul Regat. Am păstrat unul, cu ani în urmă, pentru prințesă. Orice vine din He'ershingenmosiken este superior, dar nu se mai găsesc decât din ce în ce mai puține obiecte din astea. Mătușica Wide luă înapoi săpunul de baie și-l puse la loc cu grijă.

În timp ce se uita la spuma cea albă, prințesa își aminti pentru prima oară, de când începuse călătoria, de viața ei de la palat. În fiecare noapte, în sălile ei de baie elegante și frumos decorate, piscina de îmbăiere era acoperită cu o spumă asemănătoare. În lumina diferitelor lămpi, baloanele de săpun păreau uneori de un alb pur, ca niște nori smulși de pe cer, uneori iridescenți, ca o grămadă de bijuterii. În timp ce se îmbăia prin spumă, simțea că trupul i se face moale ca fideaua și simțea că se topește printre balonașele de săpun. Era atât de plăcut încât nu-și dorea nici măcar să se mai miște, așa că servitoarele ei trebuiau s-o ridice, s-o usuce și apoi s-o ducă în pat ca să doarmă. Sentimentul acela minunat dura până în dimineața următoare.

După ce prințesa se spălă pe față cu săpunul de baie din He'ershingenmosiken, și-o simți relaxată și moale, dar corpul rămase obosit și înțepenit. După o cină rapidă, se întinse pe plajă – încercă mai întâi să stea pe o pătură, apoi își dăduse seama că era mai confortabil să doarmă direct pe nisip. Nisipul reținea puțin din căldura de

peste zi și o făcea să se simtă de parcă era ținută într-o palmă uriașă și caldă. Ritmul valurilor era ca un cântec de leagăn și adormi repede.

După nu se știe cât timp, prințesa Picătură-de-Rouă fu trezită din somn de sunetul unui clopoțel. Sunetul venea de la umbrela neagră care i se rotea deasupra capului. Mătușica Wide adormise lângă ea și umbrela era rotită de căpitanul de gărzi. Torțele se stinseseră deja și noaptea acoperea totul ca o catifea neagră. căpitanul părea decupat și pus pe fondul cerului înstelat și doar armura lui reflecta lumina stelelor, în timp ce părul i se mișca în vânt. Umbrela se rotea ferm în mâna lui, ca un dom miniatural care bloca o jumătate din cer. Prințesa nu putea să-i vadă ochii, însă putea să-i simtă, așa cum putea să simtă și nenumăratele stele care o priveau.

— Îmi pare rău, prințesă, am rotit-o un pic prea tare, șopti căpitanul.

— Cât e ceasul?

— Trecut de miezul nopții.

— Părem a fi mai departe de mare.

— Este refluxul. Mâine de dimineață apa va reveni.

— Și cu umbrela, ați făcut cu rândul?

— Da. Mătușica Wide a rotit-o toată ziua. O s-o rotesc eu mai mult în seara asta, ca să o las să se odihnească.

— Dar ai condus trăsura toată ziua. Hai, lasă-mă pe mine. Odihnește-te puțin.

Prințesa se mira și ea un pic de propriile cuvinte. Din câte își amintea, măcar asta era prima oară când se gândise la nevoile celorlalți.

— Nu, prințesă, mâinile voastre sunt netede și delicate. O să faceți bătături de la învârtitul umbrelei. Lăsați-mă pe mine.

— Cum te cheamă?

Deși călătoriseră împreună o zi întreagă, nu se gândise până acum să-l întrebe cum îl cheamă.

Înainte, ar fi considerat asta un lucru absolut normal. Dar acum se simțea puțin vinovată.

— Mă cheamă Velă-Lungă.

— Velă? făcu prințesa și privi în jur.

Campaseră lângă o barcă mare de pe plajă, care-i proteja de vânt. Spre deosebire de celelalte bărci abandonate de pe plajă, aceasta încă mai avea catargul care părea o sabie îndreptată spre stele.

— Vela nu-i pânza atârnată de bățul acela lung?

— Da. Bățului i se zice catarg. Vela e prinsă de el, pentru ca vântul să poată împinge barca.

— Velele sunt atât de albe, pe mare. Sunt foarte drăguțe.

— Doar în picturi. Velele adevărate nu sunt atât de albe.

— Ești din He'ershingenmosiken parcă, nu?

— Așa este. Tatăl meu era arhitect în He'ershingenmosiken. A adus toată familia aici, când eram mic.

— Te gândești vreodată să te întorci acasă – vreau să spun, la He'ershingenmosiken?

— Nu prea. Eram așa de tânăr când am plecat, că nu-mi mai amintesc prea multe de acolo. Și chiar dacă-mi amintesc, nu are niciun rost. Nu pot pleca niciodată din Regatul Fără-de-Povești.

Valurile se loviră de plajă în depărtare, de parcă ar fi repetat cuvintele lui Velă-Lungă, din nou și din nou: *Nu pot pleca niciodată, nu pot pleca niciodată…*

— Spune-mi niște povești despre lumea de afară. Eu nu știu nimic despre ea, spuse prințesa.

— Nu trebuie să știți. Sunteți prințesa Regatului Fără-de-Povești și este normal ca regatul să nu aibă povești pentru Domnia-Voastră. De fapt, nici oamenii din afara palatului nu le spun povești copiilor. Dar părinții mei au fost altfel. Erau din He'ershingenmosiken, așa că mi-au spus niște povești.

— Tatăl meu mi-a spus că odată, demult, și Regatul Fără-de-Povești avea povești.

— Așa este… Prințesă, știți de ce e înconjurat Regatul de mare? Palatul este în centrul Regatului. Indiferent din ce direcție ai veni, te vei trezi în cele din urmă pe țărm. Regatul Fără-de-Povești este o insulă mare.

— Sigur. Știam asta.

— În trecut, marea din jurul regatului nu se numea Marea Peștilor Prădători. Pe vremea aceea nu existau pești prădători și corăbiile străbăteau libere apele. În fiecare zi, corăbiile călătoreau între Regatul Fără-de-Povești și He'ershingenmosiken și înapoi – dar, pe vremea aceea, acesta se numea Regatul Plin-de-Povești și viața era cu totul altfel.

— Chiar?

— Viața era plină de povești, plină de schimbări și de surprize. Erau mai multe orașe pline de viață în regat și acesta nu era înconjurat de păduri și de câmpuri, ci de o capitală înfloritoare. Peste tot în orașe, puteai găsi mărfuri prețioase și unelte și ustensile unice din He'ershingenmosiken. Iar mărfurile din Regatul Fără-de-Povești – o, vreau să spun Regatul Plin-de-Povești – circulau spre He'ershingenmosiken peste mare, fără încetare. Viețile oamenilor erau imprevizibile, așa cum e când călărești pe un cal rapid prin munți: acum ești pe vârful unui munte și, în clipa următoare, ai căzut într-o prăpastie. Exista șansă și pericol: un om sărac putea deveni bogat peste noapte și unul bogat putea pierde totul într-o clipită. Nimeni nu știa, la trezire, ce-l aștepta în ziua aceea sau pe cine avea să întâlnească. Viața era incitantă și uimitoare.

Dar într-o zi, o corabie de negustori din He'ershingenmosiken a adus în butoaie de fontă o cantitate de pești mici și rari. Peștii erau lungi doar cât degetul, negri și păreau perfect obișnuiți. Negustorul prezenta numere de magie pentru public, în piețe: scufunda o sabie în butoiul din fier

și, după o serie de zgomote ascuțite ce păreau să-ți spargă timpanul, scotea sabia afară ca să arate că fusese mușcată până devenise un fierăstrău. Peștii au fost numiți pești prădători, o specie de apă dulce ce se găsea în lacurile întunecate din fundul peșterilor din He'ershingenmosiken. Peștii prădători se vândură foarte bine în Regat. Deși aveau dinți mici, aceștia erau tot atât de duri ca diamantele și puteau fi folosiți drept cap de burghiu. Aripioarele lor erau și ele foarte ascuțite și puteau fi folosite pentru a face săgeți sau cuțite mici. Și astfel, au fost aduși în Regat din ce în ce mai mulți pești prădători din He'ershingenmosiken. Odată, un taifun a răsturnat una dintre aceste corăbii lângă coastă și mai mult de douăzeci de butoaie cu pești prădători s-au pierdut în mare.

S-a dovedit că peștilor prădători le mergea foarte bine în ocean și au crescut lungi cât oamenii, mult mai mari decât rudele lor de apă dulce. Și se mai și înmulțeau repede, iar numărul lor a explodat. Au început să mănânce tot ce plutea la suprafață. Corăbiile și bărcile care n-au fost trase la timp pe țărm au fost sfâșiate în bucățele mici. Când peștii prădători înconjurau o corabie, făceau găuri uriașe în carena ei. Însă aceasta nici nu avea timp să se scufunde, fiindcă până atunci era mâncată cu totul, până dispărea, ca și cum s-ar fi topit. Bancurile de pești prădători înotau în jurul Regatului și au format repede o barieră în mare.

Și astfel, peștii prădători au asediat Regatul Plin-de-Povești și țărmul a devenit un tărâm al morții. Nu mai erau corăbii și vele, Regatul era complet izolat și toate legăturile cu He'ershingenmosiken și cu restul lumii au fost tăiate. Regatul a revenit la starea de pământ agricol autosuficient. Orașele pline de viață au dispărut și s-au transformat în orășele și ferme. Viața a devenit liniștită și plicticoasă, fără schimbări și fără stimulente și surprize. Ziua de ieri era ca cea

de azi și cea de azi, ca cea de mâine. Oamenii s-au obișnuit treptat cu asta și nu și-au mai dorit un alt fel de viață. Amintirile lor din trecut, la fel ca mărfurile exotice din He'ershingenmosiken, au devenit, cu fiecare zi care trecea, din ce în ce mai puține. Oamenii au încercat chiar dinadins să uite trecutul și prezentul. La urma urmelor, nu mai doreau povești, aşa că și-au transformat viețile în unele lipsite de povești. Și astfel, Regatul Plin-de-Povești a devenit Regatul Fără-de-Povești.

Prințesa Picătură-de-Rouă rămase vrăjită de poveste. Abia la mult timp după ce Velă-Lungă se oprise din povestit, îl întrebă:

— Mai sunt pești prădători peste tot în mare?

— Nu. Trăiesc doar în jurul coastei Regatului Fără de Povești. Cei care au ochi buni pot vedea uneori, de la distanță, păsări marine care plutesc la suprafața oceanului, căutând hrană. Acolo nu sunt pești prădători. Oceanul este imens și fără capăt.

— A, deci există și alte locuri în lume, în afară de Regatul Fără-de-Povești și de He'ershingenmosiken?

— Prințesă, chiar credeți că lumea constă numai din aceste două locuri?

— Asta m-a învățat profesorul meu regal – când eram mică.

— Nici măcar el nu crede minciuna asta. Lumea e foarte, foarte mare. Oceanul nu are capăt și are nenumărate insule. Unele sunt mai mici decât Regatul, altele sunt mai mari. Sunt chiar și continente.

— Ce sunt continentele?

— Pământuri uriașe cât marea. Nu le poți traversa de la un capăt la altul nici măcar cu un cal iute, decât în multe luni de zile.

— Așa de mari? oftă prințesa, apoi, brusc, întrebă: Poți să mă vezi?

— Pot să vă văd doar ochii. Au stele în ei.

— Atunci sunt sigură că poți să-mi vezi și dorul. Vreau să merg cu barca pe mare și să ajung

în locuri îndepărtate.

— Imposibil. Nu putem pleca din Regatul Fără-de-Povești, prințesă, niciodată… Dacă vă e frică de întuneric, hai să aprindem torțele.

— Foarte bine.

Se aprinseră torțele. Prințesa Picătură-de-Rouă îl privi pe căpitanul Velă-Lungă, dar observă că acesta se uita în altă parte.

— La ce te uiți? îl întrebă prințesa încet.

— Acolo, prințesă... Uitați-vă acolo!

Velă-Lungă arăta spre un smoc mic de iarbă din nisip. Câteva picăturele de pe firele de iarbă sclipeau în lumina torței.

— Astea se numesc picături de rouă, spuse Velă-Lungă.

— Ah, se numesc la fel ca mine? Arată ca mine

— Da. Toate sunteți frumoase, cum sunt cristalele.

— Când se va face ziuă, vor fi și mai frumoase, în lumina soarelui.

Căpitanul oftă adânc. O făcu fără zgomot, dar prințesa îl simți.

— Ce se întâmplă?

— Picăturile de rouă se evaporă și dispar în soare.

Prințesa încuviință. Ochii i se încețoșară:

— Atunci chiar sunt la fel ca mine. Dacă umbrela asta se închide, voi dispărea. Voi fi o picătură de rouă în soare.

— N-o să vă las să dispăreți.

— Știm amândoi că nu putem ajunge la Insula Mormântului, și nu putem să-l aducem înapoi pe prințul Apă-Adâncă.

— Dacă e adevărat, atunci voi ține umbrela asta deasupra Domniei Voastre pentru totdeauna.

A TREIA POVESTE A LUI YUN TIANMING.

„Prințul Apă-Adâncă„

Atunci când prințesa Picătură-de-Rouă se trezi din nou, afară era lumină. Din neagră, marea devenise albastră, însă prințesei tot i se părea că arată complet altfel decât în picturile pe care le văzuse. Imensitatea care fusese ascunsă de noapte se dezvăluia acum privirii. Sub soarele dimineții, suprafața mării era complet goală. Dar, în imaginația prințesei, nu peștii prădători cauzaseră această pustietate. Mai degrabă marea era goală pentru ea, la fel ca apartamentele ei goale din palat, care o așteptau. Dorul de care îi spusese lui Velă-Lungă în timpul nopții deveni acum mai intens. Își imagină o velă albă care să-i aparțină, cum apare pe mare și cum se îndepărtează purtată de vânt, până dispare.

Mătușica Wide îi ținea acum umbrela. Căpitanul îi chemă de pe plajă. Când ajunseră lângă el, arătă spre ocean:

— Uitați, acolo este Insula Mormântului.

Dar primul lucru pe care îl văzu prințesa nu fu insula, ci uriașul care stătea pe insulă. Era în mod sigur prințul Apă-Adâncă. Stătea pe insulă ca un munte singuratic: cu pielea bronzată de soare, cu mușchii arcuiți și bombați ca niște stânci, cu părul fluturând în vânt ca arborii de lângă vârful muntelui. Semăna cu Nisip-de-Gheață, dar nu arăta mohorât sau sumbru; privirea și expresia de pe chipul lui îți dădeau mai degrabă sentimentul că era deschis ca marea. Soarele nu răsărise complet încă, dar capul uriașului era deja scăldat în lumina aurie, de parcă ar fi luat foc. Își acoperi ochii cu o mână uriașă și, pentru o clipă, prințesa își închipui că privirea lui o întâlnise pe a lui și strigă:

— Frate mai mare! Sunt Picătură-de-Rouă, surioara ta! Sunt surioara ta, Picătură-de-Rouă! Suntem aici!

Uriașul nu dădu vreun semn că auzise. Privirea lui se îndreptase dincolo de locul unde

stăteau și se mută în altă direcție. Apoi își lăsă mâna în jos, dădu din cap gânditor și se întoarse.

— De ce nu ne acordă atenție? întrebă prințesa neliniștită.

— Cine ar observa trei furnici din depărtare? Căpitanul se întoarse spre mătușica Wide. Ți-am spus că prințul Apă-Adâncă este un uriaș.

— Dar când îl țineam în brațe era un prunc atât de mic! Cum de s-o fi făcut atât de mare? Însă e bine că-i uriaș. Nimeni nu-l mai poate opri. Poate să-i pedepsească pe răufăcătorii ăia și să recupereze portretul prințesei.

— Va trebui să ne ducem acolo! Să mergem pe Insula Mormântului! Prințesa se agăță de Velă-lungă.

— Nu avem cum. În toți acești ani, nimeni nu a reușit să ajungă pe Insula Mormântului. Și nimeni de acolo nu poate veni aici.

— Chiar nu se poate în niciun fel? Lacrimi curseră din ochii prințesei. Am venit aici ca să-l căutăm! Trebuie să știi ce-i de făcut.

Privind-o pe prințesa înlăcrimată, Velă-Lungă păru neajutorat:

— Chiar nu știu cum am putea face. Venirea noastră aici a fost decizia cea mai bună, fiindcă trebuia să vă îndepărtați de palat... Altfel, acum ați fi așteptat pur și simplu să muriți. Dar am știut de la bun început că nu vom reuși să ajungem la Insula Mormântului. Poate… că vom putea să-i trimitem un mesaj cu ajutorul unui porumbel călător.

— Bună idee! Să mergem imediat să găsim un porumbel călător.

— Dar la ce bun? Și dacă ar primi mesajul, tot n-ar putea veni încoace. Chiar dacă e un uriaș, și el poate fi sfârtecat de peștii prădători din mare.. Hai să luăm micul dejun și să hotărâm după aceea. Mă duc să-l pregătesc.

— O, nu, vasul meu de spălat, strigă mătușica Wide.

Venise fluxul și valurile ajunseseră la vasul de spălat din lemn pe care-l folosise prințesa cu o noapte înainte ca să se spele pe față. Vasul deja plutea pe mare, la o anumită distanță. Era întors cu fundul în sus și apa cu săpun dinăuntru se întinsese în jur pe apă, într-un petic mare de spumă. Puteau vedea câțiva pești prădători cum înoată spre vas, cu aripioarele lor ascuțite ce despicau suprafața apei. Într-o secundă, vasul avea să se transforme în așchii și așchiuțe.

Se întâmplă, însă, ceva incredibil: peștii prădători nu ajunseră la vas. Imediat ce atinseră spuma, se opriră din înotat și plutiră la suprafață. Peștii cei fioroși își pierduseră parcă din forță și deveniseră absenți. Câțiva își mișcară cozile încoace și încolo, dar nu ca să înoate, ci ca să-și exprime relaxarea. Alții chiar hotărâră să plutească cu pântecele lor albe în sus.

Cei trei observară priveliștea în tăcere, împietriți de uimire. Apoi prințesa spuse:

— Cred… Cred că știu cum se simt. Când stai în spuma aceea te simți atât de bine, de parcă n-ai mai avea oase. Nu vor să se mai miște.

Mătușica Wide spuse:

— Săpunul de baie din He'ershingenmosiken este cu adevărat minunat. Păcat că nu mai există decât două bucăți.

— Chiar și în He'ershingenmosiken, săpunul acesta este foarte prețios, spuse căpitanul Velă-Lungă. Știți cum este făcut? În He'ershingenmosiken există o pădure fermecată făcută din copaci cu bule vechi de o mie de ani, cu toții foarte înalți. În mod normal copacii cu bule nu au nimic deosebit, dar, ori de câte ori bate vântul cu putere, din copaci ies baloane de săpun. Cu cât vântul bate mai tare, cu atât mai multe baloane ies din ei. Săpunul de baie din He'ershingenmosiken se face din acele baloane, dar adunarea lor nu este o treabă ușoară. Baloanele plutesc foarte repede în bătaia vântului și, fiindcă sunt transparente, e

foarte greu să le vezi. Doar cineva care ar alerga la fel de repede ca baloanele, astfel încât, față de ele, să fie în repaos, ar apuca să le vadă. Acest lucru este posibil doar dacă călărești pe caii cei mai iuți, din care nu sunt decât zece în tot ținutul He'ershingenmosiken. De câte ori copacii cu bule încep să scoată baloane, săpunarii călăresc pe acești cai și vânează vântul, încercând să adune baloanele cu ajutorul unei pânze subțiri de tifon. Baloanele apar în diferite mărimi, dar, chiar și balonul cel mai mare, odată prins în plasă, se sparge în baloane mai mici decât ce poți vedea cu ochiul liber. Trebuie adunate sute de mii de asemenea baloane – uneori milioane – pentru a face o bucată de săpun.

Dar, când săpunul se află în apă, fiecare balon din copacul cu bule se transformă în milioane de noi baloane. De aceea săpunul acesta face atât de multă spumă. Baloanele nu au greutate, de aceea sunt atât de pur, și nici săpunul de baie pur, autentic din He'ershingenmosiken, nu are greutate. Este cea mai ușoară substanță din lume, dar este extrem de prețioasă. Săpunurile pe care le are mătușica Wide i-au fost dăruite probabil de ambasadorul din He'ershingenmosiken cu ocazia încoronării regelui. După aceea…

Velă-Lungă se opri brusc din vorbit și se uită fix la mare, adâncit în gânduri. Cei câțiva pești prădători continua să plutească leneș în spuma albă. În fața lor se afla vasul de spălat absolut neatins.

— Cred că există o cale să ajungem pe Insula Mormântului! spuse Velă-Lungă, arătând spre vas. Cum ar fi ca în locul lui să fie o barcă mică?

— În niciun caz, spuse mătușica Wide. Cum să-și asume prințesa un asemenea risc?

— Nu mă refeream la prințesă.

După privirea lui hotărâtă, prințesa înțelese că se decisese deja.

— Dacă te duci singur, cum o să poți să-l faci pe prințul Apă-Adâncă să te creadă? Chipul entuziasmat al prințesei era îmbujorat. Vin și eu! Trebuie să vin!

— Chiar dacă veniți pe insulă, cum puteți dovedi că sunteți cine spuneți că sunteți? spuse căpitanul, uitându-se cu înțeles la hainele de rând ale prințesei.

Mătușica Wide nu spuse nimic. Știa că exista o cale.

— Fratele meu și cu mine putem să ne dovedim legătura prin testarea sângelui, spuse prințesa.

— Chiar și așa, prințesa nu poate merge. Este mult prea înspăimântător! Dar tonul mătușicii Wide nu mai era atât de ferm.

— Și crezi că aici voi fi în siguranță? Prințesa arătă spre umbrela neagră, rotitoare, din mâna mătușicii Wide. Vom atrage prea multă atenție și prințul Nisip-de-Gheață o să vină după noi. Dacă rămân aici, armata lui Nisip-de-Gheață mă va prinde, chiar dacă nu voi deveni o pictură. Voi fi mai în siguranță pe Insula Mormântului.

Așa că hotărâră să-și încerce norocul.

Căpitanul găsi cea mai mică barcă de pe plajă și folosi caii ca s-o tragă până în locul în care valurile puteau s-o mângâie. Nu reuși să găsească o velă funcțională, dar reuși să găsească o pereche de vâsle vechi de la alte bărci. Le puse pe prințesă și pe mătușica Wide, care ținea umbrela, să urce primele pe barcă. Apoi străpunse săpunul de baie cu vârful sabiei și i-o întinse prințesei.

— Imediat ce barca ajunge în apă, bagă-l în apă.

Prințesa încuviință.

Împinse barca în mare și merse pe lângă ea până când apa îi ajunse la talie, apoi sări și el în barcă. Vâsli din răsputeri și barca porni spre Insula Mormântului.

Aripioarele negre ale peștilor prădători începură să apară în jurul lor și să se apropie. Prințesa stătea la prova și scufundă săpunul din vârful sabiei în apă. Spuma se umflă instantaneu în mare, până când baloanele de săpun crescură cât un stat de om, și apoi se împrăștiară în siajul bărcii. Când peștii înotară în baloanele de săpun, aceștia începură să plutească în derivă, de parcă se bucurau de senzația incomparabilă a zăbovirii pe o pătură moale, albă, de pluș. Era pentru prima oară când prințesa vedea un pește prădător atât de aproape. Cu excepția burților lor albe, erau complet negri, ca niște mașinării făcute din oțel și fier – și acum leneveau docili în mijlocul spumei.

Barca înainta pe marea liniștită, trăgând după ea o urmă spumoasă ca o fâșie de nor căzut în mare. Nenumărații pești prădători de apropiau de ambele părți și înotau în spumă, ca niște pelerini care s-ar fi adunat într-un râu de nori. Din când în când, câțiva pești prădători se apropiau din fața bărcii și reușeau să muște de câteva ori din carena ei – unul chiar reuși să muște o bucată din vâsla pe care o ținea căpitanul. Însă curând, până și peștii aceștia fură ispitiți de spuma din spatele bărcii și nu reușiră să facă prea multe stricăciuni. Uitându-se la râul de nori de un alb pur, plin cu baloane de săpun, din spatele bărcii și la mulțimea de pești prădători vrăjiți, prințesa își aduse aminte de modul în care preoții zugrăveau Raiul.

Țărmul se îndepărtă, și barca se apropie de Insula Mormântului.

Mătușica Wide strigă:

— Uite! prințul Apă-Adâncă pare să se micșoreze.

Prințesa se uită într-acolo. Mătușica Wide avea dreptate. Prințul era tot uriaș, dar era limpede că devenise mai mic decât fusese când îl văzuseră de pe țărm. Stătea în continuare cu spatele, privind în altă direcție.

Prințesa își întoarse privirea spre Velă-Lungă, care conducea barca. Acesta părea mai mult decât oricând o întruchipare a puterii înseși: toți mușchii săi erau încordați, iar cele două vâsle din mâinile sale se mișcau ritmic ca o pereche de aripi, împingând barca înainte cu putere. Bărbatul acesta părea născut pentru mare; aici, mișcările lui erau mai libere și mai sigure decât pe uscat.

— Prințul ne vede! strigă mătușica Wide.

Pe Insula Mormântului, prințul Apă-Adâncă se întoarse spre ei. Una dintre mâini era îndreptată spre ei și ochii aveau o privire surprinsă. Gura i se mișca de parcă ar fi strigat ceva. Nu era de mirare că era surprins. Barca lor era singura de pe această mare a morții și, cu cât fâșia de spună era mai departe de barcă, cu atât mai largă devenea aceasta. Din perspectiva lui amplă, marea părea să fi devenit brusc sălașul unei comete cu coadă lungă.

Își dădură seama curând că prințul nu striga la ei. La picioarele prințului apărură câțiva indivizi de mărime normală. De la distanța aceasta, oamenii păreau minusculi și fețele lor nu puteau fi distinse cu claritate. Însă priveau cu toții în direcția bărcii și câțiva dintre ei făceau cu mâna.

Insula Mormântului fusese odinioară nelocuită. Cu douăzeci de ani înainte, când Apă-Adâncă se dusese pe insulă să pescuiască, adusese cu el un gardian de la palat, un profesor regal și câțiva paznici și servitori. Imediat ce coborâseră pe insulă, în apele puțin adânci din preajmă apăruseră bancuri de pești prădători, blocându-le drumul spre casă.

Prințesa și ceilalți observară că prințul părea și mai puțin înalt. Cu cât se apropiau de insulă, cu atât mai scund devenea prințul.

Barca aproape că ajunsese pe Insulă. Se vedeau vreo opt oameni de înălțime medie, îmbrăcați aproape toți cu haine aspre din pânză de sac, la fel ca prințul. Doi dintre ei purtau mantii

ceremoniale de la palat, însă acestea erau foarte vechi și uzate. Majoritatea aveau săbii. Alergară pe plajă, lăsându-l pe prinț în urmă. Acum nu mai era decât de două ori mai înalt decât ceilalți și nu mai era uriaș.

Căpitanul vâsli și mai tare și barca țâșni înainte. Valurile împingeau barca precum niște mâini de uriaș și carena tresări când fundul bărcii se opri pe nisip, aproape aruncând-o afară pe prințesă. Oamenii de pe țărm ezitară, aparent îngrijorați de peștii prădători, dar patru dintre ei veniră spre ei, în apă, ca să-i ajute, să stabilizeze barca și s-o sprijine pe prințesă să debarce.

— Atenție! Prințesa trebuie să rămână sub umbrelă, urlă mătușica Wide.

Devenise foarte îndemânatică cu umbrela și reușea să-i mențină rotirea deasupra prințesei chiar și numai cu o mână.

Comitetul de recepție nu încercă să-și ascundă surprinderea. Priveau când la umbrela neagră care se rotea, când la dâra de spumă albă de săpun de baie din He'ershingenmosiken și la nenumărații pești prădători care pluteau formând o cărare cu pete de alb și negru peste mare, legând regatul de Insula Mormântului.

Prințul Apă-Adâncă veni în întâmpinarea lor. Acum nu părea mai înalt decât orice bărbat obișnuit – de fapt, era mai scund decât doi dintre însoțitorii lui. Le zâmbi noilor sosiți ca un pescar cu inima bună, dar prințesa putu să-i ghicească mișcări asemănătoare cu ale tatălui lor. Cu ochii plini de lacrimi fierbinți, ea îi strigă:

— Frate! Sunt sora ta, Picătură-de-Rouă!

— Semeni cu sora mea!

Prințul zâmbi și-și întinse brațele spre ea. Dar câteva gărzi o opriră pe prințesă și-i izolară pe noveniți de prinț. Câțiva își scoseseră săbiile din teacă și îl priviră bănuitori pe Căpitan. Velă-Lungă îi ignoră, dar ridică sabia pe care prințesa o lăsase să cadă din mână, ca s-o cerceteze. Ca să le

liniștească pe gărzile nervoase ale prințului, ridică sabia de vârf. Văzu că excursia la Insula Mormântului nu consumase decât o treime din săpunul de baie din He'ershingenmosiken pe care-l înfipsese în sabie.

— Trebuie să dovediți identitatea prințesei, spuse un bătrân.

Uniforma lui, deși uzată și peticită, era încă îngrijită. Chipul său trăda încercările prin care trecuse timp de mulți ani, dar barba îi era tunsă frumos. Deși se afla pe o insulă pustie, încercase în mod evident să-și păstreze demnitatea poziției sale de oficial al palatului.

— Ei, nu mă recunoști? îi spuse mătușica Wide. Ești garda Pădure-Umbroasă și ăsta de aici este profesorul regal Câmp-Deschis.

Ambii încuviințară. Câmp-Deschis spuse:

— Mătușică Wide, pari sănătoasă și plină de energie, în ciuda anilor.

— Și voi doi ați îmbătrânit, spuse mătușica Wide, ștergându-se la ochi cu mâna cea liberă.

Dar garda Pădure-Umbroasă își păstra expresia mohorâtă.

— Au trecut douăzeci de ani și habar nu avem ce s-a întâmplat acasă. Trebuie să-i cerem prințesei să-și dovedească identitatea.

Se întoarse spre prințesă:

— Sunteți dispusă să vă analizăm sângele?

Prințesa încuviinţă.

— Nu cred că este necesar, spuse prințul. Știu că este sora mea.

— Înălţimea voastră, spuse garda. Acest lucru trebuie făcut.

Cineva aduse două pumnale mici, și le întinse câte unul Gărzii Pădure-Umbroasă și profesorului regal Câmp-Deschis. Spre deosebire de săbiile ruginite ale oamenilor prințului, aceste pumnale străluceau de parcă ar fi fost noi. Prințesa întinse o mână și Pădure-Umbroasă îi înțepă ușor arătătorul cu pumnalul și luă o picătură de sânge cu vârful

acestuia. Câmp-Deschis făcu același lucru cu prințul. Apoi Pădure-Umbroasă luă ambele pumnale și atinse cu grijă cele două picături. Sângele cel roșu deveni numaidecât albastru.

— Este într-adevăr prințesa Picătură-de-Rouă, spuse garda solemn.

Apoi, el și cu Profesorul Regal se înclinară amândoi în fața prințesei. Ceilalți însoțitori ai prințului îngenunchează și ei, pe un genunchi. Apoi se ridicară în picioare și se îndepărtară, dându-le fraților de neam domnesc ocazia să se îmbrățișeze.

— Te-am ținut în brațe când erai mică, spuse prințul. Pe atunci nu erai decât atâtica.

Prințesa îi spuse printre suspine tot ce se întâmplase în Regatul Fără-de-Povești. Ținând-o de mână, prințul o ascultă fără s-o întrerupă. Chipul său, marcat de încercările celor douăzeci de ani, dar încă tânăr, rămase în tot acest timp calm și ferm.

Se strânseră cu toții în jurul prințului și al prințesei ca să asculte istorisirea, dar căpitanul Velă-Lungă era ocupat cu niște îndeletniciri ciudate. Alergă mai departe pe plajă ca să se uite la prinț și apoi se întoarse, înainte să alerge din nou. În cele din urmă, mătușica Wide îl trase deoparte:

— Ți-am spus: prințul Apă-Adâncă nu e un uriaș, șopti mătușica Wide.

— Este și nu este, șopti căpitanul. Când te uiți la o persoană normală, cu cât e mai departe, cu atât pare mai mică în ochii noștri, nu? Dar prințul nu este așa. Oricât de departe ar fi, în ochii noștri pare să aibă aceleași dimensiuni. De aceea, când e departe, pare un uriaș.

Mătușica Wide încuviință:

— Am observat și eu același lucru.

După ce prințesa își termină istorisirea, prințul Apă-Adâncă spuse simplu:

— Hai să ne întoarcem!

Luară două bărci. prințul se alătură grupului prințesei de pe barca mică. Ceilalți opt luară o

barcă mai mare, aceeași care-i dusese pe prinț și pe însoțitorii săi la Insula Mormântului cu douăzeci de ani în urmă. Barca mai mare lua apă, dar era destul de sigură pentru o călătorie scurtă. Avură grijă să urmeze dâra lăsată de barca prințesei. Deși spuma se risipise într-o anumită măsură, peștii prădători rămăseseră tot vrăjiți și nu se mișcau prea mult. Din când în când, una dintre bărci sau vreo vâslă lovea câte un pește prădător plutitor, dar peștele doar se răsucea, leneș, dându-se la o parte fără vreo altă reacție… Vela bărcii celei mari mai era cât de cât funcțională, așa că aceasta putea naviga în frunte, deschizând calea pentru barca cea mică printre bancurile plutitoare de pești prădători.

— Cred că este mai bine dacă afundați săpunul din nou în mare, ca să fiți mai siguri. Dacă se trezesc?

Mătușica Wide supraveghe nervoasă masa plutitoare de pești prădători.

— Au rămas treji – nu se mișcă prea mult pentru că se simt prea bine. Nu mai avem prea mult săpun și nu vreau să irosesc niciun pic. Și nici n-o să mă mai spăl cu el.

Cineva din barca cea mare strigă:

— Armata!

Pe țărmul Regatului apăruse un detașament de cavalerie. Se repeziră pe plajă ca un flux întunecat. Armurile și armele călăreților războinici străluceau în soare.

— Continuați să mergeți, spuse prințul Apă-Adâncă.

— Au venit aici să ne omoare! țipă prințesa, devenind palidă.

— Nu te speria, spuse prințul și o atinse ușor pe mână.

Picătură-de-Rouă își privi fratele mai mare. Știa acum că era mult mai potrivit pentru tron decât ea.

Fiindcă vântul le bătea acum din spate, călătoria de întoarcere le luă mai puțin timp, în

ciuda faptului că peștii prădători se mai loveau din când în când de bărci. Atunci când ambele bărci ajunseră pe plajă, cavaleria îi înconjură ca un zid de netrecut. Atât prințesa, cât și mătușica Wide erau îngrozite, dar căpitanul Velă-Lungă, care era mai experimentat, se relaxase puțin. Văzu că soldații își țineau cu toții săbiile în teacă și lăncile în poziție verticală. Dar și mai important, observă ochii bărbaților: aceștia purtau armuri grele, așa că doar ochii le erau vizibili, dar ochii se concentrau dincolo de fugari, la dâra de spumă de pe mare plină de pești prădători. Velă-Lungă văzu doar respect în ochii lor.

Un ofiţer descălecă și alergă spre bărcile de pe plajă. Toți cei din bărci coborâră, iar însoțitorii prințului își scoaseră săbiile din teacă și se postară în fața ofițerului, protejându-i pe prinț și pe prințesă.

— Acesta este prințul Apă-Adâncă și aceasta e prințesa Picătură-de-Rouă. Aveți grijă ce spuneți și ce faceți! strigă garda Pădure-Umbroasă spre ofițer.

Ofițerul se lăsă într-un genunchi și-și plecă capul:

— Știm. Dar avem ordine s-o urmărim și s-o ucidem pe prințesă.

— Prințesa Picătură-de-Rouă este moștenitoarea la tron prin lege! Iar Nisip-de-Gheață este un trădător vinovat de regicid și de patricid! Cum poți să-i urmezi ordinele?

— Ştim și acest lucru, și de aceea nu vom urma acest ordin. Dar prințul Nisip-de-Gheață s-a urcat pe tron ieri după-amiază. Iar noi… nu suntem siguri ale cui ordine să le ascultăm.

Pădure-Umbroasă era pe punctul să mai spună ceva, dar prințul Apă-Adâncă ieși în față și-l opri. Prințul se întoarse spre ofițer:

— De ce să nu ne întoarcem la palat, prințesa și cu mine, împreună cu tine? Acolo, îl vom

înfrunta pe Nisip-de-Gheață și vom lămuri treaba asta odată pentru totdeauna.

Nisip-de-Gheață, regele abia încoronat, sărbătorea în cea mai luxoasă sală a palatului cu acei miniștri care-i juraseră credință, atunci când sosiră mesageri cu vestea că prințul Apă-Adâncă și prințesa Picătură-de-Rouă se grăbeau să ajungă la palat în fruntea armatei. Aveau să ajungă într-o oră. Peste sală se lăsă brusc tăcerea.

— Apă-Adâncă? Cum a traversat marea? I-au crescut aripi? murmură Nisip-de-Gheață spre sine, dar chipul său nu trăda groaza și surpriza ce se citeau limpede pe fețele celorlalți. N-aveți grijă. Armata nu-i va asculta pe cei doi, cât timp sunt viu… Ochi-de-Ac!

Ochi-de-Ac ieși dintre umbre. Era îmbrăcat tot în mantia lui cenușie și părea și mai fragil ca înainte.

— Ia niște hârtie val-de-zăpadă și pensulele tale și du-te călare spre Apă-Adâncă. Și, când îl vezi, pictează-l. Va fi ușor. Nu trebuie să te apropii de el prea mult. Imediat ce apare la orizont, o să-l vezi cât se poate de bine.

— Da, regele meu. Și Ochi-de-Ac plecă fără zgomot, ca un șobolan.

— Cât despre Picătură-de-Rouă, ce poate face o biată fată? O să-i smulg imediat umbrela aceea.

Banchetul de sărbătoare se termină într-o atmosferă cam abătută. Miniștrii plecară cu expresii îngrijorate și numai Nisip-de-Gheață rămase în sala pustie.

După câtva timp, Nisip-de-Gheață îl văzu pe Ochi-de-Ac cum se întoarce. Inima lui începu să bată mai puternic – și nu pentru că mâinile lui Ochi-de-Ac erau goale și nici din cauza felului cum arăta acesta: părea tot atât de sensibil și de grijuliu ca mai înainte. Ci, mai degrabă, fiindcă Nisip-de-Gheață îl auzise pe Ochi-de-Ac pășind. Înainte, pictorul se mișcase întotdeauna fără zgomot, ca o veveriță care alunecă pe podea, însă

acum, Nisip-de-Gheață auzi ecoul pașilor lui puternici, de parcă ar fi fost bătăile unei inimi ce nu putea fi oprită.

— L-am văzut pe prințul Apă-Adâncă, spuse Ochi-de-Ac, privind în jos. Dar n-am putut să-l pictez.

— Avea aripi? vocea lui Nisip-de-Gheață era plină de răceală.

— Și dacă ar fi avut, și tot aș fi putut să-i captez imaginea. Aș fi putut să-i pictez fiecare pană din aripă și s-o fac să pară vie. Dar, regele meu, adevărul este mult mai înspăimântător decât dacă i-ar fi crescut aripi: el nu respectă legile perspectivei.

— Ce este perspectiva?

— Principiile perspectivei statuează faptul că obiectele care sunt mai îndepărtate sunt mai mici decât cele din apropiere. Sunt un pictor instruit în tradițiile occidentale și pictura occidentală respectă regulile perspectivei. Nu pot să-l pictez.

— Există școli de pictură care nu respectă regulile perspectivei?

— Sigur. Regele meu, uitaţi-vă la picturile acelea răsăritene. Ochi-de-Ac arătă spre o pânză cu un peisaj pictat în penel, expus pe unul dintre pereții din sală.

Pe ea era înfățișat un peisaj elegant, eteric, unde spațiul negativ și pustietatea semănau cu apa și cu ceața. Stilul picturii contrasta puternic cu cel al tablourilor pline de culoare, făcute cu ajutorul vopselurilor din ulei, din apropierea lor.

— Se vede clar că acea pictură nu respectă regulile perspectivei. Iar eu nu am studiat niciodată pictura răsăriteană. Maestrul Ethereal a refuzat să mi-o predea – probabil că prevăzuse ce avea să se întâmple azi.

— Poți pleca. Chipul lui Nisip-de-Gheață era impasibil.

— Sigur. Apă-Adâncă va sosi la palat în curând. Mă va ucide și te va ucide și pe tine. Dar

nu voi aștepta moartea fără să mă împotrivesc. Îmi voi lua viața și voi picta o capodoperă cu această ocazie. Și Ochi-de-Ac plecă, mișcându-se iar fără zgomot.

Nisip-de-Gheață își chemă gărzile:

— Aduceți-mi sabia.

Un zgomot puternic de copite se auzi în sală, venind de afară: la început abia auzit și apoi crescând în putere până deveni ca o furtună cu fulgere. Sunetul se opri brusc, drept în fața palatului.

Nisip-de-Gheață se ridică și ieși din sală cu sabia în mână. Văzuse că Apă-Adâncă urca scările din fața palatului și că Picătură-de-Rouă era în spatele lui cu mătușica Wide lângă ea, ţinând umbrela. În piața din fața scărilor, armata se strânsese ciopor. Soldații așteptau în tăcere, fără să arate clar de partea cui erau. Atunci când Nisip-de-Gheață îl văzu pentru prima oară pe Apă-Adâncă, acesta îi păru de două ori mai înalt decât oricine altcineva. Dar în timp ce se apropia, păru că se micșorează și că devine un om de dimensiuni normale.

Gândurile lui se întoarseră brusc în copilăria sa, cu mai bine de douăzeci de ani în urmă. Știuse că peștii prădători se adunaseră în jurul Insulei Mormântului, dar, cu toate astea, îl păcălise pe Apă-Adâncă, spunându-i să meargă să pescuiască acolo. Pe atunci, tatăl lor fusese cuprins de ghearele unei boli și Nisip-de-Gheață îi spusese lui Apă-Adâncă că, pe lângă Insula Mormântului trăia un pește deosebit, al cărui ficat ar fi putut vindeca boala tatălui lor. Apă-Adâncă, de obicei prudent, îl crezuse și, așa cum își dorise Nisip-de-Gheață, plecase și nu se mai întorsese. Acesta era unul dintre comploturile de care Nisip-de-Gheață fusese întotdeauna cel mai mândru și nimeni din regat nu știa adevărul.

Gândurile lui Nisip-de-Gheață reveniră la clipa prezentă. Apă-Adâncă era acum pe platforma

din capul scărilor, în fața porții palatului. Părea la fel de înalt ca un om obișnuit.

— Frate, îi spuse Nisip-de-Gheață. Mă bucur să te văd pe tine și pe Picătură-de-Rouă. Dar trebuie să înțelegeți că acesta este Regatul meu și eu sunt regele. Trebuie să-mi jurați credință fără întârziere.

Una dintre mâinile lui Apă-Adâncă era pe mânerul sabiei sale ruginite și cealaltă arăta spre Nisip-de-Gheață:

— Ai comis crime de neiertat.

Nisip-de-Gheață chicoti:

— Poate că Ochi-de-Ac nu te poate picta, dar eu îți pot străpunge inima. Își scoase sabia din teacă.

Nisip-de-Gheață și Apă-Adâncă erau amândoi spadasini la fel de talentați, dar, fiindcă Apă-Adâncă nu respecta regulile perspectivei, lui Nisip-de-Gheață îi era foarte greu să aprecieze corect distanța la care se afla adversarul său. Lupta se isprăvi iute când sabia lui Apă-Adâncă trecu prin pieptul lui Nisip-de-Gheață. Nisip-de-Gheață se rostogoli pe scări, lăsând o dâră lungă de sânge pe treptele din piatră.

Armata ovaționă și le jură credință prințului Apă-Adâncă și prințesei Picătură-de-Rouă.

În timp ce Apă-Adâncă și Nisip-de-Gheață se luptau, căpitanul Velă-Lungă îl căutase prin palat pe Ochi-de-Ac. Cineva îi dădu de veste că pictorul plecase la atelierul său, care se afla într-un colț îndepărtat al palatului. Văzu că în fața ușii nu se afla decât o singură gardă. Omul luptase în subordinea lui Velă-Lungă.

— A venit aici acum o oră, spuse garda. Nu a ieșit de atunci.

Căpitanul sparse ușa și intră.

Atelierul n-avea ferestre. Lumânările din cele două candelabre din argint aproape că se stinseseră și atelierul era tot atât de întunecat ca un buncăr. Locul era pustiu.

Dar Velă-Lungă văzu o pictură pe șevalet. Era abia terminată, și vopseaua nici nu se uscase bine: înfățișa un autoportret al lui Ochi-de-Ac. Pictura era o adevărată capodoperă. Era ca o fereastră spre o altă lume, cu Ochi-de-Ac care stătea în ea și se uita la lumea de aici. Deși un colț îndoit al hârtiei albe ca zăpada demonstra că era doar o pictură, căpitanul simți nevoia să evite privirea pătrunzătoare a bărbatului din imagine.

Velă-Lungă privi prin jur și văzu alte portrete ce atârnau pe perete: regele, regina și miniștrii ce le fuseseră loiali. Văzu și pictura înfățișând-o pe Picătură-de-Rouă, iar frumoasa prințesă din pictură făcea parcă acest atelier mohorât să strălucească puternic ca însuși raiul. Ochii ei, din pictură, îi vrăjiră sufletul și simți că îl ia amețeala. Dar, în cele din urmă, Velă-Lungă își reveni. Luă tabloul, aruncă rama și aprinse sulul împăturit cu o lumânare.

Și, chiar atunci când flăcările mistuiau pictura, ușa atelierului se deschise și își făcu apariția adevărata Picătură-de-Rouă. Era îmbrăcată tot ca o femeie de rând și acum ținea chiar ea în mână umbrela neagră și rotitoare.

— Unde e mătușica Wide?

— I-am spus să rămână afară. Am să-ți spun câteva lucruri… numai ție.

— Portretul nu mai este. Velă-Lungă arătă spre jăraticul de pe podea: Nu mai aveți nevoie de umbrelă.

Prințesa încetini rotirea umbrelei și aceasta începu să plângă ca o privighetoare. În timp ce pânza se prăbuși, țipetele se întețiră și se auziră din ce în ce mai tare, până când începură să semene cu cele ale unei stăncuțe – ultimul avertisment înainte de sosirea Morții. Apoi umbrela se închise și sferele de piatră de la margine se ciocniră unele de altele prelung și strident.

Prințesa era nevătămată.

Căpitanul o privi pe prințesă și lăsă să-i scape un oftat prelung de ușurare. Se întoarse spre cenușă:

— E păcat. Portretul era frumos și aș fi vrut să-l puteți vedea. Dar nu am mai îndrăznit să întârzii… era, cu adevărat, foarte frumos.

— Mai frumos decât mine?

— Erai Domnia Ta.

Prințesa scoase două bucăți de săpun din He'ershingenmosiken. Le dădu drumul și bucățile extrem de ușoare și albe începură să plutească prin aer ca niște fulgi.

— Plec din regat să călătoresc pe mare. Vii cu mine? îl întrebă prințesa.

— Cum? Dar prințul Apă-Adâncă tocmai anunțase că are loc încoronarea voastră mâine. A jurat să vă ajute din toată inima.

— Fratele meu este mult mai potrivit ca rege decât mine, spuse prințesa dând din cap. Și, dacă nu ar fi fost izolat pe Insula Mormântului, el ar fi trebuit să moștenească tronul. Când va deveni rege, va putea sta undeva sus, prin palat, și întregul regat va putea să-l vadă. Dar eu nu vreau să fiu regină. Îmi place mai mult afară decât în palat. Nu vreau să-mi trăiesc restul vieții în Regatul Fără-de-Povești. Vreau să mă duc acolo unde sunt povești.

— Viața aceea este plină de pericole și de greutăți.

— Nu mi-e frică.

În lumina lumânărilor, ochii prințesei străluciră cu o scânteie de viață. Velă-Lungă simți că tot ce era în jur devine iar mai strălucitor.

— Nici mie nu mi-e frică, prințesă. Vă voi urma până la capătul mării, până la capătul lumii.

— Atunci vom fi ultimele două ființe care pleacă din Regat.

Prințesa întinse mâna și prinse cele două bucăți de săpun din aer.

— O să luăm o barcă cu pânze.

— Da, una cu vele albe ca neaua.

A doua zi de dimineață, pe o plajă de undeva din Regat, oamenii văzură o velă albă care apărea din mare. În spatele velei, se întindea o dâră lungă de spumă, ca un nor. Vela se îndepărta de Regat în lumina soarelui care răsărea.

După aceea, nimeni din Regat nu mai avea să afle ce se întâmplase cu prințesa Picătură-de-Rouă și cu căpitanul Velă-Lungă. De fapt, regatul nu mai primi niciun fel de informație de la lumea exterioară. Prințesa luase ultimele două bucăți de săpun de baie din He'ershingenmosiken și nimeni nu mai avea să poată străbate bariera formată din bancurile de pești prădători. Dar nimeni nu se plânse de asta. Oamenii erau obișnuiți cu viețile lor liniștite. După această poveste, nu se mai spuseră niciodată alte povești în Regatul Fără-de-Povești.

Dar uneori, târziu în noapte, unii spuneau povești care nu erau chiar povești: viețile închipuite ale prințesei Picătură-de-Rouă și a lui Velă-Lungă. Își imagina fiecare cu totul alte lucruri, însă erau cu toții de acord că cei doi călătoreau în multe locuri exotice, în regate misterioase și pe continente tot atât de întinse cât marea. Aveau să trăiască până la adânci bătrâneți hoinărind și explorând lumea și, oriunde ar fi ajuns, trăiau fericiți împreună.

ERA TRANSMISIEI, ANUL 7.

Poveștile cu zâne ale lui Yun Tianming

În camera-liberă-de-sophoni, cei care terminaseră de citit începură să vorbească unii cu alții, deși majoritatea erau încă absorbiți de lumea Regatului Fără-de-Povești, cu marea, cu prințesa și cu prinții. Unii rămăseseră adânciți în gânduri, alții

se uitau fix la document, de parcă ar fi sperat să înțeleagă mai mult din copertă.

— Prințesa asta seamănă mult cu tine, îi spuse AA lui Cheng Xin.

— Încearcă să te concentrezi pe chestiunile serioase de aici… Și ce, eu sunt atât de delicată?! Eu aș fi putut să-mi țin singură umbrela.

Cheng Xin era singura care nu se deranjase să citească documentul. Poveștile îi erau gravate în memorie. Se întrebase, bineînțeles, de multe ori dacă prințesa Picătură-de-Rouă nu fusese modelată, într-o anumită măsură, după ea. Dar căpitanul gărzilor nu semăna cu Tianming.

Chiar își închipuie că o să plec departe, într-un fel sau altul? Cu un alt bărbat?

Imediat ce președintele observă că toți cei de față terminaseră de citit, le ceru părerile – sau, mai curând, le ceru să sugereze direcții pentru următorii pași pe care credeau că trebuie să-i facă diferitele grupuri de lucru de la CAP.

Membrul din comitet care reprezenta grupul de analiză literară ceru să vorbească primul. Acest grup fusese adăugat în ultimul moment și era compus în principal din scriitori și specialiști în literatura Erei Comune. Se considerase că exista o șansă minusculă – oricât de improbabilă ar fi fost ea – ca acești oameni să poată fi de folos.

Vorbitorul era un scriitor de povești pentru copii:

— Știu că, de acum înainte, grupul meu are puține șanse să aducă contribuții folositoare. Dar am dorit să vă spun mai întâi câteva cuvinte.

Ridică documentul cu coperte albastre:

— Îmi pare rău că trebuie să spun asta, dar nu cred că acest mesaj va putea fi descifrat vreodată.

— De ce spuneți asta? întrebă președintele.

— Ca să fiu mai exact, încercăm să evaluăm direcția strategică din viitor a luptelor omenirii. Dacă acest mesaj există cu adevărat, oricare ar fi el, trebuie să aibă un sens concret. Nu putem lua o

informație vagă, ambiguă, și s-o transformăm în instrucțiuni strategice. Însă neclaritatea și ambiguitatea sunt însăși inima expresiei literare. Din considerațiuni de securitate, sunt sigur că înțelesul adevărat din spatele acestor povești este îngropat foarte adânc, și asta face ca interpretările să fie și mai neclare și mai ambigue. Dificultatea cu care ne confruntăm nu este aceea că nu putem extrage nimic folositor din aceste povești, ci faptul că există prea multe interpretări plauzibile și nu putem fi siguri cu privire la niciuna dintre ele.

Aș vrea să vă spun și altceva, care nu are o relevanță directă aici. Ca scriitor, doresc să exprim respectul meu față de autor. Ca povești, sunt foarte bune.

În ziua următoare, însă, munca CDDI de descifrare a mesajului lui Yun Tianming începu cu adevărat. Foarte curând, cu toții începură să aprecieze avertismentul scriitorului de cărți pentru copii.

Cele trei povești ale lui Yun Tianming erau bogate în metafore și în simbolism; fiecare detaliu putea fi interpretat în multiple feluri și fiecare interpretare putea să primească un oarecare sprijin, dar era imposibil să spui care era mesajul intenționat de către autor și astfel era imposibil să iei oricare dintre interpretări drept informație strategică.

De exemplu, ideea de a picta oameni care să se transforme în tablouri fusese considerată, prin consens, o metaforă destul de transparentă. Însă experții din diferite domenii nu căzuseră de acord asupra unei singure interpretări. Unii credeau că picturile erau o referire la curentul de digitalizare din lumea modernă și astfel, acest detaliu din poveste sugera faptul că oamenii trebuie și ei să se digitalizeze, ca o modalitate de evitare a loviturilor Pădurii Întunecate. Savanții care susțineau această concepție remarcaseră și că aceia care fuseseră pictați în acele tablouri nu mai aveau cum să le

facă rău celor din lumea reală, așa că digitalizarea umanității era poate o cale de a proclama anunțul de siguranță cosmică.

Dar altă tabără susținea că picturile erau menite să sugereze dimensiunile speciale. Lumea reală și lumea picturilor erau diferite dimensionalități și, atunci când o persoană era pictată, acea persoană dispărea din spațiul tridimensional. Acest lucru amintea de experiențele prin care trecuseră *Spațiul Albastru* și *Gravitația,* în fragmentul cvadridimensional, așa că poate Tianming intenționase să sugereze că umanitatea ar putea folosi spațiul cvadridimensional ca refugiu sau ar putea transmite anunțul de siguranță cosmică într-un anume fel, prin spațiul cvadridimensional. Unii savanți atrăseseră atenția asupra încălcării regulilor perspectivei de către prințul Apă-Adâncă, care puteau fi o dovadă în plus că autorul se referea la spațiul cvadridimensional.

Un alt exemplu: care era înțelesul peștilor prădători? Unii se concentrară asupra faptului că erau numeroși, asupra obiceiului lor de a rămâne ascunși și asupra tendințelor lor necruțătoare, agresive și ajunseră la concluzia că simbolizau civilizația cosmică drept un întreg, în starea de Pădure Întunecată. Săpunul, care le permitea peștilor prădători să se simtă atât de relaxaţi încât să uite să atace, reprezenta unele principii necunoscute pe care s-ar baza anunțul de siguranță cosmică. Alții, în schimb, ajunseseră la concluzia contrarie: credeau că peștii prădători reprezentau niște mașini inteligente care trebuiau construite de umanitate. Aceste mașini vor fi de dimensiuni mici și capabile de autoreplicare. Odată eliberate în spațiu, mașinile ar fi folosit materia găsită în Centura Kuiper sau în Norul Oort pentru autoreplicarea în multe exemplare până când ar fi format o barieră inteligentă în jurul Sistemului Solar. Bariera ar putea avea multiple funcțiuni, de

exemplu interceptarea fotoizilor în drum spre Soare sau schimbarea aspectului Sistemului Solar, de la distanță, într-un fel care ar fi atins scopul anunțului de siguranță cosmică.

Această explicație, denumită Interpretarea Acvatică, atrase atenția mai mult decât celelalte interpretări concurente. Spre deosebire de celelalte ipoteze, Interpretarea Acvatică oferea un cadru tehnic relativ clar și devenise una dintre primele interpretări ce aveau să fie studiate ca temă de cercetare detaliată de către Academia Mondială de Științe. Dar CDDI nu-și puse prea multe speranțe în Interpretarea Acvatică – deși ideea părea fezabilă din punct de vedere tehnic, studii ulterioare arătaseră că „bancurilor de pești“ auto-eplicante le-ar fi luat mii de ani pentru a forma o barieră în jurul Sistemului Solar. Pe de altă parte, funcționalitatea redusă a mașinilor IA însemna că funcțiunile protectoare și anunțul de siguranță al barierei erau cel mult niște viziuni imposibil de aplicat. În cele din urmă, Interpretarea Acvatică trebui să fie abandonată.

Și mai fuseseră oferite nenumărate interpretări concurente și pentru umbrela rotitoare, pentru misterioasa hârtie de val-de-zăpadă și pentru piatra de obsidian, pentru săpunul de baie din He'ershingenmosiken…

Exact cum le spusese și scriitorul de povești pentru copii, toate aceste explicații păreau justificabile, dar era imposibil să știi cu siguranță pe care din ele o intenționase cu adevărat autorul.

Nu era cazul, însă, să afirmi că tot conținutul celor trei povești era într-atâta de vag și de ambiguu. Experții CDDI erau siguri că cel puțin un detaliu din poveste oferea o informație concretă de spionaj și acela era, poate, cheia pentru descifrarea secretelor mesajului lui Yun Tianming.

Se refereau la numele locului aceluia straniu din povești: He'ershingenmosiken.

Tianming îi spusese lui Cheng Xin poveștile în limba chineză. Oamenii observaseră că majoritatea denumirilor de locuri și numele personajelor aveau înțelesuri clare în limba chineză: Regatul Fără-de-Povești, Marea Peștilor Prădători, Insula Mormântului, prințesa Picătură-de-Rouă, prințul Nisip-de-Gheață, Ochi-de-Ac, Maestrul Ethereal, căpitanul Velă-Lungă, mătușica Wide etc. Cu toate acestea, era amestecat printre acestea și numele unui loc din străinătate. Și care nu era doar straniu din punct de vedere fonetic, pentru chinezi, dar mai era și foarte lung. În plus, se și repeta în poveste, într-un fel care sugera cât se poate de limpede că era ceva ieșit dn comun: Ochi-de-Ac și Maestrul Ethereal veneau din He'ershingenmosiken; hârtia de val-de-zăpadă pe care o foloseau venea și ea din He'ershingenmosiken; piatra de obsidian și fierul folosit pentru presarea hârtiei erau și ele din He'ershingenmosiken; căpitanul Velă-Lungă se născuse în He'ershingenmosiken; săpunul de baie din He'ershingenmosiken; peștii prădători din He'ershingenmosiken… Autorul părea să sublinieze în mod repetat importanța numelui, dar nu exista nici o descriere amănunțită a He'ershingenmosikenului. Era oare o altă insulă mare, ca Regatul Fără-de-Povești? Un continent? Un arhipelag?

Experții nu erau siguri nici măcar în legătură cu limba din care venea numele. Când Yun Tianming plecase cu sonda Scării, el nu cunoștea prea bine limba engleză și nu cunoștea o a treia limbă – dar era posibil să fi învățat altă limbă mai târziu. Numele nu părea să vină din limba engleză și nu era clar nici dacă aparținea unei limbi romanice. În mod sigur, numele nu putea fi trisolarian, fiindcă limba trisolariană nu era vorbită sau exprimată prin sunete.

Savanții încercaseră să pronunțe numele pe litere în toate limbile cunoscute de pe Terra,

încercaseră să ceară ajutor de la experții din alte domenii, căutaseră pe Internet și în tot felul de baze de date specializate, dar eforturile lor fuseseră în zadar. În fața acestui nume, cele mai strălucite minți ale umanității, din diferite domenii de studiu, depuseseră armele.

Liderii diferitelor echipe o întrebaseră pe Cheng Xin: era sigură că-și amintise în mod corect pronunția acestui nume? Cheng Xin le răspunse fără echivoc: observase imediat cât de straniu suna numele și avusese grijă să-l memoreze în mod corect. Iar numele mai apărea și în mod repetat în poveste și era imposibil să-l fi reținut greșit.

Analiza CDDI nu făcea progrese. Asemenea dificultăți nu erau complet surprinzătoare: dacă oamenii ar fi putut descifra cu ușurință poveştile lui Yun Tianming pentru spionajul strategic, atunci și trisolarienii ar fi putut-o face. Adevăratele informații de spionaj trebuiau ascunse adânc. Experții din diferite echipe erau epuizați, iar electricitatea statică și mirosul înțepător din camera-liberă-de-sophoni îi făceau iritabili. Fiecare echipă era împărțită în mai multe facțiuni care discutau în contradictoriu diversele interpretări concurente, fără să ajungă la un consens.

În timp ce efortul de descifrare ajunsese la un impas, în inimile celor de la CDDI începu să se strecoare îndoiala. Oare aceste trei povești chiar conțineau informații strategice importante? Suspiciunea era îndreptată mai ales spre Yun Tianming însuși. În fond, avea doar o diplomă de absolvent care data din Era Comună, ceea ce însemna că avea mai puține cunoştințe și decât un student de gimnaziu din prezent. În viața sa de dinainte de misiune, avusese o muncă de rutină, cu sarcini de începător, fără nicio experiență în efectuarea cercetărilor științifice avansate sau în argumentarea noilor teorii științifice fundamentale. Sigur, după ce a fost capturat și clonat, avusese

destule oportunități de studiu, dar experții se îndoiau că putea înțelege supertehnologia trisolarienilor și mai ales teoriile de bază care permiteau o asemenea tehnologie.

Și, ceea ce era și mai neplăcut, odată cu trecerea timpului începură să apară la CDDI câteva lucruri complicate, de neevitat. La început, toată lumea se chinuia să rezolve enigma viitorului umanității luată ca întreg. Dar, mai târziu, diferite forțe politice și grupuri de interes începuseră să-și facă simțită prezența: Flota Internațională, ONU, diferitele state naționale, corporațiile multinaționale, religiile și așa mai departe. Toate aceste grupuri încercau să interpreteze poveștile conform propriilor scopuri politice și propriilor interese și tratau munca de interpretare, pur și simplu, ca pe o altă ocazie de diseminare a propagandei despre tipul lor de politică. Poveștile se transformau în coșuri goale, capabile să transporte orice fel de bunuri. Munca CDDI se schimbă, iar dezbaterile dintre diferitele facțiuni deveniră politizate și utilitariste, ceea ce condusese la scăderea moralului.

Dar lipsa de progrese a CDDI avu și un efect pozitiv: îi forță pe oameni să renunțe la iluzia unui miracol. De fapt, publicul încetase demult să mai creadă în miracole, de vreme ce nici măcar nu știa de existența mesajului lui Yun Tianming. Presiunea politică exercitată de populație obligă Flota Internațională și ONU să-și comute atenția de la mesajul lui Yun Tianming spre găsirea unor căi de a conserva civilizația Terrei pe baza tehnologiilor cunoscute.

Văzută la scara cosmică, distrugerea Trisolaris avusese loc în vecinătate și le dăduse oamenilor șansa să observe în amănunt procesul complet de extincție a unei stele și să adune cantități masive de date. De vreme ce steaua care fusese distrusă era foarte asemănătoare cu Soarele, atât din punctul de vedere al masei, cât și din cel al

poziției din secvența principală, umanitatea putea crea un model matematic precis al distrugerii catastrofale a Soarelui în eventualitatea unei lovituri a Pădurii Întunecate. De fapt, această cercetare începuse cu adevărat imediat ce oamenii de pe Terra asistaseră la sfârșitul Trisolaris. Rezultatul direct al cercetării în această direcție era Proiectul Buncăr, care ajunsese în prim-planul atenției internaționale și devenise mai important decât mesajul lui Yun Tianming.

EXTRAS DIN UN TRECUT DIN AFARA TIMPULUI. PROIECTUL BUNCĂR: O ARCĂ PENTRU CIVILIZAȚIA TERREI

I. Termen planificat de la expunerea coordonatelor Terrei până la atacul Pădurii Întunecate asupra planetei: Scenariul optimist, o sută până la o sută cincizeci de ani. Scenariul mediu: cincizeci până la optzeci de ani. Scenariul pesimist: zece până la treizeci de ani. Planurile pentru supraviețuirea rasei umane au folosit șaptezeci de ani ca bază de plecare.

II. Numărul total de indivizi care ar trebui să fie salvați: Conform ritmului de scădere a populației terestre, numărul ar fi de șase sute până la opt sute de milioane în șaptezeci de ani.

III. Tipul proiectat de atac anticipat al Pădurii Întunecate: Folosind datele de la distrugerea Trisolaris, s-a construit un model matematic al exploziei, a ceea ce i s-ar putea întâmpla Soarelui dacă ar fi lovit în același fel. Simulările conforme modelului arătau că, dacă Soarele ar fi lovit de un fotoid, toate planetele terestre din interiorul orbitei lui Marte ar fi distruse. Imediat după lovitură, Mercur și Venus ar fi vaporizate. Terra ar păstra ceva din masa ei și forma sferică, dar un strat de suprafață de cinci sute de kilometri grosime, incluzând crusta și o

parte din manta, ar fi smulse instantaneu. Mai târziu, toate planetele terestre rămase și-ar pierde viteza din cauza materialului eliberat de explozia solară și s-ar prăbuși în miezul supraviețuitor al Soarelui.

Modelul arăta că forța distructivă a exploziei solare – inclusiv a radiației și a impactului materialului solar – ar fi invers proporțională cu pătratul distanței de la Soare. Cu alte cuvinte, forța distructivă s-ar micșora rapid pentru obiectele îndeajuns de îndepărtate de Soare. Acest lucru ar permite planetelor jupiteriene să supraviețuiască exploziei.

În timpul fazei inițiale a atacului, suprafața lui Jupiter ar fi afectată major, dar structura lui globală ar rămâne neschimbată, inclusiv cea a sateliților săi. Suprafețele lui Saturn, Uranus și Neptun ar fi și ele afectate dar fără distrugeri profunde. Materialul solar împrăștiat ar încetini orbitele planetelor până la un anumit grad, dar mai târziu, fiindcă materialul solar va forma o nebuloasă spiralată, viteza unghiulară a rotației acesteia ar deveni egală cu cea a planetelor jupiteriene și nu ar degrada și mai mult orbitele acelor planete.

Cele patru planete gazoase, Jupiter, Saturn, Uranus și Neptun, ar supraviețui unui atac al Pădurii Întunecate relativ neatinse. Această predicție era premiza fundamentală pentru Proiectul Buncăr.

IV. Planuri abandonate pentru supraviețuirea rasei umane

1. Planul de evadare stelară: tehnic, imposibil. Umanitatea nu putea obține capacitățile de navigare stelară la scară mare în intervalul de timp cerut. În arcele de evadare stelară nu încăpeau mai mult de o miime a populației globale. Pe de altă parte, era foarte improbabil ca asemenea arce să localizeze și să ajungă la exoplanetele locuibile înainte de epuizarea combustibilului și de căderea

definitivă a sistemelor de susținere a vieții pe termen lung și a sistemelor de reciclare ecologică.

De vreme ce orice plan de acest gen putea asigura supraviețuirea doar a unei părți extrem de mici din populația totală, planul încălca valorile fundamentale și principiile morale ale rasei umane. Era irealizabil și din punct de vedere politic, fiindcă putea conduce la revolte sociale masive și la colapsul total al societății.

2. Planul de evitare a distanțelor lungi: fezabilitate extrem de scăzută. Acest plan ar presupune construirea unui habitat uman la o distanță suficientă de Soare pentru evitarea energiei lui distructive explozive. Conform modelului și dezvoltării planificate a tehnicilor de inginerie pentru întărire a orașelor spațiale din viitorul apropiat, cea mai mică distanță sigură ar fi de șaizeci de AU de la Soare, ceea ce ar fi dincolo de Centura Kuiper. La distanța aceea, nu ar fi disponibile decât puține resurse în spațiu pentru construirea unui oraș spațial. În mod similar, lipsa resurselor însemna că, și dacă un asemenea oraș ar fi fost construit, odată ocupat de oameni, ar fi fost aproape imposibil de întreținut.

V. Proiectul Buncăr: Cei patru giganți gazoși[19] puteau fi folosiți drept barieră pentru evitarea exploziei solare din urma unui atac al Pădurii Întunecate. În umbra celor patru planete, departe de Soare, puteau fi construite suficiente habitate spațiale pentru a caza întreaga populație a Terrei. Aceste orașe spațiale urmau să fie situate lângă planete, dar fără să fie sateliții lor. În schimb, ar fi orbitat Soarele în sincronicitate cu planetele, rămânând în umbra lor. Planul cerea un total de cincizeci de orașe spațiale, fiecare fiind capabil să cazeze aproape cincisprezece milioane de indivizi. În mod specific, douăzeci de orașe ar fi fost adăpostite de Jupiter, douăzeci, de Saturn, șase, de Uranus și patru, de Neptun

VI. Provocările tehnice cu care se confrunta Proiectul Buncăr: Tehnologia cerută de acest plan era deja stăpânită de umanitate. Flota Internațională poseda o experiență îndelungată în construirea orașelor spațiale și exista deja o bază destul de mare lângă Jupiter. Existau unele provocări tehnice care puteau fi depășite în intervalul de timp cerut, cum ar fi reglarea pozițiilor orașelor spațiale. Fiindcă orașele spațiale nu aveau să fie sateliții giganților gazoși, dar trebuiau să rămână în vecinătatea planetelor, aveau să cadă spre planete dacă nu se instalau sistemele de propulsie care să contracareze gravitația și să le mențină distanța față de ele. Inițial, planul cerea ca orașele spațiale să fie situate la punctele Lagrange L2, așa încât perioadele orbitale ale orașelor spațiale să fie aceleași cu cele ale giganților gazoși respectivi, fără să fie nevoie să se cheltuiască prea multă energie. Totuși, s-a descoperit mai târziu că punctele Lagrange L2 erau prea departe de giganții gazoși pentru a furniza suficientă protecție.

VII. Supraviețuirea rasei umane în Sistemul Solar după un atac al Pădurii Întunecate: După distrugerea Soarelui, orașele spațiale aveau să se bazeze, ca sursă de energie, pe fuziunea nucleară. La momentul respectiv, Sistemul Solar avea să apară ca o nebuloasa spiralată, iar materialul solar împrăștiat avea să furnizeze o cantitate inepuizabilă de material de fuziune ce putea fi ușor colectat. Avea să fie de asemenea posibil să se adune încă și mai mult combustibil de fuziune din ce avea să rămână din miezul Soarelui, suficient pentru a asigura nevoile energetice pe termen lung ale umanității. Fiecare oraș spațial putea fi echipat cu propriul soare artificial, care urma să genereze o cantitate de energie echivalentă cu cantitatea care ajungea pe suprafața Terrei înainte de atac. Din punctul de vedere al eficienței, energia disponibilă pentru oameni ar fi fost cu mai multe ordine de mărime mai mare decât în perioada de pre-atac,

deoarece orașele spațiale ar consuma combustibilul de fuziune la doar o miliardime dintr-un miliard din consumul Soarelui. În acest sens, extincția Soarelui ar fi un pas înainte, pentru că ar pune capăt consumului extrem de risipitor de material de fuziune din Sistemul Solar.

Odată ce nebuloasa s-ar stabiliza într-o oarecare măsură după atacul Pădurii Întunecate, toate orașele spațiale ar putea să-și părăsească planetele de adăpost și să-și găsească locuri mult mai potrivite în Sistemul Solar. Ar putea fi recomandabil pentru ele să plece din planul ecliptic, pentru ca să poată evita perturbația produsă de nebuloasă, având în același timp posibilitatea să se servească din ea pentru resurse. De vreme ce explozia solară urma să distrugă planetele terestre, resursele minerale din Sistemul Solar aveau să fie împrăştiate prin nebuloasă, făcându-le mai ușor de colectat. Acest lucru avea să facă posibilă construirea mai multor orașe spațiale. Singura limită, din punctul de vedere al resurselor, al numărului de orașe spațiale care puteau fi construite, o reprezenta apa, dar exista un ocean adânc de 160 de kilometri care acoperea Europa, asigurând un volum mai mare de apă decât oceanele Terrei și capabil să asigure apa pentru o mie de orașele spațiale cu populații individuale de la zece la douăzeci de milioane. Și, chiar din nebuloasă, putea fi obținută și mai multă apă.

Astfel, nebuloasa Sistemului Solar de după atac era capabilă să susțină mai mult de zece miliarde de oameni care să ducă un trai confortabil și să-i ofere civilizației umane destul spațiu să se dezvolte.

VIII. Supraviețuirea rasei umane în Sistemul Solar după un atac al Pădurii Întunecate: Această construcție a unei lumi noi era un plan nemaivăzut pentru întreaga rasă umană. Cel mai mare obstacol din calea lui nu era de natură tehnică, ci o

chestiune de politică internațională. Publicul se îngrijora că Proiectul Buncăr avea să epuizeze resursele Terrei și să inverseze progresul global în ce privea bunăstarea socială, politica și economia, ba chiar să conducă la o a doua Mare Ravenă. Dar Flota Internațională și ONU căzuseră de acord că un asemenea pericol putea fi evitat. Proiectul Buncăr urma să fie construit în integralitate cu resurse din Sistemul Solar, din afara Terrei, mai ales de pe sateliții celor patru planete jupiteriene și de pe inelele lui Saturn, Uranus și Neptun. El nu avea să secătuiască resursele Terrei sau economia ei. De fapt, imediat ce dezvoltarea resurselor spațiale ajungea la un anume stadiu, proiectul ar fi putut chiar să ridice nivelul economiei Terrei.

IX. Programul general pentru Proiectul Buncărului: Construcția infrastructurii industriale pentru extragerea și exploatarea resurselor pentru giganții gazoși avea să dureze douăzeci de ani și construirea orașelor spațiale avea să dureze șaizeci de ani. Cele două faze aveau să se suprapună timp de zece ani.

X. Posibilitatea unui al doilea atac al Pădurii Întunecate: Rezultatele primului atac al Pădurii Întunecate ar trebui să-i convingă pe cei mai mulți dintre observatorii îndepărtați că Sistemul Solar era lipsit de viață. În mod simultan, ca rezultat al distrugerii Soarelui, Sistemul Solar nu mai conținea o sursă de energie capabilă să susțină un atac de la distanță care să fie justificat economic. Astfel, posibilitatea unui al doilea atac al Pădurii Întunecate părea infimă. Starea lui 187J3X1 de după distrugerea sa confirma și ea acest punct de vedere.

ERA TRANSMISIEI, ANUL 7.

Poveștile lui Yun Tianming

În timp ce pregătirile pentru Proiectul Buncărului erau în plină desfășurare, Yun Tianming dispăru din conștiința publică. CDDI își continua munca de descifrare a mesajului, dar acesta era tratat doar ca unul dintre multele proiecte ale CAP. Speranța de a extrage informații strategice importante din povești scădea cu fiecare nouă zi. Unii membri ai CDDI chiar făcuseră legătura dintre Proiectul Buncărului și poveștile lui Yun Tianming și veniseră cu mai multe interpretări care indicau acest plan ca fiind cel corect. De exemplu, umbrela era, bineînțeles, considerată o aluzie la un soi de structură defensivă. Cineva remarcă faptul că sferele de piatră de la marginea pânzei ar fi putut simboliza planetele jupiteriene, dar, în Sistemul Solar, nu erau decât patru planete capabile să acționeze ca niște bariere. Poveștile lui Tianming nu menționau numărul de spițe ale umbrelei, dar, rațional vorbind, un număr de patru spițe părea cam mic. Sigur, nu mulți oameni credeau în această interpretare, dar într-un oarecare sens, poveștile lui Tianming căpătaseră acum un statut similar Bibliei. Fără să-și dea seama de asta, oamenii nu mai căutau informațiile strategice reale, ci asigurări că se aflau deja pe drumul bun.

Și apoi, pe neașteptate, veni saltul înainte în interpretarea poveștilor.

Într-o zi, 艾 AA veni s-o vadă pe Cheng Xin. Nu o mai însoțea demult pe Cheng Xin la ședințele CDDI, ci își dedica toată energia în efortul de implicare a Grupului Halo în Proiectul Buncăr. Construirea unei lumi noi în afara orbitei lui Jupiter reprezenta o șansă nelimitată pentru o companie de construcții spațiale. Și nu era o coincidență minunată că această companie se numea Grupul Halo, când „halourile" planetelor jupiteriene aveau să furnizeze cea mai mare parte din resursele pentru construirea orașelor spațiale?

— Vreau un săpun de baie, spuse AA.

Cheng Xin o ignoră. Privirea ei rămase fixată asupra e-bookului din fața ei și-i puse lui AA o întrebare despre fizica de fuziune. După ce ieșise din hibernare, se dedicase studiului științei moderne. Acum, toate tehnologiile zborului spațial din Era Comună dispăruseră și chiar și o navetă spațială mică se baza astăzi pe propulsia de fuziune nucleară. Cheng Xin trebuise să înceapă cu fizica de bază, dar progresa rapid. De fapt, prăpastia anilor nu reprezenta o barieră de netrecut în calea studiilor ei: majoritatea schimbărilor teoriei fundamentale avuseseră loc abia după începutul Erei Descurajării. Cu puțină răbdare, majoritatea savanților și a inginerilor din Era Comună puteau să se adapteze din nou la profesiile pe care le aleseseră.

AA închise cartea lui Cheng Xin:

— Dă-mi săpun de baie!

— Nu am. Înțelegi că săpunul real nu are magia acelor povești, nu?

Ceea ce voia Cheng Xin să-i spună de fapt lui AA era că ar fi fost cazul să termine cu copilăriile.

— Știu. Dar îmi plac baloanele. Vreau o baie cu baloane de săpun la fel ca a prințesei.

Băile moderne nu aveau niciun fel de balonașe de săpun. Săpunul și alte asemenea cosmetice dispăruseră de mai bine de un secol. Practica contemporană a îmbăierii presupunea două metode: undele supersonice și agenții de curățare. Agenții de curățare erau nanoroboți invizibili cu ochiul liber. Se puteau folosi cu sau fără apă. Curățau pielea și alte suprafețe instantaneu.

Cheng Xin trebui să meargă cu AA ca să cumpere săpun de baie. De câte ori fusese deprimată în trecut, AA trăsese de ea să iasă afară și astfel s-o înveselească.

Confruntate cu pădurea uriașă care era orașul, se gândiră ce posibilități aveau și, în cele din urmă, hotărâră că locul cel mai potrivit pentru a găsi

săpun de baie era un muzeu. Căutarea lor reuși și ajunseră la o sală de expoziție a muzeului de istorie dedicată obiectelor de folosință cotidiană din Era Comună: aparate electrocasnice, haine, mobilier etc. Aceste obiecte erau bine conservate și unele dintre ele arătau noi-nouțe. În mintea ei, Cheng Xin nu putea accepta că acestea erau artefacte vechi de câteva secole; ei i se părea că le folosise ieri. Deși se întâmplaseră atâtea de când fusese deșteptată pentru prima oară, această epocă nouă tot i se mai părea ca un vis. Spiritul ei se încăpățânase să trăiască în trecut.

Săpunul de baie era expus într-o vitrină împreună cu alte produse de curățare, cum ar fi detergentul de rufe. Cheng Xin se uită fix la bucata translucidă de săpun și văzu vulturul familiar de pe logoul imprimat în săpun: produs al firmei Nice Group. Era de un alb pur, la fel ca săpunul din poveste.

Directorul muzeului susținu la început că săpunul era un artefact prețios și nu era de vânzare, dar apoi începu să le propună un preț astronomic.

— Cu banii ăștia s-ar putea construi o fabrică mică pentru produse de curățare, îi spuse Cheng Xin lui AA.

— Și ce dacă? Am lucrat pentru tine ani întregi ca director general. Merit să-mi faci un cadou. Și cine știe? Poate că valoarea lui va crește cu timpul.

Așa că plătiră pentru săpunul de baie. Cheng Xin îi sugerase lui AA că, dacă dorea o baie cu balonașe, atunci ar fi fost mai bine să cumpere sticla de lichid pentru baia cu spumă. Dar AA insistase că vrea săpun, deoarece prințesa folosise săpun. După ce săpunul fu extras cu grijă din caseta de prezentare, Cheng Xin îl ținu în mână și, în ciuda faptului că trecuseră mai mult de două secole, acesta tot mai împrăștia un parfum slab.

După ce se întoarseră acasă, AA rupse ambalajul și intră cu săpunul în baie. Apoi se auzi

sunetul căzii care se umplea.

Cheng Xin ciocăni la ușă:

— Îți sugerez să nu te speli cu el. Săpunul este alcalin și, fiindcă nu te-ai spălat niciodată cu săpun, ți-ar putea afecta pielea.

AA nu-i răspunse. Mult mai târziu, după ce apa se oprise, ușa de la baie se deschise. Cheng Xin văzu că AA era încă îmbrăcată. Fluturând o hârtiuță albă spre Cheng Xin, AA o întrebă:

— Știi să faci o barcă origami?

— Presupun că și asta e printre artele pierdute? o întrebă Cheng Xin, în timp ce luă hârtiuța.

— Evident. În zilele noastre, nu prea mai vedem hârtie.

Cheng Xin se așeză și începu să plieze. Gândurile ei reveniră la după-amiaza aceea cu burniță din facultate. Ea și cu Tianming șezuseră lângă lacul de acumulare și se uitaseră cum bărcuța de hârtie pe care o făcuse ea plutea din ce în ce mai departe pe apa acoperită de ceață și ploaie. Apoi se gândi la vela albă de la sfârșitul poveștilor lui Tianming…

AA ridică barca de hârtie cu baldachin și o admiră. Apoi îi făcu semn lui Cheng Xin s-o urmeze în baie. Cu un briceag, tăie un colț mic din săpun, făcu o gaură în pupa bărcii și introduse bucățica de săpun în aceasta. Îi aruncă lui Cheng Xin un zâmbet misterios, apoi depuse barca în apa liniștită din cadă.

Barca începu să se miște singură, navigând de la o margine a căzii spre cealaltă.

Cheng Xin înțelese imediat. Pe măsură ce săpunul se dizolva în apă, acesta scădea tensiunea superficială a apei din spatele bărcii. Dar, fiindcă tensiunea apei din fața bărcii rămânea neschimbată, aceasta trăgea barca înainte.

Gândurile lui Cheng Xin părură să fie iluminate de un fulger: în ochii ei, suprafața liniştită a apei din cadă se transformă în întunericul

spațiului și bărcuța de hârtie albă naviga peste marea nesfârșită cu viteza luminii..

Apoi Cheng Xin își mai aduse aminte și de altceva: de siguranța lui Tianming.

Șirul gândurilor ei se opri din vibrat imediat, de parcă cineva ar fi pus o mână peste ele. Cheng Xin se strădui să nu se mai uite la barcă, păstrându-și, pe cât posibil, o expresie plictisită și dezinteresată. Barca ajunsese acum la cealaltă margine a băii și se oprise. O ridică din cadă, o scutură de apă și o lăsă să cadă pe marginea lavoarului. Fusese gata-gata să arunce bărcuța în toaletă și să tragă apa, dar se gândi că asta ar fi părut prea de tot. Se hotărî totuși să n-o mai pună din nou în apă.

Pericol.

Deși Cheng Xin înclina și ea să creadă că nu mai erau sophoni în Sistemul Solar, era mai bine să fie prudentă.

Cheng Xin și AA se fixau cu privirea. Văzuseră amândouă în ochii celeilalte același lucru: entuziasmul iluminării care dansa în ei. Cheng Xin privi în altă parte.

— Nu am timp de pierdut cu jocuri tâmpite. Dacă vrei o baie cu spumă, n-ai decât.

Ieși din baie.

AA o urmă. Își turnară două pahare de vin și începură să vorbească despre lucruri anodine. Mai întâi, discutară despre viitorul Halo Group în cadrul Proiectului Bunkerului. Apoi își aduseră aminte despre viețile lor din timpul facultății, din cele două secole diferite. Apoi vorbiră despre viața din prezent. AA o întrebă pe Cheng Xin de ce nu găsise un bărbat care să-i placă, după ce trăise atâta timp în această epocă nouă, iar Cheng Xin îi spuse că nu putea încă să ducă un trai obișnuit sau cel puțin nu încă. Apoi remarcă faptul că problema lui AA era că se întâlnea cu prea mulți bărbați – sigur că era liberă să-și aducă prietenii s-o viziteze pe Cheng Xin, dar cel mai bine era să aducă doar

câte unul pe rând. Apoi discutară despre moda și stilurile femeilor din respectivele lor epoci, despre similaritățile și diferențele…

Limbajul era doar vehiculul prin care își exprimau entuziasmul. Nu îndrăzneau să se oprească, ca nu cumva tăcerea să le răpească bucuria lor ascunsă. În cele din urmă, într-o pauză a conversației întortocheate pe care un ascultător n-ar fi avut cum s-o observe, Cheng Xin spuse:

— Curbura…

Termină propoziția cu ochii: *propulsie?*

AA încuviință. Ochii ei spuseră: *Da, propulsia de curbură!*

EXTRAS DIN UN TRECUT ÎN AFARA TIMPULUI. MIȘCARE PRIN ÎNDOIREA SPAȚIULUI

Spațiul nu era plan, ci curbat. Dacă ne imaginăm universul ca pe o membrană mare și subțire, suprafața acesteia ar arăta ca un castron. Întreaga membrană ar putea chiar să fie ca un balon închis. Deși, la scară locală, membrana părea plană, curbura spațiului era omniprezentă.

În timpul Erei Comune, fuseseră propuse multe idei ambițioase pentru zborul spațial. Una dintre ele implica plierea spațiului. Ideea era să-ți imaginezi o creștere a curburii spațiului și să-l îndoi ca pe o foaie de hârtie, așa încât două locuri aflate la zeci de milioane de ani-lumină distanță să se poată atinge. La drept vorbind, nu era un plan pentru zborul spațial, ci un fel de „tragere de spațiu“. Nu implica navigarea la destinație, ci tragerea destinației spre tine prin îndoirea spațiului.

Doar Dumnezeu putea pune în operă un asemenea plan – și, după ce erau luate în considerație limitările teoriei de bază, poate că nici măcar Dumnezeu.

Mai târziu, apăruse o propunere mai moderată și mai localizată pentru a profita de spațiul curb pentru navigare. Presupunând că o astronavă ar putea să aplatizeze cumva spațiul din spatele ei și să-i descrească astfel curbura, spațiul mai curb din față ar trage-o înainte. Aceasta era ideea propulsiei de curbură.

Spre deosebire de îndoirea spațiului, propulsia de curbură nu putea duce o astronavă la destinație instantaneu, dar ar fi fost posibil s-o aducă asimptotic până la viteza luminii.

Până la interpretarea corectă a mesajului lui Yun Tianming, propulsia de curbură a rămas un vis, la fel ca sute de alte propuneri pentru zborul spațial cu viteza luminii. Nimeni nu știa dacă este posibilă; nici teoretic, nici la nivel practic.

ERA TRANSMISIEI, ANUL 7.

Poveștile lui Yun Tianming

Jubilând, AA îi spuse lui Cheng Xin:

— Înainte de Era Descurajării, erau la modă hainele cu imagini animate. Pe vremea aceea, toți arătau ca niște brazi de Crăciun ce clipesc, dar acum, doar copiii se mai îmbracă așa. Stilul clasic este la modă din nou.

Dar ochii lui AA spuneau cu totul altceva. Ochii i se încețoșaseră. *Această interpretare arată foarte bine, dar este în continuare imposibil să fii sigur. N-o să putem avea niciodată confirmarea.*

Cheng Xin spuse:

— Cel mai mult mă surprinde că metalele și pietrele prețioase nu mai există! Aurul este acum un metal comun și cele două pahare ale noastre sunt făcute din diamante… Știai că, de unde – sau, mă rog, de când – vin eu, a avea un mic diamant – atât de mare – era, pentru majoritatea fetelor, un vis irealizabil?

Ochii ei spuneau: *Nu, AA, de data asta e altfel. Putem fi siguri.*

— Ei, măcar aveați aluminiu ieftin. Înainte de inventarea electrolizei, aluminiul era și el un metal prețios. Am auzit că unii regi aveau chiar coroane din aluminiu.

Cum putem fi sigure?

Cheng Xin nu putea exprima ce dorea doar cu ajutorul ochilor. CDDI se oferise odată să-i construiască o cameră-liberă-de-sophoni în apartamentul ei. Asta ar fi însemnat o mulţime de echipamente zgomotoase, așa că îi refuzase. Acum regreta acea decizie.

— Hârtie de val-de-zăpadă, șopti ea.

Ochii lui AA străluciră din nou. Flacăra entuziasmului ardea și mai puternic decât înainte.

— *Nu mai există nimic în stare s-o netezească?*

— *Nu. Doar obsidianul din He'ershingenmosiken funcționează. Speram să pot lua înapoi piatra de obsidian de la Ochi-de-Ac.*

Ceasul din colțul camerei începu să sune. Ethereal privi în sus și văzu că se apropia răsăritul Soarelui. Privi în jos și văzu că pe podea era întinsă doar o fâșie lată de o palmă din hârtia de copac val-de-zăpadă, ceea ce nu i-ar fi ajuns pentru o pictură. Lăsă să-i cadă fierul de călcat din mână și oftă.

Sulul era o foaie de hârtie rulată care avea o curbură: o secțiune fusese trasă și călcată, micșorându-i-se curbura.

Era evident o aluzie la diferența dintre spațiul din fața și cel din spatele unei nave acționate de propulsia de curbură. N-avea cum să însemne nimic altceva.

— Să mergem, spuse Cheng Xin după ce se ridică.

— Da, spuse AA.

Trebuiau să ajungă la cea mai apropiată cameră-liberă-de-sophoni.

Cu două zile mai târziu, președintele CDDI anunță la o ședință a comitetului că șefii tuturor grupurilor aprobaseră în mod unanim interpretarea despre propulsia de curbură.

Yun Tianming îi spunea Terrei că navele trisolariene foloseau mecanisme de propulsie bazate pe curbura spațiului.

Era o informație strategică extrem de importantă. Din toate căile posibile de cercetare a zborului spațial cu viteza luminii, propulsia de curbură fusese confirmată ca fiind realizabilă. Și, ca o rază de lumină în noaptea cea întunecată, acest lucru arăta direcția corectă pentru dezvoltarea tehnologiei zborului spațial de pe Terra.

La fel de important era și faptul că interpretarea furniza un model al felului în care Tianming ascunsese mesajul în cele trei povești. Folosise două metode de bază: metafore dublu-stratificate și metafore bidimensionale.

Metaforele dublu-stratificate din povești nu indicau direct înțelesul adevărat, ci altceva mult mai simplu. Semnificația acestei prime metafore devenise vehiculul pentru o a doua metaforă care indica adevărata informație. În exemplul de față, barca prințesei, săpunul din He'ershingenmosiken și Marea Peștilor Prădători formau o metaforă pentru o barcă din hârtie acționată de săpun. Iar barca de hârtie, la rândul ei, indica propulsia de curbură. Încercările anterioare de descifrare eșuaseră în mare parte, din cauza credinței obișnuite a oamenilor că acele povești n-aveau decât un singur strat de metafore care să ascundă mesajul real.

Metaforele bidimensionale reprezentau o tehnică folosită pentru a rezolva ambiguitățile introduse de mecanismele literare utilizate în transmiterea informațiilor strategice. După o metaforă dublu-stratificată, era adăugată o metaforă de sprijin, cu un singur strat, pentru

confirmarea înțelesului metaforei dublu-stratificate. În exemplul de față, hârtia de val-de-zăpadă curbată și fierul de călcat necesar netezirii ei serveau drept metaforă pentru spațiul curb, confirmând interpretarea bărcii acționate de săpun. Dacă cineva privea poveștile ca pe un plan bidimensional, metafora dublu-stratificată furniza doar o singură coordonată; metafora de sprijin, cu un singur strat, furniza o a doua coordonată, care fixa interpretarea pe acest plan. Astfel, această metaforă cu un singur strat era denumită și coordonata de orientare. Luată ca atare, coordonata de orientare părea fără rost, dar, imediat ce era combinată cu metafora dublu-stratificată, ea rezolva ambiguitățile inerente limbajului literar.

— Un sistem subtil și sofisticat, remarcă admirativ un specialist AIS.

Toți membrii comitetului le felicitară pe Cheng Xin și pe AA. AA, care fusese mereu privită de sus, văzu cum îi crește mult prestigiul printre membrii comitetului.

Ochii lui Cheng Xin se umeziră. Se gândea la Tianming, la bărbatul care se luptase singur în lunga noapte a spațiului interplanetar și apoi într-o societate extraterestră ciudată și sinistră. Pentru a transmite rasei umane acest mesaj important, trebuie că-și frământase îndelung mintea, până să găsească un asemenea sistem metaforic, și, pe urmă, își petrecuse o mulțime de timp din existența lui singuratică pentru a crea mai mult de o sută de povești și pentru a ascunde cu grijă un raport de spionaj în trei dintre ele. Acum trei secole, îi dăruise lui Cheng Xin o stea; acum, aducea speranță rasei umane.

După aceea, descifrarea mesajului progresă constant. În afară de descoperirea sistemului metaforic, efortul le fu ușurat și de o altă presupunere care fusese acceptată de toată lumea, deși nu era confirmată: în timp ce prima parte a mesajului ce urma să fie descifrat cu succes se

referea la evadarea din Sistemul Solar, restul mesajului era probabil despre anunțul de siguranță.

Interpreții își dădură repede seama că, prin comparație cu prima porțiune descifrată, restul informațiilor ascunse în cele trei povești erau cu mult mai complexe.

La următoarea ședință a CDDI, președintele le arătă o umbrelă făcută pe comandă care arăta exact ca cea din povești. Umbrela cea neagră avea opt spițe și, la capătul fiecăreia, era câte o sferă mică de piatră. În epoca aceasta, umbrelele nu se mai foloseau pe scară largă. Ca să evite ploaia, oamenii foloseau ceva denumit scut de ploaie, un dispozitiv de mărimea unei lanterne care-l proteja pe utilizator suflând aer în sus și creând o cupolă invizibilă. Oamenii știau, bineînțeles, ce sunt umbrelele și le văzuseră în filme, însă puțini dintre ei chiar folosiseră vreodată una. Curioși, se jucară cu umbrela președintelui și observară că, exact ca în povești, pânza ei putea fi menținută deschisă prin rotire. Rotirea mai rapidă sau mai înceată aducea cu sine sunetele de alarmare corespunzătoare.

— Este cât se poate de obositor, se plânse cineva, în timp ce rotea umbrela.

Începuseră cu toții s-o respecte cu adevărat pe doica prințesei, cea care reușise să rotească umbrela o zi întreagă.

AA preluă umbrela. Mâinile ei nu erau tot atât de puternice ca ale lui și umbrela începu să se închidă. Auziră cu toții avertismentul ciripitului de pasăre.

Cheng Xin își ațintise ochii asupra umbrelei de când o deschisese președintele. Acum îi strigă lui AA:

— Nu te opri!

AA o roti și mai repede și cântecul păsării se opri.

— Mai repede, spuse Cheng Xin.

AA își canaliză toată energia pentru a roti umbrela și începură să cânte clopoțeii de vânt. Apoi, Cheng Xin îi ceru să încetinească până când se auzi din nou cântecul păsării. Acest lucru se repetă de câteva ori.

— Aceasta nu este deloc o umbrelă! spuse Cheng Xin. Dar acum știu ce este!

Bi Yufeng, care era alături de ea, încuviință:

— Și eu. Apoi se întoarse spre Cao Bin. Probabil doar noi trei putem recunoaște acest obiect.

— Da, spuse Cao, entuziasmat. Dar chiar și pe vremea noastră, doar rareori vedeai așa ceva.

Unii dintre participanți se uitară la acești trei oameni veniți din trecut; iar alții se uitară la umbrelă. Erau cu toții nedumeriți, dar și plini de așteptări.

— Este un dispozitiv de comandă automată centrifug, spuse Cheng Xin. Pentru motoarele cu aburi.

— Ce e? Un fel de circuit de comandă?

Bi Yunfeng dădu din cap:

— Pe vremea când a fost inventată asta, lumea nu era electrificată.

Cao Bin explică:

— Este un dispozitiv din secolul al XVIII-lea pentru reglarea vitezei unui motor cu aburi. Este făcut din două sau patru brațe de pârghie echipate cu mase sferice la capete și dintr-un arbore central cu manșon – arată exact ca umbrela asta, numai că are mai puține spițe. În timpul funcționării, motorul cu aburi rotește arborele. Când se rotește prea repede, mingile metalice ridică brațele de pârghie, datorită forței centrifuge, iar ele trag de manșon în sus, diminuând astfel deschiderea clapetei de accelerație conectată la manșon, și reducând astfel lichidul care intră în cilindru și viteza motorului. Dimpotrivă, când se învârte prea încet, brațele pârghiei cad datorită greutății mingilor metalice – ca o umbrelă care se închide –

și manșonul este împins în jos, crescând deschiderea clapetei de accelerație și viteza motorului… Acesta a fost unul dintre primele sisteme de comandă automată industriale.

Astfel a fost descifrat primul nivel al metaforei dublu-stratificate a umbrelei. Dar, spre deosebire de barca propulsată de săpun, dispozitivul de comandă automată centrifugă nu părea să indice clar în nicio direcție. Această metaforă dublu-stratificată putea fi interpretată în felurite moduri, dar două posibilități păreau cele mai potrivite: comanda automată cu reacție negativă și viteza constantă.

Interpreții începură să caute coordonata de orientare corespunzătoare acestei metafore dublu-stratificate. Nu după mult timp, se concentrară asupra prințului Apă-Adâncă. Înălțimea prințului nu se schimba, în ochii observatorilor, indiferent de distanță. Și acest lucru putea fi interpretat în multiple feluri, dar două posibilități păreau cele mai evidente: o metodă de transmisie în care puterea semnalului nu degenera datorită distanței sau o cantitate fizică ce rămânea constantă indiferent de cadrul de referință folosit.

Și, punând asta laolaltă cu înțelesurile metaforice ale umbrelei, adevărata semnificație reieși imediat: o viteză constantă, care nu se schimba odată cu cadrul de referință.

În mod clar, se referea la viteza luminii.

Brusc, interpreții găsiră încă o coordonată de orientare pentru metafora umbrelei.

Săpunul de baie din He'ershingenmosiken se face din acele baloane, dar adunarea lor nu este o treabă ușoară. Baloanele plutesc foarte repede în bătaia vântului...

Doar cineva care ar alerga la fel de repede ca baloanele, astfel încât, față de ele, să fie în repaos, ar apuca să le vadă. Acest lucru este posibil doar dacă călărești pe caii cei mai iuți… Săpunarii călăresc pe acești cai și vânează vântul,

încercând să adune baloanele cu ajutorul unei pânze subțiri de tifon… Baloanele nu au greutate, de aceea sunt atât de pure, și nici săpunul de baie pur, autentic din He'ershingenmosiken nu are greutate. Este cea mai ușoară substanță din lume…

Cel mai iute; lipsit de greutate, sau fără masă – era o metaforă clară, cu un singur strat pentru lumină.

Totul indica faptul că umbrela reprezenta lumina, dar capturarea balonașelor din arborele cu balonașe avea două posibile interpretări: captarea energiei luminii sau reducerea vitezei luminii.

Majoritatea interpreților considerau că prima interpretare n-avea prea mult de-a face cu scopurile strategice ale umanității, așa că se concentrară asupra celei de-a doua.

Deși nu puteau spune care era semnificația exactă a mesajului, interpreții dezbăteau cea de-a doua interpretare, concentrându-se asupra legăturii dintre viteza luminii și anunțul de siguranță cosmică.

— Să presupunem că am putea reduce viteza luminii în Sistemul Solar. Cu alte cuvinte, că am putea produce în cadrul Centurii Kuiper sau a Orbitei lui Neptun un efect observabil de la distanță – la scară cosmică.

Gândul acesta îi entuziasmă pe toți.

— Să presupunem că reducem viteza luminii cu 10% în interiorul Sistemului Solar – oare asta l-ar face pe un observator cosmic să creadă că suntem o planetă mai pașnică?

— Bineînțeles. Dacă oamenii ar avea astronave care circulă cu viteza luminii, le-ar lua mai mult să iasă din Sistemul Solar. Dar nu ar avea atâta importanță.

— Pentru a arăta cu adevărat universului că suntem pașnici, o reducere de zece la sută este insuficientă. Ar trebui să reducem viteza luminii la zece la sută din valoarea ei inițială, sau poate chiar

la unu la sută. Observatorii ar vedea că ne-am înconjurat de o zonă tampon care garantează faptul că navelor noastre le trebuie mai mult timp ca să iasă din Sistemul Solar. Acest lucru ar trebui să le crească sentimentul de siguranță.

— Însă, conform acestui raționament, reducerea vitezei luminii la o zecime din unu la sută ar fi insuficient. Gândiți-vă: chiar și la trei sute de kilometri pe secundă, tot nu i-ar lua atât de mult să iasă din Sistemul Solar. Și, pe de altă parte, dacă oamenii ar fi în stare să modifice o constantă fizică dintr-o regiune a spațiului cu o rază de cincizeci de unități astronomice, atunci acest lucru ar fi egal cu o declarație că oamenii posedă o tehnologie foarte avansată. În locul unui anunț de siguranță cosmică, ar fi un avertisment de pericol cosmic!

Din metafora cu dublu-strat a umbrelei și din coordonatele de orientare furnizate de prințul Apă-Adâncă și de arborele cu balonașe, interpreții au reușit să stabilească semnificația generală a importanței lor, dar nu și informațiile strategice specifice. Metafora nu mai era bidimensională, ci tridimensională. Unii începuseră să ghicească existența unei alte coordonate de orientare și interpreții căutară intens prin povești, dar nu aflară nimic.

Tocmai atunci, numele misterios de He'ershingenmosiken fu în sfârşit descifrat

Un grup de lucru lingvistic fu adăugat de CDDI special ca să lucreze cu problema He'ershingenmosiken. Un lingvist și filolog istoric, Palermo, fusese adăugat grupului din cauza faptului că aria lui de competență era diferită de a celorlalți. În loc să se concentreze asupra unei familii lingvistice, era familiarizat cu limbile antice ale mai multor familii lingvistice. Dar nici măcar Palermo nu putea oferi o părere despre acest nume straniu. Faptul că reușise se datorase unui

noroc neașteptat și nu avea prea multe de-a face cu competența sa profesională.

Într-o dimineață, după ce Palermo se trezi din somn, prietena sa, o scandinavă blondă, îl întrebă dacă fusese vreodată în țara ei.

— În Norvegia? Nu, niciodată.

— Atunci de ce mormăiai cele două nume în somn?

— Ce nume?

— Helseggen și Mosken.

Numele îi sunau vag familiare și lui Palermo. Fiindcă prietena lui nu avea nimic de a face cu CDDI, i se părea puțin cam straniu să audă sunetele acelea venind de la ea.

— Vrei să spui He'ershingenmosiken?

— Da, deși le spui împreună și nu le pronunți chiar cum trebuie.

— Spun numele unui singur loc. Este o transliterare chineză – așa că sunetele sunt aproximative. Dacă spargi silabele în grupuri arbitrare, probabil că sună ca numele multor locuri din diferite limbi.

— Dar ambele locuri sunt din Norvegia.

— O pură coincidență.

— Și uite ce e, un norvegian oarecare n-ar cunoaște nici el, probabil, locurile astea. Sunt denumiri vechi care nu se mai folosesc. Eu le cunosc doar pentru că specialitatea mea este istoria Norvegiei. Ambele se află în Comitatul Nordland.

— Draga mea, e doar o coincidență. Poți sparge șirul de silabe oriunde.

— Vai, nu, te rog, nu mă mai tachina! Probabil că știai că Helseggen este numele unui munte și Mosken este o insulă mică din arhipelagul Loften.

— Să știi că nu te tachinam. Dar uite, există acest fenomen în lingvistică: atunci când un ascultător nu cunoaște limba, va împărți în mod arbitrar o serie de silabe în grupuri, în mod aproape subconștient. Asta se întâmplă aici.

Palermo întâlnise de nenumărate ori asemenea cazuri de împărțire arbitrară în timpul muncii lui la CDDI, așa că nu luă „descoperirea“ prietenei sale în serios. Dar ceea ce spuse ea în continuare schimbă totul.

— Perfect, hai să-ți mai spun ceva: Helseggen se află chiar lângă mare. Din vârful lui, poți vedea Mosken– este insula cea mai apropiată de Helsegen!

Peste două zile, Cheng Xin era pe Insula Mosken și privea peste mare la falezele abrupte ale muntelui Helseggen. Stâncile erau negre și, pentru că cerul era înnorat, marea părea și ea tot neagră. Doar o linie albă de resac apărea la picioarele stâncilor. Înainte să vină aici, Cheng Xin auzise că, deși acest loc se afla la Cercul Polar Arctic, curenții calzi ai mării făceau ca clima să fie relativ mai blândă. Totuși, vântul care venea dinspre mare o înfiora.

Insulele Loften, prăpăstioase și abrupte, erau sculptate de ghețari și formau o barieră lungă de 160 de kilometri între Marea Nordului și Vestfjorden cel adânc, ca un zid care tăia Oceanul Arctic, despărțindu-l de Peninsula Scandinavă. Curenții dintre insule erau puternici și rapizi. În trecut, pe aceste insule trăiseră puțini oameni și majoritatea lor erau pescari sezonieri. Acum, când fructele de mare și peștii proveneau în principal din acvacultură, pescuitul în largul mării practic dispăruse. Insulele deveniseră iar pustii și probabil că semănau cu felul cum arătaseră pe vremea vikingilor.

Mosken era o doar insuliță dintr-un arhipelag, iar Helseggen era un munte fără nume – aceste nume se schimbaseră la sfârșitul Erei Crizei.

Confruntată cu dezolarea nesfârșită a sfârșitului lumii, Cheng Xin avu totuși un sentiment de seninătate. Nu cu mult timp în urmă, crezuse că propria ei viață ajunsese la punctul terminus, însă acum avea multe motive să continue

să trăiască. Văzu o fâșie de albastru dezvelit la marginea cerului plumburiu, iar Soarele privi pe furiș prin deschizătură, preț de vreo câteva minute, schimbând instantaneu această lume rece. Asta îi aduse aminte de poveştile lui Tianming: …de parcă pictorul acestei picturi ale lumii împrăștiase o mână de praf de aur peste suprafața picturii. Asta era viața ei acum, speranță ascunsă în disperare, căldură resimțită prin ger.

AA venise cu ea și, pe lângă ea, câțiva experți CDDI, inclusiv Bi Yunfeng, Cao Bin și Palermo lingvistul.

Singurul locuitor de pe Mosken era un bătrân cu numele Jason. Avea mai mult de optzeci de ani și venise din Era Comună. Fața lui pătrată trăda semnele lăsate de trecerea vremii și-i amintea lui Cheng Xin de Fraisse. Când îl întrebase dacă se afla ceva mai special în preajma Muntelui Helseggen și a Insulei Mosken, Jason arătă spre marginea de vest a insulei.

— Sigur. Priviți acolo.

Văzură un far alb. Deși era doar la apus, farul era deja aprins și lumina ritmic.

— La ce servește? întrebă AA.

— Ah, copiii dn zilele noastre… scutură Jason din cap. Este un accesoriu de navigație antic. În timpul Erei Comune, eram inginer responsabil cu proiectarea farurilor și a balizelor luminoase. De fapt, multe faruri au rămas în funcțiune până la Era Crizei, deși acum s-au dus toate. Am construit eu însumi farul acesta, pentru ca toţi copiii să știe că a existat odată așa ceva.

Membrii CDDI erau cu toții interesați de far. Le amintea de dispozitivul de comandă automată centrifugă pentru motoarele cu aburi, un alt exemplu de tehnologie antică ce dispăruse. Dar o investigație scurtă le dovedi că nu asta căutau. Farul fusese construit recent și folosea materiale de construcție moderne, puternice și ușoare. Durase doar o lună să-l termine. În plus, Jason era

sigur că, de-a lungul istoriei, Mosken nu avusese un far. Astfel încât, dacă luai pur și simplu în considerare succesiunea evenimentelor, farul nu avea nicio legătură cu mesajul ascuns al lui Tianming.

— Mai e și altceva interesant sau special pe aici? întrebă cineva.

Jason scutură din umeri privind cerul și marea reci:

— Ce ar putea fi aici? Nu-mi place locul acesta pustiu și dezolant, dar nu m-au lăsat să construiesc farul nicăieri în altă parte.

Așa că se hotărâră cu toții să meargă la Helseggen și să arunce o privire în jur. În timp ce se pregăteau să se urce în elicopter, AA avu brusc ideea să treacă dincolo, pe bărcuța lui Jason.

— Sigur, dar azi sunt valuri puternice, copilă. O să ai rău de mare, spuse Jason.

AA arătă spre muntele de dincolo de strâmtoare:

— Bine, dar e foarte aproape.

— Nu pot traversa strâmtoarea direct, se împotrivi Jason dând din cap. Nu azi. Trebuie să ocolim pe drumul cel lung.

— De ce?

— Din cauza maelstromului[20], desigur. Va înghiți pe nemestecate orice barcă.

Oamenii din grupul lui Cheng Xin se uitară unii la alții și se întoarseră cu toții spre Jason. Cineva spuse:

— Parcă spuneați că nu e nimic special aici.

— Moskstraumen nu este nimic special pentru noi, cei de aici. Este doar o parte din mare. Poți s-o vezi deseori acolo.

— Unde?

— Uite acolo, s-ar putea să n-o puteți vedea, dar o puteți auzi.

Făcură liniște și auziră un vuiet al mării, ca mii de cai ce tropăiau în depărtare.

Elicopterul i-ar fi putut duce să investigheze maelstromul, dar Cheng Xin dori să meargă acolo cu o barcă și ceilalți fură de acord. Barca lui Jason, singura disponibilă pe insulă, putea să ducă fără riscuri doar cinci sau șase oameni. Cheng Xin, AA, Bi Yunfeng, Cao Bin și Palermo se urcară în barcă, iar restul luară elicopterul.

Barca părăsi insula Mosken, lovindu-se de valuri. În largul mării, vântul era mai puternic și mai rece și o ceață fină și sărată le stropea fără încetare fețele. Suprafața mării era de un cenușiu închis și părea ciudată și misterioasă în lumina care dispărea. Vuietul crescu mai puternic, dar nu puteau vedea încă vârtejul.

— Ah, acum îmi amintesc! strigă Cao Bin.

Și Cheng Xin își amintea. Crezuse că poate Tianming găsise ceva nou despre acest loc cu ajutorul sophonilor, dar răspunsul adevărat era mult mai simplu:

— Edgar Allan Poe, spuse Cheng Xin.

— Cum? Cine? întrebă AA.

— Un scriitor din secolul al XVIII-lea.

Jason spuse:

— Exact. Poe a scris o poveste despre Mosken – „O pogorâre în Maelstrom“[21]. Am citit-o când eram tânăr. Este exagerată. Mi-aduc aminte cum scrisese că suprafața vârtejului forma un unghi de patruzeci și cinci de grade. E absurd.

Literatura scrisă dispăruse de mai mult de un secol. „Literatura“ și „autorii“ mai existau încă, dar textele erau construite cu imagini digitale. Romanele și povestirile scrise clasice erau acum tratate drept artefacte străvechi. Marea Ravenă dusese la pierderea lucrărilor multor scriitori antici, inclusiv ale lui Poe.

Vuietul deveni și mai puternic:

— Unde e vârtejul? întrebă cineva.

Jason arătă spre suprafața mării:

— Aici, Maelstromul este mai jos de suprafață. Uitați-vă la linia aceea: trebuie s-o

traversezi ca să vezi Moskstraumen. Pasagerii văzură un șir de valuri unduitoare ale căror vârfuri înspumate formau un arc lung și alb care se întindea până departe.

— Atunci s-o traversăm! spuse Bi Yunfeng.

Jason îl săgetă cu privirea:

— Linia aceea separă viața de moarte. Barca ce o traversează nu se mai întoarce.

— Cât de mult s-ar putea învârti o barcă în interiorul vârtejului până să fie trasă dedesubt?

— De la patruzeci de minute până la o oră.

— Atunci ar trebui să nu avem probleme. Elicopterul ne va salva la timp.

— Bine, dar barca mea…

— Vă vom plăti toate daunele.

— Va fi mai ieftin decât o bucată de săpun, interveni AA. Jason nu știa despre ce vorbește ea.

Cu grijă, Jason îndreptă barca spre banda valurilor și navigă prin ea. Barca se legănă încoace și-ncolo violent și apoi se stabiliză. O forță invizibilă păru s-o cuprindă și barca începu să alunece în aceeași direcție ca valurile, de parcă ar fi alunecat pe șine.

— Ne-a prins maelstromul, strigă Jason. Doamne, este pentru prima oară când am fost atât de aproape!

Moskstraumen se dezvălui sub ei, dându-le impresia că stăteau pe vârful unui munte. Depresiunea monstruoasă în formă de pâlnie avea cam un kilometru în diametru. Înclinația nu era atât de mare ca cele patruzeci și cinci de grade menționate de Poe, dar era de cel puțin treizeci de grade. Suprafața vârtejului era netedă, ca și cum ar fi fost vorba de un obiect solid. Fiindcă barca se afla doar la marginea vârtejului, rotirea nu era prea iute. Dar, cu cât se apropiau de centru, rotirea avea să se întețească. La gaura minusculă din centru, viteza mării învolburate era cea mai mare și vuietul acela, care făcea să-ți tremure oasele, de

acolo venea. Vuietul exprima o energie capabilă să facă totul în bucăți și să-l aspire în afara existenței.

— Refuz să cred că nu putem să ieșim cu forța de aici, spuse AA. Strigă la Jason: Urmați o linie dreaptă, la putere maximă.

Jason făcu ceea ce-i ceruse. Barca era acționată electric și motorul tăcut suna ca un țânțar în vuietul vârtejului. Barca se apropie de banda valurilor la marginea maelstromului și păru că e gata să plece, dar își pierdu inerția și se îndepărtă iar de spumă, ca o pietricică azvârlită ce și-a depășit vârful traiectoriei. Mai încercară de câteva ori dar, de fiecare dată, căzură și mai adânc în maelstrom.

— Acum puteți vedea: asta este poarta spre iad. Nici o barcă normală nu se poate întoarce, spuse Jason.

De acum, barca se afundase așa de mult în vârtej, că valurile înspumate de la marginea lui nu se mai vedeau. În spatele lor era un munte format din apa mării, căruia îi puteau vedea doar vârful, mișcându-se lent de partea cealaltă a vârtejului. Simțiră cu toții groaza de a fi la mâna unei forțe irezistibile. Doar elicopterul care zbura deasupra le mai oferea o rază de speranță.

— Hai să cinăm, spuse Jason. Soarele nu apusese încă în spatele norilor, dar, fiindcă era vara arctică, era deja ora șapte seara. Jason scoase o bucată de cod din magazia bărcii și explică că-l prinsese de curând. Apoi scoase trei sticle de vin, puse peștele pe un platou mare de fier și turnă una dintre sticlele de vin peste pește. Cu o brichetă, îi dădu foc peștelui, explicând că asta era metoda locală de pregătire. După cinci minute, începu să tragă bucăți din peștele care încă ardea și să le mănânce. Pasagerii îl imitară, bucurându-se de pește, de vin și de măreția maelstromului.

— Copilă, te recunosc, îi spuse Jason lui Cheng Xin. Ai fost Purtătorul de Sabie. Sunt sigur că tu și cu oamenii tăi ați venit aici pentru o

misiune importantă, dar trebuie să vă păstrați sângele rece. Nu putem evita apocalipsa, așa că trebuie să ne bucurăm de prezent.

— Mă îndoiesc că ați reuși să vă păstrați sângele rece dacă elicopterul nu ar fi acolo unde e, spuse AA.

— Vai, puștoaico, sigur că mi l-aș păstra. În timpul Erei Comune, aveam doar patruzeci de ani, când am descoperit că am o boală incurabilă. Dar nu mi-a fost frică și nici măcar nu m-am pregătit vreodată să intru în hibernare. M-au băgat doctorii în hibernare și asta, doar după ce am intrat în șoc. Când m-am deșteptat, eram deja în Era Descurajării. M-am gândit că mi se dăruise o viață nouă, dar s-a dovedit că era doar o iluzie. Moartea doar se ascunsese mai departe, ca să mă aștepte pe drum…În noaptea când am isprăvit de construit farul, am ieșit cu barca pe mare, să-l văd de la distanță. Și deodată mi-a venit un gând: moartea e singurul far care rămâne mereu aprins. Indiferent unde navighezi, în cele din urmă trebuie să te întorci spre ea. Totul pălește pe lume, doar moartea dăinuie.

Trecuseră douăzeci de minute de când intraseră în vârtej și barca alunecase aproape o treime din drumul în jos spre fundul maelstromului. Barca se aplecă mai mult, însă, datorită forței centrifuge, pasagerii nu alunecară spre babord. Zidul de apă le acoperea tot câmpul vizual și nu mai puteau vedea vârful nici măcar pe cealaltă parte a vârtejului. Evitau cu toții să se uite spre cer, fiindcă, în maelstrom, barca se mișca odată cu zidul de apă și era aproape imposibil să simți mișcarea – barca părea să fie lipită de peretele unui vas făcut din apă. Dar, dacă se uitau în sus, mișcarea devenea evidentă. Cerul plin de nori se învârtea mai iute și încă și mai iute, amețindu-i. De vreme ce forța centrifugă era mai puternică, cu cât coborau în adâncul vârtejului, zidul de apă de sub barcă deveni și mai neted și

păru mai solid, ca gheața. Vuietul din ochiul maelstromului copleșea orice alt sunet și nu se mai putea purta nicio conversație. Soarele din vest răzbătea când și când prin crăpăturile din pătura de nori și o rază de lumină aurie străluci în vârtejul rotitor. Dar lumina nu ajungea la gura fiarei de la fund și revela doar o mică parte din zidul de apă, făcând, prin contrast, ca adâncul să pară și mai întunecat și mai amenințător. Ceața și negura șerpuiau din ochiul de la centru, formând un curcubeu în raza de soare care se arcuia măreț peste abisul rotitor.

— Îmi aduc aminte că Poe a descris și el un asemenea curcubeu din maelstrom. Cred că era în lumina lunii. L-a numit un pod între Timp și Eternitate.

Jason striga, dar nimeni nu putea auzi ce spune.

Elicopterul veni să-i salveze. Zburând la doi sau trei metri deasupra bărcii, coborî spre ei capătul unei scări de frânghie, pentru ca toți din barcă să poată urca. Apoi, barca goală pluti mai departe și continuă să se învârtă în vârtejul monstruos. Resturile de cod de pe barcă străluceau încă, arzând în flăcăruia albastră.

Elicopterul zbură deasupra gurii maelstromului și, în timp ce se uitau cu toții în jos, la pâlnia rotitoare, li se făcu imediat greață și amețiră. Cineva introduse niște instrucțiuni în sistemul de navigație, pentru ca elicopterul să se rotească în sincron cu rotația vârtejului de sub el. În felul acesta, vârtejul părea nemișcat, dar lumea de afară – cerul, marea și munții – începu să se învârtă în jurul lor. Vârtejul părea să devină centrul lumii și greața observatorilor nu se reduse câtuși de puțin. AA vomită tot peștele pe care-l mâncase.

În timp ce se uita la vârtejul de sub ea, în mintea lui Cheng Xin apăru un alt vârtej: era făcut dintr-o sută de miliarde de stele argintii care se roteau în marea care era universul și petreceau 250

de milioane de ani ca să termine o rotație – era vorba despre Calea Lactee. Terra nu era nici măcar cât un fir de praf din acest vârtej și Moskstraumen nu era decât un alt fir de praf de pe firul de praf numit Terra.

Peste o jumătate de oră, barca pică în ochiul vârtejului și dispăru brusc. Prin vuietul necontenit, li se păru că aud cum era sfărâmată.

Elicopterul îl lăsă pe Jason la Mosken și Cheng Xin promise să-l despăgubească cât mai repede posibil cu o barcă nouă. Apoi își luară cu toții rămas-bun și elicopterul o luă spre Oslo, cel mai apropiat oraș cu o cameră-liberă-de-sophoni.

Rămaseră cu toții adânciți în gânduri pentru tot timpul călătoriei și nu conversară nici măcar din priviri.

Semnificația lui Moskstraumen era atât de evidentă, că nu mai era nevoie de prea multe gânduri.

Rămânea însă întrebarea: Ce legătură avea reducerea vitezei luminii cu găurile negre? Ce legătură era între găurile negre și anunțul de siguranţă cosmică?

O gaură neagră nu putea schimba viteza luminii; tot ce putea face era să-i schimbe lungimea de undă.

Reducerea vitezei luminii în vid la o zecime, la o sutime sau chiar la o miime din viteza ei naturală ar fi însemnat treizeci de mii de kilometri pe secundă, trei mii de kilometri pe secundă, respectiv trei sute de kilometri pe secundă. Era greu de spus ce legătură puteau avea găurile negre cu asta.

Aici exista un prag ce trebuia trecut – un lucru dificil pentru tiparele normale de gândire, dar nu așa de dificil pentru acest grup care număra printre membrii săi unele dintre cele mai strălucite minți pe care le avea de oferit omenirea. Cao Bin, mai ales, era bun la ideile neconvenționale. Și, ca fizician care traversase trei secole, mai știa și

altceva: în timpul Erei Comune, un grup de cercetare redusese cu succes viteza luminii printr-un anumit mediu de propagare, în laborator, la șaptesprezece metri pe secundă, adică mai puțin decât viteza cuiva care merge cu o bicicletă. Sigur, acel experiment nu era același lucru cu reducerea vitezei luminii în vid, dar măcar făcea ca ceea ce-și imaginase după aceea să nu mai pară atât de nebunesc.

Dar dacă viteza luminii era redusă chiar și mai mult, la treizeci de kilometri pe secundă? Atunci ar fi avut vreo legătură cu găurile negre? În continuare, esențialmente, părea același proces ca mai înainte… dar, stai!

— Şaisprezece virgulă șapte! strigă Cao Bin. Focul din ochii lui aprinse iute și flacăra din ochii celorlalți.

A treia velocitate cosmică a Sistemului Solar era de 16,7 kilometri pe secundă. O astronavă de pe Terra nu putea părăsi Sistemul Solar fără să depășească această limită.

La fel era și cu lumina.

Dacă viteza luminii în vidul din Sistemul Solar s-ar fi redus până la 16,7 kilometri pe secundă, lumina nu ar mai fi putut să scape de gravitația Soarelui și Sistemul Solar ar deveni o gaură neagră. Era o consecință inevitabilă a derivației Razei Schwarzschild[22] a unui obiect, chiar dacă obiectul respectiv era Sistemul Solar. Mai exact, limita de viteză necesară ar fi fost chiar mai mică, dacă se dorea o Rază Schwarzschild mai mare.

De vreme ce nimic nu putea depăși viteza luminii, atunci, dacă lumina nu putea părăsi orizontul de evenimente[23] al Sistemului Solar, nici altceva n-ar fi putut-o face. Sistemul Solar avea să fie sigilat permanent față de restul universului.

Și, prin urmare, complet inofensiv – din punctul de vedere al restului universului.

Cum avea să perceapă un observator îndepărtat gaura neagră din Sistemul Solar creată de reducerea vitezei luminii? Existau două posibilități: pentru observatorii primitivi din punct de vedere tehnologic, Sistemul Solar ar dispărea pur și simplu; cât despre cei avansați tehnologic, aceia ar fi capabili să detecteze gaura neagră, dar ar înțelege instantaneu că sistemul era sigur.

Luați, de exemplu, o stea îndepărtată, un punctișor abia vizibil. Oricine îl privea întâmplător își spunea: A, steaua aceea este sigură; steaua aceea nu ne amenință.

Acesta era anunțul de siguranță cosmică. Imposibilul devenise până la urmă posibil.

Interpreții se gândiră la Marea Peștilor Prădători și la Regatul Fără-de-Povești sigilat față de restul universului aflat lângă mare. Această coordonată de orientare nu era neapărat necesară – înțeleseseră deja.

Mai târziu, oamenii aveau să numească o gaură neagră formată prin reducerea vitezei luminii un „domeniu negru“. Prin comparație cu găurile negre la care viteza luminii era neschimbată, o gaură neagră cu viteza luminii redusă avea o Rază Schwarzschild mult mai mare. Interiorul nu era o singularitate spațio-temporală, ci o regiune destul de deschisă.

Elicopterul continua să zboare deasupra norilor. Era acum trecut de unsprezece noaptea și soarele apunea încet la vest, lăsând să se vadă numai o felie din el. În lumina aurie a soarelui de la miezul nopții, încercară cu toții să-și imagineze o lume în care lumina s-ar fi mișcat cu un pic mai puțin de 16,7 kilometri pe secundă și se străduiră să-și imagineze cum s-ar fi târât lumina unui asemenea asfințit.

De acum, majoritatea pieselor din puzzle-ul lui Yun Tianming erau așezate la locul lor. Mai rămăsese doar o singură piesă: picturile lui Ochi-de-Ac. Interpreții nu puteau să-și imagineze

metafora dublu-stratificată sau să găsească orice coordonate de orientare. Unii se gândeau că picturile pot fi o altă coordonată de orientare pentru Moskstraumen, simbolizând orizontul de evenimente al domeniului negru. Aceștia argumentau că, din perspectiva unui observator îndepărtat, orice intra în domeniul negru avea să rămână pentru totdeauna fixat pe orizontul de evenimente, care părea că e pictat. Dar majoritatea interpreților nu erau de acord. Înțelesul Moskstraumen era foarte clar și Tianming folosise Marea Peștilor Prădători cu rolul unei coordonate de orientare.

Nu mai era nevoie de încă una.

Până la urmă, această ultimă piesă a puzzle-ului nu putu fi descifrată. La fel ca brațele ce-i lipseau lui Venus din Milo, picturile lui Ochi-de-Ac rămâneau misterioase. Dar, de vreme ce acest amănunt forma baza celor trei povești și descria o ferocitate elegantă, o cruzime sofisticată și o moarte frumoasă, trebuie că ascundea un secret măreț despre viață și moarte.

EXTRAS DIN UN TRECUT DIN AFARA TIMPULUI. TREI CĂI DE SUPRAVIEȚUIRE A CIVILIZAȚIEI DE PE TERRA

I. Proiectul Buncărului: Acesta era planul cu cele mai mari șanse de succes, fiindcă se baza în totalitate pe tehnologiile cunoscute și nu implica niciun fel de necunoscute teoretice. Într-un anume sens, Proiectul Buncărului putea fi văzut ca o continuare naturală a dezvoltării rasei umane. Chiar și fără amenințarea unui atac al Pădurii Întunecate, venise vremea ca umanitatea să înceapă să colonizeze restul Sistemului Solar. Proiectul Buncărului nu făcea decât să concentreze

și mai mult efortul și să clarifice scopurile acestuia.

În același timp, acesta era și un plan creat în întregime de Terra însăși; el fusese descris în mesajul de la Tianming.

II. Planul Domeniului Negru: Acest plan presupunea transformarea Sistemului Solar într-o gaură neagră cu viteza luminii redusă, pentru a transmite anunțul de siguranță cosmică. Dintre toate opțiunile, aceasta era cea mai ambițioasă din punct de vedere tehnic. În cadrul unei regiuni spațiale de cincizeci de AU (sau de 7,5 miliarde de kilometri) a razei, trebuia modificată o constantă fizică. Acest plan fu poreclit Proiectul de Inginerie al lui Dumnezeu. Necunoscutele teoretice erau imense.

Dar, dacă Planul Domeniului Negru ar fi reușit, el ar fi furnizat cea mai bună protecție pentru civilizația de pe Terra. În afara efectului său de anunț de siguranță cosmică, domeniul negru ar fi acționat și ca o barieră protectoare extrem de eficientă. Orice rachetă externă, ca de exemplu un fotoid, ar trebui să călătorească la o velocitate extrem de mare pentru a produce energia distructivă necesară și ar intra astfel în domeniul negru cu o viteză mult prea mare față de viteza modificată a luminii din interior. Conform Teoriei relativităţii, un asemenea obiect ar trebui să înceapă să se deplaseze, imediat ce ar traversa bariera, cu viteza nouă, redusă, a luminii, iar surplusul lui de energie cinetică ar fi convertit în masă. Prima parte a obiectului care intră în domeniul negru ar încetini brusc și ar căpăta o masă mult mai importantă, în timp ce restul obiectului, care ar continua să se deplaseze la viteza nemodificată a luminii, s-ar ciocni de prima parte, distrugând astfel întreaga rachetă din cauza impactului. Calculele arătau că până și obiectele făcute din materiale cu interacțiune puternică, cum ar fi picăturile, s-ar sfărâma complet la granița

domeniului negru. De asta, domeniul negru a mai fost poreclit și „seiful cosmic".

Și mai exista încă un avantaj al Planului Domeniului Negru: dintre toate cele trei opțiuni, era singurul plan care i-ar fi permis umanității să trăiască în continuare pe suprafața familiară a Terrei și să evite un exil în spațiu.

Dar civilizația terestră urma să plătească un preț greu. Sistemul Solar avea să fie complet izolat de restul universului și asta echivala, pentru umanitate, cu restrângerea universului ei de la cele 16 miliarde de ani-lumină în diametru la o sută de AU. În plus, era imposibil să știi cum avea să fie viața într-o asemenea lume. Cu siguranță, calculatoarele electronice și cuantice ar fi trebuit să funcționeze la viteze extrem de scăzute, așa încât umanitatea era în pericol de a regresa până la nivelul unei societăți cu tehnologie redusă. Acest sigiliu ar fi fost unul și mai absolut decât acela tehnologic, impus de sophoni. Pe lângă un anunț de siguranță cosmică, Planul Domeniului Negru era și o formă de automutilare tehnologică. oamenii nu aveau să mai poată evada niciodată din această capcană a vitezei luminii reduse.

III. Planul Zborului Spațial cu viteza luminii: Deși baza teoretică pentru propulsia de curbură era necunoscută, acesta era în mod clar mai uşor decât Planul Domeniului Negru.

Pe de altă parte, zborul spațial cu viteza luminii nu-i putea furniza civilizației de pe Terra nicio siguranță. Era bun doar pentru evadarea spre stele. Dintre toate cele trei planuri, acesta presupunea cele mai multe necunoscute. Chiar dacă ar fi reuşit, membrii rasei umane care ar fi evadat în vasta pustietate a spațiului s-ar fi confruntat cu pericole imprevizibile. Și, pe urmă, din pricina pericolelor escapismului, planul acesta avea să se confrunte cu numeroase bariere și capcane politice.

Totuși, era evident că o porțiune din umanitate avea să fie întotdeauna obsedată de zborul spațial cu viteza luminii, din alte motive decât acelea ale supraviețuirii.

Pentru oamenii din Era Transmisiei, singura alegere deșteaptă a fost punerea în practică a tuturor celor trei planuri simultan.

ERA TRANSMISIEI, ANUL 8.

Alegerea Destinului

Cheng Xin sosi la sediul Halo Group.

Se afla aici pentru prima oară. Nu participase niciodată la operațiunile companiei fiindcă, în subconștient, nu simțise niciodată că averea aceasta uriașă ar fi cu adevărat a ei sau a lui Yun Tianming. Posedau acea stea, dar averea generată de stea aparținea societății.

Dar acum, cine știe, poate că Halo Group avea s-o ajute să-și împlinească visul.

Sediul companiei ocupa un copac uriaș, întreg. Era interesant că toate clădirile din copac erau transparente. Pe de altă parte, cum indicele de refracție din materialul de construcție era apropiat de cel al aerului, toate structurile interioare erau vizibile. Se puteau vedea funcționarii cum se mișcau în interior, dar și nenumăratele ferestre de informații. Clădirile care atârnau păreau niște mușuroaie transparente în care se vedeau trudind furnici colorate.

În marea sală de conferințe de la vârful copacului, Cheng Xin se întâlni cu șefii din Halo Group. Erau cu toții tineri, deștepți și energici. Majoritatea nu se mai întâlniseră niciodată cu Cheng Xin, și nu-și ascunseră admirația și respectul.

După întâlnire, când Cheng Xin și AA rămaseră singure în încăperea mare și goală,

începură să vorbească despre viitorul companiei. Mesajul de la Yun Tianming și progresul descifrării rămăseseră secrete pentru public. Pentru a-l proteja pe Tianming, Flota Internațională și ONU plănuiseră să dezvăluie rezultatele către public în mod treptat și să le facă să pară roadele cercetării de pe Terra. Aveau să fie amestecate printre ele, în mod deliberat, și unele rezultate false, pentru a ascunde și mai bine adevărata origine a informațiilor.

Cheng Xin se obișnuise să folosească podeaua transparentă și nu mai suferea atât de rău de înălțime. În sala de conferințe, pluteau câteva ferestre mari de informaţii, înfățișând fluxuri video live de la câteva proiecte de construcție ale Halo Group de pe orbita terestră, dintre care unul era crucea uriașă de pe orbita geosincronă. După reapariția lui Yun Tianming, speranțele publicului într-un miracol păliseră treptat și, odată cu inițierea Proiectului Bunkerului, fervoarea religioasă scăzuse. Biserica întrerupse investițiile în crucea uriașă și aceasta fu abandonată. Acum tocmai era demontată, așa că nu mai rămăsese decât un „1“ gigantic – o priveliște plină de înțelesuri.

— Nu-mi place „domeniul negru“, spuse AA. Ar fi mult mai potrivit să-l numim „mormântul negru“, fiindcă e un mormânt pe care ni-l săpăm singuri.

Cheng Xin privi prin podeaua transparentă, spre oraşul de dedesubt:

— Nu mă gândesc la el în felul acesta. În era din care vin, Terra era complet separată de restul universului. Trăiam cu toții la suprafață și ne uitam foarte rar spre stele. Oamenii trăiseră astfel vreme de cinci mii de ani și nu poți spune pur și simplu că nu era o viață bună. Chiar și acum, Sistemul Solar este practic separat de restul universului. Singurii oameni care se află în spațiul interplanetar sunt cei cam o mie de oameni de pe acele două astronave.

— Dar mi se pare că, dacă ne izolăm de stele, visele vor muri.

— Deloc. În timpurile străvechi existau și atunci fericire și bucurie, iar oamenii nu visau mai puțin decât noi. Și, deși ne vom afla într-un domeniu negru, vom vedea stelele în continuare, doar că… cine știe cum o să arate? Personal, nu-mi place nici mie „domeniul negru“.

— Știu că nu-ți place.

— Îmi plac navele care merg cu viteza luminii.

— Tuturor ne plac navele care merg cu viteza luminii. Halo Group ar trebui să construiască nave cu viteza luminii!

— Credeam că nu vei fi de acord, spuse Cheng Xin. Asta necesită investiții serioase în cercetarea fundamentală.

— Crezi că sunt doar o capitalistă? Ei bine, nu te înșeli. Sunt, și așa sunt toți membrii consiliului de administrație. Dorim să maximizăm profiturile. Dar acest lucru nu intră în conflict cu navele spațiale care merg cu viteza luminii. Din motive politice, guvernul va dedica cele mai multe resurse Proiectului Bunkerului domeniului negru, în timp ce navele cu viteza luminii vor fi lăsate în seama antreprenorilor… Ar trebui să ne canalizăm eforturile în Proiectul Buncărului și apoi să utilizăm o parte din profituri pentru a cerceta navele care merg cu viteza luminii.

— Uite ce cred eu, AA: propulsia de curbură și domeniul negru probabil au amândouă la bază câteva teorii fundamentale comune. Putem aștepta ca guvernul și Academia Mondială de Științe să realizeze acea parte a cercetării și apoi s-o dezvoltăm în direcția propulsiei de curbură.

— Foarte bine. Ar trebui să înființăm și o Academie de Științe a lui Halo Group și să recrutăm oameni de știință. Mulți dintre ei au visat despre zborul spațial cu viteza luminii, dar nu pot

găsi oportunități de felul acesta în proiectele naționale și internaționale...

AA fu întreruptă de o aglomerare bruscă de ferestre de informație. Ferestrele de toate mărimile apărură în toate direcțiile într-o avalanșă colorată, acoperind rapid cele câteva ferestre de informație de dinainte, ce arătau fluxuri de informaţii din proiectele Halo Group. O astfel de „avalanșă de ferestre“ indica de obicei desfăşurarea bruscă a unui eveniment important, dar fluxul de informații îi copleșea adesea pe oameni, aceştia nemaireușind să-și dea seama ce se întâmpla de fapt. Așa se întâmpla și acum cu Cheng Xin și AA. Văzuseră că majoritatea ferestrelor erau pline cu texte complexe și siluete animate și doar acele ferestre care arătau imagini pure puteau fi vizualizate dintr-o dată. Într-una dintre ferestre, Cheng Xin văzu câteva fețe care priveau în sus, apoi aparatul transfocă până când o pereche de ochi înspăimântați acoperi ecranul, acompaniați de un haos de țipete…

O nouă fereastră apăru, înfățișând-o pe secretara lui AA, cu fața plină de groază și șoc.

— Avertizare! Atac! urlă ea.

— Ceva detalii? întrebă AA.

— Au activat prima unitate de observație a sistemului de avertizare avansată a Sistemului Solar și au descoperit imediat un fotoid!

— Din ce direcție? Cât de departe?

— Nu știu. Nu știu nimic. Tot ce știu …

— E o avertizare oficială? întrebă calmă Cheng Xin.

— Nu cred. Dar e în toată media. Sunt sigură că e reală! Să mergem la portul spațial și să fugim, ca să ne salvăm viețile! Secretara dispăru din fereastră.

Cheng Xin și AA trecură prin aglomerația de ferestre de informare și ajunseră la zidul transparent al sălii de conferință. Văzură că panica cuprinsese deja orașul de dedesubt. Creșterea

masivă a numărului de mașini zburătoare crease haos și fiecare vehicul încerca să-și facă loc prin blocajul de trafic la viteză maximă. Una dintre mașini lovi o clădire a unui copac uriaș și explodă, transformându-se într-o minge de foc. Curând, focul și coloanele de fum mai apărură și în alte două locuri din oraș...

AA alese câteva ferestre de date și răsfoi cu grijă informațiile. Cheng Xin, pe de altă parte, încerca să intre în legătură cu membrii CDDI. Majoritatea telefoanelor lor erau ocupate și Cheng Xin reuși să vorbească doar cu doi membri ai comitetului. Unul dintre ei, la fel ca AA și Cheng Xin, nu știa nimic. Celălalt, un oficial CAP, îi spuse lui Cheng Xin că poate confirma că Unitatea de Observație #1 din sistemul de avertizare avansată a Sistemului Solar observase o anomalie semnificativă, dar că nu cunoștea detalii. Îi confirmă și faptul că Flota Internațională și ONU nu emiseseră o alarmă de atac al Pădurii Întunecate, dar nu era optimist.

— Sunt două explicații pentru lipsa emiterii unei alarme. Unu: că nu s-a întâmplat nimic. Doi: că fotoidul este prea aproape și alarmarea ar fi inutilă.

AA nu reuși să obțină decât o informație precisă din ceea ce citea: fotoidul venea de-a lungul planului ecliptic. Erau rapoarte contradictorii cu privire la direcția lui exactă și la distanța față de Soare, iar estimările privitoare la momentul când fotoidul avea să lovească Soarele erau extrem de diferite; unii spuneau că e vorba de doar câteva ore.

— Ar trebui să mergem la *Halo*, spuse AA.

— Mai avem timp?

Halo era o astronavă privată ce aparținea Halo Group. Acum era parcată la baza geosincronă a companiei. Dacă alarma era reală, singura lor speranță era să călătorească cu astronava spre Jupiter și să se ascundă după uriașul gazos înainte

de impactul fotoidului. Cum Jupiter era în opoziție și prin urmare se afla la cea mai mică distanță posibilă de Terra, le-ar fi trebuit doar douăzeci și cinci până la treizeci de zile ca să zboare de pe Terra pe Jupiter, ceea ce era imediat sub limita superioară a gamei de estimări pentru impactul fotoidului. Dar nu se puteau încrede prea mult în această estimare: sistemul de avertizare avansată era încă în construcție și n-ar fi putut emite o alertă atât de timpurie.

— Trebuie să facem ceva în loc să stăm aici și să așteptăm să murim! spuse AA.

O trase după ea pe Cheng Xin afară din sala de conferință și în parcarea de la vârful copacului. Se urcară într-o mașină zburătoare, dar AA păru să-și aducă aminte de ceva și ieși din nou. În câteva minute, se întoarse cu un obiect prelung ce aducea cu o cutie de vioară. Deschise cutia, luă ce se afla acolo și puse acel lucru în mașină, lăsând cutia în urmă.

Cheng Xin privi obiectul din mâna lui AA și îl recunoscu: era o pușcă, dar modificată să tragă fascicule de laser în loc de gloanțe.

— De ce iei asta cu tine? întrebă Cheng Xin.

— Portul spațial va fi plin de oameni – cine știe ce poate să se întâmple? AA aruncă pușca pe locul din spate și porni mașina zburătoare.

Fiecare oraș avea un port spațial folosit de diferitele mici aparate de zbor spațiale, destul de asemănător cu vechile aeroporturi.

Mașina zburătoare se amestecă în fluxul aglomerat de trafic aerian. Ca un roi de lăcuste, toate mașinile nenumărate din flux se îndreptau spre portul spațial. Aruncau o umbră mișcătoare pe sol, ca și cum sângele orașului ar fi ieșit din pământ.

În fața lor, se ridicau pe cerul albastru o duzină sau mai multe de linii albe, urme lăsate de astronave. Se ridicau drept în sus și apoi se întorceau spre est și dispăreau în adâncimile

firmamentului. Alte noi linii se ridicau întruna de la sol și se întindeau în aer, și fiecare linie era precedată de o minge de foc mai strălucitoare chiar și decât Soarele: flacăra de la mecanismele de acționare cu fuziune ale navelor.

Pe fereastra de informare de lângă mașina lor, Cheng Xin văzu un flux video în timp real, înregistrat de lângă orbita Terrei. Nenumărate linii albe apăreau peste fundalul cafeniu al continentului și se prelungeau în sus. Deveniră mai numeroase, mai dense, de parcă Terrei i-ar fi crescut păr alb. Mingile de foc de la capetele liniilor albe erau ca niște licurici plutind prin spațiu. Aceasta era cea mai importantă evadare colectivă în spațiu din istoria omenirii.

Mașina lor ajunse la portul spațial. Dedesubt erau aliniate aproximativ o sută de astronave, și încă și mai multe erau scoase din hangarul uriaș din depărtare. Avioanele spațiale nu se mai foloseau demult, și toate navetele moderne decolau vertical. Spre deosebire de astronava cu formă ciudată pe care Cheng Xin o văzuse în port, la stația terminus a liftului spațial, aceste navete aveau toate profiluri aerodinamice, cu trei sau patru stabilizatoare în zona din spate. Acum, toate erau ridicate de-a valma în parcarea din portul spațial, ca o pădure de oțel.

AA sunase dinainte la hangar pentru a deplasa una dintre navetele Halo Group în parcare. Din aer, identifică rapid naveta și parcă mașina lor chiar lângă ea.

Cheng Xin privi la navetele din jur. Erau de diferite mărimi: cele mai mici aveau doar câțiva metri în înălțime și arătau ca niște versiuni uriașe ale unor proiectile de artilerie. Era greu de imaginat că nave atât de mici pot scăpa cu bine de gravitația Terrei. Mai erau și nave mai mari, unele chiar la fel de uriașe ca avioanele din vechime. Naveta lui Halo Group era de mărime medie, înaltă cam de zece metri și acoperită cu o suprafață

metalică reflectorizantă ce amintea de picături. Naveta era parcată pe un cadru de lansare cu roți, așa că putea fi trasă în orice moment până în punctul de lansare. Aveau să călătorească cu această navetă pentru a ajunge la *Halo*, pe orbită.

Un vuiet puternic veni din zona de lansare, amintindu-i în mod ciudat lui Cheng Xin de zgomotul făcut de Moskstraumen. Solul se cutremură și picioarele îi amorțiră. În zona de lansare apăru o lumină puternică, strălucitoare și o navetă se ridică în aer pe o minge de foc, adăugând încă o coloană de fum pe cer. Un nor mare de ceață albă se umflă spre ele, aducând cu el un miros ciudat de ars. Ceața nu era generată de motorul navetei, ci de apa fiartă din piscina de răcire de sub platforma de lansare. În timp ce platforma de lansare și navele dispăreau în aburul înăbuşitor și arzător, oamenii deveniră și mai agitați și neliniștiți.

AA și Cheng Xin urcară pe niște scări înguste pentru a se îmbarca pe navetă. În timp ce ceața se împrăștia, Cheng Xin văzu o mulțime de copii care se adunaseră nu prea departe. Păreau să fie elevi de școală primară, mai mici de zece ani, îmbrăcați în uniformele lor de școală. Îi însoțea o învățătoare tânără. Părul ei lung flutura în vânt și se uita neajutorată prin jur.

— Putem aștepta puțin? întrebă Cheng Xin.

AA privi spre copii și înțelese ce voia Cheng Xin.

— Foarte bine. Du-te. Trebuie să așteptăm să ne vină rândul la platforma de lansare. Mai durează ceva.

În principiu, navetele puteau să decoleze de pe orice suprafață netedă de la sol. Totuși, pentru a împiedica deteriorarea solului de la plasma incandescentă generată de sistemul de acționare cu fuziune, navetele erau echipate cu o piscină de răcire și cu canale de diversiune pentru a redirecționa plasma fără riscuri.

Învățătoarea o văzu pe Cheng Xin îndreptându-se spre ea, veni și o prinse de mână:

— Naveta asta este a dumneavoastră, nu? Vă rog, vă rog, salvați copiii!

Bretonul i se lipise de frunte și lacrimile amestecate cu ceață condensată îi udau fața. Se uită fix și îndelung la Cheng Xin, de parcă spera s-o rețină cu privirea. Copiii veniră și ei spre ea, uitându-se cu speranță spre Cheng Xin.

— Au venit aici pentru tabăra spațială și erau programați să meargă pe orbită. Dar, după ce s-a emis alerta, au refuzat să ne mai ia și i-au trimis pe alții în locul nostru.

— Unde e nava voastră? o întrebă AA în timp ce veni și ea.

— S-a dus. Vă rog, vă implor!

— Să-i luăm, îi spuse Cheng Xin lui AA.

AA o privi pe Cheng Xin preț de câteva secunde. Sunt miliarde de oameni pe Terra. Crezi că-i poți salva pe toți?

Privirea lui Cheng Xin rămase neclintită.

— Nu putem lua decât trei persoane în plus, spuse AA dând din cap.

— Dar capacitatea navetei noastre e de optsprezece!

— Halo nu are decât cinci locuri la accelerație maximă, fiindcă e echipată doar cu cinci capsule pentru starea abisală. Oricine nu e în starea abisală va fi zdrobit, devenind carne tocată.

Răspunsul o uimi pe Cheng Xin. Lichidul de accelerație pentru starea abisală nu era necesar decât pentru astronave interstelare. Crezuse însă mereu că *Halo* era o navă planetară și nu era capabilă de călătorii dincolo de granițele Sistemului Solar.

— Foarte bine. Atunci luați cu voi doar trei. Învățătoarea îi dădu drumul lui Cheng Xin și o apucă pe AA, înspăimântată că pierde această singură șansă.

— Alege tu trei atunci, spuse AA.

Învățătoarea o lăsă pe AA și se uită fix la ea, deși era și mai înspăimântată decât înainte:

— Cum aș putea să aleg? Cum…

Privi în jur, neîndrăznind să întâlnească ochii copiilor. Părea că suferă cumplit, de parcă privirile copiilor ar fi ars-o.

— Perfect. Voi alege eu, spuse AA.

Se întoarse spre copii și zâmbi:

— Vă rog să mă ascultați cu toții. O să vă pun trei întrebări. Cine dă primul răspunsurile exacte, merge cu noi.

Ignoră privirea stupefiată a învățătoarei și a lui Cheng Xin și ridică un deget:

— Prima întrebare: Să zicem că avem o lumină stinsă. După un minut clipește. După o jumătate de minut, clipește din nou. Peste cincisprezece secunde clipește a treia oară. Și tot așa, clipește la intervale care sunt jumătate din intervalul de timp precedent. Vreau să știu de câte ori va fi clipit după ce trec două minute fix.

— O sută! izbucni un copil.

— Greșit, spuse AA.

— O mie!

— Nu, gândiți-vă bine.

După o pauză lungă, se auzi o voce timidă. Vorbitoarea era o fetiță blândă și liniștită și era greu s-o auzi cu tot zgomotul din jur:

— De-un număr infinit de ori.

— Hai încoace, spuse AA, arătând spre fetiță.

Când veni, AA îi făcu semn să stea în spatele ei:

— A doua întrebare: Să zicem că avem o sfoară a cărei grosime este neregulată. Pentru a o arde de la un capăt la celălalt, durează o oră. Cum putem folosi această sfoară ca să vedem când au trecut cincisprezece minute? Nu uitați, grosimea este neregulată!

De data asta niciun copil nu se mai grăbi și căzură cu toții pe gânduri. Nu peste mult timp un băiat ridică mâna:

— Îndoim sfoara în două și apoi o aprindem de la ambele capete în același timp.

AA încuviință:

— Vino aici, spuse și îl trase pe băiat în spatele ei ca să stea lângă fată. A treia întrebare: optzeci și doi, cincizeci, douăzeci și șase. Ce număr urmează?

— Zece! strigă o fată.

AA aprobă:

— Foarte bine. Vino aici!

Apoi îi făcu un semn din cap lui Cheng Xin, îi luă pe cei trei copii și se îndreptă spre navetă.

Cheng Xin îi urmă până la scări, pentru a se îmbarca toți pe navetă. Copiii rămași și învățătoarea se uitau la ea de parcă ar fi privit un Soare ce nu avea să mai răsară niciodată. Lacrimile încețoșară scena din fața ei și, în timp ce urca pe navă, putea încă să simtă privirile de disperare din spatele ei, ca zece mii de săgeți care-i străpungeau inima. Se mai simțise de două ori așa, în timpul ultimelor momente ale scurtei ei cariere de Purtător de Sabie și în Australia, când Sophon anunțase planul lor de exterminare a rasei umane. Era o durere mai mare decât moartea.

Cabina din interiorul navetei era spațioasă; optsprezece locuri erau aranjate pe două rânduri. Deoarece cabina era verticală, ca un puț, fiecare trebuia să urce pe o scară ca să ajungă la locuri. Cheng Xin avu același sentiment ca atunci când fusese în astronava sferică cu care se dusese să-l întâlnească pe Tianming – naveta părea să fie doar o carcasă, și nu putea să-și dea seama unde era spațiul pentru motor și pentru sistemele de comandă. Își aminti din nou rachetele chimice din Era Comună, mari cât zgârie-norii, dar a căror sarcină utilă era doar o capsulă minusculă din vârf.

Nu putea să distingă nicio suprafață de comandă la interiorul navetei, doar câteva ferestre de informare care plutiră prin preajmă. AI-ul navetei păru s-o recunoască pe AA. Imediat ce

intră, ferestrele se adunară în jurul ei. Se mișcară odată cu ea, urmărind-o în timp ce le prindea centurile de siguranță copiilor și lui Cheng Xin.

— Nu te uita așa la mine. Le-am dat o șansă. Concurența e necesară pentru supraviețuire, îi șopti AA lui Cheng Xin.

— Tanti, cei de la suprafață or să moară? întrebă băiatul.

— Ei, toată lumea o să moară. Întrebarea e când.

AA se așeză lângă Cheng Xin. Nu-și prinse centura de siguranță, ci continuă să examineze ferestrele de informare:

— Fir-ar să fie! Mai sunt încă douăzeci și nouă de lansări până la noi.

Portul spațial avea un total de opt platforme de lansare. După fiecare lansare, platforma trebuia să se răcească timp de zece minute înainte de următoarea, fiindcă piscinele de răcire trebuiau umplute cu apă proaspătă.

Așteptarea nu ar fi trebuit să însemne atât de mult pentru supraviețuirea lor. Zborul spre Jupiter avea să dureze o lună. Dacă lovitura Pădurii Întunecate avea loc înainte să ajungă acolo, chiar nu avea nicio importanță dacă erau la sol sau în spațiu. Totuși, problema era acum că orice întârziere putea să-i împiedice să mai decoleze pur și simplu.

Societatea se prăbușise deja în haos. Mânați de instinctul pentru supraviețuire, cei mai mult de zece milioane de locuitori ai orașului se îngrămădeau spre portul spațial. Navetele, la fel ca aparatele de zbor pentru pasageri cu același nume din vechime, nu puteau transporta, într-o perioadă scurtă de timp, decât un număr mic de oameni. A poseda un aparat de zbor spațial privat era ca și cum ai fi avut propriul avion, un vis de neatins pentru majoritatea populației. Și chiar și cu liftul spațial, doar un procent din populație ar fi putut ajunge într-o săptămână la orbita joasă a Terrei.

Cei care ar fi reușit, în cele din urmă, să ajungă la Jupiter erau doar o zecime din acel procent.

Naveta nu avea hublouri, dar câteva ferestre de informare arătau scena de afară. Văzură mase întunecate care inundară zona de parcare. Mulțimile înconjuraseră fiecare aparat de zbor, urlând cu pumnii strânși, ridicați, sperând să se înghesuie pe una dintre ele. În timpul acesta, în afara portului spațial, unele mașini zburătoare care aterizaseră decolau din nou. Mașinile erau toate goale, și proprietarii lor le pilotau cu ajutorul unor telecomenzi în încercarea de a opri alte lansări spațiale. Din ce în ce mai multe mașini zburătoare se adunau în aer, formând o barieră întunecată, plutitoare, deasupra platformelor de lansare. Foarte curând, nimeni nu avea să mai poată pleca.

Cheng Xin minimiză fereastra de informare și se întoarse să-i liniștească pe cei trei copii așezați în spatele ei. AA țipă. Cheng Xin se întoarse și văzu o fereastră, care fusese maximizată, cum umplea întreaga cabină. În fereastră, apăruse o minge de foc orbitoare, în mijlocul pădurii de navete.

Cineva începuse să se lanseze în timp ce era înconjurat de oamenii din parcare!

Plasma emisă de motorul cu fuziune nucleară era de zece ori mai fierbinte decât emisiile rachetelor chimice antice. Când se lansa de pe o suprafață plană, plasma topea crusta instantaneu și o împrăștia în toate direcțiile. Pe o rază de treizeci de metri, nimeni nu putea supraviețui. Fluxul video din fereastră arăta mai multe puncte negre care se împrăștiau din mingea de foc. Unul dintre puncte lovise o navetă din apropiere și-și lăsase o amprentă neagră: un corp ars complet. Alte câteva navete din jurul acelei navete care decolase se prăbușiseră, probabil pentru că structurile lor de lansare se topiseră.

Mulțimea tăcu. Priviră în sus și văzură naveta care probabil că omorâse zeci de oameni când

decolase din parcare, vuind și trăgându-și după ea dâra albă, până când ajunse sus în aer și apoi viră spre est. Păreau că nu pot să-și creadă ochilor. Peste câteva secunde, încă o navetă decolă din parcare, de data asta și mai aproape de ei. Vuietul, flăcările și valurile de aer supraîncălzit aduseră mulțimea împietrită de uimire într-o panică totală. Apoi o a treia, o a patra … navetele din parcare decolau una după alta. În mijlocul mingilor de foc arzătoare, zburau prin aer resturi arse de trupuri, și parcarea se transforma într-un crematoriu.

AA privi scena terifiantă și-și mușcă buza de jos. Apoi închise fereastra și începu să tasteze pe o fereastră mai mică.

— Ce faci? întrebă Cheng Xin.

— Decolăm!

— Nu.

— Uite. AA îi aruncă o altă fereastră mică lui Cheng Xin, una ce arăta cele câteva navete din jurul lor. Câte o buclă de răcire se afla chiar deasupra ejectorului din spate al fiecărui vehicul. Buclele erau folosite pentru a disipa căldura de la reactoarele de fuziune. Cheng Xin văzu că buclele tuturor navetelor din jur începuseră să lucească cu o lumină palidă roșie, indicând faptul că reactoarele lor fuseseră activate pentru pregătirea decolării.

— Ar fi bine să decolăm înaintea lor, spuse AA. Dacă oricare dintre aceste navete decolează, plasma probabil va topi structurile de lansare ale tuturor celorlalte navete și le va face să se răstoarne pe solul topit.

— Nu. Oprește-te.

Vocea lui Cheng Xin era calmă, dar fermă. Trecuse prin catastrofe și mai groaznice și o putea înfrunta cu seninătate pe aceasta.

— De ce? Vocea lui AA era și ea calmă.

— Pentru că sunt oameni în jur.

AA se opri din tastat și se întoarse s-o înfrunte pe Cheng Xin:

— În curând, tu și cu mine, mulțimea și Terra însăși se vor transforma în bucăți și bucățele. Le poți deosebi, în tot acest haos, pe cele onorabile de cele josnice?

— Valorile noastre sunt aceleași, cel puțin deocamdată. Sunt președintele Halo Group. Această navetă aparține Halo Group și tu ești angajata acestei companii. Am autoritatea să iau această hotărâre.

AA se holbă la Cheng Xin preț de câteva clipe, apoi încuviință și închise fereastra de comandă. Închise și restul ferestrelor de informații, izolând astfel cabina de lumea nebună și zgomotoasă de afară.

— Îți mulțumesc, spuse Cheng Xin.

AA nu spuse nimic. Apoi însă, se ridică în picioare de parcă și-ar fi adus aminte de ceva. Luă pușca cu laser de pe unul dintre scaunele libere și coborî pe scară:

— Țineți-vă centurile de siguranță fixate bine. Naveta s-ar putea prăbuși în orice clipă.

— Ce vrei să faci? întrebă Cheng Xin.

— Dacă noi nu putem pleca, n-or să plece nici ei. Să-i ia dracu'!

AA deschise ușa navetei, ieși și o încuie imediat din nou, pentru a împiedica pe oricine ar fi încercat să intre cu forța. Apoi coborî pe scări și începu să tragă în stabilizatorul din coada celei mai apropiate navete. Din stabilizator ieși fum, lăsând în urmă o gaură minusculă de dimensiunea unui deget. Era suficient. Sistemul de auto-monitorizare din navetă avea să descopere avaria de la stabilizator și AI-ul avea să refuze inițierea secvenței de lansare. Era o măsură de siguranță care nu putea fi anulată de către cei de la interior. Inelul de răcire din jurul navetei începu să pălească, indicând o pană a reactorului. AA se întoarse în cerc și trase câte un foc, făcând câte o gaură în stabilizatoarele tuturor celor opt navete din jur. Fiindcă mulțimea intrase într-o panică

totală, nimeni nu observase ce făcea, prin valul de foc, fum și praf.

Ușa uneia dintre navete se deschise și din ea coborî o femeie îmbrăcată elegant. Merse în jurul cozii navetei și descoperi imediat gaura. Începu să urle isteric, apoi se tăvăli pe pământ. Încercă să lovească structura de lansare cu capul, dar nimeni nu o luă în seamă. Mulțimii nu-i păsa decât de ușa navetei ei, care fusese lăsată deschisă. Țâșniră în sus pe scări și încercară să se înghesuie în naveta care nu mai putea zbura.

AA se urcă înapoi pe scări și o împinse înăuntru pe Cheng Xin, care-și scosese capul afară. Apoi o urmă și închise ușa după ea. Începu să vomite.

— Miroase a… grătar afară, spuse AA în cele din urmă, când îi trecu greața.

— O să murim? întrebă una dintre fete, ițindu-și căpșorul pe culoar din locul de deasupra lor.

— Vom asista la o priveliște magnifică a cosmosului, spuse AA cu o expresie misterioasă pe față.

— Ce priveliște?

— E cel mai impresionant lucru din toate timpurile. Soarele se va transforma într-un foc de artificii uriaș.

— Și pe urmă?

— Pe urmă… nimic. Ce-ar mai putea să fie când nu mai e nimic? AA se urcă și-i mângâie pe cap, pe rând, pe fiecare dintre copii. N-avea de gând să-i mintă. Dacă putuseră să-i răspundă la întrebări, erau destul de deștepți să înțeleagă situația.

Din nou, AA și Cheng Xin se așezară una lângă alta. Cheng Xin puse o mână pe mâna lui AA:

— Îmi pare rău.

AA îi zâmbi. Era zâmbetul cu care se obișnuise Cheng Xin. AA păruse mereu mai

tânără, mai puțin uzată de întunericul din lumea cu care se confruntase Cheng Xin. Aceasta se simțea mai matură decât AA, dar și mai neputincioasă.

— Nu-ți face griji. Ne facem și noi de lucru. Până la urmă, rezultatul va fi tot ăla. Măcar acum ne putem relaxa. AA expiră.

Dacă Halo chiar ar fi fost o astronavă interstelară, atunci ar fi trebuit să ajungă la Jupiter mai repede decât se așteptase. Deși distanța dintre Terra și Jupiter nu era suficient de mare ca să atingă accelerația maximă, întreaga călătorie ar fi durat două săptămâni.

AA păru să-și dea seama la ce se gândea Cheng Xin:

— Chiar dacă sistemul de avertizare avansată ar fi fost complet operațional, n-am fi primit decât cel mult o avertizare cu 24 de ore înainte… Dar acum, că m-am mai gândit la asta, cred că este, probabil, o alarmă falsă.

Cheng Xin se întrebă dacă nu cumva de asta se supusese AA atât de ușor autorității ei, puţin mai devreme.

Teoria lui AA fu confirmată rapid. Acel oficial de la CAP care era și membru al CDDI o sună pe Cheng Xin să-i spună că Flota Internațională și ONU emiseseră o declarație comună cum că alarma era falsă. Nu se detectaseră niciun fel de semne ale unui atac al Pădurii Întunecate. AA deschise câteva ferestre de informații, și majoritatea acestora transmiteau anunțul Flotei Internaționale și al ONU. Afară, lansările neautorizate încetaseră. Era încă haos, dar măcar situația nu avea să se mai înrăutățească.

După ce afară lucrurile se calmară puțin, Cheng Xin și AA ieșiră din navetă. Scena care le întâmpină semăna cu un câmp de luptă. Erau cadavre arse peste tot, negre precum cărbunele și unele încă arzând. Multe navete zăceau la pământ, în timp ce alte navete se sprijineau unele de celelalte. În total, din parcare decolaseră nouă

navete și urmele lor erau încă clare și vizibile pe cer, ca niște răni deschise produse de o tăietură. Mulțimea nu mai era înnebunită. Unii stăteau jos pe pământul încă fierbinte, alții stăteau pe loc, dar în picioare, împietriți, unii rătăceau prin jur fără țintă – și toată lumea părea nesigură dacă ce se întâmplase fusese real sau era un coșmar. Poliția sosise pentru restabilirea ordinii și operațiunile de salvare erau în plină desfășurare.

— Următoarea avertizare ar putea fi reală, îi spuse AA lui Cheng Xin. Ar trebui să vii cu mine în spatele lui Jupiter. Grupul Halo va construi un oraș spațial pentru Proiectul Buncărului.

În loc să-i răspundă, Cheng Xin întrebă:

— Ce se întâmplă cu Halo?

— Nu ne referim la nava inițială cu același nume, ci la o navă interstelară în miniatură, nouă. Are o capacitate de douăzeci de persoane în cazul călătoriilor planetare și de cinci pentru zborurile stelare. Consiliul de Administrație a fost de acord s-o construiască pentru tine, și poți s-o folosești ca un birou mobil de pe Jupiter.

Diferența dintre o navă interplanetară și o navă interstelară era ca diferența dintre un bac cu un singur vâslaș care făcea naveta pe râu și o navă container oceanică de zeci de mii de tone. Sigur, la navele interstelare, diferența nu era doar o chestiune de volum – existau și nave interstelare mici. Spre deosebire de navele planetare, acestea aveau sisteme de propulsie mai avansate, erau echipate cu sisteme de reciclare ecologică și fiecare subsistem avea trei sau patru sisteme de rezervă. Dacă Cheng Xin chiar ar fi plecat cu noul Halo în umbra lui Jupiter, nava era capabilă să-i susțină viața până la capătul zilelor ei, orice s-ar fi întâmplat.

— Tu trebuie să te duci, spuse Cheng Xin dând din cap. Ia-o pe Halo. Eu nu particip la operațiunile curente ale companiei și mă simt bine să rămân pe Terra.

— Tu pur și simplu nu vrei să fii printre cei câțiva care vor supraviețui.

— Sunt aici împreună cu miliarde de oameni. Indiferent ce s-ar întâmpla, dacă li se întâmplă unor miliarde de oameni în același timp, nu va fi înspăimântător.

— Mă îngrijorezi, spuse AA și o apucă pe Cheng Xin de ambii umeri. Și nu mă îngrijorează faptul că vei muri împreună cu câteva miliarde de alți oameni, ci că vei trăi lucruri mai groaznice decât moartea.

— Eu am trecut deja prin toate acestea.

— Dacă continui să-ți urmărești visul zborului spațial cu viteza luminii, te vei confrunta cu și mai multe astfel de experiențe. Chiar o să poți să le înduri?

Alarma falsă fusese cea mai mare tulburare socială de la Marea Relocare. Deși durase puțin și fusese limitată din punctul de vedere al daunelor produse, lăsase o amprentă de neșters în spiritul lumii.

Existaseră, în majoritatea miilor de porturi spațiale din toată lumea, navete care decolaseră din mijlocul mulțimilor, și mai mult de zece mii de oameni muriseră în flăcările de la motoarele cu fuziune. Mai multe conflicte armate avuseseră loc și la stațiile de bază ale lifturilor spațiale. Spre deosebire de porturile spațiale, în luptele de la lifturile spațiale, fuseseră implicate națiunile. Unele țări încercaseră să ocupe stația de bază a liftului internațional din apele tropicale și numai confirmarea promptă că alarma de atac fusese falsă împiedicase izbucnirea unui război la scară mare. Pe orbitele din jurul Terrei, și chiar și pe Marte, grupuri de oameni se luptaseră pentru nave spațiale.

În afară de degenerații care erau dispuși să omoare ca să-și asigure supraviețuirea, publicul mai descoperise în timpul alarmei false și altceva care-l dezgustase: zeci de nave spațiale interstelare

mici și nave spațiale aproape-interstelare, care erau construite în secret pe orbita geosincronă și pe partea întunecată a Lunii. Navele spațiale aproape-interstelare posedau sisteme de reciclare ecologică la fel ca navele interstelare, dar erau echipate doar cu sisteme de propulsie pentru zborul interplanetar. Unele dintre aceste iahturi luxoase aparțineau companiilor mari, iar altele, unor particulari extrem de bogați. Toate aceste aparate erau mici, și sistemele lor de reciclare ecologică nu puteau susține decât viețile câtorva oameni. Aveau un singur scop: izolarea pe termen lung în spatele planetelor uriașe.

Sistemul de avertizare în avans, aflat în curs de construcție, nu putea furniza decât o fereastră de avertizare de douăzeci și patru de ore. Dacă avea loc cu adevărat un atac al Pădurii Întunecate, n-ar fi fost destul timp pentru nicio navă spațială să plece de pe Terra spre Jupiter, cea mai apropiată planetă din barieră. De fapt, Terra atârna deasupra unei mări a morții. Rațional, toată lumea înțelegea asta și luptele urâte care izbucniseră în timpul alarmei false nu fuseseră nimic altceva decât o nebunie colectivă fără sens, produsă de instinctul de supraviețuire care învinsese gândirea rațională. În prezent, pe Jupiter locuiau aproximativ cincizeci de mii de indivizi – majoritatea făceau parte din personalul forțelor spațiale de la baza de pe Jupiter, împreună cu niște angajați care efectuau o muncă pregătitoare pentru Proiectul Buncărului. Aveau toate motivele să fie pe Jupiter și publicul nu-i învinovățea că se aflau acolo. Dar, după ce fuseseră construite aceste nave stelare secrete, proprietarii lor bogați puteau să se ascundă în umbra lui Jupiter la infinit.

Din punct de vedere legal – cel puţin acum – nu exista nicio interdicție națională sau internațională împotriva construcției navelor interstelare de către organizații sau indivizi, iar a te ascunde după giganții gazoși nu era același lucru

cu escapismul. Totuși, inegalitatea existentă în acest caz era văzută ca cea mai mare din istoria umană: inegalitatea în fața morții.

Din punct de vedere istoric, inegalitatea se manifesta în principal în domenii cum erau economia sau statutul social, dar moartea, în principiu, trata la fel pe toată lumea. Sigur, egalitatea nu era absolută: de exemplu, accesul la asistența medicală nu era distribuit în mod egal; bogații o duceau mai bine decât săracii în timpul dezastrelor naturale; soldații aveau rate de supraviețuire diferite în război, față de civili, și așa mai departe. Dar niciodată până acum nu cunoscuseră o asemenea situație: mai puțin de o miime de zecime din populație se putea ascunde în siguranță, lăsând alte miliarde de pe Terra să moară.

O asemenea inegalitate evidentă ar fi fost considerată intolerabilă chiar și în timpurile din vechime și era cu atât mai intolerabilă acum.

Aceasta conduse imediat la un val internațional de scepticism în ce privea planul pentru navele cu viteza luminii.

Deși navele spațiale care se ascundeau în permanență în spatele lui Jupiter sau Saturn puteau supraviețui unui atac al Pădurii Întunecate, viața de pe acele nave nu ar fi fost de invidiat. Oricât de confortabil ar fi reușit sistemele de reciclare ecologică să facă mediul din nave, ocupanții tot aveau să trăiască în regiuni îndepărtate, reci și pustii, din Sistemul Solar. Dar, după cum rezultase din observarea celei de-a Doua Flote Trisolariene, aparatele acționate prin propulsia de curbură puteau atinge viteza luminii aproape instantaneu. O navă ce zbura cu viteza luminii putea ajunge de pe Terra pe Jupiter în mai puțin de o oră, iar sistemul de avertizare avansată ar fi fost mai mult decât suficient. Oamenii puternici și bogați care ar fi posedat nave ce zburau cu viteza luminii ar fi putut astfel să trăiască în confort pe Terra și apoi

să evadeze în ultimul moment, fără să le pese de miliardele rămase în urmă. Era o viziune pe care societatea pur și simplu nu o putea tolera. Priveliștile terifiante din timpul alarmei false erau încă proaspete în mintea publicului și majoritatea oamenilor considerau că apariția navelor cu viteza luminii avea să conducă la haosul mondial. Din cauza asta, planul pentru construirea navelor care să zboare cu viteza luminii se confrunta cu o rezistență nemaiîntâlnită.

Falsa alarmă fusese rezultatul efectului exploziv de amplificare specific unei societăți a hiperinformației, atunci când este alimentată cu informații de o natură sensibilă. Sursa acesteia fusese o anomalie detectată de prima unitate de observație a sistemului de avertizare avansată. Anomalia era reală, deși nu avusese nimic de-a face cu fotoizii.

EXTRAS DIN UN TRECUT DIN AFARA TIMPULUI GARDIENII SPAŢIULUI: SISTEMUL DE AVERTIZARE AVANSATĂ

În trecut, Terra observase fotoizi doar de două ori: atunci când fusese distrusă 187J3X1 și când fusese distrus sistemul trisolarian. Cunoștințele despre fenomen erau, de aceea, limitate. Tot ce se știa era că un fotoid se mișca aproape cu viteza luminii, dar nu existau date privitoare la volumul, la masa de repaus sau masa lui relativistă în timp ce se apropia de viteza luminii. Un fotoid era, cu siguranță, cea mai primitivă armă capabilă de a ataca o stea, deoarece se baza, pentru a distruge ținta, doar pe enorma energie cinetică generată de marea sa masă relativistă. Odată ce o civilizație poseda tehnologia de a accelera un obiect aproape de viteza luminii, un „glonț" cu foarte puțină masă căpăta o putere de distrugere imensă. Era, într-adevăr, cât se poate de „economic".

Cele mai valoroase date în legătură cu fotoizii fuseseră obținute chiar înainte de anihilarea sistemului trisolarian. Oamenii de știință avuseseră ocazia de a face o descoperire importantă: datorită vitezei ultraînalte a fotoidului, acesta emitea radiații puternice, începând cu lumina vizibilă și până la razele gamma, când se ciocnea cu cei câțiva atomi împrăștiați în spațiu și în praful interstelar. Radiația avea caracteristici distincte. Deoarece fotoizii erau extrem de mici, observarea lor directă era imposibilă. Dar radiația lor caracteristică putea fi detectată.

La prima impresie, părea imposibil să dai o avertizare în avans pentru fotoizi, fiindcă se mișcau aproape cu viteza luminii. Aceasta însemna că se mișcau aproape tot atât de repede ca radiația generată de ei și-și atingeau ținta aproape simultan. Cu alte cuvinte, observatorul se afla în afara conului de lumină al evenimentului.

Dar realitatea era un pic mai complicată. Niciun obiect cu masă de repaus nu poate atinge viteza luminii. Deși viteza unui fotoid se apropia de viteza luminii, ea era în continuare mai lentă decât viteza propriu-zisă a luminii.

Această diferență însemna că radiația de la fotoid se deplasa doar cu puțin mai repede decât fotoidul însuși. Dacă fotoidul ar fi trebuit să călătorească pe o distanță lungă, această diferență s-ar fi mărit. În plus, nici traiectoria fotoidului spre țintă nu era chiar o linie dreaptă. Fiindcă nu avea masă, acesta nu putea evita atracțiile gravitaționale ale corpurilor cerești apropiate și traiectoria lui sfârșea prin a deveni ușor curbată. Curbura aceasta era cu mult mai mare decât curbura luminii prin același câmp gravitațional. Pentru ca fotoidul să-și lovească ținta, traiectoria lui trebuia să țină seama de acest efect. Iar asta însemna că traiectoria parcursă de fotoid era mai lungă decât traiectoria parcursă de radiația lui.

Din aceste două motive, radiația de la fotoid atingea Sistemul Solar înaintea fotoidului însuși. Perioada de avertizare estimată de douăzeci și patru de ore fusese calculată conform distanței maxime de la care puteau fi observate emisiile de fotoizi. Când radiația lui ar fi ajuns la Terra, fotoidul s-ar fi aflat încă la 180 de AU depărtare.

Dar acesta era scenariul ideal. Fiindcă, dacă fotoidul era lansat dintr-o astronavă aflată prin vecinătate, atunci nu ar mai fi existat aproape nicio avertizare – cum se întâmplase cu Trisolaris.

Treizeci și cinci de unități de observație fuseseră planificate pentru Sistemul de avertizare avansată al Sistemului Solar. Acestea aveau să monitorizeze cerul în toate direcțiile pentru a urmări emisiile de fotoizi.

ERA TRANSMISIEI, ANUL 8.

Alegerea Destinului

Cu două zile înainte de alarma falsă; Unitatea de Observație Nr. 1

Unitatea de Observație Nr. 1 era de fapt chiar Stația Ringier-Fitzroy de la sfârșitul Erei Crizei. În urmă cu mai mult de șaptezeci de ani, fusese prima stație de observație care descoperise sondele spațiale cu înaltă interacțiune – picăturile. Stația era localizată în continuare la marginea exterioară a centurii de asteroizi, dar toate echipamentele ei fuseseră actualizate. De exemplu, telescopul de lumină vizibilă: lentilele erau mai mari, și chiar și diametrul primei lentile crescuse de la doisprezece metri la două mii de metri, destul cât să încapă în ea un orășel. Aceste lentile uriașe erau făcute din materiale preluate direct din centura de asteroizi. Prima era o lentilă de dimensiune medie, cu diametrul de cinci sute de metri. După ce fusese terminată, fusese utilizată pentru focalizarea

luminii solare pe asteroizi, pentru ca roca topită să poată fi transformată în sticlă pură și apoi să fie fasonată pentru a crea alte lentile. În total, erau șase lentile care pluteau în spațiu într-un șir lung de zece kilometri, la mare depărtare unele de celelalte. Stația de observare era localizată la capătul șirului de lentile și nu putea menține decât un echipaj format din două persoane.

Echipajul era format tot dintr-un savant și un ofițer militar. Ofițerul răspundea de monitorizarea emisiilor de fotoizi, în timp ce savantul efectua cercetări astronomice și cosmologice. Astfel, tradiția luptei pentru intervalul de timp pentru cercetare, începută cu trei secole în urmă de generalul Fitzroy și de doctorul Ringier, se continua și în prezent.

Iar după ce acest telescop, cel mai mare din istorie, își terminase probele finale și realizase cu succes prima imagine – a unei stele aflate la patruzeci și șapte de ani-lumină depărtare – Widnall, astronomul din echipaj, fusese atât de entuziasmat de parcă ar fi devenit tată. Profanii nu înțelegeau faptul că telescoapele dinainte nu puteau decât să amplifice luminozitatea stelelor din afara Sistemului Solar, dar fără să le dezvăluie formele. Oricât de puternice ar fi fost telescoapele, stelele apăreau mereu ca niște puncte miniaturale și care străluceau doar incremental mai tare față de imaginile surprinse de telescoapele mai puțin performante. Dar acum, prin acest telescop ultraperformant, o stea apărea pentru prima oară ca un disc. Deși era mică, așa, ca o minge de ping-pong văzută de la zeci de metri depărtare și nu se puteau vedea detaliile de pe disc, tot era un moment epocal din istoria străvechii științe a astronomiei de lumină vizibilă.

— A fost îndepărtată cataracta de pe ochii astronomiei! spuse Widnall teatral, ștergându-se la ochi.

Dar sublocotenentul Vasilenko nu fu impresionat:

— Cred că trebuie să-ți amintești rolul nostru aici: suntem gardieni. În timpuri străvechi, am fi fost cocoțați pe un turn de veghe din lemn, la graniță, având în jur un deșert dezolant sau un câmp de zăpadă. Stând drepți în briza înghețată, ne-am fi uitat în direcția inamicului. Imediat ce am fi văzut la orizont că vin tancuri sau bărbați călare, am fi telefonat sau am fi trimis semnale cu fum pentru a-i informa pe cei din țară că invazia inamică a început… Trebuie să pătrunzi în acest spațiu mintal. Nu te mai gândi că ești într-un observator astronomic.

Ochii lui Widnall părăsiră pentru o clipă terminalul care înfățișa imaginea din telescop și priviră prin hubloul stației. Putea vedea stânci de formă neregulată care pluteau la o oarecare depărtare: fragmente de asteroizi, resturi ale operațiunii de producere a sticlei. Se roteau lent în lumina rece a soarelui și păreau să sublinieze dezolarea spațială. Scena părea să evoce, într-un fel, „spațiul mintal“ descris de sublocotenent.

— Dacă chiar am descoperi cu adevărat un fotoid, spuse Widnall, ar fi mai bine să nu emitem nicio alarmă. Oricum, ar fi inutil. A muri brusc, fără să știi ce te-a pocnit, este de fapt o soartă mai norocoasă. Ție, în schimb, ți-ar plăcea să torturezi câteva miliarde de oameni preț de douăzeci și patru de ore. Cred că-i echivalent cu o crimă împotriva umanității.

— Conform acestei logici, tu și cu mine am fi cei mai ghinioniști oameni din lume, de vreme ce am ști despre soarta noastră cu și mai mult timp înainte.

Stația de observație primi noi ordine de la Comandamentul Flotei: trebuiau să regleze telescopul și să observe ce mai rămăsese din sistemul trisolarian. Widnall nu se mai contrazise

cu Vasilenko de data asta, fiindcă era foarte interesat și el de lumea aceea în ruină.

Lentilele plutitoare începură să se rotească și să-și regleze poziția, iar dispozitivele hidraulice cu plasmă de la marginile lentilelor emiseră flăcări albastre. Abia acum se dezvăluiau privirii, în depărtare, iar flăcările albastre marcau întreaga formă a telescopului. Grupul de lentile, lung de zece kilometri, se roti încet și se opri când telescopul ajunse să fie îndreptat spre sistemul trisolarian. Apoi, lentilele de deplasară în sus și-n jos pe axă pentru a focaliza. În cele din urmă, majoritatea flăcărilor se stinseră și doar câțiva licurici mai luceau când și când, atunci când lentilele se angajau în reglajele de precizie ale focalizării.

În imaginea neprocesată a telescopului, Sistemul Trisolarian părea foarte comun, un simplu petic alb pe fondul spațiului, ca o pană. Dar, după ce imaginea fu procesată și mărită, sistemul apăru ca o magnifică nebuloasă care ocupă întregul ecran. Trecuseră șapte ani de la explozia stelei, așa că ceea ce vedeau ei acum era o scenă de la trei ani după explozie. Sub influența gravitației și a momentului mecanic unghiular al stelei explodate, nebuloasa se transformase din niște raze iradiante ascuțite într-un văl delicat de nori, care fusese aplatizat apoi de forța centrifugă a rotirii în spirală. Deasupra nebuloasei, cele două stele rămase erau vizibile. Una dintre ele părea un disc, în timp ce cealaltă, mai îndepărtată, rămânea un punct de lumină care se distingea doar prin mișcarea lui pe fundalul cu stele.

Acele două stele care supraviețuiseră catastrofei împliniseră visul generațiilor trisolariene și formaseră un sistem stabil cu stea dublă, dar nicio formă de viață nu avea să se bucure de lumina lor, deoarece întregul sistem era acum de nelocuit. Acum devenise evident că lovitura Pădurii Întunecate distrusese doar o

singură stea dintre cele trei, și asta nu doar din motive economice, ci și pentru a atinge un scop mult mai sinistru: atât timp cât sistemul încă mai avea una sau două stele, materialul din nebuloasă avea să fie absorbit în mod constant de stele, generând în timpul acestui proces o radiație puternică. Sistemul trisolarian era acum un cuptor de radiații, un tărâm al morții pentru viață și civilizație. Această radiație puternică era aceea care făcea ca nebuloasa însăși să lucească și să apară atât de clar și de strălucitoare la telescop.

— Îmi aduce aminte de felul cum se văd norii de pe vârful Muntelui Emei, spuse Vasilenko. E un munte din China. Priveliștea Lunii de pe vârful lui este extraordinară. În noaptea când am fost acolo, piscul plutea într-o mare de nori fără sfârșit, care deveniseră din argint curat sub lumina lunii de deasupra lor. Semăna mult cu ce văd acum.

Faptul că vedea un cimitir de argint aflat la mai mult de patruzeci de bilioane de kilometri depărtare îl făcu pe Widnall să devină filozofic:

— De fapt, din punct de vedere științific, cuvântul „distrugere“ nu este cel exact. N-a dispărut nimic. Toată materia care era acolo este încă acolo, la fel și momentul mecanic unghiular. S-a schimbat doar dispunerea materiei, ca-ntr-un pachet de cărți care au fost amestecate. Dar viața e ca o chintă de culoare: după ce amesteci, s-a dus.

Widnall mai examină imaginea un timp și făcu o descoperire importantă:

— Ce-i aia? făcu el și arătă spre un punct din imagine, aflat la o oarecare distanță de nebuloasă.

Conform scării instrumentului, era la aproximativ treizeci de AU de centrul nebuloasei.

Vasilenko privi fix spre punct. Îi lipsea ochiul antrenat de astronom și nu putu să vadă nimic neobișnuit la început. Dar, în cele din urmă, văzu un contur circular vag pe fundalul negru ca smoala, ca un balonaș de săpun din spațiu.

— Este foarte mare. Are un diametru de aproximativ… zece unități astronomice. E oare praf?

— În niciun caz. Praful nu arată deloc așa.

— L-ai mai văzut până acum?

— Nimeni n-ar fi putut să-l vadă. Orice ar fi, este transparent, cu o margine foarte fină. Nici cele mai mari telescoape din trecut n-ar fi fost capabile să-l detecteze.

Widnall mări puțin cadrul, ca să vadă mai bine poziția noului obiect ciudat față de cele două stele și să încerce să observe rotirea nebuloasei. Pe ecran, nebuloasa se transformă din nou într-un petic mic de alb pe fundalul negru al abisului spațial.

La aproape șase mii de AU de la sistemul trisolarian, găsi un alt „balonaș de săpun". Acesta era cu mult mai mare decât primul, avea un diametru de aproape cincizeci de AU, destul de spațios pentru a conține tot sistemul trisolarian sau Sistemul Solar.

— Dumnezeule! strigă Vasilenko. Știi unde e asta?

Widnall privi fix ecranul pentru o vreme și spuse timid:

— Acolo unde a intrat în viteza luminii a doua Flotă Trisolariană, nu-i așa?

— Exact.

— Ești sigur?

— Fosta mea slujbă era să observ această parte din spațiu. O cunosc mai bine decât îmi cunosc propriul buzunar.

Concluzia era inevitabilă: navele care foloseau propulsia de curbură lăsau în urmă dâre, în timp ce accelerau ca să ajungă la viteza luminii. Se pare că aceste dâre nu dispăreau odată cu trecerea timpului, ci se extindeau și modificau natura spațiului din jurul lor.

Prima bulă mai mică se afla la interiorul sistemului trisolarian. Existau mai multe explicații

posibile pentru existența ei. Poate că trisolarienii nu știau inițial că propulsia de curbură avea să lase în urmă asemenea dâre și bula era un accident creat în timpul testelor de motor sau al zborurilor de încercare; sau poate că știau despre dâre, dar le lăsaseră în cadrul sistemului stelar din greșeală. Dar era sigur că doreau să evite să lase asemenea dâre în mod intenționat. Cu unsprezece ani în urmă, cea de-a Doua Flotă Trisolariană navigase un an întreg folosind mijloace convenționale și abia când ajunsese la șase mii de AU de planeta lor își pornise motoarele de curbură ca să ajungă la viteza luminii. Scopul fusese să pornească dârele cât mai departe de casă posibil, deși, în acel moment, era deja prea târziu.

Pe atunci, comportamentul celei de-a Doua Flote Trisolariene îi nedumerise pe oameni. Cea mai convingătoare explicație era aceea că încercau să evite consecinţele nefaste asupra lumii lor produse de cele 415 nave care atingeau simultan viteza luminii. Cu toate acestea, acum era limpede că încercau să evite expunerea localizării planetei Trisolaris prin dârele propulsiei de curbură. Iar cea de-a Doua Flotă Trisolariană ieșise din viteza luminii, când se afla încă la șase mii de AU de Sistemul Solar, din același motiv.

Widnall și Vasilenko se uitară fix unul la celălalt și putură să vadă cum creștea groaza în ochii celuilalt. Ajunseseră amândoi la aceeași concluzie.

— Trebuie să raportăm asta imediat, spuse Widnall.

— Dar n-a venit încă momentul pentru raportul nostru programat. Un raport trimis acum ar fi tratat drept o alarmă.

— Dar asta este o alarmă! Trebuie să le spunem oamenilor să nu ne expună Sistemul.

— Exagerezi un pic. Abia am început să cercetăm navele cu viteza luminii. Ar fi

impresionant dacă am reuși să construim una într-o jumătate de secol.

— Dar dacă un test inițial ar genera o asemenea dâră? Poate că deja efectuează asemenea teste undeva, în Sistemul Solar!

Și astfel, această informație i se transmise Comandamentul Flotei cu o undă cu neutrini la nivel de alarmă și fu apoi retransmisă la CAP. Acolo a transpirat și a fost considerată în mod eronat drept o alarmă de atac cu fotoizi, ceea ce, două zile mai târziu, avea să producă o panică globală.

Dârele de curbură erau lăsate în urmă de navele care atingeau viteza luminii exact la fel cum o rachetă lansată de la sol lasă urme de ardere pe platforma de lansare. Odată ce nava atinsese viteza luminii, aceasta continua să navigheze fără motor, din cauza inerției, și nu mai lăsa nicio urmă. Se putea bănui, în mod rezonabil, că ieșirea din viteza luminii lăsa dâre similare. Nu se știa încă cât de mult persistau aceste dâre în spațiu. O presupunere era că dârele reprezentau un soi de distorsiune a spațiului, datorată propulsiei de curbură, și aceasta putea dura foarte mult timp, poate chiar pentru totdeauna.

Era rezonabil să conchizi faptul că Sophon susținuse că Trisolaris părea mai periculoasă decât Sistemul Solar, atunci când era observată de la distanță, exact din cauza dârei propulsiei de curbură cu un diametru de zece AU lăsate în sistemul trisolarian, și care reprezentase cauza atacului atât de rapid al Pădurii Întunecate împotriva Trisolaris. Dâra aceea și, prin ea, și transmisia localizării Trisolaris se confirmau una pe alta și făcuseră ca valoarea periculozității sistemului trisolarian să crească până la cer.

În timpul lunii următoare, Unitatea de Observație Nr. 1 descoperi încă șase dâre de propulsie de curbură din părți diferite ale spațiului. Toate acestea erau aproximativ sferice, deși

dimensiunile lor variau mult, de la cincisprezece la două sute de AU. Una dintre aceste bule era la doar șase mii de AU de Sistemul Solar, probabil o urmă lăsată de cea de-a Doua Flotă Trisolariană în timp ce ieșea din viteza luminii. În schimb, direcțiile și distanțele la care se aflau celelalte dâre păreau să indice că acestea nu aveau nimic de-a face cu cea de-a Doua Flotă Trisolariană. Probabil că dârele propulsiei de curbură erau comune în Univers.

După descoperirea *Spațiului Albastru* și a *Gravitației* din fragmentul spaţial cvadridimensional, lucrul acesta reprezenta o probă și mai directă că în cosmos exista un număr mare de civilizații extrem de inteligente.

Una dintre dâre era la numai 1,4 ani-lumină de Soare, în apropierea Norului Oort. Aparent, existase o navă care rămăsese o vreme acolo și apoi plecase, intrând în viteza luminii. Nimeni nu știa când se întâmplase acest lucru.

Descoperirea dârei propulsiei de curbură eliminase, în cele din urmă, zborul spațial cu viteza luminii, care oricum se confrunta cu un scepticism crescând, făcând ca acesta să nu mai fie considerat un plan viabil. Flota Internațională și ONU adoptară repede o legislație care interzicea orice altă cercetare ulterioară și dezvoltare a propulsiei de curbură, iar statele națiuni o adoptaseră și ele. Aceasta era cea mai severă restricție legală împotriva unei tehnologii de la tratatele de neproliferare nucleară încheiate cu trei secole înainte.

Umanității nu-i mai rămăseseră acum decât două opțiuni: Proiectul Buncărului și Planul Domeniului Negru.

EXTRAS DIN UN TRECUT ÎN AFARA TIMPULUI. TEROAREA NOPȚII NESFÂRȘITE

La prima vedere, cercetarea și dezvoltarea zborului spațial cu viteza luminii muriseră din motive evidente: pentru evitarea expunerii timpurii a existenței civilizației terestre prin dârele generate de propulsia de curbură și pentru a preveni creșterea valorii periculozității Sistemului Solar în ochii observatorilor de aiurea din cosmos, fiecare dintre acestea putând duce la un atac mai timpuriu al Pădurii Întunecate. Dar mai existau și alte motive mai profunde.

Din Era Comună și până la sfârșitul Erei Crizei, umanitatea privise stelele cu speranță. Dar primii câțiva pași pe drumul spre stele însemnaseră eșecuri și suferințe. Tragica Bătălie de Apoi dezvăluise cât de fragilă era umanitatea în cosmos, iar confruntarea pustiitoare din timpul Bătăliei Întunecate rănise și ea spiritul uman în aceeași măsură. Evenimentele mai târzii, cum fuseseră judecarea Vârstei de Bronz și răpirea Gravitației de către Spațiul Albastru, care duseseră la transmisia universală, adânciseră aceste răni și ridicaseră suferința la nivelul filozofiei.

De fapt, cea mai mare parte a publicului era relativ dezinteresată de cercetarea pentru navele capabile să zboare cu viteza luminii. Oamenii credeau că nu ar fi avut nicio șansă să folosească asemenea nave, chiar dacă ar fi fost construite în timpul vieților lor.

Îi interesa mult mai mult Proiectul Buncărului, care părea cel mai practic drum spre supraviețuire. Sigur, le păsa și de Planul Domeniului Negru, fiindcă trei secole de groază le inculcaseră o dorință puternică de a avea o viață liniștită, iar Planul Domeniului Negru promitea exact o astfel de viață. Deși oamenii erau dezamăgiți la gândul că vor fi izolați complet de restul universului, Sistemul Solar era, în sine, destul de mare ca dezamăgirea să fie suportabilă. Motivul pentru care erau mai interesați de Proiectul Buncărului decât de Planul Domeniului

Negru era că până și profanii puteau să-și dea seama de provocările tehnice extreme necesare reducerii vitezei luminii și ajunseseră în general la concluzia că bietul Om era probabil incapabil să împlinească Proiectul de Inginerie al Lui Dumnezeu.

Pe de altă parte, atât oponenții hotărâți, cât și suporterii înfocați ai navelor cu viteza luminii aparțineau claselor din elita societății.

Facțiunea care sprijinea cercetarea zborului spațial cu viteza luminii considera că siguranța ultimă a rasei umane implica extinderea în Calea Lactee și colonizarea altor planete din spațiu. În acest cosmos fără sentimente, doar civilizațiile care priveau spre exterior aveau o șansă de supraviețuire, iar izolaționismul ducea până la urmă la anihilare. Cei care aveau asemenea concepții nu se opuneau în general Proiectului Bunkerului, dar disprețuiau din toată inima Planul Domeniului Negru, considerându-l o încercare a umanității de a-și săpa singură mormântul. Deși erau de acord că un domeniu negru ar fi garantat supraviețuirea pe termen lung a rasei umane, considerau o asemenea viață ca fiind o moarte a civilizației.

Membrii facțiunii care se opunea cercetării aparatelor de zbor cu viteza luminii erau mânați de motive politice. Aceștia credeau că civilizația umană trecuse prin multe încercări pentru a ajunge la o societate democratică aproape ideală, dar, odată ce umanitatea s-ar fi îndreptat spre spațiu, ar fi regresat inevitabil din punct de vedere social. Spațiul era ca o oglindă distorsionantă care ar fi amplificat la maximum latura întunecată a omenirii. O frază a unuia dintre apărătorii Vârstei de Bronz, Sebastian Schneider, devenise mottoul lor:

Atunci când oamenii se pierd în spațiu, durează doar cinci minute să ajungă la totalitarism.

Acestor oameni, faptul că o Terra democratică și civilizată ar fi putut împrăștia prin Calea Lactee nenumărate semințe ale totalitarismului li se părea o perspectivă de neîndurat.

Acel copil care era civilizația umană deschisese ușa de la casă și aruncase o privire afară. Noaptea nesfârșită îl înspăimântase atât de tare, că se cutremurase în fața întunericului profund și atotcuprinzător și închisese ușa bine la loc.

ERA TRANSMISIEI, ANUL 8.

Punctul Lagrange Soare-Terra

Cheng Xin se întoarse din nou la punctul din spațiu unde gravitația Soarelui și cea a Terrei se echilibrau reciproc. Trecuse un an de la întâlnirea cu Yun Tianming și se simțea cu mult mai relaxată pentru această călătorie. Era aici ca voluntară pentru testul de simulare al Proiectului Bunkerului.

Flota Internațională și ONU conduceau testul în comun. Scopul acestuia era testarea eficienței planetelor uriașe ca bariere, în eventualitatea unei explozii solare.

O bombă cu hidrogen supradimensionată avea să joace rolul soarelui care explodează. Puterea bombelor nucleare nu se mai măsura în echivalente TNT, dar puterea eliberată a acestei bombe avea să fie de aproximativ trei sute de megatone. Pentru a simula în mod cât mai realist condițiile fizice ale unei explozii solare, bomba cu hidrogen era învelită într-o carcasă groasă pentru a imita materialul solar care ar fi urmat să fie ejectat de explozie. Cele opt planete erau modelate cu fragmente de asteroizi. Dintre aceștia, patru asteroizi închipuind planetele terestre aveau în jur de zece metri în diametru, iar cele care imitau giganții gazoși erau cu mult mai mari, fiecare

având cam o sută de metri în diametru. Cele opt fragmente erau poziționate în jurul bombei cu hidrogen, la distanțe care imitau distanțele relative ale planetelor, așa încât întregul sistem semăna cu un Sistem Solar în miniatură. „Mercur“, care era cel mai apropiat, se afla cam la patru kilometri depărtare de „Soare“, în timp ce „Neptun“, care era cel mai îndepărtat, la aproximativ trei sute de kilometri depărtare. Testul era condus la Punctul Lagrange pentru a minimiza efectele Soarelui și ale gravitațiilor planetelor, așa încât sistemul să rămână stabil pentru câtva timp.

Din punct de vedere științific, acest experiment nu era de fapt, necesar. Simularea pe computer conform datelor existente ar fi fost mai mult decât suficientă pentru obținerea unor rezultate pe care să se poată baza. Chiar dacă era necesar să se facă teste fizice, acestea ar fi putut să aibă loc într-un laborator. Deși scara ar fi trebuit să fie mai mică, designul atent ar fi oferit o precizie considerabilă. Ca experiment științific, această simulare la scară mare în spațiu era stângace, dacă nu de-a dreptul idioată.

Dar experimentatorii care concepuseră, proiectaseră și implementaseră simularea înțelegeau că scopul ultim al acestui test nu era științific. Reprezenta, de fapt, un efort costisitor de propagandă pentru întărirea încrederii internaționale în Proiectul Buncărului. Testul trebuia să fie direct cu impact vizual, pentru a putea fi transmis întregii lumi.

După respingerea totală a oricărei cercetări ulterioare în domeniul zborului spațial cu viteza luminii, condițiile de pe Terra începuseră să semene cu cele dedinainte de Era Crizei. Pe vremea aceea, apărarea globală împotriva invaziei trisolariene își orientase efortul în două direcții: una fusese planul, acceptat de societate, al construirii apărării Sistemului Solar, și cealaltă fusese Proiectul Celor cu Fața la Zid. De data asta,

planul general acceptat de supraviețuire a omenirii era Proiectul Buncărului, în timp ce Planul Domeniului Negru, la fel ca Proiectul Celor cu Fața la Zid, reprezenta un pariu cu foarte multe necunoscute. De fapt, la ambele planuri se lucra în paralel, dar, de vreme ce, în legătură cu domeniile negre era posibilă doar cercetarea teoretică, acestui plan îi erau alocate doar niște resurse limitate. Proiectul Buncărului, pe de altă parte, avusese un impact intens asupra întregii societăți umane și, din acest motiv, trebuia depus un efort sporit pentru a câștiga sprijinul opiniei publice.

Ar fi fost suficient să fie lăsat în spatele fragmentelor de roci doar echipamentul de monitorizare, pentru a testa efectele de adăpostire ale „giganților gazoși“, sau poate doar niște animale de laborator. Dar, pentru a asigura elementul senzațional, organizatorii hotărâseră că sunt necesari subiecți umani, așa că fusese întreprins un efort global pentru recrutarea de voluntari.

艾 AA fusese aceea care îi sugerase lui Cheng Xin să trimită o cerere de participare. AA credea că aceasta era o șansă excelentă de a face puțin marketing gratuit, în scopul de a lustrui imaginea publică a Halo Group în vederea participării la Proiectul Buncărului. Ea și cu Cheng Xin înțeleseseră că testul fusese planificat cu mare grijă. Poate să pară neliniștitor, dar, practic, nu exista niciun pericol.

Aparatul de zbor al lui Cheng Xin se opri în umbra fragmentului ce reprezenta Jupiter. Acest asteroid neregulat arăta ca un cartof. Avea cam 110 metri lungime și o lățime medie cam de șaptezeci de metri. Timp de două luni, asteroidul fusese împins din locul lui de origine din centura de asteroizi până aici. În timpul călătoriei, un inginer artistic care avusese prea mult timp de pierdut pictase pe el niște benzi colorate asemănătoare cu cele de pe Jupiter cel adevărat, inclusiv Marea Pată

Roșie. În general, însă, asteroidul pictat nu semăna cu Jupiter, ci cu un soi de monstru spațial cu un ochi roșu de Ciclop.

La fel ca în călătoria sa anterioară, aparatul de zbor spațial al lui Cheng Xin zburase spre Soarele cel puternic strălucitor, dar după ce intrase în umbra asteroidului, totul se întunecase imediat, fiindcă în spațiu nu exista aer ca să împrăștie lumina Soarelui. Era ca și cum Soarele, aflat de cealaltă parte a asteroidului, nici n-ar fi existat. Cheng Xin se simțea de parcă ar fi fost la baza falezei, noaptea.

Chiar fără bariera asteroidului, ar fi fost imposibil să vezi bomba cu hidrogen care simula Soarele, aflată la cincizeci de kilometri depărtare. Dar, în cealaltă direcție, putea vedea planeta „Saturn“ simulată. La scară, era cam la o sută de kilometri de „Soare“ și la cincizeci de kilometri de „Jupiter“ Era cam de aceeași dimensiune ca fragmentul de asteroid, și, fiind iluminată de Soarele real, contrasta puternic cu fundalul spațiului, așa că Cheng Xin chiar putea să-și dea seama ce formă are. Putea vedea și „Uranus“, aflat cam la două sute de kilometri depărtare, deși acela era doar un punct lucitor, greu de distins de celelalte stele. Restul „planetelor“ era invizibil.

Împreună cu naveta lui Cheng Xin, mai erau parcate în spatele lui „Jupiter“ și alte nouăsprezece aparate de zbor spațiale. Împreună, acestea simulau cele douăzeci de orașe spațiale jupiteriene aflate în proiect. Navele spațiale erau aliniate pe trei rânduri, în spatele asteroidului, și Cheng Xin se afla în rândul cel mai din față, aflat cam la zece metri de asteroid. În nave, erau mai mult de o sută de voluntari. Inițial, AA plănuise să vină cu Cheng Xin, însă o rețineseră treburile firmei. Astfel, naveta lui Cheng Xin era probabil singura, din cele aflate la adăpost în spatele lui „Jupiter“, care avea la bord un singur pasager.

Puteau vedea Terra, strălucitoare și albastră, la 1,5 milioane de kilometri depărtare. Mai mult de trei miliarde de oameni urmăreau transmisia testului în timp real.

Numărătoarea inversă indica faptul că mai rămâneau aproape zece minute înainte de detonare. Canalele de comunicaţii amuțiseră. Brusc se auzi vocea unui bărbat:

— Salut. Sunt aici, lângă tine.

Cheng Xin se înfioră, recunoscând vocea. Naveta ei era la capătul unui șir de cinci nave din primul rând. Privind spre dreapta, văzu o navetă sferică foarte asemănătoare cu cea cu care călătorise cu un an înainte, și care era parcată lângă naveta ei. Aproape jumătate din carenă era transparentă, și putu să vadă cinci pasageri înăuntru. Thomas Wade ședea în partea cea mai apropiată de ea și-i făcu semn cu mâna. Cheng Xin putu să-l recunoască imediat fiindcă, spre deosebire de ceilalți patru pasageri, nu purta un costum spațial ușor. Purta, în schimb, geaca lui de piele neagră, de parcă voia să-și demonstreze disprețul față de spațiu. Mâneca îi era în continuare goală, deci nu-și luase o mână protetică.

— Hai să andocăm ca să pot veni la tine, spuse Wade. Fără să aștepte acordul lui Cheng Xin, iniție secvența de andocare. Naveta în care se afla începu manevrele dispozitivelor ei hidraulice și se apropie lent de naveta lui Cheng Xin. Fără chef, Cheng Xin iniție și ea procedura de andocare. După un tremur ușor, cele două nave se conectară și ambele seturi de uși de cabină se deschiseră fără zgomot. În timp ce presiunea dintre cele două nave se stabiliză, urechile lui Cheng Xin pocniră.

Wade veni spre ea plutind. N-avea de unde să aibă prea multă experiență în spațiu, dar, la fel ca Cheng Xin, se mișca de parcă s-ar fi născut pentru spațiu. Deși avea doar o singură mână, mișcările lui în imponderabilitate erau sigure și hotărâte, de

parcă gravitația încă îl mai ajuta. Interiorul cabinei era slab luminat. Lumina Soarelui reflectată de Terra era refractată din nou de asteroid spre navetă. În această lumină obscură, Cheng Xin îl privi pe Wade din cap până în picioare și ajunse la concluzia că nu se schimbase prea mult în timpul ultimilor opt ani. Arăta cam la fel ca atunci când era în Australia.

— Ce faci aici? îl întrebă Cheng Xin, încercând să-și păstreze un ton calm al vocii.

Dar avusese mereu probleme cu păstrarea unei expresii neutre în fața acestui om. După ce trecuse prin ce trecuse în ultimii câțiva ani, tot ce avea în suflet se lustruise până devenise tot atât de neted ca asteroidul din fața ei, dar Wade rămăsese singurul colț ascuțit.

— Mi-am terminat pedeapsa acum o lună, spuse Wade, apoi luă o jumătate de trabuc din buzunarul de la geacă – deși nu-l putea aprinde aici. A fost redusă. Un criminal, eliberat după doar unsprezece ani... Știu că nu e drept… față de tine.

— Trebuie să respectăm cu toții legea. Nu e nimic nedrept în asta.

— Să respectăm legea în orice situație? Inclusiv în ceea ce privește propulsia cu viteza luminii?

Ca și pe vremuri, Wade trecea direct la subiect, fără să mai piardă timpul. Cheng Xin nu-i răspunse.

— De ce vrei nave cu viteza luminii? o întrebă Wade.

Se întoarse și se uită fix la Cheng Xin, cu un aer insolent.

— Fiindcă este singura alegere care ar face omenirea să fie măreață, spuse Cheng Xin. Îi întoarse privirea fără teamă.

Wade încuviință și-și scoase trabucul din gură:

— Excelent. Ești măreață.

Cheng Xin îl privi, punându-i din ochi o întrebare nerostită.

— Știi ce este drept și ai curajul și simțul datoriei necesare pentru a duce lucrul acela la bun sfârșit. Asta te face extraordinară.

— Dar? îl îmboldi Cheng Xin.

— Dar nu ai îndemânarea sau voința să te achiți de această sarcină. Împărtășim același ideal. Și eu vreau să văd construite navele cu viteza luminii.

— Ce vrei să-mi spui?

— Dă-mi mie.

— Ce să-ți dau?

— Tot ce ai. Compania, averea, autoritatea, poziția – și, dacă e posibil, reputația și gloria. Și le voi folosi pe toate ca să construiesc nave cu viteza luminii, pentru idealurile tale și pentru măreția spiritului omenesc.

Dispozitivele hidraulice se activară din nou. Deși asteroidul genera puțină gravitație, aceasta era suficientă ca să facă naveta să cadă lent spre el. Dispozitivele împinseră naveta mai departe de rocă, până când aceasta se întoarse spre locul planificat. Duza plasmei ilumină suprafața fragmentului de asteroid și pata roșie pictată pe el păru un ochi ce se deschisese brusc. Inima lui Cheng Xin se strânse, fie din cauza ochiului, fie din cauza cuvintelor lui Wade. Wade se holbă la ochiul gigantic, cu expresia lui rece și tăioasă, cu o urmă de batjocură.

Cheng Xin nu spuse nimic. Nu se putea gândi la nimic potrivit.

— Nu face a doua oară aceeași greșeală, spuse Wade. Fiecare cuvânt o izbea în inimă ca o lovitură de ciocan.

Venise timpul: bomba cu hidrogen explodă. Fără obstrucția atmosferei, aproape toată energia era eliberată sub formă de radiație. În fluxul video creat de la aproximativ patru sute de kilometri depărtare, apăru o minge lângă Soare. Nu după

mult timp, strălucirea și dimensiunea mingii o depăși pe cea a Soarelui și filtrele camerei reduseră repede intensitatea luminii. Dacă cineva s-ar fi uitat la asta direct de la această depărtare, ar fi orbit pentru totdeauna. Până să atingă mingea de foc strălucirea maximă, nu mai era nimic de văzut în unghiul vizual al camerei, numai albeață.

Adăpostiți în umbra rocii uriașe, Cheng Xin și Wade nu fuseseră martori la această priveliște. Transmiterea în timp real a semnalului video fusese tăiată în cabină, dar putură să vadă cum „Saturn“, din spatele lor, creștea brusc în intensitatea strălucirii. Apoi, lava topită generată pe partea din „Jupiter“ cu fața spre „Soare“ zbură în jurul lor. Lava străluci roșie în timp ce picura de pe marginea asteroidului, dar, după ce zbură la o oarecare distanță mai departe, lumina reflectată din detonarea nucleară depăși stadiul inerent de strălucire roșie și picurii subțiri de lavă se transformară în magnifice focuri de artificii.

Priveliștea ce le apărea din navetă semăna cu priveliștea de pe vârful unei cascade argintii care se prăvălește spre sol. Cele patru fragmente mai mici de asteroizi simulând planetele terestre fuseseră deja incinerate, iar cele patru fragmente mai mari de asteroizi care simulau giganții gazoși se comportau de parcă erau patru bile de îngheţată care ar fi fost încălzite dintr-o parte cu o lampă de sudură. Părțile expuse exploziei se topiră și se transformară în emisfere netede și, din fiecare „planetă“, începu să picure în urmă o coadă argintie de lavă. Peste ceva mai mult de zece secunde de când radiația ajunsese la „Jupiter“, materialul stelar simulat, constând din bucăți din carcasa explodată a bombei cu hidrogen, lovi fragmentul de asteroid masiv, făcându-l să se cutremure și să plutească lent mai departe de „Soare“. Dispozitivele hidraulice ale navetei se activară și menținură distanța față de fragment.

Mingea de foc persistă vreme de aproximativ treizeci de secunde, înainte să se stingă. Spațiul părea acum ca o sală unde lumina fusese stinsă brusc. Soarele adevărat, aflat cam la o AU depărtare, apăru încețoșat. În timp ce mingea de foc dispărea, lumina emisă de jumătatea din fragmentul de asteroid ce lucea roșiatic deveni vizibilă. Inițial, lumina fu foarte strălucitoare, de parcă roca luase foc, dar frigul extrem al spațiului o răci iute și nu rămase decât o lucire roșie mai stinsă. Lava solidificată de la marginea fragmentului formă un cerc de stalactite lungi.

Cele cincizeci de nave spațiale adăpostite în spatele celor patru fragmente gigantice de asteroid erau neatinse.

Transmisia live ajunse la Terra peste cinci secunde și lumea explodă în ovații. Speranțele de viitor explodară peste tot, la fel ca bomba cu hidrogen. Scopul testului de simulare a Proiectului Bunkerului fusese atins.

— Nu mai greși încă o dată, repetă Wade, de parcă tot ce se întâmplase nu fusese nimic altceva decât un zgomot care le întrerupsese brusc conversația.

Cheng Xin se uită fix la naveta cu care venise Wade. Cei patru oameni în costume spațiale priviseră tot timpul în direcția ei, indiferenți la priveliștea magnifică ce tocmai se sfârșise. Cheng Xin știa că zeci de mii de oameni ceruseră să fie voluntari pentru test, și că fuseseră selectate doar persoane celebre sau importante. Deși Wade abia ieșise din închisoare, avea deja adepți puternici – acei patru oameni, cel puțin – și naveta probabil îi aparținea și ea. Chiar și cu unsprezece ani în urmă, când concurase pentru postul de Purtător de Sabie, avusese foarte mulți adepți loiali și încă și mai mulți susținători. Se zvonea că fondase o organizație secretă, care probabil supraviețuise. Era ca o bucată de combustibil nuclear. Chiar și

atunci când era închis într-un container etanș de plumb, puteai să-i simți forța și amenințarea.

— Dă-mi un timp de gândire, spuse Cheng Xin.

— Sigur că ai nevoie de un timp de gândire, încuviință Wade spre Cheng Xin, apoi plecă tot fără zgomot, plutind spre propria navă. Ușa cabinei se închise și cele două nave se separară.

În direcția Terrei, bucățile de lavă răcită pluteau fără vlagă pe fundalul înstelat, ca un câmp de praf. Cheng Xin simți tensiunea din suflet cum se mai stinge și se simți ea însăși ca un firicel de praf ce plutea prin spațiu.

Pe drumul de întoarcere, când naveta se afla la trei sute de mii de kilometri de Terra, așa că nu mai exista practic nicio întârziere a comunicării, Cheng Xin o sună pe AA și-i povesti despre întâlnirea cu Wade.

— Fă cum ți-a spus, spuse AA fără ezitare. Dă-i tot ce ți-a cerut.

— Tu… Cheng Xin se holbă la AA în fereastra de informații, uimită.

Își imaginase că AA va fi cel mai mare obstacol.

— Are dreptate. Nu ai capacitatea să faci asta. Simpla încercare te va ruina! Dar el e în stare s-o facă. Acest ticălos, demon, ucigaș, carierist, huligan politic, nebun tehnofilic… poate s-o facă. Are voința și îndemânarea necesare pentru asta, așa că lasă-l s-o facă! E un iad, așa că dă-te la o parte și lasă-l pe el să sară!

— Dar tu?

AA zâmbi:

— Nu aș lucra niciodată sub conducerea lui. Asta e sigur. Încă de când au interzis navele cu viteza luminii, a început să mi se facă și mie frică. Voi lua ce mi se cuvine și voi face ceva care să-mi facă plăcere. Sper că vei face și tu la fel.

Peste două zile, în sala de conferințe transparentă de la vârful clădirii de birouri a Halo

Group, Cheng Xin se întâlni cu Wade:

— Pot să-ți dau tot ce vrei, îi spuse Cheng Xin.

— Atunci vei intra în hibernare, spuse Wade. Pentru că prezența ta poate afecta sarcina pe care o avem.

Cheng Xin încuviință:

— Da, acesta era planul meu.

— Te vom trezi în ziua când vom avea succes, și succesul acela va fi și al tău. În ziua aceea, dacă navele cu viteza luminii vor fi în continuare interzise, ne vom asuma întreaga responsabilitate. Iar dacă asemenea nave vor fi bine primite de către omenire, atunci onoarea îți va aparține… Va dura cel puțin o jumătate de secol sau chiar mai mult. Vom fi bătrâni, dar tu vei rămâne tot tânără.

— Am o singură condiție.

— Vorbește.

— Dacă proiectul acesta are potențialul de a face rău rasei umane, trebuie să mă trezești. Decizia finală îmi aparține și am dreptul să retrag întreaga autoritate pe care ți-am acordat-o.

— Nu pot accepta așa ceva.

— Atunci nu avem nimic de discutat. Nu o să-ți dau nimic..

— Cheng Xin, știi cu siguranță pe ce drum vom merge. Uneori, e necesar să…

— Uită totul. Vom merge fiecare pe drumul lui.

Wade o fixă cu privirea pe Cheng Xin. În ochii lui erau sentimente pe care le văzuse foarte rar la el: ezitare, chiar neajutorare. Și era neobișnuit să vezi așa ceva la el. De parcă ai vedea apă în foc.

— Lasă-mă să mă gândesc.

Se întoarse, se îndreptă spre unul dintre pereții transparenți și privi pădurea metropolitană de afară. La fel ca în noaptea aceea, cu trei secole în urmă, în piața din fața ONU, când Cheng Xin îi

văzuse silueta neagră a spatelui profilată pe luminile New Yorkului.

După două minute, Wade se întoarse. Stând tot lângă peretele transparent, o privi pe Cheng Xin din partea opusă a încăperii:

— E-n regulă. Accept.

Cheng Xin își aminti că, în urmă cu trei secole, după ce se întorsese la fel ca acum, spusese: „Vom trimite doar un creier.“ Acele cuvinte schimbaseră cursul istoriei.

— Nu am prea multe mijloace cu care te-aș putea constrânge să respecți înțelegerea noastră. Nu pot decât să mă încred în promisiunea ta.

Zâmbetul acela, ca o fisură în gheață, se întinse pe chipul lui Wade:

— Ești perfect conștientă că, dacă nu-mi țin promisiunea, asta ar fi, în fond, o binecuvântare pentru tine. Dar, din nefericire, mi-o voi respecta.

Wade se duse înapoi și-și netezi geaca de piele, ceea ce făcu doar să apară și mai multe încrețituri. Acum era în picioare, în fața lui Cheng Xin, și-i spuse solemn:

— Îți promit că, dacă în timpul procesului de cercetare a zborului spațial cu viteza luminii vom descoperi orice ar putea dăuna rasei umane, indiferent de forma pericolului, te vom trezi. Vei avea ultimul cuvânt și-mi vei putea lua înapoi toată autoritatea.

După ce auzi despre întâlnirea cu Wade, AA îi spuse lui Cheng Xin:

— Atunci va trebui să intru în hibernare și eu odată cu tine. Trebuie să fim pregătite să luăm înapoi Halo Group în orice clipă.

— Crezi că-și va ține promisiunea? o întrebă Cheng Xin.

AA privi drept înainte de parcă s-ar fi uitat la fantoma lui Wade:

— Da, cred. Cred că demonul ăsta se va ține de cuvânt. Dar, așa cum a spus, asta nu e neapărat

bine pentru tine. Ai fi putut să te salvezi, Cheng Xin, dar, în cele din urmă, nu ai făcut-o.

Peste zece zile, Thomas Wade deveni președintele Halo Group și preluă toate operațiunile.

Cheng Xin și AA intrară în hibernare. Conștiințele lor păliră treptat până se pierdură în frig. Era ca și cum ar fi plutit pentru mult timp pe un râu. Epuizate, se urcaseră pe mal, se opriseră și urmăreau râul care continua să curgă în fața ochilor lor, priveau cum apa aceea familiară curgea spre depărtări.

În timp ce ele două ieșiseră pentru puțin timp din râul timpului, istoria omenirii continuă.

PARTEA A IV-A

ERA BUNKERULUI, ANUL 11.

Lumea Bunkerului

Număr 37813, hibernarea ta a luat sfârșit. Ai fost în hibernare timp de 62 de ani, 8 luni, 21 de zile și 13 ore. Porțiunea de hibernare alocată rămasă este de 238 de ani, 3 luni, 9 zile. Suntem Centrul de Hibernare Asia Nr. 1, Era Bunkerului, Anul 11, 9 mai, ora 14:17.

Mica fereastră de informații pluti în fața lui Cheng Xin, care abia fusese deșteptată, doar un minut, apoi dispăru. Privi tavanul metalic neted. Din obișnuință, se uită fix la un anumit punct din tavan. În timpul epocii când intrase ultima oară în hibernare, lucrul acesta ar fi făcut ca tavanul să-i recunoască privirea și să-i afișeze o fereastră de informații, dar tavanul nu reacționă. Deși nu avea încă forța să-și întoarcă capul, putea vedea o parte din cameră: toți pereții erau făcuți din metal și nu existau ferestre de informații. Aerul rămânea și el pustiu, fără imagini holografice. Metalul peretelui

părea familiar: oțel inoxidabil sau aliaj din aluminiu, fără decorațiuni.

În câmpul ei vizual apăru o asistentă. Era foarte tânără și nu se uita la Cheng Xin. În schimb, își făcu de lucru prin jurul patului ei, probabil deconectând echipamentul medical atașat la trupul ei. Trupul lui Cheng Xin nu putea simți ce făcea asistenta, dar femeia avea ceva familiar – uniforma ei. În ultima epocă în care Cheng Xin fusese trează, oamenii purtau haine autodetergente, care păreau întotdeauna noi-nouțe, dar hainele acestei asistente aveau urme de uzură. Deși era curată încă, putea vedea că uniforma era veche și purta semnele trecerii timpului.

Tavanul începu să se miște. Patul lui Cheng Xin era împins afară din camera de deșteptare. Descoperi cu uimire că asistenta chiar împingea patul – patul acela, ca să se miște, chiar avea nevoie de cineva să-l împingă.

Holul era și el făcut din pereți metalici goi. În afara celor câteva lumini din tavan, nu existau alte decorațiuni. Luminile păreau destul de obișnuite și Cheng Xin văzu că rama din jurul unei asemenea lumini se desprinsese și atârna din tavan. Între ramă și tavan văzu… sârme.

Cheng Xin se chinui să-și amintească fereastra de informații pe care o văzuse la deșteptare, dar nu putea fi sigură că fusese efectiv acolo. Acum i se părea că fusese doar o halucinație.

În hol erau mulți pietoni și nimeni nu-i acorda nicio atenție lui Cheng Xin. Se concentră asupra hainelor pe care le purtau oamenii. Câțiva făceau parte din personalul medical și aveau uniforme albe, iar restul purtau haine simple, obișnuite care semănau cu salopetele de lucru. Cheng Xin avu impresia că mulți oameni de aici păreau să fie din Era Comună, dar își dădu seama curând că greșea. Era Comună fusese cu mult timp în urmă, iar rasa umană trecuse deja prin patru ere de atunci. Era

imposibil să mai fie în viață atâtea persoane din Era Comună.

Impresia ei se datora faptului că văzuse niște bărbați care arătau ca cei cu care era obișnuită.

Bărbații care dispăruseră în timpul Erei Descurajării se întorseseră. Aceasta era o altă eră capabilă să nască bărbați.

Păreau, cu toții, să se grăbească. Aparent, roata se învârtise din nou: relaxarea și confortul din ultima eră dispăruseră și se aflau din nou într-o societate stresată. În era aceasta, majoritatea oamenilor nu mai aparțineau clasei înstărite, ci trebuiau să muncească pentru a supraviețui.

Patul lui Cheng Xin fu împins spre o încăpere mică.

— Numărul 37813 s-a deșteptat fără neregularități, anunță asistenta. Este în camera de recuperare douăzeci și opt.

Apoi plecă și închise ușa. Cheng Xin observă că trebuise să tragă ușa după ea.

Rămase singură în cameră. Trecu mult timp și nimeni nu veni să-i verifice starea, o situație complet diferită de celelalte două deșteptări prin care trecuse, când primise foarte multă atenție și grijă. Era sigură de două lucruri: mai întâi, în această eră, hibernarea și deșteptarea erau evenimente obișnuite. În al doilea rând, nu mulți oameni știau că fusese deșteptată.

După ce își recuperă puțin din controlul motric, își mișcă capul și văzu fereastra. Își aminti de lumea în care intrase în hibernare: Centrul de Hibernare era un copac gigant de la marginea orașului și ea fusese într-una dintre frunzele de la vârf, de unde putea să vadă pădurea urbană. Dar acum, pe fereastra asta, putea vedea doar niște clădiri obișnuite ridicate la sol, toate cu aceeași formă și design. Din cauza faptului că sclipeau în lumina Soarelui, își dădu seama că erau construite din metal. Clădirile îi dădură sentimentul că se întorsese în Era Comună.

Se întrebă brusc dacă nu cumva se trezise dintr-un vis lung. Era Descurajării, Era Transmisiei – erau toate doar vise. Deși amintirile erau limpezi, păreau supranaturale, fantastice. Poate că nu făcuse niciodată acele trei salturi peste timp, și fusese mereu în Era Comună?

Lângă patul ei, apăru o fereastră cu afișare holografică, alungându-i îndoielile. Fereastra conținea doar câteva butoane simple, care puteau fi folosite pentru a-i chema pe doctor sau pe asistentă. Locul acesta părea foarte familiarizat cu procesul de recuperare după hibernare: fereastra apăruse exact atunci când Cheng Xin își recuperase capacitatea să-și ridice mâna. Dar era doar o fereastră mică; societatea hiperinformației, unde ferestrele de date umpleau fiecare suprafață, dispăruse.

Spre deosebire de celelalte două treziri, Cheng Xin își reveni foarte repede. Până să se întunece, reușise deja să se dea jos din pat și să se plimbe puțin. Descoperi că centrul nu oferea decât serviciile cele mai simple. La un moment dat venise un doctor și o examinase sumar, apoi plecase; trebuise să facă tot restul singură. Trebuise să se spele singură, deși se simțea slăbită de tot. Cât despre mese, dacă nu le-ar fi cerut cu ajutorul acelei ferestre holografice mici, probabil că n-ar fi primit niciodată de mâncare. Pe Cheng Xin nu o deranja lipsa aceasta de solicitudine, fiindcă nu se adaptase pe de-a-ntregul erei aceleia excesiv de generoase, unde erau rezolvate imediat nevoile fiecărei persoane. Rămăsese, în sufletul ei, o femeie din Era Comună și se simțea acasă aici.

În dimineața următoare, veni s-o vadă un vizitator. Îl recunoscu imediat pe Cao Bin. Acest fizician fusese odinioară cel mai tânăr candidat la funcția de Purtător de Sabie, dar acum era mult mai bătrân și-i apăruseră câteva șuvițe de păr alb. Cheng Xin era sigură, totuși, că nu îmbătrânise cu șaizeci și doi de ani.

— Domnul Thomas Wade m-a rugat să vin și să vă iau de aici.

— Ce s-a întâmplat?

Inima lui Cheng Xin tresări când își aminti condiţiile în care ar fi trebuit să aibă loc deșteptarea ei.

— Vorbim despre asta după ce ajungem acolo.

Cao Bin făcu o pauză și apoi adăugă:

— O să vă arăt puțin din lumea asta înainte să ajungem, ca să puteți lua o hotărâre corectă, bazată pe fapte.

Cheng Xin privi la clădirile fără personalitate de dincolo de geam; nu simțea că aceasta e o lume nouă.

— Ce s-a întâmplat cu tine? întrebă Cheng Xin. Nu ai fost treaz în ultimii șaizeci de ani.

— Am intrat în hibernare în același timp cu dumneavoastră. Și, după șaptesprezece ani, acceleratorul de particule circumsolar a fost operațional și am fost trezit ca să mă ocup de teoria de bază a cercetării. Asta mi-a luat cincisprezece ani. Pe urmă, de la munca de cercetare s-a trecut la aplicații tehnice și nu au mai avut nevoie de mine, așa că am intrat în hibernare până acum doi ani.

— Cum merge proiectul propulsiei de curbură?

— Au avut loc niște progrese … Vorbim despre asta mai târziu.

Lui Cao Bin, evident, nu-i plăcea prea mult subiectul.

Cheng Xin privi din nou pe fereastră. Trecu o boare de vânt, făcând să foșnească un copăcel din fața ferestrei. Apoi păru că trece pe deasupra lor un nor și lucirea clădirilor metalice păli. Ce putea avea în comun lumea asta banală cu navele spațiale cu viteza luminii?

Cao Bin îi urmări privirea lui Cheng Xin și râse:

— Trebuie că vă simțiți la fel cum m-am simțit și eu prima oară, când m-am trezit… Sunteți cam dezamăgită de era asta, nu-i așa? Dacă vă simțiți în stare, haideți să mergem afară și să aruncăm o privire.

După o jumătate de oră, Cheng Xin, îmbrăcată într-un costum alb potrivit acestei ere, ieși pe un balcon al Centrului de Hibernare, împreună cu Cao Bin. Orașul se desfășura în fața ei și Cheng Xin avu din nou sentimentul că timpul cursese invers. Atunci când se deșteptase prima oară în timpul Erei Descurajării, impactul simțit la vederea uriașului oraș-pădure fusese de nedescris. După aceea, nu se mai gândise că va mai vedea vreodată un oraș atât de familiar: planul orașului acestuia era foarte regulat, de parcă clădirile ar fi fost ridicate toate în același timp. Clădirile în sine erau monotone și uniforme, de parcă fuseseră proiectate doar pentru utilitate, fără nicio considerație pentru estetica arhitecturală. Toate erau dreptunghiulare și nu aveau decorațiuni la suprafață și toate aveau același exterior cenușiu metalic – amintindu-i în mod straniu de cutiile de aluminiu pentru gustarea de prânz. Clădirile erau dense și aranjate ordonat și se întindeau cât vedea cu ochii. La orizont, solul se ridica asemenea coastei unui munte, iar orașul se întindea și pe aceasta.

— Unde e asta? întrebă Cheng Xin.

— Hm, de ce s-a înnorat din nou? Nu putem vedea cealaltă parte.

Cao Bin nu-i răspunse la întrebare, dar își ridică ochii spre cer dezamăgit, de parcă vremea avea ceva de-a face cu modul lui Cheng Xin de a percepe această lume nouă.

Dar imediat, aceasta văzu ce straniu este cerul. Soarele era sub nori. Norii începură să se împrăștie și, între ei, apăru o deschidere mare. Dar, prin aceasta, Cheng Xin nu văzu cerul albastru; văzu, în schimb… mai mult sol.

Solul din cer era punctat de clădirile unui oraș care semănau mult cu orașul din jurul ei, doar că acum se uita „în jos“ – sau „în sus“ – la el. Probabil că asta era „cealaltă parte“ la care se referise Cao Bin. Cheng Xin își dădu seama că „latura muntelui“ care se ridica în depărtare nu era deloc un munte, ci continua să se ridice până se conecta cu „cerul“. Lumea era un cilindru gigantic și ea stătea în interiorul lui.

— Este Orașul Spațial Asia I, din umbra lui Jupiter, spuse Cao Bin.

Lumea cea nouă, care-i păruse atât de comună cu o clipă în urmă, acum o uimi. Cheng Xin simți că, în sfârșit, se deșteptase cu adevărat.

După-amiază, Cao Bin o duse pe Cheng Xin într-o excursie la terminalul portului spațial din capătul de nord al orașului.

Printr-o convenție, se considera că axa centrală a orașului spațial era orientată de la nord la sud. Odată ieșiți din centrul de hibernare, luară un autobuz – era un autobuz adevărat, care se deplasa la sol – probabil că funcționa cu curent electric, dar arăta exact la fel cu autobuzele orașelor din antichitate. Autobuzul era aglomerat, iar Cheng Xin și Cao Bin se așezară pe ultimele două locuri din spate, așa că pasagerii urcați mai târziu trebuiră să stea în picioare. Cheng Xin se gândi când luase ultima oară un autobuz – chiar și în timpul Erei Comune renunțase de mult la transportul în comun aglomerat.

Autobuzul se deplasa lent, așa că reuși să observe totul în liniște. Lucrurile aveau acum un nou înțeles pentru ea. Văzu pe fereastră șiruri de clădiri, cu parcuri verzi și cu lacuri între ele: văzu două școli cu terenuri de sport vopsite în albastru; văzu pământul cafeniu care acoperea solul pe ambele laturi ale drumului și care semăna cu pământul de pe Terra. Copaci cu frunze late, care semănau cu copacii-umbrelă chinezești, străjuiau șoseaua, iar, din când în când, apăreau panouri

publicitare – Cheng Xin nu recunoscu cele mai multe produse sau mărci, dar stilul reclamelor era familiar.

Diferența principală față de un oraș din Era Comună era că întreaga lume părea să fie construită din metal. Clădirile erau metalice și interiorul autobuzului era și el făcut mai mult din metal. Nu văzu nicăieri plastic și nici materiale compuse.

Dar cea mai mare atenție le-o acordă celorlalți pasageri din autobuz. Dincolo de culoarul de trecere, stăteau doi bărbați și unul moțăia cu o servietă neagră pe genunchi, iar celălalt avea o salopetă galbenă cu pete de ulei. Lângă picioarele celui de-al doilea era o cutie de unelte, din care ieșea capătul unui instrument pe care Cheng Xin nu-l recunoscu; semăna cu o bormașină din vechime, dar era transparent. Chipul bărbatului trăda epuizarea și apatia cuiva care efectua o muncă fizică. Ultima oară văzuse o asemenea expresie pe chipurile muncitorilor imigranți din orașele Erei Comune. În fața ei era un cuplu de tineri. Bărbatul îi șoptea ceva femeii la ureche și femeia chicotea din când în când, în timp ce se servea cu ceva roz dintr-un pahar din carton – înghețată, de vreme ce Cheng Xin simțise aroma dulce de frișcă, exact cum și-o amintea după cele trei secole care trecuseră. Pe culoar, stăteau două femei între două vârste, de un gen care lui Cheng Xin îi era familiar: oboseala de fiecare zi le răpise farmecul și nici nu mai aveau grijă de aspectul lor. Femeile acestea dispăruseră în timpul Erei Descurajării sau în timpul Erei Transmisiei. Pe vremea aceea, femeile avuseseră mereu o piele netedă și delicată și, indiferent cât de în vârstă erau, păreau frumoase și rafinate, în feluri cuvenite vârstei lor. Cheng Xin trase cu urechea la conversația lor:

— Nu înțelegi. Piața de dimineață și piața de seară au aceleași prețuri. Nu te lenevi. Du-te la

piața angro din cartierul de vest.

— N-au suficient și, oricum, nu vor să vândă la prețuri de angro.

— Trebuie să te duci mai târziu, după șapte sau cam așa. Atunci vânzătorii de legume pleacă și vând la preț de angro.

Mai auzi și alte fragmente de conversații din autobuz.

— Guvernul orașului este diferit față de sistemul atmosferic, e mult mai complicat… Când ajungi acolo, fii atent la politica de birou. Nu te apropia prea mult de nimeni, la început, dar nici nu te izola…

— Nu e normal să ne taxeze separat pentru căldură; asta trebuia să se includă în factura de electricitate…

— Dacă l-ar fi înlocuit mai repede pe imbecilul ăla, n-ar fi pierdut atâta...

— Nu fi dezamăgit. Sunt aici încă de când au construit orașul ăsta, și cu cât crezi că mă plătesc pe lună?

— Peștele ăla nu mai e proaspăt. Nici să nu te gândești să-l gătești la aburi…

— Într-una din zilele trecute, când a trebuit să efectueze reglarea orbitală, apa din Parcul Patru iar a inundat o suprafață mare…

— Dacă nu-l place, ar trebui s-o părăsească. Tot efortul lui se va duce pe copcă…

— Nu poate fi original. Și nici măcar nu cred că e o imitație de bună calitate. Îți bați joc de mine? La prețul ăsta?

Ascultându-i, Cheng Xin simți cum îi crește inima. Căutase acest sentiment de când se deșteptase pentru prima oară în Era Descurajării. Crezuse că n-o să-l mai aibă niciodată. Sorbi toate conversațiile din jur de parcă își potolea setea și nu-i dădu prea multă atenție lui Cao Bin care-i descria orașul.

Orașul Spațial Asia I era unul dintre cele mai vechi orașe construite în cadrul Proiectului

Bunkerului. Era un cilindru regulat care simula gravitația prin forța centrifugă generată de rotație. Cu o lungime de treizeci de kilometri și un diametru de șapte, suprafața lui utilă era de 659 de kilometri pătrați, cam jumătate din vechiul Beijing. Odată, trăiseră aici cam douăzeci de milioane de oameni, dar, după terminarea noilor orașe, populația descrescuse până la nouă milioane, așa că nu mai era atât de aglomerat…

Cheng Xin văzu cum în fața ei apăru pe cer un alt Soare. Cao Bin îi explică faptul că erau, în total, trei sori artificiali în orașul spațial și toți pluteau de-a lungul axei centrale, la o distanță de zece kilometri unul de altul. Aceștia produceau energie prin fuziunea nucleară și străluceau, apoi se stingeau în cicluri de douăzeci și patru de ore.

Cheng Xin simți un șir de zdruncinături. Autobuzul ajunsese în stație și cutremurul părea să vină dinspre adâncul solului. Simți o forță care o împingea în spate, dar autobuzul staționa. Văzu pe fereastră cum umbrele aruncate de copaci și de clădiri își schimbară brusc unghiul, în timp ce sorii artificiali își schimbară brusc pozițiile. Însă, curând, sorii se întoarseră la locurile lor. Cheng Xin observă că niciunul dintre pasageri nu părea surprins.

— Orașul spațial și-a reglat poziția, spuse Cao Bin.

Autobuzul sosi la ultima stație după vreo treizeci de minute. După ce se dădură jos din autobuz, văzu că scenele cotidiene care o vrăjiseră atât de tare dispăruseră. În fața ei se înălța un perete enorm, ale cărui dimensiuni îi tăiară respirația. Era de parcă s-ar fi aflat la capătul lumii – și, de fapt, chiar acolo se afla. Era cel mai „nordic“ punct din oraș, un disc circular mare, cu diametrul de opt kilometri. Nu putea să-l vadă pe tot, de unde stătea, dar putea să-și dea seama că solul se ridica pe ambele laturi în stânga și în dreapta ei. Vârful discului – cealaltă parte a

orașului – era cam tot atât de sus ca vârful muntelui Everest. Mai multe spițe dispuse radial, care plecau de pe marginea discului, convergeau toate în centrul său, aflat la patru kilometri deasupra lor. Fiecare spiță era un puț de ascensor, iar centrul era terminalul portului spațial a orașului.

Înainte să intre în lift, Cheng Xin se mai uită odată cu drag spre acest oraș care-i părea deja atât de familiar. De aici, toți cei trei sori erau vizibili într-un șir ce ducea până la celălalt capăt al orașului. Era la apus și sorii aproape se stinseseră, transformându-se dintr-un portocaliu albicios într-un roșu blând și scăldând orașul într-o lumină caldă și aurie. Cheng Xin văzu câteva fete în uniforme albe de școală sporovăind și râzând pe o pajiște nu prea îndepărtată, cu pletele fluturând în briză și scăldate de lucirea aurie a soarelui în amurg.

Interiorul liftului era foarte spațios, ca o sală mare. Partea dinspre oraș era transparentă, transformând liftul într-o platformă de observație. Fiecare loc era echipat cu centuri de siguranță fiindcă, în timp ce liftul se ridica, gravitația scădea rapid. În timp ce se uitau afară, solul se scufundă din ce în ce mai jos, iar „cerul“, celălalt sol, deveni mai clar. Când liftul ajunse la centrul cercului, atât gravitația, cât și senzația de „sus“ și de „jos“ atunci când te uitai afară, dispărură complet. Fiindcă aceasta era axa în jurul căreia se desfășura orașul, solul îi înconjura acum din fiecare direcție. Aici, priveliștea orașului era cea mai frumoasă.

Cei trei sori se întunecaseră până la nivelul luminii Lunii, iar culoarea lor deveni argintie. Văzuți de aici, cei trei sori – sau cele trei luni – erau plasați unul peste altul. Toți norii erau concentrați în zona liberă de gravitație, formând o axă de ceață albă care se întindea prin centrul orașului până în celălalt capăt. Capătul „sudic“, aflat la patruzeci și cinci de kilometri depărtare, se

vedea limpede. Cao Bin îi spuse lui Cheng Xin că acolo erau localizate dispozitivele hidraulice de propulsie. Luminile orașului tocmai se aprinseseră. În ochii lui Chen Xin se reflecta o mare de lumini care o înconjurau și care se întindeau până departe. Avea senzația că se uită înăuntrul unei fântâni gigantice, ai cărei pereți erau acoperiți cu un covor strălucitor.

Cheng Xin își aținti privirea asupra unui anume loc din oraș și i se păru că dispunerea clădirilor era foarte asemănătoare cu cea a districtului rezidențial din cartierul unde fusese casa ei din Era Comună. Își imagină un anumit apartament de bloc din acea zonă, și o anumită fereastră de la etajul doi. Printre perdelele albastre, pătrundea o lumină blândă… și, în spatele perdelei, o așteptau mama și tatăl ei…

Nu-și putu reține lacrimile.

Încă de când se deșteptase pentru prima oară, în timpul Erei Descurajării, Cheng Xin nu reușise să se integreze în noile ere, simțindu-se mereu ca o străină dintr-un alt timp. Dar nu și-ar fi imaginat niciodată că se va simți ca acasă cu mai mult de o jumătate de secol mai târziu, aici, în spatele lui Jupiter, la mai mult de opt sute de milioane de kilometri depărtare de Terra. Era ca și cum tot ce-i fusese familiar cu trei secole în urmă fusese cules de o mână invizibilă, rulat frumos ca o pictură uriașă, și apoi pus aici sub chipul unei lumi noi, una ce se rotea încet în jurul ei.

Cheng Xin și Cao Bin intrară pe un coridor cu imponderabilitate. Era un tub în care oamenii se mișcau ținându-se de niște prize de mână aflate de-a lungul unor cabluri. Toți pasagerii care urcaseră cu lifturile aflate de-a lungul marginii tubului se adunau aici ca să părăsească orașul și coridorul era plin de mulțimi în mișcare. Un șir de ferestre de informații apărură în jurul peretelui circular al coridorului, iar imaginile animate din acestea conțineau mai mult știri și reclame. Dar ferestrele

erau mai puține și aranjate ordonat, spre deosebire de mulțimea haotică de ferestre de informații din era precedentă.

Cheng Xin observase de mai mult timp că, aparent, era hiperinformației copleșitoare se sfârșise. Informațiile apăreau, în această lume, într-un mod mai rezervat și mai direcționat. Să fi fost rezultatul unor schimbări survenite în sistemul politic și cel economic din Lumea Bunkerului?

Ieșind de pe coridor, Cheng Xin observă mai întâi stelele care se roteau deasupra. Rotirea era foarte iute și o amețea. Priveliștea din jur se deschise în mod impresionant. Stăteau în picioare într-o piață circulară cu diametrul de opt kilometri aflată „deasupra" unui oraș spațial. Era portul spațial al orașului, unde erau parcate multe nave spațiale. Majoritatea nu aveau o formă prea diferită de cele pe care le văzuse Cheng Xin cu mai mult de șaizeci de ani în urmă, deși acestea erau în general mai mici. Multe aveau dimensiunile automobilelor din vechime. Cheng Xin observă în timpul decolării că flăcările de la duzele navelor spațiale străluceau mult mai puțin decât în amintirile ei de acum mai bine de jumătate de secol. Strălucirea era de un albastru-închis și nu mai era așa de orbitoare. Aceasta însemna, probabil, că motoarele cu fuziune miniaturale erau mult mai eficiente.

Privirea îi fu atrasă de un cerc roșu-strălucitor din jurul ieșirii, cu o rază de aproape o sută de metri. Înțelese repede semnificația lui: orașul spațial se rotea și, în afara cercului, forța centrifugă devenea foarte puternică. Dacă treceai de cercul de avertizare, forța centrifugă creștea dramatic, iar navele parcate acolo trebuiau să fie ancorate, în timp ce pietonii trebuiau să poarte pantofi magnetici, altfel, ar fi fost aruncați în hău.

Era foarte frig aici. Simți o căldură efemeră doar când o navă din preajmă decolă. Cheng Xin se cutremură – dar nu de frig, ci fiindcă își dăduse

seama că era complet expusă spațiului! Dar aerul din jurul ei și presiunea acestuia erau reale și putea simți brize reci. Tehnologia pentru reținerea atmosferei într-o zonă deschisă părea să fi avansat mult, până în punctul în care se putea menține atmosfera într-un spațiu complet deschis.

Cao Bin văzu că era șocată și spuse:

— Vedeți, acum nu putem menține atmosfera decât la zece metri deasupra „solului“.

Nici el nu intrase în lumea asta de mult timp, dar se obișnuise deja cu această tehnologie, care lui Cheng Xin i se părea magică. Dorea să-i arate priveliști mult mai impresionante.

Pe fundalul stelelor rotitoare, Cheng Xin văzu Lumea Bunkerului.

De aici, se puteau vedea majoritatea orașelor spațiale din spatele lui Jupiter. Văzu douăzeci și două de orașe (inclusiv cel pe care stătea) și mai erau patru ascunse de orașul unde se aflau. Toate cele douăzeci și șase de orașe (în plan mai existau șase) se ascundeau în umbra lui Jupiter. Erau oarecum aliniate pe patru rânduri și-i amintiră lui Cheng Xin de navele spațiale aliniate în spatele rocii-gigant din spațiu, cu mai mult de șaizeci de ani în urmă. Pe o parte a Asiei I era America de Nord I și Oceania I și, pe cealaltă parte, era Asia III. Doar cincizeci de kilometri despărțeau Asia I de vecinii ei de pe cealaltă parte, iar Cheng Xin putu să le simtă imensitatea, de parcă ar fi fost două planete. Următorul rând de patru orașe se afla la 150 de kilometri depărtare și era dificil de spus, doar privindu-le, ce dimensiuni aveau. Cele mai depărtate orașe spațiale se aflau cam la o mie de kilometri depărtare și, văzute de aici, păreau niște jucării delicate.

Cheng Xin se gândi la orașele spațiale ca la un banc de pești miniaturali care pluteau pe loc în spatele unei roci-gigant pentru a evita torenții râului.

America de Nord I, orașul cel mai apropiat de Asia I, era o sferă pură. Ea și cu Asia I, cea cilindrică, reprezentau cele două extreme ale designului de oraș spațial. Majoritatea celorlalte orașe spațiale erau de forma unor mingi de rugby, deși raportul între axa lungă și cea scurtă era la fiecare diferit. Câteva alte orașe spațiale aveau forme neobișnuite: o roată cu spițe, un fus etc.

În spatele celorlaltor trei giganți gazoși mai erau alte trei aglomerării de orașe spațiale, constând dintr-un total de treizeci și opt de orașe. Douăzeci și șase se aflau în spatele planetei Saturn, patru, în spatele lui Uranus și alte opt, în spatele lui Neptun. Acele orașe spațiale se aflau în locuri mai protejate, deși împrejurimile erau și mai dezolante.

Unul dintre orașele spațiale din fața lor emise brusc o lumină albastră. Era ca și cum în spațiu ar fi apărut un soare mic și albastru, lungind umbrele oamenilor și ale navelor din piață. Cao Bin îi spuse lui Cheng Xin că era vorba despre dispozitivele hidraulice de propulsie ale orașului spațial, care fuseseră activate pentru reglarea poziției lui. Orașele spațiale se învârteau în jurul Soarelui în paralel cu Jupiter, imediat în afara orbitei lui. Gravitația lui Jupiter trăgea treptat orașele mai aproape și acestea trebuiau să-și regleze în mod constant pozițiile, cu ajutorul dispozitivelor de propulsie. Această operațiune solicita un mare consum de energie. La un moment dat, se cochetase cu ideea de a transforma orașele în sateliți ai planetei Jupiter, care să se deplaseze pe noi orbite în jurul Soarelui doar după emiterea unui avertisment de atac al Pădurii Întunecate. Dar, până când sistemul de avertizare avansată nu se mai perfecționa și nu se dovedea că este sigur, niciun oraș spațial nu dorise să-și asume riscul.

— Sunteți norocoasă! Acum veți putea vedea o priveliște care apare doar o singură dată la fiecare trei zile.

Cao Bin arătă spre spațiu. Cheng Xin văzu în depărtare un punct mic, alb, care creștea din ce în ce mai mult. Nu peste mult, deveni o sferă albă, mare cât o minge de ping-pong.

— Europa?

— Exact! Suntem foarte aproape acum de orbita ei. Aveți grijă cum vă țineți pe picioare și nu vă fie teamă.

Cheng Xin încercă să-și imagineze ce voia să spună Cao. Se gândise mereu la corpurile cerești ca la ceva care se mișca lent, aproape imperceptibil – așa cum se întâmpla în toate observațiile de pe Terra. Dar apoi, își aminti că orașul spațial nu era un satelit al lui Jupiter, ci rămânea relativ staționar față de el. Europa, în schimb, era un satelit care se mișca foarte repede. Își aminti că viteza ei era cam de paisprezece kilometri pe secundă. Dacă orașul spațial era aproape de orbita Europei, atunci …

Sfera albă se mări iute – atât de repede că părea ireal. Europa ocupă în curând aproape tot cerul și se transformă dintr-o minge de ping-pong într-o planetă gigantică. Senzația de „sus“ și de „jos“ se schimbă într-o clipă și Cheng Xin simți că Asia I cade spre lumea aceea albă. Apoi, această Lună, cu diametrul ei de trei mii de kilometri, ajunse deasupra capetelor lor, așa încât, pentru o clipă, ocupă tot cerul. Orașul spațial se mișca foarte aproape de oceanele înghețate ale Europei și Cheng Xin putu să vadă cu claritate liniile încrucișate ale acelui peisaj congelat, ca niște linii dintr-o amprentă palmară uriașă. Aerul, tulburat de trecerea Europei, șfichiui prin jurul ei și Cheng Xin simți o forță invizibilă care o trase din stânga spre dreapta – dacă n-ar fi purtat pantofi magnetici, era sigură c-ar fi fost smulsă de la sol. Orice era prin preajmă și nu fusese asigurat la sol zbură în sus, iar câteva cabluri fixate de navele spațiale plutiră și ele prin aer. Se auzi un duduit înspăimântător care venea de undeva de sub ea –

era cadrul uriaș al orașului spațial care reacționa la schimbarea în câmpul de gravitație al Europei. Europei nu-i luă mai mult de trei minute să se repeadă dincolo de Asia I și apoi ajunse pe partea cealaltă a orașului și începu să se micșoreze rapid. Toate cele opt orașe spațiale din primele două rânduri își activară dispozitivele hidraulice de propulsie pentru a-și regla pozițiile după interferența produsă de Europa. Opt mingi de foc iluminară cerul.

— Cât de… cât de aproape a fost asta? întrebă Cheng Xin cu o voce tremurată.

— Cea mai apropiată trecere, aceea pe care ați simțit-o acum, e la o sută cincizeci de kilometri, adică, practic, aproape că ne-a atins. N-avem ce face. Jupiter are treisprezece luni, iar orașele spațiale nu le pot evita pe toate. Orbita Europei este înclinată doar puțin față de ecuator, așa că este foarte aproape de aceste orașe de aici. Ea este sursa principală de apă pentru orașele jupiteriene și am construit multe industrii pe ea. Dar, când va veni atacul Pădurii Întunecate, toate astea vor trebui sacrificate. După explozia solară, toate orbitele lunilor jupiteriene se vor modifica în mod dramatic. Manevrarea orașelor spaţiale pentru evitarea lor în acel moment va fi o operațiune foarte complicată.

Cao Bin găsi naveta pe care o luase ca să vină aici. Era micuță și avea forma și dimensiunile unui automobil din vechime, capabil să transporte doar două persoane. Instinctiv, lui Cheng Xin i se păru nesigur să zboare cu un vehicul atât de micuț, chiar dacă știa că frica ei n-avea motive întemeiate. Cao Bin îi spuse AI-ului să meargă spre America de Nord I și navetă decolă.

Cheng Xin văzu cum pământul dispare iute, naveta zburând tangențial cu orașul rotitor. În curând, le apăru în față piața cu diametrul de opt kilometri, urmată de întreaga Asia I. În spatele cilindrului, se afla o întindere de un galben-

întunecat. Doar când acestei întinderi galbene îi apăru marginea, Cheng Xin își dădu seama că se uita la Jupiter. Aici, în umbra gigantului gazos, totul era rece și întunecat, iar Soarele părea să nu existe absolut deloc. Numai fosforescența lichidă a heliului și a hidrogenului planetei, împrăștiate prin atmosfera densă, formau petice de lumină cețoasă care se mișcau la fel ca globii oculari din spatele pleoapelor unui om care visează. Imensitatea planetei Jupiter o uimi pe Cheng Xin. De aici, nu putea să vadă decât o porțiune mică din conturul ei, iar curbura marginii era minusculă. Planeta era o barieră întunecată care bloca totul și-i dădu din nou lui Cheng Xin senzația că se află în fața unui zid gigantic de la capătul lumii.

În următoarele trei zile, Cao Bin o duse pe Cheng Xin să mai viziteze patru alte orașe spațiale.

Primul fusese America de Nord I, orașul cel mai apropiat de Asia I. Avantajul principal al construcției sale sferice era acela că un singur soare, în centru, era suficient pentru iluminarea unui întreg oraș, dar dezavantajul unui asemenea design era și el evident: gravitația se schimba în funcție de latitudinea la care te aflai. Ecuatorul avea cea mai mare gravitație și aceasta descreștea cu cât înaintai spre o latitudine mai mare. În regiunile polare, era imponderabilitate. Locuitorii din regiuni diferite trebuiu să se adapteze la multitudinea de situații gravitaționale.

Spre deosebire de Asia I, navele spațiale mici puteau intra în oraș direct de prin portul spațial de la Polul Nord. Odată ce naveta ajunse la interior, întreaga lume începu să se învârtească în jurul ei, și naveta trebui să se adapteze la rotația orașului înainte de aterizare. Cheng Xin și Cao Bin călătoriră pe o linie ferată de mare viteză pentru a ajunge la regiunile cu latitudine mai mică, și trenul se mișcase mult mai repede decât autobuzul din Asia I. Cheng Xin văzu că, aici, clădirile erau mai apropiate una de alta și mai înalte și totul arăta ca

o metropolă. La latitudinile mari, în regiunile cu gravitație scăzută mai ales, înălțimile clădirilor erau limitate doar de volumul sferei. Lângă regiunile polare, câteva clădiri erau înalte și de zece kilometri și păreau niște țepi care se întindeau în sus de la sol spre Soare.

America de Nord I fusese terminat printre primele. Cu o rază de douăzeci de kilometri și douăzeci de milioane de locuitori, era cel mai mare oraș din punctul de vedere al populației. Reprezenta centrul comercial prosper al tuturor orașelor spațiale jupiteriene.

Aici, Cheng Xin reuși să se bucure de o priveliște superbă care lipsea pe Asia I: oceanul inelar ecuatorial. De fapt, majoritatea orașelor spațiale aveau oceane inelare de diferite lățimi, iar Asia I făcea o notă aparte tocmai fiindcă că nu avea și ea unul. În orașele sferice sau de forma unei mingi de fotbal american, ecuatorul era punctul cel mai de jos din gravitația simulată a orașului și toată apa se colecta în mod natural acolo, formând o centură strălucitoare și unduitoare în jurul orașului. De pe țărm, puteai vedea oceanul ridicându-se pe ambele părți și împărțind „cerul“ din spatele Soarelui. Cheng Xin și Cao Bin se urcară într-o barcă rapidă și navigară în jurul mării – o călătorie de vreo șaizeci de kilometri. Apa fusese adusă din Europa, era limpede, rece și reflecta o lumina vălurită peste zgârie-norii de pe ambele laturi. Digurile ridicate de-a lungul țărmului aflat cel mai aproape de Jupiter erau mai înalte, pentru a se evita ieșirea apei din mare atunci când orașul accelera în timpul reglărilor de poziție. Chiar și așa, uneori, când orașul trebuia să se angajeze în manevre neașteptate, aveau loc mici inundații.

Apoi, Cao Bin o duse pe Cheng Xin pe Europa IV, care avea un design tipic, în formă de minge de fotbal american. Caracteristica ei deosebită consta în lipsa unui soare artificial

comun. Fiecare district avea propriul său soare miniatural de fuziune și, pentru a asigura lumina, micii aștri pluteau la aproximativ două până la trei sute de metri înălţime. Avantajul acestei abordări era acela că axa de imponderabilitate putea fi utilizată mult mai eficient. Axa Europei IV era ocupată de cea mai lungă – sau înaltă – clădire, dintre toate orașele spațiale. Avea o lungime de patruzeci de kilometri și conecta cei doi poli, nordul și sudul mingii de fotbal. Deoarece interiorul clădirii avea imponderabilitate, era folosit mai ales ca port spațial și ca district de divertisment comercial.

Europa IV avea cea mai mică populație dintre toate orașele, doar 4,5 milioane. Era cel mai bogat oraș din Lumea Bunkerului. Casele sofisticate, iluminate de sorii miniaturali, o uimiră pe Cheng Xin. Fiecare casă avea propria piscină și câteva aveau pajiști întinse. Mingi pânze albe punctau marea ecuatorială liniștită, iar oamenii stăteau pe țărm, pescuind fără nicio grijă. Văzu un iaht navigând încet, și părea la fel de luxos ca orice iaht de pe Terra de altădată. La bordul ambarcațiunii avea loc și un cocteil, cu muzicieni invitați să cânte… Era uluită că un asemenea gen de viață putea fi transplantat în umbra lui Jupiter, la opt sute de milioane de kilometri de Terra.

Pacific 1, pe de altă parte, era antiteza Europei IV. Acesta fusese primul oraș terminat din cadrul Proiectului Bunkerului și, la fel ca America de Nord 1, era o sferă. Spre deosebire de toate celelalte orașe jupiteriene, orbita Jupiterul ca satelit.

Milioane de muncitori constructori trăiseră în Pacific 1 în timpul perioadei de început a Proiectului Bunkerului. Pe măsură ce proiectul avansa, fusese folosit pentru depozitarea materialelor de construcție. Mai târziu, când numeroasele defecte ale acestui oraș spațial experimental de început deveniseră evidente,

fusese abandonat. Dar, după ce relocarea spre Lumea Bunkerului fusese încheiată, oamenii începuseră să trăiască aici din nou și, în cele din urmă, își creaseră un oraș al lor, cu un guvern municipal și o poliție. Cu toate acestea, autoritățile mențineau doar o infrastructură publică de bază și societatea era lăsată, în principiu, să se descurce singură cum putea. Pacific I era singurul oraș spre care oamenii erau liberi să emigreze fără un permis de ședere. Cei mai mulți erau șomeri și oameni fără adăpost, oameni săraci care-și pierduseră ajutorul social din diverse motive și artiști boemi. Mai târziu, devenise un sălaș pentru organizațiile politice extremiste.

Pacific I nu avea dispozitive hidraulice de propulsie și nici un Soare artificial interior. De asemenea, nu se rotea, așa că interiorul se afla în absolută imponderabilitate.

După ce a intrat în oraș, Cheng Xin văzu o lume de basm. Era ca și cum un oraș acum decăzut, dar care odinioară fusese prosper, și-ar fi pierdut brusc gravitația, așa că totul plutea prin aer. Pacific I era un oraș unde veșnic era noapte și fiecare clădire era iluminată cu o baterie nucleară. De aceea, interiorul era plin de lumini plutitoare și strălucitoare. Cele mai multe clădiri din oraș erau niște biete colibe construite din materiale de construcție abandonate. Fiindcă nu exista „sus“ și „jos“, majoritatea colibelor erau în formă de cub, cu ferestre (care serveau și de uși) pe toate cele șase părți. Unele aveau forma de sferă, ceea ce le oferea avantajul de a fi mult mai rezistente, fiindcă clădirile plutitoare se ciocneau inevitabil una de alta.

Nu exista, în Pacific I, noțiunea de proprietate a pământului, fiindcă toate clădirile pluteau prin jur fără o localizare fixă. În principiu, fiecare rezident avea dreptul de a folosi orice spațiu din oraș. Orașul avea un număr mare de oameni fără adăpost care nici măcar nu posedau o colibă. Toate

posesiunile lor erau păstrate într-un sapan de plasă, ca să nu se împrăștie peste tot, și posesorii pluteau împreună cu sapanele. Transportul prin oraș era simplu: nu existau vehicule sau cabluri de imponderabilitate sau dispozitive hidraulice individuale. Rezidenții se mișcau încoace și încolo împingând și lovind clădirile și plutind mai departe. Deoarece clădirile erau aglomerate în interiorul orașului, oricine putea naviga oriunde voia în acest mod, dar această metodă de locomoție necesita o mare îndemânare. Văzându-i pe localnici cum treceau grăbiți printre grupurile dense de clădiri plutitoare, Cheng Xin își aminti de gibonii care reușeau să sară legănându-se cu ușurință din ramură în ramură.

Cheng Xin și Cao Bin plutiră aproape de un grup de bărbați fără adăpost adunați în jurul unui foc. Un asemenea foc ar fi fost interzis în oricare alt oraș. Combustibilul părea să fie un soi de material de construcție inflamabil. Datorită imponderabilității, flăcările nu se ridicau, ci formau o minge de foc ce plutea prin jur. Felul în care beau era și acesta special. Aruncau alcool din sticle și acesta forma sfere prin aer. Apoi bărbații, îmbrăcați în zdrențe și cu fețele nerase, pluteau alături de ele, capturând-le cu buzele și înghițindu-le. Unul dintre bărbați vomită, iar voma ce-i ieși din gură îl propulsă în spate, silindu-l să facă tumbe…

Cheng Xin și Cao Bin ajunseră la o piață. Toate mărfurile pluteau prin aer, formând un haos eterogen luminat de câteva lumini rătăcitoare, cu clienţii și vânzătorii plutind printre obiectele suspendate. În acest haos, părea greu să spui ce aparținea cui, dar, dacă un client examina mai atent ceva, apărea imediat un vânzător ca să se tocmească. Printre mărfurile oferite la vânzare se numărau haine, electronice, mâncare și băutură, baterii nucleare de diferite feluri, arme de calibru mic, și așa mai departe. Mai erau la vânzare și

obiecte de anticariat exotice. Într-un loc, erau de vânzare fragmente metalice la prețuri exorbitante. Vânzătorul susținea că erau resturi adunate din spațiul interplanetar al Sistemului Solar și proveneau de la navele de război distruse în timpul Bătăliei de Apoi – era imposibil de spus dacă spunea adevărul.

Cheng Xin fu surprinsă să descopere un vânzător care vindea cărți vechi. Răsfoi câteva dintre aceste volume care, pentru ea, nu erau atât de vechi. Toate cărțile pluteau ca într-un nor, multe aveau paginile deschise și, în lumină, păreau un stol de păsări cu aripi albe… Cheng Xin văzu o cutie mică de lemn care plutea în fața ei, care conținea, după cum scria pe ea, trabucuri. O prinse, și imediat își croi drum spre ea un tinerel ce începu să se jure pe tot ce avea că erau havane antice autentice, conservate vreme de aproape două sute de ani. Fiindcă se uscaseră puțin, era dispus să se despartă de ele la un preț mic, pe care Cheng Xin nu mai avea să-l obțină în tot Sistemul Solar. Deschisese chiar cutia, ca să-i arate ce avea să primească. Se înțeleseră la preț și le cumpără.

Cao Bin o duse pe Cheng Xin până la marginea orașului – adică fața interioară a carcasei sferice. Nu existau clădiri fixate de carcasă și nu exista nici sol – totul fusese lăsat la fel de gol ca în ziua când fusese construit orașul. Era imposibil să spui ce curbură exista într-o zonă mică și li se părea că stau într-o piață plată și largă. Deasupra lor plutea aglomerația de clădiri a orașului, iar luminile ei pâlpâitoare se proiectau în piață. Cheng Xin văzu că toată carcasa era plină de tot felul de graffitti care se întindeau cât vedeai cu ochii. Aceste imagini erau vii, sălbatice, neîncătușate, nerușinate și pline de vigoare. În lumina aceea mișcătoare și nesigură, păreau să prindă viață, de parcă ar fi fost visele depozitate ale orașului de deasupra.

Cao Bin nu pătrunse mai adânc în oraș cu Cheng Xin. Din ce spunea, centrul orașului era haotic și destul de violent. Bandele se luptau între ele și, în urmă cu câțiva ani, una dintre luptele dintre bande reușise să perforeze carcasa, producând un incident masiv de decompresie. Mai târziu, bandele păreau să fi ajuns la un fel de înțelegere nescrisă, și-și rezolvau problemele în centrul orașului, departe de carcasă.

Cao Bin îi mai spuse lui Cheng Xin că Guvernul Federației dedicase resurse enorme pentru construirea sistemului de asigurări sociale aici, în Pacific I. Majoritatea celor șase milioane de aici erau șomeri, dar își puteau asigura măcar necesitățile de bază.

— Ce se va întâmpla aici în cazul unui atac al Pădurii Întunecate?

— Doar anihilarea. Acest oraș nu are dispozitive hidraulice și, chiar dacă le-ar avea, ar fi imposibil să fie deplasat în umbra lui Jupiter și ținut acolo… Uite…

Arătă spre clădirile plutitoare:

— Dacă orașul ar accelera, totul s-ar izbi de carcasă și ar trece prin ea. Și-atunci orașul ar fi ca o pungă cu fundul găurit. Dacă primim o alertă de atac al Pădurii Întunecate, singurul lucru ce poate fi făcut este să se evacueze populația în celelalte orașe.

În timp ce părăseau orașul plutitor învăluit în noaptea eternă, Cheng Xin îl privi prin hubloul navetei. Era un oraș al săracilor și al celor fără adăpost, dar plin de viață, ca o versiune imponderabilă a celebrei picturi din Dinastia Song, De-a lungul râului în timpul festivalului Qingming.

Își dădu seama că, față de ultima eră, Lumea Bunkerului nu era deloc o societate ideală. Migrația spre marginea Sistemului Solar făcuse ca niște condiții sociale toxice, eliminate mult timp de progres, să reapară. Nu era vorba neapărat de

regres, ci de un soi de ascensiune în spirală, o condiție necesară pentru explorarea și colonizarea unor noi frontiere.

După ce părăsiseră Pacific I, Cao Bin o duse pe Cheng Xin să vadă alte câteva orașe spațiale cu forme neobișnuite. Unul dintre acestea, destul de apropiat de Pacific I, era o roată cu spițe, nu foarte diferită de versiunea mai mare a stației terminus a liftului spațial pe care Cheng Xin o vizitase cu mai mult de șaizeci de ani în urmă.

Cheng Xin fu puțin uimită de felul cum fuseseră proiectate orașele. Din punct de vedere al ingineriei, roata părea ideală. Era mult mai ușor de construit decât carcasele mari și goale pe dinăuntru folosite de celelalte orașe și, odată terminată, o roată era mai puternică și putea să reziste mult mai bine la dezastre, fiind și mult mai ușor de extins.

Răspunsul succint al lui Cao Bin la întrebarea lui Cheng Xin fusese „senzația lumii“.

— Cum?

— Senzația că te afli într-o lume. Un oraș spațial trebuie să aibă un volum interior amplu și priveliști larg deschise, pentru ca locuitorii să poată simți că trăiesc într-o lume. Într-un oraș cu design de roată, deși suprafața interioară utilizabilă nu este prea diferită de cea a unui oraș proiectat ca o carcasă goală, oamenii știu mereu că trăiesc la interiorul unui tub îngust sau într-o serie de asemenea tuburi.

Existau alte orașe cu proiecte și mai ciudate. Cele mai multe erau centre industriale sau agrare și nu aveau rezidenți permanenți. De exemplu, era un oraș cu numele de Resursa I. Lungimea lui era de 120 de kilometri, dar diametrul era de doar trei kilometri, așa că părea un băț subțire. Nu se rotea în jurul axei sale lungi, ci mai degrabă se rotea în jurul centrului, cu un capăt trecând tot timpul peste celălalt. Interiorul orașului era împărțit în niveluri, iar gravitația de la fiecare nivel diferea în mod dramatic. Doar câteva niveluri erau potrivite

traiului, iar restul erau dedicate diferitelor industrii adaptate diferitelor gravitații. Conform spuselor lui Cao Bin, lângă Saturn și Uranus existau orașe formate din combinarea a două sau mai multe orașe în formă de băț, care deveneau astfel cruci sau stele.

Cele mai apropiate aglomerări urbane ale Proiectului Bunkerului erau construite lângă Jupiter și Saturn. Mai târziu, când fuseseră construite orașe și lângă Uranus și Neptun, apăruseră concepte de design urban noi. Cea mai importantă idee a fost portul de conectare. În acele două aglomerări urbane de la marginea Sistemului Solar, fiecare oraș era echipat cu unul sau mai multe porturi, pentru ca orașele să poată fi interconectate. Porturile multiplicau spațiul disponibil pentru locuitori și creau o senzație a lumii mai bogată, încurajând foarte mult dezvoltarea economică. În plus, după andocare, atmosferele și sistemele ecologice ale diferitelor orașe se unificau și acest lucru le ajuta să-și stabilizeze funcționarea și întreținerea.

În prezent, cele mai multe orașe se conectau de-a lungul axei lor de rotație. În acest fel, după conectare, orașele puteau să continue să se rotească la fel ca înainte, fără să-și schimbe distribuția în funcție de gravitație. Existaseră propuneri de andocare paralelă sau perpendiculară, care ar fi permis orașelor combinate să se extindă în direcții multiple, nu numai de-a lungul axei de rotație. Dar rotația unor asemenea combinații avea să schimbe în mod dramatic distribuția interioară a gravitației și aceste propuneri nu fuseseră încă testate până acum.

Cel mai mare oraș combinat de până acum era situat în Neptun, unde patru dintre cele opt orașe fuseseră andocate împreună, de-a lungul axei de rotație, formând un oraș lung de două sute de kilometri. Când era necesar – așa cum ar fi fost în cazul unei alerte de atac al Pădurii Întunecate –

orașul combinat putea fi demontat repede, pentru a spori mobilitatea fiecărui oraș care-l alcătuia. Oamenii sperau că, într-o bună zi, toate orașele din fiecare aglomerare vor putea fi combinate pentru a deveni unul singur, astfel încât umanitatea să poată trăi în patru lumi întregi.

În total, în spatele lui Jupiter, Saturn, Uranus și Neptun, se aflau șaizeci și patru de orașe spațiale mari și aproape o sută de orașe medii și mici, plus numeroase stații spațiale. În Lumea Bunkerului locuiau nouă sute de milioane de oameni.

Era aproape întreaga rasă umană. Înainte chiar de sosirea atacului Pădurii Întunecate, civilizația terestră se pregătise de vremea rea.

Fiecare oraș spațial era echivalent, din punct de vedere politic, cu un stat. Cele patru aglomerări urbane formau împreună Federația Sistemului Solar și organizația inițială a ONU se transformase în Guvernul Federației. Cele mai multe civilizații antice majore ale Terrei trecuseră prin stadiul oraș-stat, iar acum, orașele-state reapăruseră la marginea Sistemului Solar.

Terra era acum aproape nelocuită. Doar cinci milioane de oameni rămăseseră acolo. Era vorba de persoane care nu doriseră să-și părăsească casele și cărora nu le era frică de perspectiva Morții în fiecare clipă. Mulți bărbați și femei curajoase din Lumea Bunkerului călătoreau pe Terra ca turiști, deși fiecare excursie însemna un pariu care avea ca miză viețile lor. Pe măsură ce trecea timpul, anticipatul atac al Pădurii Întunecate se profila și mai amenințător, iar oamenii se adaptau treptat la viața din Lumea Bunkerului. În timp ce-și făceau de lucru în noile lor case, dorul de patria lor li se atenua, iar acum, cei care vizitau Terra erau din ce în ce mai puţini. Publicul nu mai era foarte interesat de știrile de pe planeta-mamă, iar oamenii erau doar vag conștienți că Natura renăștea, victorioasă. Pădurile și savanele acoperiseră fiecare continent, iar cei rămași

trebuiau să poarte puști ca să se apere de animalele sălbatice când ieșeau din casă, dar se zvonea că trăiau ca regii, și că fiecare avea câte o proprietate vastă și poseda păduri și lacuri. Întreaga Terra era acum un singur oraș din Federația Sistemului Solar.

Mica navetă a lui Cheng Xin și Cao Bin se afla acum la marginea exterioară a orașelor joviene. În fața lui Jupiter cel imens și întunecat, aceste orașe păreau atât de mici, de stinghere, de parcă ar fi fost doar niște biete colibe de la poalele unei stânci uriașe. Din depărtare, părea să se împrăștie din ele lumina unor lumânări. Deși erau mici, erau singurele insule ce sugerau căldură sau un cămin, în această pustietate înghețată fără sfârșit și erau ținta tuturor călătorilor obosiți. Dintr-un cotlon uitat al minții lui Cheng Xin, ieși la iveală o poezie scurtă pe care o citise în gimnaziu, compusă de un poet chinez uitat, din Era Republicană:

Soarele a apus.
Muntele, copacul, stânca, râul –
Toate clădirile mărețe sunt îngropate-n umbre.
Oamenii-și aprind lămpile entuziasmați,
Încântați de tot ce văd,
Sperând să găsească ceea ce-și doresc.[24]

ERA BUNKERULUI, ANUL 11.

Viteza luminii II

Destinația finală a lui Cheng Xin și Cao Bin era Halo City, un oraș spațial de mărime medie. Orașele medii erau orașe spațiale cu suprafețe interioare sub două sute de kilometri pătrați, dar peste cincizeci de kilometri pătrați. De regulă, aceste orașe se găseau în cadrul formațiunilor de orașe mari, dar două dintre orașele medii, Halo

City și Viteza Luminii II, erau situate departe de aglomerarea urbană joviană, aproape în afara protecției umbrei lui Jupiter.

Înainte de a ajunge la Halo City, naveta trecu pe lângă Viteza Luminii II. Cao Bin îi spuse lui Cheng Xin că Viteza Luminii II fusese un oraș științific și fusese unul dintre cele două centre de cercetare care studiau starea domeniului negru, dar fuseseră abandonate. Cheng Xin era foarte interesată și dorea să se oprească pentru a-l vizita. Fără prea mare chef, Cao Bin întoarse naveta în acea direcție.

— De ce să nu aruncăm doar o privire de afară? spuse Cao Bin. E mai bine să nu intrăm.

— E periculos?

— Da.

— Dar am intrat în Pacific I, care era și el periculos…

— Nu e același lucru. Pe Viteza luminii II nu e nimeni. Este un… oraș-fantomă. Sau, cel puțin, așa spune toată lumea.

În timp ce naveta se apropia, Cheng Xin își dădu seama că orașul era într-adevăr în ruine. Nu se rotea, iar exteriorul său părea spart și fisurat. În câteva locuri, pielea orașului fusese sfâșiată larg, dezvelind cadrul structural de dedesubt. Văzând ruina uriașă iluminată de farurile navetei, Cheng Xin simți admirație, dar și groază. I se părea că seamănă cu o balenă eșuată pe o plajă. Zăcuse acolo din vremuri străvechi, până când tot ce mai rămăsese era pielea crăpată și oasele, căci viața se scursese de mult din ea. Avea impresia că se uită la ceva mai vechi, chiar, decât Acropolele din Atena, și cu și mai multe secrete.

Se apropiară încet de o crăpătură mare, de câteva ori mai lată decât corpul navetei lor. Grinzile din cadrul structural erau și ele îndoite și răsucite, deschizând drumul spre interior. Raza farului pătrunse înăuntru, așa că Cheng Xin putu să vadă „solul“ îndepărtat, care era complet gol în

toate direcțiile. După ce naveta coborî o distanță scurtă în interiorul orașului spațial, se opri și mătură totul cu fasciculul farului. Cheng Xin văzu că „solul“ era pustiu în toate direcțiile. Nu numai că nu existau clădiri, dar nu era nimic care să arate că acolo, odată, trăiseră oameni. Grinzile încrucișate ce formau cadrul orașului erau vizibile pe „sol“.

— Este doar o carcasă goală? întrebă Cheng Xin.

— Nu.

Cao Bin o privi preț de câteva secunde, de parcă i-ar fi evaluat curajul. Apoi se întinse și stinse luminile farului.

La început, Cheng Xin nu văzu decât întuneric. Lumina stelelor se împrăștia prin crăpătura din față, de parcă s-ar fi uitat la cer printr-un acoperiș spart. În cele din urmă, ochii ei se adaptară la întuneric și-și dădu seama că interiorul orașului spațial ruinat nu era complet întunecat, ci era scăldat de o lumină albastră, pâlpâitoare și palidă. Cheng Xin se cutremură. Se strădui să se calmeze și căută, cu privirea, sursa acelei lumini. Lucirea albastră venea din centrul interiorului orașului spațial.

Sursa luminoasă clipea neregulat, ca un ochi care se bate. Solul gol era plin de umbre stranii, ca un pustiu dezolant iluminat de sclipiri de fulgere la orizontul nopții.

— Lumina este produsă de praful spațial căzând în gaura neagră, spuse Cao Bin, arătând în direcția sursei de lumină. Încerca să mai atenueze groaza lui Cheng Xin.

— Acolo e o gaură neagră?

— Da. Este la… nu mai mult de cinci kilometri de aici. O gaură neagră microscopică cu o rază Schwarzschild de douăzeci de nanometri și o masă echivalentă cu cea a Ledei, Luna joviană.

În această strălucire albastră fosforescentă, Cao Bin îi spuse lui Cheng Xin povestea Vitezei

Luminii II și a lui 高Way[25].

Cercetarea pentru scăderea vitezei luminii la trecerea prin vid începuse cam în același timp cu Proiectul Buncărului. De vreme ce Planul pentru Domeniul Negru reprezenta a doua cale de supraviețuire a rasei umane, comunitatea internațională îi dedicase resurse enorme, iar Proiectul Buncărului chiar construise un mare oraș spațial drept centru de cercetare dedicat subiectului – oraș care avea să devină Viteza Luminii I, situat în aglomerarea Saturn. Însă cei șaizeci de ani de cercetare intensă nu produseseră nicio descoperire epocală și nici măcar prea multe progrese în baza teoretică.

Scăderea vitezei luminii printr-un mediu anume nu era neapărat un lucru dificil. În 2008 E.C., cercetătorii reușiseră deja să scadă viteza luminii cu ajutorul unui mediu până la o cifră incredibilă de șaptesprezece metri pe secundă, în condiții de laborator. Dar acest lucru era fundamental diferit de scăderea vitezei luminii în vid. În primul caz, era vorba doar de a face atomii dintr-un mediu oarecare să absoarbă și să re-emită fotonii – însă lumina continua să călătorească la viteza obișnuită printre atomi. Acest lucru nu era util pentru Planul Domeniului Negru.

Viteza luminii în vid era una dintre constantele fundamentale ale universului. Modificarea ei era echivalentă cu modificarea legilor fizicii. Astfel, scăderea vitezei luminii necesita inovații majore în fizica fundamentală – și, în mare măsură, și mult noroc. După șaizeci de ani, singurul rezultat substanțial al cercetării de bază fusese crearea acceleratorului de particule circumsolar. Acesta, la rândul lui, condusese la succesul celui mai mare proiect din Planul Domeniului Negru: Proiectul Găurii Negre.

Oamenii de știință încercaseră tot felul de tehnici fizice extreme în eforturile lor de a modifica viteza luminii. La un moment dat,

folosiseră cel mai puternic câmp magnetic artificial. Dar cel mai bun mod de influențare a luminii în vid fusese cu ajutorul unui câmp gravitațional. Fiindcă era extrem de dificil să generezi un câmp gravitațional local în condiții de laborator, singura cale posibilă părea să fie o gaură neagră. Acceleratorul de particule circumsolar era capabil să creeze găuri negre microscopice.

Șeful Proiectului Gaura Neagră era 高 Way. Cao Bin lucrase cu el câțiva ani. În timp ce i-l descria lui Cheng Xin, nu reușea să-și ascundă sentimentele complexe pe care le avea față de el.

— Omul suferea de autism sever – și nu, nu era un soi de geniu singuratic care a ales să se izoleze, ci suferea de o afecțiune mintală reală. Era extrem de rezervat, îi era greu să comunice cu oricine altcineva și nu atinsese vreodată o femeie. Succesul său profesional extraordinar n-ar fi putut fi exista decât în această epocă, dar, în ciuda realizărilor lui, majoritatea șefilor și a colegilor îl considerau doar un soi de baterie de inteligență foarte puternică. Era torturat de boala lui și încerca să se schimbe, ceea ce-l diferenția de alte genii.

Încă de la… cred că din Anul VIII al Erei Transmisiei, el se dedicase studiului teoretic al scăderii vitezei luminii. Cu timpul, cred că începuse să dezvolte o identificare stranie a vitezei luminii cu propria sa personalitate – dacă ar fi putut să schimbe viteza luminii, atunci putea să se schimbe și pe el însuși.

Dar viteza luminii în vid era, de fapt, cel mai stabil lucru din cosmos. A cerceta scăderea vitezei luminii semăna cu torturarea ei fără a ține cont de consecințe. Oamenii încercară să-i facă luminii tot ce puteau: s-o lovească, s-o răsucească, s-o rupă, s-o disece, s-o întindă, s-o zdrobească, chiar s-o distrugă – dar rezultatul era, cel mult, doar o modificare a frecvenței sale în vid. În schimb, viteza luminii rămânea neschimbată, ca un zid de netrecut. După toate aceste decenii, atât

teoreticienii, cât și experimentatorii erau disperați. Era o vorbă: dacă Creatorul chiar exista, singurul lucru pe care l-ar fi păstrat intangibil în toată Creația Sa era viteza luminii.

Dar pentru 高Way, disperarea mai avea încă un strat. Atunci când am intrat în hibernare, împlinise aproape cincizeci de ani. Încă nu avusese relații cu nicio femeie și-și imagina că propriul său destin era la fel de rezistent ca viteza luminii; devenise și mai retras și solitar.

Proiectul Găurii Negre a început în Anul I al Erei Bunkerului și a durat unsprezece ani. Proiectanții nu-și puseseră prea multe speranțe în el. Atât calculele teoretice, cât și observațiile astronomice indicaseră că nici măcar găurile negre nu puteau schimba viteza luminii. Acești demoni ai universului puteau doar să folosească propria gravitație pentru schimbarea traseului și a frecvenței luminii, fără să afecteze nici cu o iotă viteza luminii în vid. Cu toate acestea, pentru a continua cercetarea pentru Planul Domeniului Negru era necesară crearea condițiilor experimentale cu câmpuri gravitaționale superputernice, care depindeau de găurile negre. În plus, fiindcă un domeniu negru este în esență o mare gaură neagră cu viteza luminii redusă, poate că observarea de la mică distanță a unei găuri negre microscopice, în care viteza luminii era cea normală, putea duce la rezultate neașteptate.

Acceleratorul de particule circumsolar era capabil să producă rapid găuri negre microscopice, dar aceste găuri negre miniaturale se și evaporau foarte iute. Pentru obținerea unei găuri negre stabile, o gaură neagră microscopică era ghidată imediat ce era produsă spre ieșirea din accelerator și apoi era injectată în Leda.

Leda era Luna cea mai mică a lui Jupiter, cu o rază medie de doar opt kilometri. Nu era nimic altceva decât o stâncă mare. Înainte să facă gaura neagră, coborâseră luna de pe orbita ei înaltă și o

transformaseră într-un corp care orbita Soarele în paralel cu Jupiter, ca orice aglomerare urbană. Totuși, spre deosebire de aglomerările urbane, era situată la Punctul Lagrange L2 Soare-Jupiter, adică unde ne aflăm noi acum. Aceasta îi permitea menținerea unei distanțe stabile față de Jupiter fără a trebui să-și adapteze constant poziția. La vremea aceea, acesta era cel mai uriaș corp pe care oamenii reușiseră să-l deplaseze prin spațiu până atunci.

După ce gaura neagră microscopică a fost injectată în Leda, a început să absoarbă masă și să crească rapid. În același timp, radiația intensă generată de materialul căzut în gaura neagră a topit roca din jur. Nu după mult timp, Leda, cu raza ei de opt kilometri, s-a topit în întregime, și s-a transformat dintr-o rocă în formă de cartof într-o minge de lavă roșie și strălucitoare. Mingea de lavă se diminua din ce în ce mai mult, dar strălucea din ce în ce mai tare, până când, în final, a dispărut cu o sclipire orbitoare. Observațiile au arătat că, în afara unei cantități mici de material ejectat de către radiație, cea mai mare parte a masei Ledei fusese absorbită de gaura neagră. Gaura neagră rămase stabilă și raza ei Schwarzschild, sau raza orizontului evenimentului, crescuse de la dimensiunea unei particule fundamentale la douăzeci și unu de nanometri.

În jurul găurii negre, au construit un oraș – adică Viteza Luminii II. Gaura neagră era suspendată în mijlocul orașului spațial, care era gol, nu se rotea și al cărui interior era un vid conectat la spațiu. Era, în esență, un container uriaș pentru gaura neagră. Aici se puteau aduce oameni și echipament pentru studierea găurii negre.

Cercetarea a continuat timp de mulți ani. Era pentru prima oară când oamenii puteau studia un specimen de gaură neagră în condiții de laborator și s-au făcut multe descoperiri importante pentru

dezvoltarea fizicii teoretice și a cosmologiei fundamentale. Dar niciunul dintre aceste rezultate nu i-a ajutat la scăderea vitezei luminii în vid.

La șase ani după începerea studiilor asupra specimenului de gaură neagră, 高 Way a murit. Conform raportului oficial al Academiei Internaționale de Științe, în timpul unui experiment, fusese „absorbit de gaura neagră" în mod accidental.

Oricine are o pregătire științifică de bază știe că probabilitatea ca Gao să fi fost „absorbit" de gaura neagră era practic nulă. Motivul pentru care găurile negre sunt capcane din care nici lumina nu poate evada nu e faptul că puterea lor gravitațională totală este copleșitoare – deși o mare gaură neagră formată prin colapsul unei stele posedă într-adevăr o gravitație totală imensă –, ci densitatea câmpurilor lor gravitaționale. De la distanță, gravitația totală a unei găuri negre nu diferă cu nimic de gravitația unei cantități de materie normală de masă echivalentă. Dacă Soarele s-ar prăbuși într-o gaură neagră, Terra și celelalte planete ar continua să se miște pe orbilele lor, fără să fie absorbite. Doar când ești foarte aproape de gaura neagră, gravitația acesteia manifestă un comportament ciudat.

La interiorul Vitezei Luminii II exista, în jurul găurii negre, o plasă protectoare cu o rază de cinci mii de metri. Personalului de cercetare i se interzicea să treacă dincolo de ea. Fiindcă raza Ledei era inițial de doar opt mii de kilometri, gravitația găurii negre la această distanță nu era mai mare decât fusese gravitația la suprafața Lunii Leda inițiale. Nu era o forță de atracție prea puternică – o persoană care ar sta în picioare acolo ar fi, practic, lipsită de greutate și ar putea să evadeze cu ușurință folosindu-se de dispozitivele hidraulice de pe costumul spațial. Așa că Gao nu ar fi avut cum să fie „absorbit".

Încă de când s-a creat specimenul de gaură neagră stabilă, 高Way se îndrăgostise de el. După ce s-a luptat atâția ani cu viteza luminii și nu a reușit să modifice nici măcar una dintre multele unități ale acestei constante, în număr de aproape trei sute de mii, Gao a devenit agitat și a fost cuprins de senzația eșecului. De vreme ce constanța vitezei luminii reprezenta una dintre legile fundamentale ale naturii, Gao nu doar că ajunsese să disprețuiască legile naturii, dar începuse să și se teamă de ele. Dar acum, în fața ochilor săi, se afla ceva care comprimase Leda în douăzeci și unu de nanometri. În cadrul acestui orizont al evenimentului, în acea singularitate de spațiu-timp, legile cunoscute ale naturii nu mai aveau efect.

高Way se lăsa adesea peste plasa protectoare și privea fix, ore întregi, gaura neagră aflată la cinci kilometri depărtare. Îi urmărea luminiscența – așa cum facem și noi acum – și uneori susținea că gaura neagră îi vorbea și că era în stare să descifreze mesajul luminii clipitoare.

Nimeni n-a văzut procesul dispariției lui Gao și, dacă a existat o înregistrare, ea nu a fost făcută publică niciodată. Fusese unul dintre fizicienii principali din Proiectul Găurii Negre și avea parola pentru deschiderea plasei protectoare. Sunt sigur că a intrat și a plutit spre gaura neagră până când a fost prea aproape de ea ca să se mai întoarcă… Probabil că dorise să vadă mai de aproape obiectul afecțiunii sale sau poate că dorise să intre în acea singularitate unde legile naturii nu mai aveau importanță, așa, ca să poată scăpa de toate acestea.

Ce s-a întâmplat după ce 高 Way a fost absorbit este aproape prea straniu pentru a fi descris. Oamenii de știință au observat gaura neagră prin microscoape telecomandate și au descoperit că la orizontul evenimentului găurii negre – adică la suprafața acelei sfere miniaturale cu un diametru de douăzeci și unu de nanometri –

se vedea silueta unei persoane. Era 高 Way care trecea prin orizontul evenimentului.

Conform Teoriei relativității generale, un observator aflat la distanță ar vedea un ceas de lângă orizontul evenimentului cum încetinește, iar procesul căderii lui 高 Way spre orizontul evenimentului ar trebui și el să încetinească și să se extindă până la infinit.

Dar, în cadrul propriului sistem de referință al lui 高 Way, acesta trecuse deja prin orizontul evenimentului.

Și, ceea ce era și mai ciudat, proporțiile siluetei erau normale. Datorită, probabil, dimensiunii atât de reduse a găurii negre, forțele mareice nu păreau să acționeze. Savantul fusese comprimat în gama nanometrică, dar spațiul de acolo era și extrem de curbat. Mai mulți fizicieni credeau că structura corporală a lui 高 Way nu fusese afectată în timpul orizontului evenimentului. Cu alte cuvinte, probabil că în acest moment este încă viu.

Și astfel, compania de asigurări de viață a refuzat să plătească, deși 高 Way trecuse prin orizontul evenimentului în acest cadru de referință și ar fi trebuit acum să fie mort. Însă contractul de asigurare era făcut în cadrul de referință al lumii noastre, și din această perspectivă era imposibil de dovedit că 高Way e mort. Nici măcar nu se putea demara procesul de soluționare. Asiguratorii susțin că soluționarea poate începe doar după încheierea accidentului, și cum 高 Way tot mai cade spre gaura neagră, accidentul nu s-a încheiat, și nu se va încheia vreodată.

Apoi, o femeie a dat în judecată Academia Internațională de Științe și a cerut ca academia să nu mai facă nici o altă cercetare pe acest specimen de gaură neagră. La momentul acela, era deja puțin probabil ca observarea de la distanță să mai ofere alte rezultate. Pentru a fi eficiente, cercetările

viitoare ar fi trebuit să manipuleze cumva gaura neagră, de pildă să trimită obiecte experimentale în ea, ceea ce ar fi generat cantități uriașe de radiații și ar fi putut tulbura continuumul spațiu-timp din vecinătatea orizontului evenimentului. Iar dacă 高 Way era încă viu, aceste experimente ar fi putut să-i pună viața în pericol. Femeia nu câștigase procesul ei, dar, dintr-o mulțime de motive, cercetarea acestei găuri negre s-a oprit, iar Viteza Luminii II a fost abandonată. Acum tot ce ne mai rămâne de făcut e să așteptăm ca această gaură neagră să se evapore, ceea ce estimăm că va mai dura vreo cincizeci de ani.

Cu toate acestea, acum știm că a existat cel puțin o femeie care l-a iubit pe 高 Way, deși el habar n-a avut. Mai târziu, femeia aceea obișnuia să vină aici în mod regulat și încerca să trimită mesaje radio sau neutrinice spre gaura neagră. Își scrisese chiar iubirea cu litere mari și o afișase pe plasa protectoare în speranța că, în cădere, 高Way o va putea vedea. Dar conform propriului său sistem de referință, acesta trecuse deja prin orizontul evenimentului și intrase în singularitate… E o chestiune complicată.

Cheng privi fix fosforescența albastră aflată departe în întuneric. Acum știa că acolo se afla un bărbat, un bărbat care avea să cadă de-a pururi la orizontul evenimentului, unde se sfârșea timpul. Un asemenea bărbat era încă viu, privit dinspre lumea noastră, și totuși murise deja în propria lui lume… Atâtea destine stranii și atâtea vieți de neînchipuit…

Acum, Cheng Xin simţea că gaura neagră clipitoare chiar îi trimitea un mesaj, la fel cum ar face cineva care clipește. Își retrase privirea, simțindu-se tot atât de golită, în adâncul sufletului ei, ca această ruină din spațiu. Încet, îi spuse lui Cao Bin:

— Hai să mergem la Halo City.

ERA BUNKERULUI, ANUL 11.

Halo City

În timp ce se apropiau de Halo City, naveta lui Cheng Xin și Cao Bin se întâlni cu linia de blocadă a Flotei Federației. Mai mult de douăzeci de nave de război de clasă stelară înconjurau Halo City, iar blocada dura deja de două săptămâni.

Navele de clasă stelară erau imense, dar, pe lângă orașul spațial, păreau niște schifuri mici în jurul unui transatlantic uriaș. Flota Federației își trimisese cea mai mare parte a navelor pentru impunerea acestei blocade a lui Halo City.

După dispariția celor două Flote Trisolariene în adâncul spațiului și după ce trisolarienii pierduseră orice contact cu umanitatea, amenințările extraterestre cu care se confrunta umanitatea luaseră o cu totul altă formă. Flota Internațională, care fusese formată pentru a combate invazia trisolariană, își pierduse rațiunea de a exista și, treptat, își pierduse din importanță până când, într-un final, se dizolvase. Flota Sistemului Solar, care aparținuse Flotei Internaționale, devenise proprietatea Federației Sistemului Solar. Era pentru prima oară în istorie când un guvern mondial controla majoritatea forțelor armate ale omenirii. Fiindcă nu mai era necesară menținerea unei forțe spațiale mari, dimensiunea flotei fusese redusă drastic. După începerea Proiectului Bunkerului, majoritatea celor o sută de nave de război de clasă stelară de pe vremea aceea fuseseră convertite pentru uz civil. După ce fuseseră dezarmate și le fuseseră îndepărtate sistemele de reciclare ecologică, deveniseră transportoare industriale interplanetare pentru Proiectul Buncărului. Numai vreo treizeci de nave de război de clasă stelară rămăseseră operaționale. În ultimii șaizeci și ceva de ani, nu

fusese construită nicio nouă navă de război, fiindcă navele mari de acest tip erau extrem de costisitoare. A construi două sau trei nave de război de clasă stelară era o investiție la fel de mare cu cea necesară construirii unui oraș spațial. În plus, nu ar fi avut niciun rost. Cele mai multe eforturi ale Flotei Federației fuseseră dedicate construirii sistemului de avertizare avansată.

Naveta se opri din mers deoarece primise ordinul blocadei. O navă militară de patrulare naviga spre ei. Era foarte mică și, din depărtare, Cheng Xin putea vedea doar lucirea dispozitivelor de propulsie – carena ei deveni vizibilă doar când ajunse mai aproape. Atunci când barca de patrulare andocă naveta, Cheng Xin reuși să-i vadă pe oamenii în uniformă din interior. Uniformele lor militare erau foarte diferite de cele din era precedentă și păreau să revină la stilul unei epoci mai vechi. Aveau mai puține caracteristici spațiale și arătau mai mult ca uniformele armatelor de pe Terra de altădată.

Bărbatul care pluti spre ei, după andocarea celor două nave, era între două vârste și purta un costum. Deși era în imponderabilitate, se mișca grațios și calm și nu părea deloc neîndemânatic în spațiul strâmt care fusese gândit doar pentru două persoane.

— Bună ziua. Sunt Blair, reprezentantul special al Președintelui Federației. Voi încerca, pentru ultima oară, să negociez cu guvernul orașului Halo City. Aș fi putut să vorbesc cu dumneavoastră din nava mea, dar, din respect față de obiceiurile Erei Comune, am hotărât să vin aici în persoană.

Cheng Xin observă că până și politicienii acestei ere se schimbaseră. Manierele hotărâte și directe din ultima eră fuseseră înlocuite de prudență, de reținere și de politețe.

— Guvernul Federației a anunțat o blocadă totală a orașului Halo City și nimeni nu are voie să

intre sau să iasă. Cu toate acestea, știm că un pasager de aici este dr. Cheng Xin.

Reprezentantul Federației făcu un semn cu capul spre ea, apoi adăugă:

— Vă dăm permisiunea să treceți și vă vom sprijini intrarea în Halo City. Sperăm că veți face uz de influența dumneavoastră pentru a convinge guvernul orașului să-și înceteze rezistența ilegală și smintită și pentru a împiedica deteriorarea și mai serioasă a situației. Vorbesc în numele Președintelui Federației.

Reprezentantul special, își flutură mâna și deschise o fereastră de informații. În fereastră apăru Președintele Federației. În birou, în spatele lui, erau steagurile diferitelor orașe din Lumea Bunkerului, dar niciunul nu-i era cunoscut lui Cheng Xin. Statele naționale dispăruseră demult, cu tot cu steagurile lor. Președintele era un om cu aspect obișnuit, de origine asiatică. Fața lui părea obosită și, după ce o salută pe Cheng Xin, spuse:

— Reprezentantul Blair are dreptate. Aceasta este dorința Guvernului Federației. Dl. Wade a spus că decizia finală vă revine, o afirmație pe care noi nu o credem pe de-a-ntregul. Dar vă dorim mult succes. Sunt bucuros că arătați tot atât de tânără. Deși, pentru această chestiune, poate că sunteți prea tânără.

După ce Președintele dispăru din fereastră, Blair îi spuse lui Cheng Xin:

— Știu că înțelegeți deja într-o anumită măsură situația, dar aș dori, cu toate acestea, să vă ofer o explicație generală. Mă voi strădui să fiu obiectiv și corect.

Cheng Xin observă că atât reprezentantul, cât și președintele îi vorbeau doar ei, ignorând prezența lui Cao Bin, arătându-și prin această omisiune adânca dușmănie pe care o simțeau față de el. De fapt, Cao Bin îi explicase deja situația în amănunt și relatarea reprezentantului nu diferi prea mult.

După ce Thomas Wade preluase Halo Group, compania devenise un contractor-cheie al Proiectului Bunkerului. În opt ani, corporația crescuse de zece ori și devenise una dintre cele mai mari entități economice din lume. Wade însuși nu era un antreprenor ieșit din comun; de fapt, nu era iscusit nici cât 艾 AA în gestionarea treburilor companiei. Creșterea companiei fusese rezultatul noii echipe de management pe care o instituise. El, personal, nu participase la conducerea companiei și nu era prea interesat de ea, dar mare parte din profitul generat de companie fusese luat de el și reinvestit în dezvoltarea zborului spațial cu viteza luminii.

Imediat ce începuse Proiectul Buncărului, Halo Group construise Halo City ca pe un centru de cercetare. Se alesese, ca spațiu ideal pentru construirea lui, punctul Lagrange Soare-Jupiter L2, în scopul eliminării necesității de a avea propulsoare urbane și de a consuma resurse pentru menținerea poziției. Halo City era singurul oraș științific spațial din afara jurisdicției Guvernului Federației. În timp ce se construia Halo City, Wade începuse și construcția acceleratorului de particule circumsolar, un proiect numit Marele Zid al Sistemului Solar fiindcă înconjura Soarele cu un inel.

Vreme de jumătate de secol, Halo Group se dedicase cercetării fundamentale a zborului spațial cu viteza luminii. Încă din timpul Erei Descurajării, companiile mari se angajaseră în cercetarea fundamentală. În noul sistem economic, acest tip de cercetare putea genera profituri uriașe. De aceea, comportamentul Halo Group nu era tocmai neobișnuit. Scopul final al Halo Grup, acela de a construi nave spațiale cu viteza luminii, nu era un secret pentru nimeni, dar atâta vreme cât se limita la cercetarea de bază, Guvernul federației nu putea să-l acuze de încălcarea legii. Cu toate acestea, guvernul continua să privească cu

suspiciune spre Halo Group și investigase compania în repetate rânduri. Pentru o jumătate de secol, relația dintre companie și guvern fusese, în esența ei, una cordială. De vreme ce navele cu viteza luminii și Planul Domeniului Negru se bazau, în mare parte, pe aceeași cercetare fundamentală, Halo Group și Academia Internațională de Științe se menținuseră în relații bune de cooperare profesională. De exemplu, Proiectul Găurii Negre derulat de Academie utilizase acceleratorul de particule circumsolar al Halo Group pentru a produce specimenul său de gaură neagră.

Cu toate astea, în urmă cu șase ani, Halo Group își anunțase brusc planul de dezvoltare a navelor cu propulsie de curbură. Această sfidare atât de fățișă indignase comunitatea internațională. După aceea, conflictul dintre Halo Group și Guvernul Federației se permanentizase. După multiple runde de negocieri, Halo Group promisese că, în momentul când dispozitivul cu propulsie de curbură va fi gata de testări, zona acestora va fi la cel puțin cinci sute de AU față de Soare, așa încât să se evite expunerea localizării civilizației Terrei prin dâre. Dar Guvernul Federației considerase că simpla implementare a navelor cu viteza luminii era o încălcare gravă a legilor și a constituției federației. Pericolul navelor cu viteza luminii nu consta doar în dârele lăsate, ci și în tulburarea noii stabilități sociale din Lumea Bunkerului, o perspectivă ce nu putea fi tolerată. Votaseră o rezoluție care autoriza guvernul să ocupe Halo City, să preia acceleratorul de particule circumsolar și să oprească cercetarea teoretică și dezvoltarea propulsiei de curbură de care se ocupa Halo Group. După aceea, comportamentul companiei avea să fie supus unei monitorizări intense.

În replică, Halo Group își declară independența față de Federația Sistemului Solar.

Cu asta, conflictul dintre Halo Group și Federație se adânci și mai mult.

Comunitatea internațională nu luase prea în serios declarația de independență a Halo Group. De fapt, după începerea Erei Bunkerului, conflictele dintre orașele spațiale individuale și guvernul Federației erau destul de frecvente. De exemplu, două orașe spațiale din îndepărtata aglomerare urbană de lângă Neptun, Africa II și Oceanul Indian I, își declaraseră, în trecut, independența, dar, până la urmă, nu ieşise nimic din eforturile lor. Deși Flota Federației nu mai era nici pe departe la fel de mare ca în trecut, reprezenta încă o forță copleșitoare pentru orașele spațiale individuale. Prin lege, orașele spațiale nu aveau voie să aibă forțe armate independente – puteau să aibă doar gărzi naționale care nu aveau absolut deloc capacitatea de a susține un război spațial. Economia Lumii Bunkerului era extrem de integrată, așa că niciun oraş spațial individual nu ar fi putut supraviețui unei blocade mai lungi de două luni.

— Aici nu-l pot înțelege nici eu pe Wade, spuse Cao Bin. Este un om cu viziune, care poate cuprinde întregul tablou, și nu ar lua niciodată o măsură fără să se gândească bine la consecințe. Așa că de ce să declare independența? Pare o idioțenie să-i oferi pe tavă guvernului Federației o scuză de a prelua cu forța Halo City.

Reprezentantul Federației plecase deja, iar naveta, acum ocupată doar de Cheng Xin și Cao Bin, își continua traseul spre Halo City. În spațiul din fața lor apăru o structură inelară, iar Cao Bin ordonă navetei să se apropie și să decelereze. Suprafața metalică netedă a inelului reflecta stelele ca pe niște fâșii lungi și distorsiona imaginea reflectată a navetei, amintind de Inelul pe care Spațiul Albastru și Gravitația îl întâlniseră în spațiul cvadridimensional. Naveta se opri și apoi pluti spre inel. Cheng Xin estimă că diametrul

inelului era de aproximativ două sute de metri de la o margine la cealaltă și că banda era cam de cincizeci de metri grosime.

— Aveți în față acceleratorul de particule circumsolar, spuse Cao Bin, pe un ton admirativ.

— Este… destul de mic.

— Oh, scuze, nu m-am exprimat precis. Este doar una dintre rolele din acceleratorul de particule. Sunt trei mii două sute de role ca aceasta, fiecare aflată cam la 1,5 milioane de kilometri distanță și care formează un cerc mare în jurul Soarelui, în vecinătatea orbitei lui Jupiter. Particulele trec prin centrul acestor role, unde sunt accelerate de câmpul de forță generat de rolă spre cealaltă rolă, unde sunt accelerate din nou… În timpul acestui proces, o particulă ar putea călători de mai multe ori în jurul Soarelui.

Atunci când Cao Bin îi povestise lui Cheng Xin despre acceleratorul de particule circumsolar în trecut, aceasta și-l imaginase mereu ca pe o gogoașă imensă care atârnă în spațiu. Însă, în realitate, a construi un „Mare Zid“ solid în jurul Soarelui, chiar și în interiorul orbitei lui Mercur, ar fi fost o întreprindere imposibilă, care s-ar fi apropiat de proiectul de inginerie al lui Dumnezeu. Cheng Xin își dădu seama în cele din urmă că, în timp ce un inel tubular închis era necesar pentru acceleratoarele de particule terestre pentru menținerea vidului, acest lucru nu era necesar în vidul spațiului. Particulele ce fuseseră accelerate puteau, pur și simplu, să zboare prin spațiu, fiind accelerate de o rolă, apoi de următoarea. Cheng Xin nu se putu abține să se întoarcă și să caute cu privirea următoarea rolă.

— Următoarea rolă se află la cinci milioane de kilometri distanță, adică la de patru sau de cinci ori distanța de la Terra la Lună. Nu puteți s-o vedeți, spuse Cao Bin. Este un supraaccelerator de particule capabil să accelereze o particulă până la nivelul de energie din Big Bang. Navele nu au voie

nici măcar să se apropie de orbita acceleratorului. Acum câțiva ani, un cargou a ajuns din greșeală în orbită și a fost lovit de o rază de particule accelerate. Particulele cu energie ultraînaltă au lovit nava și au produs rafale secundare de energie înaltă care au vaporizat nava și marfa sa, constând în milioane de tone de minereu, într-o clipită.

Cao Bin îi mai spuse lui Cheng Xin că proiectantul-șef al acceleratorului de particule fusese Bi Yunfeng. Din ultimii șaizeci de ani și ceva, treizeci și cinci îi petrecuse lucrând la acest proiect, iar în restul timpului, hibernase. Fusese trezit cu un an în urmă, dar acum era mult mai în vârstă decât Cao Bin.

— Bătrânul e norocos, totuși. În timpul Erei Comune a lucrat la un accelerator terestru, iar acum, cu trei secole mai târziu, a reușit să construiască un accelerator de particule circumsolar. Aș spune că a avut o carieră de succes, nu-i așa? Dar e cam extremist și e un susținător fanatic al independenței Halo City.

În timp ce publicul și politicienii se opuneau navelor cu viteza luminii, mulți oameni de știință sprijineau efortul. Halo City devenise o Mecca a savanților care tânjeau după zborul spațial cu viteza luminii și atrăgea cercetători excelenți. Chiar și savanții care lucrau în instituțiile din domeniul științific ale Federației colaborau adesea cu Halo City – pe față sau în secret. Toate acestea făceau ca Halo City să fie în avangarda multor zone ale cercetării fundamentale.

Naveta părăsi rola și-și continuă călătoria. Halo City era drept în față. Acest oraș spațial fusese construit conform planului unei roți, unul dintre planurile mai rar întâlnite. Structura oferea rezistență, dar avea foarte puțin volum interior și-i lipsea „sensul lumii". Se spunea că locuitorii din Halo City nu aveau nevoie de sensul lumii fiindcă, pentru ei, lumea era întregul Univers.

Naveta intră în axa roții uriașe, de unde Cheng Xin și Cao Bin trebuiau să intre în oraș printr-o spiță de opt kilometri. Acesta era unul dintre cele mai puțin convenabile aspecte ale planului roții. Cheng Xin își aminti de experiența ei avută cu mai mult de șaizeci de ani în urmă, la stația terminus a liftului spațial și se gândi la sala mare care-i amintea de o gară străveche. Dar sentimentul de acum era diferit. Halo City era de mai mult de zece ori mai mare decât stația terminus, iar interiorul era destul de spațios și nu părea uzat.

Pe scara rulantă a spiței, gravitația se instală treptat. Atunci când ajunse la 1G, erau deja în orașul propriu-zis. Orașul științific avea trei părți: Academia Halo de Științe, Academia Halo de Inginerie și Centrul de Control pentru acceleratorul de particule circumsolar. Orașul era de fapt un tunel inelar cu o lungime de aproximativ treizeci de kilometri. Deși nu era deloc la fel de deschis sau spațios cum erau carcasele goale ale celorlalte orașe, nu deveneai nici claustrofobic.

Cheng Xin nu văzu la început nici un vehicul motorizat în oraș. Cei mai mulți locuitori se deplasau pe biciclete și multe dintre ele erau parcate pe o parte a drumului și puteau fi folosite de toată lumea. Dar o mașină mică, decapotabilă, veni să-i ia pe Cheng Xin și pe Cao Bin.

Deoarece gravitația simulată din inel atrăgea spre marginea exterioară, orașul fusese construit de-a lungul acelei suprafețe. O imagine holografică a cerului albastru cu nori albi fusese proiectată de marginea interioară, ceea ce compensa cumva lipsa senzației lumii. Un stol de păsări ciripinde zbură deasupra capetelor lor și Cheng Xin observă că nu erau holograme, ci erau vii. Aici, Cheng Xin avu o senzație de confort pe care n-o mai avusese în celelalte orașe spațiale. Erau o mulțime de copaci și pajiști peste tot. Nici una dintre clădiri nu era foarte înaltă. Cele care

aparțineau Academiei de Științe erau albe, iar cele ce aparțineau Academiei de Inginerie erau albastre, dar fiecare clădire era unică. Clădirile delicate erau ascunse pe jumătate de plantele verzi și o făceau să se simtă ca într-un campus studențesc.

Pe drum, Cheng Xin văzu o priveliște interesantă. Era acolo o ruină ca un templu antic grecesc. Pe o platformă de piatră, se aflau câteva coloane grecești sparte, acoperite cu iederă. În mijlocul coloanelor era o fântână ce arunca o coloană de apă limpede, clipocind veselă în lumina apusului. Câțiva bărbaţi și câteva femei îmbrăcați în haine de stradă se sprijineau de coloane sau trândăveau pe pajiștea de lângă fântână. Nu părea să le pese că orașul se afla sub asediul Flotei Federației.

Pe pajiștea de lângă ruină erau împrăștiate câteva statui. Una dintre acestea îi atrase atenția: o mână înmănușată culegea coroane țesute cu stele dintr-un iaz cu o sabie, și din coroane picura într-una apă. Această priveliște atinse ceva în adâncul memoriei lui Cheng Xin, dar nu putea să-și aducă aminte unde o mai văzuse. Privi statuia din mașină până când aceasta dispăru.

Mașina se opri în fața unei clădiri albastre. Era un laborator marcat Academia de Inginerie, Tehnologie de bază 021. Cheng Xin îi văzu pe Wade și pe Bi Yunfeng pe pajiștea din fața laboratorului.

Wade nu intrase în hibernare de când vorbiseră la Halo Group și avea acum 110 ani. Își purta părul și barba tunse scurt, dar ambele erau acum albe ca neaua. Nu folosea baston și mergea sigur, însă era puțin adus de spate și una dintre mâneci era goală. În momentul în care privirile lor se încrucișară, Cheng Xin înțelese că timpul nu-l învinsese pe acest bărbat. Ceea ce avea el înăuntru nu se frânsese cu trecerea timpului, ci devenise mai vizibil – la fel ca o stâncă dezvăluită de topirea zăpezii și a gheții.

Bi Yunfeng ar fi trebuit să fie mai tânăr decât Wade, dar arăta mai bătrân. Fu foarte bucuros s-o vadă pe Cheng Xin și păru dornic să-i arate ceva.

— Salve, copilă, spuse Wade. Acum am de trei ori vârsta ta.

Zâmbetul lui tot nu o încălzea pe Cheng Xin, dar nu mai părea rece ca apa înghețată.

Cheng Xin îi privi pe acești doi bătrâni cu sentimente amestecate. Luptaseră pentru idealurile lor mai mult de șaizeci de ani, și se apropiau acum de sfârșitul călătoriei vieții lor. Ea, pe de altă parte, trecuse prin atâtea încercări după prima trezire din timpul Erei Descurajării – dar, în realitate, petrecuse doar patru ani afară din hibernare. Avea acum 33 de ani, și era încă o femeie tânără în această eră unde speranța de viață era de 150 de ani.

Cheng Xin îi salută pe cei doi, și apoi nimeni nu mai pierdu vremea cu alte vorbe. Wade o conduse pe Cheng Xin în laborator, iar Bi Yunfeng și Cao Bin îi urmară. Intrară într-o sală spațioasă, lipsită de ferestre. După mirosul înțepător, familiar, de electricitate statică, Cheng Xin își dădu seama că se află într-o cameră-liberă-de-sophoni. După mai mult de șaizeci de ani, oamenii tot nu puteau fi siguri că sophonii părăsiseră Sistemul Solar și poate că nu aveau să fie niciodată siguri. Sala părea să fi fost, până de curând, plină de instrumente și echipamente, dar acum, toate echipamentele de laborator fuseseră adunate într-o grămadă haotică lângă pereți, de parcă fuseseră mutate acolo în grabă pentru a elibera centrul. În mijlocul sălii era un singur aparat. Haosul din jur și faptul că mijlocul rămăsese gol trădau un entuziasm nestăvilit, de parcă o echipă de vânători de comori ar fi pus mâna pe un artefact neprețuit, și-ar fi aruncat uneltele la o parte și ar fi dus cu grijă comoara în centrul spațiului liber.

Structura complexă a aparatului îi aminti lui Cheng Xin de un tokamak din Era Comună, dar în

miniatură. Grosul aparatului consta dintr-o sferă secționată orizontal de un plan metalic negru și plat, care se întindea la mai mulți metri dincolo de marginea sferei. Planul, care susținea sfera aproximativ la înălțimea taliei, servea și drept masă de laborator cu picioare solide. Suprafața mesei era aproape goală, cu excepția câtorva unelte și dispozitive de manipulare atașate la brațele telescopice.

Emisfera metalică de sub masă era încrustată cu tuburi de diferite grosimi, toate fiind îndreptate spre centrul invizibil al sferei și făcând ca aparatul să semene cu o mină navală încrustată cu coarne Hertz[26]. Aparent, aranjamentul era proiectat pentru concentrarea unui tip de energie la centru.

Emisfera de deasupra mesei, în schimb, era făcută din sticlă transparentă. Cele două emisfere formau împreună un întreg divizat doar de planul metalic, contrastând simpla transparență cu opacitatea complexă.

Privind în jos prin domul de sticlă, Cheng Xin putu să vadă o platformă metalică mică, ale cărei laturi măsurau doar câțiva centimetri, aproximativ de mărimea unui pachet de țigări, și a cărei suprafață era netedă și reflectorizantă ca o oglindă. Platforma de sub domul de sticlă era ca o scenă mică și delicată; și mecanismul complicat de sub plan, ca orchestra care avea să acompanieze spectacolul, deși nu se putea imagina ce soi de spectacol ar fi putut fi acela.

— Hai să-i permitem unei părți fizice din tine să simtă acest moment măreț, îi spuse Wade.

Bi Yunfeng ridică domul de sticlă în timp de Wade păși spre Cheng Xin și ridică o foarfecă. Cheng Xin se încordă, dar nu se feri. Cu grijă, ajutat de un instrument de pe platformă, Wade ridică o șuviță din părul ei și tăie o parte mică de la capăt. Ridică partea de șuviță tăiată cu ajutorul instrumentului, o examină și conchise că tot era prea lungă. Tăie mica șuviță în două, așa că bucata

rămasă avea acum doar doi sau trei milimetri lungime și era aproape invizibilă. Wade se îndreptă spre latura deschisă a domului de sticlă și plasă cu grijă părul pe platforma metalică netedă Deși avea peste o sută de ani și doar o singură mână, mișcările lui erau precise și sigure și nu tremura deloc.

— Hai, uită-te cu atenție, spuse Wade.

Cheng Xin se aplecă pentru a privi prin domul de sticlă. Putu să-și vadă părul odihnindu-se pe scena netedă. Prin mijlocul scenei trecea o linie roșie, și părul se afla pe o parte a ei.

Wade îi făcu un semn lui Bi Yunfeng, care deschise o fereastră de comandă în aer și activă mașina. Cheng Xin privi în jos și văzu cum câteva din tuburile conectate la aparat începuseră să strălucească roșu, amintindu-i de momentul când privise în interiorul navei spațiale trisolariene. Auzi un vuiet, dar nu simți nicio căldură. Privi din nou la mica platformă și simți un fel de tulburare invizibilă ce emana dinspre aceasta, atingându-i fața ca o briză ușoară. Nu putea fi sigură că nu era decât o iluzie.

Văzu că părul ei trecuse de cealaltă parte a liniei roșii, dar nu-l văzuse deplasându-se.

După o serie de vuiete, aparatul se opri.

— Ce ai văzut? întrebă Wade.

— Ți-ai petrecut o jumătate de secol ca să miști, cu doi centimetri, o secțiune de păr de trei milimetri, spuse Cheng Xin.

— A fost propulsia de curbură, spuse Wade.

— Dacă am fi folosit aceeași tehnică pentru a continua accelerarea șuviței, în zece metri ar fi atins viteza luminii, spuse Bi Yunfeng. Desigur, nu putem obține asta acum, și nu îndrăznim s-o încercăm aici. Dacă am face-o, această șuviță de păr, deplasându-se cu viteza luminii, ar distruge Halo City.

Cheng Xin medită asupra șuviței de păr care fusese deplasată doi centimetri prin curbarea

spațiului:

— Spuneți că ați inventat praful de pușcă și că ați reușit să faceți artificii, dar scopul real este să construiești o rachetă spațială. Între aceste două realizări ar putea trece și o mie de ani.

— Analogia dumitale este greșită, spuse Bi Yunfeng. Am inventat ecuația care stabilește raportul dintre energie și masă și am descoperit principiul radioactivității. Scopul final este să facem o bombă atomică. Doar câteva decenii despart cele două realizări.

— În cincizeci de ani, ar trebui să fim capabili să construim nave spațiale cu propulsia de curbură capabile să zboare cu viteza luminii. Acest lucru necesită o serie uriașă de testări tehnice și de muncă de implementare. Trebuie să punem cărțile pe masă acum, pentru ca guvernul să se retragă și să ne ofere mediul necesar realizării acestor sarcini de lucru.

— Dar abordarea voastră actuală vă va face să pierdeți totul.

— Totul depinde de decizia ta, spuse Wade. Ai putea crede că suntem neputincioși în fața forței flotei de afară. Nu e așa. Gesticulă spre ușă: Intrați!

Un grup de patruzeci sau de cincizeci de bărbați înarmați intră în ordine și umplu repede sala. Erau toți bărbați tineri îmbrăcați în uniforme negre de camuflaj spațial, și prezența lor părea să atenueze lumina din sală. Purtau costume spațiale ușoare, militare, care nu păreau diferite de uniformele militare obișnuite, dar cu care puteau pătrunde în spațiu imediat ce-și puneau pe cap căștile și-și puneau în spate rucsacurile de supraviețuire. Cheng Xin fu uimită, totuși, să vadă tipul de arme pe care le aveau: puști, din acelea din Era Comună. Poate că erau făcute de curând, dar modelul era antic și în întregime mecanic, cu glonț captiv și trăgace manuale. Muniția pe care o aveau

confirma acest lucru: toți purtau banduliere în cruce pline de cartușe galbene strălucitoare.

Să-i vezi pe bărbații aceștia, în era aceasta, era ca și cum ai fi văzut în timpul Erei Comune un grup de bărbați înarmați cu arcuri și cu săbii. Asta nu însemna totuși că luptătorii nu păreau înfricoșători din punct de vedere vizual. Cheng Xin simți prezența trecutului nu numai din cauza armelor antice, dar și din cauza aspectului lor. Afișau un spirit de echipă îndelung antrenat. Erau uniformi nu numai în uniforme sau arme, ci și în comportament. Bărbații păreau duri și puternici, cu mușchi care li se vedeau pe sub costumele spațiale subțiri. Privirile și expresiile de pe fețele neînfricate, rigide, erau foarte asemănătoare: o îndârjire metalică, indiferentă, care evalua viața la un preț foarte mic.

— Este forța de autoapărare a orașului nostru, zise Wade, arătând spre oamenii care se adunaseră. Sunt tot ce avem pentru a apăra Halo City și idealul navei cu viteza luminii. Poți să-i vezi aici aproape pe toți – mai sunt câțiva și afară, dar în total nu sunt mai mult de o sută. Cât despre echipamentul lor…

Wade luă o pușcă de la unul dintre soldați și trase siguranța, apoi continuă:

— Da, poți să-ți crezi ochilor: sunt arme antice fabricate cu materiale moderne. Gloanțele nu se bazează, pentru propulsie, pe praful de pușcă, iar armele bat mult mai departe și sunt mai precise decât armele antice. În spațiu, aceste puști pot lovi o navă de la două mii de kilometri depărtare, dar în esență sunt niște arme primitive. Probabil că ți se pare ridicol și așa mi s-ar părea și mie, cu excepția unui singur lucru. Îi înapoie soldatului pușca și scoase un cartuș din bandulierа sa. Așa cum am spus, cartușele urmează, practic, modelul antic, dar gloanțele sunt noi. Atât de noi, de fapt, că ar putea veni din viitor. Glonțul este un container supraconductor și are, la interior, vid pur.

Un câmp magnetic ține suspendată în centru o mingiuță pentru a o împiedica să intre în contact cu corpul glonțului. Mingea este din antimaterie.

Vocea lui Bi Yunfeng era plină de mândrie:

— Acceleratorul de particule circumsolar nu a fost folosit doar pentru experimente de cercetare fundamentală, ci și pentru producerea antimateriei. În ultimii patru ani l-am folosit, practic, tot timpul pentru producerea antimateriei. Acum avem cincisprezece mii de gloanțe de acest tip.

Cartușul aparent primitiv pe care-l ținea Wade în mână o făcu pe Cheng Xin să simtă fiori reci pe șira spinării. Acum, era îngrijorată în legătură cu eficiența câmpului magnetic de reținere dinăuntrul acelui glonț supraconductor: o singură defecțiune ar fi fost suficientă ca să producă distrugerea totală a Halo City într-o strălucire de o clipă. Privi la bandulierele aurii de pe piepturile fiecărui soldat: acestea erau lanțurile Zeului Morții. O singură bandulieră era dotată cu destulă putere cât să distrugă întreaga Lume a Bunkerului.

Wade continuă:

— Nici măcar nu trebuie să ieșim în spațiu ca să atacăm. Trebuie numai să așteptăm până când flota se apropie de oraș, Putem trage zeci sau chiar sute de gloanțe în fiecare dintre cele aproximativ douăzeci de nave – o singură lovitură e suficientă pentru distrugerea ei. Deși e o tactică primitivă, e eficientă și flexibilă. Un singur soldat cu o pușcă reprezintă o unitate de luptă capabilă să amenințe o întreagă navă de război. Și mai avem agenți cu arme de mână în alte orașe spațiale.

Puse la loc cartușul, în banduliera soldatului, apoi spuse:

— Nu vrem război. În timpul negocierilor finale, îi voi arăta trimisului Federației armele noastre și îi voi explica tacticile noastre. Sperăm că Guvernul Federației va cântări costul unui război și va renunța la amenințarea sa împotriva Halo City. Nu cerem prea mult, doar să construim

un centru de cercetare la câteva AU depărtare de Soare dedicat testării propulsiei de curbură.

— Dar dacă ne angajăm în război, ne poți garanta victoria? întrebă Cao Bin.

El nu vorbise până acum. Spre deosebire de Bi Yunfeng, nu părea să fie în favoarea războiului.

— Nu, spuse Wade calm. Dar nici ei nu pot. Putem doar să încercăm.

Imediat ce Cheng Xin văzuse glonțul cu antimaterie din mâna lui Wade, știuse ce avea de făcut. Nu o îngrijora soarta Flotei Federației – era sigură că vor găsi ei metode de contracarare a acestei tactici. Mintea ei se concentrase pe un singur lucru:

Și mai avem agenți cu arme de mână în alte orașe spațiale.

Dacă ar fi izbucnit războiul, oricare dintre acești luptători de gherilă ascunşi în celelalte orașe spațiale ar fi putut trage din întâmplare unul dintre gloanțele antimaterie la sol și explozia anihilării reciproce materie-antimaterie ar sfârteca instantaneu carcasa subțire a orașului și ar incinera totul. Apoi, orașul spațial rotitor s-ar frânge în fragmente și milioane ar muri.

Orașele spațiale erau fragile ca niște coji de ou.

Wade nu spusese explicit că va ataca orașele spațiale, dar nici nu spusese că nu o va face. Îl văzu din nou pe Wade cum ațintise un pistol spre ea, cu 133 de ani în urmă – o imagine care i se imprimase în suflet. Nu știa cât de rece putea să fie un om pentru a lua o asemenea hotărâre, dar esența acestui om erau o nebunie și o răceală pură, izvorâte dintr-un raționalism extrem. I se păru că-l vede din nou pe tânărul Wade cu trei secole în urmă, urlând ca un animal înnebunit: „Trebuie să merg înainte și să avansez fără să-mi pese de consecințe!„

Și chiar dacă Wade nu dorea să atace orașele de spațiale, dacă o doreau unii din armata lui?

De parcă ar fi dorit să-i confirme temerile, un soldat îi vorbi:

— Doctore Cheng, vă rugăm să fiți sigură că vom lupta până la capăt.

Vorbi și un alt soldat:

— Nu ne luptăm pentru dumneavoastră, pentru Dl. Wade sau pentru acest oraș.

Arătă în sus și în ochii lui păru să se aprindă o flacără, apoi adăugă:

— Știți ce anume încearcă să ne răpească acum? Nu orașul sau navele cu viteza luminii, ci întregul univers din afara Sistemului Solar! Sunt miliarde și miliarde de lumi noi acolo, dar ei nu vor să ne lase să plecăm! Vor să ne închidă, pe noi și pe fii noștri, în închisoarea asta, o închisoare cu o rază de cincizeci de unități astronomice, cu numele de Sistem Solar. Luptăm pentru libertate, pentru o șansă de a trăi ca oameni liberi în Univers. Cauza noastră este aceeași ca a fiecărei lupte antice pentru libertate. Vom lupta până la ultimul! Vorbesc pentru toți cei din armata de autoapărare.

Ceilalți soldați încuviințară spre Cheng Xin, cu ochii îndârjiți și reci.

În anii ce aveau să vină, Cheng Xin avea să-și aducă aminte de cuvintele soldatului de nenumărate ori. Dar, în acest moment, nu o impresionară. Simți că lumea se întunecă și fu cuprinsă de groază. Se simți de parcă ar fi stat din nou în fața sediului ONU ținând acel copilaș, în urmă cu mai mult de 130 de ani. Simți cum copilașul din brațe e amenințat de o haită de lupi înfometați și că trebuia să-l apere cu orice preț.

— O să te ții de cuvânt? îl întrebă pe Wade.

Wade încuviință:

— Desigur. Altfel, de ce te-aș fi chemat aici?

— Atunci oprește imediat toate pregătirile de război și încetați orice rezistență. Predați toate gloanțele cu antimaterie Guvernului Federației!

Ordonați celorlalți agenți pe care i-ați trimis în celelalte orașe să facă același lucru imediat!

Soldații o priviră pe Cheng Xin, de parcă încercau s-o ardă cu ochii până devenea cenușă. Diferența de putere dintre cele două părți era copleșitoare. Se confrunta cu o mașinărie rece de război. Fiecare bărbat avea un arsenal de o sută de bombe cu hidrogen și, sub conducerea unui lider nebun și puternic, formau o roată neagră puternică, în stare să zdrobească orice rezistență. Ea nu era decât un fir de iarbă în fața acestei roți uriașe căreia nu putea nici măcar să-i încetinească progresul. Însă trebuia să facă tot ce putea.

Cu toate astea, lucrurile nu evoluară cum s-ar fi așteptat. Una câte una, privirile soldaților se mutară, de la ea spre Wade. Tensiunea sufocantă păru să se atenueze treptat, dar ea tot nu reușea să respire normal. Wade continuă să privească spre platforma de propulsie de curbură de sub domul de sticlă ce închidea șuvița lui Cheng Xin, de parcă s-ar fi uitat la un altar sacru. Cheng Xin putea să-și imagineze că Wade își adunase la un moment dat războinicii în jurul acestui altar pentru a profeți războiul.

— De ce nu te gândești un pic mai mult? spuse Wade.

— Nu e nevoie, răspunse Cheng Xin, iar vocea ei era tare ca fierul. Am luat o hotărâre finală. Încetați orice rezistență și predați toată antimateria din Halo City.

Wade își înălță capul și o privi pe Cheng Xin cu o expresie neajutorată și rugătoare pe care n-o mai văzuse la el. Vorbi rar.

— Dacă ne pierdem natura umană, pierdem mult, dar, dacă pierdem natura animalică, pierdem totul.

— Aleg natura umană, spuse Cheng Xin, privind în jur spre toți. Cred că și voi.

Bi Yunfeng păru gata să vorbească, dar Wade îi făcu semn să tacă. Ochii i se împăienjeniră. Ceva

din ei dispăruse și se stinsese pentru totdeauna. Povara anilor îl zdrobi dintr-odată și păru epuizat. Se sprijini de platforma de metal cu o mână și se așeză încet pe un scaun pe care i-l adusese cineva. Apoi ridică mâna și arătă spre platforma din fața lui, privind în jos:

— Dezarmați-vă. Lăsați-vă toată muniția aici.

La început nu se mișcă nimeni. Dar Cheng Xin simți cum se topea ceva. Forța aceea neagră se împrăștia. Soldații nu mai priviră spre Wade și nici nu se mai concentrară asupra unui singur punct. În cele din urmă, cineva se apropie și puse două banduliere pe platformă. Deși mișcările erau blânde, sunetul metalic făcut de cartușele ce zgâriau platforma o făcură pe Cheng Xin să se cutremure. Bandulierele stăteau nemișcate pe platformă ca doi șerpi aurii. Un al doilea bărbat se apropie și-și depuse banduliera și apoi veniră mai mulți. Platforma fu acoperită de o grămadă aurie. După ce toate cartușele fură adunate, zgomotele metalice încetară și se lăsă iar liniștea.

— Ordonați tuturor agenților noștri din Lumea Bunkerului să predea armele și să se predea guvernului Federației, spuse Wade. Guvernul Halo City va coopera cu flota pentru predarea orașului. Nu procedați la nicio acțiune drastică.

— Am înțeles, spuse cineva. Fără banduliere, acești bărbați în costume spațiale negre făceau ca locul să pară și mai întunecat.

Wade le făcu semn oamenilor din forțele de autoapărare să plece. Ieșiră fără zgomot, iar sala se lumină, de parcă se împrăștiase un nor întunecat. Wade se luptă să se ridice în picioare, merse în jurul grămezii de cartușe cu antimaterie și deschise încet domul de sticlă. Suflă spre platforma propulsiei de curbură și șuvița lui Cheng Xin dispăru. Închise domul, se întoarse spre Cheng Xin și zâmbi:

— Vezi, mi-am ținut promisiunea, copilă.

După incidentul Halo City, guvernul Federației nu dezvălui imediat existența armelor cu antimaterie. Comunitatea internațională crezu că evenimentul luase sfârșit așa cum se așteptaseră și nu reacționă prea mult. Halo Group, o companie cunoscută drept creatorul acceleratorului cu particule circumsolar, se bucura de un prestigiu internațional considerabil și opinia publică majoritară o iertă, indicând că nu existau motive să fie urmăriți din punct de vedere legal și că Halo City ar trebui lăsat să se autoguverneze din nou cât mai curând posibil. Câtă vreme Halo Group promitea să nu se mai angajeze în nicio cercetare și dezvoltare a propulsiei de curbură și se conforma monitorizării Federației, considerau că ar trebui să i se permită să-și vadă de treabă.

Dar, peste doar o săptămână, Comandamentul Flotei Federației dezvălui lumii gloanțele cu antimaterie capturate. Grămada de moarte aurie îi ului pe toți.

Halo Group fu declarată o organizaţie ilegală și Guvernul Federației îi confiscă toate proprietățile și preluă acceleratorul de particule circumsolar. Flota Federaţiei declară ocupația pe termen lung a Halo City, iar Academiile de Științe și cea de Inginerie fură desființate. Guvernul arestă mai mult de trei sute de oameni, printre care Wade, ceilalți conducători ai Halo Group și forțele de auto-apărare ale orașului.

În cursul procesului care urmă la Tribunalul Federației, Thomas Wade fu condamnat pentru crime împotriva umanității și încălcarea legilor care interziceau cercetarea propulsiei de curbură. Sentința stabili pedeapsa capitală.

Cheng Xin se duse la un centru de detenție situat lângă Tribunalul Suprem al Federaţiei din Terra I, capitala Federaţiei Sistemului Solar, pentru a-l vizita pe Wade pentru ultima oară. Se uitară unul la celălalt printr-o barieră transparentă și tăcură. Cheng Xin văzu bătrânul acesta, în vârstă

de 110 ani, care era la fel de liniștit ca o baltă de pe fundul unui puț gata să sece. Nu avea să mai facă valuri.

Cheng Xin îi dădu, printr-o deschizătură a barierei, cutia de trabucuri pe care-o cumpărase pe Pacific I. Wade deschise cutia, luă trei trabucuri din cele zece și împinse cutia înapoi prin deschizătură.

— N-o să mai pot folosi restul, spuse el.

— Mai spune-mi despre tine. Despre munca ta, despre viața ta. Vreau să le spun despre tine celor ce vor veni, spuse Cheng Xin.

Wade dădu din cap:

— Sunt doar unul dintre nenumărații oameni care au murit și care vor muri. Ce mai e de spus?

Cheng Xin știu că ceea ce-i despărțea nu era doar bariera transparentă, ci prăpastia cea mai adâncă de pe lumea asta, o prăpastie care nu avea să poată fi trecută.

— Ai ceva să-mi spui? îl întrebă Cheng Xin.

Era surprinsă că dorea să-i audă răspunsul.

— Mulțumesc pentru trabucuri.

Îi luă ceva timp lui Cheng Xin să înțeleagă că asta era tot ce voia Wade să-i spună. Ultimele lui cuvinte. Toate cuvintele lui.

Rămaseră așa tăcuți, încetând să se privească. Timpul se transformase într-o baltă stătută în care se înecaseră. Apoi, tremurul orașului spațial care-și regla poziția o aduse pe Cheng Xin la realitate. Se ridică încet și-și luă rămas-bun cu voce scăzută.

Odată ajunsă în afara centrului de detenție, Cheng Xin luă unul dintre trabucuri și ceru un foc de la gardieni. Trase primul fum de trabuc din viața ei. În mod ciudat, nu tuși. Urmări fumul alb care se ridica în lumina apusului capitalei, îl urmări împrăștiindu-se în viziunea ei înlăcrimată, la fel ca cele trei secole pe care le trăiseră ea și Wade.

Trei zile mai târziu, un laser puternic îl vaporiză pe Thomas Wade într-o zecime de miime

de secundă.

Cheng Xin reveni în centrul de hibernare de pe Asia I și o trezi pe 艾AA. Se întoarseră pe Terra.

Călătoriră înapoi cu *Halo.* După ce Halo Group fusese dizolvat și i se confiscaseră proprietățile, guvernul Federației îi retrocedase lui Cheng Xin o mică parte din imensa avere a companiei. Aceasta era aproape egală cu valoarea Halo Group din momentul când o preluase Wade. Era totuși o sumă consistentă, deși minusculă dacă era comparată cu averea totală a companiei dispărute. Halo făcea parte din partea retrocedată lui Cheng Xin – deși era a treia navă cu acest nume. Era un iaht interstelar mic, de maximum trei locuri. Sistemul de reciclare ecologică era confortabil și rafinat, ca o mică grădină încântătoare.

Cheng Xin și AA rătăciră pe deasupra continentelor foarte puțin populate ale Terrei. Trecură pe deasupra unor păduri fără sfârșit, călăriră la trap prin savane, leneviră pe plaje goale. Majoritatea orașelor fuseseră acoperite de păduri și de liane, iar pentru locuitori, nu rămăseseră decât niște mici petice de civilizație. Populația totală a Terrei era egală cu cea de la sfârșitul Neoliticului. Cu cât stăteau mai mult pe Terra, cu atât li se întărea impresia că istoria civilizației fusese doar un vis.

Se întorseseră în Australia. Numai Canberra mai era locuită, iar micul oraș guvernamental de acolo se numea Guvernul Federal Australian. Casa Parlamentului, unde Sophon își proclamase planul pentru exterminarea rasei umane era tot acolo, dar ușile erau astupate de straturi groase de vegetație și cârcei de iederă urcau până sus pe catargul de steag înalt de optzeci de metri. Găsiseră informații despre Fraisse în arhivele guvernului. Trăise până la vârsta de 150 de ani, dar, în cele din urmă, îl

învinsese timpul. Murise cu mai mult de zece ani în urmă.

S-au dus apoi pe Insula Mosken. Farul construit de Jason era încă acolo, dar nu mai era luminat. Regiunea era complet nelocuită. Auziră din nou vuietul lui Moskstraumen, dar nu reușiră să vadă decât marea pustie în lumina Soarelui la asfințit.

Și viitorul lor era la fel de pustiu.

AA spuse:

— De ce nu ne ducem în timpul de după atac, în lumea când nu va mai fi un Soare? Doar atunci vom putea trăi în liniște.

Și Cheng Xin dorea să meargă în vremurile acelea, dar nu pentru linişte. Oprise un război catastrofic și devenise ținta adorației unor milioane de oameni. Nu mai putea trăi în era aceasta. Dorea să vadă cum supraviețuiește civilizația Terrei după atacul Pădurii Întunecate și cum prosperă după aceea – era singura speranță care-i putea consola inima. Își imaginase viața în acea nebuloasă de după atac. Acolo avea să-și găsească adevărata liniște, poate chiar fericirea. Acela avea să fie ultimul port din călătoria vieții ei.

Avea doar treizeci și trei de ani.

Cheng Xin și AA călătoriră cu Halo înapoi, spre aglomerarea urbană joviană, și intrară din nou în hibernare pe Asia I. Timpul din contract era de două sute de ani, dar incluseseră o clauză care statua că trebuiau să fie deșteptate dacă avea loc un atac al Pădurii Întunecate înainte de acest interval de timp.

Și apoi dormiră. Fără vise.

PARTEA A V-A

ERA BUNKERULUI, ANUL 67.

Brațul Orion al Căii Lactee

Serviciul Cântărețului era să examineze datele, dar bucuria lui era să evalueze sinceritatea coordonatelor.

Cântărețul înțelegea că munca lui nu era importantă – punea doar informațiile cap la cap. Dar trebuia făcută și era o sarcină plăcută.

Că tot vorbim despre plăcere, când această sămânță părăsise lumea de origine, lumea aceea era încă un loc plin de bucurie. Dar mai târziu, după ce lumea de origine începuse să se războiască cu lumea de la margine, bucuria se micșorase. Până acum trecuseră mai mult de zece mii de grăunți de timp. Nu se mai putea vorbi despre bucurie, nici în lumea de origine, nici în această sămânță. Fericirea trecutului era înregistrată în cântecele clasice, iar cântarea acestora era încă una dintre puținele bucurii rămase.

În timp ce revizuia datele, Cântărețul fredonă unul dintre cântecele acelea clasice.

O văd pe draga mea;
Zbor lângă ea;
Darul meu i-l ofer,
O fărâmă încremenită de timp.
Însemne dragi sunt crestate în timp
Moi ca nisipul ud de la țărmul mării.

Cântărețul nu se plângea prea mult. Supraviețuirea necesita multă gândire și energie mintală.

În Univers, entropia creștea și ordinea descreștea. Procesul era asemenea bătăii aripilor nesfârșite ale uriașei păsări în echilibru care apasă peste toată existența. Dar entitățile cu entropie redusă erau diferite. Entitățile cu entropie redusă își scădeau entropia și-și creșteau rangul, ca niște coloane fosforescente ce se ridică deasupra unei mări întunecate ca cerneala. Acesta era înțelesul, înțelesul lor suprem, mai înalt decât plăcerea. Pentru a-și menține acest înțeles, entitățile cu entropie redusă trebuiau să continue să existe.

Cât despre orice alt înțeles mai înalt decât acesta, nu avea niciun rost să te gândești la el. A te gândi la acest subiect nu ducea nicăieri și era periculos. Și încă și mai puțin rost ar fi avut să te gândești la vârful turnului de înțeles – poate că, la urma urmei, nici nu exista vreun vârf.

Dar să revenim la coordonate. Multe seturi de coordonate zburau prin spațiu, ca insectele matrice care zboară pe cerul lumii de origine. Alegerea coordonatelor era treaba nucleului principal care înghițea toate mesajele ce treceau prin spațiu: membrana medie, membrana lungă, membrana uşoară și, poate într-o zi, chiar membrana scurtă. Nucleul principal își amintea pozițiile tuturor stelelor. Prin corelarea datelor primite cu diferitele proiecții cartografice și cu schema de poziție, putea alege coordonatele originii mesajelor. Se spunea că nucleul principal putea corela schema de poziție cu cea din urmă cu cinci sute de milioane de grăunți de timp. Cântărețul nu încercase niciodată ceva de genul ăsta – ar fi fost lipsit de sens. În acea eră îndepărtată, aglomerările de entropie redusă din spațiu erau rare și foarte îndepărtate una de alta și nu dezvoltaseră gena ascunderii și gena curățării. Dar acum...

Ascunde-te bine; curăță-te bine.

Dintre toate coordonatele, doar unele erau sincere. Să te încrezi în coordonate nesincere însemna să cureți lumi pustii. Era o pierdere de timp. Și mai erau și alte rele, pe deasupra. Aceste lumi pustii ar fi putut fi utile în viitor. Era de neînțeles de ce cineva ar trimite coordonate nesincere – dar, într-o bună zi, aveau să primească ce meritau.

Coordonatele sincere urmau anumite tipare. De exemplu, o aglomerare masivă de coordonate era de obicei nesinceră. Dar aceste tipare nu erau decât euristice. Evaluarea eficientă a sincerității coordonatelor cerea intuiție. Nucleul principal de pe această sămânță era incapabil să ducă această

sarcină la bun sfârșit și nici măcar supernucleul de acasă, din lumea de origine, nu ar fi fost capabil s-o îndeplinească. Acesta era doar unul dintre motivele pentru care entitățile cu entropie redusă nu aveau substitut.

Cântărețul poseda această îndemânare, această intuiție, dar nu era vorba de un talent înnăscut sau de un instinct. Era, mai degrabă, ceva șlefuit prin experiența acumulată pe parcursul zecilor de mii de grăunți de timp. În ochii unui neinițiat, un set de coordonate nu era mai mult decât o simplă matrice, dar, pentru Cântăreț, aceasta era vie. Fiecare detaliu al ei era expresiv. De exemplu, cât de multe puncte de referință fuseseră luate? Care era metoda de marcare a stelei-țintă? Și, pe lângă asta, multe alte detalii subtile. Nucleul principal era capabil să ofere anumite informații, ca de exemplu înregistrările istorice asociate cu acest set de coordonate, direcția sursei de transmitere a coordonatelor, momentul transmisiei și așa mai departe. Împreună, acestea formau un tot organic și ceea ce se năștea în conștiința Cântărețului era o percepție a însuși transmițătorului coordonatelor. Spiritul Cântărețului traversa prăpastia continuumului spațiu-timp, rezona cu spiritul transmițătorului și-i simțea groaza și anxietatea, împreună cu alte sentimente neobișnuite pentru lumea de origine, cum ar fi ura, invidia, lăcomia și așa mai departe. Dar, în cele mai multe cazuri, era vorba despre groază. Prezența groazei era aceea care arăta sinceritatea unui set de coordonate. Pentru toate entitățile cu entropie redusă, groaza garanta existența.

Tocmai atunci, Cântărețul observă un set sincer de coordonate aproape de traiectoria seminței. Setul de coordonate era transmis prin membrană lungă și nici măcar Cântărețul însuși nu putea ști cu siguranță ce anume îi spusese că setul de coordonate era sincer – fiindcă intuiția nu poate

fi explicată întotdeauna. Decise să-l curețe. Nu era ocupat și sarcina nu avea să-l distragă de la cântat. Chiar dacă greșea, nu conta prea mult. Curățarea nu era o treabă de precizie și nu presupunea acuratețea absolută. În plus, nu era urgent. Trebuia doar s-o facă, până la urmă. Acesta era încă un motiv pentru care poziția lui nu era însemnată.

Cântărețul luă un punct de masă din magazia de muniții a seminței, apoi se întoarse ca să se uite după steaua indicată de setul de coordonate. Nucleul principal îi ghidă privirea, ca o suliță care mătura cerul înstelat. Cântărețul apucă punctul de masă cu un senzor de câmp-forță și se pregăti să-l șfichiuie. Apoi, însă, văzu poziția indicată de setul de coordonate și senzorul se relaxă.

Dintre cele trei stele, una lipsea. În locul ei era un nor alb de praf, ca fecalele unei balene abisale.

A fost deja curățată. Nu mai am nimic de făcut.

Cântărețul își puse punctul de masă la loc.

S-a rezolvat rapid.

Activă un proces de nucleu principal pentru a urmări sursa punctului de masă care omorâse steaua. Era o sarcină inutilă cu aproape zero șanse de succes, dar era cerută de procedura curentă. Procesul luă sfârșit iute și, ca de fiecare dată, nu dădu rezultate

Cântărețul înțelese repede de ce curățarea avusese loc așa de iute. Văzu o ceață lentă în preajma lumii distruse. Ceața aceea lentă se afla la o distanță de jumătate de lungime de structură de acea lume. Văzută de una singură, nu îți puteai da seama de unde venea, dar când făceai conexiunea cu coordonatele de transmisie, devenea evident că ceața aparținea lumii aceleia. Ceața lentă dovedea că lumea era periculoasă și de aceea curățarea avusese loc așa de repede. Aparent, mai existau și alte entități cu entropie redusă care aveau o intuiție și mai ascuțită decât a lui; dar nu era nimic ciudat

în asta. Era așa cum spusese Seniorul: *În cosmos, nu contează cât ești de rapid, există cineva mai rapid decât tine; oricât de lent ai fi, există cineva mai lent decât tine.*

Fiecare set de coordonate de transmisie avea să fie curățat până la urmă; era doar o chestiune de timp. O entitate cu entropie redusă ar putea crede că setul ăsta de coordonate este nesincer, dar în milioanele de milioane de lumi cu entropie redusă existau miliarde de miliarde de responsabili cu curățarea – și unul din aceștia tot avea să creadă că e sincer. Toate entitățile cu entropie redusă posedau gena curățării, iar curățarea era instinctivă. Și apoi, curățarea era o chestie foarte simplă. Cosmosul era plin de potențiale surse de energie – era de ajuns să le declanșezi pentru a-ți îndeplini sarcina. Era nevoie de atât de puțin și nici măcar nu te ținea în loc din cântat.

Dacă Cântărețul avea răbdare, toate coordonatele sincere aveau să fie curățate în cele din urmă de alte entități cu entropie redusă, necunoscute. Dar asta nu era bine nici pentru lumea de acasă, nici pentru sămânță. De vreme ce Cântărețul fusese acela care primise setul de coordonate și chiar se uitase la lumea indicată de ele, Cântărețul avea o legătură cu lumea aceea. Ar fi fost o naivitate să-și închipuie că această legătură era unidirecțională. Să ne amintim de marea lege a descoperirii reversibile: Dacă poți vedea o lume cu entropie redusă, atunci acea lume cu entropie redusă poate și ea să te vadă pe tine – era doar o chestiune de timp. De aceea, era periculos să aștepți ca alții să termine curățarea.

Următoarea sarcină era să pună acest set de coordonate – acum inutil – în banca de date numită mormântul. Așa se proceda conform procedurii curente. Desigur, și toate celelalte informații care aveau de a face cu poziția respectivă trebuiau să ajungă tot în banca de date, la fel cum obiectele

personale se îngropau odată cu trupul, după cum era obiceiul în lumea de acasă.

Printre „obiectele personale“ găsi ceva care-i suscită interesul. Era o înregistrare a trei comunicații ale lumii moarte cu o altă poziție, comunicații ce utilizaseră membrana medie. Membrana medie era cea mai puțin eficientă membrană de comunicații și era denumită și membrana primitivă. Cele mai multe comunicații se făceau, de preferință, prin membrana lungă, deși se spunea că până și membrana scurtă putea fi folosită pentru transmiterea de mesaje. Dacă era adevărat, asta i-ar fi transformat pe comunicatori în ceva asemănător zeilor. Dar Cântărețului îi plăcea membrana primitivă. Considera că membrana primitivă avea o frumusețe simplă, și care simboliza o epocă plină de bucurie. Deseori, transforma mesajele membranei primitive în cântece. I se părea că sunau frumos, chiar dacă nu le înţelegea. De fapt, nu era nevoie să le înțelegi; în afară de coordonate, mesajele transmise prin membrana primitivă nu conțineau prea multe informații utile. Era suficient să te bucuri de muzică.

Însă de data aceasta, Cântărețul reuși să înțeleagă câte ceva din mesaj, fiindcă unele părți purtau cu ele un sistem de auto-decodificare! Deși nu reușise să înțeleagă decât puțin, atâta cât să prindă ideea generală, fusese suficient ca să descopere o istorie incredibilă.

Mai întâi, cealaltă poziție transmisese un mesaj cu ajutorul membranei primitive. Entitățile cu entropie redusă din acea lume își ciupiseră corzile stelei lor cu stângăcie – Cântărețul se hotărâse să-i poreclească Ciupitorii de Stele – la fel ca barzii din lumea de acasă, care ciupeau corzile țiterei primitive de la țară, pentru a transmite mesajul. Iar mesajul acesta era cel ce conținea sistemul de auto-decodificare.

Deși sistemul de auto-decodificare era primitiv și stângaci, ajungea pentru a-i permite Cântărețului să-și dea seama că mesajul ulterior, trimis de lumea moartă cu trei sori, urmărea aceeași schemă de codificare – părea să fie un răspuns la primul mesaj trimis de către Ciupitorii de Stele! Asta era deja aproape de neconceput, dar, după asta, Ciupitorii de Stele răspunseseră din nou!

Interesant. Foarte interesant!

Cântărețul auzise într-adevăr de lumile cu entropie redusă care nu aveau nici gena ascunsului și nici instinctul ascunsului, dar era pentru prima oară când vedea una. Sigur, cele trei comunicații dintre aceștia doi nu aveau să dezvăluie coordonatele lor absolute, dar ele dezvăluiau distanța dintre cele două lumi. Dacă distanţa ar fi fost destul de mare, nici asta n-ar fi însemnat mare lucru, dar distanța era foarte mică, de doar 416 structuri – cele două lumi se aflau practic una deasupra celeilalte. Asta însemna că, dacă coordonatele uneia dintre lumi erau expuse, și cealaltă lume avea să fie expusă – era doar o chestiune de timp.

Și astfel fuseseră dezvăluite coordonatele Ciupitorilor de Stele.

La nouă grăunți de timp după primele trei comunicări, apăru o nouă înregistrare: Ciupitorii de Stele își ciupiseră din nou propria stea pentru a face o altă transmisie… un set de coordonate! Nucleul principal era sigur că era un set de coordonate. Cântărețul privi la steaua indicată de coordonate și văzu că fusese și ea curățată cu aproximativ treizeci și cinci de grăunți de timp în urmă.

Cântărețul se gândi că probabil greșise. Ciupitorii de Stele trebuie să fi avut totuși gena ascunsului. Era clar că aveau gena curățatului, așa că era imposibil să n-o fi avut și pe cea a ascunsului. Dar, la fel ca majoritatea

transmițătorilor de coordonate, nu aveau capacitatea de a curăța singuri.

Interesant. Foarte interesant.

De ce oare cel care curățase lumea moartă cu trei sori nu curățase și lumea Ciupitorilor de Stele? O mulțime de posibilități. Poate că nu observase aceste trei comunicații – de multe ori, mesajele membranei primitive nu se bucurau de prea multă atenție. Dar, având în vedere milioanele de milioane de lumi care existau, cineva trebuie să le fi observat – Cântărețul era probabil doar unul dintre aceștia. Chiar și fără Cântăreț, avea să-i observe o altă entitate cu entropie redusă; era doar o chestiune de timp. Sau poate că îi observaseră, dar hotărâseră că un grup cu entropie redusă care nu avea gena ascunsului nu reprezenta cine știe ce amenințare și curățarea lor nu merita deranjul.

Dar asta ar fi fost o greșeală, o greșeală teribilă! Vorbind la modul general, dacă niște entități cu entropie redusă ca acești Ciupitori de Stele chiar nu aveau gena ascunsului, atunci ei nu s-ar fi temut să-și expună propria prezență, și aveau să se extindă și să atace fără frică.

Cel puțin până aveau să fie uciși.

Cu toate acestea, în acest caz specific, situația era mai complicată. Primele trei comunicații fuseseră urmate, cu nouă grăunți de timp mai târziu, de transmisia coordonatelor. Apoi, după alți șaizeci de grăunți de timp, avusese loc o nouă transmisie de coordonate de membrană lungă, dintr-un alt loc, ce indica lumea moartă cu trei sori. Din șirul evenimentelor reieșea un tablou neliniștitor, un tablou care anunța pericolul. Curățarea lumii moarte cu trei sori avusese loc cu doisprezece grăunți de timp în urmă, așa că Ciupitorii de Stele trebuie să-și fi dat seama că și propria poziție fusese dezvăluită. Singura lor soluție ar fi fost să se înfășoare într-o ceață lentă, așa încât să pară perfect inofensivi, și atunci nimeni nu i-ar mai fi deranjat.

Dar n-o făcuseră. Poate fiindcă nu se pricepeau? Trecuse însă destul de mult timp din momentul când putuseră să-și ciupească steaua pentru a trimite un mesaj de membrană primitivă încât să ajungă să se priceapă.

Poate că nu doreau să se înfășoare.

Dacă așa stăteau lucrurile, asta îi făcea pe Ciupitorii de Stele foarte periculoși; mult mai periculoși decât lumea cea moartă.

Ascunde-te bine; curăță bine.

Cântărețul privi spre lumea Ciupitorilor de Stele. Era o stea obișnuită, care mai avea de trăit cel puțin încă un miliard de grăunți de timp. Avea opt planete: patru uriașe și lichide și patru planete solide. Din experiență, Cântărețul știa că entitățile cu entropie redusă, care făcuseră transmisia de membrană primitivă, trăiau pe una dintre planetele solide.

Cântărețul activă procesul pentru ochiul cel mare – ceea ce făcea doar rareori, fiindcă își depășea atribuțiile.

— Ce faci? îl întrebă Seniorul seminței. Ochiul-cel-Mare e ocupat.

— Aș vrea să arunc o ocheadă spre una dintre lumile cu entropie redusă.

— Treaba ta nu cere examinări de aproape.

— Sunt doar curios.

— Ochiul-cel-Mare trebuie să observe ținte mult mai importante. Nu e timp pentru curiozitatea ta. Vezi-ți de treabă!

Cântărețul nu insistă cu cererea lui. Agentul de curățare avea cea mai neimportantă poziție de pe sămânță. Îl tratau toți cu dispreț și-i considerau munca ușoară și neînsemnată. Uitau însă că, deseori, coordonatele care fuseseră transmise indicau un pericol mult mai mare decât majoritatea a celor care se mențineau în continuare bine ascunși.

Singurul lucru care-i mai rămăsese de făcut era curățarea. Cântărețul luă din nou un punct de

masă din magazie, apoi își dădu seama că nu putea folosi un punct de masă pentru a-i curăța pe Ciupitorii de Stele. Sistemul lor planetar avea o structură diferită decât cea a sistemului lumii moarte: avea unghiuri moarte. Dacă folosea punctul de masă, putea să lase ceva în urmă și astfel își risipea eforturile. Trebuia să folosească o folie vectorială dublă. Dar Cântărețul nu avea autoritatea să scoată o folie vectorială dublă din magazie; trebuia să-i ceară voie seniorului.

— Am nevoie de o folie vectorială dublă pentru curățare.

— Se aprobă, spuse Seniorul.

Folia vectorială dublă pluti în fața Cântărețului. Era sigilată în ambalajul ei, bineînțeles. Deși era un obiect obișnuit, Cântărețului îi plăcea foarte mult. Nu-i plăceau prea mult instrumentele costisitoare; erau prea violente. Îi plăcea tandrețea inflexibilă afișată de folia vectorială dublă, avea un soi de estetică ce putea transforma moartea în cântec.

Cu toate acestea, Cântărețul se simți puţin tulburat:

— De ce mi-ați dat-o fără niciun fel de întrebări?

— Nu e ca și cum ar fi foarte costisitoare.

— Dar dacă o folosim prea mult…

— Se folosește peste tot în cosmos.

— Da, este adevărat. Dar, în trecut, am fost reținuți întotdeauna. Acum…

— Ai auzit ceva?

Seniorul începu să cotrobăie prin gândurile Cântărețului și Cântărețul se cutremură. Seniorul găsi iute zvonul în mintea Cântărețului. Nu era cine știe ce păcat – zvonul acela nu mai era un secret pentru nimeni de pe sămânță.

Era un zvon despre războiul dintre lumea de acasă și lumea de margine. Înainte, știrile despre război erau frecvente, dar apoi rapoartele se opriseră, indicând faptul că războiul nu mergea

cum trebuie, sau poate chiar se îndrepta spre o criză. Dar lumea de acasă nu putea coexista cu lumea de margine. Lumea de margine trebuia distrusă, ca nu cumva să distrugă ea lumea de acasă. Dacă războiul nu putea fi câștigat, atunci…

— Lumea de acasă a decis să se transforme în două dimensiuni? întrebă Cântărețul. Sigur, seniorul știa deja ce întrebare voise să-i pună.

Seniorul nu răspunse, dar și ăsta era un răspuns.

Dacă zvonul era adevărat, atunci era o mare nenorocire. Cântărețul nu putea să-și imagineze o astfel de viață. Pe turnul valorilor, supraviețuirea avea rangul cel mai înalt. Atunci când le era amenințată supraviețuirea, entitățile cu entropie redusă nu puteau face altceva decât să aleagă răul cel mai mic.

Cântărețul înlătură aceste gânduri din organul său de cugetare. Acestea nu erau felul de gânduri pe care ar fi trebuit să le aibă, și nu ar fi făcut altceva decât să-l tulbure inutil. Încercă să-și amintească unde se oprise în cântecul său. Îi luă ceva timp să găsească locul. Continuă să cânte:

Însemne dragi sunt crestate în timp
Moi ca nisipul ud de la țărmul mării.
Ea-și acoperă trupul cu timp,
Mă trage după ea să zburăm spre capătul existenței.
E un zbor spiritual:
În ochii noștri, stelele par niște fantome;
În ochii stelelor, noi părem niște fantome.

În timp ce continua să cânte, Cântărețul apucă folia vectorială dublă cu un senzor de câmp de forță și-o aruncă nepăsător spre Ciupitorii De Stele.

ERA BUNKERULUI, ANUL 67.

Halo

Cheng Xin se deșteptă și se trezi în imponderabilitate.

Hibernarea nu era ca somnul obișnuit. Un hibernator nu simțea trecerea timpului. Din întregul proces, simțeai timpul doar în ora petrecută cu intrarea în hibernare și în aceea când ieșeai din ea. Indiferent cât de mult timp petrecea în hibernare, din punct de vedere subiectiv, hibernatorul simțea că dormise numai două ore. Așa că deșteptarea presupunea mereu o schimbare bruscă, sentimentul că eul trecuse printr-o ușă temporală și se trezise într-o lume nouă.

Cheng Xin se regăsi într-un spațiu sferic alb. Văzu că 艾 AA plutea și ea prin apropiere, îmbrăcată în aceeași salopetă de hibernare mulată pe corp. Părul îi era ud și membrele îi erau desfăcute fără voie; era clar că și ea se deșteptase de puțin timp. Când privirile li se întâlniră, Cheng Xin dori să vorbească, dar amorțeala cauzată de frig nu o părăsise încă, și nu putu să scoată niciun sunet. AA dădu din cap, arătându-i că și ea se afla în aceeași stare și că nu știa nimic.

Cheng Xin observă că spațiul era plin de o lumină aurie ca a soarelui la apus. Lumina pătrundea printr-o fereastră circulară – un hublou. În afara hubloului, Cheng Xin putu să vadă doar fâșii tulburi și linii unduitoare. Liniile, aranjate în benzi paralele de albastru și galben, și dezvăluind o lume acoperită de furtuni și torente violente, erau în mod clar suprafața lui Jupiter. Cheng Xin văzu că suprafața lui Jupiter arăta mult mai strălucitoare decât și-o amintea.

În mod ciudat, banda de nori lată și violentă din mijloc îi amintea de Fluviul Galben. Știa, desigur, că un singur vârtej din acest „Fluviu Galben“ putea conține toată Terra. Pe acest fundal, Cheng Xin văzu un obiect. Corpul principal al

obiectului era o coloană lungă, ale cărei secțiuni erau de diferite diametre. Pe coloana principală erau atașați perpendicular trei cilindri scurți, în diferite locuri. Întregul ansamblu se rotea lent în jurul axei coloanei. Cheng Xin ajunse la concluzia că se uită la un oraș spațial combinat, format din opt orașe spațiale separate, andocate la un loc.

Descoperi și un alt fapt uimitor: locul în care se aflau rămânea în repaus față de orașul spațial combinat, dar Jupiter se mișca lent pe fundal. După strălucirea lui Jupiter, se aflau acum pe partea dinspre Soare a acestuia, și puteau vedea umbra orașului spațial combinat pe suprafața gazoasă a planetei. După o vreme, apăru linia joviană de demarcație a luminozității, ce delimita ziua și noaptea pe Jupiter, și îi pătrunse în câmpul vizual ochiul acela monstruos care era Marea Pată Roșie. Totul confirma faptul că nici locul unde se aflau și nici orașul spațial combinat nu se aflau în umbra lui Jupiter și nu orbitau Soarele în paralel cu Jupiter; erau în schimb sateliții lui Jupiter și se roteau în jurul gigantului gazos.

— Unde ne aflăm? întrebă Cheng Xin. Era, în sfârşit, în stare să vorbească cu o voce răgușită, dar tot nu-și putea mișca corpul.

AA dădu din nou din cap:

— Habar n-am. Cred că suntem pe o navă spațială.

Continuară să plutească în lucirea aurie a lui Jupiter, ca într-un peisaj de vis.

— Vă aflați pe *Halo*.

Vocea venea de la o fereastră de informație care tocmai apăruse lângă ele. În fereastră se vedea un bătrân cu părul alb. Cheng Xin îl recunoscu pe Cao Bin. După vârsta lui, își dădu seama că sărise din nou peste foarte mulți ani. Cao Bin îi spuse că se aflau acum în 19 mai din anul 67 al Erei Bunkerului. Își dădu seama că trecuseră cincizeci și șase de ani de la ultima ei scurtă deșteptare.

Evitase viața, fugind afară din timp și urmărise cum alții îmbătrâneau parcă într-o clipită. Inima ei se umplu de regrete și de un sentiment de vină. Decise că, indiferent ce avea să i se întâmple de acum înainte, aceasta fusese ultima ei hibernare.

Cao Bin le spuse că se aflau pe cea mai recentă navă care purta numele de *Halo*. Fusese construită cu doar trei ani în urmă. După Incidentul din Halo City, de acum mai mult de o jumătate de secol, el și cu Bi Yunfeng fuseseră condamnați, dar fuseseră eliberați destul de repede. Bi Yunfeng murise de mai bine de zece ani, iar Cao Bin le transmise mesajul lui de rămas-bun. Ochii lui Cheng Xin se umeziră.

Cao Bin le mai spuse și că, în aglomerarea de pe Jupiter, existau acum cincizeci și două de orașe spațiale, din care cele mai multe fuseseră combinate în orașe mai mari. Acela pe care-l puteau vedea era Jupiter Combination II. De când sistemul de avertizare avansată fusese îmbunătățit, cu douăzeci de ani în urmă, toate orașele deciseseră să devină sateliți ai lui Jupiter. Aveau să-și schimbe orbitele și să se ascundă doar după ce era emisă o alertă.

— Viața din orașe este din nou ca în paradis. Păcat că n-o să apucați s-o vedeți, fiindcă nu mai e timp.

Cao Bin se opri. Cheng Xin și AA schimbară priviri neliniștite. Își dădură seama că fusese atât de vorbăreț până atunci fiindcă dorise să întârzie acest moment.

— A avut loc o alertă de atac?

Cao Bin încuviință:

— Da, a fost o alertă. În timpul ultimei jumătăți de secol, am avut două alarme false și, de fiecare dată, aproape că te-am deșteptat. Dar de data asta este adevărat. Copilele mele – am deja o sută doisprezece ani, așa că vă pot numi așa, atacul Pădurii Întunecate a venit, în sfârșit.

Inima lui Cheng Xin se strânse. Nu pentru că venise atacul – umanitatea se pregătise pentru acest moment de mai bine de un secol. Mai degrabă, fiindcă simțea că ceva nu era în regulă. Ea și cu AA fuseseră deșteptate conform contractului. Ar fi trebuit să le ia patru până la cinci ore ca să-și revină până la stadiul în care se aflau, ceea ce însemna că alerta fusese emisă de ceva timp. Dar, prin hublou, vedeau că Jupiter Combination II nu se dezasamblase și nici nu-și schimbase orbita și continua să plutească ca un satelit jovian, de parcă nu s-ar fi întâmplat absolut nimic. Se întoarseră spre Cao Bin. Expresia centenarului era mult prea placidă, ca și cum ar fi ascuns o disperare absolută.

— Tu unde ești acum? întrebă AA:

— Sunt la Centrul de Avertizare Avansată spuse Cao Bin și arătă în spatele lui.

Cheng Xin văzu în spatele lui o sală care arăta ca un centru de control. Ferestrele de informații umpluseră aproape tot spațiul. Pluteau în jurul sălii, dar alte noi ferestre apăreau și se deschideau în fața lor, doar ca să fie acoperite și acestea de altele și mai noi – ca o viitură după ruperea unui baraj. Dar oamenii din sală nu păreau să facă nimic. Jumătate dintre ei erau în uniforme militare, dar fie stăteau în picioare sprijinindu-se de câte un birou, fie ședeau pe scaune, nemișcați. Aveau cu toții priviri întunecate și expresia aceea de calm rău-prevestitor pe care o avea și Cao Bin.

Nu ar trebui să fie așa.

Aceasta nu arăta ca o lume care se ascunde ghemuită în interiorul unui buncăr, convinsă că va supraviețui atacului. Semăna mai mult cu lumea din urmă cu trei secole – nu, patru secole –, când începuse prima Criză Trisolariană. Pe vremea aceea, la birourile AIS sau ale CAP, Cheng Xin văzuse acest tip de atmosferă și expresie la toată lumea: disperarea împotriva unei forțe

ultraputernice din Univers, un soi de toropeală și indiferență care spunea *Renunțăm.*

Cei mai mulți oameni din centrul de control erau liniștiți, dar câțiva șușoteau între ei, cu fețe sumbre. Cheng Xin văzu un bărbat care stătea jos amețit. O ceașcă se răsturnase în fața lui, pe masă, și un lichid albastru se împrăștiase pe masă și-i cursese pe pantaloni, dar el ignora toate astea. Pe partea cealaltă, în fața unei ferestre mari de informații care părea să prezinte o situație complicată aflată în plină desfășurare, un bărbat îmbrăcat într-o uniformă militară îmbrățișa o femeie îmbrăcată în civil. Chipul femeii părea umed…

— De ce nu intrăm în umbra lui Jupiter? întrebă AA arătând spre orașul combinat de dincolo de hublou.

— Nu are niciun rost. Bunkerul este inutil, spuse Cao Bin, coborându-și privirea.

— Cât de departe e fotoidul de Soare? întrebă Cheng Xin.

— Nu-i niciun fotoid.

— Atunci ce ați găsit?

Cao Bin icni, izbucnind într-un râs jalnic:

— O foaie de hârtie.

ERA BUNKERULUI, ANUL 66.

În afara Sistemului Solar

Cu un an înainte de deșteptarea lui Cheng Xin, sistemul de avertizare avansată descoperise un obiect zburător neidentificat care trecuse dincolo de marginea Norului Oort la o viteză apropiată de viteza luminii. Se afla la minimum 1,3 ani-lumină de Soare. Volumul obiectului era uriaș și, la viteza sa apropiată de cea a luminii, radiația generată de impactul său cu praful împrăștiat și cu atomii din spațiu era intensă.

Sistemul de avertizare avansată observase și că obiectul făcuse o schimbare mică de curs în timpul zborului, pentru a evita un petic de praf interstelar, înainte de a-și relua cursul anterior. Era cu siguranță o navă spațială inteligentă.

Era pentru prima oară când oamenii din Sistemul Solar – spre deosebire de oamenii galaxiei – observaseră o altă civilizație extraterestră decât cea trisolariană.

Datorită lecțiilor învățate de la primele trei alarme false, guvernul Federației nu făcu publică descoperirea. Despre ea nu știau mai mult de o mie de oameni din toată lumea Bunkerului. În timpul celor câtorva zile când nava spațială fusese cel mai aproape de Sistemul Solar, aceste persoane trăiseră momente teribile de neliniște și de groază. În cele câteva zeci de unități de observare spațială care alcătuiau centrul de avertizare avansată (un oraș spațial din aglomerarea Jupiter), în centrul de luptă al Comandamentului Flotei Federației și în biroul președintelui Federației Sistemului Solar, oamenii își țineau respirația și urmăreau cursul navei spațiale ca un banc de pești care se ascund pe fundul lacului, așteptând să treacă deasupra lor barca cu pescarul care trage năvoadele. Groaza acestor oameni ajunsese mai târziu la niveluri absurde: refuzau să folosească comunicațiile radio, pășeau fără zgomot, vorbeau doar în șoaptă… De fapt, înțelegeau cu toții că aceste acțiuni erau lipsite de sens, nu în ultimul rând fiindcă ceea ce observase sistemul de avertizare avansată se întâmplase cu un an și patru luni în urmă. Până acum, nava spațială plecase deja.

După ce nava spațială extraterestră se deplasase mai departe, acești oameni nu se relaxaseră. Sistemul de avertizare avansată descoperise alt lucru neliniștitor. Strania navă spațială nu trăsese un fotoid spre Soare, dar lansase altceva. Acest obiect fusese lansat spre Soare cu viteza luminii, dar nu produsese niciun

fel de emisii asociate cu fotoizii și era absolut invizibil din punct de vedere electromagnetic. Sistemul de avertizare avansată reușise să-l descopere doar cu ajutorul undelor gravitaționale. Obiectul emitea continuu unde gravitaționale slabe, ale căror forțe și frecvenţe rămâneau constante. Undele nu purtau niciun mesaj, era limpede, și erau probabil rezultatul unei caracteristici fizice a proiectilului. Când sistemul de avertizare avansată descoperise prima oară aceste unde gravitaționale, se crezuse că sursa lor era nava spațială extraterestră. Dar descoperiseră repede că sursa era distinctă de navă și se apropia de Sistemul Solar cu viteza luminii.

O analiză ulterioară a datelor de observație dezvălui faptul că proiectilul nu era ațintit exact spre Soare. Conform traiectoriei lui curente, avea să treacă dincolo de Soare în exteriorul orbitei lui Marte. Dacă ținta avută în vedere ar fi fost Soarele, aceasta ar fi fost o eroare destul de grosolană. Era o altă caracteristică prin care obiectul se deosebea de un fotoid: datele colectate de la atacurile anterioare cu fotoizi arătaseră toate că, după lansarea fotoidului, acesta urma o traiectorie dreaptă și precisă spre steaua, țintă (luând în considerație mișcarea stelei) și nu necesita nicio corecție de curs. Se putea presupune că un fotoid era esențialmente o rocă ce zbura din inerție cu viteza luminii. Urmărirea sursei undei gravitaționale demonstrase că proiectilul nu aplica niciun fel de corecții de curs, aparent indicând faptul că ținta sa nu era Soarele. Acest lucru le oferea o oarecare consolare tuturor celor implicați.

Când proiectilul ajunsese la aproximativ 150 de AU de Soare, frecvența undelor gravitaționale pe care le emitea începu să descrească. Sistemul de avertizare avansată descoperi că acest lucru se datora decelerării sale. În câteva zile, viteza proiectilului ajunse de la viteza luminii la o miime din viteza luminii și continua să scadă. O viteză

atât de mică însemna că nu era suficient pentru a amenința Soarele, ceea ce le oferise o consolare în plus. Pe de altă parte, la o asemenea viteză, navele spațiale umane puteau să țină pasul cu el.

Cu alte cuvinte, era posibil să se trimită nave pentru interceptarea lui.

Revelația și *Alaska* plecaseră de pe aglomerarea de orașe de pe Neptun și zburaseră în formație pentru a investiga proiectilul necunoscut.

Ambele nave erau echipate cu sisteme de recepție a undelor gravitaționale și puteau forma o rețea de poziționare pentru a identifica localizarea sursei de transmisie cu precizie de la o distanță mică. Începând din Era Transmisiei, se construiseră mai multe nave care erau capabile să transmită și să primească unde gravitaționale. Dar conceptele de design folosite pentru aceste nave erau foarte diferite de navele cu antenă anterioare. Una dintre inovațiile principale fusese separarea antenei de unde gravitaționale de nava însăși, așa încât să formeze două unități separate. Antena putea apoi să se combine cu diferite nave și putea fi înlocuită după ce se defecta de tot datorită degradării. *Revelația* și *Alaska* erau doar niște nave de dimensiuni medii, dar aveau cam același volum total ca navele mari, fiindcă antenele de unde gravitaționale constituiau o parte importantă din structurile lor. Cele două nave semănau cu dirijabilele cu heliu din Era Comună: păreau imense, dar sarcina lor utilă era doar mica gondolă care atârna sub punga de gaz.

La zece zile după ce navele ieșiseră din astroporturi, generalul Vasilenko și 白 Ice[27], îmbrăcați în costume spațiale ușoare și încălțați cu pantofi magnetici, se duseră la o plimbare pe antena cu unde gravitaționale a navei *Revelația.* Se bucurau să facă asta, fiindcă acolo era mult mai mult spațiu decât la interiorul navei spațiale și, când pășeai în jurul antenei, te simțeai ca și cum ai fi pășit pe pământ solid. Erau liderii primei echipe

exploratorii: Vasilenko era comandant, iar 白 Ice era responsabil cu partea tehnică.

Alexei Vasilenko fusese observator în cadrul sistemului de avertizare avansată în timpul Erei Transmisiei. Împreună cu Widnall, descoperise urmele navelor trisolariene cu viteza luminii care conduseseră la prima alarmă falsă. După incident, sublocotenentul Vasilenko fusese transformat într-unul dintre țapii ispășitori și fusese exclus din armată fără onoruri. Dar considerase pedeapsa nedreaptă și sperase că istoria îi va restabili în cele din urmă prestigiul știrbit, așa că intrase în hibernare. Cu trecerea timpului, descoperirea urmelor de zbor cu viteza luminii crescuse în importanță și pierderile datorate primei alarme false fuseseră date uitării. Vasilenko se deșteptase în anul 9 din Era Bunkerului, fusese reintegrat cu gradul său militar anterior și acum fusese deja promovat la rangul de viceamiral al Forței Spațiale a Federației Solare. Cu toate acestea, se apropia de optzeci de ani. În timp ce se uita la 白 Ice care pășea lângă el, se gândi cât de nedreaptă era viața: acest bărbat se născuse cu optzeci de ani înaintea lui și venea din Era Crizei; cu toate acestea, după hibernare, avea acum doar puțin peste patruzeci de ani.

Numele adevărat al lui 白 Ice era Bai Aisi[28]. După deșteptare, dorise să pară mult mai integrat și nu așa de demodat și-și alesese un nume mai comun și mai modern, care combina elemente englezești și chinezești. Fusese student doctoral sub coordonarea lui Ding Yi și intrase în hibernare spre sfârşitul Erei Crizei, deșteptându-se abia cu douăzeci de ani în urmă. De obicei, după un salt atât de lung peste ani, hibernatorul trebuia să se lupte din greu pentru a se adapta noii epoci, dar fizica teoretică reprezenta un caz aparte. Din pricina sigiliului sophonilor, fizicienii din Era Comună fuseseră considerați în continuare importanți în timpul Erei Descurajării, iar creația

acceleratorului de particule circumsolar schimbase complet toate ipotezele fizicii teoretice fundamentale, de parcă se amestecase iar un pachet de cărți.

În timpul Erei Comune, teoria supercorzilor fusese considerată o teorie avansată din fizica secolului XXII. Crearea acceleratorului de particule circumsolar ar fi permis ca teoria supercorzilor să fie confirmată prin experimente. Dar rezultatul fusese dezastruos. Conceptele care trebuiseră să fie respinse erau cu mult mai numeroase decât predicțiile care se confirmaseră. Multe dintre rezultatele pe care trisolarienii le transmiseseră omenirii fuseseră false. Având în vedere înaltul nivel tehnologic la care aveau să ajungă ulterior trisolarienii, era de neconceput că făcuseră asemenea greșeli în teoria fundamentală. Singura concluzie era că-i mințiseră pe oameni până și în domeniile teoriei de bază.

白Ice propusese câteva modele teoretice care fuseseră printre puținele confirmate de acceleratorul de particule circumsolar. Până să se trezească din hibernare, fizica o luase practic de la început. Se distinsese rapid și primise multe onoruri și, după aproximativ zece ani, era din nou în avangarda domeniului.

— Ți se pare familiar? întrebă Vasilenko, arătând în jur.

— Absolut, spuse 白 Ice. Dar încrederea în sine și aroganța umanității s-au dus.

Vasilenko îl înțelegea foarte bine. Privi înapoi la cursul navei. Neptun era doar un punct mic și albastru, iar Soarele, doar o pată firavă de lumină, incapabilă să arunce măcar niște umbre peste suprafața antenei. Unde erau cele două mii de nave de clasă stelară care formaseră o falangă magnifică cu atâția ani în urmă? Acum nu mai erau decât aceste două nave singuratice cu un echipaj total de o sută de oameni. *Alaska* era la vreo mie de kilometri depărtare, dar nu o puteau vedea. Nava

aceea nu avea doar rolul de a acționa la celălalt capăt al rețelei de poziționare, dar mai avea la bord și o echipă de explorare organizată la fel ca cea de la bordul *Revelației*. Comandamentul Flotei numea echipa de la bordul navei *Alaska* „rezerva“, dorind să transmită faptul că ofițerii superiori se pregătiseră din plin pentru riscurile și pericolul inerente acestei expediții. Aici, la granița rece și pustie a Sistemului Solar, antena de sub picioarele lor părea o planetă izolată din Univers. Vasilenko dori să ofteze, dar se răzgândi. Își scoase ceva din buzunar și-l lăsă să plutească între ei, rotindu-se lent.

— Fii atent aici.

Obiectul părea să fie un os de la un animal. De fapt, era un element metalic al unei mașini; lumina rece a stelelor scânteia pe suprafața lui netedă.

Vasilenko arătă spre obiectul rotitor:

— Acum vreo sută de ani, am detectat un petic de resturi metalice ce pluteau lângă cursul navei. O dronă a ridicat câteva și ăsta e unul dintre ele: o bucată din sistemul de răcire al reactorului de fuziune nucleară de la bordul unei nave de clasă stelară de la sfârșitul Erei Crizei.

— Este de la Bătălia de Apoi? întrebă 白Ice, plin de admirație.

— Da. Am găsit și un braț de fotoliu și un fragment de perete despărțitor.

Trecuseră prin vecinătatea câmpului de luptă de acum aproape două secole.

De când începuse Proiectul Buncărului, oamenii descopereau adesea resturi din navele antice. Unele fuseseră plasate în muzee, iar altele erau cumpărate și vândute pe piața neagră. 白Ice luă elementul și simți cum un fior de gheață îi trece prin mănușa costumului spațial și apoi îi ajunge drept în măduva spinării. Îl lăsă să plutească mai departe, și elementul continuă să se rotească, de parcă ar fi fost însuflețit. 白 Ice își

mută privirea de la el și se uită în depărtare. Tot ce putea să vadă era un abis fără fund. Două mii de nave de război și de milioane de trupuri moarte plutiseră în acest petic pustiu de spațiu preț de două secole. Sângele sacrificiului morților se transformase de mult din gheață în gaz și apoi se împrăștiase.

— De data asta, ținta explorării noastre poate fi mai periculoasă chiar și decât picăturile, spuse 白Ice.

— Așa este. Pe vremea aceea, eram oarecum familiarizați cu trisolarienii. Dar despre lumea care a creat și a trimis asta nu știm nimic… Doctore Bai, ai vreo idee despre ce vom descoperi?

— Doar un obiect masiv poate emite unde gravitaționale, așa că presupun că obiectul este mare atât din punctul de vedere al masei, cât și al volumului, poate că e chiar o navă spațială… Ei bine, în meseria asta, trebuie să ne așteptăm la chestii neașteptate.

Cele două nave ale expediției continuară să zboare pe traiectoria lor timp de o altă săptămână, până când distanța dintre ele și sursa de unde gravitaționale scăzu la doar un milion de kilometri. Expediția deceleră până când viteza lor deveni zero și începură să accelereze spre Soare. Astfel, atunci când proiectilul avea să ajungă din urmă expediția, aveau să zboare în paralel cu acesta. Cea mai mare parte din explorarea de la mică distanță urma să fie efectuată de Revelația; Alaska urma să observe de la o distanță de aproximativ o sută de mii de kilometri.

Distanța continuă să se micșoreze; proiectilul se afla acum la aproximativ zece mii de kilometri de nava Revelația. Emisiile de unde gravitaționale erau foarte clare și puteau fi folosite pentru poziționarea precisă. Dar, nici măcar de la această distanță, radarul nu le transmitea niciun ecou și nu se putea vedea nimic în gama de lumină vizibilă. Și nici când distanța se micșorase la o mie de

kilometri, tot nu putură să vadă nimic acolo unde era poziționată sursa undei gravitaționale.

Cei din echipajul *Revelației* erau în pragul unui atac de panică. Înainte de plecare, își imaginaseră tot felul de scenarii, dar ideea de a nu fi în stare să-și vadă ținta când practic se aflau deasupra ei nu le trecuse niciodată prin minte. Vasilenko contactă prin radio baza de pe Neptun, pentru instrucțiuni și, după patruzeci de minute, primise ordinul să se apropie de țintă până la distanța de 150 de kilometri.

În cele din urmă, sistemele de detecție a luminii vizibile observaseră ceva: un punct alb, mic, aflat la sursa undei gravitaționale, vizibil chiar și cu un telescop obișnuit al navei. Revelația trimise o dronă să investigheze. Drona zbura spre țintă și distanța dintre ea și țintă se micșoră rapid: cinci sute de kilometri, cincizeci de kilometri, cinci sute de metri… În cele din urmă, drona se opri la cinci metri de țintă. Filmul video clar, holografic, pe care-l transmitea, le permise echipajelor ambelor nave să vadă acest obiect extraterestru care fusese aruncat spre Soare.

O bucată de hârtie.

Era într-adevăr cea mai bună descriere. Din punct de vedere oficial, obiectul putea fi descris ca fiind asemănător unei membrane dreptunghiulare: lungimea de 8,5 cm, lățimea de 5,2 cm, o idee mai mare decât o carte de credit. Era atât de subțire încât grosimea lui nu putea fi măsurată. Suprafața era de un alb pur și arăta exact ca o bucată de hârtie.

Membrii echipei de explorare erau printre cei mai buni ofițeri și profesioniști din lume și aveau cu toții minți reci și raționale. Dar instinctul era mai puternic. Se pregătiseră pentru niște obiecte invadatoare uriașe. Unii presupuseseră că vor găsi o navă spațială de mărimea *Europei* – o posibilitate reală, dată fiind puterea emisiilor sale de unde gravitaționale.

Confruntați cu această bucată de hârtie –, fiindcă așa o numiseră – scoaseră cu toții un oftat de ușurare. Rațiunea îi îndemna să rămână în gardă. Sigur că obiectul putea fi o armă care să posede destulă putere să distrugă ambele nave spațiale. Dar era imposibil să crezi că ar fi putut amenința întregul Sistem Solar. Aspectul ei era delicat, nevinovat, ca o pană care plutește în aerul nopții. Oamenii încetaseră de mult timp să mai scrie scrisori pe hârtie, dar știau ce erau scrisorile, din filmele vechi despre lumea antică, așa că bucata de hârtie li se părea aproape romantică.

Investigațiile ulterioare arătară că bucata de hârtie nu reflecta radiația electromagnetică pe nicio lungime de undă. Culoarea albă a hârtiei nu era lumină reflectată, ci lumină care era emisă de obiectul însuși. Toată radiația electromagnetică, inclusiv lumina vizibilă, treceau, pur și simplu prin hârtie, care era astfel complet transparentă. Imaginile fotografiate de aproape arătau stelele din spatele hârtiei, însă, datorită interferenței luminii albe pe care o emitea și a fundalului întunecat al spațiului, de la distanță apărea de un alb-mat. La prima vedere, cel puțin, obiectul părea inofensiv.

Poate chiar era o scrisoare?

Deoarece drona nu avea instrumentele de colectare adecvate, trebuiră să trimită o altă dronă cu un braț metalic și o cupă etanșă pentru capturarea hârtiei. În timp ce cupa deschisă se apropia de hârtie la capătul brațului metalic, toată lumea de pe ambele nave așteptă cu respirația tăiată.

Era încă o scenă care li se părea familiară.

Cupa se închise în jurul hârtiei și brațul o trase înapoi.

Dar hârtia rămase acolo unde era.

Încercarea fu repetată de mai multe ori, cu același rezultat. Operatorii dronei de la bordul Revelației încercară să manevreze brațul mecanic pentru a atinge hârtia. Brațul trecea drept prin

hârtie, și niciunul dintre ele nu păru afectat în vreun fel. Braţul nu întâmpina rezistență, iar hârtia nu-și schimba poziția. În cele din urmă, operatorul ordonă dronei să abordeze hârtia încet, pentru a încerca s-o împingă. Atunci când carena dronei intră în contact cu hârtia, hârtia dispăru în dronă, și, în timp ce drona continuă să înainteze, hârtia ieși pe la pupa, neschimbată. Cât timp hârtia fusese în interiorul dronei, sistemele interne ale acesteia nu detectaseră niciun fel de anomalii.

De acum, membrii expediției înțeleseseră că bucata de hârtie nu era un obiect oarecare. Era ca o iluzie care nu interacționa cu nimic din lumea fizică. Era și ca un plan de referință cosmică miniaturală care-și menținea poziția, de neclintit. Niciun contact nu era capabil să-i schimbe poziția – sau, mai exact, traiectoria ei precisă.

白 Ice hotărî să meargă să investigheze personal. Vasilenko insistă să meargă cu el. Ideea ca cei doi lideri ai echipei de explorare să plece împreună fu o propunere controversată și trebuiră să aștepte patruzeci de minute pentru a primi aprobare de la baza de pe Neptun. Cererea le fu aprobată cu mare reticență și doar fiindcă Vasilenko nu ceda și fiindcă mai exista și o echipă de rezervă.

Cei doi se îndreptară spre bucata de hârtie într-o navetă de serviciu. În timp ce Revelația și imensa ei antenă cu undă gravitațională se micșorau în depărtare, 白 Ice se gândi că părăsea singurul sprijin din Univers și inima i se strânse.

— Consilierul tău, doctorul Ding, trebuie să se fi simțit la fel cu ani în urmă, spuse Vasilenko. Părea nespus de calm.

白Ice încuviință în tăcere. Se simțea legat, din punct de vedere spiritual, de acel Ding Yi din urmă cu două secole. Amândoi se îndreptaseră spre marele necunoscut, spre destine tot atât de necunoscute.

— Nu-ți face griji. De data asta ne putem baza pe intuiția noastră.

Vasilenko îl bătu pe umăr pe 白Ice, dar acesta nu se simți prea liniștit.

Naveta de serviciu se apropiase acum de bucata de hârtie. După ce-și verificară costumele spațiale, deschiseră bocaportul, astfel încât acum erau expuși spațiului. Reglară cât mai fin poziția navetei de serviciu, până când bucata de hârtie ajunse să fie la o jumătate de metru deasupra lor. Planul alb miniatural era perfect neted și, prin el, văzură stelele din spate, confirmând astfel ipoteza că era într-adevăr un obiect strălucitor și transparent. Lumina albă pe care o emitea făcea ca stelele din spatele lui să apară puțin neclare.

Se ridicară în navetă până când ochii lor se aliniară cu marginea planului. Așa cum le arătase și camera, hârtia nu avea grosime. Văzută dintr-o parte, dispărea complet. Vasilenko întinse o mână spre hârtie, dar 白Ice îl prinse:

— Ce faci? îl întrebă 白Ice cu asprime.

Ochii lui îi spuneau restul. *Gândește-te la ce i s-a întâmplat profesorului meu.*

— Dacă este cu adevărat o scrisoare, poate că mesajul nu va fi emis până când nu va lua contact direct cu ea o ființă inteligentă.

Vasilenko împinse la o parte mâna lui 白Ice.

Vasilenko atinse hârtia cu mâna lui înmănușată. Mâna trecu prin hârtie fără să o afecteze. Iar Vasilenko nici nu primi vreun mesaj mintal. Își trecu din nou mâna prin hârtie și se opri, lăsând micul plan alb să-i împartă mâna în două. Dar tot nu simți nimic. Hârtia prezenta un contur al secțiunii transversale a mâinii acolo unde mâna intrase în ea: în mod clar, hârtia nu fusese ruptă, iar brațul trecuse prin ea nevătămat. Vasilenko își trase mâna înapoi, iar bucata de hârtie rămase la fel de nemișcată ca mai înainte – sau, mai precis,

continuă să se deplaseze spre Sistemul Solar cu viteza de două sute de kilometri pe secundă.

白 Ice încercă și el să atingă hârtia, apoi își retrase mâna:

— E ca o proiecție dintr-un alt Univers care nu are nimic de a face cu al nostru.

Vasilenko avea îngrijorări mai practice:

— Dacă n-o poate afecta nimic, atunci nu avem cum s-o ducem pe navă pentru mai multe analize.

白Ice râse:

— Asta este o problemă simplu de rezolvat. Ai uitat povestea pe care a spus-o Francis Bacon? „Dacă muntele nu vine la Mahomed, atunci Mohamed trebuie să se ducă la munte."

Și astfel, *Revelația* navigă încet spre bucata de hârtie, făcu contact și apoi o lăsă să intre în navă. Încă și mai încet, își reglă poziția până când hârtia plutea în mijlocul cabinei laboratorului.

Singura modalitate de a mișca hârtia în timpul studierii ei era să miște nava însăși. Acest mod ciudat de a manipula subiectul cercetării le puse probleme la început, dar, din fericire, Revelația fusese proiectată încă de la început pentru investigarea obiectelor spațiale mici din Centura Kuiper și avea o manevrabilitate excelentă. Antena cu undă gravitațională era echipată cu douăsprezece dispozitive hidraulice de înaltă precizie. După ce AI-ul navei se obișnui cu adaptările necesare, manipularea deveni rapidă și precisă. Dacă lumea nu putea afecta hârtia în niciun mod, singura soluție era să lase lumea să înconjoare hârtia și să se mişte în jurul ei.

În acest fel, se născu o priveliște bizară: hârtia era localizată în *centrul Revelației*, dar nava nu era conectată dinamic cu hârtia. Cele două ocupau pur și simplu același spațiu din întâmplare, în timp ce amândouă se deplasau spre Sistemul Solar cu aceeași viteză.

La interiorul navei, datorită luminii de fundal mai puternice, transparența hârtiei deveni și mai evidentă. Acum nu mai semăna cu o bucată de hârtie, ci cu un soi de peliculă transparentă care-și semnala prezența doar prin lumina slabă pe care o emitea. Cu toate acestea, oamenii continuară să se refere la ea ca la o bucată de hârtie. Când lumina ambientală era foarte puternică, era posibil uneori să nici nu o mai vezi, așa că cercetătorii trebuiseră să scadă lumina în laborator pentru a vedea mai bine hârtia.

Primul lucru pe care încercaseră să-l facă cercetătorii fusese să afle masa hârtiei. Singura metodă aplicabilă era măsurarea gravitației pe care-o genera. Cu toate acestea, chiar și la cel mai înalt nivel de precizie, gravimetrul nu arăta nimic, sugerând că masa hârtiei era extrem de mică, poate chiar zero. Conform ultimei posibilități, unii presupuseseră că obiectul putea fi un foton sau un neutrin în formă macro, dar forma sa geometrică sugera că era artificial.

Nu se înregistră niciun progres prin analizarea hârtiei, deoarece undele electromagnetice ale tuturor lungimilor de undă treceau prin ea fără difracție. Câmpurile magnetice, oricât de puternice, nu păreau să aibă vreun efect asupra ei. Obiectul părea să nu aibă nicio structură internă.

După douăzeci de ore, echipa exploratorie tot nu știa aproape nimic despre hârtie. Erau în stare să observe totuși un singur lucru: intensitatea luminii și a undelor gravitaționale emise de hârtie scădeau. Acest fapt sugera că lumina și undele gravitaționale pe care le emitea erau probabil o formă de evaporare. Deoarece acestea două erau singurele indicații ale existenței hârtiei, dispariția lor ar fi fost echivalentă cu dispariția hârtiei înseși.

Baza informă echipa de explorare că *Mâine*, o navă științifică mare, părăsise aglomerarea urbană de pe Neptun și avea să se întâlnească cu expediția în decurs de șapte zile. *Mâine* poseda instrumente

de investigație avansate și putea studia hârtia mai în amănunt.

În timp ce se obișnuiau din ce în ce mai mult cu hârtia, membrii echipajului de pe *Revelația* începuseră să-și lase garda jos și nu mai erau atât de atenți să păstreze o distanță respectuoasă față de acesta. Știau că obiectul nu interacționa cu lumea reală și nu emitea nici o radiație nocivă. Îl atingeau din când în când, lăsându-l să treacă prin corpurile lor. Cineva lăsase chiar ca planul să-i treacă prin ochi și prin creier, cerându-i unui prieten să-i facă o fotografie.

白 Ice se înfurie când văzu asta.

— Opriți-vă! Nu e de glumă!, urlă el.

După ce lucrase non stop în laborator douăzeci de ore, ieși din laborator ca să se întoarcă în cabina lui.

白 Ice stinse lumina din cabina lui și încercă să doarmă. Dar se simți ciudat în întuneric; își imagină că bucata de hârtie ar putea în orice moment să intre plutind în cabina lui, strălucitoare și albă. Așa că apăsă întrerupătorul și se cufundă în lumina blândă a amintirilor.

Trecuseră o sută nouăzeci și doi de ani de când își luase rămas-bun de la profesorul său pentru ultima oară.

Soarele asfințea, iar el și Ding Yi ieșiseră la suprafață din orașul subteran și luaseră o mașină spre deșert. Lui Ding Yi îi plăcea să se plimbe și să mediteze în deșert și chiar, uneori, să-și țină cursurile acolo. Studenților nu le plăcea deloc experiența asta, dar el le explicase obiceiul său excentric în acest mod: „Îmi plac locurile pustii. Viața te distrage de la studiul fizicii.„

În ziua aceea, vremea era frumoasă. Nu bătea vântul și nu erau furtuni de nisip, iar aerul începutului de primăvară mirosea proaspăt. Cei doi, profesor și student, se sprijiniră de o dună. Deșertul din China de Nord era scăldat de lumina apusului de Soare. În mod normal, Bai Aisi s-ar fi

gândit că dunele acestea rotunde semănau cu corpul unei femei – poate că această comparație fusese chiar ideea lui Ding Yi însuși –, dar acum se gândea la ele ca la un creier dezgolit. În apusul auriu, creierul își dezvăluia multitudinea de adâncituri și de încrețituri. Privi spre cer. Azi, aerul prăfos îngăduia să se vadă un petic din albastrul mult dorit, ca o minte care e pe punctul de a se lumina.

— Aisi, vreau să-ți spun câteva lucruri pe care n-ar trebui să le repeți în fața altora, îi spuse Ding Yi. Și, nici dacă nu mă întorc, nu le spune celorlalți. Nu am vreun motiv anume. Doar că n-aș vrea să se râdă de mine.

— Profesore Ding, atunci de ce nu așteptați să vă întoarceți și să-mi spuneți atunci?

Bai Aisi nu încerca să-l liniștească pe Ding Yi. Era sincer. Era încă amețit de extazul și de viziunea măreței victorii iminente a umanității asupra flotei trisolariene și nu credea că excursia lui Ding Yi la picătură avea să implice vreun pericol prea mare.

Ding Yi ignoră întrebarea lui Bai Aisi și arătă spre deșertul iluminat de Soarele care se apropia de Vest.

— Răspunde-mi întâi la o întrebare, te rog. Uită pentru o clipă de principiul incertitudinii și imaginează-ți că totul este determinabil. Dacă cunoști condițiile inițiale, poți calcula și deriva condițiile în orice moment ulterior din timp. Imaginează-ți că unui savant extraterestru i s-ar fi oferit toate datele despre Terra cu mai multe miliarde de ani în urmă. Crezi că ar fi putut prezice existența acestui deșert, doar pe baza calculelor?

Bai Aisi cântări problema:

— Nu. Acest deșert nu a fost rezultatul evoluției naturale a Terrei, ci rezultatul forțelor omenești. Comportamentul civilizațiilor nu poate fi înțeles doar cu ajutorul legilor fizicii.

— Foarte bine. Atunci de ce noi și colegii noștri dorim cu toții să încercăm să explicăm condițiile cosmosului de azi și să prezicem viitorul lui doar prin deducții care se bazează pe legile fizicii?

Cuvintele lui Ding Yi îl surprinseră pe Bai Aisi. Bărbatul nu-și dezvăluise aceste gânduri în trecut.

Bai Aisi spuse:

— Cred că este ceva ce se situează în afara domeniului fizicii. Scopul fizicii este descoperirea legilor fundamentale ale naturii. Deși deșertificarea produsă de oameni pe Terra nu poate fi calculată direct prin fizică, ea tot urmează niște legi. Legile universale sunt constante.

— He, he, he, he.

Râsul lui Ding Yi nu era deloc bucuros. Așa cum își amintise mai târziu, Bai Aisi se gândise că era cel mai sinistru râs pe care-l auzise vreodată. Era în el un soi de plăcere masochistă, o plăcere a cuiva ce vede cum totul se prăbușește în abis, o tentativă de a folosi bucuria pentru a ascunde teroarea, până când teroarea însăși devenea un privilegiu.

— Ultima ta propoziție! continuă profesorul. M-am consolat adesea în felul ăsta. M-am străduit mereu să cred că există măcar o masă la acest banchet plin de farfurii ce rămân, la dracu', neatinse… Îmi spun asta din când în când. Și o voi spune încă o dată înainte să mor.

Bai Aisi crezu că mintea lui Ding Yi era în altă parte și că acesta vorbea ca într-un vis. Nu știu ce să spună.

— La începutul crizei, adăugă Ding Yi, când sophonii interferau cu acceleratoarele de particule, câțiva oameni s-au sinucis. Pe atunci, mi s-a părut că ceea ce făcuseră nu avea niciun sens. Teoreticienii ar fi trebuit să fie entuziasmați de asemenea date experimentale! Dar acum înțeleg. Acei oameni știau mai multe decât mine. Uite,

Yang Dong, de exemplu. Știa mai mult decât mine și gândea mai departe. Știa, probabil, lucruri pe care nici noi, cei de acum, nu le știm. Crezi că numai sophonii creează iluzii? Crezi că singurele iluzii care există sunt în terminalele acceleratorului de particule? Crezi că restul universului este tot atât de pur ca o fecioară și ne așteaptă să-l explorăm? Păcat că a plecat cu tot ce știa.

— Dacă ar fi vorbit mai mult cu dumneata atunci, poate că nu ar fi ales să plece.

— Poate că m-aș fi dus și eu cu ea.

Ding Yi săpă o groapă în nisip și urmări cum nisipul de pe margini curgea înapoi înăuntru, ca o cascadă:

— Dacă nu mă întorc, tot ce se află în camera mea îți aparține. Știu că ți-au plăcut întotdeauna lucrurile acela pe care le-am adus din Era Comună.

— E adevărat, mai ales pipele acelea de tutun… Dar nu cred că or să fie ale mele.

— Sper să ai dreptate. Mai am și niște bani…

— Profesore, vă implor!

— Vreau să-i folosești ca să intri în hibernare. Cu cât mai mult timp, cu atât mai bine – sigur, dacă așa îți dorești. Am două scopuri în minte. Unu: vreau să te duci și să te uiți la sfârșitul jocului și pentru mine – sfârșitul jocului pentru fizică. Doi… Nici nu știu cum să-ți spun asta. Nu vreau să-ți irosești viața. După ce alții vor fi hotărât că fizica există cu adevărat, va fi destul timp ca tu să te duci și să te ocupi de fizică.

— Asta… seamănă cu ceva ce ar spune Yang Dong.

— Poate că nu e o prostie.

Bai Aisi observă că groapa pe care o săpase Ding Yi în deșert se mărea rapid. Se ridicară și se dădură înapoi, în timp ce groapa se mărea din ce în ce mai mult, atât în lățime, cât și în adâncime. În curând, fundul ei dispăru în umbre. Nisipul inundă groapa în torente și, în curând, diametrul gropii ajunse la o sută de metri și o dună din apropiere fu

înghițită. Bai Aisi alergă spre mașină și se urcă pe scaunul șoferului; Ding Yi îl urmă și se așeză pe locul pasagerului. Bai Aisi observă că mașina se deplasa încet spre groapă, trasă de nisipul de dedesubtul ei. Porni motorul și roțile începură să se miște, dar mașina continua să se miște înapoi.

Ding Yi râse din nou cu râsetul acela sinistru:

— He, he, he, he…

Bai Aisi reglă motorul electric la puterea maximă și roțile se învârtiră nebunește, împroșcând cu nisip în toate direcțiile. Dar mașina tot se ducea spre groapă ca o farfurie de pe o față de masă trasă de cineva.

— Cascada Niagara! He, he, he, he …

Bai Aisi privi înapoi și văzu o priveliște care făcu să-i înghețe sângele în vine: groapa ocupa acum întregul său câmp vizual. Întregul deșert era înghițit de ea și lumea era ca o groapă uriașă al cărei fund era un abis. La margine, nisipul care curgea înăuntru forma o cascadă de nisip galben spectaculoasă. Ding Yi nu fusese prea exact, cu descrierea lui: cascada Niagara era minusculă în comparație cu această cascadă de nisip terifiantă. Cascada de nisip se întindea de la marginea gropii până la marginea îndepărtată a orizontului, formând un inel uriaș. Torenții de nisip vuiau de parcă lumea însăși s-ar fi dezintegrat. Mașina continua să alunece spre groapă, din ce în ce mai repede. Bai Aisi apăsă accelerația până la podea și-și lăsă toată greutatea pe ea, dar fără niciun rezultat.

— Prostule! Chiar crezi că vom scăpa? spuse Ding Yi în timp ce continua să râdă sinistru. Să scapi de viteză! De ce nu calculezi viteza de evadare? De ce gândești cu fundul? He, he, he, he…

Mașina se rostogoli peste margine și căzu în cascada de nisip. Nisipul care ploua peste tot în jurul lor păru să se oprească, în timp ce totul se cufunda în abis. Bai Aisi urlă ca scos din minți, dar

nu putu să se audă pe sine. Tot ce auzi fu râsetul sălbatic al lui Ding Yi:

— Hahahahaha… Nu rămâne nicio masă neatinsă la banchet și nicio fecioară neatinsă în Univers… uahiihiihiihii… uahahahaha…

白 Ice se deșteptă din coșmar și se trezi scăldat de o sudoare rece. În jurul lui, mai multe picături de sudoare atârnau suspendate prin aer. Pluti o vreme, cu corpul înțepenit, apoi ieși din cabina sa și se duse la cabina lui Vasilenko. Dură ceva timp până se deschise ușa, pentru că și Vasilenko dormea.

— Generale! Nu mai păstra pe navă chestia aia, chestia aia pe care ei o numesc bucata de hârtie! Nu, vreau să spun să nu mai permiți Revelației să plutească în jurul ei. Ar trebui să plecăm de aici imediat, și să ajungem cât mai departe posibil!

— Ce ai descoperit?

— Nimic, e doar intuiția mea.

— N-arăți prea bine. Epuizarea? Cred că-ți faci prea multe griji. Lucrul acela… Nu cred că e nimic. Nu are nimic înăuntru. E inofensiv.

白 Ice îl apucă pe Vasilenko de umeri și-l privi drept în ochi:

— Nu fi arogant!

— Cum?

— Nu fi arogant. Slăbiciunea și ignoranța nu sunt bariere în calea supraviețuirii, dar aroganța, da. Amintește-ți de picătură!

Ultima frază a lui 白 Ice își făcu efectul. Vasilenko se holbă la el în tăcere preț de câteva secunde, apoi încuviință încet.

— Foarte bine, doctore Bai, te voi asculta. Revelația va pleca departe de hârtie și se va retrage la o depărtare de o mie de kilometri. Vom lăsa doar o navetă de serviciu ca s-o monitorizeze… Poate la două mii de kilometri?

白 Ice îi dădu drumul lui Vasilenko și-și șterse fruntea:

— Tu hotărăști. Ce-ți sugerez eu este: cu cât mai departe, cu atât mai bine. Voi completa un raport oficial imediat și voi înștiința Comandamentul cu privire la teoriile mele. Împleticindu-se, se îndepărtă plutind prin aer.

Revelația părăsi hârtia. Aceasta trecu prin carena navei și ajunse din nou în spațiul deschis. Deoarece fundalul era din nou întunecat, părea din nou să fie o bucată opacă de hârtie. Revelația se îndepărtă de hârtie până când distanța dintre ele ajunse la două mii de kilometri, apoi continuă să navigheze în paralel, așteptând sosirea lui *Mâine*. O navetă de serviciu cu un echipaj format din doi oameni rămase la aproximativ zece metri de hârtie, pentru a o supraveghea permanent.

Undele gravitaționale emise de bucata de hârtie continuau să se diminueze și lumina ei scăzu.

La bordul Revelației, 白 Ice se închise în laborator. În jurul lui, deschise mai mult de o duzină de ferestre de informație, toate conectate la computerul cuantic al navei care efectua niște calcule masive. Ferestrele erau pline de ecuații, curbe și matrice. Înconjurat de ferestre, 白 Ice era agitat și iritabil, ca un animal prins în cușcă.

După cincizeci de ore de la despărțirea de Revelația, undele gravitaționale emise de bucata de hârtie dispărură complet. Lumina albă ce emana din ea clipi de două ori și se stinse la rândul său. Bucata de hârtie dispăruse.

— S-a evaporat? întrebă Vasilenko.

— Nu cred. Dar n-o mai putem vedea.

白 Ice dădu din cap obosit și închise ferestrele de informații, una câte una.

După încă o oră în care nu putură fi detectate semnale de la hârtie, Vasilenko ordonă navetei de serviciu să revină la bordul *Revelației.* Dar cei doi

membri de serviciu nu confirmară ordinul; radioul doar transmitea o conversație repezită dintre cei doi:

— Uite acolo jos! Ce se întâmplă?

— Se ridică!

— Nu o atinge! Ieși de acolo!!

— Ah, piciorul meu! Ahhhhhhh…

După urlet, terminalul de monitorizare de pe *Revelația* arătă cum unul dintre membrii echipajului părăsea naveta de serviciu și-și activa dispozitivul hidraulic al costumului său spațial, încercând să scape. Văzură o lumină strălucitoare; sursa ei era fundul navetei de serviciu care se topea! Naveta de serviciu arăta ca o minge de înghețată căzută pe o foaie de sticlă încinsă: fundul navetei se topea și se împrăștia în toate direcțiile. „Sticla“ era invizibilă, iar existența planului ei era trădată doar de balta de material topit din navetă care își mărea dimensiunile. Balta se împrăștie până deveni o foaie subțire ce emitea lumini colorate fascinante, ca niște jocuri de artificii împrăștiate pe o sticlă.

Membrul echipajului care evadase zbură la o oarecare distanță, dar păru să fie tras înapoi de gravitație, spre acel plan format din naveta topită. Picioarele lui atinseră planul și se topiră imediat, devenind o baltă lucitoare. Restul trupului său începu să se împrăștie și el pe plan și mai avu timp doar să scoată un urlet scurt, care se întrerupse brusc.

— Tot echipajul la posturile de hipergravitație! Cu toată viteza înainte!

Imediat ce văzuse picioarele membrului evadat al echipajului atingând planul invizibil, Vasilenko dăduse ordinul. Revelația nu era o navă stelară, așa că atunci când se angajase în accelerarea la viteză maximă, echipajul nu avusese nevoie să intre în starea protectoare de spațiu interstelar. Dar hipergravitația fusese suficientă ca să-i împingă pe toți adânc în scaune. Deoarece

ordinul venise atât de repede, câțiva nu reușiseră să ajungă la timp la locurile lor, căzuseră la pupa navei și se răniseră. Duzele de evacuare ale *Revelației* emiseră un șuvoi de plasmă lung de câțiva kilometri, care străpunse noaptea întunecată a spațiului. În depărtare, acolo unde naveta de serviciu încă se mai topea, putură să vadă o lucire fosforescentă ca o himeră în deșert.

În imaginea mărită de la terminalul de monitorizare, putură vedea că mai rămăsese doar partea de sus a navetei, dar și ea dispăru repede în planul strălucitor. Cadavrul membrului echipajului fusese vaporizat în plan și se transformase acum într-o lucire uriașă în formă de om. Trupul lui devenise o felie din plan fără niciun fel de grosime. Deși mare, ca suprafață, nu avea volum.

— Nu ne mișcăm, spuse pilotul *Revelației*. Vorbea greu din cauza hipergravitației. Nava nu accelerează.

— Ce tot bombănești acolo? vru Vasilenko să strige, dar hipergravitația îi transformă strigătul în șoaptă.

Într-adevăr, pilotul părea să se fi înșelat. Toți cei de pe navă fuseseră presați de hipergravitație în scaune, ceea ce însemna că nava se afla într-un proces de accelerare extremă. Vizual, unui pasager i-ar fi fost imposibil să-și dea seama dacă nava se mișca sau nu în spațiu, fiindcă toate corpurile cerești care ar fi putut servi drept puncte de referință se aflau mult prea departe, așa că nu puteau vedea paralaxa într-o secvență scurtă de timp. Cu toate acestea, sistemul de navigație al navei putea detecta și cele mai mici mișcări și accelerații; acesta nu se înșela.

Revelația se afla în hipergravitație, dar nu accelera. O forță anume o țintuise în acest punct din spațiu.

— Ba există accelerație, spuse 白 Ice slab. Dar spațiul din această regiune curge în direcție opusă și astfel ne anulează deplasarea.

— Spațiul curge? Înspre ce?

— Acolo, desigur.

白 Ice nu putea să-și ridice mâna, care acum devenise foarte grea. Dar înțeleseseră cu toții ce voia să spună. Revelația se cufundă într-o tăcere de moarte. În mod normal, hipergravitația îi făcea pe oameni să se simtă în siguranță, de parcă ar fi scăpat de un pericol, îmbrățișați de o forță protectoare. Dar acum părea opresivă și sufocantă ca un mormânt.

— Deschide un canal spre Comandament, spuse 白Ice. Nu avem timp, așa că vom considera că acesta este raportul nostru oficial.

— Canal deschis.

— Generale, ai spus odată: „Nu cred că e ceva. Nu e nimic înăuntru.“ Ai avut dreptate. Hârtia aia nu e nimic și nu conține nimic. Este doar spațiu, așa ca spațiul din jurul nostru, care nu e nimic și nu conține nimic. Dar există o diferență: este bidimensional. Nu este un bloc, ci o felie. O felie fără grosime.

— Nu s-a evaporat?

— Doar câmpul protector din jurul ei s-a evaporat. Câmpul de forță a acționat ca un ambalaj care a separat spațiul bidimensional de cel tridimensional. Dar acum cele două sunt în contact direct. Îți aduci aminte ce au văzut Spațiul Albastru și Gravitația?

Nimeni nu răspunse, dar își amintiră cu toții: spațiul cvadridimensional căzând într-unul tridimensional, ca o cascadă peste o stâncă.

— Așa cum spațiul cvadridimensional se prăbușește într-unul tridimensional, și spațiul tridimensional se poate prăbuși într-unul bidimensional, cu o dimensiune care se înfășoară și se îndoaie în tărâmul cuantic. Suprafața acelei felii de spațiu bidimensional – care are doar suprafață – se va extinde rapid, prăbușind și mai mult spațiu… Ne aflăm acum într-un spațiu care se prăbușește în două dimensiuni, și, în cele din

urmă, va urma întregul Sistem Solar. Cu alte cuvinte, Sistemul Solar se va transforma într-un tablou fără grosime.

— Putem să ne salvăm?

— Salvarea seamănă cu trasul la rame într-o barcă care e târâtă de curent spre o cascadă. Dacă nu depășim o anume viteză de evadare, ne vom prăbuși peste stâncă. E ca atunci când arunci o pietricică în sus, de la sol: indiferent cât de sus o arunci, până la urmă va cădea. Întregul Sistem Solar se află în zona prăbușirii și, oricine ar încerca să scape, trebuie să atingă viteza de evadare.

— Cât este viteza de evadare?

— Am calculat de patru ori în mod separat. Sunt destul de sigur că am calculat corect.

— Cât este?!

Toți cei de la bordul *Revelației* și al *Alaskăi* își ținură respirația și ascultară acest calcul final ca reprezentanți ai umanității.

白 Ice își anunță calm rezultatul:

— Viteza luminii.

Sistemul de navigație arăta că *Revelația* se deplasa acum în direcția opusă direcției dorite. Începuse prin a se deplasa încet spre spațiul bidimensional, însă, treptat, accelera. Sistemele navei erau setate în continuare, pe „Viteză maximă“. Aceasta avea cel puțin să încetinească ritmul prăbușirii navei și să întârzie inevitabilul.

Pe plan, la două mii de kilometri depărtare, lumina emisă de naveta de serviciu și de membrii echipajului, bidimensionalizați, se stinsese deja. Prin comparație cu prăbușirea de la patru la trei dimensiuni, căderea de la trei la două dimensiuni producea mult mai puțină energie. Lumina stelelor le dezvălui limpede, însă, două structuri bidimensionale. Pe naveta bidimensionalizată, era posibil să vezi atât detaliile structurilor tridimensionale, desfăcute în două dimensiuni – cabina echipajului, reactorul cu fuziune și așa mai

departe –, cât și figura ghemuită a unui membru al echipajului din cabină. În silueta celuilalt membru al echipajului, puteau fi văzute cu claritate nu doar oasele și vasele de sânge, dar și celelalte părți ale corpului. În timpul procesului de prăbușire în spațiul bidimensional, fiecare punct de pe un obiect tridimensional era proiectat pe plan conform unor principii geometrice precise și, astfel, aceste două siluete se dovediseră să fie cele mai complete și mai precise imagini inițiale ale navetei și ale oamenilor tridimensionali. Toate structurile interne erau acum poziționate una lângă cealaltă în spațiul bidimensional și nimic nu era ascuns. Procesul de proiecție, însă, era foarte diferit de cel folosit în desenul tehnic și, de aceea, era dificil să reimaginezi vizual structura tridimensională a formelor. Cea mai importantă diferență față de desenul tehnic consta în faptul că desfacerea bidimensională avea loc la fiecare scară: toate structurile și detaliile inițiale fuseseră proiectate în paralel în două dimensiuni, iar rezultatul repeta, într-o oarecare măsură, efectul vizualizării lumii tridimensionale din spațiul cvadridimensional. Semăna mult cu desenele de fractali: oricât ai fi mărit o parte din imagine, nu devenea mai puțin complexă. Totuși, fractalii erau concepte teoretice – reprezentările lor concrete erau limitate inevitabil de rezoluție și, după mărirea de un număr oarecare de ori, imaginile își pierdeau natura fractală. Complexitatea obiectelor tridimensionale bidimensionalizate, pe de altă parte, era reală: rezoluția era la nivelul particulelor fundamentale. Pe terminalul de monitorizare al Revelației, ochiul putea să vadă doar o rezoluție limitată, dar complexitatea și numărul de detalii îi amețeau deja pe privitori. Era imaginea cea mai complicată din Univers; dacă te uitai prea mult timp la ea, puteai înnebuni.

Sigur, naveta și membrii echipajului nu mai aveau nicio grosime.

Nu era clar cât de mult se extinsese planul până acum, fiindcă doar cele două imagini îi indicau prezența.

Revelația aluneca din ce în ce mai repede spre plan, spre acel abis a cărui grosime era zero.

— Dragii noștri, nu fiți triști. Nu va reuși să scape nimeni din Sistemul Solar, nici măcar o bacterie sau un virus. Vom deveni cu toții o parte din această măreață imagine de ansamblu.

白 Ice părea acum calm și stoic.

— Opriți accelerarea, spuse Vasilenko. Ce mai contează câteva minute? Haide măcar să putem respira ușor la sfârșit.

Motorul *Revelației* se opri. Coloana de plasmă de la pupa navei dispăru și nava pluti în derivă, neputincioasă în spațiu. În realitatea, nava încă accelera spre peticul de spațiu bidimensional, dar pentru că se deplasa odată cu spațiul din jur, cei de la interior nu simțeau nicio gravitație datorată accelerării. Se bucurară de imponderabilitate și traseră aer adânc în piept.

— Știți la ce mă gândesc? La picturile lui Ochi-de-Ac din poveștile lui Yun Tianming, spuse 白 Ice.

Din oamenii de la bordul Revelației, doar câțiva știau despre mesajul secret al lui Yun Tianming. Acum, într-o clipită, înțeleseseră cu toții semnificația acestui detaliu din povești. Era o metaforă simplă și nu existau coordonate de orientare, fiindcă era atât de directă. Yun trebuie să fi știut că-și asuma un risc mare punând o asemenea metaforă în poveștile lui, dar, cu toate astea, trebuise să încerce, fiindcă mesajul era atât de important.

Probabil că se gândise că, în lumina cunoștințelor obținute după descoperirile *Spațiului Albastru* și ale *Gravitației*, oamenii aveau să înțeleagă metafora. Din nefericire însă, le supraapreciase capacitatea de înțelegere.

Incapacitatea de a descifra această informație-cheie făcuse omenirea să-și pună toate speranțele în Proiectul Buncărului.

Era adevărat că ambele atacuri ale Pădurii Întunecate, la care fuseseră martori oamenii, implicaseră fotoizi, dar aceștia ignoraseră un amănunt izbitor: cele două sisteme planetare-țintă erau structurate diferit față de Sistemul Solar. Steaua cunoscută sub numele 187J3X1 avea trei planete mari de tipul lui Jupiter, dar toate orbitau foarte aproape de soarele lor. Distanța medie dintre ele și acel soare era doar de 3% din distanța de la Jupiter la Soare, chiar mai mică decât cea a orbitei lui Mercur. De vreme ce aproape că-și atingeau soarele, explozia astrului le distrusese complet, și nu ar fi putut fi folosite drept bariere. Sistemul trisolarian, pe de altă parte, avea doar o singură planetă, Trisolaris.

Structura sistemului planetar din jurul unei stele anume era o caracteristică vizibilă de la distanță. Pentru o civilizație destul de avansată, o privire rapidă era de ajuns.

Dacă oamenii putuseră să de gândească la un plan conform căruia să-și folosească uriașii gazoși drept bariere, de ce n-ar fi putut face asta și observatorii ce făceau parte din civilizațiile acelea atât de avansate?

Slăbiciunea și ignoranța nu sunt bariere în calea supraviețuirii, dar aroganța este.

Revelația era acum la mai puțin de o mie de kilometri de plan; și cădea din ce în ce mai repede.

— Vă mulțumesc, tuturor, că v-ați făcut datoria. Deși n-am fost prea mult timp împreună, am colaborat bine, spuse Vasilenko.

— Îi mulțumesc și fiecărui membru al rasei umane, adăugă 白 Ice. Odinioară, am trăit împreună în Sistemul Solar.

Revelația se prăbuși în spațiul bidimensional. În câteva secunde, fu aplatizată. O lumină care semăna cu un joc de artificii rupse din nou

întunecimea spațiului. Era o imagine bidimensională vastă care putea fi văzută limpede de pe Alaska, aflată la o mie de kilometri distanță. Era posibil să distingi fiecare individ de la bordul Revelației: erau așezați unul lângă altul, ținându-se de mâini, și fiecare celulă a trupului lor era expusă spațiului în două dimensiuni.

Erau primii care fuseseră reprezentați în cadrul acestei mărețe picturi a anihilării.

ERA BUNKERULUI, ANUL 68.

Pluto

— Hai să ne întoarcem înapoi pe Terra, spuse Cheng Xin încet. Era prima idee care plutise prin haosul și întunecimea gândurilor ei răvășite.

— Terra nu este un loc rău de așteptat sfârșitul. O frunză căzătoare își caută rădăcina. Dar sperăm că Halo se va duce pe Pluto, spuse Cao Bin.

— Pluto?

— Pluto se află la apogeul său, destul de departe de spațiul bidimensional. Guvernul Federației este pe cale să emită o alertă oficială de atac pentru toată lumea și multe nave se vor îndrepta în acea direcție. Deși rezultatul final va fi același, cel puțin va mai rămâne ceva timp.

— Cât de mult?

— Întregul Sistem Solar de până la Centura Kuiper se va prăbuși în două dimensiuni în opt, maximum zece zile.

— Nu e destul încât să merite să ne mai pese. Hai să mergem pe Terra, spuse AA.

— Guvernul Federației ar dori să te roage să faci ceva.

— Ce ar mai putea fi de făcut acum?

— Nimic important. Acum nu mai este nimic important. Dar cineva a venit cu ideea că, teoretic,

poate exista un soft de procesare a imaginii care ar putea prelucra o imagine bidimensionalizată a unui obiect tridimensional și ar putea recrea obiectul tridimensional. Sperăm ca, în viitorul îndepărtat, vreo civilizație inteligentă să poată recrea o reprezentare tridimensională a lumii noastre din imaginea ei bidimensională. Deși nu va fi nimic altceva decât o reprezentare moartă, măcar așa, civilizația umană nu ar fi uitată.

Muzeul Civilizației Umane se află pe Pluto. O mare parte din artefactele prețioase ale umanității sunt depozitate acolo. Însă muzeul este îngropat sub suprafață și ne e teamă că, în timpul procesului prăbușirii în plan, aceste artefacte se vor amesteca cu straturile crustei și structurile lor vor fi deteriorate. Am dori să transporți câteva dintre artefacte departe de Pluto, pe Halo, și să le împrăștii în spațiu, pentru ca fiecare să se poată prăbuși în două dimensiuni separat. În acest mod, structurile lor vor fi conservate în două dimensiuni fără să fie deteriorate. Presupun că o poți considera un soi de misiune de salvare… Sigur, recunosc că ideea este aproape SF, însă a face ceva acum este mai bine decât a nu face nimic.

— În plus, Luo Ji e pe Pluto. Vrea să te vadă.

— Luo Ji?! strigă AA. Mai trăiește?

— Da. Are aproape două sute de ani.

— Perfect, spuse Cheng Xin. Să mergem pe Pluto. În trecut, aceasta ar fi fost o călătorie extraordinară. Dar acum, nimic nu mai avea importanță.

O voce masculină plăcută vorbi:

— Doriți să mergeți pe Pluto?

— Cine ești? întrebă AA.

— Sunt *Halo*, sau AI-ul lui *Halo*. Doriți să mergeți pe Pluto?

— Da. Ce trebuie să facem?

— Trebuie doar să confirmați cererea. Nu e nevoie să faceți nimic. Voi efectua călătoria pentru dumneavoastră.

— Da, dorim să mergem pe Pluto.

— Autorizare confirmată. Procesare. *Halo* va accelera la 1G în trei minute. Vă rugăm să fiți atenți la direcția gravitației.

Cao Bin spuse:

— Bine. Mai bine să plecați mai devreme. După ce se emite alerta de atac, va fi un haos generalizat. Să sperăm că vom avea norocul să vorbim din nou.

Închise legătura din fereastră înainte ca AA și Cheng Xin să poată să-și ia rămas-bun. În momentul acesta, AA, Cheng Xin și Halo nu erau prioritățile lui.

Prin hublou, putură să vadă câteva reflexii albastre apărând pe carcasa orașului combinat – erau reflexiile luminilor duzelor lui *Halo*. Cheng Xin și AA căzură într-o parte a sălii sferice și simțiră cum corpurile lor cresc în greutate. Accelerarea atinse repede 1G. După ce amândouă – încă slăbite după hibernare – se luptară să se ridice și priviră din nou prin hublou, văzură Jupiter în plenitudinea lui. Era imens și se micșora într-un ritm prea lent pentru a fi perceput.

AI-ul navei le oferi lui AA și lui Cheng Xin un tur al navei pentru a le familiariza cu ea. La fel ca predecesoarea sa, această nouă *Halo* era tot un iaht stelar cu o capacitate maximă de patru locuri. Majoritatea spațiului de pe navă era ocupat de sistemul de reciclare ecologică. După standardele convenționale, sistemul de reciclare ecologică era extrem de redundant – un volum de spațiu care ar fi suportat patruzeci de oameni era folosit pentru a deservi doar patru. Sistemul era împărțit în patru subsisteme identice, legate între ele și acționând fiecare ca rezerva celorlalte. Dacă unul dintre ele eşua în mod accidental, celelalte trei puteau să-l aducă din nou la viață. O altă caracteristică distinctivă a lui Halo era capacitatea de a ateriza direct pe o planetă solidă de dimensiuni medii. Era un design neobișnuit printre navele stelare – astfel

de nave foloseau de obicei navete care să transporte pasagerii pe planete. Coborârea directă în gravitația adâncă a unei planete necesita ca nava să aibă o carenă foarte rezistentă și acest lucru creștea cu mult costul. Pe de altă parte, nevoia de zbor atmosferic necesita un profil aerodinamic, alt lucru rar printre navele stelare. Toate aceste caracteristici însemnau că, dacă Halo ar fi putut găsi o altă planetă asemănătoare cu Terra în spațiul interstelar, acesta putea acționa ca bază locuibilă pentru echipaj, la suprafața planetei, pentru un interval de timp considerabil. Poate că tocmai datorită acestor caracteristici ale sale fusese ales Halo pentru misiunea de salvare a artefactelor de pe Pluto.

Iahtul mai avea și numeroase alte caracteristici neobișnuite. De exemplu, avea cinci anexe mici, fiecare de douăzeci, până la treizeci de metri pătrați. Fiecare anexă se adapta automat la direcția gravitației din timpul accelerării și, în timpul navigației fără motor, se rotea independent în interiorul navei, pentru a genera gravitație artificială. Fiecare anexă avea un alt peisaj natural: o pajiște cu un pârâiaș clipocind prin iarbă; un crâng mic cu un izvor în mijloc; o plajă cu valuri de apă limpede care se ridicau și apoi se spărgeau de plajă… Aceste scene erau mici, dar rafinate, ca un șir de perle făcute din cele mai frumoase locuri de pe Terra. Pe o navă spațială stelară mică, un asemenea design era extrem de luxos.

Cheng Xin se simți în același timp supărată și înduioșată de soarta lui *Halo*. O asemenea lume mică și perfectă avea să se transforme curând într-o felie fără grosime. Evită, pe cât putu, să se gândească la celelalte lucruri minunate care aveau să fie distruse – anihilarea îi acoperea cerul gândurilor ca o pereche de aripi negre uriașe și nu îndrăznea să se uite drept la ele.

La două ore după plecarea lor, *Halo* primi alerta oficială de atac al Pădurii Întunecate, emis

de guvernul Federației Sistemului Solar. Președinta, o femeie frumoasă care părea foarte tânără, făcu anunțul. Stătea în picioare în fața steagului albastru al Federației și vorbea fără niciun fel de expresie pe chip. Cheng Xin observă că steagul albastru semăna cu anticul steag al ONU, deși o diagramă a Soarelui înlocuise diagrama Terrei. Acest document de o importanță supremă, care marca sfârșitul umanității, era foarte scurt:

Acum cinci ore, sistemul de avertizare avansată a confirmat faptul că a fost inițiat un atac al Pădurii Întunecate împotriva lumii noastre.

Atacul are forma unui atac dimensional care va prăbuși spațiul din jurul Sistemului Solar de la trei la două dimensiuni. Rezultatul va fi completa distrugere a vieții de orice fel.

Se estimează că procesul va dura de la opt până la zece zile. În acest moment, prăbușirea este în desfășurare, iar ritmul și proporțiile prăbușirii cresc rapid.

Ni s-a confirmat că viteza de evadare pentru regiunea ce se prăbușește este viteza luminii.

Acum o oră, Guvernul Federației și Parlamentul au dat o nouă rezoluție care abrogă toate legile privitoare la Escapism. Cu toate acestea, guvernul dorește să le amintească tuturor cetățenilor că viteza de evadare depășește cu mult viteza maximă a tuturor vehiculelor spațiale umane. Probabilitatea unei evadări reușite este zero.

Guvernul Federației, Parlamentul, Curtea Supremă și Flota Federației își vor îndeplini sarcinile până la capăt.

AA și Cheng Xin nu se deranjară să urmărească mai multe știri. Era posibil ca Lumea Bunkerului, așa cum spusese Cao Bin, să fi atins nivelul paradisiac. Ar fi dorit să vadă cum arăta Paradisul, dar nu îndrăzneau să se uite. Dacă totul se îndrepta spre nimicire, cu cât era mai frumos, cu

atât mai adâncă le-ar fi fost suferința. În orice caz, era un paradis care se prăbușea în teroarea morții.

Halo opri accelerarea. În spate, Jupiter deveni un punct mic și galben. Următoarele zile ale călătoriei și le petrecură într-o ațipeală neîntreruptă, produsă de un aparat de inducere a somnului. În această călătorie solitară prin noaptea de dinaintea sfârșitului, și numai închipuirile nebunești de neoprit ar fi fost de ajuns să doboare pe oricine.

IA-ul lui *Halo* le deșteptă pe AA și pe Cheng Xin din somnul lor lipsit de vise atunci când nava ajunse la Pluto.

Prin hublou și pe monitor putură să vadă Pluto în întregime. Impresia lor inițială despre planeta pitică fu una de întunecime, amintind de un ochi rămas închis pentru totdeauna. Fiind atât de departe de Soare, lumina era extrem de slabă. Abia când *Halo* intră pe orbita joasă începură să vadă culorile de pe suprafața planetei: crusta lui Pluto părea să fie compusă din petice albastre și negre. Lucrurile negre erau stâncile – nu erau neapărat de culoare neagră, dar lumina era prea slabă ca să le facă să arate de altă culoare. Albastru era dat de nitrogenul solidificat și de metan. Cu două secole în urmă, când Pluto fusese aproape de perigeul său și în interiorul orbitei lui Neptun, suprafața lui ar fi arătat cu totul altfel. Pătura lui de gheață s-ar fi topit parțial și ar fi produs un strat subțire de atmosferă. Din depărtare, ar fi părut de un galben-închis.

Halo continuă să coboare. Pe Terra, asta ar fi presupus o reintrare atmosferică ce-ți tulbura sufletul, dar aici, Halo continua să zboare prin vidul tăcut, decelerând prin puterea propriilor propulsoare. Pe solul albastru-negricios de dedesubt, apăru un rând ce-ți atrăgea imediat atenția:

CIVILIZAȚIA TERREI

Textul era scris cu acele caractere moderne care erau o combinație de elemente latine și chinezești. După aceea, mai erau câteva rânduri de text cu caractere mai mici care repetau același lucru cu diverse alte caractere. Cheng Xin observă că niciunul dintre ele nu spunea „muzeu". Iahtul se afla încă la o sută de kilometri deasupra suprafeței, ceea ce însemna că textul era gigantic. Cheng Xin nu putea estima mai exact mărimea literelor, dar era sigură că acestea erau cele mai mari litere scrise produse vreodată de către umanitate, fiecare destul de mare ca să conțină un oraș. Atunci când *Halo* ajunse la aproximativ zece mii de metri deasupra suprafeței, una dintre literele acelea mari ocupa întregul câmp vizual. În cele din urmă, *Halo* ajunse pe terenul de aterizare mare, care reprezenta punctul cel mai de sus de pe caracterul chinezesc qiu (球), o parte din cuvântul Terra.

Sub coordonarea IA-ului navei, Cheng Xin și AA își puseră costume spațiale ușoare și ieșiră din Halo pe suprafața lui Pluto. Datorită mediului înghețat, sistemele de încălzire din costumele lor spațiale funcționau la maximum. Terenul de aterizare era pustiu, alb și părea să fie fosforescent în lumina stelelor. Numeroasele semne de ardere lăsate la sol indicau că în zonă aterizaseră și decolaseră cândva o mulțime de aparate de zbor, dar acum, *Halo* era singura navă de aici.

În timpul Erei Bunkerului, Pluto era ca Antarctica de pe Terra, din vechime. Nimeni nu locuia aici în permanență și doar puțini veneau în vizită.

În cer, o sferă neagră se mișca rapid printre stele. Era mare, dar suprafața ei era învăluită în întuneric: Charon, luna lui Pluto. Masa ei era cât o zecime din masa lui Pluto și cele două corpuri cerești aproape că formau un sistem biplanetar, orbitând în jurul unui centru de masă comun.

Halo își aprinse farurile. Din cauza lipsei atmosferei, nu apăru nicio rază de lumină vizibilă.

Farurile aruncau un cerc de lumină pe un obiect dreptunghiular îndepărtat. Acest monolit negru era singurul relief de pe solul alb. Dădea o senzație ciudată de simplitate, de parcă ar fi fost o abstracție a lumii reale.

— Chestia aceea pare oarecum familiară, spuse Cheng Xin.

— Nu știu ce e, dar nu-mi inspiră nimic bun.

Cheng Xin și AA se îndreptară spre monolit. Gravitația lui Pluto era doar o zecime din cea de pe Terra, așa că înaintau în salturi. Pe drum, observară un șir de săgeți care indicau monolitul de la sol. Însă abia atunci când ajunseră la monolit înțeleseră imensitatea acestuia. Când se uitară în sus, avură senzația că, din cerul înstelat, fusese ruptă o bucată mare. Priviră în jur și văzură că existau și alte șiruri de săgeți, venind din alte direcții, și toate indicau monolitul. La poalele monolitului mai era o formă de relief proeminentă: o roată metalică cu diametrul de aproximativ un metru. Spre surpriza lor, descoperiră că roata putea fi acționată manual. Deasupra roții era o diagramă formată din linii albe, pe fondul suprafeței negre a monolitului. Două săgeți curbate indicau direcțiile în care putea fi rotită roata. Lângă una dintre acestea, era un desen cu o ușă deschisă pe jumătate, în timp ce cealaltă avea un desen cu o ușă închisă. Cheng Xin se întoarse să supravegheze săgețile de la sol care indicau monolitul. Toate instrucțiunile simple, clare, fără cuvinte îi dădeau o senzație stranie, pe care AA o puse în cuvinte:

— Lucrurile astea… Nu cred că sunt menite pentru oameni.

Întoarseră roata în sensul acelor de ceasornic. Roata era înțepenită dar, în cele din urmă, în suprafața monolitului se deschise o ușă. Ieși niște gaz și vaporii de apă dinăuntru se condensară iute sub formă de cristale de gheață care luciră sub faruri. Intrară pe ușă și văzură în fața lor o altă ușă,

acționată și ea de o roată. De data aceasta, deasupra roții erau niște instrucțiuni scrise, simple, care-i informau că se aflau într-o pungă de aer și că trebuia să închidă prima ușă înainte de a o deschide pe a doua. Acest lucru era neobișnuit, fiindcă, încă de la sfârșitul Erei Crizei, clădirile presurizate puteau să-și deschidă ușile direct în vid, fără să fie nevoie de un sas de presurizare.

Cheng Xin și AA întoarseră roata din interiorul ușii pe care intraseră ca s-o închidă. Lumina farurilor se întrerupse. Tocmai se pregăteau să-și aprindă luminile costumelor spațiale pentru a scăpa de teroarea întunericului, când observară o lampă mică din tavanul sasului cel îngust. Era primul semn de electricitate pe care-l vedeau. Începură să întoarcă roata care deschidea cea de-a doua ușă. Cheng Xin era sigură că, și dacă nu ar fi închis prima ușă, tot ar fi putut-o deschide pe a doua. Singurul lucru care împiedica aerul să scape era faptul că urmaseră instrucțiunile. În acest mediu cu tehnologie redusă, nu exista niciun mecanism automat care să împiedice erorile.

Șuvoiul de aer aproape că le răsturnă, iar temperatura care creștea rapid le aburi vizoarele. Dar costumele spațiale le anunțară că presiunea și compoziția aerului exterior îl făceau respirabil; puteau să-și scoată căștile.

Văzură un tunel, luminat slab de un șir de lămpi, care ducea spre interiorul planetei. Pereții întunecați ai tunelului înghițeau lumina slabă pe care o emiteau lămpile așa încât, între conurile de lumină, totul era întunecat. Podeaua tunelului avea o pantă netedă. Deși unghiul era abrupt, aproape de patruzeci și cinci de grade, nu erau scări. Designul, probabil, ținuse seama de două considerații: nu era nevoie de scări în gravitația scăzută, sau poate cărarea nu era menită pentru oameni.

— Nu e niciun lift? întrebă AA. Era îngrozită de panta care ducea în jos.

— Un lift s-ar putea defecta, cu timpul. Această clădire a fost gândită să dureze ere geologice. Vocea venea de la celălalt capăt al tunelului, unde apăru un bătrân. În lumina aceea slabă, părul și barba sa, lungi și albe, pluteau în gravitația scăzută. Păreau să lumineze de la sine.

— Sunteți Luo Ji? țipă AA.

— Cine altcineva? Copilele mele, picioarele nu mă mai ajută ca altădată, așa că iertați-mă că nu v-am venit în întâmpinare. Vă rog să coborâți voi singure.

Cheng Xin și AA coborâră panta în salturi. Din cauza gravitației scăzute, nu era o manevră prea periculoasă. În timp ce se apropiau de bătrân, văzură că era chiar Luo Ji. Purta un changshan lung și alb, o robă în stil chinezesc, și se sprijinea într-un baston. Era puțin adus de spate, dar vocea îi era sănătoasă și viguroasă.

La capătul pantei, Cheng Xin se aplecă adânc:

— Onorate senior, salut.

— Ha, ha, nu e cazul, spuse Luo Ji, făcând semn cu mâna. Am fost… colegi.

Privi apoi spre Cheng Xin și în ochii lui apăru o încântare surprinzătoare care aproape că părea nepotrivită pentru vârsta lui.

— Ești încă atât de tânără. A fost o vreme când te vedeam doar ca pe Purtătorul de Sabie și apoi, treptat, ai devenit o tânără frumoasă. Ha, ha…

În ochii lui Cheng Xin și ai lui AA, Luo Ji se schimbase și el. Mărețul Purtător de Sabie se dusese. Nu știau că Luo Ji cel cinic și jucăuș din fața lor era o revenire la Luo Ji cel de cu multe secole înainte, de dinainte să devină Cel cu Fața la Zid. Acel Luo Ji se întorsese de parcă s-ar fi deșteptat din hibernare, dar trecerea timpului îl moderase și îl îmbogățise cu mai multă transcendență.

— Știți ce s-a întâmplat? întrebă AA.

— Desigur, copilă, răspunse el, arătând în spatele lui cu bastonul. Tâmpiții ăia au plecat cu toții pe nave spațiale. Știau că, până la urmă, nu vor scăpa, dar tot au încercat să fugă. Ce prostie!

Se referea la ceilalți angajați ai Muzeului Civilizației Terrei.

— Tu și cu mine ne-am chinuit amândoi degeaba, îi spuse Luo Ji lui Cheng Xin.

Acesteia îi luă câtva timp să înțeleagă ce voia să spună, dar potopul de emoții și de amintiri fu întrerupt de următoarele cuvinte ale lui Luo Ji:

— Ei, nu te mai gândi. Carpe diem a fost mereu calea cea dreaptă. Sigur, acum nu mai e prea mult diem ca să putem carpe, dar nu trebuie să căutăm necazul cu lumânarea. Să mergem! Nu e nevoie să mă sprijiniți. Nici măcar nu ați învățat cum să mergeți corect pe aici.

Dată fiind vârsta înaintată de două sute de ani a lui Luo Ji, dificultatea deplasării într-o gravitație atât de scăzută nu era că mergea prea încet, ci prea repede. Bastonul nu era atât un sprijin, cât un reductor de viteză.

După o vreme, spațiul de deasupra lor se mări. Cheng Xin și AA își dădură seama că acum se aflau într-un tunel mai larg și mai mare – de fapt, într-o peșteră. Tavanul era sus deasupra lor, dar spațiul era luminat în continuare doar de un șir de lumini slabe. Peștera părea foarte lungă, iar celălalt capăt al ei nu era vizibil.

— Acesta este corpul principal al muzeului, spuse Luo Ji.

— Unde sunt artefactele?

— În sălile de jos, de la celălalt capăt. Acelea nu sunt atât de importante. Cât de mult timp pot rezista? Zece mii de ani? O sută de mii de ani? Un milion, cel mult. Practic, toate se vor transforma în praf până atunci. Dar acestea…

Luo Ji arătă în jurul lor, apoi continuă:

— …au fost gândite să fie conservate sute de milioane de ani. Cum, dar credeți încă faptul că acesta e un muzeu? Nu, nimeni nu vine să-l viziteze. Acesta nu e un loc pentru vizitatori. Toate astea sunt un mormânt – mormântul umanității.

Cheng Xin privi în jur la peștera goală și slab luminată și trecu în revistă tot ce văzuse. Într-adevăr, totul era plin de indicii funebre.

— Cum le-a venit o astfel de idee? întrebă AA, privind în jur.

— Întrebi asta pentru că ești prea tânără, spuse Luo Ji, arătând spre Cheng Xin și spre el însuși. Pe vremea noastră, oamenii își pregăteau adesea mormintele încă din timpul vieții. Găsirea unui cimitir pentru umanitate nu este așa de ușoară, dar ridicarea unei pietre de mormânt este fezabilă.

Se întoarse spre Cheng Xin și adăugă:

— Îți aduci aminte de secretarul general Say?

Cheng Xin încuviință:

— Sigur că da.

Cu patru secole înainte, în timp ce lucra la AIS, Cheng Xin o cunoscuse pe Say, secretarul general al ONU, pe care o întâlnise de câteva ori la diferite întruniri. Ultima oară fusese la o informare a AIS. Și Wade fusese acolo. Cheng Xin îi dăduse lui Say o prezentare PowerPoint despre Proiectul Scării. Say stătuse acolo în liniște și ascultase tot fără să pună întrebări. După aceea, Say s-a apropiat de Cheng Xin, s-a aplecat și i-a șoptit: „Avem nevoie de mai mulți oameni care să gândească ca dumneata."

— Era o adevărată vizionară. De-a lungul anilor, m-am gândit de multe ori la ea. Îți vine să crezi că a murit acum patru sute de ani?

Luo Ji se sprijini de baston cu ambele mâini și oftă:

— Ea a fost cea care s-a gândit prima la acest lucru. A vrut să facă în așa fel încât umanitatea să lase în urmă o moștenire care să poată fi păstrată

pentru mult timp după ce civilizația noastră nu va mai fi. Plănuise o navă fără echipaj plină de artefacte culturale și informații despre noi, dar s-a considerat că ar fi o formă de Escapism, iar proiectul s-a oprit odată cu moartea ei. După trei secole însă, odată cu începerea Proiectului Buncărului, oamenii și-au amintit de el. Aceea a fost o vreme când oamenilor le era teamă că lumea se poate sfârși în orice clipă. Noul guvern al Federației s-a hotărât să construiască un mormânt în același timp cu construirea Proiectului Buncărului, dar, oficial, era numit Muzeul Civilizației Terrei, pentru a nu fi văzut ca un semn al pesimismului. Am fost numit președinte al comitetului mormântului. La început, ne-am angajat într-un proiect mare de cercetare pentru a studia cum să conservăm informațiile de-a lungul erelor geologice. Etalonul propus inițial a fost un miliard de ani. Ha! Un miliard. Idioții ăia au crezut că va fi ușor – în fond, dacă am putut construi Lumea Buncărului, cât de dificil putea fi să faci asta? Dar și-au dat seama repede că dispozitivele de stocare cuantice moderne, deși erau capabile să stocheze o bibliotecă întreagă într-un bob de orez, puteau conserva informațiile, fără pierderi, doar pentru două mii de ani. După aceea, dezintegrarea făcea imposibilă decodificarea lor. Și, de fapt, acest lucru se aplica doar dispozitivelor de stocare de cea mai înaltă calitate. Două treimi dintre modelele mai comune se defectau în cinci sute de ani. Aceasta transformă deodată proiectul dintr-o chestiune detașată, meditativă, într-o problemă practică interesantă. Cinci sute de ani erau o chestiune reală – tu și cu mine venim de acum doar patru sute de ani, nu? Așa că guvernul a stopat toată munca referitoare la muzeu și ne-a cerut să studiem cum să facem o copie de rezervă a datelor despre lumea modernă așa încât să poată fi citită peste cinci sute de ani, he, he… În cele din urmă, a trebuit să fie înființat un institut special pentru a se

ocupa de această problemă, pentru ca noi, ceilalți, să ne putem concentra asupra muzeului sau mormântului. Oamenii de știință și-au dat seama că, în ce privea longevitatea datelor, dispozitivele de stocare din vremea noastră erau mai bune. Au găsit niște unități flash pentru USB și niște unități de hard disk din Era Comună și unele încă mai aveau date recuperabile! Experimentele au demonstrat că, dacă aceste dispozitive erau de calitate înaltă, informația de pe ele era în siguranță pentru aproximativ cinci mii de ani. Discurile optice din era noastră, mai ales, erau extrem de rezistente. Acelea făcute din metal special puteau să conserve datele în siguranță vreme de o sută de mii de ani. Dar niciuna dintre aceste modalități de conservare nu se compara cu materialul tipărit. Cerneala specială tipărită pe hârtia compozită putea fi citită peste două sute de mii de ani. Însă asta era limita. Tehnicile noastre de stocare a datelor puteau conserva informațiile timp de două sute de mii de ani, dar trebuia să ajungem la un miliard!

Am informat guvernul că, dată fiind tehnologia curentă, conservarea a zece gigabiți de imagini și a unui gigabit de text – adică informațiile de bază cerute pentru muzeu – timp de un miliard de ani era imposibilă. Nu ne-au crezut și a trebuit să le arătăm dovezile. În cele din urmă au fost de acord să se mulțumească cu o sută de milioane de ani.

Dar chiar și asta era o sarcină extrem de dificilă. Am căutat informații care supraviețuiseră un timp așa de îndelungat. Tiparele desenate pe ceramica preistorică supraviețuiseră aproape zece mii de ani. Picturile rupestre din Europa erau vechi de aproape patruzeci de mii de ani. Dacă considerăm ca fiind informații și marcajele făcute pe pietre pe vremea când strămoșii noștri, hominizii, făcuseră primele unelte, atunci primele exemple avuseseră loc în timpul Pliocenului[29],

acum două milioane și jumătate de ani. Și chiar am găsit informații lăsate acum o sută de milioane de ani, deși nu fuseseră lăsate de oameni: urme de picioare de dinozauri. Cercetarea a continuat, dar nu făceam progrese. Ceilalți specialiști ajunseseră, evident, la niște concluzii, dar nu doreau să declare nimic. Le-am spus: „Nu vă fie teamă. Orice concluzii ați fi tras, oricât de bizare sau scandaloase, trebuie să le acceptăm, dacă nu sunt alternative.“ Le-am dat cuvântul meu că nu există nimic mai bizar și mai scandalos decât lucrurile prin care trecusem, și că nu voi râde de ei. Așa că ei mi-au spus că, în conformitate cu cele mai avansate teorii și tehnici din fiecare domeniu, pe baza cercetării teoretice și a experimentării, prin analiza și compararea multiplelor propuneri, găsiseră un mod de a conserva informațiile pentru aproximativ o sută de milioane de ani. Și au subliniat faptul că era singura metodă despre care se știa că e practicabilă. Și metoda era…

Luo Ji își ridică bastonul deasupra capului și, în timp ce părul lui alb și barba lui dansau în aer, semăna cu Moise care despărțea apele Mării Roșii. Cu solemnitate, intonă:

— …de a ciopli cuvinte în piatră.

AA chicoti. Dar Cheng Xin nu râdea. Era împietrită.

— Cuvinte cioplite în piatră. Luo Ji arătă spre pereții peșterii.

Cheng Xin păși până la unul dintre pereți. În lumina slabă, văzu că era acoperit de text dens, cioplit în piatră, și de imagini în relief. Peretele nu era roca originală, dar părea să fi fost injectat cu metal, sau poate suprafața fusese acoperită cu un strat durabil din aliaj de titan sau de aur. În esență, însă, nu era nicio diferență față de cioplirea cuvintelor în piatră. Textul gravat în piatră nu era mic: fiecare caracter sau literă avea cam un centimetru pătrat. Era o altă caracteristică gândită

să ajute cu longevitatea informațiilor, de vreme ce un text mai mic ar fi fost mai greu de conservat.

— Sigur, această abordare însemna că toată capacitatea de păstrare a informațiilor s-a redus cu mult, lăsându-ne doar cu o zecime de miime din cantitatea planificată, spuse Luo Ji. Dar nu au avut ce face și au acceptat această limitare.

— Lămpile astea sunt foarte ciudate, spuse AA.

Cheng Xin privi lampa de pe peretele peșterii. La început, îi observă forma: un braț care ieșea în relief din perete și care ținea o făclie. Se gândi că era un design familiar, dar era clar că AA nu se referea la asta. Lampa în formă de făclie părea foarte rudimentară. Mărimea și structura ei aminteau de un proiector antic, dar lumina pe care o emitea era foarte slabă, cam la fel cu aceea a unui bec incandescent de douăzeci de wați. După ce trecea prin abajurul gros, lumina nu era mult mai strălucitoare decât o lumânare.

Luo Ji spuse:

— În spate, acolo, este mașinăria care produce electricitatea acestui complex, ca o centrală electrică. Lampa asta este o realizare uimitoare. Nu are înăuntru nici filament și nici gaz ionizat luminescent, și nu știu care este elementul luminos, dar poate continua să strălucească timp de o sută de mii de ani. Ușile pe care ați venit ar trebui să rămână funcționale, în condiții normale, timp de cinci sute de mii de ani. După aceea, ușile se vor deforma și oricine va dori să intre va trebui să le spargă și să le dea jos. Până atunci, lămpile astea se vor fi stins de mai mult de patru sute de mii de ani și aici va domni întunericul. Dar acesta va fi doar începutul călătoriei de o sută de milioane de ani.

Cheng Xin își scoase o mănușă a costumului spațial și mângâie caracterele gravate în piatra rece. Apoi se sprijini de peretele peșterii și se uită inexpresiv la lămpi. Își dădu seama unde mai

văzuse acest model: la Panteonul din Paris. O mână care ținea o torță, la fel ca aceea de pe mormântul lui Rousseau. Luminile galbene slabe în fața ei nu păreau să fie electrice, ci niște biete flăcărui gata să se stingă.

— Nu ești prea vorbăreață, spuse Luo Ji. Vocea lui era plină de o solicitudine de care lui Cheng Xin îi fusese tare dor.

— Așa a fost de când o știu, spuse AA.

— A, îmi plăcea să vorbesc, dar, pe urmă, am uitat cum se vorbește, spuse Luo Ji. Dar acum am învățat din nou. Nu mă mai pot opri din sporovăit. Exact ca un puști. Sper că nu vă plictisesc.

Cheng Xin se luptă să zâmbească:

— Absolut deloc. Doar că, uitându-mă la toate acestea, nu știu ce să mai spun.

Adevărat. Ce mai era de spus? Civilizația era ca un salt nebunesc care durase cinci mii de ani. Progresul născuse și mai mult progres; nenumărate miracole dăduseră naștere și mai multor miracole; umanitatea păruse să aibă puterea zeilor; dar, la final, forța reală o deținea timpul. Să-ți lași amprenta în urmă era mai greu decât să creezi o lume. La sfârșitul civilizației, singurul lucru pe care-l puteau face era acelaşi pe care îl făcuseră în trecutul îndepărtat, când umanitatea era doar un prunc: să cioplească cuvinte în piatră.

Cheng Xin examină tăieturile de pe perete cu grijă. Începeau cu imaginile unui bărbat și cea a unei femei, poate o încercare să arate viitorilor exploratori cum arătau oamenii. Dar, spre deosebire de atitudinea rigidă din imaginea bărbatului și a femeii de pe placa de metal purtată de sondele Pioneer din timpul Erei Comune, cele două imagini erau executate cu expresii și posturi pline de viață, care îi evocau pe Adam și pe Eva.

Cheng Xin păși pe lângă perete. După bărbat și femeie veneau câteva hieroglife și cuneiforme, probabil copiate de pe artefacte antice – era posibil ca unele dintre ele să nu fi fost inteligibile nici

măcar pentru bărbații și femeile moderni și, dacă așa stăteau lucrurile, cum ar fi putut să le înțeleagă viitorii exploratori extratereștri? Continuând să meargă, Cheng Xin văzu poezii chinezești – sau, cel puțin, putu să-și dea seama că era vorba de poezii, din cauza aranjării caracterelor. Dar nu recunoscu niciunul dintre caractere; putu doar să-și dea seama că erau redactate în Scrierea Sigiliu Mare[30].

— *Asta este Cartea Clasică a Poeziei*[31] scrisă cu o mie de ani înainte de Hristos, spuse Luo Ji. Dacă mergi mai departe o să vezi fragmente din filozofia greacă clasică. Ca să vezi litere și caractere pe care să le poți citi, va trebui să mergi zeci de metri.

Sub literele grecești, Cheng Xin văzu un alt relief care părea să înfățișeze niște savanți antici, în robe simple, dezbătând în agora, înconjurați de coloane de piatră.

Cheng Xin avu o idee ciudată. Se întoarse înapoi și privi pe la începutul tăieturilor în piatră, dar nu găsi ce căuta.

— Cauți o Piatră de la Rosetta? întrebă Luo Ji.

— Da. Nu există un sistem care să ajute la interpretare?

— Copilă, vorbim despre tăiatul în piatră, nu despre computere. Cum am putea să avem așa ceva aici?

AA privi spre peretele peșterii și apoi se holbă la Luo Ji:

— Vrei să spui că am sculptat aici lucruri pe care nici măcar noi nu le înțelegem, în speranța că, într-o bună zi, niște extratereștri vor fi în stare să le citească?

Sigur, exploratorilor extratereștri din viitorul îndepărtat, caracterele clasice lăsate aici pe pereți probabil că li se vor părea o scriere liniară A[32], ca hieroglifele cretane și alte scrieri antice pe care nimeni nu le putea citi. Poate că nici nu se putea

spera, în mod realist, că le va putea citi cineva. Atunci când constructorii acestui monument înțeleseseră cu adevărat puterea timpului, deja nu mai credeau că o civilizație dispărută chiar putea să lase urme care să dăinuie de-a lungul unor întregi ere geologice. Așa cum spusese Luo Ji, acesta nu era un muzeu.

Un muzeu se construiește pentru vizitatori; un mormânt se construiește pentru constructori.

Cei trei continuară să înainteze, iar bastonul lui Luo Ji lovea podeaua ritmic.

— Mă plimb adesea pe aici, cuprins de gândurile mele nebunești...

Luo Ji făcu o pauză și arătă spre sculptura în relief a unui soldat antic în armură și care purta o suliță:

— Asta este despre cuceririle lui Alexandru Macedon. Dacă ar fi continuat să meargă puțin mai spre est, ar fi dat de Dinastia Qin de la sfârșitul Perioadei Statelor Războinice – și ce s-ar fi întâmplat atunci? Și cum s-ar fi schimbat istoria?

Mai merseră un timp, și arătă din nou spre peretele peșterii. Acum, caracterele tăiate de pe perete trecuseră de la scrierea sigiliului mic la scrierea clericală[33]. Ah, am ajuns la Dinastia Han. De aici încolo, China a încheiat două unificări. Oare unificarea teritoriului și un sistem unificat de gândire sunt bune pentru civilizație în ansamblul ei? Dinastia Han a sfârșit prin a-și însuși, mai presus de orice, confucianismul, dar, dacă ar fi continuat multitudinea școlilor de gândire din timpul Perioadei de Primăvară și al Perioadei de Toamnă, ce s-ar fi întâmplat mai târziu? Și cât de diferit ne-ar fi fost prezentul?

Își flutură bastonul de jur împrejur, în cerc, și adăugă:

— În fiecare moment din istorie, poți găsi nenumărate oportunități ratate.

— La fel ca în viață, spuse Cheng Xin încet.

— O, nu, nu, nu, spuse Luo Ji și scutură din cap cu putere. Cel puțin, nu și în cazul meu. Nu cred că am ratat nimic, ha, ha.

O privi pe Cheng Xin și adăugă:

— Copilă, crezi că ai ratat ceva? Atunci nu mai lăsa ocaziile să-ți scape și în viitor.

— Acum nu mai e viitor, spuse rece AA, întrebându-se dacă nu cumva Luo Ji suferea de demență.

Ajunseseră la capătul peșterii. Luo Ji se întoarse pe loc, pentru a cuprinde cu privirea acest mormânt subteran, și oftă:

— Am proiectat acest loc ca să dureze o sută de milioane de ani, dar nu va supraviețui nici măcar o sută.

— Cine știe? Poate că o civilizație plată, bidimensională, va putea vedea toate astea, spuse AA.

— Interesant! Sper să ai dreptate… Uite, aici sunt păstrate artefactele. Avem un total de trei săli.

Cheng Xin și AA văzură cum se deschide din nou spațiul în fața lor. Sala în care se aflau nu semăna cu o sală de expoziție, ci mai curând cu un depozit. Toate artefactele erau plasate în cutii metalice identice, și fiecare cutie era etichetată în amănunt.

Luo Ji lovi ușor una dintre cutiile din apropiere cu bastonul său.

— Așa cum am spus, acestea nu sunt așa de importante. Cele mai multe dintre aceste obiecte au durate de viață mai mici de cincizeci de mii de ani, deși unele dintre statui pot supraviețui până la un milion de ani. Dar vă sugerez să nu mișcați statuile: deși gravitația le face ușor de deplasat, ocupă prea mult spațiu… Foarte bine, alegeți ce vreți.

AA privi în jur entuziasmată:

— Propun să luăm picturile. Putem uita de clasici și de manuscrisele lor – nimeni nu le va înțelege.

Se duse în fața uneia dintre cutiile metalice și apăsă ceea ce părea un buton de deasupra, dar cutia nu se deschise singură și nu erau nici un fel de instrucțiuni. Cheng Xin veni lângă ea și se luptă să ridice capacul. AA scoase o pictură în ulei.

— Cred că și picturile ocupă mult loc, spuse AA.

Luo Ji luă o salopetă de lucru de pe o altă cutie și scoase din buzunare un cuțit mic și o șurubelniță:

— Rama ocupă mult loc. Poți s-o scoți.

AA luă șurubelnița, dar, înainte să se apuce să scoată pictura, Cheng Xin strigă:

— Nu!

Pictura era *Noaptea înstelată* a lui Van Gogh.

Surpriza lui Cheng Xin nu se referea la faptul că pictura era valoroasă. Nu era prima dată când o vedea. Cu patru secole în urmă, imediat după ce începuse să lucreze la AIS, vizitase Muzeul de Artă Modernă din New York într-un weekend și văzuse câteva dintre picturile lui Van Gogh. Reprezentarea spațiului la Van Gogh o marcase profund. În subconștientul lui, spațiul părea să aibă structură. Cheng Xin nu era expertă în fizica teoretică pe vremea aceea, dar știa că, în conformitate cu teoria corzilor, spațiul, ca și obiectele materiale, era compus din multe corzi microscopice, vibratorii. Van Gogh le pictase: în tablourile lui, spațiul – la fel ca munții, câmpurile de grâu, casele și copacii – era plin de vibrații minuscule. Noaptea înstelată îi lăsase în minte o amintire de neșters și era uimită s-o vadă din nou aici, pe Pluto, după patru secole.

— Scapă de ramă. În felul acesta, puteți lua mai multe.

Luo Ji își mișcă bastonul nepăsător, apoi spuse:

— Credeți că obiectele astea încă mai valorează cât prețul eliberării unui oraș? Acum, nici măcar un oraș nu mai valorează nimic.

Așa că desprinseră rama, care era probabil veche de cinci secole, dar păstrară suportul tare din spate pentru a evita deteriorarea picturii prin îndoirea pânzei. Continuară la fel și cu alte picturi în ulei și, în curând, podeaua se umplu de rame goale. Luo Ji se apropie și puse mâna pe o pictură mică.

— Vreți să-mi lăsați mie asta?

Cheng Xin și AA puseră pictura deoparte și o așezară deasupra unei cutii de lângă perete. Fură surprinse să vadă că era *Mona Lisa.*

Cheng Xin și AA continuară să lucreze la desprinderea ramelor. AA șopti:

— Deștept, moșul. Și-a păstrat cea mai scumpă piesă pentru el.

— Nu cred că ăsta e motivul.

— Poate că a iubit odată o fată pe care o chema Mona Lisa?

Luo Ji se așeză lângă Mona Lisa și mângâie rama veche cu o mână. Murmură:

— Nu am știut că erai aici. Altfel aș fi venit să te văd mai des.

Cheng Xin văzu că nu se uita la pictură. Ochii lui priveau departe în față, de parcă ar fi privit în adâncurile timpului. Cheng Xin văzu că ochii lui bătrâni erau plini de lacrimi și se întrebă dacă nu cumva i se părea.

În interiorul marelui mormânt de sub suprafața lui Pluto, iluminat de lămpile slabe care puteau rămâne aprinse o sută de mii de ani, zâmbetul Mona Lisei părea să apară și să dispară. Zâmbetul acela nedumerise umanitatea timp de aproape nouă secole, și acum părea încă și mai misterios, și mai ciudat, de parcă ar fi însemnat totul și nimic, la fel ca moartea care se apropia.

ERA BUNKERULUI, ANUL 68.

Sistemul Solar Bidimensional

Cheng Xin și AA duseseră primul lot de artefacte la suprafață. În afară de aproximativ o duzină de tablouri fără rame, mai duseseră două vase rituale din bronz din Perioada Zhou Occidentală și niște cărți antice. La gravitația standard de 1G nu ar fi putut să le deplaseze, dar, pentru că Pluto avea o gravitație mică, nu trebuiră să facă eforturi prea mari. La trecerea prin camera de depresurizare, avură grijă să închidă ușa interioară înainte de a deschide ușa exterioară, pentru ca ele și artefactele lor să nu fie aspirate în spațiu de aerul eliberat. Imediat ce deschiseră ușa exterioară, cantitatea mică de aer de la interiorul camerei de depresurizare se transformă într-o mică furtună de cristale de gheață. Inițial, crezură că aceste cristale de gheață erau luminate de proiectoarele de pe Halo, dar, după ce furtuna se potoli, își dădură seama că proiectorul *Halo* se stinsese deja. Suprafața lui Pluto era luminată de o sursă de lumină din spațiu, iar *Halo* și monolitul negru aruncau umbre lungi pe sol. Priviră în sus și, șocate, făcură doi pași în spate.

Din spațiu, le fixa o pereche de ochi uriași.

Două ovale strălucitoare atârnau în spațiu, arătând exact ca niște ochi. „Globii oculari“ erau albi-galbeni, iar „irisurile“ erau întunecate.

— Acela e Neptun și celălalt este Ura... Vai, nu, este Saturn! spuse AA.

Ambii giganți gazoși fuseseră bidimensionalizați. Orbita lui Uranus era în exteriorul lui Saturn, dar, de vreme ce Uranus era acum de cealaltă parte a Soarelui, Saturn se prăbușise primul în planul bidimensional. Planetele uriașe ar fi trebuit să arate ca niște cercuri, după prăbușire, dar, datorită unghiului din care se vedeau de pe Pluto, apăreau ca niște ovale. Planetele bidimensionale arătau ca niște inele limpezi, concentrice. Neptun consta în principal

din trei inele: cel exterior era albastru, strălucitor și viu ca genele, și machiajul de ochi – atmosfera de hidrogen și de heliu. Inelul median era alb – asta era mantia de douăzeci de mii de kilometri pe care astronomii o considerau un ocean de apă și amoniac. Centrul întunecat îl reprezenta nucleul, format din roci și din gheață, cu o masă egală cu cea a întregii Terre. Structura lui Saturn era similară, cu excepția inelului albastru exterior.

Fiecare inel mare era compus din mai multe inele mai mici, pline de structuri detaliate. Pe măsură ce examinau mai mult planetele, cei doi ochi uriași semănau din ce în ce mai mult cu inelele unui copac proaspăt tăiat. În jurul fiecărei planete bidimensionale, se aflau cam o duzină de cercuri mici – luni care fuseseră și ele aplatizate. În jurul lui Saturn mai era un alt cerc palid și mare – inelele sale. Se mai putea încă vedea și Soarele pe cer, un disc mic ce emitea o lumină galbenă slabă. Fiindcă cele două planete erau încă de cealaltă parte a Soarelui, suprafața lor după prăbușirea în spațiul bidimensional îți tăia respirația.

Niciuna dintre cele două planete nu mai avea grosime.

În lumina emisă de aceste planete bidimensionale, Cheng Xin și AA duseră artefactele spre *Halo*, traversând terenul de aterizare. Corpul aerodinamic și neted al navei era ca o oglindă deformantă din parcul de distracții și reflexiile planetelor bidimensionale se întindeau pe el în forme lungi și curgătoare. Profilul iahtului îi făcea pe oameni să se gândească imediat la picături și transmitea o forță și o delicatețe reconfortante. Pe drumul către Pluto, AA îi spusese lui Cheng Xin că se gândise la carena lui *Halo* și credea că e făcută în mare parte din materiale cu înaltă interacțiune.

În timp ce se apropiau, ușa navei se deschise fără zgomot. Duseră artefactele sus pe scară și

apoi, în cabină, își scoaseră căștile și traseră aer în piept în mica lor lume atât de plăcută. Ușurarea le umplu inimile – fără să fie conștiente de asta, se gândeau deja la iaht ca la casa lor.

Cheng Xin întrebă IA-ul navei dacă primise vreo transmisiune de la Neptun sau Saturn. Imediat ce rosti cererea, ferestrele de informaţii inundară spațiul ca o avalanșă colorată care amenința să le acopere cu totul. Scena le aminti de prima alarmă falsă, din urmă cu 118 ani. Pe atunci, cea mai mare parte de informație venea din știrile din mass-media, dar acum acestea păreau să fi dispărut. Majoritatea ferestrelor de informații nu conțineau absolut deloc imagini inteligibile – unele erau blurate, altele erau tremurate și majoritatea arătau prim-planuri fără sens. Dar câteva ferestre erau pline de pete de culoare superbe care, în timp ce curgeau și se deplasau, dezvăluiau structuri complexe și detaliate. Probabil că înfățișau universul bidimensional.

AA îi ceru IA-ului să filtreze imaginile. IA-ul le întrebă ce tip de informație doreau. Cheng Xin ceru informații despre orașele spațiale. Potopul de ferestre dispăru și fu înlocuit de o duzină de alte ferestre aranjate în ordine. Una dintre ferestre se mări și se mișcă înaintea celorlalte. IA-ul explică că imaginile acestea fuseseră captate cu douăsprezece ore înainte la Europa VI din aglomerarea de orașe de pe Neptun. Orașul făcuse parte dintr-o structură urbană combinată, care fusese separată după alerta de atac.

Imaginea era stabilă, iar perspectiva era foarte largă. Camera se afla probabil la un capăt al orașului, așa că acesta putea fi văzut aproape în întregime.

Electricitatea se oprise pe Europa VI și doar câteva raze ale unor proiectoare desenau niște cercuri tremurătoare de lumină pe cealaltă parte a orașului. Cei trei sori artificiali de pe axa orașului se transformaseră în luni argintii, care dădeau doar

lumină, nu și căldură. Acesta era un oraș obișnuit, de forma unei mingi de fotbal american, dar clădirile din interiorul orașului erau foarte diferite de ceea ce văzuse Cheng Xin în urmă cu o jumătate de secol. Lumea Buncărului prosperase, iar clădirile din oraș nu mai erau monotone și uniforme. Erau mult mai înalte și fiecare avea un design unic. Vârfurile unora dintre zgârie-nori aproape că atingeau axa orașului. Clădirile în formă de copaci reapăruseră și ele, și păreau la fel de mari ca cele care fuseseră construite pe Terra, deși frunzele care atârnau de pe ramuri erau mult mai dense. Era ușor să-ți imaginezi frumusețea orașului și splendoarea lui noaptea, când era luminat. Dar acum, îl mai scălda doar lumina rece, de lună, și clădirile în formă de copac aruncau umbre, așa că restul orașului apărea asemenea unor ruine cuibărite în umbra unei păduri uriașe.

Orașul se oprise din rotație și totul era imponderabil. Nenumărate obiecte pluteau prin aer – vehicule, diverse bunuri și chiar clădiri întregi.

De-a lungul axei orașului apăruse o centură neagră de nori, conectând cei doi poli. IA-ul navei decupă o regiune dreptunghiulară din imagine și o mări, creând o nouă fereastră de informație. Cheng Xin și AA fură șocate să vadă că norul cel negru era format din oameni care pluteau în mijlocul orașului!

Câțiva dintre oamenii imponderabili se strânseseră într-o grămadă; alții se prinseseră de mâini și formau un șir; dar cei mai mulți pluteau singuri. Purtau cu toții căști și haine care le acopereau toate părțile trupului – probabil erau costume spațiale. Lui Cheng Xin îi venise greu chiar și ultima oară când ieșise din hibernare să deosebească costumele spațiale de hainele obișnuite. Păreau să aibă cu toții câte un set de sisteme de susținere a vieții – unii le purtau în spate, alții le țineau în mâini. Dar cei mai mulți

aveau vizoarele deschise și se putea observa că sufla o briză ușoară, ceea ce indica faptul că orașul mai avea atmosferă respirabilă. Mulți se adunaseră în jurul sorilor, sperând poate că vor avea mai multă lumină și puțină căldură, dar lumina emisă de sorii de fuziune era o lumină rece. Lumina argintie strălucea printre crăpăturile norului de oameni și se transforma în umbre presărate cu lumină în orașul înconjurător.

Conform IA-ului navei, din cele șase milioane de locuitori ai Europei VI, jumătate plecaseră deja din oraș cu vehicule spațiale. Dintre cele trei milioane rămase, unii nu aveau mijloace de transport ca să părăsească orașul, dar majoritatea înțeleseseră că orice încercare de evadare era inutilă.

Chiar dacă unele nave ar fi reușit, în mod miraculos, să evadeze din zona de prăbușire și să ajungă în spațiul interplanetar, majoritatea nu aveau sistem de reciclare ecologică pentru susținerea vieții pe termen lung. Accesul la navele interstelare care să poată supraviețui în spațiul interplanetar era și acesta un privilegiu al celor puțini. Acești oameni aleseseră să aștepte sfârşitul într-un loc care le era familiar.

Transmisia avea sunet, dar Cheng Xin nu auzea nimic. În mod straniu, norul de oameni era la fel de tăcut ca orașul. Se uitau cu toții într-o singură direcție Acea parte din oraș nu era cu nimic diferită de cealaltă, era plină cu străzi care se încrucișau și cu rânduri-rânduri de clădiri. Fiecare aștepta. În lumina rece și apoasă a lunii, chipurile oamenilor păreau albe ca ale unor spirite. Priveliștea îi aminti lui Cheng Xin de dimineața aceea blestemată din Australia, cu 126 de ani în urmă. La fel ca atunci, Cheng Xin se simți de parcă s-ar fi uitat la o colonie de furnici, iar norul întunecat de oameni arăta ca un roi plutitor de furnici.

Cineva din norul de oameni urlă. Apăruse un punct strălucitor la ecuatorul orașului, în acel loc spre care se uitaseră cu toții. Era ca un mic orificiu din acoperișul unei case întunecate care lăsa să intre lumina.

Acolo era locul unde Europa VI intră prima oară în contact cu spațiul bidimensional.

Lumina crescu rapid și se transformă într-un oval strălucitor. Lumina pe care o emitea era feliată în mai multe coloane de clădirile înalte din jur și scălda norul de oameni de pe axa orașului. Orașul spațial semăna acum cu o navă uriașă al cărei fund fusese spart și care se scufunda într-o mare plată. Planul spațiului bidimensional se ridică la fel ca apa și tot ce intra în contact cu suprafața se transforma instantaneu în două dimensiuni. Grupuri întregi de clădiri erau tăiate, iar imaginile lor bidimensionale se împrăștiau pe plan. Deoarece secțiunea transversală a orașului era doar o parte mică din întregul oraș aplatizat, majoritatea clădirilor bidimensionalizate se întinseseră dincolo de ovalul demarcat de carena orașului. Pe planul ascendent și care se expanda, luceau culori uimitoare și structuri complicate care se măreau în toate direcțiile, de parcă planul ar fi fost o lentilă prin care cineva putea vedea animalele colorate fugind. Fiindcă orașul încă mai avea aer, puteau auzi zgomotul lumii tridimensionale prăbușindu-se în două dimensiuni: un șir de scrâșnituri ascuțite și asurzitoare, de parcă clădirile și orașul însuși ar fi fost făcute din sticlă minunat sculptată și un cilindru compresor ar fi zdrobit totul în cale.

Pe măsură ce planul se ridica în continuare, norul de oameni începu să se răspândească în direcția opusă, ca o perdea ridicată de o mână invizibilă. Scena îi aminti lui Cheng Xin de un stol masiv de milioane de păsări, pe care îl văzuse odată. Stolul i se păruse un organism colectiv, care-și schimba forma pe cerul de la apus.

Nu după mult timp planul înghițise o treime din oraș și continua să clipească frenetic, în timp ce urca irezistibil spre axă. Deja, unii oameni începuseră să cadă în plan. Era fie din cauza unor defecțiuni ale dispozitivelor de propulsie din costumele lor spațiale, fie deoarece renunțaseră să mai alerge. La fel ca niște picături de cerneală colorată, se împrăștiau peste plan instantaneu și fiecare apărea ca o siluetă unică în două dimensiuni. Pe una dintre imaginile mărite prezentate de IA văzură o pereche de îndrăgostiți cum săreau în plan îmbrățișați. Chiar și după ce fuseseră aplatizați, se mai puteau vedea siluetele lor îmbrățișate, una lângă cealaltă – poziția lor părea ciudată, de parcă fusese desenată de un copil stângaci care nu înțelegea principiile perspectivei. Alături era o mamă care-și ridicase copilul deasupra capului în timp ce cădea în plan, ca acesta să mai supraviețuiască încă o zecime de secundă. Mama și copilul erau și ei înfățișați plini de viață, în această pictură gigantică. Fiindcă planul continua să se ridice, ploaia de oameni căzători de pe el deveni mai densă. Siluetele umane bidimensionale umpluseră planul, cele mai multe deplasându-se dincolo de granița orașului spațial.

Atunci când spațiul bidimensional se apropiase de axă, majoritatea populației supraviețuitoare aterizase pe partea cea mai îndepărtată a orașului. Acum, o jumătate din oraș dispăruse și, atunci când oamenii se uitau în „sus“, nu mai puteau vedea orașul familiar de pe cealaltă parte, ci doar un cer haotic bidimensional care strivea părțile din Europa VI ce rămăseseră tridimensionale. Acum nu se mai putea evada pe poarta principală de la polul nord, așa că oamenii se adunară în jurul ecuatorului, unde existau trei ieșiri de urgență. Mulțimea imponderabilă se îngrămădise, formând ca niște munți în jurul ieșirilor.

Spațiul bidimensional trecu prin axă și înghiți cei trei sori, dar lumina emisă de procesul de bidimensionalizare făcea lumea și mai strălucitoare.

Începu un fluierat încet: orașul își perdea aerul în spațiu. Cele trei ieșiri de urgență de la ecuator erau larg deschise și fiecare avea mărimea unui teren de fotbal; iar dincolo de ele era spațiul încă tridimensional.

IA-ul navei împinse în față o altă fereastră de informații. Era un flux video din spațiu care vedea de sus Europa VI. Porțiunea bidimensională a orașului spațial se întindea pe tot planul invizibil, făcând ca porțiunea încă tridimensională, care se prăbușea rapid, să pară minusculă prin comparație, ca spatele unei balene care se ivește din imensitatea oceanului. Trei smocuri de fum negru se ridicară din oraș și se împrăștiară în spațiu; „fumul“ era format din oamenii suflați de vânturile sălbatice ale orașului spațial care se depresuriza. Insula tridimensională, singuratică, continua să se scufunde și să se topească în marea bidimensională. În mai puțin de zece minute, întreaga Europa VI se transformase într-o pictură.

Pictura Europei VI era atât de vastă, încât puteai cu greu să estimezi suprafața ei exactă. Era un oraș mort, dar poate ar fi fost mai potrivit să-l numești un desen al orașului la scara unu pe unu. Desenul înfățișa fiecare detaliu din oraș, până la fiecare șurub, fiecare fibră, fiecare acarian și chiar fiecare bacterie. Precizia desenului era la nivelul atomului individual. Fiecare atom din spațiul tridimensional fusese proiectat în locul său corespunzător din spațiul bidimensional conform unor legi riguroase. Principiile de bază ce guvernau acest desen hotărau că nu putea exista nicio suprapunere sau parte ascunsă, și fiecare detaliu în parte trebuia să fie expus pe plan. Aici, complexitatea era un substitut al grandorii. Desenul nu era ușor de interpretat – era posibil să

vezi planul general al orașului și să recunoști unele structuri mari, ca de exemplu copacii uriași, care păreau încă niște copaci, chiar și în spațiul bidimensional. Dar clădirile arătau foarte diferit după ce erau aplatizate: era aproape imposibil să deduci, doar cu ajutorul imaginației, structura tridimensională inițială din desenul bidimensional. Cu toate astea, sigur că un software de procesare a imaginii echipat cu modelul matematic adecvat ar fi putut s-o facă.

În fereastra de informații se mai vedeau, în depărtare, alte două orașe aplatizate. Orașele apăreau ca niște continente absolut plate care pluteau prin spațiul întunecat, privindu-se unul pe celălalt de-a curmezișul planului. Dar camera – situată poate pe o dronă – se prăbușea și ea spre plan și în curând Europa VI bidimensională umplu ecranul.

Aproape un milion de oameni evadaseră din Europa VI prin ieșirile de urgență; acum, prinși de spațiul tridimensional din jurul lor, care se prăbușea în două dimensiuni, cădeau spre plan ca un roi de furnici prinse într-o cascadă. O ploaie maiestuoasă de oameni se abătu asupra planului, și siluetele umane bidimensionale se multiplicară. Persoanele aplatizate ocupau foarte mult spaţiu – deși erau încă minuscule față de clădirile bidimensionale uriașe – și păreau niște miniaturi, niște biete simboluri antropomorfe în pictura imensă.

Apoi, apărură și mai multe obiecte în spațiul tridimensional din fereastra de informații: bărcile și șalupele spațiale care părăsiseră Europa VI mai devreme. Reactoarele lor de fuziune lucrau la capacitatea maximă, dar ele tot se prăbușeau inexorabil spre plan. Pentru o clipă, lui Cheng Xin i se păru că flacăra albastră a motoarelor cu fuziune penetra acel plan fără adâncime, dar plasma, pur și simplu, se bidimensionalizase. În zonele acelea, clădirile bidimensionale fură

deformate și răsucite de două flăcări bidimensionale. Apoi le veni rândul bărcilor și șalupelor spațiale să devină parte din uriașul desen. Respectând principiul nesuprapunerii, orașul bidimensionalizat se întinse și mai mult pentru a le face loc acestor noi obiecte și întreaga imagine semăna cu niște vălurele ce s-ar fi împrăștiau pe suprafața unui iaz.

Camera continua să se prăbușească spre plan. Cheng Xin se uita fix la orașul bidimensional care se apropia, sperând să mai găsească semne de mișcare prin el. Dar nu, în afara distorsiunii produse mai devreme de flăcările de plasmă, tot ce era în oraș era nemișcat. Tot astfel, corpurile bidimensionale nu se mișcau deloc și nu dădeau niciun semn că ar fi vii.

Aceasta era o lume moartă. O imagine moartă.

Camera se apropie și mai mult de plan, prăbușindu-se spre un corp bidimensional. Membrele trupului umplură în curând întreaga imagine și apoi apărură tiparele complicate ale fibrelor musculare și ale vaselor de sânge. Poate era doar o iluzie, dar lui Cheng Xin i se păru că vede un sânge roșu bidimensional care curgea prin vasele de sânge bidimensionale. Într-o clipită, pictura dispăru.

Cheng Xin și AA își începură a doua excursie pentru a lua mai multe artefacte. Simțeau amândouă că misiunea era probabil inutilă. După observarea orașelor bidimensionalizate, înțeleseseră că procesul conserva majoritatea informațiilor din lumea tridimensională. Dacă aveau să existe pierderi de informație, acestea aveau să fie la nivelul atomic. Datorită principiului nesuprapunerii utilizat în proiecție, crusta aplatizată a lui Pluto nu avea să se amestece cu artefactele din muzeu, și astfel, informația din artefacte ar fi fost conservată. Dar, de vreme ce acceptaseră această misiune, trebuia s-o ducă la

bun sfârșit. Așa cum spusese Cao Bin, este mai bine să faci ceva, decât să nu faci nimic.

Ieșiră din *Halo* și văzură cele două planete aplatizate încă suspendate deasupra lor, dar erau mult mai puțin luminoase acum. Aceasta făcea ca noua centură lungă și luminoasă care apăruse sub planete să fie și mai evidentă. Centura de lumină se întindea de la un capăt al cerului la celălalt, ca un colier format din numeroase spoturi sclipitoare separate.

— Aceea este centura de asteroizi? întrebă Cheng Xin.

— Da. Urmează Marte, spuse AA.

— Marte este acum de partea asta a Soarelui.

Cele două tăcură. Fără să mai privească centura de asteroizi aplatizată, se îndreptară spre monolitul negru.

Urma Terra.

În sala mare a muzeului, văzură că Luo Ji pregătise deja un set de artefacte suplimentare pentru ele. Multe dintre ele erau suluri de pictură chinezească în penel. AA desfăcu unul dintre ele: De-a lungul râului, în timpul festivalului Qingming.

Cheng Xin și AA nu se mai bucurară atât de mult să vadă aceste opere de artă atât de prețioase – prin comparație cu grandoarea distrugerii din procesul de afară, aceasta nu era decât o pictură veche. Când viitorii exploratori aveau să sosească în fața măreței picturi care era Sistemul Solar aplatizat, avea să le fie greu să-și imagineze că acest dreptunghi de douăzeci și patru de centimetri pe cinci metri a fost odată foarte special.

Cheng Xin și AA îl rugară pe Luo Ji să vină cu ele pe Halo.

Luo Ji le spuse că ar vrea s-o vadă și se duse să caute un costum spațial.

Când duseră artefactele afară din monolit, îi întâmpină imaginea Terrei aplatizate.

Terra era prima planetă solidă care se prăbușea în două dimensiuni. Prin comparație cu Neptun și cu Saturn, „inelele de copac" din Terra bidimensionalizată erau încă și mai pline de detalii fine – mantaua galbenă se deplasa treptat deasupra miezului de nichel și fier de un roșu intens – dar toată suprafața era mult mai mică decât cea a giganților gazoși.

Deși nu s-ar fi așteptat, nu reușiră să vadă nicio urmă de albastru.

— Ce s-a întâmplat cu oceanele noastre? întrebă Luo Ji.

— Ar trebui să se afle spre margine… Dar apa bidimensionalizată este transparentă, așa că n-o putem vedea, spuse AA:

Cei trei purtară artefactele la bordul Halo în tăcere. Nu puteau încă simți durerea, la fel cum cineva nu simte durerea imediat ce se taie cu un cuțit ascuțit.

Dar Terra aplatizată își afișa propriile miracole. La marginea ei cea mai îndepărtată, se profila treptat un inel alb. La început era abia vizibil, dar nu peste mult timp începu să iasă puternic în evidență, prin contrastul cu fundalul negru al spațiului. Inelul alb era pur, fără greș, dar părea neregulat în structură, de parcă se formase din nenumărați grăunți mici și albi.

— Acesta este oceanul nostru! spuse Cheng Xin.

— Apa a înghețat în spațiul bidimensional, spuse AA. E frig acolo.

— Of... Luo Ji voise să se tragă de barbă, dar vizorul îl împiedică.

Cei trei purtară cutiile de artefacte la bordul Halo. Luo Ji părea familiarizat cu configurația spațiului de pe navă și se îndreptă spre cala de marfă fără să le ceară ajutorul lui Cheng Xin sau lui AA. Și IA-ul navei îl recunoscu și-i acceptă comenzile. După ce asigurară artefactele, cei trei se întoarseră în zona de locuit a iahtului. Luo Ji îi

ceru IA-ului o ceașcă de ceai fierbinte și imediat un robot mic, pe care Cheng Xin și AA nu-l mai văzuseră, i-l aduse. Era limpede că Luo Ji mai avusese de-a face cu această navă, iar tinerele femei nu știau nimic despre asta. Erau curioase să afle povestea, deși trebuiau să se ocupe mai întâi de chestiuni mai urgente.

Cheng Xin îi ceru IA-ului să mai afișeze știri de pe Terra, dar IA-ul răspunse că nu primise decât câteva transmisiuni de pe planetă și că, din conținutul lor vizual și audio, nu se putea înțelege în general nimic. Priviră cele câteva ferestre de informații deschise și nu văzură decât imagini blurate luate de camere fără operator. IA-ul adăugă că putea furniza filmul video realizat de sistemul de monitorizare a aparatelor spațiale de lângă Terra. O nouă fereastră mare apăru și Terra aplatizată umplu ecranul.

Cei trei se gândiră imediat că imaginea părea ireală și chiar suspectară IA-ul că sintetizase imaginea ca să-i păcălească.

— Ce naiba e asta? țipă AA.

— Este Terra cu aproximativ șapte ore în urmă. Camera se află la cincizeci de unități astronomice depărtare și mărirea unghiulară este de patru sute și cincizeci de ori.

Se uitară mai atent la filmul video holografic realizat cu ajutorul obiectivului telescopului. Trupul Terrei aplatizate apărea foarte clar și cele „trei inele" păreau și mai dense decât atunci când le observaseră cu ochiul liber. Probabil că prăbușirea se terminase deja și Terra bidimensională se întuneca. Dar ceea ce într-adevăr le șocă fu oceanul bidimensional – inelul alb din jurul marginii Terrei. Puteau să vadă cu claritate grăunții care formau inelul: fulgi de zăpadă. Erau fulgi de zăpadă neînchipuit de mari, hexagonali, dar fiecare cu ramuri unice de cristal – rafinați și frumoși peste poate. Faptul că vedeau fulgi de zăpadă de la cincizeci de AU depărtare era

deja extrem de suprarealist și acești fulgi de zăpadă imenși erau aranjați unul lângă altul în plan, fără suprapunere, ceea ce sporea senzația de ireal. Păreau să fie portrete pur artistice ale unor fulgi de zăpadă, nespus de decorative, transformând marea bidimensională înghețată într-o piesă de artă scenografică.

— Cât de mari sunt fulgii? întrebă AA.

— Majoritatea au diametre între patru mii și cinci mii de kilometri. IA-ul navei, incapabil de a se minuna, continua să vorbească pe un ton senin.

— Sunt mai mari decât Luna! spuse Cheng Xin.

IA-ul mai deschise câteva ferestre, înfățișând fiecare câte un fulg de zăpadă mărit. În aceste imagini se pierdea sensul proporțiilor, iar fulgii păreau să fie niște spiriduși miniaturali văzuți cu lupa, și fiecare părea gata să se transforme într-o picătură minusculă imediat ce ar fi aterizat pe o palmă.

— Oh...

Luo Ji își atinse barba din nou.

— Cum s-au format? întrebă AA.

— Nu știu, spuse IA-ul. Nu pot să găsesc nicio informație despre cristalizarea apei la scară astronomică.

În spațiul tridimensional, fulgii de zăpadă se formează conform legilor creșterii cristalului de gheață. Teoretic, aceste legi nu limitează mărimea fulgilor de zăpadă. Cel mai mare fulg de zăpadă înregistrat a fost de treizeci și opt de centimetri în diametru.

Nimeni nu cunoștea legile creșterii fulgului de zăpadă în spațiul bidimensional. Oricare ar fi fost ele, permiteau creșterea cristalelor de gheață în două dimensiuni până la cinci mii de kilometri.

— Pe Neptun și pe Saturn există apă și amoniacul poate forma cristale. De ce nu am văzut fulgi de zăpadă mari pe acolo? întrebă Cheng Xin

IA-ul spuse că nu știe.

Luo Ji strânse din ochi și se bucură să se uite la imaginea bidimensională a Terrei.

— Oceanul arată destul de frumos, nu credeți? Doar Terra merită o jerbă atât de frumoasă.

— Ceea ce chiar aș vrea să știu e cum arată pădurile, pășunile și orașele antice, spuse Cheng Xin încet.

Mâhnirea îi potopi, în cele din urmă, iar AA începu să plângă. Cheng Xin își întoarse privirea de la oceanul de fulgi și nu scoase niciun sunet, dar ochii i se umplură de lacrimi. Luo Ji dădu din cap, oftă și continuă să-și soarbă ceaiul. Gândul că spațiul bidimensional va fi și casa lor în cele din urmă le alină, în oarecare măsură, durerea.

Aveau să-și găsească locul de odihnă eternă alături de Mama Terra, pe planul acela.

Cei trei hotărâră să-și înceapă a treia călătorie de transportare a încărcăturii. Ieșiră din Halo, priviră în sus spre cer și văzură că cele trei planete bidimensionale, Neptun, Saturn și Terra, deveniseră și mai mari, iar centura de asteroizi era mai lată. Nu era vorba despre o halucinație. Întrebaseră IA-ul despre asta.

— Sistemul de navigație a detectat o fisură în cadrul navigațional de referință al Sistemului Solar. Cadrul de referință unu continuă la fel ca până acum. Markerii de referință din acest sistem – Soare, Mercur, Marte, Jupiter, Uranus, Pluto și câțiva asteroizi și obiectele din Centura Kuiper – satisfac încă criteriile de recunoaștere. Cadrul de referință doi, totuși, s-a transformat dramatic. Neptun, Saturn, Terra și niște asteroizi și-au pierdut caracteristicile de markeri navigaționali. Cadrul de referință unu se deplasează spre cadrul de referință doi, ceea ce conduce la fenomenul pe care l-ați observat.

Pe cer, în cealaltă direcție, apărură, în fața stelelor, multe puncte luminoase mișcătoare – flota navelor ce încercau să sape din Sistemul Solar.

Unele dintre luminile albastre lucitoare trăgeau după ele cozi lungi. Unele dintre nave zburară pe lângă ei trei, destul de aproape. Luminile strălucitoare ale motoarelor lor ce funcţionau la capacitate maximă aruncară pe sol umbre mișcătoare ale celor trei observatori. Niciuna dintre nave nu încercă să aterizeze pe Pluto.

Dar era imposibil să scapi din zona de prăbușire. IA-ul navei Halo încerca să spună că spațiul tridimensional al Sistemului Solar era ca un covor mare care era tras de niște mâini invizibile într-un abis bidimensional. Aceste nave nu erau nimic altceva decât niște viermi de pe covor care înaintau cu greu – nu-și puteau mări timpul limitat ce le mai rămăsese.

— Luați-o voi înainte singure, spuse Luo Ji. Mai luați câteva obiecte. Vreau să aștept aici. Nu vreau să ratez asta.

Cheng Xin și AA înțeleseră ce voia să spună cu „asta“, dar nu aveau niciun chef să asiste la scenă.

După ce se întoarseră spre sala din subteran, Cheng Xin și AA, care nu erau în dispoziția să culeagă și să aleagă, adunară la întâmplare o colecție de artefacte. Cheng Xin dori să ia și un craniu de neandertalian, dar AA îl puse la loc.

— O să ai destule cranii în pictura asta, spuse AA:

Cheng Xin îi dădu dreptate. Neandertalienii timpurii nu trăiseră mai mult de câteva sute de mii de ani. Dintr-un punct de vedere optimist, Sistemul Solar aplatizat nu avea să primească vizitatori decât peste câteva sute de mii de ani de acum. În ochii lor, neandertalienii și oamenii moderni aveau să pară aceeaşi specie. Cheng Xin privi în jur la celelalte artefacte și nu-i trezi interesul niciunul. Pentru ele, cele din prezent, și pentru acei observatori de neimaginat din viitorul îndepărtat, nimic de aici nu mai avea la fel de multă importanță ca lumea care murea afară.

Se uitară pentru ultima oară la sala slab luminată și plecară cu artefactele. Mona Lisa le urmări plecând, zâmbind sinistru și ciudat.

La suprafață, văzură că apăruse încă o planetă aplatizată pe cer: Mercur (Venus era în acel moment de cealaltă parte a Soarelui). Părea mai mică decât Terra bidimensională, dar lumina generată de prăbușirea ei recentă în două dimensiuni o făcea foarte strălucitoare.

După ce puseră artefactele în cală, Cheng Xin și AA ieșiră din Halo. Luo Ji, care le aștepta afară sprijinindu-se în bastonul său, le spuse:

— Perfect. Cred că e de ajuns. Nu are niciun rost să luați mai multe, oricum.

Femeile fură de acord. Stăteau împreună cu Luo Ji pe solul plutonian și așteptau să vadă cea mai frumoasă scenă din spectacol: aplatizarea Soarelui.

În acest moment, Pluto se afla la patruzeci și cinci de AU de Soare. Mai devreme, fiindcă Pluto și Soarele se aflaseră în aceeași regiune a spațiului tridimensional, distanța dintre ele nu se schimbase. Însă când Soarele venise în contact cu planul, el încetase să se mai miște, în timp ce Pluto continua să se prăbușească spre el, împreună cu spațiul din jur, ceea ce făcea ca distanța dintre cei două corpuri cerești să se micșoreze rapid.

Când Soarele începu să se bidimensionalizase, singurul lucru vizibil cu ochiul liber fu creșterea bruscă a mărimii și strălucirii lui. Acestea din urmă se datorau expansiunii rapide a porțiunii aplatizate a Soarelui pe plan, dar, din depărtare, părea că Soarele însuși se mărește. IA-ul navei Halo proiectă o fereastră de informații mare în afara navei, pentru a prezenta un flux holografic provenit de la obiectivul unui telescop dar, din cauză că Pluto se apropia de Soare, puteau vedea chiar și cu ochiul liber mărețul spectacol al stelei care se prăbușea în două dimensiuni.

Imediat ce Soarele începu să se bidimensionalizeze, pe plan crescu un cerc. Nu după mult timp, diametrul Soarelui planar depăși diametrul părții din Soare rămase. Acest proces dură doar treizeci de secunde. Calculând după dimensiunea de șapte sute de mii de kilometri a razei solare medii, însemna că marginea Soarelui bidimensional creștea cu viteza de douăzeci de mii de kilometri pe secundă. Soarele planar continua să crească, formând pe plan o mare de foc, iar Soarele tridimensional se scufundă încet în această mare de foc roșie ca sângele.

Cu patru secole în urmă, Ye Wenjie stătuse pe vârful Bazei Coastei Roșii și urmărise un asemenea apus de soare în timp ce-și trăia ultimele clipe din viață. Inima ei se luptase să bată ca o coardă de țiteră care stătea să se rupă și o ceață neagră începuse să-i acopere ochii. La orizontul de vest, Soarele, care se prăbușea în marea de nori, părea să se topească, iar sângele Soarelui se îmbiba în nori și în cer, creând o brazdă lată și purpurie. O numise apusul umanității.

Și acum, Soarele chiar se topea, iar sângele său se infiltra în acel plan sinistru. Era ultimul apus.

În depărtare, de pe solul din jurul navei, începu să se ridice o ceață albă. Nitrogenul solid și amoniacul de pe Pluto sublimau, iar atmosfera proaspătă, fragilă, începu să se împrăștie spre lumina Soarelui. Cerul nu mai părea absolut negru și prezenta nuanțe fine de purpuriu.

În timp ce Soarele tridimensional apunea, Soarele bidimensional răsărea. O stea aplatizată era capabilă încă să radieze lumină la interiorul planului, așa că Sistemul Solar bidimensional avea parte de primul său răsărit de Soare. Laturile celor patru planete bidimensionale din fața Soarelui – Neptun, Saturn, Terra și Mercur – căpătaseră toate o lucire aurie, deși lumina cădea doar pe o margine curbată unidimensională. Fulgii de zăpadă care

înconjurau Terra se topiră și se transformară într-un abur alb care era suflat de vântul solar bidimensional în spațiul bidimensional. O parte din abur înghiți lumina aurie a Soarelui și acum părea că Terra avea păr, care-i flutura în vânt.

După o oră, Soarele se prăbușise complet în două dimensiuni.

De pe Pluto, Soarele apărea ca un oval gigant, Planetele bidimensionale erau, în comparație cu el, fragmente minuscule. Spre deosebire de planete, Soarele nu avea „trei inele“ clare, ci era împărțit în trei secțiuni concentrice în jurul unui miez. Centrul era foarte strălucitor și nu se puteau vedea detalii – probabil corespundea cu miezul Soarelui inițial. Inelul lat aflat la exteriorul miezului corespundea probabil cu zona de radiație inițială – un ocean roșu, în fierbere, strălucitor și bidimensional în care se formau, se divizau, se combinau și dispăreau rapid structuri asemănătoare celulelor, într-un fel care părea haotic și agitat văzut îndeaproape, dar care urma tipare grandioase și o ordine măreață atunci când era văzut în întregime. În afara acestuia se afla zona de convecție inițială a Soarelui. La fel ca în cazul Soarelui inițial, curenții de material solar transferau căldura în spațiu. Dar, spre deosebire de haosul din zona de radiație, noua zonă de convecție dezvăluia o structură clară, deoarece în ea se aranjau una lângă alta, frumos ordonate, multe bucle de convecție în formă inelară, similare ca formă și mărime. Stratul cel mai exterior era atmosfera solară. Curenți aurii săreau departe de marginea circulară și formau un număr mare de proeminențe bidimensionale, semănând cu niște dansatori grațioși țopăind în mod absurd în jurul Soarelui. Unii dintre „dansatori“ chiar evadaseră din Soare și pluteau mai departe în universul bidimensional.

— Soarele mai e viu în spațiul bidimensional? întrebă AA. Vorbise în numele speranței tuturor celor trei. Ar fi dorit cu toții ca

Soarele să continue să dea lumină și căldură Sistemului Solar plan, chiar dacă nu mai exista viață în el.

Dar speranța ei se nărui rapid.

Soarele aplatizat începu să se stingă. Lumina din miez se micșoră rapid și, în curând, fu posibil să vezi structurile fine, inelare, din interior. Zona de radiație se liniștea și ea, fierberea se atenua, transformându-se într-un peristaltism vâscos. Buclele din zona de convecție se deformară, se sparseră și în curând dispărură. Dansatorii aurii din jurul marginii Soarelui se veștejiră ca frunzele uscate și-și pierdură vivacitatea. Acum se putea constata că cel puțin gravitația continua să funcţioneze în universul bidimensional. Proeminențele solare dansatoare își pierdură sprijinul radiației solare și începură să fie absorbite din nou către marginea Soarelui de gravitația lui. În cele din urmă, dansatorii cedară gravitației și se prăbușiră letargic, până ce atmosfera Soarelui deveni doar un inel neted și subțire înfăşurat în jurul Soarelui. În timp ce Soarele se stingea, arcurile aurii de la marginile planetelor se stinseră și ele, iar părul bidimensional al Terrei, format din oceanul volatilizat, își pierdu lucirea aurie.

Tot ce era în lumea tridimensională murea după ce se prăbușea în două dimensiuni. Nimic nu supraviețuia într-o pictură fără grosime.

Poate că un univers bidimensional ar fi putut să-și aibă propriul lui soare, cu planete și viață, dar acestea ar fi trebuit să fie create și să funcționeze după cu totul alte principii.

În timp ce toți trei se concentrau asupra Soarelui aplatizat, Venus și Marte se prăbușeau la rândul lor în plan. Prin comparație cu Soarele, totuși, bidimensionalizarea acestor două planete terestre era destul de nesemnificativă. Marte și Venus, aplatizate, semănau mult cu Terra, din punctul de vedere al structurii lor cu „trei inele“. Erau multe zone de depresiune lângă marginea lui

Marte, locuri din crusta lui ce sugerau că Marte avusese mai multă apă decât își imaginaseră oamenii. După o vreme, apa se transformă și ea într-un alb opac, dar nu apăru niciun fulg de zăpadă. Existau fulgi de zăpadă uriași în jurul planetei Venus aplatizate, dar nu erau nici pe departe atât de numeroși ca cei de lângă Terra, iar fulgii venusieni aveau o nuanță gălbuie, deci nu erau cristale de apă. Puțin mai târziu, asteroizii de pe acea parte a Soarelui se aplatizară și ei, întregind cealaltă jumătate a colierului Sistemului Solar.

Alți fulgi de zăpadă miniaturali – și tridimensionali – începură acum să cadă din cerul plutonian de un purpuriu deschis. Aceștia erau nitrogenul și amoniacul care sublimaseră în explozia de energie din timpul aplatizării Soarelui și care acum înghețau și se transformau în zăpadă, pe măsură ce temperatura scădea rapid după stingerea Soarelui. Zăpada cădea din plin și, nu după mult timp, peste monolit și peste Halo se așezase un strat gros. Deși nu erau nori, ninsoarea deasă tulbura cerul plutonian, iar Soarele bidimensional și planetele deveneau încețoșate în spatele perdelei de zăpadă.

— Nu te simți ca acasă?

AA ridică ambele mini și se învârti în zăpadă.

— Și eu mă gândeam tot la asta, încuviință Cheng Xin.

Se gândise și ea la zăpadă ca la ceva ce exista doar pe Terra, și fulgii uriași din jurul Terrei aplatizate îi confirmaseră acest sentiment. Zăpada ce cădea peste această lume rece și întunecată de la marginea Sistemului Solar îi transmitea, în mod neașteptat, o senzație de căldură de acasă.

Luo Ji privea cum AA și Cheng Xin încercau să prindă zăpada:

— Hei, voi două! Nici să nu vă gândiți să vă scoateți mănușile!

Cheng Xin chiar fusese pe punctul să-și scoată mănușile și să prindă zăpada cu mâna. Dorise să simtă răcoarea aceea și să vadă cum fulgii cristalini i se topesc din cauza căldurii trupului ei… Dar, bineînțeles, avusese destulă prezență de spirit să nu dea curs impulsului. Fulgii de nitrogen-amoniac aveau o temperatură de -210° Celsius. Dacă chiar și-ar fi scos mănușile, mâna ei s-ar fi transformat în ceva fragil și tare ca sticla, iar senzația că se afla pe Terra ar fi dispărut instantaneu.

— Nu mai există acasă, spuse Luo Ji, scuturând din cap și lăsându-se în baston. Acasă a devenit acum doar o pictură.

Zăpada de nitrogen-amoniac nu dură prea mult. Fulgii de zăpadă se răriră, iar ceața purpurie a atmosferei de nitrogen-amoniac păli. Cerul era din nou perfect transparent și întunecat. Văzură că Soarele și planetele se făcuseră și mai mari, semn că Pluto se deplasase și mai aproape de acel abis bidimensional.

Când zăpada se opri, la orizont apăru o lumină, lucind puternic. Intensitatea luminii crescu rapid și în curând deveni mai puternică decât lumina care pălea a Soarelui bidimensional. Deși nu puteau vedea detaliile, știau că era Jupiter, planeta cea mai mare a Sistemului Solar, prăbușindu-se la rândul ei în plan. Pluto se rotea încet, iar o parte din Sistemul Solar aplatizat se dusese sub linia orizontului. Din cauza asta crezuseră că nu vor asista la prăbușirea lui Jupiter, dar se părea că ritmul prăbușirii în două dimensiuni se accelerase.

Îi cerură IA-ului lui *Halo* să găsească transmisiuni de pe Jupiter. Acum nu se mai transmiteau decât foarte puține imagini și majoritatea erau indescifrabile. Aproape toate mesajele pe care le primeau erau doar audio. Fiecare canal de comunicație era plin de zgomot, în cea mai mare parte voci omenești, de parcă tot

spațiul rămas din Sistemul Solar s-ar fi umplut cu o mare de oameni înnebuniți. Vocile țipau, urlau, plângeau, râdeau isteric… iar unele chiar cântau. Zgomotul de fundal era atât de haotic, încât era imposibil să-ți dai seama ce anume cântau, auzeai doar multe voci cântând în armonie. Muzica era solemnă, înceată, ca un imn. Cheng Xin întrebă IA-ul dacă era posibil să primească transmisiuni oficiale de la guvernul federației. IA-ul răspunse că toate comunicațiile oficiale de la guvern fuseseră încheiate în momentul aplatizării Terrei. Iată că până la urmă, Guvernul Federației nu putuse să-și țină promisiunea de a-și continua îndeplinirea sarcinilor până la terminarea existenței Sistemului Solar.

Navele care încercau să evadeze continuau să treacă prin vecinătatea lui Pluto.

— Copilele mele, este timpul să plecați, spuse Luo Ji.

— Să plecăm împreună, spuse Cheng Xin.

— Ce rost are? întrebă Luo Ji, apoi zâmbi, arătând cu bastonul spre monolit. Mă simt mult mai bine aici.

— Foarte bine. Vom aștepta până când este aplatizat și Uranus, ca să mai rămânem puțin cu dumneata, spuse AA.

Nu avea absolut nici un rost să insiste. Și dacă Luo Ji s-ar fi urcat la bordul lui Halo, n-ar fi făcut decât să întârzie inevitabilul cu încă o oră. N-avea nevoie de frântura aceea de timp. Și, bineînțeles, dacă Cheng Xin și AA nu ar fi avut o misiune de îndeplinit, nu le-ar fi păsat nici lor de frântura aceea de timp.

— Nu. Trebuie să plecați acum! spuse Luo Ji. Lovi cu putere solul cu bastonul său, ceea ce-l făcu să se ridice, plutind, în gravitația scăzută. Nimeni nu poate spune cât de rapid are loc prăbușirea acum. Îndepliniți-vă misiunea! Putem păstra contactul și e ca și cum am rămâne împreună.

Cheng Xin ezită o clipă, apoi încuviință.

— Foarte bine. O să plecăm. Să rămâi în legătură cu noi!

— Sigur că da.

Luo Ji își ridică bastonul în semn de rămas-bun și se întoarse să meargă spre monolit. Cu gravitația scăzută, aproape că plutea peste zăpada de pe sol și trebui să folosească bastonul ca să-și reducă viteza. Cheng Xin și AA priviră până când silueta îmbătrânită a celui care fusese Cel cu Fața la Zid, Purtătorul de Sabie și ultimul paznic al mormântului umanității dispăru în spatele ușii monolitului.

Cheng Xin și AA se întoarseră în Halo. Iahtul decolă imediat, și dispozitivele sale de propulsie aruncară zăpadă în toate direcțiile. Nu după mult timp, nava atinse viteza de evadare de pe Pluto – doar o idee mai rapid de un kilometru pe secundă – și ajunse pe orbită. Atât prin hublou, cât și pe monitor puteau vedea că brazdele acelea de alb se alăturaseră acum peticelor albastre și negre de la suprafața lui Pluto. Uriașele cuvinte „Civilizația Terrei“, scrise în multiple scrieri și limbi, fuseseră acoperite de zăpadă și erau aproape ilizibile. Halo trecu prin prăpastia dintre Pluto și Caron de parcă ar fi zburat printr-un canion, așa de apropiate erau cele două corpuri cereşti.

În acest „canion“ se aflau acum multe alte stele mişcătoare – erau navele spațiale care voiau să evadeze. Se deplasau toate mult mai rapid decât Halo. O navă trecu iute pe lângă ele la o distanță de sub o sută de kilometri și lucirea duzelor ilumină suprafața netedă a lui Caron. Văzură limpede carena ei triunghiulară și flacăra albastră lungă de aproape zece kilometri țâșnind din duzele ei.

IA-ul le explică.

— Este *Mycenae*, o navă planetară de dimensiune medie fără sistem de reciclare ecologică. După ce va părăsi Sistemul Solar, un pasager nu ar putea rezista nici cinci ani, chiar

dacă toate resursele navei ar fi utilizate doar pentru supraviețuirea lui.

IA-ul nu știa că lui Mycenae nu avea să-i reușească evadarea din Sistemul Solar. La fel ca toate celelalte nave care încercau să evadeze, n-avea să mai existe mai mult de trei ore în spațiul tridimensional.

Halo ieși din canionul Pluto-Caron și părăsi cele două lumi întunecate ajungând în spațiul deschis. Văzură în întregime Soarele și Jupiter bidimensionalizate, procesul de aplatizare al ultimului era aproape de sfârșit. Acum, cu excepția lui Uranus, cea mai mare parte din Sistemul Solar se prăbușise în plan.

— O, Dumnezeule! Cerul înstelat! strigă AA.

Cheng Xin știa că se referă la pictura lui Van Gogh. Așa era: universul chiar semăna cu pictura. Pictura din amintirea ei era aproape o copie perfectă a Sistemului Solar bidimensional din fața ochilor ei. Planete gigantice umpleau spaţiul, iar suprafeţele planetelor păreau să depășească chiar și spaţiile dintre ele. Dar imensitatea planetelor nu le dădea substanţialitate. Păreau, mai degrabă, niște vârtejuri în spaţiu-timp. În Univers, fiecare parte din spaţiu curgea, se învolbura, tremura între nebunie și oroare ca niște flăcări incandescente ce emiteau doar ger. Soarele și planetele și toată substanța și existența păreau să fie doar halucinații produse de turbulența spațiu-timpului.

Cheng Xin își aminti acum senzația stranie pe care o avusese de fiecare dată când se uitase la pictura lui Van Gogh. Toate celelalte lucruri din pictură – copacii care păreau să fi luat foc, și satul, și munții noaptea – aveau perspectivă și adâncime, dar cerul înstelat de deasupra nu avea deloc tridimensionalitate, era la fel ca o pictură care atârnă în spațiu.

Fiindcă noaptea înstelată era bidimensională.

Cum putuse Van Gogh să fi pictat un asemenea lucru în 1889? După ce suferise a doua

cădere nervoasă, oare sărise cu adevărat peste cinci secole și văzuse priveliștea pe care o aveau acum în față, folosindu-și doar spiritul și conștiența lui delirantă? Sau poate se întâmplase contrariul: văzuse viitorul și priveliştea Judecății de Apoi îi produsese căderea nervoasă și, în final, sinuciderea?

— Copile, totul e în ordine? Ce mai faceți? Luo Ji apăru într-o fereastră ivită pe neașteptate. Își scosese costumul spațial, iar părul lui alb și barba îi fluturau în gravitația scăzută la fel ca în apă. În spatele lui era tunelul care fusese menit să dureze o sută de milioane de ani.

— Salut! Vom arunca artefactele în spațiu, spuse AA. Dar vrem să păstrăm Noaptea înstelată.

— Cred că ar trebui să le păstrați pe toate. Nu aruncați nimic. Luați-le și plecați.

Cheng Xin și AA se uitară una la cealaltă:

— Unde să plecăm? întrebă AA.

— Oriunde doriți. Puteți merge în orice loc din Calea Lactee. În timpul vieților voastre, veți putea ajunge probabil până în galaxia Andromeda. Halo are viteza luminii. Este echipată cu singura propulsie de curbură din lume

Șoc total. AA și Cheng nu reușeau să vorbească.

— Am făcut parte dintr-un grup de oameni de știință care au lucrat la propulsia de curbură în secret, spuse Luo Ji. După ce a murit Wade, cei care lucraseră la Halo City nu au renunțat. După ce oamenii care fuseseră închiși au fost eliberați, au construit o altă bază de cercetare secretă, iar Grupul Halo al tău a renăscut și s-a dezvoltat destul cât să continue cercetările. Știi unde se afla baza? Pe Mercur, un alt loc din Sistemul Solar unde au pus piciorul foarte puțini. Cu patru secole în urmă, un alt Cel cu Fața la Zid, Manuel Rey Diaz, a folosit bombe cu hidrogen pentru a face un crater acolo. Baza a fost construită în acel crater și construcția a durat mai mult de treizeci de ani.

Întreaga bază era acoperită cu o cupolă. Au declarat că era un institut de cercetare a activității solare.

Un cilindru strălucitor de lumină pătrunse prin hublou. AA și Cheng Xin îl ignorară, dar IA-ul navei le explică faptul că Uranus tocmai fusese supus „schimbării de stare“, adică se prăbușise în două dimensiuni. De-acum, nu mai era nimic între ei și Pluto.

— La treizeci de ani după moartea lui Wade, cercetarea propulsiei de curbură a fost reluată la baza de pe Mercur. Au reluat-o din punctul când fuseseră capabili să miște un segment de doi milimetri din firul tău de păr de doi centimetri. Cercetarea a continuat vreme de o jumătate de secol – deși au fost întrerupți de câteva ori din diverse motive – și au trecut treptat de la cercetarea teoretică la dezvoltarea tehnologică. În timpul ultimelor stadii ale procesului de dezvoltare, au trebuit să efectueze experimente pentru propulsia de curbură pe scară mare. Aceasta a fost o problemă pentru baza de pe Mercur, fiindcă resursele bazei erau limitate și un experiment ar fi produs urme masive, ceea ce ar fi dat de gol adevăratele scopuri ale bazei de pe Mercur. În realitate, luând în considerare sosirile și plecările de la bază pe parcursul a mai mult de cincizeci de ani, era de neconceput ca guvernul Federației să nu fi avut nicio idee despre ce se întâmpla de fapt pe baza de pe Mercur, însă, datorită scării mici a experimentelor și faptului că întreaga cercetare era realizată sub acoperirea altor proiecte, guvernul tolerase activitățile bazei. Experimentele la scară mare, însă, cereau cooperarea guvernului. Am cerut-o și colaborarea a decurs foarte bine.

— Au abrogat legile care interziceau navele cu viteza luminii? întrebă Cheng Xin.

— Nu, absolut deloc. Guvernul a colaborat cu noi fiindcă…

Luo Ji își lovi bastonul de sol și ezită:

— Hai să nu discutăm acum despre asta. Cu câțiva ani în urmă, am terminat de produs trei motoare de curbură și am efectuat trei teste fără pilot. Motorul numărul unu a intrat în viteza luminii la aproximativ o sută cincizeci de unități astronomice depărtare de Soare și s-a întors aici după ce a zburat o vreme la viteza luminii. Pentru motor în sine, experimentul a durat doar vreo zece minute, dar, pentru noi, au trecut trei ani de zile până s-a întors. Al doilea test a implicat, în mod simultan, motoarele numărul doi și numărul trei. În acest moment, amândouă se află dincolo de Norul Oort și ar trebui să se întoarcă în Sistemul Solar peste șase ani.

Motorul numărul unu, care a fost deja testat, e instalat pe Halo.

— Dar cum au putut să ne trimită doar pe Cheng Xin și pe mine? strigă AA. Ar fi trebuit să fie măcar doi bărbați cu noi.

— Nu a fost timp, spuse Luo Ji dând din cap. Colaborarea dintre Halo Group și guvernul Federației a avut loc în secret. Doar foarte puțini oameni știau de existența motoarelor de curbură și încă mai puțini știau unde fusese instalat singurul motor rămas în Sistemul Solar. Și era prea periculos. Cine știe de ce sunt capabili oamenii când sfârşitul e aproape? S-ar fi luptat cu toții pentru Halo, și poate că n-ar mai fi rămas nimic din ea. Așa că a trebuit să trimitem Halo departe de Lumea Buncărului, înainte de a face anunțul public despre atacul Pădurii Întunecate. De fapt, nu rămăsese niciun pic de timp. Cao Bin a trimis Halo pe Pluto pentru că ar fi vrut să mă iei cu tine. Ar fi trebuit s-o facă să intre în viteza luminii încă de pe Jupiter.

— De ce nu ați venit cu noi? strigă AA.

— Am trăit destul. Chiar dacă mă urc la bordul navei, nu mai trăiesc prea mult după aceea. Prefer să rămân aici ca paznic de mormânt.

— Putem să venim să te luăm! spuse Cheng Xin.

— Nu îndrăzni să faci asta! Nu mai e timp!

Spațiul tridimensional în care se aflau accelera spre planul bidimensional. Soarele bidimensional, care acum se stinsese complet și părea o mare moartă, roșu-închis, imensă, ocupa cea mai mare parte din câmpul vizual al lui Halo. Cheng Xin și AA observară că planul nu era complet plat, ci ondulatoriu! Un val lung se prăvălea lent peste plan. Semăna cu valul din spațiul tridimensional care le ajutase pe Spațiul Albastru și pe Gravitația să găsească punctele de deformare, pentru a intra în spațiul cvadridimensional. Chiar și în locurile unde nu existau obiecte bidimensionale în plan, vălurirea era vizibilă. Aceste valuri erau o vizualizare a spațiului bidimensional în trei dimensiuni care avea loc doar atunci când spațiul bidimensional era destul de mare.

La bordul *Halo*, distorsiunea continuumului spațiu-timp, produsă de căderea accelerată, începea să devină evidentă pe măsură ce spațiul era întins spre zona de prăbușire. Cheng Xin observă că hublourile circulare păreau acum ovale și zvelta AA părea acum scundă și rotofeie. Dar Cheng Xin și AA nu simțeau niciun disconfort, iar sistemele navei funcționau normal.

— Întoarce-te spre Pluto! îi ordonă Cheng Xin IA-ului, apoi se întoarse spre fereastra unde se afla Luo Ji. Ne întoarcem. Mai avem timp... Uranus încă se aplatizează.

IA-ul răspunse țeapăn:

— Dintre toți utilizatorii autorizați aflați în raza de comunicare, Luo Ji are cel mai înalt nivel de autorizare. Doar el poate ordona *Halo* să revină pe Pluto.

Din tunel, Luo Ji le zâmbi:

— Dac-aș fi dorit să plec, m-aș fi urcat la bord cu voi, adineauri. Sunt prea bătrân pentru

călătoriile departe de casă. Nu vă faceți griji pentru mine, copilele mele. Așa cum am spus, nu cred că mi-a scăpat nimic. Pregătește-te pentru propulsia de curbură!

Ultimele cuvinte ale lui Luo Ji îi erau destinate IA-ului navei.

— Parametrii de curs? întrebă IA-ul.

— Continuă pe direcția curentă. Nu știu unde vreți să mergeți și nu cred că știți nici voi. Dacă vă gândiți la o destinație, tot ce aveți de făcut este s-o arătați pe harta stelară. Nava este capabilă de navigație automată spre majoritatea stelelor aflate pe o rază de cincizeci de mii de ani-lumină.

— Afirmativ, spuse IA-ul. Inițierea propulsiei de curbură, în treizeci de secunde.

— Trebuie să fim cufundate în fluidul de stare protectoare, pentru zborul în spațiul interstelar? întrebă AA – deși, în mod rațional, știa că, în propulsia convențională, o asemenea accelerare ar comprima-o până ar deveni o clătită indiferent în ce lichid s-ar fi cufundat.

— Nu aveți nevoie de niciun fel de pregătire. Această metodă de propulsie se bazează pe manipularea spațiului, așa că nu există hipergravitație. Sistemul de propulsie de curbură este în funcțiune. Sistemul funcționează în parametri normali. Curbura spațiului local: douăzeci și trei virgulă opt. Raportul curburii de înaintare: trei virgulă patru – unu la unu. *Halo* va intra în viteza luminii în șaizeci și patru de minute, optsprezece secunde.

Pentru Cheng Xin și AA, anunțul IA-ului fu ca o comandă de Oprire Generală, fiindcă totul se liniști complet. Înțeleseseră că liniștea se datora opririi motorului de fuziune nucleară, dar murmurul produs de reactorul de fuziune și de dispozitivele hidraulice dispăru fără să fie înlocuit de orice alt zgomot. Era greu să crezi că pornise vreun alt motor.

Dar semnele propulsiei de curbură apăruseră. Distorsiunea spațiului dispăru treptat: hublourile deveniră din nou cercuri, iar AA deveni zveltă din nou. Privind prin hublouri, putură încă să vadă cum alte nave care evadau treceau pe lângă *Halo*, însă acum treceau mult mai lent.

IA-ul navei începu să ruleze unele dintre mesajele transmise între navele care evadau – probabil fiindcă mesajele se refereau la *Halo*.

— Uită-te la nava aia! Cum de poate să accelereze atât de repede? țipa o femeie.

— Vai, oamenii dinăuntru vor fi zdrobiți cum e carnea tocată, spuse un bărbat.

Un alt bărbat vorbi:

— Idioților! Nava însăși ar fi zdrobită, la nivelul acela de accelerație. Dar priviți-o: nu are absolut nimic. Asta nu are acționare de fuziune, ci altceva, cu totul diferit.

— Propulsia de curbură? Navă cu viteza luminii? E o navă cu viteza luminii! Deci zvonurile erau adevărate! Construiau în secret nave cu viteza luminii, ca să poată evada ..

— Aaaahhh…

— Hei, mai sunt nave în față? Opriți nava aceea! Intrați în ea! Dacă e să murim, să murim cu toții!

— Pot să atingă viteza de evadare! Pot să scape și să trăiască! Ahhh! Vreau nava cu viteza lumini! Opriți-i și omorâți-i pe toți dinăuntru!

Se auzi încă un țipăt – de data asta, de la AA, dinăuntrul navei:

— Cum pot fi doi Pluto?

Cheng Xin se întoarse spre fereastra de informații la care se uita AA. Fereastra înfățișa o imagine a lui Pluto fotografiată de sistemul de monitorizare al navei. Deși Pluto se afla la o distanță considerabilă, era limpede că atât Pluto, cât și Caron fuseseră dublate și că gemenii erau aliniați unul lângă celălalt. Cheng Xin observă că unele dintre obiectele din spațiul bidimensional

fuseseră și ele dublate. Efectul era ca și cum ai fi selectat o porțiune dintr-o imagine, folosind un software de procesare a imaginii, ai fi clonat-o și apoi ai fi mișcat clona puțin mai într-o parte.

— Asta se datorează faptului că lumina încetinește la interiorul urmei lăsate de Halo, spuse Luo Ji. Imaginea lui începea să se deformeze, dar vocea i se auzea încă limpede: Pluto se mișcă încă. Unul dintre cei doi Pluto pe care îi vedeți reprezintă rezultatul luminii încetinite. Imediat ce Pluto a ieșit din dâra lui Halo, lumina care se mișca la viteza standard v-a oferit o a doua imagine. Acesta e motivul pentru care vedeți dubluri.

— Lumina încetinește? Cheng Xin simțea că i se dezvăluie un secret măreț.

Luo Ji continuă:

— Înțeleg că v-ați dat seama de propulsia de curbură din bărcuța împinsă de spuma produsă de săpun. Însă aș vrea să vă întreb: după ce nava a atins cealaltă parte a căzii, ați tras-o înapoi și ați încercat din nou?

Nu, nu făcuseră așa. Din cauza spaimei de sophoni, Cheng Xin aruncase bărcuța de hârtie afară din cadă. Dar era ușor să-ți dai seama ce s-ar fi întâmplat.

— Nava nu s-ar mai fi mișcat sau, în cel mai bun caz, s-ar fi mișcat foarte încet, spuse Cheng Xin. După prima călătorie, tensiunea superficială a apei din cadă fusese deja redusă.

— Așa este. Același principiu se aplică și la navele cu viteza luminii. Structura însăși a spațiului se schimbă datorită dârei lăsate de o navă cu propulsie de curbură. Dacă s-ar plasa o a doua navă cu propulsie de curbură la interiorul dârei lăsate de prima navă, abia s-ar mișca. La interiorul dârelor lăsate de navele cu viteza luminii trebuie folosite propulsii de curbură mult mai puternice. Într-un asemenea spațiu, se poate folosi în continuare propulsia de curbură pentru obținerea

celei mai mari viteze posibile, dar viteza maximă obținută este mult mai scăzută decât viteza maximă a primei nave. Cu alte cuvinte, viteza luminii prin vid este redusă la interiorul dârei lăsate de navele cu viteza luminii.

— Cât de redusă?

— Teoretic, ar putea fi redusă la zero, dar acest lucru nu poate fi obținut în realitate. Dar, dacă ajustezi raportul de curbură al motorului *Halo* la maximum, poți reduce viteza luminii de pe dâra lăsată chiar la valoarea pe care o căutam: de șaisprezece virgulă șapte kilometri pe secundă.

— Atunci ai avea… spuse AA, holbându-se la Luo Ji.

Domeniul Negru, se gândi Cheng Xin.

— Domeniul Negru, spuse Luo Ji. Sigur, o singură navă este insuficientă pentru producerea unui domeniu negru care să conțină o stea întreagă cu tot sistemul ei planetar. Noi am calculat că ar fi nevoie de mai mult de o mie de nave cu propulsie de curbură pentru a realiza așa ceva. Dacă toate aceste nave ar pleca de lângă Soare și s-ar împrăștia în toate direcțiile cu viteza luminii, dârele produse s-ar extinde și s-ar conecta una la alta, formând o sferă care ar conține întregul Sistem Solar. Viteza luminii din această sferă ar fi de șaisprezece virgulă șapte kilometri pe secundă – o gaură neagră, cu o viteză redusă a luminii, sau un domeniu negru.

— Prin urmare, domeniul negru poate fi produs de navele cu viteza luminii…

În cosmos, o dâră lăsată de propulsia de curbură poate fi atât un semn de pericol, cât și un anunț de siguranță. O dâră aflată la depărtare de o lume înseamnă pericol, și o dâră care învăluie o lume, siguranță. E ca un laț ce indică pericolul și agresiunea, atunci când este ținut în mână, și siguranța, când e în jurul gâtului celui care-l ține.

— Într-adevăr, dar am aflat despre asta prea târziu. Când studiam propulsia de curbură,

experimentatorii le-o luaseră înainte teoreticienilor. Ar trebui să știi că ăsta era stilul lui Wade. Multe descoperiri experimentale nu fuseseră explicate teoretic, dar, fără cadrul teoretic, unele fenomene fuseseră pur și simplu ignorate. În timpul primilor ani de cercetare – când cea mai mare realizare a lor a fost mișcarea părului tău – dârele produse de propulsia de curbură erau subțiri și mici și mai nimeni nu le acorda atenție, chiar dacă existau destule semne că se petrecea ceva ciudat: de exemplu, după ce dâra se întindea, viteza redusă a luminii producea defecțiuni la circuitele integrate cuantice ale computerelor din apropiere, dar nimeni nu investigase asta. Mai târziu, când experimentele s-au făcut la scară mai mare, oamenii au descoperit în sfârșit secretul dârelor vitezei luminii. Această descoperire a fost motivul pentru care Guvernul Federației a acceptat să colaboreze cu noi. Au alocat, de fapt, toate resursele de care dispuneau dezvoltării navelor spațiale cu viteza luminii, dar, pur și simplu, nu mai era timp.

Luo Ji oftă. Cheng Xin spuse apoi ceea ce Luo Ji nu se putea hotărî să spună:

— Au trecut treizeci și cinci de ani între incidentul Halo City și terminarea construirii bazei de pe Mercur. S-au pierdut treizeci și cinci de ani prețioși.

Luo Ji încuviință. Cheng Xin se gândi că felul în care se uita la ea nu mai era blând, ci mai de grabă semăna cu focurile Judecății de Apoi. Privirea lui părea să spună: Copilă, uite ce-ai făcut.

Cheng Xin înțelese acum că, dintre cele trei căi de supraviețuire care i se arătaseră umanității – Proiectul Buncărului, Planul Domeniului Negru și navele cu viteza luminii – doar cea a navelor cu viteza luminii reprezenta alegerea corectă.

Yun Tianming arătase asta, dar ea blocase acea cale.

Dacă ea nu l-ar fi oprit pe Wade, Halo City și-ar fi obținut independența. Chiar dacă acea independență ar fi fost de scurtă durată, ei ar fi putut să descopere efectele dârelor de viteză a luminii și să schimbe atitudinea guvernului față de navele cu viteza luminii. Umanitatea ar fi avut poate timp să construiască o mie de nave cu viteza luminii și să construiască domeniul negru pentru a evita atacul acesta dimensional.

Umanitatea s-ar fi împărțit probabil în două: cei care doreau să zboare spre stele și cei care doreau să rămână în interiorul domeniului negru și să trăiască liniștiți. Ar fi obținut cu toții ce își doreau.

Până la urmă, comisese încă o eroare gravă.

De două ori, se aflase într-o asemenea poziție de autoritate încât doar Dumnezeu mai era deasupra ei, și de fiecare dată, împinsese lumea în prăpastie în numele iubirii. De data aceasta, nimeni nu mai putea să-i repare greșeala.

Începu să urască pe cineva: pe Wade. Ura faptul că-și ținuse promisiunea. De ce? Din mândrie masculină sau de dragul ei? Cheng Xin înțelegea că Wade nu cunoștea efectele dârelor de propulsie de curbură. Scopul lui, în cercetarea navelor cu viteza luminii, fusese exprimat cel mai elocvent de către acel soldat anonim din Halo City: o luptă pentru libertate, pentru șansa de a trăi ca oameni liberi în cosmos, pentru miliardele și miliardele de lumi noi de acolo. Cheng Xin credea că, dacă Wade ar fi știut că zborul cu viteza luminii era singura cale de supraviețuire pentru umanitate, acesta nu și-ar fi ținut promisiunea.

Nu avea cum să se eschiveze de la propria responsabilitate. Nu avea importanță dacă chiar era sau nu a doua după Dumnezeu – dacă era în acea poziție, trebuia să-și facă datoria.

Nu demult, pe Pluto, Cheng Xin trăise unul din momentele cele mai relaxante din viața ei. Într-adevăr, era ușor să te confrunţi cu sfârșitul lumii:

toate responsabilitățile dispăreau și, odată cu ele, toate grijile și neliniștile. Viața era la fel de simplă și de pură ca momentul când ieși ca prunc din pântecul mamei tale. Cheng Xin trebuia doar să-și aștepte liniștită sfârșitul ei poetic, artistic, momentul când s-ar fi alăturat picturii uriașe a Sistemului Solar.

Dar acum, totul se întorsese cu susul în jos. Cosmologia timpurie prezentase un paradox: dacă universul era infinit, atunci fiecare punct din Univers era afectat de efectele cumulative ale gravitației infinite exercitate de o infinitate de corpuri cerești. Acum, Cheng Xin chiar simțea o gravitație infinită. Puterea venea din fiecare colț al universului și-i sfâșia nemiloasă sufletul. Groaza aceea a ultimelor clipe când fusese Purtător de Sabie, cu 127 de ani înainte, ieși din nou la suprafață și patru miliarde de ani de istorie o apăsară și o sufocară. Cerul era plin de ochi care se holbau la ea: ochii dinozaurilor, ai trilobiților, ai furnicilor, ai păsărilor, fluturilor, bacteriilor… sau doar numărul bărbaților și femeilor care trăiseră pe Terra și aveau cu toții o sută de miliarde de perechi de ochi.

Cheng Xin văzu ochii lui AA și înțelese cuvintele din privirea ei: Până la urmă, ai trăit ceva mai rău decât moartea.

Cheng Xin știa că nu avea altă alegere decât să trăiască până la capăt. Ea și cu AA erau ultimii doi supraviețuitori ai civilizației umane. Moartea ei ar fi însemnat moartea a jumătate din tot ce mai rămăsese din umanitate. A continua să trăiască era exact pedeapsa care i se cuvenea pentru greșeala ei.

Dar traiectoria viitoare era o necunoscută. În inima ei, spațiul nu mai era negru, ci lipsit de culoare. Ce rost avea să meargă oriunde?

— Unde ar trebui să mergem? murmură Cheng Xin.

— Mergeți și găsiți-i, spuse Luo Ji. Imaginea lui era și mai neclară acum doar în alb-negru.

Cuvintele lui luminară gândurile negre ale lui Cheng Xin ca un fulger. Ea și AA se priviră una pe cealaltă și înțeleseseră imediat ce însemna acei „ei“.

Luo Ji continuă:

— Sunt încă în viață. Lumea buncărului a primit acum cinci ani o transmisie de undă gravitațională de la ei. Era un mesaj scurt și nu explica unde sunt. Halo le va trimite periodic semnale cu unde gravitaționale. Poate că-i veți găsi. Poate vă vor găsi ei pe voi.

Imaginea alb-negru a lui Luo dispăru și ea, dar puteau încă să-i audă vocea. Mai spuse un ultim lucru:

— A, a sosit timpul să intru în pictură. Călătorie lipsită de pericole, copii.

Transmisia de pe Pluto fu tăiată.

Pe monitor, văzură cum Pluto se aprindea și se întindea în două dimensiuni. Partea din Pluto ce conținea muzeul fu prima care atinse planul.

Efectul Doppler al vitezei navei Halo era acum vizibil. Lumina stelelor din față viră spre albăstrui, în timp ce lumina stelelor din spatele lor deveni roșiatică. Schimbarea culorii era vizibilă în Sistemul Solar bidimensional.

Afară nu se mai vedeau alte nave spațiale fugare; Halo le depășise pe toate. Toate navele spațiale care evadaseră se prăbușeau acum în spațiul bidimensional ca picăturile de ploaie pe sticlă.

Acum, transmisiile care se mai puteau primi din direcția Sistemului Solar erau foarte puține. Datorită efectului Doppler, scurtele explozii vocale păreau stranii, un fel de cântat.

— „Suntem foarte aproape! Sunteți în spatele nostru?“… „Nu faceți asta! Nu!“… „Nu doare. Vă asigur, se va termina totul într-o clipită.“… „Tot nu mă crezi, după toate astea? Bine, n-ai decât să nu

mă crezi.“… „Da, scumpo, vom deveni foarte subțiri.“… „Vino aici! Ar trebui să fim împreună.“

Cheng Xin și AA ascultară. Vocile deveniră din ce în ce mai puține și despărțite de tăceri tot mai lungi. După treizeci de minute, auziră ultima voce ce provenea din Sistemul Solar:

— „Ahhhhhhhh...“

Vocea fu întreruptă. Pictura uriașă intitulată Sistemul Solar era gata.

Halo continuă să cadă spre plan. Viteza la care ajunsese deja îi încetinea căderea, dar nava tot nu atinsese viteza de evadare. Acum, *Halo* rămăsese singurul obiect tridimensional artificial din Sistemul Solar, iar Cheng Xin și AA erau singurii oameni care nu se aflau în pictură. Halo era foarte aproape de plan și, din acest unghi, a privi spre Soarele bidimensional era ca și cum ai fi privit spre mare, de pe țărm: suprafața tulbure, de un roșu-stins, se întindea cât vedeai cu ochii. Pluto, proaspăt aplatizat, era acum foarte mare și încă se întindea cu o viteză vizibilă cu ochiul liber. Cheng Xin examină „inelele de copac“ rafinate ale lui Pluto și încercă să afle urmele muzeului, dar nu putu să vadă nimic – era prea mic. Cascada uriașă de spațiu tridimensional care se prăvălea în planul plat părea inexorabilă. Cheng Xin începu să se îndoiască că motorul de propulsie de curbură era într-adevăr capabil să bage nava în viteza luminii. Spera ca totul să ia sfârșit.

Dar tocmai atunci vorbi IA-ul navei:

— *Halo* va atinge viteza luminii în o sută optzeci de secunde. Vă rog să alegeți o destinație.

— Nu știm unde să mergem, spuse AA.

— Puteți alege o destinație după ce intrăm în viteza luminii. Cu toate acestea, nu veți mai petrece prea mult timp subiectiv la viteza luminii și e ușor să treci dincolo de destinație. Este mai bine s-o alegeți acum.

— Nu știm unde să-i găsim, spuse Cheng Xin. Existența lor dăruia viitorului o urmă de

speranță, dar tot se simțea pierdută.

AA o prinse pe Cheng Xin de mâini:

— Ai uitat? În afară de ei, mai este și el în Univers.

Da, el încă există. Cheng Xin fu copleșită de durerea care-i cuprinse inima. Nu tânjise niciodată după cineva cum tânjea după el.

— Ai o întâlnire, spuse AA:

— Da, avem o întâlnire, repetă Cheng mecanic. Efluviile de emoție o făcură să amuțească.

— Atunci să mergem la steaua ta, spuse AA.

— Da, să mergem la steaua noastră! Cheng Xin se întoarse spre IA-ul navei: Poți să găsești DX3906? Ăsta i-a fost numărul alocat la începutul Erei Crizei.

— Da. Steaua este acum numerotată S74390E1. Vă rog să confirmați.

În fața lor apăru o hartă stelară holografică mare. Arăta totul pe o rază de cinci sute de ani-lumină de la Sistemul Solar. Una dintre stele strălucea într-un roșu puternic și era indicată printr-o săgeată albă. Cheng Xin era foarte familiarizată cu ea.

— Asta e. Să mergem acolo.

— Traiectorie stabilită și confirmată. *Halo* va intra în viteza luminii în cincizeci de secunde.

Harta stelară holografică dispăru. De fapt, dispăru întreaga carenă a navei, iar Cheng Xin și AA avură impresia că plutesc în spațiul însuși. IA-ul nu mai folosise acest mod de afișare până atunci. În fața lor, era marea înstelată numită Calea Lactee, care era acum de un albastru pur, amintindu-le de marea adevărată. În spatele lor, se afla Sistemul Solar bidimensional, scăldat într-un roșu sângeriu.

Universul se cutremură și se transformă. Toate stelele din fața lor țâșniră brusc înainte, de parcă o jumătate din Univers se transformase într-un vas negru și toate stelele cădeau la fundul său.

Se adunară în fața navei și fuzionară, devenind o singură strălucire, ca un safir uriaș în care nu puteai să distingi stelele individuale. Din când în când, câte o stea apărea din safir și trecea dincolo de spațiul negru căzând în spatele navei, schimbându-și culoarea cu totul: de la albastru la verde, apoi la galben, care se transforma în roșu atunci când ajungeau în spatele navei. Dacă priveai în spatele navei, Sistemul Solar bidimensional și stelele fuzionau și se transformau într-o minge roșie, ca un foc de tabără la capătul universului.

Halo zbura cu viteza luminii spre steaua pe care i-o dăruise Yun Tianming lui Cheng Xin.

PARTEA A VI-A

ERA GALAXIEI, ANUL 409.

Steaua Noastră

Halo opri motorul de curbură și începu navigarea fără motor cu viteza luminii.

În timpul călătoriei, AA încercase s-o consoleze pe Cheng Xin, chiar dacă știa că este o acțiune lipsită de orice speranță.

— E ridicol să te învinovățești pentru distrugerea Sistemului Solar. Cine te crezi? Crezi că, dacă stai cu capul în jos, sprijinindu-te în mâini, ridici Terra? Chiar dacă nu l-ai fi oprit pe Wade, rezultatul acelui război ar fi fost greu de prevăzut. Și oare Halo City chiar putea să-și obțină independența? Nici măcar Wade nu putea fi sigur de asta. Oare Guvernul Federației și Flota s-ar fi speriat cu adevărat de câteva gloanțe cu antimaterie? Poate că Halo City ar fi putut să distrugă câteva nave de război sau chiar un oraș spațial, dar, în cele din urmă, Halo City ar fi fost exterminat de Flota Federației. Și, în acea versiune

a istorie, nu ar mai fi existat o bază pe Mercur și nici o a doua șansă.

Și chiar dacă Halo City ar fi reușit să obțină independența, ar fi continuat să cerceteze propulsia de curbură, ar fi descoperit efectele de încetinire ale dârelor și, în cele din urmă, ar fi colaborat cu Guvernul federației pentru construirea a mai mult de o mie de nave cu viteza luminii în timp, crezi că oamenii ar fi fost de acord să construiască domeniul negru? Amintește-ți ce siguri erau oamenii că Lumea Buncărului va rezista unui atac al Pădurii Întunecate – de ce ar fi fost de acord să se izoleze în domeniul negru?

Cuvintele lui AA alunecau peste gândurile lui Cheng Xin ca niște picături de apă peste o frunză de nufăr, fără să lase nicio urmă. Singurul gând al lui Cheng Xin era să-l găsească pe Yun Tianming și să-i spună totul. În mintea ei, o călătorie de 287 de ani-lumină avea să dureze mult timp, dar IA-ul navei o informă că această călătorie va dura doar cincizeci și două de ore în sistemul de referință al navei. Pentru Cheng Xin totul părea ireal, de parcă deja ar fi murit și ar fi ajuns pe altă lume.

Cheng Xin petrecu mult timp uitându-se pe hublouri afară, la spațiu. Înţelese că, de fiecare dată când o stea sărea din aglomerația albastră din față și trecea pe lângă navă ca să se alăture aglomerației roșii din spatele navei însemna că Halo trecuse de ea. Numără stelele și le urmări în timp ce se transformau din albastre în roșii – priveliștea era hipnotică. În cele din urmă adormi.

Până când Cheng Xin se trezi din somn, Halo ajunsese deja aproape de destinația sa. Se rotise la 180° și-și activase motorul de curbură pentru decelerare – de fapt, nava se lupta cu propria dâră. Pe măsură ce nava decelera, aglomerările albastre și roșii începură să se împrăștie ca două fascicule de artificii care explodează și, nu după mult timp, se transformară într-o mare de stele distribuite în mod egal în jurul navei. Încetinirea navei șterse

treptat și trecerile de la albastru la roșu. Cheng Xin și AA văzură Calea Lactee în fața lor și arăta aproximativ la fel dar, în spate, niciuna dintre stele nu părea familiară. Sistemul Solar dispăruse de mult.

— Ne aflăm acum la două sute optzeci și șase virgulă cinci ani-lumină de Sistemul Solar, spuse IA-ul navei.

— Deci acolo au trecut deja două sute optzeci și șase de ani? întrebă AA. Privi de parcă abia s-ar fi trezit dintr-un vis.

— Da, dacă folosești sistemul lor de referință.

Cheng Xin oftă. Pentru Sistemul Solar, în starea în care se afla el acum, chiar mai conta că erau 286 de ani sau 2,86 milioane de ani? Dar se gândi la ceva.

— Când s-a oprit prăbușirea în două dimensiuni?

Întrebarea o lăsă și pe AA fără grai. Așa era: când se oprise? Și chiar se oprise? Exista oare o comandă în folia aceea bidimensională mică și împachetată, care putea în cele din urmă s-o oprească? Cheng Xin și AA nu înțelegeau, teoretic, prăbușirea spațiului tridimensional în cel bidimensional, dar ideea unei comenzi încorporate în spațiul bidimensional pentru oprirea expansiunii lui infinite li se părea, instinctiv, prea magică, un gen de magie imposibil.

Oare se va opri vreodată prăbușirea?

Era mai bine să nu te gândești prea mult la asta.

Steaua numită DX3906 era aproximativ de dimensiunea Soarelui. Atunci când Halo începuse să decelereze, arăta încă la fel cu o stea obișnuită, dar, când motorul de curbură se opri, steaua apăru ca un disc a cărui lumină părea mai roșie decât cea a Soarelui.

Halo porni reactorul de fuziune și liniștea de pe navă fu întreruptă. Murmurul motorului umplu nava, și fiecare suprafață vibră ușor. IA-ul navei

analiză datele obţinute de către sistemul de monitorizare și confirmă faptele esențiale despre acest sistem solar: DX3906 avea două planete, ambele solide. Cea mai îndepărtată de stea era aproximativ de mărimea lui Marte, dar nu avea atmosferă și părea cenușie – așa că Cheng Xin și AA hotărâră s-o numească Planeta Cenușie. Cealaltă planetă, aflată mai aproape de stea, era cam de mărimea Terrei, iar suprafața ei semăna cu a Terrei: avea o atmosferă ce conținea oxigen și multe semne de viață, dar fără semne de agricultură sau de industrie. Fiindcă era albastră, la fel ca Terra, hotărâră s-o numească Planeta Albastră.

AA era foarte fericită că cercetarea ei se confirmase. Cu mai mult de patru sute de ani în urmă, ea fusese cea care descoperise sistemul planetar al stelei. Înainte de asta, oamenii crezuseră că era doar o stea fără planete. Prin munca ei, AA reușise s-o cunoască pe Cheng Xin. Fără acea coincidență, viața ei s-ar fi derulat complet altfel. Destinul era un lucru atât de bizar: cu patru secole în urmă, când se uitase la acea lume îndepărtată prin telescop, nu și-ar fi putut închipui vreodată că într-o bună zi va ajunge aici.

— Ai putut să vezi planetele astea două atunci? întrebă Cheng Xin.

— Nu. Erau imposibil de văzut în gama luminii vizibile. Poate telescoapele acelea din sistemul de avertizare avansată ar fi putut să le vadă, dar tot ce am putut face eu a fost să le deduc existența cu ajutorul datelor obținute prin obiectivul gravitațional solar… Am speculat despre aspectul acestor două planete și se pare că, în mare, am avut dreptate.

Lui Halo îi trebuiseră doar cincizeci și două de ore (conform cadrului de referință al navei) să traverseze cei 286 de ani-lumină dintre Sistemul Solar și sistemul planetar din jurul stelei DX3906, dar îi luase opt zile întregi să traverseze cele

șaizeci de AU dintre marginea sistemului planetar și Planeta Albastră la viteze subluminice. Când *Halo* se apropie de Planeta Albastră, Cheng Xin și AA descoperiră că asemănarea ei cu Terra era doar superficială. Nuanța albastră a acestei planete nu era rezultatul unui ocean, ci culoarea vegetației ce acoperea continentele. Oceanele Planetei Albastre erau galben-deschis și ocupau doar o cincime din suprafața planetei. Planeta Albastră era o lume rece; aproximativ o treime din suprafața ei continentală era acoperită de vegetație, iar restul era acoperit de zăpadă. Cea mai mare parte din ocean era înghețată și doar petice mici de lângă ecuator erau în formă lichidă.

Halo intră pe orbita din jurul Planetei Albastre și începu coborârea. Dar IA-ul navei anunță o nouă descoperire:

— A fost detectat un semnal de radio inteligent la suprafață. Este un far de aterizare care utilizează formate de comunicare ce datează de la începutul Erei Crizei. Ați dori să-i urmez instrucțiunile?

Cheng Xin și AA se uitară una la alta entuziasmate:

— Da! spuse Cheng Xin. Urmează-i instrucțiunile de aterizare.

— Hipergravitația se va apropia de 4G. Vă rugăm așezați-vă pe locurile de aterizare securizată. Secvența de aterizare va fi inițiată imediat ce vă asigurați.

— Crezi că este el? întrebă AA.

Cheng Xin dădu din cap. În viața ei, momentele de fericire fuseseră doar mici intervale dintre niște catastrofe gigantice. Acum, se temea de fericire.

Cheng Xin și AA se așezară în locurile de hipergravitație și locurile le cuprinseră ca niște frunze uriașe de palmier care le țineau bine. Halo deceleră și coborî, intrând în atmosfera Planetei Albastre după o serie de scuturături puternice.

Puteau să vadă continentele albastre și albe care-și măreau dimensiunea în imaginile captate de sistemul de monitorizare al navei.

După douăzeci de minute, *Halo* ateriză lângă ecuator. IA-ul navei sugeră ca Cheng Xin și AA să aștepte zece minute înainte să iasă din fotoliile lor, pentru a le da corpurilor timp să se adapteze la gravitația Planetei Albastre, care era similară celei de pe Terra. Privind prin hublou și pe terminalele sistemului de monitorizare, văzură că iahtul aterizase în mijlocul unei pășuni albastre. Nu departe, se vedeau munții văluriți acoperiți de zăpadă – se aflau la poalele unui lanț muntos. Cerul era un galben-deschis, la fel ca oceanul văzut din spațiu. Pe cer strălucea un soare roșu-deschis. Era miezul zilei pe Planeta Albastră, dar culorile cerului și ale Soarelui îl făceau să semene cu apusurile de pe Terra.

Cheng Xin și AA nu examinară prea atente mediul înconjurător. Atenția lor fu atrasă de un alt vehicul mic parcat lângă *Halo*. Era un aparat de zbor minuscul, de aproximativ patru până la cinci metri înălțime, cu o suprafață gri-închis. Avea un contur aerodinamic, dar stabilizatoarele cozii erau minuscule. Nu părea să fie un aparat de zbor, ci mai degrabă o navetă sol-spațiu.

Lângă navetă stătea un bărbat, îmbrăcat într-o jachetă albă și niște pantaloni închiși la culoare. Turbulența aterizării lui *Halo* îi deranjase părul.

— El e? întrebă AA.

Cheng Xin dădu din cap. Știu imediat că nu era Yun Tianming.

Bărbatul păși prin marea albastră de iarbă, până la Halo. Mergea încet, iar postura și mișcările lui trădau o oarecare epuizare. Nu părea să fie nici surprins și nici bucuros, de parcă apariția navei Halo ar fi fost un eveniment perfect normal. Se opri la câteva zeci de metri depărtare de iaht și așteptă răbdător în iarbă.

— E chipeș, spuse AA.

Bărbatul părea să aibă în jur de patruzeci de ani. Părea din Asia de Est și era într-adevăr mult mai chipeș decât Yun Tianming, cu o frunte mare și cu niște ochi înțelepți, dar blânzi. Privirea lui îți dădea impresia că se gândește tot timpul, de parcă nimic din Univers, nici măcar *Halo*, nu-l surprindea, ci toate doar îl făceau să se gândească și mai mult. Își ridică mâinile și le mișcă în jurul capului, indicând o cască. Apoi dădu din cap și făcu semn cu mâna că nu aveau nevoie de costume spațiale aici.

IA-ul navei fu de acord:

— Compoziția atmosferică: treizeci și cinci de procente oxigen, șaizeci și trei de procente azot, două procente bioxid de carbon cu cantități infime de gaze inerte. Respirabilă. Dar presiunea atmosferică este doar 0,53 din standardul de pe Terra. Nu vă angajați în exerciții fizice obositoare.

— Cine este entitatea biologică care stă lângă navă, întrebă AA.

— Ființă umană standard, răspunse IA-ul.

Cheng Xin și AA ieșiră din navă. Nu se obișnuiseră încă cu gravitația și se împiedicară puțin când începură să meargă. Ajunse afară, respirară ușor, fără să simtă rarefierea aerului. O briză răcoroasă sufla spre ele, aducând cu ea prospețimea ierbii și reconfortându-le. Perspectiva largă le înfățișa munții și pământul albaștri cu alb, cerul cel galben deschis și Soarele roșu. Toate acestea păreau o fotografie de pe Terra, dar în culori greșite. În afara cromaticii ciudate, totul părea familiar. Chiar și firele de iarbă arătau ca pe Terra, cu excepția nuanței lor albastre. Bărbatul se apropie de capătul scărilor:

— Stați puțin. Scările sunt prea abrupte. O să vă ajut. Se urcă pe scări cu ușurință și o ajută pe Cheng Xin să coboare. Ar fi trebuit să vă odihniți mai mult înainte să ieșiți afară. Nu e nicio grabă.

Cheng Xin putu să perceapă un accent evident din Era Descurajării.

Lui Cheng Xin, mâna lui i se păru caldă și puternică, iar corpul solid o apără de vântul răcoros. Avu impulsul să sară în brațele acestui bărbat, primul pe care-l întâlnea după ce călătorise mai mult de două sute de ani-lumină de la Sistemul Solar.

— Veniți din Sistemul Solar? întrebă bărbatul.

— Da, spuse Cheng Xin, sprijinindu-se de el pentru a coborî scările.

Simți că-i crește încrederea în el.

— Nu mai există Sistemul Solar, spuse AA, în timp ce se așeză în capul scărilor.

— Știu. A mai scăpat cineva?

Cheng Xin era acum la sol. Își cufundă picioarele în iarba moale și se așeză pe ultima treaptă:

— Probabil că nu.

— Of…

Bărbatul încuviință și urcă s-o ajute și pe AA.

— Mă numesc Guan Yifan, adăugă el. V-am așteptat aici.

— De unde știați că vom veni? întrebă AA, lăsându-l pe Yifan s-o ia de mână.

— Am primit transmisia dumneavoastră de undă gravitațională.

— Sunteți de pe Spațiul Albastru?

— Ha! Dacă i-ați fi întrebat asta pe cei care tocmai au plecat, v-ar fi considerat foarte ciudată. *Spațiul Albastru* și *Gravitația* sunt istorie veche, de acum patru secole. Dar eu chiar sunt unul dintre cei vechi. Am fost astronom civil la bordul *Gravitației*. Am hibernat vreme de patru secole și m-am trezit abia acum cinci ani.

— Unde sunt *Spațiul Albastru* și *Gravitația* acum?

Cheng Xin se chinuia să stea în picioare, trăgând de balustrada scărilor. Yifan continua să coboare cu AA.

— În muzee.

— Unde se află muzeele? întrebă AA.

Își puse brațul în jurul umărului lui Yifan așa că, practic, Yifan cobora acum cu ea în brațe.

— Pe Lumea I și pe Lumea IV.

— Câte lumi există?

— Patru. Și încă două care se deschid acum colonizării.

— Unde se află toate aceste lumi?

Guan Yifan o puse jos cu grijă pe AA și râse:

— Vă dau un sfat: în viitor, indiferent cu cine vă întâlniți, uman sau nu, nu-i întrebați unde se află lumile lor. Face parte din codul elementar al bunelor maniere din cosmos; e tot atât de nepoliticos ca atunci când întrebi o doamnă ce vârstă are… Cu toate astea, pot să vă întreb ce vârstă aveți acum?

— Suntem la fel de bătrâne pe cât arătăm, spuse AA și se așeză pe iarbă. Ea are șapte sute și eu am cinci sute.

— Dr. Cheng arată la fel ca acum patru sute de ani.

— O cunoașteți? făcu AA și privi în sus spre Guan Yifan.

— Am văzut imagini în transmisiile de pe Terra. Acum patru secole.

— Câți oameni sunt pe planeta asta? întrebă Cheng Xin.

— Doar noi trei.

— Înseamnă că lumile voastre sunt toate cu mult mai grozave decât asta, spuse AA.

— Vă referiți la mediul natural? Nici vorbă. În unele locuri, aerul abia poate fi respirat, chiar și după un secol de terraformare. Este una dintre cele mai bune planete pe care le-am găsit pentru colonizare. Deși sunteți binevenită aici, Doctore Cheng Xin, nu vă recunoaștem titlul de proprietate.

— Am renunțat de multă vreme la el, spuse Cheng Xin. Și deci, de ce nu s-au așezat oamenii aici?

— Este prea periculos. Vin aici destui nepoftiți.

— Nepoftiți? Extratereștri?! întrebă AA.

— Da. Planeta asta se află foarte aproape de Brațul Orion. Pe aici trec două căi spațiale aglomerate.

— Atunci ce faceți aici? Doar ne-ați așteptat?

— Nu. Am venit aici cu o expediție de exploratori. Ei au plecat, dar eu am rămas să vă aștept.

Peste aproximativ douăsprezece ore, cei trei salutară noaptea pe Planeta Albastră. Nu exista lună, dar, prin comparație cu Terra, stelele erau mult mai strălucitoare. Calea Lactee era ca o mare de foc argintiu care le arunca umbrele peste pământ. Acest loc nu era mai aproape de centrul galaxiei decât Sistemul Solar. Cu toate acestea, spațiul dintre acest loc și Soare era plin de praf interstelar, ceea ce făcea Calea Lactee să pară mult mai cețoasă, văzută din Sistemul Solar.

În lumina strălucitoare a stelelor, putură să vadă iarba din jur cum se mișcă. La început, Cheng Xin și AA crezură că e o iluzie creată de vânt, dar, pe urmă, își dădură seama că iarba de sub picioarele lor își schimbă locul, foșnind. Yifan le spuse că iarba albastră chiar se mișca. Rădăcinile firelor de iarbă țineau loc și de picioare și, odată cu schimbarea anotimpurilor, iarba migra de-a lungul latitudinii, mai ales în timpul nopții. Imediat ce AA auzi asta, eliberă din mână firele de iarbă cu care se juca. Yifan le explică faptul că firele de iarbă chiar erau plante și se bazau pe fotosinteză, având doar un simț elementar al atingerii. Celelalte plante din această lume erau și ele capabile de mișcare. Arătă spre munți și văzură că pădurile se mișcau sub lumina stelelor. Copacii umblau mult mai repede decât iarba, semănând cu niște armate care mărșăluiesc în noapte.

Yifan arătă spre un loc de pe cer unde stelele nu erau atât de dense:

— Acum câteva zile, am putut să vedem în direcția aceea Soarele, mult mai clar decât puteați voi să vedeți steaua asta de pe Terra. Sigur, ceea ce am văzut noi era Soarele din urmă cu două sute optzeci și șase de ani. Soarele a dispărut în ziua în care expediția m-a lăsat aici.

— Soarele nu mai emite lumină, dar regiunea pe care o acoperă este uriașă, spuse AA. Poate că o mai puteți vedea cu autorul telescoapelor.

— Nu, nu veți putea vedea nimic, spuse Yifan dând din cap, apoi arătă spre acel petic de cer din nou. Chiar dacă v-ați întoarce acum acolo, n-ați putea vedea nimic. Partea aceea din spațiu este goală. Soarele și planetele bidimensionale pe care le-ați văzut erau de fapt doar rezultatul eliberării de energie produse când materialul tridimensional s-a prăbușit în două dimensiuni. Ceea ce ați văzut nu era material bidimensional, ci doar refracția radiației electromagnetice la interfața dintre spațiul bidimensional și cel tridimensional. După ce energia s-a eliberat, nimic nu a mai fost vizibil. Spațiul Solar bidimensional nu are contact cu spațiul tridimensional.

— Cum se poate așa ceva? întrebă Cheng Xin. Este posibil să vedem lumea tridimensională din spațiul cvadridimensional.

— Adevărat. Chiar și eu am reușit să văd spațiul tridimensional din spațiul cvadridimensional, dar nu este posibil să vezi lumea bidimensională din trei dimensiuni. Acest lucru se întâmplă din cauză că spațiul tridimensional are grosime, ceea ce înseamnă că există o dimensiune care poate opri și împrăștia lumina din spațiul cvadridimensional, făcând-o vizibilă din patru dimensiuni. Dar spațiul bidimensional nu are grosime, așa că lumina din spațiul tridimensional trece prin el fără opreliști. Lumea bidimensională este complet transparentă și nu poate fi văzută.

— Nu poate fi văzută chiar deloc? întrebă AA.

— Nu. Teoretic, nimic nu permite asta.

Cheng Xin și AA rămaseră tăcute pentru o vreme. Sistemul Solar dispăruse complet. Singura speranță pe care o aveau pentru lumea de acasă se năruise. Dar Guan Yifan le oferi o oarecare consolare.

— Există un singur mod de a detecta prezența Sistemului Solar bidimensional din spațiul tridimensional: gravitația. Gravitația Sistemului Solar mai are încă efect, așa că, în acel spațiu gol, ar putea fi detectată o sursă invizibilă de gravitație.

Cheng Xin și AA se uitară una la cealaltă, gânditoare.

— Sună a materie întunecată, nu-i așa? întrebă Yifan, apoi schimbă subiectul. De ce nu vorbim despre întâlnirea pentru care ați venit aici?

— Îl cunoașteți pe Yun Tianming? întrebă AA.

— Nu.

— Dar ce știți despre Flota Trisolariană? întrebă Cheng Xin.

— Nu știm prea multe. Prima și a Doua Flotă Trisolariană nu s-au reunit niciodată. Acum mai bine de șaizeci de ani, a avut loc o bătălie de proporții lângă Taurus. A fost brutală, iar resturile rezultate din ea au format un nou nor de praf interstelar. Știm că una dintre părțile combatante era a Doua Flotă Trisolariană, dar nu știm cu cine se luptau. Și nici nu știm cum a luat sfârșit bătălia.

— Ce s-a întâmplat cu Prima Flotă Trisolariană? întrebă Cheng Xin. Ochii ei luciră în lumina stelelor.

— Nu am primit informaţii despre ei… Oricum, nu ar trebui să stați aici prea mult timp. Nu este un loc sigur. De ce nu veniți cu mine în lumea noastră? Terraformarea s-a terminat acolo, iar viața devine din ce în ce mai bună.

— Eu sunt de acord! spuse AA, apoi o apucă de braț pe Cheng Xin. Să mergem cu el. Chiar dacă vei aștepta aici pentru tot restul vieții tale, nu vei auzi, probabil, nimic. Viața n-ar trebui să treacă așteptând.

Cheng Xin încuviință în tăcere. Știa că aleargă după un vis.

Se hotărâră să mai aștepte încă o zi pe Planeta Albastră înainte de a pleca.

Guan Yifan avea o navă spațială mică, care-l aștepta pe orbita sincronă. Nava era minusculă și nu avea un nume, doar un număr. Dar Yifan îi spusese Hunter și le explicase că o numise așa în onoarea unui prieten care trăise la bordul Gravitației cu patru sute de ani în urmă. Hunter nu era echipat cu un sistem de reciclare ecologică și, pentru efectuarea călătoriilor lungi, pasagerii trebuiau să intre în hibernare. Deși Hunter avea doar câteva procente din volumul lui Halo, era și ea o navă cu viteza luminii și era echipată cu un motor de curbură. Hotărâră ca Yifan să călătorească la bordul lui Halo și să controleze nava Hunter ca pe o dronă. Cheng Xin și AA nu întrebară despre traiectoria aleasă, iar Yifan nu răspunse nici măcar la întrebările despre durata călătoriei proiectate. Era extrem de prudent când era vorba despre informațiile despre localizarea lumilor locuite de oameni.

În ziua aceea, cei trei făcură plimbări scurte în vecinătatea lui *Halo*. Ziua se dovedi una cu multe premiere pentru Cheng Xin, AA și pentru locuitorii Sistemului Solar, dispăruți cu toții acum, odată cu lumea de acasă: prima călătorie spre un sistem planetar extrasolar; primii pași pe suprafața unei exoplanete; prima călătorie spre o lume cu viață situată în afara Sistemului Solar.

Prin comparație cu Terra, ecologia Planetei Albastre era relativ simplă. În afară de vegetația albastră și mobilă, nu prea mai erau alte forme de viață, cu excepția câtorva specii de pești din ocean.

Nu existau animale complexe pe pământ, doar niște insecte simple. Lumea semăna cu o Terră simplificată. Plantele de pe Terra ar fi putut supraviețui aici, așa că oamenii ar fi putut trăi chiar și fără tehnologie avansată.

Guan Yifan era extrem de impresionat de design-ul lui Halo. Spuse că oamenilor galactici, oamenilor care-și făcuseră căminul în Calea Lactee, le lipsea o însușire pe care nu o moșteniseră de la oamenii din Sistemul Solar și pe care nu puteau s-o învețe: aceea de a se bucura de viață. Își petrecea mult timp în curțile frumoase de pe Halo și se bucura de proiecții holografice cu priveliștile mărețe de pe vechea Terră. Părea la fel de gânditor ca întotdeauna, dar ochii i se umeziseră.

În acest timp, 艾AA îi aruncă lui Yifan multe ocheade galeșe. Relația dintre ei se schimbase treptat pe parcursul zilei. AA inventa tot felul de scuze ca să fie aproape de Yifan și îl asculta cu mare atenție când vorbea, încuviințând din când în când și zâmbind. Nu se purtase așa în fața niciunui alt bărbat. În timpul secolelor de când o cunoștea Cheng Xin, AA avusese nenumărați iubiți și uneori se vedea cu doi sau mai mulți în același timp, dar Cheng Xin știa că AA nu se îndrăgostise de fapt niciodată. Cu toate acestea, era clar că acest cosmolog din Era Descurajării îi căzuse cu tronc. Cheng Xin se bucură să vadă asta. AA merita o nouă viață fericită în această lume nouă.

Cât despre Cheng Xin, ea știa că era moartă din punct de vedere spiritual. Singura speranță care o făcuse să continue fusese aceea de a-l găsi pe Tianming, iar acum speranța aceasta părea ca un vis imposibil. De fapt știuse mereu că o întâlnire stabilită pentru patru secole mai târziu, la 286 de ani-lumină depărtare, era un vis imposibil de realizat. Avea să-și mențină în continuare trupul în viață, dar era vorba doar despre îndeplinirea sarcinii ei de a împiedica moartea a jumătate din

populația care supraviețuise distrugerii civilizației de pe Terra.

Noaptea căzu din nou. Hotărâră să doarmă la bordul navei Halo și să plece dimineața.

La miezul nopții, Guan Yifan fu trezit de comunicatorul lui de la încheietura mâinii. Era un apel din partea Hunter de pe orbita sincronă. Hunter transmisese mai departe informaţiile adunate de trei sateliți mici de monitorizare lăsați de expediție – dintre care doi orbitau în jurul Planetei Albastre și ultimul în jurul Planetei Cenușii. Alerta venea de la Planeta Cenușie.

Cu treizeci de minute în urmă, cinci nave spațiale neidentificate aterizaseră pe Planeta Cenușie. Peste alte douăsprezece minute, aparatele de zbor decolaseră și dispăruseră fără măcar să intre pe orbita planetei. Avusese loc o interferență puternică cu satelitul, așa că imaginile pe care acesta le transmitea erau blurate.

Expediția lui Yifan avea misiunea să caute și să studieze urmele lăsate în acest sistem planetar de alte civilizații. După primirea alertei de la satelit, hotărî imediat să ia naveta și să meargă pe Hunter să investigheze. Cheng Xin insistă să meargă cu el. Yifan refuză la început, dar după ce vorbi AA cu el, consimți.

— Las-o să vină cu tine. Vrea să știe dacă asta are ceva de a face cu Yun Tianming.

Înainte de plecare, Yifan îi reaminti lui AA să nu comunice cu Hunter decât dacă era o urgență. Nimeni nu știa ce alt echipament de monitorizare extraterestru putea să se ascundă în acest sistem și orice comunicare ar fi putut să-i pună în pericol.

În această lume singuratică cu doar trei oameni, chiar și o despărțire scurtă putea produce neliniște. AA îi strânse în brațe pe Cheng Xin și pe Guan Yifan și le dori călătorie liniștită. Înainte să pășească pe navetă, Cheng Xin privi înapoi și o văzu pe AA cum le face cu mâna în lumina apoasă

a stelelor. Iarba albastră se ridica în jurul ei unduindu-se, iar vântul rece i se juca în păr.

Naveta decolă. În priveliştea din sistemul de monitorizare, Cheng Xin văzu cum iarba albastră se aprinse de la flacăra propulsorului și se împrăștie în toate direcțiile. În timp ce naveta se ridica, petecul strălucitor de la sol se întunecă cu repeziciune și, în curând, solul se cufundă din nou în lumina stelelor.

După o oră, naveta andocă pe Hunter, aflat pe orbita sincronă. Hunter avea o formă tetraedrică, ca o piramidă minusculă. Interiorul era înghesuit și gol și cea mai mare parte din spațiu era ocupată de camera de hibernare, care avea o capacitate maximă de patru persoane.

La fel ca *Halo*, *Hunter* era echipat atât cu un motor de curbură, cât și cu unul cu fuziune. Când călătorea printre planetele aceluiași sistem, folosea doar motorul cu fuziune, fiindcă motorul de curbură ar fi făcut ca nava să nu ajungă la destinația-țintă, depășind-o, din lipsa timpului necesar pentru decelerare. *Hunter* părăsi orbita și se îndreptă spre Planeta Cenușie, care părea un mic spot luminos. Din considerație față de Cheng Xin, Guan Yifan limită inițial accelerația la 1,5G, dar Cheng Xin îi spuse să nu-și facă griji în privința ei și să încheie călătoria cât mai repede. Yifan mări accelerația, flacăra albastră emisă de duze se dublă în lungime și hipergravitația crescu la 3G. În acest moment, tot ce mai puteau face era să rămână în îmbrățișarea fotoliilor de accelerare. Nu puteau să se miște prea mult, așa că Yifan setă nava pe modul de afișare holografică de ambianță și carena navei dispăru. Văzură cum, suspendată în spațiu, Planeta Albastră se îndepărta. Cheng Xin își imagină gravitația 3G ca izvorând din Planeta Albastră, așa că spațiul se împărți în sus și jos, iar ei zburau în sus, spre galaxie.

Era posibil să vorbești în 3G fără prea mult efort, așa că începură să facă conversație. Cheng

Xin îl întrebă pe Yifan de ce hibernase pentru o perioadă atât de îndelungată. Acesta îi spuse că nu avea sarcini în timpul călătoriei lungi pentru căutarea de noi lumi locuibile. După ce cele două nave descoperiseră Lumea I locuibilă, cea mai mare parte din viața lor constase în deschiderea lumii pentru colonizare și în construirea elementelor strict necesare. Prima așezare semăna cu un orășel din perioada agrariană și condițiile aspre nu permiteau niciun fel de muncă de cercetare științifică. Guvernul noii lumi adoptase o rezoluție care le permitea tuturor oamenilor de știință să intre și să rămână în hibernare, pentru a fi deșteptați doar când condițiile aveau să le permită o minimă activitate de cercetare. Era singurul savant de la bordul Gravitației care se ocupa de cercetare fundamentală, deși Spațiul Albastru mai avusese încă șapte. Dintre toți hibernatorii, el fusese ultimul care fusese deșteptat. Trecuseră două secole din prima zi când cele două nave ajunseseră pe Lumea I.

Cheng Xin era vrăjită de povestea lui Yifan despre noile lumi omenești. Dar observă că, în timp ce discutau despre Lumile I, II și IV, nu vorbise deloc despre Lumea III.

— Nu am fost acolo niciodată. Și nici altcineva. Ei bine, ca să fiu mai exact, ar trebui să spun că nimeni din cei care se duc acolo nu se poate întoarce. Acea lume este închisă într-un mormânt de lumină.

— Mormânt de lumină?

— Este o gaură neagră cu viteza luminii redusă, produsă de dârele navelor care merg cu viteza luminii. Pe Lumea III s-a întâmplat ceva care i-a făcut să creadă că le-au fost expuse coordonatele. Nu au avut de ales și și-au transformat lumea în acest fel de gaură neagră.

— Noi numim un asemenea loc un domeniu negru.

— A, da, e un nume potrivit. De fapt, oamenii din Lumea III au numit-o la început o cortină de lumină, dar cei din afară au numit-o un mormânt de lumină.

— Ca un linţoliu[34]?

— Exact. Oamenii diferiţi văd lucrurile în mod diferit. Locuitorii Lumii III spuneau că e un paradis fericit – deşi nu ştiu dacă şi acum mai cred asta. După ce s-a terminat construcţia mormântului de lumină, a fost imposibil ca mesajele de la lumea aceea să mai ajungă în exterior. Dar cred că oamenii sunt destul de fericiţi acolo. Pentru unii oameni, siguranţa este o condiţie sine qua non a fericirii.

Cheng Xin îl întrebă pe Yifan când a produs noua lume pentru prima oară nave cu viteza luminii şi acesta îi spuse că se întâmplase cu un secol în urmă. Judecând după asta, interpretarea dată de ea mesajului secret al lui Tianming le permisese oamenilor din Sistemul Solar să atingă acest stadiu cu două secole înaintea oamenilor galactici. Chiar dacă se punea la socoteală timpul necesar deschiderii lumilor pentru colonizare, Tianming accelerase progresul cu cel puţin un secol.

— Este un om mare, spuse Yifan după ce auzi povestea lui Cheng Xin.

Dar civilizaţia Sistemului Solar nu fusese capabilă să profite de oportunitate. Treizeci şi cinci de ani preţioşi fuseseră pierduţi, şi asta probabil din cauza ei. Inima ei nici nu mai simţea vreo durere în timp ce se gândea la asta: tot ce simţea era o apatie care indica o inimă moartă.

Yifan spuse:

— Zborul spaţial cu viteza luminii a fost o piatră de hotar fantastică pentru umanitate. A fost ca un alt Iluminism, o altă Renaştere. Zborul cu viteza luminii a transformat fundamental gândirea umană şi a schimbat civilizaţia şi cultura.

— Îmi dau seama de asta. În clipa în care am intrat în viteza luminii, am simțit că mă schimb. Mi-am dat seama că aș putea, în timpul vieții mele, să sar peste spațiu-timp și să ating marginea cosmosului și capătul universului. Astfel de lucruri, care înainte păreau să fie doar filozofice, au devenit brusc concrete și practice.

— Da. Înainte, destinul și scopul universului obișnuiau să fie doar chestiuni imateriale care-i priveau pe filozofi, însă acum trebuiau să țină seama de ele toți oamenii obișnuiți.

— S-a gândit oare cineva din lumea nouă să meargă până la capătul universului?

— Sigur că da. Cinci nave spațiale finale au fost deja lansate.

— Nave spațiale finale?

— Unii le numesc navele apocalipsei. Aceste nave cu viteza luminii nu au o destinație anume. Ele pornesc motoarele de curbură la maximum și accelerează nebunește, apropiindu-se la infinit de viteza luminii. Scopul lor este să sară în timp, folosind relativitatea, până când ajung la moartea prin încălzire[35] a universului. Conform calculelor lor, zece ani din cadrul lor de referință ar egala cincizeci de miliarde de ani de-ai noștri. De fapt, nici nu trebuie să te pregătești pentru asta. Dacă, după ce nava a accelerat până la viteza luminii, aceasta suferă vreo defecțiune care o împiedică să încetinească, atunci atingi capătul universului chiar în timpul vieții tale.

— Îi compătimesc pe oamenii din Sistemul Solar, spuse Cheng Xin. Până la sfârșitul sfârșitului, cei mai mulți dintre ei au trăit vieți care s-au derulat într-o porțiune minusculă de spațiu-timp, la fel ca bătrânii și bătrânele din timpul Erei Comune care nu și-au părăsit niciodată satele. Universul a rămas pentru ei, până în ultima clipă, un mister.

Yifan își ridică capul s-o privească. În 3G, acest efort era destul de epuizant. Dar se

încăpățână s-o privească o vreme.

— Nu e nevoie să-i compătimești. Serios, ascultă-mă: n-o face! Realitatea universului nu e de invidiat.

— De ce?

Yifan ridică o mână și arătă spre stelele galaxiei. Apoi lăsă forța 3G să-i tragă brațul înapoi pe piept.

— Întuneric. Doar întuneric.

— Te referi la starea de Pădure Întunecată?

Guan Yifan dădu din cap, un gest care părea dificil în hipergravitație:

— Pentru noi, starea Pădurii Întunecate este extrem de importantă, dar este doar un detaliu al cosmosului. Dacă te gândești la cosmos ca la un câmp de luptă, atacurile Pădurii Întunecate nu sunt nimic altceva decât niște lunetiști care-i împușcă pe toți cei neatenți, pe curieri, pe camaroți etc. În marele plan al bătăliei, aceștia nu înseamnă nimic. Nu ai văzut ce înseamnă un război interstelar adevărat.

— Tu ai văzut?

— Am întrezărit câte ceva. Dar majoritatea lucrurilor pe care le știm sunt doar impresii… Chiar vrei să știi? Cu cât știi mai multe despre toate astea, cu atâta mai puțină lumină rămâne în inima ta.

— Inima mea este complet întunecată. Vreau să știu.

Și astfel, la mai mult de șase secole după ce Luo Ji căzuse prin gheață în lacul acela, un alt văl întunecat ce acoperea adevărul despre Univers fu ridicat în fața ochilor uneia dintre singurele supraviețuitoare ale civilizației Terrei.

Yifan întrebă:

— De ce nu-mi spui care este cea mai puternică armă a unei civilizații care posedă o capacitate tehnologică aproape infinită? Nu te gândi ca la o întrebare tehnică. Gândește filozofic.

Cheng Xin medită o vreme și apoi se chinui să scuture din cap:

— Nu știu.

— Experiențele prin care ai trecut ar trebui să-ți ofere un indiciu.

Ce experiențe trăise? Văzuse cum un atacator crud putea scădea cu una dimensiunile spațiului și astfel putea distruge un sistem solar. Ce sunt dimensiunile?

— Legile universale ale fizicii, spuse Cheng Xin.

— Așa e. Legile universale ale fizicii sunt cele mai teribile arme și sunt și cele mai eficiente metode de apărare. Indiferent dacă se află în apropierea Căii Lactee sau a galaxiei Andromeda, la scara grupului galactic local, sau la cea a superroiului de galaxii Fecioara, civilizațiile acelea care se războiesc și care posedă tehnologii demne de Dumnezeu nu vor ezita să folosească legile universale ale fizicii drept arme. Sunt multe legi care pot fi manipulate astfel încât să devină arme dar, în cele mai multe cazuri, accentul se pune pe dimensiunile spațiale și pe viteza luminii. În mod tipic, micșorarea dimensiunilor spațiale reprezintă o tehnică de atac, iar micșorarea vitezei luminii e o tehnică de apărare. Prin urmare, atacul dimensional asupra Sistemului Solar a fost o metodă de atac avansată. Un atac dimensional este un semn de respect. În acest univers, respectul nu este ușor de câștigat. Presupun că ai putea să consideri acel atac o onoare pentru civilizația de pe Terra.

— E ceva ce aș vrea să te întreb. Când va înceta prăbușirea în două dimensiuni a spațiului din vecinătatea Sistemului Solar?

— Nu va înceta niciodată.

Cheng Xin se cutremură.

— Ți-e teamă? Crezi că, în galaxia asta, în acest Univers, doar Sistemul Solar se prăbușește în două dimensiuni? Ha, ha…

Râsul amar al lui Guan Yifan îi făcu inima să stea în loc pentru o clipă. Spuse:

— Ceea ce spui nu are sens. Sau, cel puțin, nu are rost să folosești micșorarea dimensională ca armă. E genul de atac care, în timp, îl va ucide și pe atacator, nu numai ținta sa. În cele din urmă, partea care a inițiat atacul va trăi să vadă cum propriul spațiu se prăbușește în abisul bidimensional pe care l-a creat.

Urmă o tăcere. După mai mult timp, Cheng Xin strigă:

— Doctore Guan!

— Ești prea… miloasă, spuse Guan Yifan încet.

— Nu înțeleg…

— Există o modalitate prin care atacatorul poate evita moartea. Gândește-te!

Cheng Xin medită o clipă și apoi spuse:

— Nu pot să mi-o închipui.

— Știu că nu poți. Pentru că ești prea bună la suflet. E foarte simplu. Atacatorul trebuie mai întâi să se transforme în forme de viață care pot supraviețui într-un univers cu dimensionalitate scăzută. De exemplu, o specie cvadridimensională se poate transforma în ființe tridimensionale, sau o specie tridimensională, în viață bidimensională. După ce întreaga civilizație a intrat în dimensiunea mai redusă, pot iniția atacul dimensional împotriva inamicului fără să le mai pese de consecințe.

Cheng Xin tăcu din nou.

— Ți-aduce aminte de ceva? întrebă Yifan.

Cheng Xin se gândea la momentul de acum mai bine de patru secole, când Spațiul Albastru și Gravitația dăduseră peste fragmentul cvadridimensional. Yifan fusese membru al micii expediții care conversase cu Inelul.

Voi ați construit acest fragment cvadridimensional?

Mi-ai spus că veniți din mare. Voi ați construit marea?

Vrei să spui că, pentru tine sau cel puțin pentru creatorii tăi, acest spațiu cvadridimensional este la fel cum e marea pentru noi?

Mai mult ca o baltă. Marea a secat.

De ce sunt atâtea nave, sau morminte, care s-au adunat într-un spațiu atât de mic?

Când marea moare, peștele trebuie să se adune într-o baltă. Și balta seacă și ea, și toți peștii or să dispară.

Sunt toți peștii aici?

Peștii din pricina cărora a secat marea nu sunt aici.

Ne pare rău. Ce ai spus este foarte greu de înțeles.

Peștii care au uscat marea s-au dus pe uscat înainte să facă asta. S-au mutat de pe o pădure întunecată pe altă pădure întunecată.

— Merită oare să plătești un asemenea preț pentru victoria în război? întrebă Cheng Xin.

Nu putea să-și imagineze cum era posibil să trăiești într-o lume cu dimensiuni mai scăzute. În spațiul bidimensional, lumea vizibilă consta din câteva segmente liniare de diferite lungimi. Oare chiar putea cineva născut într-un spațiu tridimensional să trăiască, de bunăvoie, într-o foaie de hârtie subțire, fără grosime? Traiul în trei dimensiuni trebuie să fie și el limitativ și de neînchipuit pentru cei născuți într-o lume cvadridimensională.

— E mai bine decât moartea, spuse Yifan.

În timp ce Cheng Xin încă își mai revenea din șoc, Yifan continuă:

— Viteza luminii este și ea folosită adesea drept armă. Nu mă refer la construirea unor morminte de lumină – sau, așa cum le numiți voi, domenii negre. Acelea sunt doar niște mecanisme defensive folosite de viermii slabi, așa, ca noi. Zeii nu se coboară atât de jos. La vreme de război, se pot crea găuri negre, unde viteza luminii e redusă, pentru a etanșa inamicul înăuntrul lor. Dar, și mai

frecvent, tehnica este folosită pentru a construi echivalentele șanțurilor de apărare și ale zidurilor orașului. Unele centuri de viteză scăzută a luminii sunt suficient de late pentru a traversa un braț întreg de galaxie. În locuri în care stelele sunt dense, mai multe găuri negre cu viteza redusă a luminii se pot conecta unele la altele și pot forma lanțuri care se întind pe zeci de milioane de ani-lumină. Așa ceva este echivalentul Marelui Zid la scara universului. Nici chiar cele mai puternice flote, odată prinse în capcană, nu pot scăpa. Acele bariere sunt foarte greu de trecut.

— Care este rezultatul final al acestei întregi manipulări a spațiu-timpului?

— Atacurile dimensionale vor produce în cele din urmă prăbușirea accelerată a mai multor universuri în două dimensiuni, până într-o zi, când întregul Univers va deveni bidimensional. În mod similar, construirea fortificațiilor va produce în final conectarea tuturor zonelor cu viteza redusă a luminii, până când diferitele viteze reduse ale luminii se vor egaliza: această nouă medie va fi noul c[36] al universului.

În acel moment, orice om de știință din orice civilizație tânără – ca a noastră – ar crede că viteza luminii în vid este doar de doisprezece kilometri pe secundă și că aceasta este o constantă universală bătută în cuie, așa cum credem noi acum despre viteza de trei sute de mii de kilometri pe secundă. Sigur, am dat doar două exemple. Și alte legi universale ale fizicii au fost folosite drept arme. Este posibil ca, în unele părți ale universului… până și… Ei, lasă, nici măcar eu nu cred asta.

— Ce voiai să spui?

— Fundamentul matematicii.

Cheng Xin încercă să-și imagineze asta, dar era pur și simplu imposibil:

— Este… o nebunie, spuse, apoi întrebă. Oare universul se va transforma într-o ruină de

după război? Sau, poate, ar fi mai potrivit să întreb: legile fizicii se vor transforma în ruine?

— Poate s-au transformat deja… Fizicienii și cosmologii noii lumi se concentrează asupra încercării de a recupera aspectul inițial al universului de dinaintea războaielor, de acum mai mult de zece miliarde de ani. Au construit deja un model teoretic destul de clar, care descrie universul dinaintea războaielor. A fost o perioadă cu adevărat frumoasă, când universul însuși era o Grădină a Edenului. Sigur, frumusețea lui nu poate fi descrisă decât matematic. Nu ne-am putea-o imagina. Creierele noastre nu au destule dimensiuni.

Cheng Xin își aminti de conversația purtată cu Inelul.

Voi ați construit acest fragment cvadridimensional?

Mi-ai spus că veniți din mare. Voi ați construit marea?

— Spui că universul acestei Vârste Edenice era cvadridimensional și că viteza luminii era mult mai mare?

— Nu, absolut deloc. Universul Vârstei Edenice era decidimensional. Viteza luminii, pe vremea aceea, nu era doar mai mare – mai curând, era aproape de infinit. Pe vremea aceea, lumina era capabilă să acționeze de la distanță și să meargă de la un capăt al cosmosului la celălalt într-o unitate de timp Planck[37]… Dacă ai fi fost în spațiul cvadridimensional, ai fi avut o idee vagă despre cât de frumoasă trebuie să fi fost Grădina decidimensională.

— Vrei să spui…

— Nu vreau să spun nimic, zise Yifan, care părea să se fi deșteptat dintr-un vis. Am avut doar niște mici indicii; tot restul a fost doar o presupunere. Trebuie s-o tratezi ca pe o presupunere, doar ca pe un mit întunecat pe care l-am plăsmuit noi.

Dar Cheng Xin continuă să urmeze cursul discuției.

— … că, în timpul războaielor ce au urmat Vârstei Edenice, dimensiunile, una după alta, s-au tot încarcerat trecând de la macroscopic la microscopic și că viteza luminii s-a tot redus, din nou și din nou…

— Repet, nu vreau să spun nimic, eu doar presupun, zise Yifan, iar vocea lui deveni mai blândă. Dar nimeni nu știe dacă adevărul nu e cumva mai întunecat decât presupunerile noastre… Suntem siguri de un singur lucru: universul moare.

Nava își opri accelerarea, iar imponderabilitatea reveni. Înaintea ochilor lui Cheng Xin, spațiul și stelele părură din ce în ce mai halucinante, din ce în ce mai coșmarești. Doar hipergravitația 3G îi mai crease o senzație de soliditate. Salutase îmbrățișarea puternică a acelor brațe, o îmbrățișare care-i oferise o oarecare protecție împotriva groazei și a înghețului miturilor întunecate ale universului. Dar acum, hipergravitația dispăruse și rămânea doar coșmarul. Calea Lactee părea un petic de gheață ascunzând resturi însângerate, iar DX3906, din apropiere, semăna cu un crematoriu care ardea deasupra unei prăpăstii.

— Poți închide afișajul holografic? întrebă Cheng Xin.

Yifan îl închise, iar Cheng Xin se întoarse înapoi din imensitatea spațiului, la interiorul înghesuit, de coajă de ou, al cabinei. Aici, recuperă o urmă a siguranței la care tânjea.

— Nu trebuia să-ți spun toate astea, spuse Yifan.

Mâhnirea lui era sinceră.

— Aș fi aflat oricum, mai devreme sau mai târziu, spuse Cheng Xin.

— Aș vrea să-ți repet: sunt doar presupuneri. Nu avem nicio dovadă științifică. Nu te mai gândi

așa de mult la asta. Concentrează-te pe ce ai în fața ochilor; concentrează-te asupra vieții pe care trebuie s-o trăiești.

Yifan își puse mâna peste a ei:

— Chiar dacă ceea ce ți-am spus ar fi adevărat, aceste evenimente sunt măsurate la scara sutelor de milioane de ani. Vino cu mine în lumea noastră, care acum este și lumea voastră. Trăiește-ți viața până la capăt și nu mai sări de-a curmezișul suprafeței timpului. Atâta timp cât îți trăiești viața în limita unei sute de mii de ani și a unei mii de ani-lumină, niciunul dintre aceste lucruri nu trebuie să te preocupe. Asta ar trebui să fie suficient pentru oricine.

— Da, este suficient, mulțumesc, spuse Cheng Xin, luându-l de mână pe Yifan.

Cheng Xin și Guan Yifan își petrecură restul călătoriei în somnul forțat indus cu ajutorul mașinii de somn. Călătoria dură patru zile. Când se deșteptară în hipergravitația decelerării, Planeta Cenușie le ocupa întregul câmp vizual.

Planeta Cenușie era o planetă mică. Ca aspect, semăna cu Luna, o stâncă goală, dar în loc de cratere, o mare parte din suprafața Planetei Cenușii era ocupată de câmpii pustii. Hunter intră pe orbita din jurul planetei. Din cauza lipsei de atmosferă, orbita era foarte joasă. Nava se apropie de coordonatele furnizate de satelitul de monitorizare, acolo unde aterizaseră cele cinci aparate de zbor spațial neidentificate și de unde decolaseră după aceea. Yifan plănuise să aterizeze cu naveta acolo și să investigheze dârele lăsate de aparatul de zbor spațial, dar nici el, nici Cheng Xin nu anticipaseră faptul că vizitatorii cei misterioși vor lăsa în urmă asemenea semne, atât de mari încât erau vizibile din spațiu.

— Ce este aia? țipă Cheng Xin.

— Liniile morții, spuse Yifan, care le recunoscuse imediat. Nu te apropia prea mult, îi spuse IA-ului.

Se referea la cinci linii negre. Un capăt al fiecărei linii era conectat cu suprafața planetei, iar celălalt se extindea în spațiu, ca cinci fire de păr ce creșteau din Planeta Cenușie. Fiecare linie se întindea mai sus de orbita lui Hunter.

— Ce sunt?

— Dâre lăsate de propulsia de curbură. Aceste linii sunt rezultatul unei manipulări de curbură extremă. Viteza luminii în cadrul dârelor este zero.

La următoarea orbită, Guan Yifan și Cheng Xin intrară în navetă și coborâră spre suprafață. Datorită orbitei joase și lipsei de atmosferă, coborârea fu lină și rapidă. Naveta ateriză la aproximativ trei kilometri de liniile morții.

Săriră pe suprafață sub 0,2G. Un strat subțire de praf acoperea suprafața Planetei Cenușiu, împreună cu pietrișul format din pietricele de diferite dimensiuni. Datorită lipsei de dispersie atmosferică a luminii soarelui, umbrele și zonele iluminate erau delimitate cu mare claritate. Când ajunseră la aproximativ o sută de metri de liniile morții, Yifan îi făcu cu mâna lui Cheng Xin să se oprească. Fiecare dâră a morții avea diametrul de aproximativ douăzeci sau treizeci de metri și, văzute de aici, păreau coloane ale morții.

— Acestea sunt, probabil, cele mai întunecate lucruri din Univers, spuse Cheng Xin.

Liniile morții nu prezentau detalii, cu excepția negrelii care arăta granițele regiunii de viteză zero a luminii, care nu avea o suprafață reală. Privind în sus, liniile se vedeau în mod limpede chiar pe fundalul întunecat al spațiului.

— Și ele sunt cele mai periculoase lucruri din Univers, spuse Guan Yifan. Viteza zero a luminii înseamnă moartea absolută, sută la sută moarte. În interiorul lor, fiecare particulă fundamentală, fiecare quarc este mort. Nu există vibrație. Chiar fără o sursă de gravitație la interior, fiecare linie a morții este o gaură neagră. O gaură neagră cu

gravitație zero. Nimic din ceea ce cade înăuntru nu poate ieși la suprafață.

Yifan ridică o piatră și o aruncă spre una dintre liniile morții. Piatra dispăru în întunecimea absolută.

— Navele voastre cu viteza luminii pot produce linii ale morții? întrebă Cheng Xin.

— Nici poveste.

— Deci ai mai văzut așa ceva până acum, nu?

— Da, dar numai arareori.

Cheng Xin privi în sus la coloanele negre uriașe care ajungeau în spațiu. Se ridicau pe bolta cerului și păreau să transforme universul într-un palat al morții. Oare acesta este scopul final al tuturor lucrurilor?

În cer, Cheng Xin văzu capătul coloanelor. Arătă în direcția aceea:

— Adică, la capăt, navele au atins viteza luminii?

— Da. Acestea sunt cam de o sută de kilometri înălțime. Am văzut coloane și mai scurte decât acestea, probabil lăsate de nave care au intrat în viteza luminii aproape instantaneu.

— Astea sunt cele mai avansate nave cu viteza luminii?

— Posibil. Dar este o tehnică rar întâlnită. Liniile morții sunt de obicei lăsate de Cei Care O Iau De La Capăt.

— Cei Care O Iau De La Capăt?

— Se mai numesc și Resetatorii. Probabil un grup de indivizi inteligenți sau o civilizație sau un grup de civilizații. Nu știm exact cine sunt, dar am confirmat existența lor. Cei Care O Iau De La Capăt doresc să reseteze universul și să-l aducă la starea Grădinii Edenului.

— Cum?

— Mișcând limba cea mică a ceasului dincolo de ora douăsprezece. Să luăm de exemplu dimensiunile spațiale. Este practic imposibil să tragi un univers cu dimensiunile scăzute înapoi în

mai multe dimensiuni, așa că poate e mai bine să lucrezi mai departe în cealaltă direcție. Dacă universul poate fi coborât până la dimensiunea zero chiar mai jos de ea, ceasul ar putea fi resetat și totul s-ar întoarce la început. Universul ar putea avea din nou zece dimensiuni macroscopice.

— Zero dimensiuni! Ai văzut vreodată cum se face așa ceva?

— Nu. Am fost martori numai la bidimensionalizare. Nu am văzut niciodată unidimensionalizarea. Dar, undeva, câțiva Resetatori sigur o încearcă. Prin comparație, este mai ușor să reduci viteza luminii la zero, așa că am văzut mai multe dovezi ale unor asemenea încercări de a reduce viteza luminii dincolo de zero, pentru a o readuce la infinit.

— Ar fi posibil așa ceva, fie și numai teoretic?

— Nu știm. Poate că Resetatorii au teorii care spun că da, dar eu nu cred. Viteza zero a luminii este un zid de netrecut. Viteza zero a luminii este moartea absolută a oricărui tip de existență, încetarea oricărui tip de mișcare. În asemenea condiții, subiectivul nu poate influența obiectivul în niciun fel, așa că oare cum poți trece limba orelor dincolo de ea? Cred că Resetatorii practică un soi de religie, un fel de artă a spectacolului.

Cheng Xin se uită fix la liniile morții, cu o spaimă amestecată cu respect;

— Dacă acestea sunt dâre, de ce nu se împrăștie?

Guan Yifan o apucă de braț:

— Ajungeam imediat și la asta. Trebuie să plecăm de aici. Și nu numai de pe Planeta Cenușie, ci din întregul sistem. Este un loc foarte periculos. Liniile morții nu sunt ca dârele obișnuite. Dacă nu sunt deranjate, vor rămâne așa, cu un diametru egal cu suprafața efectivă a motorului de curbură. Dar, dacă sunt deranjate, se vor împrăștia foarte rapid. O linie a morții de această dimensiune poate

să se extindă și să acopere o regiune de mărimea Sistemului Solar. Oamenii de știință numesc fenomenul acesta o fisurare a liniei morții.

— O asemenea fisurare ar putea să ducă viteza luminii la zero în toată regiunea?

— Nu, nu. După fisurare, se transformă într-o dâră obișnuită. Viteza luminii din interior crește pe măsură ce dâra se împrăștie peste o regiune mai întinsă, dar nu va fi niciodată mult mai mare de doisprezece metri pe secundă. După ce aceste linii ale morții se extind, întregul sistem s-ar putea transforma într-o gaură neagră cu viteză redusă a luminii, sau un domeniu negru… Hai să mergem!

Cheng Xin și Guan Yifan se întoarseră spre navetă și începură să alerge și să salte.

— Ce fel de perturbație le face să se împrăștie? întrebă Cheng Xin. Se întoarse să mai arunce o ocheadă spre liniile morții. În spatele lor, cele cinci coloane aruncau umbre lungi care se întindeau peste câmpie până la orizont.

— Nu suntem siguri. Unele teorii sugerează că apariția, în apropierea lor, a altor dâre de curbură ar produce o perturbație. Am confirmat faptul că dârele de curbură aflate la o distanță mică una de alta se pot influența între ele.

— Așa că, dacă *Halo* accelerează…

— Iată de ce trebuie să ajungem mult mai departe folosind doar motorul de fuziune înainte să pornim motorul de curbură. Ar trebui să ajungem… folosind unitățile voastre de măsură… la cel puțin patruzeci de unități astronomice distanță.

După ce naveta decolă, Cheng Xin continuă să se uite în depărtare, fix la liniile morții

— Resetatorii îmi dau ceva speranțe, spuse ea.

Yifan spuse:

— Universul conține multitudini. Poți întâlni orice fel de „oameni“ și de lumi. Există idealiști ca Resetatorii, pacifiști, filantropi și chiar civilizații

devotate doar artei și frumuseții. Dar ei nu reprezintă majoritatea, și nu pot schimba direcția universului.

— Este exact ca lumea oamenilor.

— Cel puțin, sarcina finală a Resetatorilor va fi dusă la capăt de universul însuși.

— Te referi la sfârșitul universului?

— Exact.

— Dar, din câte știu, universul va continua să se extindă și va deveni din ce în ce mai rarefiat și mai rece, la infinit.

— Asta este cosmologia veche pe care o cunoști, dar noi am infirmat-o. A fost subestimată cantitatea de materie întunecată. Universul se va opri din expansiune și apoi se va prăbuși sub gravitație, formând în cele din urmă o singularitate și inițiind un nou Big Bang. Totul va reveni la zero sau acasă. Și astfel Natura va rămâne ultimul învingător.

— Atunci, noul Univers va avea zece dimensiuni?

— Cine știe? Posibilitățile sunt infinite. Este vorba despre un Univers nou-nouț, și de o viață nouă-nouță.

Călătoria înapoi la Planeta Albastră a fost tot atât de lipsită de evenimente ca și cea spre Planeta Cenușie. Cheng Xin și Guan Yifan dormiră cea mai mare parte a timpului. Când se treziră, Hunter ajunsese pe orbită în jurul Planetei Albastre. Privind în jos la lumea alb-albastră, Cheng Xin aproape că se simți acasă.

AA îi salută și Yifan răspunse:

— Aici *Hunter*. Ce s-a întâmplat?

Vocea ui AA era agitată:

— V-am chemat de mai multe ori și IA-ul navei a refuzat să vă trezească!

— Ți-am spus că trebuie să menținem tăcerea radio. Ce s-a întâmplat?

— Yun Tianming e aici!

Cheng Xin fu uluită. Ultimele urme de somn îi dispărură și chiar și Yifan rămăsese cu gura căscată.

— Cum? întrebă Cheng Xin încet.

— Yun Tianming e aici! Nava lui a aterizat acum trei ore.

— Așa, răspunse Cheng Xin mecanic.

— E tot tânăr, la fel ca tine!

— Chiar așa? vocea lui Cheng Xin părea că vine de departe și chiar și ei însăși i se părea astfel.

— A adus un cadou pentru tine.

— Mi-a dat deja un cadou. Stăm pe cadoul de la el.

— Cadoul acela nu-i nimic. Știi, cadoul ăsta e nemaipomenit și e mult mai mare… El e acum afară. Stai să-l chem.

Yifan o întrerupse:

— Nu. Venim noi acolo imediat. Este periculos să comunicăm atâta prin radio. Întrerup comunicarea acum.

Yifan și Cheng Xin se priviră fix unul pe altul, apoi pufniră în râs.

— Chiar suntem treji? întrebă Cheng Xin.

Dar chiar dacă era doar un vis, Cheng Xin dorea să viseze cât mai mult. Porni afișajul holografic și cerul înstelat nu mai păru atât de întunecat și de rece – de fapt, păru plin de o frumusețe limpede, la fel de proaspăt ca cerul de după ploaie. Până și lumina stelelor părea să emane parfumul bobocilor de primăvară. Era ca simțământul cuiva care renaște.

— Hai să intrăm în navetă și să aterizăm, spuse Yifan.

Hunter iniție secvența de separare a navetei. Din interiorul cabinei înghesuite, Yifan folosi o fereastră de interfață pentru a efectua ultima verificare înainte de reintrarea în atmosferă.

— Cum de a ajuns aici așa de repede? murmură Cheng Xin, de parcă încă visa.

Yifan era acum complet calm.

— Acest lucru confirmă presupunerea noastră. Prima Flotă trisolariană a fondat o colonie prin apropiere, la maximum o sută de ani-lumină de aici. Probabil că au primit semnalul de undă gravitațională de la Halo.

Naveta se separă de Hunter. Putură să vadă minuscula piramidă a lui Hunter cum se îndepărta pe sistemul de monitorizare.

— Ce fel de cadou e mai mare decât un soare și sistemul lui planetar? întrebă Yifan, zâmbind.

Cheng Xin dădu din cap entuziasmată.

Reactorul de fuziune al navetei se activă, iar inelul de răcire din exterior luci roșu. Dispozitivele de propulsare se preîncălzeau, iar fereastra interfeței de control arăta că decelerarea avea să înceapă în treizeci de secunde. Odată intrată în atmosfera Planetei Albastre, naveta urma să coboare rapid.

Cheng Xin auzi un zgomot ascuțit, de parcă ceva ar fi tăiat naveta de la pupa la prova. Urmară scuturături puternice. Și pe urmă, trăi un moment ciudat – ciudat pentru că nu fu sigură că durase doar un moment. Momentul păruse să fie infinit de scurt, dar și infinit de lung. Avusese sentimentul neobișnuit că pășește de-a curmezișul timpului, dar că se află în afara lui.

Mai târziu, Yifan avea să-i explice că trăise un „vid temporal“. Lungimea acelui moment nu putea fi măsurată în timp fiindcă, în acel moment, timpul nu exista.

Simultan, simțise că se prăbușește, ca și cum avea să se transforme într-o singularitate. Între timp, masa ei, Guan Yifan și naveta se apropiau de infinit.

Și apoi totul plonjă în întuneric. La început, Cheng Xin crezuse că era ceva cu ochii ei. Nu putuse să creadă că putea fi atât de întuneric în interiorul navetei, atât de întuneric că nu-și putea vedea degetele mișcându-se înaintea ochilor.

Cheng Xin îl chemă pe Guan Yifan, dar în casca de la costumul ei spațial nu se auzi nimic.

Yifan bâjbâi prin jur în întuneric până-i prinse capul lui Cheng Xin. Simți cum fața ei îi atinge chipul. Ea nu-i opuse rezisență; o liniștea, doar. Apoi înțelese că Yifan nu dorea decât să-i vorbească. Sistemul de comunicații din costumele lor spațiale se oprise, și singura modalitate de a vorbi unul cu altul era să-și apese vizoarele căștilor unul de altul pentru ca vocile să poată fi transmise prin ele.

— Nu te speria. Nu intra în panică. Ascultă-mă și nu te mișca!

Cheng Xin auzi vocea lui Yifan prin vizor. Putea să-și dea seama din vibrații că striga, dar tot ce auzea era foarte slab, ca o șoaptă. Îi simți mâna mișcându-se în întuneric până când interiorul cabinei se lumină. Lumina venea de la un lucru pe care-l ținea el în mână, o bandă de lungimea unei țigarete. Cheng Xin își dădu seama că era un soi de sursă de lumină chimică. Halo era echipată cu lucruri similare pentru situațiile de urgență. Dacă o îndoiai, emitea o lumină rece.

— Nu te mișca. Costumele spațiale nu mai produc oxigen. Încetinește-ți respirația. Acum voi represuriza cabina. Nu va dura mult!

Yifan îi dădu bățul luminos lui Cheng Xin, deschise o unitate de depozitare de sub scaunul său și scoase o sticlă metalică ce semăna cu un stingător de incendiu. Răsuci un căpăcel și din sticlă se împrăștie un gaz alb, în șuvoaie puternice.

Respirația i se înteți. Nu mai dispunea decât de aerul rămas în cască și, cu cât inhala mai tare, cu atât simțea mai tare că se sufocă. Mâna ei atinse instinctiv vizorul căștii, dar Yifan o opri la timp. O îmbrățișă din nou, de data asta ca s-o calmeze. Își imagină că încerca s-o salveze de la înec. În lumina rece, îi văzu ochii, ce păreau să-i spună că aproape ajunseseră la suprafață. Cheng Xin putu să simtă presiunea aerului care creștea în cabină și,

tocmai când era pe punctul să leșine din cauza lipsei de aer, Yifan îi deschise vizorul apoi și-l deschise și pe al lui. Cei doi luară câte o gură zdravănă de aer.

După ce-și trase sufletul, Cheng Xin examină sticla de metal. Observă manometrul de lângă gâtul sticlei, un cadran analogic antic cu un ac ce indica acum zona verde.

Yifan spuse:

— Oxigenul nu va dura mult, iar cabina va deveni foarte rece în foarte scurt timp. Trebuie să ne schimbăm costumele spațiale. Se ridică din scaun și scoase afară două cutii de metal din spatele cabinei. O deschise pe una dintre ele și-i arătă lui Cheng Xin costumul spațial din ea.

Costumele spațiale moderne – din Sistemul Solar și de aici – erau foarte ușoare. Practic, un costum spațial modern nu putea fi deosebit de hainele normale, dacă era menținut nepresurizat, fără cască și fără micul rucsac de menținere a vieții. Totuși, costumele spațiale din cutii erau grele și greu de manevrat și semănau cu costumele spațiale ale Erei Comune.

Acum scoteau deja aburi pe gură. Cheng Xin își scoase costumul spațial modern și simți cum frigul din cabină îi pătrunde-n oase. Costumul spațial, acela greu, nu era ușor de îmbrăcat, iar Yifan trebui s-o ajute. Se simți ca un copil care depinde de acest bărbat, un sentiment pe care nu-l mai avusese de mult timp. Înainte ca Cheng Xin să-și pună casca, Yifan îi explică în detaliu caracteristicile costumului – cadranul de oxigen, comutatorul de presurizare, butonul de reglare a temperaturii, întrerupătoarele pentru comunicare și iluminare și așa mai departe. Costumul spațial nu avea sisteme automate și totul necesita operarea manuală.

— Nu există niciun fel de cipuri de computer în acest costum spațial. Momentan, niciunul dintre

computerele noastre – electronice sau cuantice – nu mai funcționează.

— De ce?

— Viteza luminii este mai mică de douăzeci de kilometri pe secundă.

Yifan o ajută pe Cheng Xin să-și pună casca. Corpul ei era aproape înghețat. Dădu drumul la oxigen și la încălzire în costumul ei, și Cheng Xin simți cum începe să se dezghețe. Yifan se întoarse să-și pună și el costumul. Se mișca rapid, dar avu nevoie să muncească ceva timp până să-și pună și el casca, și până când cele două costume să fie conectate pentru comunicații. Niciunul dintre ei nu fu în stare să vorbească înainte ca trupurile lor înghețate să-și revină.

Costumele erau atât de grele și de greoaie, că Cheng Xin putea să-și închipuie cât de dificil era să te miști cu ele la 1G. Al ei nu era un costum, ci mai degrabă o casă, singurul loc în care-și putea găsi un refugiu. Banda care emitea lumină, ce plutea prin cabină, începuse să pălească, așa că Yifan își aprinse lampa de la costum. Înăuntrul spațiului înghesuit, Cheng Xin se gândi că erau ca niște mineri de demult prinși în subteran.

— Ce s-a întâmplat? întrebă Cheng Xin.

Yifan pluti în sus de pe scaun și se luptă până când reuși să deschidă oblonul de pe unul din hublouri – nici comenzile automate pentru ecranele de la hublouri nu funcţionau. Pluti până la cealaltă parte a cabinei și repetă operațiunea cu celălalt hublou.

Cheng Xin privi afară, la universul care se transformase

Văzu două aglomerări de stele la două capete ale spațiului: aglomerarea din față strălucea albastru, iar aglomerarea din spate strălucea roșu. Cheng Xin mai văzuse o asemenea priveliște mai devreme, când Halo zburase cu viteza luminii, dar cele două aglomerări de stele pe care le vedea acum nu erau stabile. Formele lor se modificau

abrupt ca două mingi de flăcări pe vânt puternic. În loc ca stelele să sară din când în când din aglomerarea albastră în cea roșie, acum vedea două centuri de lumină care conectau cele două capete ale universului, dintre care doar câte unul era vizibil pe fiecare parte a navei.

Centura mai lată ocupa o jumătate din spațiul vizibil de pe una din părți. Capetele ei nu erau conectate la aglomerările de stele, cea albastră și cea roșie. În schimb, centura se termina cu două vârfuri rotunde. Cheng Xin putea să-și dea seama că această „centură“ era de fapt un oval extrem de aplatizat – sau poate un cerc care fusese întins foarte tare. Peste banda lată treceau în goană petice colorate de diferite mărimi: albastre, albe și galben-deschis. Instinctiv, Cheng Xin înțelese că se uita la Planeta Albastră.

Banda de lumină de pe cealaltă parte a navei era mai subțire, dar mai strălucitoare și suprafaţa ei nu prezenta detalii. Spre deosebire de Planeta Albastră, lungimea acestei benzi trecea rapid de la forma unei linii strălucitoare ce conecta aglomerările roșii și cele albastre la cea a unui cerc strălucitor. Starea circulară periodică a benzii îi spunea lui Cheng Xin că se uita la steaua DX906.

— Orbităm Planeta Albastră la viteza luminii, spuse Guan Yifan. Doar că viteza luminii este acum foarte mică.

Naveta se deplasase mult mai repede dar, de vreme ce viteza luminii era o limită a vitezei absolute, viteza navetei fusese redusă la această mărime.

— Liniile morții s-au sfărâmat?

— Da. S-au răspândit peste tot, acoperind întregul sistem solar. Suntem prinși în capcană.

— A fost din cauza perturbației produse de nava lui Tianming?

— Probabil. Nu știa că aici erau liniile morții.

Cheng Xin nu dori să întrebe care era următorul lor pas, fiindcă știa că acum nu se mai

putea face nimic. Niciun computer nu putea funcţiona atunci când viteza luminii era sub douăzeci de kilometri pe secundă. IA-ul navetei și sistemele de control erau toate moarte. În asemenea condiții, la interiorul aparatului de zbor spațial nu putea fi aprinsă nici măcar o lumină – acesta devenise doar o cutie de metal fără electricitate sau energie. *Hunter* era și ea moartă. Înainte să cadă în viteza redusă a luminii, naveta nu începuse încă să decelereze, așa că mica navă spațială ar fi trebuit să se afle prin apropiere – dar ar fi putut foarte bine să fie și pe cealaltă parte a planetei. Fără sistemele de control, nici naveta și nici *Hunter* nu puteau să-și deschidă ușile.

Cheng Xin se gândi la Yun Tianming și la 艾 AA. Se aflau amândoi la sol și ar fi trebuit să fie în siguranță. Dar acum, cele două părți nu mai puteau comunica între ele. Nici măcar nu apucase să-l salute.

Ceva ușor bătu în vizorul căștii ei: sticla de metal. Cheng Xin se uită din nou la manometrul antic și-și atinse propriul costum spațial. Speranța, odată stinsă, se reaprinse ca un licurici.

— Te-ai pregătit pentru asemenea situații? întrebă ea.

— Da. Vocea lui Yifan se auzi distorsionată în casca lui Cheng Xin, din cauza semnalelor analogice străvechi. Nu pentru liniile morții, bineînțeles, dar eram pregătiți să nimerim accidental în dârele lăsate de navele cu viteza luminii. Situațiile sunt similare: viteza redusă a luminii oprește totul… Acum trebuie să pornim neuronii.

— Ce?

— Computerele neurale. Computere care pot funcționa în condiții de viteză redusă a luminii. Naveta și *Hunter* au fiecare câte două sisteme de control și unul dintre acestea se bazează pe computerele neurale.

Cheng Xin era uluită de existenţa unor asemenea aparate.

— Cheia nu este viteza luminii, ci designul sistemului. Transmisia semnalelor chimice din creier este încă și mai lentă, de doar doi sau trei metri pe secundă – nu mult mai rapidă decât mersul nostru pe jos. Computerele neurale încă pot funcţiona, fiindcă imită procesarea paralelă care se petrece în creierele primatelor. Toate cipurile sunt proiectate în mod specific pentru funcționarea în condiții de viteză redusă a luminii.

Yifan deschise un perete despărțitor decorat cu multe picățele conectate într-o rețea complexă, ca tentaculele unei caracatițe. Înăuntru era un panou de control mic, cu un ecran plat, și mai multe întrerupătoare și indicatoare luminoase. Întregul ansamblu era construit din componente considerate demodate la sfârșitul Erei Crizei. Comută un întrerupător roșu și ecranul se lumină, derulând un text. Cheng Xin înțelese că era secvența de inițializare a unui sistem de operare.

— Modul neural paralel nu a fost încă pornit, așa că trebuie să încărcăm sistemul de operare în mod serial. Probabil că-ți va veni greu să crezi cât de lentă este transmisia de date seriale la viteza redusă a luminii. Uite, ritmul datelor este de câtva sute de biți pe secundă. Nici măcar un kilobit.

— Atunci secvența de inițializare va dura mult timp.

— Așa este. Dar, pe măsură ce se va porni treptat modul paralel, încărcarea se va accelera. Totuși, chiar va dura foarte mult timp să completezi secvența. Yifan arătă spre indicatorul de progres, un rând de text din josul ecranului.

Timpul de încărcare rămas pentru modulul de inițializare: 68 ore, 43 minute, [clipind] secunde. Timp total de încărcare a sistemului rămas: 297 ore, 52 minute, [clipind] secunde.

— Douăsprezece zile! exclamă Cheng Xin. Și *Hunter*?

— Sistemele ei vor detecta starea de viteză redusă a luminii și vor inițializa automat computerul neural. Dar tot atât îi va lua și ei să facă asta.

Douăsprezece zile. Puteau ajunge la resursele de supraviețuire din navetă și de pe Hunter doar după douăsprezece zile. Până atunci, trebuiau să se bazeze pe costumele lor spațiale primitive. Dacă costumele spațiale erau acționate de baterii nucleare, electricitatea ar fi trebuit să dureze suficient, dar nu aveau destul oxigen.

— Trebuie să hibernăm, spuse Yifan.

— Avem echipament de hibernare pe navetă?

Imediat ce pusese întrebarea, Cheng Xin își dădu seama de greșeală. Chiar dacă naveta ar fi avut un asemenea echipament, el ar fi fost controlat de computer care, în acest moment, nu era funcțional.

Yifan deschise unitatea de depozitare din care scosese mai înainte butelia de oxigen și scoase o cutie mică. O deschise și-i arătă lui Cheng Xin câteva capsule.

— Sunt medicamente pentru hibernarea pe termen scurt. Spre deosebire de hibernarea obișnuită, nu vei avea nevoie de un sistem exterior de susținere a vieții. Odată ce intri în hibernare, respirația se va încetini până la punctul în care vei consuma foarte puțin oxigen. O capsulă este suficientă pentru cincisprezece zile de hibernare.

Cheng Xin își deschise vizorul și înghiți una dintre pilule. Îl urmări pe Yifan care luă și el una. Apoi privi afară pe hublouri.

Peticele de culoare se mișcau acum mult mai repede peste Planeta Albastră – banda lată care conecta cele două capete, roșu și albastru, ale universului cu viteza luminii de pe o parte a navei –, atât de repede că deveniseră doar o ceață.

— Poți vedea cum se repetă periodic motivele benzii? Yifan nu se uita deloc afară. Ochii lui erau

pe jumătate închişi, în timp ce se fixa în scaunul de hipergravitație.

— Se mișcă prea repede.

— Încearcă să le urmărești mișcarea cu ochii.

Cheng Xin încercă să-și armonizeze privirea mișcătoare cu modelele care zburau de-a lungul benzii. Pentru o clipă, putu să vadă peticele albastre, albe și galbene, dar se încețoșară aproape imediat.

— Nu pot, spuse ea.

— Nu-i nimic. Se mișcă prea repede. Modelul se poate repeta de mai multe sute de ori pe secundă.

Yifan oftă. Cheng Xin îi observă mâhnirea, în ciuda eforturilor lui de a și-o ascunde. Și știa și de ce.

Înțelegea că, de fiecare dată când modelul de pe banda cea lată se repeta, asta însemna că naveta încheiase o nouă orbitare a Planetei Albastre la viteza luminii. Chiar și la o viteză redusă a luminii, legile demonice ale teoriei relativității speciale tot se aplicau. În cadrul de referință al planetei, timpul trecea de milioane de ori mai repede decât aici, ca și cum sângele s-ar fi scurs din inima ei.

Aici era o clipă. Acolo erau ere întregi.

Cheng Xin își întoarse privirea de la hublou și se fixă și ea în scaun. Lumina clipi prin hublourile de pe ambele părți. Afară, soarele acestei lumi era când o linie strălucitoare care conecta cele două capete ale universului, când o minge de lumină. Dansa dansul nebun al morții.

— Cheng Xin, o strigă încet Yifan. Este posibil, ca atunci când ne deșteptăm, ecranul să ne spună că a survenit o eroare.

Cheng Xin se întoarse și-i zâmbi prin vizor:

— Nu mi-e teamă.

— Știu că nu ți-e teamă. Voiam doar să-ți spun ceva în cazul în care nu vom… Știu despre povestea ta de Purtător de Sabie. Vreau să știi că nu ai făcut nimic greșit. Umanitatea te-a ales pe

tine și asta înseamnă că te-au ales să ai grijă de viață și de tot restul cu iubire, chiar dacă a trebuit să plătească un preț uriaș pentru asta. Ai îndeplinit dorința lumii, i-ai pus în practică valorile și ai îndeplinit alegerea lor. Chiar nu ai greșit cu nimic.

— Îți mulțumesc, spuse Cheng Xin.

— Nu știu ce s-a întâmplat cu tine după aceea, dar tot nu ai făcut nimic greșit. Iubirea nu e ceva greșit. Un singur om nu poate distruge lumea. Dacă lumea aceea era condamnată, atunci, ăsta a fost rezultatul eforturilor tuturor, atât ale celor în viață, cât și ale celor care au murit deja.

— Mulțumesc, spuse Cheng Xin.

Își simțea ochii fierbinți și umezi.

— Cât despre ce se va întâmpla în continuare, nici mie nu mi-e frică. Când mă aflam la bordul Gravitației, toate stelele acelea din pustietate m-au înspăimântat și m-au obosit și am vrut să nu mă mai gândesc la Univers. Dar era ca un drog și nu mă puteam opri. Ei bine, acum pot să mă opresc.

— Asta e bine. Știi ceva? Singurul lucru de care mi-e frică este că o să-ți fie ție frică.

— Și mie, la fel.

Se luară de mâini și, în timp ce soarele își continua dansul său nebun, își pierdură treptat cunoștința și se opriră din respirat.

APROXIMATIV ȘAPTESPREZECE MILIARDE DE ANI DUPĂ ÎNCEPUTUL TIMPULUI.

Steaua Noastră

Dură mult timp până să se trezească.

Cheng Xin își recăpătă cunoștința treptat. După ce îi reveniră memoria și vederea, știu imediat că acel computer neural se inițializase cu succes. O lumină blândă scălda interiorul cabinei

și putea să audă aparatele cum murmurau reconfortant. Aerul era cald. Naveta fusese reînviată.

Dar Cheng Xin își dădu seama curând că luminile din cabină veneau de la alte lămpi decât cele dinainte – probabil că erau lămpi de rezervă, proiectate special pentru a fi folosite în cazul vitezei reduse a luminii. Nu existau ferestre de informaţii în aer. Era posibil ca viteza redusă a luminii să însemne și că asemenea afișări holografice nu mai erau funcţionale. Interfaţa computerului neural se limita la acel ecran plat, care semăna acum cu un monitor color din Era Comună.

Guan Yifan plutea în fața ecranului, bătând pe el cu degetele unei mâini fără mănușă. Se întoarse și îi zâmbi lui Cheng Xin, apoi făcu un gest cu mâna, arătând că era OK să bea și apoi îi întinse o sticlă cu apă.

— Au trecut șaisprezece zile, spuse.

Sticla părea caldă. Cheng Xin văzu că nici ea nu purta mănuși. Își dădu seama că, deși purta încă costumul spațial primitiv, casca îi fusese dată la o parte. Temperatura și presiunea de la interiorul cabinei erau confortabile.

De vreme ce își revenise suficient ca să-și miște mâinile, Cheng Xin se eliberă din centură și apoi pluti spre Yifan ca să se uite la ecran împreună cu el, cu costumele lor spațiale strâns lipite unul de celălalt. Pe ecran erau mai multe ferestre, și fiecare arăta numere care se derulau rapid: diagnostice ale diferitelor sisteme ale navetei. Yifan îi spuse lui Cheng Xin că stabilise contactul cu Hunter, al cărui computer neural se inițializase și el, aparent, cu succes.

Cheng Xin privi în sus și văzu că cele două hublouri erau încă deschise. Se duse acolo plutind. Guan Yifan micșoră lumina din cabină, pentru a vedea prin ele fără s-o deranjeze strălucirea lămpilor. Fiecare dintre ei anticipa acum nevoile

celuilalt, de parcă amândoi ar fi fost o singură persoană.

La început, universul nu păru să se fi schimbat față de ce văzuse înainte: nava continua să orbiteze Planeta Albastră la viteza redusă a luminii; cele două aglomerări de stele, cea albastră și cea roșie, continuau să-și schimbe formele în mod dezordonat la cele două capete ale universului; soarele își continua dansul nebunesc între starea lui de linie și cea de cerc; iar peticele de culoare continuau să se năpustească peste suprafaţa Planetei Albastre. Când Cheng Xin încercă să-și armonizeze privirea cu suprafața Planetei Albastre, ce curgea rapid, observă până la urmă și o diferență: peticele albastre și albe fuseseră înlocuite de unele mov.

Yifan arătă spre ecran.

— Diagnosticul sistemului de propulsie este complet. Practic, totul funcționează. Putem decelera, ieșind din viteza luminii oricând.

— Motorul de fuziune funcționează în continuare? întrebă Cheng Xin. Înainte să intre în hibernare, această întrebare o frământase mult. Nu-l întrebase, fiindcă știa că va primi probabil un răspuns dezamăgitor și nu voia să-i dea lui Yifan motive în plus de îngrijorare.

— Sigur că nu. La o viteză atât de redusă a luminii, fuziunea nucleară produce prea puțină energie. Trebuie să folosim motorul de rezervă cu antimaterie.

— Antimaterie? Dar oare câmpul de retenție nu va fi afectat de viteza redusă a luminii?

— Nu în acest caz. Motorul cu antimaterie a fost proiectat special pentru starea de viteză redusă a luminii. Când ne aflăm în expediții lungi ca aceasta, ne echipăm toate aparatele de zbor spațial cu sisteme de propulsie pentru viteza redusă a luminii… Lumea noastră depune multe eforturi pentru dezvoltarea unor asemenea tehnologii. Scopul nu este rezolvarea problemei intrării

accidentale în dârele lăsate de propulsia de curbură, ci, mai degrabă, acela de a avea un plan pentru posibilitatea că va trebui să ne ascundem într-un mormânt de lumină sau într-un domeniu negru.

După o jumătate de oră, naveta și *Hunter* își activaseră motoarele cu antimaterie și începuseră decelerarea. Cheng Xin și Guan Yifan erau apăsați în scaune de hipergravitație, iar ecranele hublourilor se ridicară pentru a bloca imaginile de afară. Scuturături puternice cuprinseseră naveta, dar se temperară treptat. Procesul de decelerare dură mai puțin de douăzeci de minute. Apoi motoarele se opriră și fură din nou imponderabili.

— Am ieșit din viteza luminii, spuse Guan Yifan. Apăsă un buton și ecranele de deasupra celor două hublouri se retraseră.

Prin hublouri, Cheng Xin văzu că aglomerările albastre și roșii de stele dispăruseră, iar soarele era acum normal. Însă priveliștea Planetei Albastre din hubloul de pe cealaltă parte o surprinse: Planeta Albastră era acum „Planeta Mov". Cu excepția oceanului care era tot galben-deschis, restul planetei era acoperit de culoarea mov – până și zăpada dispăruse. Era însă extrem de șocată de aspectul spațiului însuși.

— Ce sunt liniile acelea? țipă Cheng Xin.

— Cred că sunt… stele. Yifan era la fel de uimit ca ea.

Toate stelele din spațiu se transformaseră în linii subțiri de lumină. Cheng Xin era de fapt familiarizat cu o asemenea priveliște. Văzuse destule fotografii cu cerul înstelat al Terrei, făcute cu expunere lungă. Din cauza rotației Terrei, stelele din fotografii deveneau toate niște arcuri concentrice de aproximativ aceeași lungime. Dar acum, stelele pe care le vedea erau segmente de diferite lungimi și se aliniau în toate direcțiile. De fapt, câteva linii, cele mai lungi dintre ele ocupau aproape o treime din cer. Aceste linii se intersectau

una cu alta la diferite unghiuri și făceau spațiul să pară mult mai derutant și mai haotic decât înainte.

— Cred că sunt stele, repetă Yifan. Lumina unei stele trebuie să treacă prin două interfeţe înainte să ajungă la noi: mai întâi, trebuie să treacă prin interfața dintre viteza luminii normală și viteza redusă a luminii și apoi, prin orizontul de evenimente al găurii negre. Din cauza asta ni se par stelele atât de stranii acum.

— Ne aflăm într-un domeniu negru?

— Exact. Ne aflăm în interiorul unui mormânt de lumină.

Sistemul solar DX3906 era acum o gaură neagră cu viteza luminii redusă și complet etanșeizată de restul universului. Cerul înstelat țesut de multitudinea de fire argintii ce se intersectau era un vis care putea fi văzut, dar care n-avea să se împlinească niciodată.

— Să coborâm la suprafață, spuse Yifan, după o lungă tăcere.

Naveta deceleră în continuare și-și reduse orbita. După o serie de scuturături puternice, intră în atmosfera planetei și coborî spre suprafaţa lumii în care amândoi erau sortiți să-și petreacă restul vieților lor.

Continentele mov ocupau aproape întreaga priveliște din sistemul de monitorizare. Își dădură seama că movul se datora culorii vegetației. Schimbarea radiației soarelui făcuse, probabil, ca plantele de pe Planeta Albastră să-și schimbe culoarea din albastru în mov, ca rezultat al evoluției lor pentru a se adapta la noua lumină.

De fapt, însăși existența soarelui îi nedumerea pe Cheng Xin și pe Guan Yifan. De vreme ce E = mc2, fuziunea nucleară a vitezei reduse a luminii putea produce doar cantități mici de energie. Poate că în interiorul soarelui se menținea viteza normală a luminii?

Coordonatele de aterizare ale navetei erau setate pentru același punct din care decolaseră

când părăsiseră Halo. Când se apropiară de suprafaţă, văzură în locul de aterizare o pădure deasă, mov. Dar chiar atunci când naveta era gata să decoleze din nou în căutarea unui loc mai deschis, copacii se traseră la o parte ca să scape de flăcările propulsoarelor navetei. Naveta se așeză apoi ușor pe locul deschis eliberat de copacii care se îndepărtau.

Ecranul arăta că aerul de afară era respirabil. Față de ultima oară când fuseseră aici, conținutul de oxigen din atmosferă era cu mult mai mare. În plus, atmosfera era mai densă, iar presiunea atmosferică era de o dată și jumătate mai mare decât la ultima aterizare.

Cheng Xin și Guan Yifan ieșiră din navetă și pășiră din nou pe suprafața Planetei Albastre. Îi întâmpină un aer cald și umed, și un strat de humus moale și elastic ce acoperea pământul. Solul din jurul lor era plin de nenumărate găuri lăsate de rădăcinile copacilor care se dăduseră la o parte din drum. Copacii aceia se îngrămădeau acum în jurul poienii, cu frunzele lor mari care foșneau în briză, ca o mulțime de uriași șoptitori ce se adunaseră în jur. Poiana era complet acoperită de umbra lor. Această vegetație atât de densă făcea din Planeta Albastră o lume complet diferită de cea pe care o văzuseră înainte.

Lui Cheng Xin nu-i plăcea culoarea mov. I se păruse mereu o culoare maladivă și deprimantă, care-i amintea de buzele invalizilor ale căror inimi nu le furnizau destul oxigen. Și totuși, acum era înconjurată de culoarea mov peste tot unde se uita și avea să fie nevoită să-și petreacă tot restul vieții în această lume mov.

Nu se vedea nici urmă de *Halo*, de nava lui Yun Tianming sau de vreo altă ființă umană.

Guan Yifan și Cheng Xin cercetară cu privirea peisajul din jurul lor și-și dădură seama că particularitățile geografice erau complet diferite de ultima oară. Își aminteau cu claritate că, prin

apropiere, fuseseră munți, dar acum pădurea creștea pe o câmpie. Se întoarseră înapoi la navetă pentru a se asigura că aveau coordonatele corecte – și erau corecte. Apoi priviră și mai atent în jurul lor, dar tot nu găsiră nicio urmă de vizită umană anterioară. Locul semăna cu un pământ virgin – era ca și cum ultima lor vizită avusese loc pe o altă planetă, dintr-un alt spațiu-timp, care nu avea nimic de-a face cu ceea ce era aici.

Yifan se întoarse la navetă și stabili o legătură cu *Hunter,* care se afla tot pe orbita joasă. Computerul neural al lui *Hunter* era foarte puternic și IA-ul lui era capabil de comunicații într-un limbaj natural și direct. În condițiile de viteză redusă a luminii, conversația de la sol la spațiu avea o întârziere de mai mult de zece secunde. După ce ieșise din viteza luminii, împreună cu naveta, *Hunter,* de pe orbita sa joasă, scanase suprafața planetei. Inspectase deja majoritatea pământului Planetei Albastre și nu descoperise urme de oameni sau semne ale altor ființe dotate cu inteligență.

Apoi, Cheng Xin și Guan Yifan trebuiră să se apuce de o sarcină care-i îngrozea, dar care era absolut necesară: să afle cu exactitate cât de mult timp trecuse în cadrul acesta de referință. Exista o tehnică specială pentru datarea radiometrică în condiții de viteză redusă a luminii: câteva elemente care, în condiții de viteză normală a luminii, nu se dezintegrau, dar se dezintegrau în ritmuri diferite din cauza vitezei reduse a luminii, lucru care putea fi folosit pentru a afla cu precizie cât timp trecuse. Datorită misiunii sale științifice, naveta era echipată cu un dispozitiv de măsurare a dezintegrării atomice, dar instrumentul avea nevoie, pentru procesare, de un computer. Yifan trebui să se chinuie puțin pentru a conecta instrumentul la computerul neural al navetei. Programară instrumentul să testeze zece mostre de rocă luate din diferite părți ale planetei, una după

alta, pentru ca rezultatele să poată fi apoi comparate. Testarea dura o jumătate de oră.

În timp ce așteptau rezultatele testelor, Cheng Xin și Guan Yifan ieșiră din navetă și așteptară în poiană. Lumina soarelui ilumina poiana prin golurile din bolta de frunziş. Multe fiinţe mici și stranii zburară repede prin jur: unele erau insecte care aveau deasupra ceva ca un rotor ce se rotea ca elicea la elicoptere; altele erau ca niște baloane mici și transparente care pluteau prin aer, lăsând în urmă o lucire de curcubeu în timp ce treceau prin fasciculele de lumină solară, dar niciuna dintre ele nu avea aripi.

— Probabil că au trecut mai multe zeci de mii de ani, murmură Cheng Xin.

— Sau chiar mai mult, spuse Guan Yifan, privind adânc înspre pădure. În situația noastră de acum, zecile de mii de ani nu sunt foarte diferite de sutele de mii de ani.

Apoi nu mai spuseră nimic, dar se așezară pe scările din afara navetei, aplecându-se unul spre celălalt și consolându-se fiecare cu bătăile inimii celuilalt.

După o jumătate de oră, se urcară înapoi în navetă, pentru a se confrunta cu faptele. Ecranul panoului de control arăta rezultatele testului conform celor zece mostre. Fuseseră testate multe elemente, iar diagramele erau complicate. Toate mostrele ofereau rezultate similare. Dedesubtul lor, media rezultatelor era listată simplu:

Rezultate datare degradare atomică medie (marja de eroare: 0,4%): perioade de timp stelar trecute: 6.177.906; ani tereștri trecuți: 18.903.729.

Cheng Xin numără cifrele din ultimul număr de trei ori, se întoarse și ieși tăcută din navetă. Coborî scările și reveni la lumea cea mov. O înconjurau copaci mov și înalți, o rază de lumină arunca un cerc minuscul de strălucire lângă picioarele ei și o urmau aproape nouăsprezece milioane de ani.

Yifan veni spre ea. Își încrucișară privirile și sufletele lor se îmbrățișară.

— Cheng Xin, ne-a fost dor de ei.

După mai mult de optsprezece milioane de ani de la transformarea sistemului DX3906 într-o gaură neagră cu viteză redusă a luminii, la șaptesprezece miliarde de ani de la nașterea universului, un bărbat și o femeie se strângeau în brațe.

Cheng Xin își plânse durerea inimii pe umărul lui Yifan. Din câte își amintea, mai plânsese astfel o singură dată, atunci când creierul lui Tianming îi fusese scos din trup. Asta se întâmplase acum 18.903.729 de ani plus șase secole și acele șase secole, la o asemenea scară geologică a timpului, fuseseră doar o eroare de rotunjire. De data asta, nu mai plângea doar pentru Tianming. Plângea din cauza unui soi de renunțare. Înțelesese în cele din urmă cum existența ei era doar un fir de praf într-un vânt măreț, o frunzuliță care plutește pe marele râu. Se predă complet și lăsă vântul să treacă prin ea și lumina soarelui să-i străpungă sufletul.

Dând trecutul uitării, lăsă stima ei crescândă pentru Yifan să-i cucerească inima.

Se așezară pe humusul elastic și rămaseră îmbrățișați, lăsând timpul să treacă pe lângă ei. Petele de lumină se deplasară încet în jurul lor pe măsură ce planeta continua să se rotească. Uneori, Cheng Xin se întreba: Oare au mai trecut zece milioane de ani? O mică parte rațională din mintea ei îi șoptea, în mod ciudat, că așa ceva era într-adevăr posibil: Da, chiar existau lumi unde cineva ar fi putut păși oricând voia printr-o mie de ani. Să ne gândim la liniile morții: dacă se împrăștiau și se extindeau doar puțin, viteza luminii din interiorul lor creștea de la zero la un număr extrem de mic, ca viteza derivei continentelor peste oceane – un centimetru la fiecare zece mii de ani. Într-o asemenea lume, dacă te ridicai de lângă iubitul tău

și făceai câțiva pași mai încolo, între el și tine se căsca un gol de zece milioane de ani.

Le fusese dor unul de celălalt.

După o perioadă despre care niciunul nu știa cât durase, Yifan o întrebă încet:

— Ce ar trebui să facem?

— Vreau să mai caut. Trebuie să existe un fel de urmă.

— De fapt, nu va fi nimic. Optsprezece milioane de ani șterg absolut totul. Timpul este cea mai crudă forță.

— Cioplirea cuvintelor în piatră.

Yifan se uită la Cheng Xin, nedumerit:

— 艾 AA ar ști să cioplească cuvinte în piatră, murmură Cheng Xin.

— Nu înțeleg…

Cheng Xin nu-i explică; în schimb, îl apucă pe Yifan de umeri:

— Poți să-i ceri lui *Hunter* să scaneze în adânc suprafața și să vadă dacă nu este ceva sub ea?

— Ce cauți?

— Cuvinte. Vreau să văd dacă sunt cuvinte.

Yifan dădu din cap:

— Înțeleg ce vrei, dar…

— Pentru a rezista vremurilor îndepărtate, cuvintele trebuie să fie mari.

Yifan încuviință dar, evident, doar pentru a o liniști. Se întoarseră la navetă. Deși era o plimbare de doar câțiva pași, se sprijiniră unul de celălalt, de parcă le-ar fi fost teamă că timpul îi putea despărți dacă se îndepărtau fizic unul de altul. Yifan îl contactă pe Hunter și-i ceru să facă o scanare profundă a suprafeței, în cadrul unui cerc centrat pe aceste coordonate cu o rază de trei kilometri. Adâncimea scanării fu setată între cinci și zece metri, concentrându-se pe scrierea umană sau alte marcaje semnificative.

Hunter trecu pe deasupra lor după cincisprezece minute și după încă zece minute le

trimise rezultatele: nimic.

Guan Yifan îi comandă navei să mai facă o scanare la o adâncime între zece și douăzeci de metri. Asta dură încă o oră, din care cea mai mare parte și-o petrecură așteptând ca nava să treacă pe deasupra capetelor lor. Tot nimic. La adâncimea aceea nu mai era sol, ci doar rocă de bază.

Guan Yifan reglă raza de scanare la douăzeci până la treizeci de metri:

— Este ultima oară, îi spuse lui Cheng Xin. Senzorii nu pot să pătrundă mai adânc.

Așteptară ca nava să orbiteze Planeta Albastră încă o dată. Soarele apunea, și cerul era plin de nori de foc frumoși, iar pădurile mov erau înconjurate de o lucire aurie.

De data asta, ecranul navetei afișă imaginile transmise înapoi de navă. După procesarea cu ajutorul unui soft de îmbunătățire, reușiră să vadă câteva fragmente de cuvinte albe trasate în roca întunecată: „a“, „tră“, „o“, „viață“, „vă“, „puțin“, „parte“, „Mergeți“. Culoarea albă indica faptul că literele erau tăiate în rocă; fiecare caracter avea aproape un metru pătrat și erau aranjate în patru rânduri. Cuvintele se găseau la douăzeci și trei până la douăzeci și opt de metri dedesubtul locului unde se aflau acum ei, tăiate într-o stâncă cu o înclinație de patruzeci de grade.

AM TRĂIT O VIAȚĂ FERICITĂ ÎMPREUNĂ

VĂ DĂM PUȚIN

SUPRAVIEȚUIȚI PRĂBUȘIRII INTERIOARE

MERGEȚI LA NOUL

IA-ul lui *Hunter* invocă sistemul specializat geologic pentru interpretarea rezultatelor. Aflară că literele uriașe fuseseră tăiate pe suprafaţa unei mari formațiuni de roci de sedimentare de pe latura unui munte. Suprafața inițială era de aproape 130 de metri pătrați. De-a lungul erelor, muntele pe care se aflase stratul de rocă se scufundase și de

aceea ajunsese stânca cioplită sub ei. În ea fuseseră cioplite mai mult de patru rânduri de text, dar porțiunea mai joasă de rocă se sfărâmase în timpul transformărilor geologice și tot textul de acolo se pierduse. Textul ce supraviețuise era și el incomplet – ultimelor trei rânduri le lipseau litere la sfârșit.

Cheng Xin și Guan Yifan se îmbrățișară din nou. Plânseră cu lacrimi de bucurie la vestea că 艾AA și Yun Tianming trăiseră fericiți în urmă cu mai bine de o sută optzeci de mii de secole. Inimile lor disperate se liniștiră.

— Mă întreb cum a fost viața lor de aici? întrebă Cheng Xin cu lacrimi lucindu-i în ochi.

— Orice era posibil, spuse Yifan.

— Oare au avut copii?

— Orice era posibil. Ar fi putut chiar să fondeze o civilizație aici.

Cheng Xin știa că era într-adevăr posibil. Dar și dacă civilizația ar fi durat zece milioane de ani, cele opt milioane și mai bine de ani care urmaseră probabil că șterseseră orice urmă a ei.

Timpul era într-adevăr cea mai crudă forță dintre toate.

Un lucru straniu le întrerupse meditația: un dreptunghi conturat de linii slabe de lumină, cam de înălțimea unui om, plutea deasupra poieniței precum liniile de selecție punctate, marcate prin glisarea unui mouse. Se mișca prin aer, dar nu se îndepărta prea mult și se întorcea în poziția lui inițială. Era posibil să fi fost acolo tot timpul, dar, având conturul atât de palid și de subțire, fusese invizibil în timpul zilei. Indiferent dacă era alcătuit dintr-un un câmp de forță sau dintr-o substanță reală, nu încăpea îndoială că era produsul unei ființe dotate cu inteligență. Liniile care compuneau dreptunghiul păreau să evoce stelele în formă de linii din cer.

— Crezi că ăsta este… cadoul pe care l-au lăsat pentru noi? întrebă Cheng Xin.

— Pare greu de crezut. Cum să fi supraviețuit mai bine de optsprezece milioane de ani?

Dar se înșela. Obiectul chiar supraviețuise optsprezece milioane de ani. Și, dacă era necesar, ar putea supraviețui până la sfârşitul universului, fiindcă exista în afara Timpului.

Ușa își amintea că, la început, fusese pusă lângă roca cu textul cioplit, și avea un cadru de metal adevărat. Dar metalul se erodase după numai cinci sute de mii de ani, deși obiectul rămăsese nou-nouț. Obiectului nu-i era frică de Timp, deoarece propriul lui timp nu începuse încă. Se aflase la treizeci de metri sub pământ, alături de roca cu cuvintele tăiate în ea, dar detectase prezența umană și se ridicase la suprafață. În timpul acestui proces, nu interacționase cu crusta, mișcându-se ca o fantomă. Acum își confirma sieși că cei doi erau chiar cei pe care-i aștepta.

— Cred că arată ca o ușă, spuse Cheng Xin.

Yifan luă o rămurică și o aruncă spre dreptunghi. Rămurica trecu prin ea și ateriză pe partea cealaltă. Văzură un roi luminescent de ființe mici în formă de balon care plutiră pe deasupra lor. Câteva dintre ele trecură prin dreptunghi și una chiar traversă conturul lucitor.

Yifan se întinse și atinse cadrul. Lumina trecu prin degetul său, iar acesta, prin lumină și nu simți nimic. Fără măcar să se gândească, își întinse mâna în spațiul delimitat de dreptunghi. Cheng Xin țipă. Yifan își trase mâna înapoi și totul părea la fel ca înainte. Era nevătămat.

— Mâna ta... N-a trecut prin el. Cheng Xin arătă spre cealaltă parte a dreptunghiului.

Yifan încercă din nou. Mâna și antebrațul îi dispărură, intrând în planul dreptunghiului și nu trecură prin el. De pe cealaltă parte, Cheng Xin văzu secțiunea transversală a antebrațului său, ca suprafața unei ferestre. Toate oasele, mușchii și vasele sale de sânge se vedeau limpede. Își trase mâna înapoi și încercă din nou cu o ramură.

Aceasta intră prin cadru fără probleme. Imediat după aceea, două insecte cu rotoare ce se învârteau trecură și ele prin dreptunghi.

— Chiar este o ușă – o ușă inteligentă care recunoaște ce trece prin ea, spuse Yifan.

— Ți-a dat voie să intri.

— Probabil că o să-ți dea voie și ție.

Cheng Xin încercă entuziasmată și brațul ei dispăru și el în „ușă“. Yifan observă secțiunea transversală a brațului ei de pe cealaltă parte și avu un moment de deja-vu.

— Așteaptă-mă aici, spuse Yifan. Mă duc să cercetez.

— Ar trebui să mergem împreună, spuse Cheng Xin cu un aer hotărât.

— Nu, așteaptă-mă aici.

Cheng Xin îl apucă de ambii umeri și-l întoarse cu fața spre ea. Îl privi în ochi:

— Chiar vrei să ne despartă și pe noi optsprezece milioane de ani?

Yifan o privi în ochi o vreme, apoi încuviință:

— Poate că ar trebui să luăm niște lucruri cu noi.

Peste zece minute, trecură prin ușă, ținându-se de mână.

ÎN AFARA TIMPULUI.

Universul Nostru

Întuneric primordial.

Cheng Xin și Guan Yifan erau din nou scufundați din nou într-un vid temporal. Senzația era similară cu aceea pe care o avuseseră pe navetă, atunci când intraseră în viteza redusă a luminii. Aici, timpul nu trecea sau poate ar fi mai exact să spunem că timpul, aici, nu exista. Pierduseră orice simț al timpului și simțiră din nou

că au pășit de-a curmezișul lui, dar că existau în afara lui.

Întunericul dispăru; timpul începu.

În limbajul uman nu există nici o expresie potrivită pentru a exprima momentul de la începutul timpului. A spune că timpul a început după ce au intrat pe ușă ar fi greșit, fiindcă acel „după“ ar presupune timp. Aici nu era timp și, prin urmare, nici înainte sau după. Timpul de „după“ în care intraseră ar fi putut fi mai scurt decât o miliardime de miliard dintr-o secundă sau mai lung decât un miliard de miliarde de ani.

Soarele deveni mai strălucitor. Asta se întâmplă foarte încet: la început era doar un disc și apoi lumina începu să dezvăluie lumea. Era ca un cântec care începuse doar cu niște note ce abia se auzeau, apoi crescuse și crescuse până devenise un cor formidabil. În jurul Soarelui apăru un cerc albastru, apoi acesta se extinse și se transformă în cerul albastru. Sub cerul albastru, luă ființă încet o scenă pastorală. Era un teren încă nelucrat, cu pământ negru. Lângă el se găsea o casă albă, superbă. Alături, mai erau câțiva copaci care aduceau o nuanță de exotic cu frunzele lor late, cu forme ciudate. Soarele strălucea din ce în ce mai puternic, iar scena aceasta pașnică părea ca o îmbrățișare de bun venit.

— Aici sunt oameni, spuse Guan Yifan arătând în depărtare.

Vedeau din spate două siluete care stăteau în picioare la orizont: un bărbat și o femeie. Bărbatul tocmai își coborâse brațul ridicat.

— Suntem noi, spuse Cheng Xin.

În fața celor două siluete, putură să vadă o casă albă și copaci, replici perfecte ale celor din apropiere. Din cauza distanței mari, nu vedeau ce se afla la picioarele acelor siluete, dar puteau să-și dea seama că era un alt teren negru. La capătul lumii, era o dublură a ei sau poate o proiecție.

Aceste dubluri sau proiecții ale lumii existau de jur împrejurul lor. Priviră într-o parte și apoi în cealaltă, și văzură că scena se repeta. Amândoi existau în lumile acelea, dar nu puteau vedea siluetele acelea decât din spate, iar ele își întorceau capetele când Cheng Xin și Guan Yifan se întorceau să se uite la ele. Priviră în spatele lor și văzură același lucru – doar că acum se uitau la lume din cealaltă direcție.

Intrarea în lume dispăruse.

O luară pe o cărare formată din pietre cu spații între ele și, în jurul lor, replicile lor din lumile copiate pășiră odată cu ei. Poteca era întreruptă de un pârâiaș care nu avea niciun pod care să-l traverseze, dar care era atât de mic că puteai să pășești peste el. Abia acum își dădură seama că gravitația era cea standard, de 1G. Trecură de crângul de copaci și ajunseră la casa cea albă. Ușa era închisă, iar ferestrele erau acoperite cu perdele albastre. Totul părea nou-nouț, nicio fărâmă de praf – de fapt, chiar și ei erau noi-nouți, de vreme ce timpul abia începuse să treacă.

În fața casei era o grămadă de unelte agricole simple, primitive: lopeți, greble, coșuri, găleți de apă și așa mai departe. Deși unele dintre ele erau făcute un pic ciudat, era ușor să-ți dai seama, după aspectul lor, la ce foloseau. Dar ceea ce le atrase cel mai mult atenția fu un rând de coloane de metal ridicate lângă uneltele agricole. Erau cam de înălțimea unui om și suprafeţele lor netede străluceau în lumina solară. Fiecare coloană avea patru accesorii de metal care păreau să fie niște membre pliate. Coloanele erau probabil roboți în stare de repaus.

Hotărâră să se familiarizeze cu mediul, înainte de a intra în casă și, prin urmare, trecură dincolo de ea. După ceva mai puțin de un kilometru, ajunseră la marginea micii lumi și se treziră în fața lumii-replică. La început, crezură că

era doar o imagine reflectată a propriei lor lumi, deși nu era o imagine în oglindă. Dar, când ajunseră la jumătatea drumului până acolo, deciseră că nu putea fi o reflexie: totul părea atât de real. Făcură un pas înainte și intrară în lumea-replică fără a întâmpina niciun fel de rezistență. Privind în jur, pe Cheng Xin o fulgeră spaima.

Totul părea exact la fel ca atunci când pătrunseseră în lumea asta. Se aflau în aceeași scenă pastorală, cu replicile scenei în fața lor și lateral și, în acele copii, existau și copii ale lor. Se întoarseră ca să privească în spate și văzură, la capătul cel mai îndepărtat al lumii pe care o părăsiseră, copiile lor care priveau și ele în spate.

Yifan lăsă să-i scape un oftat prelung:

— Nu cred că are rost să mergem mai departe. Nu vom ajunge niciodată până la capăt. Arătă în sus și în jos. Pariez că, dacă n-ar fi barierele astea, am vedea aceeaşi scenă și deasupra, și dedesubt.

— Știi ce e asta?

— Ești familiarizată cu lucrările lui Charles Misner?

— Cine a fost?

— Un fizician din Era Comună. El a fost cel care a venit cu acest concept. Lumea în care ne aflăm este de fapt foarte simplă. Este un cub obișnuit, cu latura de aproximativ un kilometru. Ți-l poți imagina ca pe o cameră cu patru pereți, un tavan și o podea. Dar camera este astfel construită încât tavanul este și podea și fiecare perete este la fel cu peretele opus lui. În realitate, camera nu are decât doi pereți. Dacă treci printr-unul dintre pereți, o să reapari imediat la peretele opus și la fel stau lucrurile și cu podeaua, și cu tavanul. E vorba, prin urmare, de o lume complet închisă, al cărei sfârșit îi este și început. Imaginile pe care le vedem în jurul nostru sunt rezultatul luminii care se întoarce la punctul de plecare după ce traversează lumea. Suntem în aceeași lume din

care am plecat, fiindcă asta este singura lume care există. Și fiecare dintre copiile pe care le vedem e doar o imagine a acestei lumi.

— Așa că ăsta este…

— Da! Yifan își roti brațul, pentru a-i arăta întreaga priveliște din jur. Yun Tianming ți-a dăruit odinioară o stea și acum ți-a dăruit un Univers. Cheng Xin, ăsta este un întreg Univers. Da, poate că e mic, dar este un Univers întreg.

Cheng Xin privi în jur, uluit. Yifan se așeză încet pe un val de pământ și luă în mână niște pământ negru, lăsându-l apoi să i se scurgă printre degete. Păru deprimat: este un bărbat adevărat, dacă e capabil să-i dăruiască femeii iubite o stea și un Univers. Și eu, care nu pot să-ți dăruiesc nimic.

Cheng Xin se așeză și ea și-și lăsă capul pe umărul lui. Râse și spuse:

— Ești singurul bărbat din universul ăsta. Nu cred că trebuie să-mi dăruiești nimic.

Dar sentimentul lor de a fi singuri în Univers se destrămă iute la sunetul unei uși care se deschide. Din casă, ieși o siluetă îmbrăcată în alb, care se îndreptă spre ei. Lumea era atât de mică, încât puteai să vezi clar pe oricine, indiferent la ce depărtare s-ar fi aflat. Văzură că noua apariție era o femeie îmbrăcată într-un kimono. Kimonoul, decorat cu flori mici și roșii era ca o tufă înflorită, umblătoare, care transmitea un sentiment primăvăratic întregului Univers.

— Sophon! țipă Cheng Xin.

— O știu, spuse Yifan. Este robotul controlat de sophoni.

Se îndreptară spre ea și o întâlniră sub unul dintre copaci. Cheng Xin văzu că era chiar Sophon: acea frumusețe de neegalat rămăsese neschimbată.

Sophon se înclină adânc în fața lui Cheng Xin și a lui Guan Yifan. Când se îndreptă, îi zâmbi lui Cheng Xin:

— Am spus că universul este grandios, dar viața este și mai grandioasă. Iată că destinul chiar a făcut să ne întâlnim din nou.

— Nu mi-aș fi închipuit, spuse Cheng Xin. Mă bucur să te văd. Sincer.

Sophon o readusese în trecut – cu mai mult de optsprezece milioane de ani în urmă. Dar asta nu era prea exact, fiindcă acum se aflau într-un flux de timp complet diferit.

Sophon se înclină din nou:

— Bine ați venit în Universul 647. Eu sunt administratorul.

— Administratorul universului? făcu Yifan, privind-o uluit pe Sophon. Ce titlu măreț! Pentru un cosmolog ca mine, asta sună a…

— O, nu! râse Sophon, contrazicându-l cu un gest al mâinii. Voi sunteți adevărații stăpâni ai universului 647 și aveți autoritatea absolută asupra a tot ce e aici. Eu sunt aici doar ca să vă servesc.

Sophon făcu un gest care-i invita s-o urmeze. O ascultară și ajunseră într-un salon rafinat din casă. Acesta era decorat într-un stil oriental, cu pereți pe care se găseau câteva picturi din penel liniștitoare și suluri de caligrafie. Cheng Xin se uită după artefactele luate de pe Pluto la bordul Halo, dar nu văzu niciunul. Odată așezați la un birou de lemn antic, Sophon le turnă ceaiul – fără să mai îndeplinească pașii complicați ai ritualului ceaiului. Frunzele de ceai păreau să fie Longjing și rămaseră în picioare la fundul ceștilor ca o mică pădure verde, împrăștiind o aromă proaspătă.

Pentru Cheng Xin și Guan Yifan, totul părea un vis.

Sophon vorbi:

— Acest Univers este un dar. Domnul Yun Tianming vi l-a dăruit amândurora.

— Cred că îi este destinat lui Cheng Xin, spuse Yifan.

— Nu. Și tu ai fost desemnat drept proprietar. Autorizarea ta a fost adăugată ulterior la sistemul

de recunoaștere. Altfel, nu ai fi putut pătrunde aici. Domnul Yun a sperat că vă veți putea ascunde în acest mic univers, ca să evitați prăbușirea universului Mare – cunoscută sub numele de Marea Implozie – și că, după următorul Big Bang, veți intra în Noul Univers și îi veți vedea vârsta edenică. În momentul acesta, existăm într-o cronologie independentă. Timpul trece rapid în marele Univers și, cu siguranță, veți asista la sfârşitul lui în timpul vieților voastre. Mai exact, estimez că marele Univers se va prăbuși și va deveni o singularitate după aproximativ zece ani petrecuți aici.

— Dacă are loc un nou Big Bang, cum vom ști asta? întrebă Yifan.

— Vom ști. Putem simți situația din marele Univers prin supermembrană.

Cuvintele lui Sophon îi amintiră lui Cheng Xin de ceea ce cioplisera în piatră Yun Tianming și 艾 AA. Dar lui Guan Yifan îi amintiră și de altceva. Observă că Sophon vorbea despre „Vârsta Edenică“ din noul Univers. Acesta era un termen inventat de oamenii galactici. Existau două posibilități. Una era ca, din întâmplare, trisolarienii să fi ales și ei acest termen. A doua posibilitate era cu mult mai înspăimântătoare: aceea ca trisolarienii să-i fi descoperit deja pe oamenii galactici. De vreme ce Yun Tianming ajunsese pe Planeta Albastră atât de repede, era evident că Prima Flotă Trisolariană era foarte aproape de lumile umanității. Și acum, civilizația trisolariană se dezvoltase atât de mult încât putea să construiască mici universuri: asta constituia o mare amenințare pentru umanitate.

Apoi izbucni în râs.

— De ce râzi? întrebă Cheng Xin.

— De mine însumi.

Se simțea ridicol. Trecuseră mai mult de optsprezece milioane de ani de când plecase de pe Lumea II ca să vină pe Planeta Albastră și asta se

întâmplase înainte să intre în acest mic univers care avea propriul său timp. Până acum, probabil că în Universul mare trecuseră sute de milioane de ani. Era îngrijorat pentru lucruri din istoria antică.

— L-ai văzut pe Yun Tianming? întrebă Cheng Xin.

— Nu, nu l-am întâlnit niciodată.

— Dar pe 艾 AA?

— Ultima oară am văzut-o pe Terra.

— Atunci cum ai ajuns să vii aici?

— Universul 647 a fost o comandă personalizată. Am fost aici încă de la terminarea construcției lui. Vă rog să țineți minte faptul că, esențialmente, eu sunt doar o colecție de biți digitali și că se pot face multe copii ale mele.

— Știai că Tianming a adus acest univers pe Planeta Albastră?

— Nu știu ce este Planeta Albastră. Dacă este o planetă, atunci domnul Yun Tianming nu putea aduce Universul 647 pe ea, fiindcă acesta este un univers independent care nu există în cadrul marelui Univers. Putea să aducă acolo doar intrarea în acest univers.

— De ce nu sunt aici și Tianming și AA? întrebă Yifan. Era răspunsul care o interesa cel mai mult și pe Cheng Xin. Nu întrebase mai devreme fiindcă îi fusese teamă că va primi un răspuns pe care nu și-l dorea.

Sophon dădu din nou din cap:

— Nu știu. Sistemul de recunoaștere a avut întotdeauna autorizarea domnului Yun.

— Mai are și altcineva autorizare în sistem?

— Nu. Doar dumneavoastră trei.

După o vreme, Cheng Xin îi spuse lui Yifan:

— Lui AA i-a păsat întotdeauna mai mult de lumea din jur decât mie. Nu cred că ar fi fost interesată de un univers nou ce avea să apară peste zeci de miliarde de ani.

— Eu sunt interesat, spuse Yifan. Chiar vreau să văd cum arată un univers nou înainte să fie

distorsionat și distrus de viață și de civilizație. Cred că ar trebui să înfățișeze cel mai înalt grad de armonie și de frumusețe.

Cheng Xin spuse:

— Și eu vreau să merg în noul univers. Singularitatea și noul Big Bang vor șterge toate amintirile universului nostru. Aș vrea să duc cu mine, acolo, o amintire a umanității.

Sophon încuviință solemn spre Cheng Xin:

— V-ați propus o sarcină grea. Mai sunt și alții care se ocupă de asemenea lucrări, dar sunteți prima ființă umană din Sistemul Solar care face acest lucru.

— Întotdeauna ai avut idealuri mai înalte în viață decât mine, îi șopti Yifan lui Cheng Xin.

Ea nu înțelese dacă glumea sau era serios.

Sophon se ridică:

— Bine ați venit în noua dumneavoastră viață din Universul 647. De ce nu ieșim să aruncăm o privire?

Afară, semănatul de primăvară era în toi. Roboții columnari lucrau cu toții pe câmp. Unii foloseau greblele ca să niveleze și să netezească pământul – solul era deja afânat încât nu trebuia să fie arat; unii semănau în locurile unde fusese deja netezit pământul. Tehnicile agricole pe care le foloseau erau primitive: nu existau grape, așa că roboții trebuiau să utilizeze greble mici pentru a nivela pământul puțin câte puțin; nu existau semănătoare, așa că fiecare robot căra un sac de semințe și sădea semințele în câmp una câte una. Întreaga scenă avea un aer de o simplitate străveche. Aici, roboții păreau oarecum mai naturali decât țăranii adevărați.

Sophon explică:

— Hrana pe care o avem depozitată aici ajunge doar pentru doi ani. După aceea, va trebui să vă bazați pe hrana pe care o cultivați. Aceste semințe provin din semințele pe care Cheng Xin

le-a trimis cu domnul Yun. Desigur, toate au fost îmbunătățite genetic.

Yifan părea oarecum nedumerit de solul negru:

— Am impresia că rezervoarele de cultivare fără pământ ar fi mult mai potrivite aici.

Cheng Xin spuse:

— Oricine vine de pe Terra are un fel de nostalgie pentru pământ. Amintește-ți ce i-a spus lui Scarlett tatăl ei, în Pe Aripile Vântului: „Vezi tu, pământul este singurul lucru din lume pentru care merită să muncești, să te lupți și să mori, pentru că este singurul lucru care durează.„

Yifan spuse:

— Oamenii din Sistemul Solar și-au vărsat și ultima lor picătură de sânge ca să rămână pe pământul lor – mă rog, cu excepția a două picături: tu și cu AA. Dar ce rost a avut? N-au supraviețuit, nici ei și nici pământul lor. În marele Univers au trecut sute de milioane de ani și crezi că-și mai amintește cineva de ei? Această obsesie cu casa și cu pământul, această adolescență permanentă, în care nu mai sunteți copii, dar încă vă e frică să plecați de acasă – acesta este motivul esențial pentru care a fost anihilată rasa voastră. Îmi pare rău dacă te-am jignit, dar acesta este adevărul.

Cheng Xin îi zâmbi lui Yifan, care părea agitat:

— Nu m-ai jignit. Ai spus adevărul. Știam asta, dar nu ne puteam abține. Probabil că nici tu n-ai fi putut. Adu-ți aminte că tu și echipajul de pe Gravitația ați fost prizonieri, înainte de a deveni oameni galactici.

— Asta-i adevărat, spuse Guan Yifan, care își pierduse ceva din ardoare. Nu m-am considerat niciodată un om pregătit pentru spațiu.

Conform standardelor spațiale, nu existau prea mulți oameni „pregătiți“ pentru spațiu – și nu era sigur că lui Cheng Xin i-ar fi plăcut vreunul dintre ei. Îi venea în minte un singur om care,

probabil, era pregătit. Vocea lui îi răsuna și acum în urechi: *O să progresăm! Da, o să progresăm! Nu ne vom da în lături de la nimic ca să progresăm!*

— Nu te mai gândi la trecut, spuse Sophon cu vocea ei dulce. Aici, totul începe din nou.

Trecu un an în Universul 647.

Grâul fusese recoltat de două ori, iar Cheng Xin și Guan Yifan priviseră de-acum de două ori cum micile răsaduri verzi se transformaseră treptat într-o mare de tulpini aurii. Câmpurile de legume de lângă grâu rămăseseră mereu verzi.

În această lume minusculă, li se oferiseră toate celelalte lucruri necesare vieții. Niciunul dintre obiecte nu avea mărci de fabricație sau logouri comerciale – erau făcute de trisolarieni – dar arătau exact ca produsele umane.

Cheng Xin și Guan Yifan se duceau uneori pe câmp să lucreze cot la cot cu roboții. Uneori se plimbau prin Univers – atâta timp cât aveau grijă să nu lase urme, se puteau plimba la nesfârşit și puteau avea sentimentul că traversează nenumărate lumi.

Cu toate astea, își petreceau majoritatea timpului în fața computerului. Oriunde, în micul univers, era posibil să invoci un terminal, dar nu știau unde se află procesoarele. Computerul avea o bancă de date uriașă ce cuprindea texte, imagini și înregistrări de pe Terra, cele mai multe provenind dinainte de Era Transmisiei. Era limpede că trisolarienii adunaseră informaţiile în timp ce studiau umanitatea, iar materialul acoperea fiecare domeniu al științelor și al disciplinelor umaniste.

Dar încă și mai multe informații se găseau în banca de date scrisă în limba trisolariană. Acest ocean uriaș de date îi interesa cel mai mult. De vreme ce nu găsiseră nici un soft pe computer pentru traducerea scrierii trisolariene în limbile terestre, trebuiră să studieze scrierea trisolariană însăși. Sophon le deveni profesoară, însă

descoperiră repede că era un efort extrem de dificil, fiindcă scrierea trisolariană era pur ideografică; spre deosebire de scrierile umane, care erau în majoritate fonetice, scrierea trisolariană nu avea nicio legătură cu limba lor vorbită, ci exprima ideile în mod direct. În trecutul îndepărtat, oamenii folosiseră și ei scrieri ideografice – cum ar fi unele hieroglife – dar majoritatea acestora, mai târziu, dispăruseră[38]. Oamenii citeau decodificând vorbirea făcută vizibilă. Cu toate acestea, dificultatea nu durase prea mult timp. Cu cât insistau, cu atât procesul devenea mai ușor. După ce se luptară timp de două luni, se treziră că fac progrese rapide. Prin comparație cu scrierea fonetică, cel mai mare avantaj al scrierii ideografice era viteza cu care putea cineva să citească – Cheng Xin și Guan Yifan citeau cel puțin de zece ori mai repede în trisolariană decât în scrierile umane.

Începură să citească materialul trisolarian din banca de date – la început șovăitor, apoi mai rapid. Aveau în minte două scopuri inițiale: mai întâi, doreau să știe cum înregistraseră trisolarienii istoria perioadei de interacțiune dintre civilizația lor și civilizația de pe Terra. În al doilea rând, doreau să știe cum fusese construit acest miniunivers. În legătură cu acest ultim scop, își dădeau seama că probabil nu vor atinge nivelul de înțelegere al unui specialist, dar doreau măcar să înțeleagă lucrurile la nivelul științei popularizate. Sophon estimase că, pentru atingerea acestor scopuri, trebuiau să-și mai petreacă un an ca să învețe să citească trisolariană mai bine, și apoi încă unul ca să învețe să citească în profunzime.

Principiile fundamentale care stăteau la baza micului univers artificial le păreau de neînchipuit; chiar și ideile de bază îi lăsară foarte mult timp nedumeriți. De exemplu, cum putea funcționa un ciclu ecologic complet într-un spațiu etanș de doar un kilometru cub? Ce era soarele? Care era sursa

lui de energie? Și, cel mai năucitor: De vreme ce era un sistem complet etanș, unde se ducea căldura miniuniversului?

Îi puseră aceste întrebări lui Sophon. La unele putu să le răspundă, pentru altele le indicase materiale din computer.

Îi interesa, mai ales, răspunsul la o întrebare: putea miniuniversul să comunice cu marele Univers? Sophon le spuse că miniuniversul nu avea posibilitatea să transmită vreo informaţie marelui Univers, dar că era posibil ca miniuniversul să primească transmisii din marele Univers. Le explică faptul că toate universurile erau niște bule aflate deasupra unei supermembrane – era vorba despre o imagine conceptuală fundamentală din fizica și cosmologia trisolariană și nu putea să explice mai mult. Marele Univers avea destulă energie pentru a propaga informaţia de-a lungul supermembranei. Cu toate acestea, era dificil și necesita o mare cheltuială de energie – marele Univers ar fi trebuit să transforme în energie pură o cantitate de materie echivalentă cu cea a Căii Lactee. De fapt, sistemele de monitorizare din Universul 647 primeau adesea mesaje din alte universuri mari de pe supermembrană. Unele erau fenomene naturale. Altele erau mesaje de la ființe dotate cu inteligență care nu puteau fi decodificate – dar ei nu primiseră niciodată un mesaj din acel mare Univers din care veniseră.

Timpul curgea zi după zi, ca apa limpede și liniștită din pârâiaș.

Cheng Xin începu să-și scrie memoriile, ca să consemneze istoria pe care o cunoștea. Intitulă cartea *Un trecut în afara timpului.*

Câteodată, încercau să-și imagineze viața în noul univers. Sophon le spuse că, în conformitate cu teoriile cosmologice, era sigur că noul univers urma să aibă mai mult de patru macrodimensiuni, probabil chiar mai mult de zece macrodimensiuni.

După nașterea noului Univers, Universul 647 putea să construiască automat o intrare în el și să examineze condițiile de acolo. Dacă noul Univers avea mai mult de patru dimensiuni, ieșirea miniuniversului putea fi mutată dintr-un loc în altul până când se găsea un loc bun de trăit în marele Univers. În același timp, miniuniversul lor putea stabili comunicații cu refugiații din alte miniuniversuri trisolariene sau chiar cu migranții umani galactici. În noul Univers, toți migranții din vechiul univers ar fi urmat să fie, practic, o singură rasă și aveau să lucreze împreună pentru construirea unei noi lumi. Sophon sublinie faptul că exista o caracteristică anume ce sporea probabilitatea supraviețuirii într-un univers înalt-dimensional: dintre multiplele macrodimensiuni, probabil că mai multe aveau să aparțină timpului.

— Timp multidimensional? La început, Cheng Xin nu reuși să înțeleagă conceptul.

— Chiar dacă timpul ar fi doar bidimensional, ar fi un plan, în loc de o linie, explică Yifan. Ar fi un număr infinit de direcții, și noi am putea să facem simultan nenumărate alegeri.

— Și cel puțin una dintre acele alegeri s-ar dovedi potrivită, adăugă Sophon.

Într-o noapte, după a doua recoltă, Cheng Xin se trezi și văzu că Yifan nu era lângă ea. Se ridică în picioare, ieși afară și văzu că Soarele se transformase deja în Lună și că mica lume era scăldată într-o lumină apoasă și rece. Îl văzu pe Yifan cum stătea lângă pârâiaș, cu o expresie posacă.

În această lume pentru doi, fiecare dintre ei devenise extrem de sensibil la dispozițiile celuilalt. Cheng Xin știa deja că pe Yifan îl frământa ceva. Înainte fusese optimist și încrezător. Până acum câteva zile, îi împărtășea deseori visul lui, și anume că, dacă ajungeau să aibă o viață liniștită în noul mare Univers, poate că urmașii lor aveau să recreeze rasa umană. Însă după aceea, își

schimbase brusc dispoziția, și începuse să se retragă frecvent pentru a reflecta la ceva sau pentru a calcula ceva la un computer.

Cheng Xin se așeză lângă Yifan și el o îmbrățișă. Lumina Lunii era foarte liniștită și nu se auzea decât clipocitul pârâiașului. Luna dezvăluia un lan de grâu copt; mâine trebuiau să înceapă recoltatul.

— Pierderea masei, spuse Yifan.

Cheng Xin nu spuse nimic. Privea lumina lunii jucându-se în apele pârâiașului, știind că Yifan avea să-i explice.

— Am citit cosmologia trisolariană și am dat de o dovadă a eleganței matematice din spatele marelui Univers din care ne tragem cu toții. Proiectul masei totale a universului a fost precis și perfect. Trisolarienii dovediseră că masa totală a universului era aproape suficientă pentru a permite Marea Implozie. Dacă masa totală s-ar reduce, fie și numai cu puțin, universul s-ar transforma dintr-unul închis într-unul deschis și s-ar extinde la nesfârșit.

— Dar s-a pierdut din masă, spuse Cheng Xin. Înțelesese imediat unde voia să ajungă Yifan.

— Da. Trisolarienii au construit deja mai multe miniuniversuri. Oare câte altele au fost construite de alte civilizații din Univers ca să scape de Marea Implozie sau din cine știe ce alte motive? Fiecare dintre aceste miniuniversuri a luat materie din marele Univers.

— Trebuie s-o întrebăm pe Sophon.

— Am întrebat-o. Mi-a spus că, până în momentul terminării universului 647, trisolarienii nu observaseră nicio influență a pierderii masei din marele Univers. Acel univers era închis și era sigur că va face implozie în cele din urmă.

— Dar după ce a fost construit Universul 647?

— Bineînțeles că habar n-are. A menționat și că exista un grup de ființe dotate cu inteligență, din

Univers, care semănau cu Resetatorii, dar care își spuneau Întorcătorii. Ei luptau împotriva construirii de miniuniversuri și cereau ca masa folosită pentru miniuniversuri să se întoarcă în marele Univers, fiindu-i redată acestuia… Dar nu prea mai știe altceva despre ei. Foarte bine, hai să uităm toate astea. Nu suntem Dumnezeu.

— Dar a trebuit, de foarte multă vreme, să luăm în considerare chestiuni care aparțin domeniului lui Dumnezeu.

Rămaseră lângă pârâiaș până când Luna se transformă din nou în Soare.

La trei zile după seceriș, după ce grâul fusese treierat, vânturat și depozitat, Cheng Xin și Guan Yifan erau la marginea câmpului și urmăreau roboții care arau pământul pentru a-l pregăti pentru următoarea însămânțare. Grânarul era acum plin, așa că nu mai era loc pentru alt grâu. Înainte, ar fi dezbătut ce să planteze în noul sezon. Dar acum amândoi erau tulburați și nu-i interesa subiectul. În tot timpul secerișului și treieratului, rămăseseră în casă și discutaseră posibile viitoruri. Își dădeau seama că până și alegerile lor individuale de viață afectau destinul universului sau chiar destinele mai multor universuri. Într-adevăr, se simțeau ca Dumnezeu. Abia mai respirau sub povara responsabilității, așa că ieșiră din casă.

O văzură pe Sophon venind spre ei pe o creastă a câmpului. Sophon nu-i deranja decât foarte rar, și apărea doar atunci când aveau nevoie de ea. De data aceasta, mersul ei era diferit: părea că se grăbește și nu-și mai afișa obișnuita ei grație și demnitate. Avea și o expresie îngrijorată, alt lucru pe care nu-l mai văzuseră la ea.

— Am primit o comunicare de supermembrană de la marele Univers.

Sophon deschise o fereastră și o mări. Pentru a face fereastra mai vizibilă, atenuă lumina soarelui.

Un torent de simboluri rula pe ecran – era bitmapul transmisiei supermembranei. Simbolurile erau stranii și indescifrabile. Cheng Xin și Guan Yifan observară că fiecare rând de simboluri era diferit: rulau mai departe ca suprafața unui râu haotic.

— Transmisia a început acum cinci minute și continuă încă, spuse Sophon arătând spre fereastră. De fapt, mesajul din transmisie este foarte simplu și scurt, dar durează atât de mult timp fiindcă este în mai multe limbi. Am văzut deja o sută de mii de limbi până acum!

— Transmisia este destinată tuturor miniuniversurilor? întrebă Cheng Xin.

— Absolut. Cine altcineva s-o primească? Au cheltuit atâta energie. Mesajul trebuie să fie important.

— Ai văzut vreo limbă terestră sau trisolariană?

— Nu.

Cheng Xin și Guan Yifan își dădură seama că acest mesaj era o listă a tuturor speciilor care supraviețuiseră în marele Univers.

Până în acest moment, în marele Univers trecuseră zeci de miliarde de ani. Indiferent de ce conținut avea transmisia, dacă o limbă a unei civilizații era trecută pe ea, asta însemna că acea civilizație exista încă sau existase vreodată și durase suficient de mult timp încât să-și lase amprenta de neșters în marele Univers.

Fluviul de simboluri continua să curgă pe ecran: două sute de mii de limbi, trei sute de mii, patru sute de mii… un milion. Cifra continua să crească.

Nu era nicio limbă trisolariană sau terestră.

— Nu contează, spuse Cheng Xin. Știm că am existat: am trăit. Ea și cu Guan Yifan se sprijiniră unul de celălalt.

— Trisolariană! strigă Sophon și arătă spre ecran.

Până acum, mesajul fusese transmis în peste 1,3 milioane de limbi și doar un rând scris în trisolariană traversase rapid fereastra. Cheng Xin și Guan Yifan nu reușiră să-l citească, dar Sophon reuși.

— Terestră! strigă Sophon câteva secunde mai târziu.

După 1,57 de milioane de limbi, transmisia se opri.

Fereastra arăta acum doar mesajul scris în limba trisolariană și în cea terestră. Cheng Xin și Guan Yifan nici măcar nu puteau citi mesajul, fiindcă lacrimile le încețoșau privirea.

În Ziua Judecății de Apoi a universului, doi oameni și un robot care aparțineau civilizației Terrei și celei de pe Trisolaris se îmbrățișau extaziați.

Știau că limbile și scrierile evoluau foarte repede. Dacă două civilizații ar fi supraviețuit atât de mult timp sau dacă chiar ar mai fi existat, scrierile lor ar fi fost cu siguranță foarte diferite de ce se vedea pe ecran. Dar, ca și cei din miniuniversuri să poată înțelege, trebuiseră să folosească scrieri antice. Prin comparație cu numărul total de civilizații care trăiseră în marele Univers, 1,57 milioane reprezenta un număr minuscul.

În noaptea eternă a Brațului Orion din galaxia Căii Lactee, două civilizații trecuseră ca doi meteori și universul nu le uitase lumina.

După ce Cheng Xin și Guan Yifan se liniștiră, citiră mesajul. Conținutul mesajului în ambele scrieri era același și foarte simplu:

O notificare de la Întorcători: masa totală a universului nostru s-a micșorat sub pragul critic. Universul va deveni din închis deschis și va muri lent, extinzându-se continuu. Toate viețile și toate amintirile vor muri și ele. Vă rugăm să restituiți masa pe care ați luat-o și să trimiteți spre noul univers doar amintiri.

Cheng Xin și Guan Yifan se priviră intens. Fiecare din ei văzu, în ochii celuilalt, viitorul întunecat al marelui Univers. În perpetuă expansiune, toate galaxiile aveau să se deplaseze din ce în ce mai departe una de alta, până când niciuna nu avea să mai poată fi vizibilă pentru celelalte. În momentul acela, din oricare punct din Univers, singurul lucru pe care-l va putea vedea oricine va fi doar întuneric, în toate direcțiile. Stelele se vor stinge una câte una și toate corpurile cerești se vor transforma în nori de praf subțire. Frigul și întunericul vor domni peste tot și toate și universul va deveni un mormânt uriaș și gol. Toate civilizațiile și toate amintirile vor fi îngropate de-a pururi în acel mormânt. Moartea va fi eternă.

Singura modalitate de prevenire a acestui viitor era restituirea materiei capturate în miniuniversurile construite de toate civilizațiile. Dar o asemenea decizie însemna că miniuniversurile nu aveau să supraviețuiască, și toți refugiații din miniuniversuri trebuiau să se întoarcă în marele Univers. Acesta era semnificația numelui mișcării Întorcătorilor.

Cei doi își spuseră din priviri ceea ce aveau să-și spună unul altuia și-și luară decizia fără cuvinte. Însă Cheng Xin vorbi totuși cu voce tare:

— Vreau să mă întorc. Dar, dacă tu vrei să rămâi aici, voi rămâne și eu cu tine.

— Studiez un Univers măreț, al cărui diametru este de șaisprezece miliarde de ani-lumină, spuse Yifan dând din cap. Nu vreau să-mi petrec restul vieții în acest univers care are doar un kilometru în fiecare direcție. Hai să ne întoarcem.

— Trebuie să vă sfătuiesc să nu o faceți, spuse Sophon. Nu putem determina cu precizie cât de iute trece timpul în Universul mare, dar pot fi sigură că au trecut cel puțin zece miliarde de ani de când ați venit aici. Planeta Albastră a dispărut demult, și steaua pe care v-a dat-o domnul Yun s-a stins cu mult timp în urmă. Nu știm nimic despre

condițiile de viață din marele Univers, și e posibil să nu mai fie nici măcar tridimensional.

— Credeam că poți muta ieșirea miniuniversului cu viteza luminii, spuse Yifan. Nu poți să-l deplasezi încoace și încolo până găsești un loc unde se poate trăi?

— Dacă insiști, voi încerca. Dar tot cred că cea mai bună alegere este să rămânem aici. Există două viitoruri posibile dacă rămâneți: dacă Întorcătorii reușesc în misiunea lor, marele Univers va face implozie și va deveni o singularitate, ceea ce va duce la un nou Big Bang, așa că vom putea merge în noul Univers. Dar dacă Întorcătorii eșuează și marele Univers moare, vă veți trăi restul vieții în acest miniunivers. Nu e prea rău.

— Dacă fiecare, din fiecare miniunivers, gândește la fel, spuse Cheng Xin, atunci vor condamna Universul mare la moarte.

Sophon o privi pe Cheng Xin fără să spună ceva. La cât de repede gândea Sophon, era posibil ca această perioadă de timp, pentru ea, să fi durat secole întregi. Era greu de închipuit ce programe și algoritmi puteau produce o asemenea expresie complexă. Poate că softul IA-ului lui Sophon reînviase toate amintirile acumulate de-a lungul celor aproape douăzeci de milioane de ani de când o întâlnise pe Cheng Xin. Toate aceste amintiri păreau să i se precipite în privire: mâhnire, admirație, surpriză, reproș, regret… Erau atât de multe sentimente amestecate.

— Trăiești tot pentru simțul responsabilității, spuse Sophon.

EXTRAS DIN UN TRECUT ÎN AFARA TIMPULUI. SCĂRILE RESPONSABILITĂȚII

Mi-am petrecut toată viața urcând niște scări făcute din responsabilitate.

Când eram mică, singura mea datorie era să studiez mult și să-mi ascult părinții.

Mai târziu, la liceu și la facultate, responsabilitatea de a studia mult a continuat, dar s-a adăugat și obligația de a mă face utilă, pentru a nu fi o povară pentru societate.

Pe când am început să lucrez la doctorat, responsabilitățile mele au devenit mai concrete. Trebuia să contribui la dezvoltarea rachetelor chimice, să construiesc rachete mai puternice și mai fiabile ca să se poată trimite pe orbita Terrei mai multe materiale și câțiva bărbați și femei.

Mai târziu, m-am alăturat AIS și responsabilitatea mea era să trimit o sondă în spațiu la un an-lumină distanţă, ca să se întâlnească cu Flota Trisolariană invadatoare. Era vorba de o distanță de aproape zece miliarde de ori mai mare decât distanța cu care lucrasem ca inginer de rachete.

Și apoi am primit o stea. În timpul noii ere, acest lucru mi-a adus o mulțime de responsabilități pe care nu mi le imaginasem înainte. Am devenit Purtătorul de Sabie, a cărui sarcină era de a menține descurajarea Pădurii Întunecate. Privind în urmă, poate că a fost puțin exagerat să susțin că soarta umanității a depins de mine; dar chiar am coordonat direcția de dezvoltare a două civilizații.

Mai târziu, responsabilitățile mele au devenit mai complicate: am dorit să-i înzestrez pe oameni cu aripile vitezei luminii, dar a și trebuit să renunț la acel ideal, pentru a împiedica un război.

Nu știu cât de mult au avut de-a face cu mine nici acele catastrofe, nici distrugerea finală a Sistemului Solar. Acestea sunt întrebări la care nu s-a putut răspunde niciodată pe deplin. Dar sunt sigură că au avut de a face cu mine, cu responsabilitățile mele.

Și acum am ajuns la culmea responsabilității: sunt responsabilă de soarta universului. Desigur, această responsabilitate nu ne revine doar mie și lui Guan Yifan, dar avem amândoi o parte de responsabilitate, o parte din ceva ce nu mi-aș fi putut imagina vreodată.

Vreau să le spun tuturor celor care cred în Dumnezeu că nu sunt Cea Aleasă. Vreau, de asemenea, să le spun tuturor ateilor că nu sunt un făuritor de istorie. Nu sunt decât o persoană obișnuită. Din nefericire, nu am reușit să pășesc pe calea unei persoane obișnuite. Calea mea reprezintă de fapt călătoria unei civilizații.

Și acum știm că este o călătorie care trebuie parcursă de fiecare civilizație: ne trezim într-un leagăn strâmt, ne târâm afară din el, ne luăm zborul, zburăm tot mai repede și mai departe și, în final, ne contopim cu universul, împărțind același destin.

Destinul final al tuturor ființelor dotate cu inteligență a fost mereu acela de a deveni la fel de mărețe ca gândurile lor.

ÎN AFARA TIMPULUI.

Universul Nostru

Cu autorul sistemului de control al universului 647, Sophon reuși să deplaseze ieșirea miniuniversului spre interiorul marelui Univers. Ușa se mișca rapid prin marele Univers, căutând o lume locuibilă. Cantitatea de informații pe care ușa le putea transmite spre miniunivers era foarte limitată și nu includea imagini sau filme video. Tot ce se putea transmite era o analiză generală a mediului. Era un număr între -10 și 10 ce arăta caracterul locuibil al mediului respectiv. Oamenii puteau supraviețui doar dacă numărul era mai mare de zero.

Ușa sărise de zeci de mii de ori în marele Univers. După trei luni, doar o singură dată descoperiseră o planetă locuibilă, cu un scor de 3. Sophon trebui să fie de acord că era probabil cel mai bun rezultat pe care-l puteau obține.

— Un scor de 3 indică o lume periculoasă și neprimitoare, îi avertiză Sophon.

— Nu ne e teamă, spuse Cheng Xin cu hotărâre. Yifan încuviință:

— Hai să mergem acolo.

Ușa apăru în Universul 647. Era, la fel ca ușa pe care o văzuseră Cheng Xin și Guan Yifan pe Planeta Albastră, un dreptunghi conturat de linii lucitoare. Însă această ușă era mult mai mare, poate ca să permită transportarea mai ușoară a materialelor prin ea. Inițial, ușa nu era conectată la marele Univers și orice putea trece prin ea fără să părăsească miniuniversul. Sophon îi reglă parametrii pentru ca orice trecea prin ea să dispară și să reapară în marele Univers.

Apoi, sosi timpul ca materia din miniunivers să fie redată Marelui Univers.

Sophon le explicase că miniuniversul nu avusese materia lui. Toată masa lui provenise din materialul adus din marele Univers. Dintre cele câteva sute de miniuniversuri construite de trisolarieni, Universul 647 era unul dintre cele mai mici. În total, avusese nevoie de circa cinci sute de mii de tone metrice de materie din marele Univers, ceea ce era aproape capacitatea de transport a unui petrolier mare. La scara universului, asta nu reprezenta practic nimic.

Începură cu solul. După ultima recoltă, câmpul fusese lăsat pârloagă. Roboții folosiră o roabă ca să încarce pământul umed; la ușă doi dintre roboți ridicau roaba ca să arunce solul prin ușă, iar solul dispărea. Totul se întâmpla foarte repede. După trei zile, tot solul din miniunivers dispăruse. Până și copacii din jurul casei fuseseră returnați prin ușă.

Odată tot solul înlăturat, văzură podeaua metalică a miniuniversului. Podeaua era formată din plăci netede din metal, care reflectau soarele ca o oglindă. Roboții scoaseră plăcile metalice una câte una și le trimiseră și pe ele afară.

Sub podea era o mică navă spațială. Deși avea mai puțin de douăzeci de metri în lungime, conținea cele mai avansate tehnologii ale trisolarienilor. Proiectată pentru ocupanți umani, putea adăposti trei oameni și era echipată cu fuziune nucleară, dar și cu acționare de curbură. Exista la bord și un sistem de reciclare ecologic, potrivit pentru nevoile oamenilor, și echipament pentru hibernare. La fel ca Halo, nava era capabilă să aterizeze și să decoleze de pe suprafeţele planetare. Avea un profil zvelt, aerodinamic, poate pentru a trece mai uşor prin uşa miniuniversului. Fusese gândită pentru ca locuitorii universului 647 să poată intra în noul mare Univers după următorul Big Bang. Putea fi folosită ca o bază de supraviețuire pentru o perioadă considerabilă, până găseau un loc potrivit în Noul Univers. Acum, însă, avea să fie folosită pentru întoarcerea în vechiul mare Univers.

Pe măsură ce erau scoase și restul plăcilor metalice din podea, se putea vedea și mașinăria de sub ele. Erau primele obiecte din miniunivers, dintre cele văzute de Cheng Xin și Guan Yifan, ce prezentau semne evidente ale originii trisolariene. Așa cum bănuise Cheng Xin, designul acestor mașini trăda o estetică complet diferită de idealurile umane. Cheng Xin și Guan Yifan nici nu-și dădură seama, la început, că aveau în față o mașinărie; obiectele semănau mai degrabă cu niște sculpturi stranii sau cu niște formațiuni geologice naturale. Roboții începură să dezasambleze mașinăria și să trimită piesele prin ușă.

Într-o cameră, Cheng Xin și Sophon își făceau de lucru cu ceva și nu-l lăsau pe Yifan să

intre. Îi spuseră că lucrau la un „proiect feminin“ și că o să-i facă o surpriză mai târziu.

După ce una dintre mașinăriile de sub podea fu oprită, gravitația dispăru din miniunivers. Casa cea albă începu să plutească prin aer.

Roboții imponderabili dezasamblau cerul, care era o membrană subțire, capabilă să afișeze un cer albastru cu nori albi. În cele din urmă, rămășițele podelei de sub mașinării fură și ele demontate și trimise prin ușă.

Apa din miniunivers se evaporase și peste tot era ceață. Soarele strălucea din spatele unui văl de nori și apăru un curcubeu superb care traversa universul de la un capăt la altul. Toată apa lichidă rămasă în miniunivers formase sfere de diferite dimensiuni care pluteau în jurul curcubeului, reflectând și refractând lumina soarelui.

Demontarea mașinilor însemna și oprirea sistemului de reciclare ecologică. Cheng Xin și Guan Yifan își puseră costume spațiale.

Sophon reglă parametrii ușii pentru a permite trecerea gazului. Un bubuit grav scutură miniuniversul – era din pricina pierderii de aer prin ușă. Sub curcubeu, norul alb de ceață formase un maelstrom grandios în jurul ușii, la fel ca un taifun văzut din spațiu. Și apoi, ceața învolburată se transformă într-o tornadă care scoase un urlet ascuțit. Mingile plutitoare de apă fură aspirate de turbion, sfâșiate, și dispărură prin ușă. Nenumărate obiecte mici care pluteau prin aer fură și ele sorbite de ciclon. Soarele, casa, nava spațială și alte obiecte mari pluteau și ele în direcția ușii, dar roboții echipați cu propulsoare interveniră și le fixară repede la loc.

Pe măsură ce aerul se rarefia, curcubeul dispăru, iar ceața se împrăștie. Aerul deveni mai transparent și, treptat, apăru spațiul miniuniversului. La fel ca spațiul din marele Univers, era întunecat și adânc, dar nu erau stele. Doar trei obiecte pluteau în spațiu: Soarele, casa și

nava spațială împreună cu o duzină de roboți imponderabili. Lui Cheng Xin i se părea că această lume simplificată semăna cu desenele naive și stângace pe care le făcea în copilărie.

Cheng Xin și Guan Yifan își activară propulsoarele costumelor spațiale și zburară spre adâncul spațiului. După un kilometru, ajunseră la capătul universului și, într-o clipită, se treziră înapoi în locul de unde plecaseră. Puteau să vadă în toate direcțiile imagini proiectate ale fiecărui obiect plutitor, repetate la infinit. La fel ca în cazul a două oglinzi puse față în față, imaginile se multiplicau, rânduri-rânduri, la infinit.

Casa fu demontată. Salonul decorat în stil oriental unde-i primise Sophon când veniseră prima oară se dezasamblă ultimul. Roboții trimiseră afară, prin ușă, toate sulurile pictate, măsuța pentru ceai și tot mobilierul casei.

În cele din urmă, soarele se stinse. Era o sferă metalică din care o emisferă, partea care emitea lumină, era transparentă. Trei roboți o împingeau spre ușă Acum, doar lămpile iluminau miniuniversul, iar vidul care era spațiul se răci și el în curând. Tot ce mai rămăsese din apă și din aer se transformă repede în fragmente de gheață care străluceau în lumina lămpilor.

Sophon le spuse roboților să se alinieze și să iasă pe ușă unul câte unul.

În cele din urmă, în miniunivers rămase doar nava cea zveltă, împreună cu trei siluete care pluteau în preajma ei.

Sophon ținea o cutie de metal. Această cutie avea să fie lăsată în miniunivers, un mesaj într-o sticlă pentru noul Univers care avea să se nască după următorul Big Bang. Cutia conținea un computer în miniatură, a cărui memorie cuantică conținea toate informațiile din computerul miniuniversului – practic, toate amintirile despre civilizațiile trisolariană și terestră. După nașterea noului Univers, cutia de metal avea să primească

un semnal și avea să treacă prin ușă folosindu-și propriile minipropulsoare, trecând în noul Univers. Avea să plutească prin spațiul înalt-dimensional al noului Univers până în ziua când avea să fie găsită și citită. În același timp, avea să-și transmită în mod continuu mesajul, cu ajutorul neutrinilor – presupunând că noul Univers avea și el neutrini.

Cheng Xin și Guan Yifan credeau că și în celelalte miniuniversuri, cel puțin acele miniuniversuri care urmaseră chemarea Întorcătorilor, se întâmplau aceleași lucruri. Dacă Noul Univers se năștea cu adevărat, prin el aveau să plutească multe sticle cu mesaje. Probabil că un număr considerabil de sticle aveau să conțină mecanisme de depozitare care cuprindeau nu doar amintirile și gândurile fiecărui individ al acelei civilizații, dar și detaliile lor biologice complete – și poate că aceste înregistrări aveau să fie suficiente pentru ca o nouă civilizație din noul Univers să reînvie acea civilizație străveche.

— Mai putem păstra cinci kilograme aici? întrebă Cheng Xin.

Se afla pe cealaltă parte a navei și era îmbrăcată în costumul ei spațial. Ținea în mână o sferă transparentă, lucitoare. Sfera avea cam o jumătate de metru în diametru, iar înăuntrul ei pluteau câteva bule de apă. În unele dintre sferele de apă erau pești mici și alge verzi. Mai erau și două continente plutitoare miniaturale, acoperite cu iarbă verde. Lumina venea din vârful sferei transparente, unde era un emițător lucitor miniatural, soarele acestei lumi miniaturale. Era o sferă ecologică etanșă, rezultatul a mai mult de zece zile de muncă ale lui Cheng Xin și Sophon. Câtă vreme soarele miniatural din interiorul sferei continua să dea lumină, acest sistem ecologic avea să reziste. Câtă vreme rămânea aici, Universul 647 nu avea să fie o lume întunecată, lipsită de viață.

— Sigur că da, spuse Guan Yifan. Marele Univers nu-și va rata implozia fiindcă îi lipsesc

cinci kilograme.

Îi mai veni în minte un gând pe care nu-l puse în cuvinte: poate că marele Univers chiar nu va face implozie, din cauză că-i va lipsi masa unui singur atom. Precizia Naturii poate uneori depăși imaginația. De exemplu, viața însăși avea nevoie de colaborarea precisă a mai multor constante universale din cadrul unei miliardimi de miliard. Dar Cheng Xin putea, oricum, să-și lase în urmă sfera ecologică. Dintre nenumăratele miniuniversuri create de nenumăratele civilizații, existau sigur unele care nu aveau să respecte chemarea Întorcătorilor. În cele din urmă, marele Univers avea oricum să piardă câteva sute de milioane de tone de materie, sau poate chiar un milion de miliarde de miliarde de tone.

Spera însă că marele Univers putea ignora o asemenea pierdere.

Cheng Xin și Guan Yifan intrară în navă, iar Sophon ajunse ultima. Încetase de mult să mai poarte superbul ei kimono și devenise iar acea războinică subțire și agilă, în costum de camuflaj. Avea tot felul de arme și de dispozitive de supraviețuire prinse de costum, cel mai vizibil fiind katana de pe spatele ei.

— Nu vă fie teamă, le spuse ea prietenilor ei umani. Cât voi fi eu în viață, nu voi permite să vi se întâmple ceva rău.

Motorul cu fuziune se activă, iar propulsoarele emiseră o lumină albastră, palidă. Nava ieși lent prin ușa universului.

Mesajul din sticlă și sfera ecologică rămaseră singurele lucruri din miniunivers. Sticla se pierdu în întuneric, așa că, în acest univers de un kilometru cub, doar soarele miniatural din interiorul sferei ecologice emitea lumină. În această lume minusculă, câteva sfere de apă limpede pluteau în imponderabilitate. Un peștișor sări dintr-una din sferele de apă și intră în alta, unde înotă fără efort printre algele verzi. De pe un

fir de iarbă aflat pe unul dintre continentele miniaturale, o picătură de rouă se ridică în spirală și refractă în spațiu o rază clară de soare.

Observații

[←1]

Trabzon este un oraș din nord-estul Turciei, situat pe coasta Mării Negre (n. tr.).

[←2]

Tai Shan este un munte situat la nord de orașul Tai'an din provincia Shandong, China, făcând parte dintre cei cinci munți considerați sacri în religia taoistă (n. tr.).

[←3]

Programul Națiunilor Unite pentru Dezvoltare (n. tr.).

[←4]

Fourth Ring Road este o autostradă de centură a orașului Beijing, care are o formă mai degrabă dreptunghiulară (n. tr.).

[←5]

Unii cititori anglofoni pot avea impresia că, aici, denumirea galaxiei noastre este tot „Calea Lactee“. Nu este așa. Denumirea chinezească pentru galaxie este de fapt Yinhe, sau „Fluviul de Argint“. Totuși, toți elevii chinezi studiază limba engleză mulți ani de zile (n. tr. Ken Liu).

[←6]

Marșul Lung este o familie de rachete spațiale operate de Republica Populară Chineză(n. tr.).

[←7]

OTT, ETO în limba engleză, în original: OTT (Organizația Terra Trisolaris) (n. tr.).

[←8]

AIS, PIA în limba engleză, în original (n. tr.).

[←9]

Racheta balistică intercontinentală (en.*Intercontinental ballistic missile*, prescurtat ICBM) este o rachetă sol-sol balistică cu rază lungă de acțiune (n. tr.).

[←10]

Agenția Națională de Securitate este o agenție guvernamentală a Departamentului Apărării al Statelor Unite ale Americii (n. tr.).

[←11]

Moartea printr-o mie de tăieturi sau *Lingchi* a fost o formă de tortură și de execuție folosită în China începând cu aproximativ anul 900 E.C. (Era Curentă), până când a fost interzisă în 1905 (n. tr.).

[←12]

Teama de păduri întunecate sau de zone împădurite (n. tr.).

[←13]

Acesta este un nume scris și cu caractere chinezești, și cu litere din limba engleză. „艾“ este numele de familie și se pronunță „Ai“ (n. tr. Ken Liu).

[←14]

O comunitate de artiști celebră în Beijing, care-și avea sediul în niște clădiri ale unei fabrici părăsite. Artiștii începuseră să se adune acolo prin anii ’90 (n. tr. Ken Liu).

[←15]

Între crustă și mantaua superioară se afla o discontinuitate numita Discontinuitatea Mohorovičič sau Moho. Aceasta a fost identificată în 1909 de Andrija Mohorovičič , un seismolog din Croația, care a remarcat creșterea bruscă a vitezei undelor seismice în acest punct. Această discontinuitate se află la limita inferioară a crustei, distanța de la suprafața pământului variind intre 5 și 75 km (n. tr.).

[←16]

Acest stil de tunică chinezească este cunoscută de obicei în Occident sub numele de „Costum Mao“. Am ales să folosesc o traducere literală a termenului chinez pentru a evita conotațiile neintenționate. Sun Zhongshan (sau Sun Yat-Sen) a fost fondatorul Republicii Chineze, predecesoarea Republicii Populare Chineze de astăzi (n. tr. Ken Liu).

[←17]

Armă maori de lemn, cu mâner lung (n. tr.).

[←18]

Nadirul este punctul de intersecție dintre verticala observatorului și sfera cerească, situat imediat sub observator. Nadirul este diametral opus zenitului (n. tr.).

[←19]

Jupiter, Saturn, Uranus și Neptun (n. tr.).

[←20]

Vârtej, vâltoare (n. tr.).

[←21]

O pogorâre în Maelström (în engleză*A Descent into the Maelström)* este o povestire a scriitorului american Edgar Allan Poe, care a fost publicată inițial în 1841. În povestire, un om relatează cum a supraviețuit unui naufragiu și unui vârtej. (n. tr.)

[←22]

Raza Schwarzschild (denumită uneori și raza gravitațională) este o rază caracteristică fiecărei mase. Este raza-limită dintre două sau mai multe corpuri fără ca unul din ele să sufere modificări datorită acțiunii gravitaționale a altui corp. Este un termen folosit în fizică și în astronomie în domeniile teoriei gravitației, respectiv cel al relativității. Raza Schwarzschild reprezintă abilitatea masei de a curba spațiul și timpul (n. tr.).

[←23]

Orizontul evenimentelor este o graniță în spațiu-timp unde viteza de evadare pentru o masă oarecare atinge și apoi ar trebui să depășească viteza luminii, făcând o evadare imposibilă. Aceasta face ca observarea unor evenimente din afara acestui orizont (sau orice alt fel de comunicație) să devină imposibilă, de aici și denumirea de orizontul evenimentului (n. tr.).

[←24]

Poezia îi aparține lui Xu Yunuo (1894-1958), un poet chinez modern asociat îndeaproape cu Mișcarea 4 Mai (n. tr. Ken Liu).

[←25]

La fel ca „艾 AA," „高 *Way*" este un nume anglo-chinezesc („高" este numele de familie și se pronunță „Gao"). (n. tr. Ken Liu).

[←26]

Protuberanțele de lângă vârful minei, care declanșează detonarea minei atunci când o navă se ciocnește de ele (n. tr.).

[←27]

Numele de familie „白“ se pronunță „Bai“ (n. tr. Ken Liu).

[←28]

Aceasta este romanizarea pinyin a numelui chinezesc complet inițial: „白 艾思." (n. tr. Ken Liu).

[←29]

Pliocenul este perioada de acum 5,3–2,6 milioane de ani. Este a doua etapă a neogenului, respectiv perioada care a precedat Pleistocenul (n. tr.).

[←30]

Scrierea chineză veche, de până la dinastia Qin (adică înainte de 221 î.Hr.) (n. tr.)

[←31]

Cartea Clasică a Poeziei, denumită și *Shijing* sau *Shih-ching*, tradusă și drept *Cartea Cântecelor, Cartea Odelor* sau, pur și simplu, *Odele* sau *Poezia,* este cea mai veche culegere de poezii chineze, conținând 305 lucrări care datează din secolele al XI-lea până la secolul al VII-lea î.Hr. Este una dintre cele *Cinci culegeri* care se consideră că au fost compilate de către Confucius (n. tr.).

[←32]

Scrierea liniară A este cu mult mai veche și datează din secolul al XVIII-lea î.Hr. Este vorba de înscrisuri în limba minoică și reprezintă, de fapt, singura urmă palpabilă a culturii acestei misterioase civilizații. Astăzi există circa 1 500 de texte în minoică, majoritatea descoperite în Creta și în alte părți ale Greciei, Turciei și chiar în Israel. Cele mai multe dintre ele sunt, însă, scurte sau puternic afectate de trecerea timpului (n. tr.).

[←33]

Scrierea clericală, denumită și fosta scriere de cancelarie, este un stil arhaic al caligrafiei chineze care a evoluat din Perioada Statelor Războinice până la Dinastia Qin, a fost dominantă în Dinastia Han și a rămas în uz în perioadele Wei-Jin (n. tr.).

[←34]

Este un joc de cuvinte în limba chineză. 幕 (mu) sau „perdea“ este un calambur pentru 墓 (mu) sau „mormânt.“ (n. tr. Ken Liu).

[←35]

Moartea prin încălzire a universului, cunoscută și sub denumirea de Big Chill sau Big Freeze, este o presupunere asupra sorții finale a universului, care sugerează că universul ar evolua spre o stare de lipsă de energie liberă termodinamică și, prin urmare, ar deveni incapabil să susțină procesele care cresc entropia (n. tr.).

[←36]

În mecanica cuantică, timpul Planck (tP) este unitatea de timp din sistemul unităților naturale cunoscute sub numele de unități Planck. (n. tr.).

[←37]

O unitate de timp Planck este timpul necesar pentru ca lumina să parcurgă o distanță de o lungime Planck într-un vid, care este un interval de timp de aproximativ 5,39 × 10 −44 s (n. tr.).

[←38]

Pe unii cititori anglofoni i-ar putea surprinde această afirmație. Cuvântul „ideograme“, folosit de obicei pentru caracterele chinezești – scrierea folosită în original pentru acest roman –, este inexact. Scrierea chineză este fonetică, la fel ca aproape toate celelalte scrieri încă în uz, deși conține încă câteva elemente ideografice (foarte puține) care au supraviețuit de-a lungul veacurilor. O introducere a modului în care funcționează într-adevăr caracterele chineze poate fi găsită în *Chinese Language: Fact and Fantasy*, de John DeFrancis (n. tr. Ken Liu).

Table of Contents

Table of Contents